Hàn Giang Nhạn

Độc Cô Quái Khách

Hồi 1

Hào Kiệt Trổ Tài Quần Hùng Khiếp Vía

Vào một chiều đầu thu.

Nước sông Đoạt Hồn lặng lẽ chảy qua một cánh đồng bằng ngoài quan ải.

Gió tây hiu hắt thổi lá vàng rơi. Làn khói lạt bao phủ ngoài nội, vẽ nên một bức họa đồ thảm đạm dưới bóng tịch dương, khiến khách qua đường không khỏi trạnh niềm cố quốc. Chiếc nhạn lẻ lưng trời kêu lên những tiếng bi thương, não ruột.

Giữa cảnh sắc ảm đạm khói lặng nước trôi, sông Đoạt Hồn ngược dòng đi lên khoảng rừng núi chợt có tiếng vó ngựa xôn xao.

Một lúc sau, trên bờ sông Đoạt Hồn, một con tuấn mã rong ruổi tới. Người kỵ mã là một chàng thanh niên chưa đầy hai chục tuổi mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm. Thanh niên này hình dung tuấn nhã, mặt trắng môi son. Thật là một trang thiếu niên phong vận, anh kiệt khác thường.

Nhưng người ngựa đều mỏi mệt không chống chọi được nữa.

Ngựa mép không ngớt sùi bọt trắng, khắp mình mồ hôi thoát ra như tắm.

Thiếu niên ngồi trên lưng ngựa, cũng tứ chi bải hoải, nằm phục xuống. Sau chàng dường như tinh thần phấn khởi ngồi ngay người lại, đảo mắt nhìn bốn phía.

Gần đó có một tảng đá lớn chìa ra trông như một tòa đài thiên nhiên cao ngất. Ánh tà dương chiếu vào, còn nhìn thấy lờ mờ trên phiến đá có khắc ba chữ lớn.

Vì chữ khắc lâu ngày, trải bao phen mưa gió lại bám đày bụi bặm, rêu phủ xanh kín nên không trông rõ chữ.

Chàng thanh niên giục ngựa tiến thêm mấy bước mới nhận ra ba chữ “Vọng Hương Đài”.

Chàng rùng mình một cái, chăm chú nhìn ba chữ rồi lẩm bẩm:

Thì ra nơi đây là...

Rồi dừng cương xuống ngựa, nhưng hai chân vừa chấm đất đã ngả người đi rồi té xuống liền. Đoạn chàng ọe lên một tiếng, miệng hộc máu tươi!

Nguyên chàng chẳng những mệt mỏi quá độ mà còn bị nội thương rất nặng.

Chàng cố gượng ngồi dậy, nghiến chặt hai hàm răng, nhắm mắt vận khí điều dưỡng. Tuy nhiên giữa lúc chàng đang cực kì đau khổ, trên môi chàng thoáng hiện một nụ cười mỉa mai.

Thật là một nụ cười kỳ dị tựa hồ chế nhạo tử thần, coi thường hết thảy mọi sự Ở đời.

Thiếu niên ngồi lên điều dưỡng trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, tự nhiên chàng đứng phắt dậy, nhảy lên đài cao. Chàng đưa mắt nhìn ra bốn phía thì ngoại trừ núi cao, cây rậm cùng dòng nước sông

Đoạt Hồn chảy cuồn cuộn, toàn một màu hoang dã, cỏ dại mọc đầy cả một vùng bao la bát ngát.

Thiếu niên bất giác buông một tiếng thở dài, nhìn ra bầu trời xa tắp rồi lẩm bẩm một mình.

– Vọng Hương Đài! Đây là quê hương ta, nhưng nhà ta nay còn đâu?

Tuy chàng thốt ra lời cảm khái não nùng song nét mặt lạnh lùng trông gớm khiếp. Âm điệu chàng tuyệt không một chút cảm tình.

Đột nhiên mấy tiếng hú rất dài xé bầu không khí đưa đến. Bốn bóng người thấp thoáng dưới ánh hoàng hôn chạy như bay lướt tới, dừng lại trước thạch đài.

Bốn người nay toàn là đạo sỹ, chòm râu bạc chùng xuống trước ngực, lưng đeo trường kiếm. Bốn đạo sỹ mặt mày phì nộn, khí độ khoan thai, hình dung thoải mái và đều có một thân pháp lẹ làng, tưởng chừng như lướt gió mà đi. Ai vừa trông thấy hình dạng bốn người này cũng biết ngay là những tay cao thủ vào bậc nhất võ lâm.

Thiếu niên áo xanh đảo mắt nhìn bốn người rồi lạnh lùng hỏi – Phải chăng bốn vị là Không Động Tứ Kiếm đã từng lừng danh trong võ lâm?

Bốn đạo nhân “ủa” lên một tiếng. Một người hỏi bằng giọng kinh dị:

– Thí chủ là ai? Tới đây có việc chi?

Thiếu niên áo xanh bật lên tiếng cười hồn nhiên. dõng dạc hỏi lại:

– Bốn vị đến đây làm chi?

Một trong bốn vị đạo sỹ đáp:

– Bần đạo tới đây vì có lời ước hẹn Thiếu niên nói:

– Tại hạ cũng vậy.

Đạo sỹ nói:

– Phải chăng thí chủ là...

Thiếu niên áo xanh lớn tiếng ngắt lời:

– Tại hạ là nhị đại truyền nhân của phái Thiết Huyết, tên gọi Độc Cô Nhạn.

Không Động Tứ Kiếm bật lên tiếng "Ủa".

Rồi đều muốn nhảy lên đài.

Người vừa nói đó Thiềm điện Kiếm Huyền Tu chân nhân cất tiếng niệm "Vô Lượng Thọ Phật" rồi hỏi:

– Thiết Huyết Tú Sỹ Uông Công Lăng sao chưa thấy đến?

Thiếu niên áo xanh nhíu cặp lông mày đáp:

– Tiên sư đã tạ thế ba tháng trước đây.

Huyền Tu chân nhấn sửng sốt hỏi:

– Y chết rồi ư?...

Rồi buông tiếng thở dài nói tiếp:

– Người chết là hết chuyện, cuộc ước hẹn bữa nay như vậy kể là song rồi...

Đạo nhân tỏ vẻ thất vọng có ý muốn bỏ đi.

Người đứng kề vai Huyền Tu chân nhân là Vô Cực Kiếm Huyền Vân chân nhân cười ha hả nói:

– Khoan đã! Bần đạo muốn hỏi thí chủ một lời:

Lệnh sư đã chết trong trường hợp nào?

Thiếu niên áo xanh tức Độc Cô Nhạn run lên, cặp mắt chiếu ra tia hàn quang, lạnh lùng đáp – Gia sư bị bệnh mà mất.

Huyền Vân chân nhân cười lạt nói:

– Lệnh sư đã là người luyện võ thì nóng lạnh chẳng thể xâm nhập vào mình.

Huống chi y tuổi mới tứ tuần, đang độ trung niên mà bảo bị bệnh chết

thì thật là khó tin quá!....

Lôi Đình Kiếm Huyền Minh chân nhân và Phi Hồng Kiếm Huyền Ngộ chân nhân đồng thanh nói:

– Vụ này thật đáng khả nghi, cần phải điều tra cho rõ mới quyết định được.

Thiềm điện Kiếm Huyền Tu chân nhân dường như là tay đứng đầu bọn Không Động Tứ Kiếm trầm ngâm một lát rồi nói:

– Ta đi lên núi Hạ Lan một chuyến là biết chân giả ngay. Chân nhân nhìn thiếu niên áo xanh một lần nữa rồi trở gót đi luôn.

Độc Cô Nhạn quát lên:

– Quay lại đã!

Âm thanh chàng lạnh như băng khiến người nghe phải ớn gáy!

Không Động Tứ Kiếm dừng chân quay lại đồng thanh hỏi:

– Tiểu tử! Ngươi còn muốn nói điều chi nữa?

Độc Cô Nhạn mặt lạnh như tiền đáp:

– Bốn vị quyên mất một điều.

Huyền Tu chân nhân sửng sốt hỏi:

– Bọn bần đạo còn quyên điều chi?

Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:

– Phái Thiết Huyết nói sao đúng vậy. Tại hạ thay mặt tiên sư đến đây hội ước, sao các vị lại bỏ đi?

Không Đông Tứ Kiếm hơi biến sắc mặt. Huyền Tu chân nhân trầm giọng hỏi – Thí chủ có biết vì lẽ gì mà bọn bần đạo bữa nay cùng lệnh sư phó ước ở nơi đây không?

Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:

– Ba năm trước đây quí trưởng môn là Thanh Cơ đạo trưởng bị thất bại dưới lưỡi kiếm của lệnh tiên sư ở nơi đây...

Huyền Tu chân nhân quát lên:

– Tên thất phu Uông Công Lăng dùng ngụy kế để mưu sát chưởng môn ân sư tệ phái...

Độc Cô Nhạn cả cười ngắt lời:

– Thanh cơ đạo trưởng bị thua rồi không nhịn được vung kiếm lên tự tử. Vụ này mọi người trên chốn giang hồ đều biết. Sao liệt vị lại trách tiên sư?

Huyền Tu chân nhân hơi đỏ mặt lên nói:

– Thí chủ muốn nói thế nào thì nói. chưởng môn ân sư của bần đạo cũng kể là chết về tay Uông Công Lăng. Vậy món nợ này phải gõ vào đầu hắn, bất luận ai cũng không thể thay thế được.

Độc Cô Nhạn khẽ thở dài đáp:

– Tại hạ không lừa dối các vị đâu. Thực tình tiên sư đã mất hai tháng trước đây.

Vô Cực Kiếm Huyền Vân chân nhân lớn tiếng:

– Dù chết thật rồi thì món nợ này cũng vẫn trút lên đầu hắn.

Độc Cô Nhạn cười lạt hỏi:

– Theo ý đạo trưởng thì bây giờ làm thế nào?

Huyền Vân chân nhân gầm lên:

– Quật mồ hắn lên đập vào xác và đốt xương cho thành than.

Độc Cô Nhạn biến sắc, người chàng run lên nhảy vọt xuống đài.

Huyền Tu chân nhân nhíu cặp mày trắng nói:

– Bần đạo không muốn động thủ cùng thí chủ để khỏi mang tiếng là áp chế kẻ hậu sinh.

Độc Cô Nhạn rút kiếm cầm tay trầm giọng quát:

– Các vị không muốn động thủ cũng được nhưng mỗi vị phải để lại đây một chân hay một tay để đền tội đã buông lời nhục mạ tiên sư.

Không Động Tứ Kiếm đột nhiên biến sắc:
Lôi Đình Kiếm Huyền Minh chân nhân rút kiếm ra khỏi vỏ trước tiên thét lớn:
– Thằng nhãi con kia! Thế là tự mi muốn chết. Đừng trách bọn ta hẹp lượng!
Lão vung kiếm lên. ánh kiếm vọt ra như ba đóa hoa đánh tới.
Nguyên phái Không Động nổi tiếng võ lâm về kiếm thuật tinh diệu mà Không Động Tứ Kiếm lại là những tay kiếm thuật cao thâm nhất trong phái này.
Huyền Minh chân nhân đánh ra một kiếm. Uy thế cực kỳ lợi hại. Vì lão tức giận Độc Cô Nhạn đã buông lời cuồng ngạo, nên vừa ra tay lão đã sử ngay một chiêu độc địa.
Ngờ đâu Độc Cô Nhạn tuy đã cầm kiếm trong tay nhưng không ra chiêu mà chỉ né người đi tránh khỏi.
Chẳng những Huyền Minh chân nhân giật mình kinh hãi mà bọn Huyền Tu chân nhân đứng bàng quan cũng không khỏi sửng sốt, vì nhận thấy thân pháp Độc Cô Nhạn kỳ diệu khôn lường. Dưới chiêu thức ác liệt như vậy mà tránh khỏi một cách dễ dàng thì thật là một chuyện phi thường.
Huyền Minh chân nhân nghiến răng quát hỏi:
– Dưới tay tướng mạnh không có quân hèn, quả nhiên người không then là đệ tử Uông Công Lăng. Nhưng sao ngươi không dám tiếp chiêu?
Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:
– Tại hạ không muốn đấu dăng dai cho mất thời giờ, muốn mời cả bốn vị ra tay một lúc.
Không Động Tứ Kiếm thanh danh lừng lẫy giang hồ, khi nào chịu nổi

câu nói khinh mạn đó. Cả Huyền Tu chân nhân là người tu dưỡng lâu ngày, cũng không nhịn được chống kiếm cười lạt nói:

– Bọn bần đạo tuy có đức hiếu sinh, nhưng thí chủ không muốn sóng nữa, thì bần đạo phải thành toàn cho Lão vừa nhìn Huyền Vân, Huyền Ngộ vừa nói :

– Gã đã nói vậy thì ta còn úy kỵ chi nữa?

Lão nói câu này không khác gì bảo đồng bọn liên thủ hợp lực để trừ khử Độc Cô Nhạn.

Bốn người cùng nghĩ như nhau chống kiếm ra đứng bốn mặt thành thế bao vây, rồi nhảy vào tấn công.

Chớp mắt kiếm khí lóe lên, hào quang mịt trời, uy thế rộng đến mấy trượng vuông.

Bóng tịch dương dàn tàn, nắng chiều hòa lẫn với ánh kiếm thành một vùng hào quang xán lạn trông rất đẹp mắt.

Không Động Tứ Kiếm chẳng những tinh thông kiếm thuật mà còn sử trường lối đánh gấp rút. Họ vừa ra tay đã đánh tới năm sáu chiêu liền.

Dưới đám ánh kiếm mịt mờ không nhìn rõ Độc Cô Nhạn đã ra chiêu thế nào để đối phó, chỉ nghe tiếng kiếm rít lên choang choảng.

Trong khi cuộc đấu đang cực kỳ ác liệt thì Không Đông Tứ Kiếm đều cảm thấy hổ khẩu tê nhức và đều phải lùi lại đến bốn năm bước.

Độc Cô Nhạn vẫn ngạo nghễ đứng vững như trái núi, cười lạt không nói gì.

Không Đông Tứ Kiếm ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu. Sau Huyền Tu chân nhân niệm phật hiệu rồi nói:

– Thí chủ không phải là đồ đệ của Uông Công Lăng, sao lại nói dối bọn ta?

Độc Cô Nhạn hỏi lại bằng một giọng lạnh như băng:
– Sao đạo trưởng lại nói vậy?
Huyền Tu chân nhân chau mày đáp:
– Ba năm trước tuy Uông Công Lăng có đánh bại được Thanh Cơ đạo trưởng, song cái thắng của hắn cũng chỉ miễn cưỡng mà thôi. Theo chỗ bần đạo biết thì nếu cả bốn người liên thủ hiệp lực lại hạ Uông Công Lăng một cách dễ dàng để trả đặng mối thù làm cho tiên sư bị thảm tử ba năm trước đây. Nhưng...
kiếm thuật của thí chủ còn cao hơn Uông Công Lăng đến mấy lần.
Độc Cô Nhạn nét mặt vẫn thản nhiên đáp:
– Như vậy không đủ để chứng minh hay phủ nhận mối quan hệ giữa thầy trò tại hạ.
Huyền Tu chân nhân dặng hắng một tiếng rồi nói:
– Một điểm quan trọng hơn nữa là kiếm thuật của thí chủ theo một đường lối khác lạ, không ăn nhập với kiếm pháp của Uông Công Lăng chút nào cả.
Độc Cô Nhạn lại cười đáp:
– Tại hạ chỉ học Uông Công Lăng về đường học vấn và đạo đức chứ không học võ công nơi người.
Huyền Tu chân nhân sửng sốt hỏi:
– Thế thì thí chủ còn có sư phụ khác nữa hay sao? Không hiểu...
Độc Cô Nhạn tỏ vẻ ngạo nghễ đáp ngay:
– Trong võ lâm đương kim không ai đáng được tại hạ bái thỉnh làm sư phu.....
Huyền Tu chân nhân lấy làm kỳ hỏi:
– Chẳng nhẽ thí chủ không có thầy truyền thụ mà hiểu được võ công ư?

Độc Cô Nhạn cười rộ đáp:
– Đạo trưởng nói đúng đó. Cái học nhỏ mọn này tự mình tại hạ tì hiểu lấy.
Huyền Tu chân nhân nhăn tít cặp lông mày lắc đầu nói:
– Thật là hoang đường! Thật là hoang đường! Không khi nào thế được! Dù thí chủ có tài hoa tuyệt thế để sáng chế ra võ nghệ, nhưng cũng chẳng thể không tự luyện hàng mấy chục năm mà thành tài như vậy được.
Lão vừa nói song thủ Độc Cô Nhạn lại lảo đảo, miệng phun máu tươi thành vòi.
Không Động Tứ Kiếm lại càng sửng sốt. Chỉ có Huyền Vân chân nhân là nổi lên một chàng cười rộ rồi nói:
– Tuy miệng ngươi khoác lác mà thật ra chỉ có thế thôi. Thằng lỏi kia ngươi bị thương nặng lắm rồi đó!
Độc Cô Nhạn gượng gạo chống đỡ để cho khỏi ngã. Chàng cười nói:
– Đúng là ta bị thương rất nặng, nhưng không phải bị thương về tay liệt vị.
các vị không những không thể đả thương được ta mà ngay cả đụng vào mình ta cũng không nổi đâu.
Không Đông Tứ Kiếm lại ngẩn người ra, Huyền Văn chân nhân cả cười hỏi:
– Không phải vừa rồi ngươi mới bị thương thì bị thương từ bao giờ? Nếu ngươi đã bị thương từ trước sao còn dám mở miệng buông lời ngạo mạn bất nhã, lại to gan lớn mật dám ra khiêu chiến?
Huyền Tu chân nhân cũng cau mày hỏi:
– Bất luận thí chủ bị thương về tay ai, nhưng thí chủ muốn bảo toàn tính mạng thì phải thay đổi thái độ mới được.

Độc Cô Nhạn sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng, song chàng cũng không uống thuốc hay vận khí điều dưỡng. Chàng nghe Huyền Tu chân nhân nói vậy chỉ cười ha hả đáp:

– Trái lại tại hạ vẫn kiên trì yêu cầu bốn vị để lại một cái gì rồi hãy ra đị..

Chàng vừa nói vừa nhẩy xổ tới. Thanh trường kiếm ở trong tay chàng vọt ra những tia hào quang đầy trời trông tựa hồ một tấm lưới lớn chụp xuống bọn Huyền Tu.

Không Đông Tứ Kiếm thật không ngờ thiếu niên bị thương trầm trọng đến thế mà vẫn còn có thể trổ thần oai. Bốn người tuy vào hàng kiếm thuật danh gia, nhưng trước nay chưa thấy một ai có những đường kiếm thần diệu kỳ bí như vậy, nên mọi người đều cả kinh thất sắc. Trong lúc hốt hoảng, bốn người vung kiếm múa loạn xạ chẳng còn theo lề lối nào nữa.

Lưỡi kiếm chạm nhau, hỏa tinh bắn ra bốn phía và rít lên những tiếng ghê hồn.

Độc Cô Nhạn tuy đã bị trọng thương, nhưng còn có thể vận chân lức năng như núi, múa kiếm như rồng bay. Ánh hàn quang lóe ra khiến người trông hoa cả mắt và không nhìn rõ được cuộc ác đấu hiện tình ra sao?

Chiến cuộc tiếp tục chẳng bao lâu thì thế thắng bại đã rõ ràng.

Không Động Tứ Kiếm như bị rắn cắn rú lên một tiếng rồi rút lui.

Thiểm Điện Kiếm Huyền Tu chân nhân bị chặt đứt cánh tay trái, Vô Cực Kiếm Huyền Vân chân nhân bị cắt một tai, Lôi Đình Kiếm Huyền Minh chân nhân bị lưỡi kiếm lia vào mặt khiến cho cái mũi không cánh mà bay. Phi Hồng Kiếm Huyền Ngộ chân nhân thì mắt bên phải chỉ còn cái lỗ sâu hoắm, máu chảy đầm đìa Độc Cô Nhạn tuy cũng

hơi thở dồn dập nhưng chàng vẫn chống kiếm đứng vững.
Không Động Tứ Kiếm sắc mặt lợt lạt.
Huyền Tu chân nhân ngửa mặt lên trời than rằng:
– Đây là tại lòng trời, hay là vì số mạng?
Lão cầm ngang lưỡi kiếm muốn đâm cổ tự vẫn.
Huyền Ngộ chân nhân bây giờ đã biến thành độc nhỡn long vội lang người ra ngăn cản:
– Sư huynh không nên...
Huyền Tu chân nhân vẻ mặt buồn rầu, thở dài nói:
– Việc đã đến như thế này thì còn mặt mũi nào đứng trên thế gian nữa?
Huyền Ngộ chân nhân cũng nước mắt chảy quanh ngậm ngùi nói:
– Không Động Tứ Kiếm lừng lẫy tiếng tăm mấy chục năm trời mà nay bị một thằng lỏi chưa đầy hai chục tuổi làm nhục, dù chết xuống suối vàng cũng không nhắm mắt được Huyền Tu chân nhân khẽ gật đầu, cặp mắt lờ đờ, thảm đạm nhìn Độc Cô Nhạn nói:
– Xin thí chủ lưu danh lại!
Độc Cô Nhạn nở một nụ cười chua chát thủng thẳng đáp:
– Tại hạ Độc Cô Nhạn, các bằng hữu giang hồ tặng cho ngoại hiệu "Cô Độc Hiệp", vì tại hạ đi đâu cũng chỉ có một mình.
Không Động Tứ Kiếm la thất thanh:
– Úi chà!
Huyền Tu chân nhân há miệng ấp úng hỏi:
– Thí chủ là... Cộ.. Độc... Hiệp... ư?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Chính là tại hạ.
Huyền Tu chân nhân hỏi:

– Chín môn phái, ba giáo phái, bảy bang hội cùng bao nhiêu tay hào kiệt giang hồ, tổng cộng có hàng trăm cao thủ truy tầm thí chủ để hạ sát, mà thí chủ vẫn chưa chết ư?

Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:

– Tại hạ chỉ biết rằng đến bây giờ hẵng còn sống.

Huyền Tu chân nhân trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

– Tại sao thí chủ lại về đầu phái Thiết Huyết, để nhận Uông Công Lăng làm sư phụ?

Độc Cô Nhạn đáp:

– Tại hạ đã nói là thờ Uông lão gia làm sư phụ chỉ vì kính trọng lão nhân gia về phương diện học vấn cùng đạo đức mà thôi, chứ không phải qui đầu lão gia để luyện võ nghệ.

Huyền Tu chân nhân lại hỏi:

– Trên đời hiện nay thí chủ được mấy người bạn?

Độc Cô Nhạn đáp:

– Hầu như không có một ai.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 2
Thiên Long Tăng Đả Bại Độc Cô

Huyền Tu chân nhân hỏi:
– Thí chủ...
Lão chưa dứt lời, Độc Cô Nhạn vung trường kiếm lên lớn tiếng quát:
– Đạo trưởng hỏi thế là quá độ rồi! Nếu các vị không muốn chết thì nên đi ngay đi.
Trường Tu chân nhân kinh hãi không biết nói sao. Bốn người đưa mắt nhìn nhau, nét mặt cực kỳ thảm đạm, trở gót đi ngay.
Bốn người đi chưa được mười bước thì Độc Cô Nhạn lớn tiếng quát:
– Quay lại đã!

Không Động Tứ Kiếm nét mặt xám ngắt, đều dừng bước lại.
Trường Tu chân nhân ngập ngừng hỏi:
– Phải chăng Độc Cô thí chủ... lại thay đổi chủ ý?
Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:
– Lời nói của phái Thiết Huyết coi nặng bằng non, có lý nào thay đổi được?
Huyền Tu chân nhân ngập ngừng:
– Vậy thì...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Tại hạ muốn phiền bốn vị đưa tin cho các phái võ lâm, bảo họ phái người đến hang Hồ Lô, núi Nhật Nguyệt mà nhặt xác chết.
Huyền Tu chân nhân kinh hãi nói:
– Nhặt xác chết ư? Chẳng lẽ...
Độc Cô Nhạn cười khằng khặc đáp:
– Đại khái những người đã đến đó không còn một ai sống sót để về báo tin được.
Huyền Tu chân nhân thảng thốt như người nằm mơ hỏi:
– Tất cả các bang phái có đến chín mươi ba tay cao thủ hạng nhất. Chẳng lẽ...
Độc Cô Nhạn thản nhiên đáp:
– Toàn thể đều được tại hạ siêu độ cho về Tây thiên cả rồi.
Không Động Tứ Kiếm thất thanh la hoảng. Cả bốn người vâng dạ mấy tiếng rồi chẳng kể gì đến thương thế trầm trọng, cực kỳ đau khổ, vội vàng trở gót chạy như bay.
Độc Cô Nhạn chăm chú nhìn Không Động Tứ Kiếm đi xa rồi mới thở lên hồng hộc, cất bước đi rẽ ngang qua. Chàng vươn tay níu lấy phiến đá Vọng Hương Đài đặng chống đỡ cho khỏi ngã.
Nhưng người mệt quá rồi, chàng tụt dần xuống, ngồi tựa lưng vào phiến đá lớn.
Cặp mắt Độc Cô Nhạn chiếu ra những tia sáng kỳ dị, nhìn lên ba chữ Vọng Hương Đài chỉ còn thấy lờ mờ. Chàng xúc động máy môi lẩm bẩm mấy tiếng:
– Vọng Hương Đài! Vọng Hương Đài!....
Đột nhiên chàng nghiến chặt hai hàm răng vung tay mặt phóng chưởng đánh ra.
Sầm!
Tiếp theo là những tiếng rào rào. cát bụi tung bay mờ mịt. Đá vỡ vụn đổ xuống như mưa. Ba chữ đại tự Vọng Hương Đài đã bị chưởng lực quét đi hết không còn dấu vết gì nữa.
Trận mưa đá cùng cát bụi đổ xuống lấp quanh mình Độc Cô Nhạn

như người bị chôn vùi. Chàng những muốn nổi lên một chàng cười điên dại, nhưng chàng cười không còn ra tiếng nữa. chàng cảm thấy cổ họng tựa hồ như bị đút nút chặt lại.
Đồng thời mũi chàng ngửi thấy mùi hăng sặc. Hai hàng nước mắt trào ra nhỏ giọt.
Đầu óc bị rung động, chàng thất kinh lẩm bẩm:
– Ta khóc ư? Sao mình lại khóc được? Anh hùng chỉ đổ máu chứ không sa lệ kia mà?
Tuy chàng nghĩ vậy, nhưng nước mắt vẫn trào ra, rồi chàng khóc rống lên.
Chàng khóc như một đứa con nít gặp lúc thương tâm.
Mặt trời lặn xuống đầu non. Trời dần dần tối sẫm lại. Nước chảy mây trôi, gió lạnh hiu hắt...
Đột nhiên từ xa xa có hai tiếng ngựa hý vọng lại. Miền hoang sơn dã thảo càng đượm vẻ rùng rợn!
Mảnh trăng tròn vành vạnh thủng thẳng đi lên, làn sáng bạc rọi khắp chốn sơn lâm, đầy cả miền hoang dã. một vùng bao la bát ngát dần dần sáng tỏ.
Độc Cô Nhạn cố gắng cựa mình, nhưng đầu váng, mắt hoa, khí huyết sôi động. Cảnh đêm thu trăng tỏ trước mắt chàng biến thành một mầu thảm đạm. Hiện chàng đang lâm vào tình trạng như ngọn đèn trước gió, không biết tắt lúc nào.
Tuy nhiên Độc Cô Nhạn vẫn gắng gượng tự nhủ:
– Ta không thể ngã được!....ít ra ta cũng phải đợi xong cuộc ước hội này.
Đây tuy là cuộc ước hội của tiên sư, nhưng cung như cuộc ước hội của chính ta vậy!....
Thế rồi chàng cố gượng ngồi thẳng lên, nhắm mắt dưỡng thần.
Bất thình lình có giong khàn khàn ngâm vang:
Sớm nghe du tử hát ly ca, Sương lạnh đầu non bóng ác tà.
Tráng sĩ chưa quyên hồi lẫm liệt, Nhân gian ai kẻ biết lòng già?
Độc Cô Nhạn động tâm, miệng lẩm bẩm:
– Hừ! Lão trọc đã đến rồi!
Ngoài cách xa đó chừng ba bốn trượng, thấp thoáng có bóng người áo vàng từ vòng cỏ rậm tiến vào. Lão bước những bước rất dài.
Người áo vàng này là một nhà sư chừng bẩy chục tuổi. Người lão béo chùn béo chụt, mặt to tai lớn nước da hồng hào. Hai làn mày trắng rủ xuống đến mang tai. Cặp mắt chiếu ra những tia thần quang lấp loáng, khiến ai trông thấy cũng phải khiếp sợ.
Độc Cô Nhạn vẫn nhắm mắt ngồi yên không nhúc nhích.

Huỳnh y lão tăng còn cách chừng một trượng thì dừng bước lại, niệm Phật hiệu rồi cười ha hả nói:
– Độc Cô thí chủ quả là người thủ tín. Chắc thí chủ đến đây từ lâu rồi!
Độc Cô Nhạn nghiến răng hằn học đáp:
– Thiên Long lão ngốc (trọc đầu) kia! Đại khái lão còn đến sớm hơn ta một chút.
Nguyên huỳnh y lão hòa thượng là một lão tăng oai danh lừng lẫy trên chốn giang hồ. Nhà sư không lây làm tức giận về cách xưng hô của Độc Cô Nhạn. Lão cười nói:
– Lão tăng đây nhàn hạ vân du, chẳng bận rộn gì, nên đến sớm hơn độc cô thí chủ một chút. Chẳng giấu gì thí chủ, vừa rồi thí chủ mình mang trọng thương mà còn đả thương được Không Động Tứ Kiếm, lão tăng đã nhìn thấy rõ cả.
Độc Cô Nhạn vươn mình đứng dậy giương cặp mắt giận dữ nói:
– Thôi! Lão đừng phí lời nữa. Bữa nay là cuộc đấu sinh tử giữa chúng ta.
Chàng vừa nói người vừa lảo đảo cơ hồ đứng không vững.
Thiên Long thiền sư tủm tỉm cười hỏi:
– Cuộc ước hội ở Đồng Bách ba tháng trước đây, kết quả cuộc tỷ đấu đó ra sao?
Độc Cô Nhạn cười khanh khách đáp:
– Tại hạ bị bại một chút, nhưng tại hạ vẫn không phục.
Thiên Long thiền sư cả cười nói:
– Xem chừng bữa nay thí chủ cũng không phục đâu!
Độc Cô Nhạn tức mình hỏi:
– Cuộc đấu bữa nay chưa động thủ mà sao lão dám nói chắc là ta sẽ bị bại về tay lão?
Thiên Long thiền sư nghiêm nghị nói:
– Chuyến trước tỷ đấu, thí chủ thân thể cường tráng, tinh thần sáng suốt mà còn thất bại. Huống chi bữa nay thí chủ bị thương trầm trọng sắp chết đến nơi thì có bị thua về tay lão tăng, dĩ nhiên là không chịu phục.
Độc Cô Nhạn hắng giọng đáp:
– Tại hạ chỉ cần hòa thượng ưng chịu một điều rồi có bị thua về tay hòa thượng cũng rất tâm phục.
Thiên Long thiền sư tủm tỉm cười nói:
– Thí chủ có điều kiện gì xin thẳng thắn nói rõ với bần tăng.
Độc Cô Nhạn ngửa mặt lên trời đáp:
– Hãy chờ cho tại hạ điều dưỡng để phục hồi nguyên lực rồi hãy khai

triển cuộc tỷ đấu.
Thiên Long thiền sư nhíu cặp lông mày hỏi:
– Thí chủ cần một quãng thời gian chừng bao lâu?
Độc Cô Nhạn ngang nhiên đáp:
– Chỉ cần ba giờ là đủ lắm rồi:
Thiên Long thiền sư cười ha hả nói:
– Có ba giờ thôi ư? Cứ hiện tình coi thương thế của thí chủ mà nói thì dù có yên tâm điều dưỡng đến ba tháng cũng khó lòng phục hồi được như xưa.
Lão đảo cặp mắt nghiêm nghị nói tiếp:
– Chẳng lẽ thí chủ cho rằng lão tăng không biết là thí chủ muốn dùng phép " Vạn Lưu Qui Tông" , dồn tất cả tàn lực ra tứ chi để đánh liều mạng một trận cuối cùng hay sao?
Độc Cô Nhạn mặt ửng đỏ quát hỏi:
– Lão biết thì đã sao?
Thiên Long thiền sư nói:
– Thí chủ làm như vậy thì tạm thời công lực được hồi phục như thường, nhưng sau cuộc đấu với lão tăng bất luận là thí chủ thắng hay bại cũng bị máu độc tụ trong tim, chân khí ngưng trệ trong huyệt đan điền mà chết.
Độc Cô Nhạn nói:
– Cái đó không việc gì đến lão phải quan tâm. Tại hạ chỉ hỏi một điều là lão có ưng chịu hoãn lại ba giờ hay không?
Thiên Long thiền sư lắc đầu đáp:
– Không được! Lão tăng không thể chờ lâu quá đến thế.
Độc Cô Nhạn tự nhiên biên sắc mặt rồi chàng bật lên một tràng cười như người điên, nói:
– Lão trọc kia! Lão muốn phân thắng phụ ngay lúc này ta cũng không cần.
Chàng khẽ co tay lại. Cặp mắt như điện chiếu thẳng vào mặt Thiên Long thiền sư như muốn động thủ ngay.
Thiên Long thiền sư vẫn bình tĩnh thủng thẳng cười đáp:
– Thế cũng không được vì lão tăng muốn để cho thí chủ chịu thua mà tâm phải phục.
Độc Cô Nhạn quát hỏi:
– Vậy thì khó lắm! Theo ý lão phải thế nào?
Thiên Long thiền sư ngẫm nghĩ một lát rồi nói:
– Thôi, bây giờ đành thế này vậy:
Lão tăng tặng cho thí chủ một viên Bách Thảo đan. Viên thuốc này uống vào có thể kiềm chế được nội thương mà còn khiến cho thí chủ

giữ được công lực thường nhật. Có vậy thì cuộc tỷ đấu mới công bằng được.
Dứt lời, nhà sư búng tay một cái. Một tia sáng bắn ra.
Nguyên viên thuốc vàng này, nhà sư đã dắt vào kẻ tay. Như vậy đủ tỏ lão đã chuẩn bị từ trước.
Độc Cô Nhạn đưa tay đón lấy. Viên thuốc lớn bằng đầu ngón tay trỏ, sắc vàng, có mùi thơm thoang thoảng đưa ra.
Độc Cô Nhạn để thuốc vào lòng bàn tay nhìn nó rung động rồi cười lạt hỏi:
– Lão trọc kia! Đây không phải là thuốc độc chứ?
Thiên Long thiền sư thủng thẳng cười đáp:
– Độc Cô thí chủ! Thí chủ được trời ban cho một kỳ tài. Nếu nó là thuốc độc chắc cũng lừa dối được thí chủ.
Độc Cô Nhạn cười nói:
– Giả tỷ tại hạ thắng lão thì lão cũng được chết toàn vẹn thi thể để gọi là trả ơn về viên Bách Thảo đan này.
Nói xong, chàng bỏ vào miệng nuốt ngay.
Viên thuốc quả nhiên rất hiệu nghiệm. Độc Cô Nhạn chỉ điều dưỡng một chút là thấy dễ chịu ngay, mặt mũi chàng trở nên tươi tỉnh.
Độc Cô Nhạn phủi cát bụi ở đầy mình đi rồi dõng dạc cười nói:
– Thiên Long thiền sư! Đây là lão tự tìm lấy cái chết đấy nhé!
Thiên Long thiền sư thản nhiên hỏi:
– Công lực của thí chủ đã hồi phục chưa?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Viên thuốc đó quả nhiên thần hiệu phi thường:
Công lực tại hạ đã phục hồi như cũ, nhưng không hiểu chất thuốc đó duy trì được bao lâu?
Thiên Long thiền sư đáp:
– Nhiều nhất là một giờ, ít nhất là nửa giờ. Một khi dược lực hết công hiệu thì thương thế lại phát tác ngay đó.
Độc Cô Nhạn mắt sáng lên nói:
– Nửa giờ cũng đủ chán rồi! Thiên Long lão ngốc! Bây giờ động thủ ngay đi!
Thiên Long thiền sư lắc đầu nói:
– Nếu lần này thí chủ bị thua có chịu tâm phục không?
Độc Cô Nhạn trầm giọng đáp:
– Lão nên biết rằng cuộc đấu bữa nay là cuộc đấu sinh tử. Nếu ta thua thì tánh mạng cũng chẳng còn. Nói làm chi đến chuyện tâm phục với chẳng tâm phục?
mà lão trọc cũng vậy.

– Lão tăng không cần chi hết, chỉ cần thí chủ trả lời là có tâm phục hay không?
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày đáp:
– Được rồi! Nếu ta chết về tay lão cũng tâm phục là xong.
Thiên Long thiền sư nói:
– Lời ước hẹn trước khi giao đấu, thí chủ có thiếp thụ không?
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Lão trọc này rắc rối quá! Sau cuộc đấu thì giữa ta và lão có một người chết, còn bàn chi đến điều kiện?
Thiên Long thiền sư vẫn một mực:
– Lão tăng nhất định yêu cầu thí chủ trả lời đi đã!
Độc Cô Nhạn không nhẫn nại được nữa, đáp ngay:
– Ta tiếp thụ hoàn toàn, Dù bây giờ lão có điều kiện gì mới, ta cũng tiếp thụ luôn.
Thiên Long thiền sư cười ha hả nói:
– Lời nói của người quân tử đã thốt ra không bao giờ canh cải được. Độc Cô thí chủ đừng hối hận nhé!
Độc Cô Nhạn tức giận gầm lên:
– Phái Thiết Huyết trọng nhất là chữ tín. Một lời đã nói xem nặng bằng non.
Chẳng lẽ lão quên ta đây là truyền nhân đệ nhị đại của phái Thiết Huyết rồi chăng?
Thiên Long thiền sư ra chiều thỏa mãn nói:
– Hay lắm! Bây giờ động thủ được rồi! Mời Độc Cô thí chủ ra tay trước đi!
Độc Cô Nhạn nghe Thiên Long thiền sư nói vậy, chàng không khách khí gì nữa, vung chưởng đánh ra.
Phát chưởng đánh ra của chàng coi bề ngoài không có chi kỳ lạ. Nhưng chưởng lực vừa đánh ra nghe “Sầm” một tiếng vang lên quét tới Thiên Long thiền sư.
Thiên Long thiền sư cười ha hả vung chưởng phóng ra để nghinh địch.
Chưởng lực hai bên chạm nhau xoắn lấy nhau ngay và cứ xoay chuyển mãi.
Công lực của hai bên ở vào thế quân bình.
Độc Cô Nhạn vẻ mặt ung dung, đột nhiên buông một tiếng cười rồi thét lớn:
– Lão trọc kia! Phát chưởng phổ thông này ta cũng biết rằng chưa hạ được lão. Nhưng đó mới là để lão chuẩn bị đón tiếp Ngũ Hành thần chưởng của ta.

Chàng vừa nói vừa phát chưởng ra. Từ trong lòng bàn tay chàng đột nhiên một làn ánh sáng năm sắc tựa như cầu vồng xuyên qua chưởng lực đâm thẳng cào trước ngực Thiên Long thiền sư.
Thiên Long thiền sư không tỏ vẻ gì là hoang mang hết. Lòng bàn tay nhà sư cũng vọt ra một luồng kim quang để đón lấy ánh sáng ngũ sắc của Độc Cô Nhạn.
Đồng thời lão bật tiếng cười sang sảng nói:
– Lão tăng cũng biết trước là thí chủ không thể đem chưởng lực thông thường ra để thủ thắng được, nên đã sớm chuẩn bị "Phật Tâm Kim Ấn thần chưởng" để đối phó...
Nhà sư chưa dứt lời bỗng nghe đánh "Sầm" một tiếng. Hai luồng ánh sáng lóe mắt đụng vào nhau rồi cùng mất tăm.
Độc Cô Nhạn sửng sốt. Nhưng rồi chàng cả cười nói:
– Lão trọc kia! Lão cũng là một tay đáo để đó!
Thiên Long thiền sư cũng cười nói:
– Nhờ được thí chủ nhân nhượng. Xin đừng giữ nguyên cục diện tương đương này nữa.
Độc Cô Nhạn hắng dặng một tiếng, chàng biến chưởng thành quyền từ từ đánh ra.
Thiên Long thiền sư vội thu hai tay nói:
– Khoan đã! Kiểu đánh tầm thường này khiến lão tăng không nhẫn nại được.
Độc Cô Nhạn thu quyền về nói:
– Lão muốn sao cho khỏi tầm thường?
Thiên Long thiền sư đáp:
– Lão tăng cùng thí chủ đứng cách nhau hai trượng cùng vẽ một vòng tròn, đường kính chừng một thước rồi đứng vào trong, bất luận quyền, kiếm, chưởng, chỉ dùng thứ gì cũng được. Hễ ai bị đẩy ra ngoài vòng là thua. Biện pháp này mới mẻ hơn.
Độc Cô Nhạn cãi lại:
– Nhưng đây là cuộc đấu sinh tử đâu phải làm cách này để phân thắng phụ mà thôi?
Thiên Long thiền sư thản nhiên đáp:
– Nếu lão tăng bị đẩy ra ngoài vòng, lập tức sẽ ra tay tự sát, phỏng có khác gì?
Độc Cô Nhạn nghe lão nói vậy thì đồng ý ngay. Thế rồi hai bên cách nhau hai trượng vẽ một vòng tròn đứng vào trong.
Độc Cô Nhạn ngạo nghễ cười nói:
– Vừa rồi tại hạ đã tiếm vị ra chiêu trước, bây giờ đến lượt hòa thượng.

Thiên Long thiền sư cười rộ nói:
– Cung kính không gì bằng tuân lệnh. Xin Độc Cô thí chủ hay coi chừng!
Lão vung tay áo phóng chỉ điểm tới.
Độc Cô Nhạn thấy vậy thì ngẩn người ra vì đó là một chiêu rất tầm thường.
Tầm thường đến nỗi chàng không muốn tiếp chiêu nữa. Chàng chỉ nghiêng người đi một chút né tránh rồi cười lạt hỏi:
– Lão trọc! Lão làm trò khỉ gì đó?
Thiên Long thiền sư tuyên phật hiệu rồi đáp:
– Lão tăng tu hành từ thuở nhỏ ở nơi cửa Phật tuy chẳng dám khoe mình đã đến được chỗ "Vô tướng", nhưng không đến nỗi thi hành quỷ kế hay dùng ám tiễn để hại người.
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn lão cười nói:
– Hay lắm! Tại hạ tin lòng thiền sư rồi mà!
Chàng xoay tay lại phóng chưởng.
Bỗng thấy một luồng mù đen vọt ra xa vài thước thì một mùi hôi tanh sặc sụa xông lên khiến cho người ta không nhịn được phải buồn nôn.
Thiên Long thiền sư hơi biến sắc mặt dằn giọng nói:
– Úi chà! Té ra thí chủ còn chuyên dùng độc nữa.
Nhà sư vừa nói vừa vung chưởng lên. Chưởng lực phóng ra làn mây đỏ ối để nghinh địch.
Độc Cô Nhạn phát huy chưởng lực phóng luồng mù đen ra xa hơn trượng thì đụng phải làn mây đỏ ối do chưởng lực của Thiên Long thiền sư phóng ra.
Bỗng nghe những tiếng vo ve quái dị rồi luồng mù đen lập tức biến thành làn khói tiêu tan ra bốn phía.
Nguyên Thiên Long thiền sư phóng chưởng lực như làn mây đỏ sức nóng dữ dội. Sức nóng của chưởng lực này chẳng kém gì lò lửa nung sắt thép. Trong bầu vũ trụ, vạn vật chẳng gì lão không sợ lửa, nên chưởng lực của Độc Cô Nhạn tuy chứa chất độc cũng vẫn bị lửa nóng đốt tan, không còn thấy tăm hơi đâu nữa.
Độc Cô Nhạn nghiến răng la lên:
– Thằng gia trọc đầu kia! Tuy ngươi dùng "Càn Ly chưởng" phá được "Hắc Sát chưởng" của ta. Nhưng ta còn một chiêu "Huyền Băng chưởng" chuyên để khắc chế "Càn Ly chưởng" của ngươi. Ngươi hãy chờ đó. Ta phóng "Huyền Băng chưởng" ra đây!
Chàng giơ tay trái lên. Lòng bàn tay có một luồng mù trắng mịt mờ phóng ra nhanh như chớp, xẹt tới phá "Càn Ly chưởng".
Lại một trận "Veo véo" vang tai. Khói đen bốc lên, mù trắng càng dày

đặc.
Trong vòng hai trượng, khí lạnh ghê người. Đồng thời một luồng chưởng phong cực nhiệt gặp phải luồng hơi cực lạnh làm nổi lên một trận cuồng phong ghê gớm, khiến cho đá chạy cát bay ầm ầm. Thân hình cả hai người đều bị bụi cát mây đen bao phủ không trông thấy gì nữa.
Độc Cô Nhạn buông tiếng cười vang quát hỏi:
– Lão trọc! Lão còn bản lãnh gì nữa thì cho ra hết đi!
Hai tay chàng rung lên mấy cái. Người tay phóng "Hắc Sát chưởng", một tay phóng "Huyền Băng chưởng". Đồng thời, chàng vận đến mười thành công lực để phát huy chưởng phong xô mạnh tới Thiên Long thiền sư.
Một làn mây đen và một làn mù trắng tựa hai con rồng vắt ngang trên không, chuồn vào giữa đám mây mù cát bụi, rít lên những tiếng veo véo chói tai và trên không hiện ra một cảnh tượng kỳ quan.
Thiên Long thiền sư không khỏi giật mình kinh hãi. Lão vung song chưởng phóng ra hai luồng kim quang để nghinh địch.
Kim quang lóa mắt, mây trắng đầy trời. Bên tai không ngớt vang lên những âm thanh quái dị.
Luồng mù đen và luồng mù trắng chỉ một lát là tan hết. Luồng kim quang cũng từ từ thu về.
Hai người đều yên tĩnh lại để chờ cát bụi lắng xuống dần dần, mây đen tiêu tán.
Thiên Long thiền sư tuyên phật hiệu rồi hỏi:
– Độc Cô thí chủ! Bây giờ thí chủ chịu thua chưa?
Độc Cô Nhạn lông mày dựng ngược cười rộ hỏi:
– Thua thế nào được? Có bao giờ ta lại chịu thua ai?
Thiên Long thiền sư cười nói:
– Thí chủ đã bị lão tăng đẩy ra ngoài vòng sao còn chưa chịu thua?
Độc Cô Nhạn lại càng cười rộ nói:
– Hai chân tại hạ chưa nhúc nhích sao lại bảo bị đẩy ra ngoài vòng được?
Chàng cúi đầu xuống nhìn vòng tròn mất dấu hết rồi.
Nguyên hai bên dùng chưởng lực đánh nhau. Cuồng phong nổi lên như bão táp đã quét mặt đất đồng thời quét luôn cả nét vẽ vòng tròn nên không còn một chút dấu vết nào nữa.
Thiên Long thiền sư cười nói:
– Lão tăng vẫn đứng yên trong vòng, mà thí chủ...
Độc Cô Nhạn tức giận gầm lên:
– Té ra lão này dùng ngụy kế...

Nguyên lúc Thiên Long thiền sư giao đấu đã vận cương lực hộ thân để cho trong vòng một thước đều được che kín không cho một thứ kình phong nào xâm nhập vào. Còn Độc Cô Nhạn lại sơ ý về điểm này.
Thiên Long thiền sư cả cười nói:
– Lúc hai bên giao thủ, điều cần nhất là phải đem hết tinh thần chú trọng vào quanh mình để giữ gìn cho khỏi có chỗ sơ hở, không được lơ đãng một chỗ nào. Vì thế một người ta có câu:
"Sai một ly đi một dặm!". Thí chủ đã không nghĩ tới điều đó còn trách lão tăng sao được?
Độc Cô Nhạn thẹn quá hóa giận gầm lên:
– Dùng quỷ kế được để thủ thắng thì cái thắng đó chẳng oai hùng gì. Kể về võ công giữa lão và ta chỉ ngang nhau mà thôi.
Thiên Long thiền sư đột nhiên bước ra ngoài vòng cười rộ nói:
– Lão tăng đã bảo muốn cho thí chủ tâm phục. Vậy thí chủ còn bản lãnh gì nữa bây giờ trổ ra cũng được.
Độc Cô Nhạn nghiến răng ken két, rút trường kiếm ở sau lưng ra đánh "Soạt" một tiếng rồi quát to:
– Lão trọc thối tha kia! Lão có đem theo binh khí không?
Thiên Long thiền sư giơ tay lên nói:
– Kim cương chỉ của nhà phật kém gì ba tấc gươm vàng? thí chủ cứ ra chiêu đi.
Độc Cô Nhạn cười khanh khách đáp:
– Tại hạ xin lỗi!
Chàng vung trường kiếm lên, hàn quang lóe mắt nhằm đâm vào bụng Thiên Long thiền sư.
Thiên Long thiền sư tủm tỉm cười vung ngón tay lên búng vào thanh trường kiếm của Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn quát lên một tiếng vẫn giữ nguyên chiêu thức. Mũi kiếm đột nhiên vọt ra năm tia sáng ngũ sắc dài đến năm sáu thước đâm xẹt tới nhanh như chớp.
Nguyên chàng đã luyện đến mức "Tam Hoa Tụ Đỉnh", "Ngũ Khí Triều Nguyên", chỉ phát động ý muốn là công lực vọt ra, có thể mượn vật bên ngoài để giết người được. Đường kiếm quang ngũ sắc đó là do ngũ hành chân khí trong người chuyển vào tiếp tục kiếm. Hễ nó chạm vào da thịt đối phương một chút là lập tức thân thể địch nhân nát nhừ.
Thiên Long thiền sư đột nhiên phóng từ trong người ra một làn ánh sáng vàng để hộ thân, mặc cho làn kiếm quang ngũ sắc đâm tới.
Bỗng nghe một tiếng "Choang" vang lên như tiếng rồng gầm. Tình

thế lập tức biến đổi.
Độc Cô Nhạn người lảo đảo lùi lại mấy bước. tiếp tục trường kiếm xuýt rời khỏi tay.
Nguyên Ngũ Hành chân lực của Độc Cô Nhạn chuyển vào mũi kiếm đâm tới người Thiên Long thiền sư thì bị Kim trụ công của nhà sư vây bọc thân hình và hất ngược chàng trở lại.
Độc Cô Nhạn tính sai một chút, chàng không ngờ nội lực phản kích của đối phương mãnh liệt đến độ làm cho khí huyết trong người chàng nhộn nhạo cả lên.
Đồng thời Kim cương chỉ của nhà sư cũng kịp thời búng vào mũi kiếm khiến cho cánh tay chàng phải tê nhức. Mắt chàng nẩy đom đóm. Người chàng không tự chủ được xuýt nữa ngã lăn ra.
Thiên Long thiền sư cũng cảm thấy hơi thở khá mạnh. Hồi lâu nhà sư mới yên tĩnh lại, liền cất tiếng hỏi:
– Di chuyển thí chủ, bây giờ thí chủ còn nói gì được nữa không?
Độc Cô Nhạn sau một hồi điều dưỡng lại hắng dặng lên tiếng:
– Còn một chiêu tối hậu!
Thiên Long thiền sư nhíu cặp lông mày trắng nói:
– Nếu còn một chiêu quyết liệt, vậy thí chủ sử dụng đi!
Độc Cô Nhạn tra kiếm vào vỏ. Đột nhiên chàng để hai tay bằng phẳng đưa ra, rồi rảo bước tiến lại.
Thiên Long thiền sư hơi biến sắc kinh ngạc hỏi:
– Di chuyển thí chủ! Thí chủ...
Độc Cô Nhạn cười rộ ngắt lời:
– Tối hậu là lấy chân lực để tỷ đấu.
Thiên Long thiền sư lùi lại mấy bước vẻ mặt nghiêm trọng nói:
– Đã dùng chân lực để tỷ đấu thì khó lòng cả đôi ta ở trên thế gian này được. Độc Cô thí chủ!....
Độc Cô Nhạn cả cười ngắt lời:
– Chúng ta bữa nay không thể nào cùng tồn tại cả đôi ở trên thế gian này được, tất phải có một người chết.
Đột nhiên chàng gia tăng nội lực vào hai tay. Người chàng xô mạnh về phía trước. Hai bàn tay dường như có hấp lực hút gần vào trước ngực Thiên Long thiền sư.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 3
Trong Cổ Miếu Độc Cô Mắc Nạn

Thiên Long thiền sư bị cưỡng bách không thể lùi bước, cũng đưa hai tay bằng bặn nghinh tiếp. Bốn chưởng chạm nhau. Hai lưng lom khom. Thế là một già một trẻ bắt đầu cuộc đấu sinh tử.
Cuộc đấu bằng chân lực, người ngoài không thấy gì làm mãnh liệt hay nguy hiểm. Trừ những tiếng gió nổi lên veo véo, hai người vẫn bình tĩnh không chuyển động chút nào.
Thời gian lặng lẽ trôi. Chừng uống cạn tuần trà, trên trán hai người đều xuất hiện những hạt mồ hôi lớn bằng hạt đậu.
Chỉ trong khoảnh khắc, trên trán hai người đã nổi gân xanh và hai tay bắt đầu run rẩy. Lại sau một khoảng thời gian nửa chừng ăn xong bữa cơm, thốt nhiên hai người đồng thời la lên một tiếng thật to. Thân hình vọt về phía sau tựa như bị luồng nội lực của đối phương hất ngược trở lại. Cả hai người cùng ngã lăn ra ngoài một trượng.
Độc Cô Nhạn sắc nhặt lợt lạt như tờ giấy, miệng ứa máu tươi. Chàng cố gượng đứng dậy nhưng vừa cất đầu lên lại té xuống đất đánh bịch một tiếng. Thiên Long thiền sư cũng nằm lăn dưới đất. Nhưng thương thế lão tỏ ra nhẹ hơn nhiều.
Lão co tay mấy cái từ từ ngồi dậy được ngay.
Nhà sư ngồi điều dưỡng một lát rồi rảo bước đến bên Độc Cô Nhạn, nhìn chàng bằng cặp mắt từ bi, khẽ hỏi:
– Độc Cô thí chủ! Giờ thí chủ chịu phục chưa?
Độc Cô Nhạn giương cặp mắt thất thần lên nhìn nhà sư, vẫn đầy vẻ căm hận. Miệng chàng thêu trào đáp:
– Phục! Phục rồi!....
Thiên Long thiền sư buông một tiếng thở dài cảm khái nói:
– Lão tăng muốn nghe một lời từ thí chủ nhưng nghĩ thực khó quá.
Độc Cô Nhạn không hiểu ý lão thế nào, nở một nụ cười thê lương hỏi:
– Phục hay không phục bây giờ không quan hệ nữa, vì tại hạ muốn chết rồi lão bồi thêm cho tại hạ một chưởng được không?
Thiên Long thiền sư cặp mắt chiếu ra những tia kinh dị hỏi lại:
– Thí chủ cam tâm chết thật ư?
Độc Cô Nhạn nghiến răng ken két lẳng lặng hồi lâu rồi đáp:
– Người ta đã đến lúc chết thì còn gì mà cam tâm với chẳng cam tâm?
Thiên Long thiền sư khẽ tuyên Phật hiệu rồi nói:
– Thí chủ đã hạ sát liền một lúc cao thủ của chín môn phái lớn. Thủ đoạn tàn độc như thế thì chết là đáng lắm. Lão tăng có phải khai sát giới cũng không chút hối hận.
Độc Cô Nhạn gượng gạo nói:

– Vậy thì lão trọc mau thanh toán ta đi!
Thiên Long thiền sư lắc đầu thở dài nói:
– Đáng tiếc là trời ban cho thí chủ một bản ngã kỳ tài, có thể nói trăm năm khó kiếm được một người. Thật xứng đáng là một bông hoa kỳ tuyệt trong võ lâm.
Độc Cô Nhạn cười nhạt thét lên ngắt lời:
– Lão đừng nói rườm lời nữa! Bây giờ ta chỉ cần một cái chết mà thôi.
Chàng cố hết sức vung tay đánh vào đỉnh đầu...
Thiên Long thiền sư thấy vậy cả cười.
Nguyên thương thế của Độc Cô Nhạn cực kỳ trầm trọng. Công lực hoàn toàn mất hết. Tuy chàng phóng chưởng đánh vào đỉnh đầu nhưng không có một nội lực nên chẳng hề chi.
Độc Cô Nhạn buồn rầu thở lên hồng hộc, nhắm mắt lại không nói gì nữa.
Thiên Long thiền sư mỉm cười hỏi:
– Thí chủ còn nhớ đã hứa với lão tăng điều gì không?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Đã bảo lời nói của phái Thiết Huyết xem nặng bằng non. Nhưng...
Thiền Long thiền sư sa sầm nét mặt nói:
Bất luận thí chủ sống hay chết. Lão tăng chỉ mong thí chủ nhớ lại lời hứa là được. Rồi lão cười ha hả một tràng dài. Lão chẳng cần đề ý xem Độc Cô Nhạn sống chết thế nào, trở gót rảo bước đi ngay.
Lúc này đêm đã khuya, gió đã hết thổi...
Thiên Long thiền sư đi chừng được bốn dặm thì dừng bước lại trong một khu rừng. Lão trầm giọng lên tiếng gọi:
– Ngưu gia! Sao còn chưa ra?
Bỗng nghe một chuỗi cười xằng sặc vọng lại. Một bóng vàng từ trong rừng rảo bước đi nhanh như tên bắn, sao sa dừng bước lại trước mặt Thiên Long thiền sư không một tiếng động.
Người mớ tới đó là một lão đạo sĩ, đầu to mà trán ngắn, Lão đứng đối diện với Thiên Long thiền sư chỉ tới bụng. Người lão lùn tịt trông rất buồn cười.
Thiên Long thiền sư thủng thỉnh cười nói:
– Ngưu gia! Lão thật an nhàn, còn lão tăng suýt bị mất mạng về tay thằng lỏi.
Lão đạo sĩ lùn cùng Thiên Long thiền sư đứng vào hàng “Thế Ngoại Tân Kỳ”. Lão là Địa Khuyết đạo trưởng. Lão xua tay cắt đứt lời Thiên Long thiền sư hỏi:
– Khoan đã! Lão hãy nói lão kêu ai bằng “Ngưu gia”?

Thiên Long thiền sư cười ha hả đáp:
– Dĩ nhiên là lão chứ còn ai vào đây? Mũi lão như mũi trâu nên bần tăng kêu là "Ngưu gia".
Địa Khuyết đạo trưởng tức mình gầm lớn lên:
– Lão trọc kia! Nếu ta đứng về phe Vô Danh lão nhi thì lão bị cô lập đó!
Thiên Long thiền sư cười ha hả nói:
– Bần tăng đứng đầu "Thế ngoại Tân kỳ" mà lão dám kêu bằng "lão trọc"?
Địa Khuyết đạo trưởng hô hố cười:
– Vụ thằng nhỏ đó thế nào?
Thiên Long thiền sư đáp:
– Gã đấu công lực với bần tăng, những kinh mạch cùng lục phủ ngũ tạng cơ hồ bị tan nát, ít nhất là nhộn nhạo cả lên rồi, xem chừng gã chẳng còn sống được mấy nỗi.
Địa Khuyết đạo trưởng vội nói:
– Nếu vậy thì chúng ta há chẳng uổng một phen tâm huyết ư? Ta tưởng lão chẳng nên xuất thủ trầm trọng như vậy.
Thiên Long thiền sư giơ tay lên khẽ vỗ trán, tuyên Phật hiệu rồi nói:
– Thằng nhỏ đó được trời phó cho kỳ tài quán thế, sức khỏe kinh người trăm năm khó kiếm. Suýt nữa thì mạng già này chết về tay gã. Nếu mình không đem toàn lực ra chiến đấu thì kết quả khó lường được.
Địa Khuyết đạo trưởng chau mày hỏi:
– Gã có bản lĩnh cao cường đến thế thật ư?
Thiên Long thiền sư khen không hết lời:
– Vì vậy mà lão tăng bão là trăm năm khó kiếm được người như gã. Thật là một bông hoa lạ hiếm có trong võ lâm. Đáng tiếc là gã đã giết hại nhiều người, tội nghiệt trầm trọng, tâm địa hẹp hòi...
Địa Khuyết đạo trưởng ngắt lời:
– Có khi vì gã gặp những cuộc hội ngộ đau buồn mà biến thành tàn nhẫn, chưa chắc đã phải bản tính của gã! Như vậy... Có điều đáng tiếc là gã sắp chết đến nơi rồi.
Thiên Long thiền sư cười nói:
– Đáng tiếc là lão quên một điều.
Địa Khuyết đạo trưởng hỏi:
– Điều gì?
Thiên Long thiền sư đáp:
– Bần tăng biết xem số mệnh cho người, bói sự cát hung. Thực ra gã không đến nỗi yểu tướng. Nhưng bần tăng không dám tiết lộ thiên

cơ.
Địa Khuyết đạo trưởng cười ha hả nói:
– Lão trọc lại làm ra vẻ nghiêm trọng.
Thiên Long thiền sư tủm tỉm cười rồi chau mày nói:
– Bần tăng còn lo một việc có thể sắp xảy ra.
Địa Khuyết đạo trưởng vội hỏi:
– Việc gì?
Thiên Long thiền sư đáp:
– Nếu vô phúc mà gặp phải Vô Danh lão nhi thị..
Địa Khuyết đạo trưởng ngắt lời:
– Đó quả là một vấn đề nghiêm trọng, mình phải đề phòng mới được!
Thiên Long thiền sư nhăn nhó cười nói:
– Đề phòng ư? Nhà Phật coi trọng nhất là thuyết nhân quả. Cái quả bây giờ là do cái nhân ngày trước mà ra. Chúng ta đâu có thể trái mệnh trời được? Chẳng hiểu Ngưu gia còn cách nào không?
Địa Khuyết đạo trưởng cười lạt đáp:
– Đạo gia chẳng có những điều cấm kỵ rắc rối như vậy. Bần đạo nhất định ngăn trở sự việc khỏi phát sinh. Không thế thì...
Thiên Long thiền sư hỏi:
– Không thì làm sao?
Địa Khuyết đạo trưởng đáp:
– Không thì bần đạo đành phế bỏ tình hữu nghị và trừ khử Vô Danh lão nhi chứ không thể để thằng nhỏ đó rơi vào tay kẻ tà đạo rồi gây kiếp nạn cho võ lâm.
Thiên Long thiền sư lắc đầu thở dài nói:
– Ngưu gia nên biết rằng bần tăng đã khổ tâm về việc này vì mục đích muốn làm cho thằng nhỏ đó trở lên cây cột chống trời. Bây giờ gã có gặp phải nhân vật nào đi nữa, nhưng gã đã ước hẹn với bần tăng thì cũng đủ ràng buộc gã rồi.
Địa Khuyết đạo trưởng chau mày nói:
– Nhưng vẫn còn một việc khác đáng lo ngại!
Thiên Long thiền sư sửng sốt hỏi:
– Việc gì?
Địa Khuyết đạo trưởng nghiêm nghị đáp:
– Thiết Huyết tú sĩ Uông Công Lăng sống chết thế nào hãy còn ở trong vòng bí mật.
Thiên Long Thiền sư gật đầu đáp:
– Phải đó! Chính bần tăng cũng đang muốn điều tra cho rõ việc này.
Nhà sư đảo mắt thìa Địa Khuyết đạo trưởng hỏi tiếp:
– Ngưu gia có định đi cùng bần tăng không?

Địa Khuyết đạo trưởng trợn mắt lên đáp:
– Không được, bần đạo phải lên núi Bắc Mang một chuyến.
Thiên Long thiền sư thở dài nói:
– Như vậy chúng ta tạm phải chia tay ư?
Địa Khuyết đạo trưởng thản nhiên đáp:
– Đành vậy chớ biết sao?
Địa Khuyết đạo trưởng vừa nói vừa nhảy vọt lên không, nhanh như tên bắn.
Lúc còn lơ lửng trên không, lão xoay người đi một cái như con đại bàng xòe cánh rồi mất tích.
Thiên Long Thiền sư thở phào một tiếng rồi cũng tung mình nhảy đi. Tà áo vàng phất phơ trước gió.
Nhắc lại Độc Cô Nhạn bị thương gần chết. Tuy chàng nội lực cực kỳ thâm hậu, nhưng lục phủ ngũ tạng, kỳ kinh bát mạch như đứt ra từng khúc. Chàng chưa chết cố lồm cồm ngồi dậy. Chàng không hiểu trong tâm mình có cảm giác gì, chỉ biết sau một trận thất bại nặng nề, lòng chàng tê tái, chán nản sự đời, không muốn sống nữa. Nhưng chàng lại nghĩ rằng:
– Mình không thể chết được, Vì chết như vậy chẳng thể cam tâm nhắm mắt.
Độc Cô Nhạn cũng biết thương thế mình cực kỳ trầm trọng, trầm trọng đến nỗi dù minh còn muốn sống cũng khó lòng sống được.
Bất giác chàng lẩm bẩm:
– Dù sao tính mạng mình bất quá chỉ còn kéo dài thêm được vài giờ.
Chàng chuyển động thân thể lảo đảo lê đi từng bước một tiến về phía trước.
Chàng bước đi mà chẳng biết đi đâu? Với mục đích gì?
Chàng chỉ nhận thấy mình không nên chết trong trường hợp này.
Thật là kỳ dị! Độc Cô Nhạn đi đứng gian nan chừng chục bước, chân chàng trở lại cứng cáp hơn, tựa hồ sau một lúc hoạt động, khí lực trong người chàng đã khôi phục lại được chút ít.
Chàng tiếp tục bước đi, đi không mục đích gì.
Chàng bỏ lại làn mây phủ mịt mờ cùng dòng nước sông Đoạn Hồn chảy réo róc. Chàng đi tới mộ trái núi khác.
Đột nhiên có tiếng ngựa hí vang lên ở phía sau khiến chàng giật mình kinh hãi ngoảnh đầu nhì lại.
Bất giác chàng phá lên cười. Nguyên đó là con Tảo lưu mã mà chàng đã đi đến đây. Bây giờ nó vẫn lặng lẽ theo sau chàng.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười chờ cho con ngựa đến gần mới nhẹ vỗ vào bờm nó bão:

– Mi bất tất phải theo ta nữa, hay ít ra là bây giờ mi không nên đi theo ta, vì ta rất nhiều kẻ thù. Mi đi theo chỉ tổ làm cái đích cho chúng theo dõi...
Đầu lưỡi chàng cảm thấy lợm giọng. Nước mắt chàng lại ứa ra, chàng phải cố nén cho khỏi luôn rơi.
Đoạn chàng không để ý gì đến ngựa nữa, tiếp tục tiến về phía trước.
Đột nhiên trong khu rừng thưa gần đó, một tòa miếu cũ tường đỏ ngói xanh hiện ra trước mắt.
Độc Cô Nhạn mừng thêm trong bụng. Chàng gắng gượng đi mau hơn tiến về phía tòa cồ miếu.
Khi gần tới nơi, chàng mới nhận ra đây là một ngôi miếu bỏ hoang phế lâu ngày, đổ nát quá nửa. Đầy thềm bụi bặm ngập mắt cá, màng nhện, chằng chịt khắp nơi, tỏ ra không có người ở đến hàng năm.
Độc Cô Nhạn cất bước tiến vào trong miếu thì thấy phạm vi nhỏ hẹp. Cả tòa miếu chỉ có một gian chính điện và hai gian thiên điện.
Trong chính điện, tượng thần xiêu vẹo, đổ nát. Thiên điện cũng tường đổ ngói rơi. Trật là một ta hoang phế đã lâu, nhưng nó lại chính là nơi lý tưởng của chàng, vì chàng đang cần kiếm một nơi hiu quạnh không người qua lại để ẩn náu trong vòng mười ngày hay nửa tháng đặng đủ thời giờ dưỡng thương. Chàng chắc mẩm mình ẩn trong này sẽ không bị người phát giác.
Thế rồi chàng đi vào thiên điện, ngồi xuống đống ngói vỡ, trút bỏ hết tạp niệm. Bắt đầu vận công điều dưỡng.
Thương thế Độc Cô Nhạn cực kỳ trầm trọng Chàng vừa vận khí điều hòa hơi thở thì lập tức cảm thấy đau thấu tâm can, cơ hồ ngất đi. Nhưng chàng nghiến răng chịu đau, tiếp tục vận khí điều dưỡng.
Sau khoảng thời gian chừng ăn song bữa cơm, chàng cảm thấy bớt đau được một chút và hơi thở đã khá điều hòa. Thương thế chàng đã ổn định lại được đôi phần. Chẳng bao lâu, chàng đi vào chỗ mông lung rồi ngũ thiếp đi.
Thời gian từ từ lặng lẽ trôi không biết đã bao lâu.
Bất thình lình có tiếng bước chân người làm cho chàng giật mình tỉnh dậy, chàng cảm thấy trong long hồi hộp để ý lắng tai nghe.
Bỗng có thanh âm ồm ồm cất lên:
– Ngoài cổng miếu có ngựa thì trong miếu hẳn có người...
Một thanh âm khác từ trong chính điện đáp vọng ra:
– Không chừng đây là một con ngựa lạc đàn.
Giọng nói ồm ồm lại hỏi:
– Thê còn vết máu đầm đìa ngoài cửa miếu thì sao?
Thanh âm kia đáp:

– Lão Nhị! Chúng ta vào đây cốt để tránh mưa, tội gì mà nghĩ chuyện không đâu?
Độc Cô Nhạn lại lắng tai nghe thì quả nhiên thấy giọt mưa rơi tí tách. Long chàng xao xuyến vô cùng! Tuy trong mình chàng có tuyệt thế thần công, nhưng lúc này người chàng mềm yếu chẳng khác chi một con hổ giấy. Dù kẻ tầm thường chẳng biết võ công cũng chỉ cất tay một cái là giết được chàng ngay. Hoặc vì chàng sợ hãi quá, huyết bị ngưng trệ, chân khí không đề tụ vào được huyệt đan điền cũng đủ lam cho chàng chết được ngay.
Khổ vì nỗi chàng đang lúc vận công trị thương, dù chàng muốn chạy đi ẩn lánh cũng không thể được. Chàng đành phó mặc cho số mạng muốn đến đâu thì đến.
Bỗng nghe người được kêu bằng "Lão Nhị" hạ thấp giọng nói rất khẽ:
– Hiện nay chín môn phái lớn treo giải thưởng rất hậu cho ai lấy được cái đầu Độc Cô Nhạn...
Không ngờ hắn nói dứt lời, người kia đã gạt đi:
– Lão Nhị! Ngươi điên rồi hay sao? Độc Cô Nhạn là một tay võ nghệ thông huyền. Chín chục anh hùng hào kiệt các phái võ lâm khắp thiên hạ đều chết về một tay y. Chúng tạ..
Lão Nhị cả cười ngắt lời:
– Tuy tay cao thủ đều bị y hạ sát nhưng nghe nói y đã bị trọng thương.
Không chừng... may mà chúng ta lấy được thủ cấp của y thi anh em mình sẽ nổi tiếng là những tay anh hùng bậc nhất võ lâm. Lo gì chưởng môn chín môn phái lớn chẳng xuống thềm đón tiếp?
Người kia nghe Lão Nhị nói vậy dường như cũng động tâm, nhưng vẫn còn lo ngại đáp:
– Tuy vậy chúng ta cũng phải dò xem, biết đâu đây chẳng là một nhân vật nào khác trên chốn giang hồ?
Độc Cô Nhạn đang phập phồng lo sợ. Chàng lại nghe tiếng gươm đao sột soạt rút ra khỏi vỏ, rồi thận trọng di chuyển đi vào phía thiên điện.
Độc Cô Nhạn trong long không khỏi thê lương. Chàng nghe tiếng bước chân nặng trịch cũng đủ biết võ công hai người này rất tầm thường. Giả tỷ vào lúc bình thường vô sự thì bản lãnh cả hai người đó hợp lại cũng không chịu nổi một ngón tay của chàng. Nhưng lúc này thì tính mạng chàng lại ở trong tay chúng.
Độc Cô Nhạn còn đang hồi hộp trong lòng thì thấy hai hán tử đầu hươu mắt chuột tay cầm gươm đao sáng loáng tiến vào thiên điện.
Độc Cô Nhạn gắng gượng đề tụ chân khí giương to cặp mắt nhìn

thẳng vào hai hán tử quát hỏi:
– Các ngươi là ai?
Hai hán tử thấy tình trạng như vậy không khỏi giật mình kinh hãi lùi lại hai bước. Lão hán tử râu dài đáp:
– Anh em tại hạ là Song Kiêu ở Lũn Hữu. Tại hạ tên gọi Thạch Phi Hổ.
Rồi lão trỏ vào hán tử râu ngắn đứng bên giới thiệu:
– Đây là xá đệ tên gọi Thạch Phi Báo.
Độc Cô Nhạn nuốt ngụm máu ứ trong miệng vào bụng rồi nói:
– Tại hạ được nghe danh hai vị đã lâu.
Thạch Phi Báo đảo cặp mắt hình tam giác nở một nụ cười nham hiểm nói:
– Tôn tính đại danh tiểu ca là gì? Có cần đến anh em tại hạ giúp đỡ điều chi chăng?
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày đáp:
– Tại hạ là Độc Cô Nhạn hiện nay mượn nơi này trị thương. Nếu quả hai vị có lòng giúp đỡ thì xin dời khỏi nơi đây tức khắc, Lũng Hữu Song Kiêu lại giật mình khiếp sợ, lui thêm mấy bước nữa. Nhưng Thạch Phi Báo vẫn hỏi bằng một giọng thâm độc:
– Té ra đây là Độc Cô đại hiệp. Đại hiệp bị thương có nặng lắm không?
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Giả tỷ các phái võ khắp thiên hạ bây giờ lại chọn lấy tay cao thủ khác đưa tới đây thì tại hạ đành bó tay chịu chết.
Hai người đột nhiên biến sắc. Thạch Phi Hổ ngượng ngùng nói:
– Kính chúc Độc Cô đại hiệp vạn an, anh em tại hạ không dám quấy nhiễu nữa. Bảy giờ xin cáo từ đây!
Độc Cô Nhạn thở phào một cái bụng bảo dạ:
– Chắc mình qua khỏi nạn này rồi!
Đột nhiên lúc hai người ra ngoài điện, bỗng nghe Thạch Phi Báo cười lạt lên tiếng:
– Độc Cô Nhạn! Bữa nay ngươi tới số rồi đó!
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, nhưng chàng đang lúc vận khí hành huyết chỉ di động một chút là khí huyết ly vị chạy lung tung có thể chết ngay lập tức, nên chàng không dám nhúc nhích.
Tuy nhiên chàng vẫn lớn tiếng quát:
– Phải chăng các ngươi không muốn sống nữa?
Thạch Phi Báo cả cười hỏi:
– Có phải ngươi bị nội thương không chống được nưa và bây giờ đang vận công điều dưỡng?

Nguyên Thạch Phi Báo tuy nhát gan nhưng tâm tư hắn rất tinh tế, vì hắn nhớ tới bản lãnh Độc Cô Nhạn nổi tiếng trên chốn giang hồ, chàng lại có tính đa sát.
Nếu chàng mà còn sức mạnh thì hai gã xông vào đột ngột như vậy thật khó lòng thoát chết dưới tay chàng. Chúng thấy chàng ăn nói hòa hoãn và trên trán mồ hôi nhỏ giọt thì đúng là lúc chàng đang vận công điều dưỡng.
Một người dù võ công cao thâm đến mà gặp lúc vận công điều dưỡng trị thương, cũng chẳng khác gì phế nhân.
Thạch Phi Báo thấy thế hiểu rõ tình trạng Độc Cô Nhạn lúc này nguy ngập thế nào rồi, hắn không sợ hãi gì nữa, liền quay lại vung đao lên toan hạ sát chàng.
Độc Cô Nhạn lửa giận công vào trong tâm. Chàng ngửng đầu la lên:
– Hỏng bét! Thôi hỏng bét rồi!
Máu tươi từ trong miệng trào ra rồi chàng té lăn xuống đất.
Vì Độc Cô Nhạn khét tiếng giang hồ nên tuy miệng chàng máu tươi phun ra như suối mà Lũng Hữu Song Kiêu vẫn rụt rè đứng xa xa không dám tiến lại.
Thạch Phi Báo tay cầm cương đao hộ thân thủ thế rồi lên giọng nửa ra lễ phép nửa ra ỡm ờ hỏi:
– Độc Cô Đại hiệp! Tại hạ xem ra thì đại hiệp lâm vào tình trạng anh hùng mạt lộ mất rồi, nên muốn tiếp tục những lời di ngôn của đại hiệp và ráng giúp cho đại hiệp được yên tâm nhắm mắt.
Độc Cô Nhạn vẫn nhắm mắt, không nói nửa lời, trông chàng như người chết rồi.
Thạch Phi Báo nheo mắt nhìn Thạch Phi Hổ rồi lớn tiếng nói:
– Độc Cô Nhạn! Chẳng lẽ đại hiệp không để lại một lời trối trăng nào hay sao?
Bất thình lình một thanh âm trong trẻo quát lên:
– Người cần để lời trối trăng chính là anh em ngươi đó.
Một bóng xanh từ ngoài vọt vào nhanh như tên bắn. Người chưa tới nơi đã phóng ra hai luồng chỉ phong điểm vào huyệt đạo Lũng Hữu Song Kiêu.
Nguyên người mới tới là một thiếu nữ mặc áo màu lục, tuổi vào cỡ mười bảy, mười tám. Nàng mắt hạnh tai đào, dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường.
Lũng Hưu Song Kiêu vừa ngửi thấy mùi hương ngào ngạt, thì người chúng đã cứng đờ như khúc gỗ không còn cử động được nữa Nữ lang áo lục đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nhảy xổ vào đến bên Độc Cô Nhạn. Nàng đưa tay sờ vào mặt chàng, thấy đầy huyết tích

thì ra chiều thương xót khôn tả, rồi nàng lẩm bẩm cất tiếng gọi:
– Độc Cô Nhạn! Độc Cô Nhạn! Huynh làm sao thế này?...
Độc Cô Nhạn miệng vẫn còn ứa máu tươi, nhưng người chàng đã hôn mê bất tỉnh.
Nữ lang áo lục vừa đau thương vừa căm hận. Nàng đứng phắt dậy, nghiến răng quát hỏi:
– Lũng Hữu Song Kiêu! Phải chăng các ngươi đã chán đời không muốn sống nữa? Bữa nay các ngươi phải chết không còn đất mà chôn!
Chưa dứt lời, nàng đa hầm hầm phóng chỉ điểm ra.
Bỗng nghe hai tiếng chát chát. Chỉ phong của nữ lang áo lục đã đâm vào đỉnh đầu Lũng Hữu Song Kiêu, máu tươi lênh láng chảy đầy mặt đất, cả óc cũng phọt ra theo.
Thế là xong đời hai tên dã man đã có ý hại người trong lúc lâm nguy..
Nữ lang áo lục vẫn chưa nguôi giận, nàng giơ bàn tay nhỏ nhắn lên muốn phóng chưởng đánh cho chúng tan xác.
Nhưng nàng ta giơ chưởng lên thì bị một bàn tay khác nắm lại.
Một người đà bà áo xanh không biết đã tiến vào trong điện từ lúc nào rồi.
Mụ liên ra tay ngăn trở nữ lang.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 4
Cứu Tình Lang Thân Gái Dặm Trường

Nữ Lang áo lục la lên:
– Mẫu thân đừng ngăn trở hài nhi.
Nhưng thiếu phụ áo xanh vẫn níu chặt lấy tay nàng. Vẻ mặt nghiêm nghị bà hỏi:
– Giết người đã chết thì thôi! Sao còn muốn phá hủy thân thể người ta nữa?
Làm như vậy há chẳng tàn nhẫn quá ư?
Nữ lang áo lục giậm chân đáp:
– Những tên khốn kiếp này đã hạ sát Độc Cô Nhạn!
Thiếu phụ áo xanh vẫn lạnh lùng nói:
– Độc Cô Nhạn không phải bị hai gã này trực tiếp đánh chết đâu. Huống chi hắn là một tên ác nhân giết người không gớm tay. Nếu

chúng có giết gã thì cũng là trừ được một mối họa lớn cho khách giang hồ. Có gì can thiệp đến ngươi? Dù ngươi có liên quan đến gã thì giết chúng để báo thù cũng là đủ rồi. Ngươi còn muốn gì nữa?
Nữ lang áo lục bị thiếu phụ áo xanh giáo huấn một hồi khiến nàng tắc họng, không còn biết nói sao. Nàng đứng thộn mặt ra một lúc rồi nhảy xổ đến bên Độc Cô Nhạn vừa khóc vừa nói:
– Độc Cô Nhạn! Nhạn ca đã bão có tấm thân sắt thép chém không vào, chẳng khác tượng la hán đúc bằng đồng, không bao giờ chết được, mà sao...
Nàng mãi khóc mãi thương, chưa kịp điều tra cho biết rõ là Độc Cô Nhạn còn sống hay chết. Nàng cũng chẳng kiểm điểm lại thương thế trong người chàng nữa. Bây giờ nàng mới nhớ ra là mình quá hồ đồ, vội để tay lên đầu Độc Cô Nhạn thì hấp hãy còn hơi nóng, lỗ mũi chàng vẫn còn thoi thóp thở nhưng xem chừng sắp tắt hơi rồi.
Bỗng nàng nghe thiếu phụ áo xanh trầm trọng nói:
– Hài tử! Chúng ta đi thôi.
Nữ lang áo lục ngơ ngác hỏi:
– Sao lại bỏ đi?
Rồi nàng đứng lên chạy đến trước mặt thiếu phụ kêu:
– Mẫu thân ơi! Mẫu thân cứu y đi!
Thiếu phụ áo xanh hỏi lại:
– Cứu gã ư?
Mụ lộ vẻ không bằng lòng. Tức giận hỏi tiếp:
– Ngươi điên rồi sao?
Nữ lang áo lục quỳ hai chân xuống năn nỉ:
– Mẫu thân! Hài nhi cầu khẩn mẫu thân cứu y..
Thiếu phụ áo xanh chẳng chút động tâm, thả nhiên đáp:
– Hài nhi! Ta không thể làm hại người được. Ngươi nên biết rằng không nên cứu gã này. Vả lại dù ta có muốn cứu gã cũng không nổi vì tâm mạch đã bị đứt hết cả rồi. Số trời đã định cho gã phải chết nên chẳng còn đường nào cứu vãn lại được.
Nữ lang áo lục vẻ mặt vô cùng thê thảm nói:
– Mẫu thân ơi! Nếu không cứu được y thì hài nhi chẳng thể nào yên tâm được. Chẳng những y đã cứu mạng của hài nhi, mà còn... vì...
Nàng nói đến chữ “vì” rồi ấp úng mãi không thốt ra hết lời được.
Thiếu phụ áo xanh lạnh lùng nói:
– Ta biết rồi! Vì người yêu gã, nhưng không thể yêu được đâu, ngoài mặt, tuy gã là con người tươi đẹp mà trong lòng lại cực kỳ tàn nhẫn. Gã giết người không biết bao nhiêu mà kể, lại không chút lòng hối hận. Vả lại...

Thiếu phụ chưa dứt lời, liền nhìn chằm chặp vào mặt nữ lang nói tiếp bằng một giọng rất nghiêm trọng:
– Đại khái là ngươi đã thổ lộ tình yêu với gã, nhưng gã có biểu lộ gì là cũng yêu ngươi không?
Nữ Lang áo lục thẹn đỏ mặt, cúi đầu xuống không nói gì nữa.
Thiếu phụ áo xanh lại nói tiếp:
– Ta biết chắc gã không yêu ngươi, bởi gã là người không có một chút tình cảm với ai, mới thành danh là Độc Cô Hiệp... Hài tử! Hãy nghe lời ta, mà theo ta ngay!
Nữ lang áo lục gượng gạo la lên:
– Không được! Mẫu thân! Hài nhi không còn biện pháp nào khác...
Thiếu phụ áo xanh ra chiều giận dỗi nói:
– Hài nhi! Ngươi không lấy thế làm tức bực bay sao?
Nữ Lang lại đỏ mặt lên cương quyết nói:
– Bất luận y là người thế nào, Hài nhi không cứu chàng không được.
Thiếu phụ áo xanh biến đổi sắc mặt luôn mấy lần cười lạt hỏi:
– Nếu vì cứu gã cần phải dứt đứt mối tình mẫu tử thì sao?
Nữ Lang áo lục rùng mình, nghẹn ngào đáp:
– Mẫu thân! Xin mẫu thân đừng tuyệt tình đến thế!
Thiếu phụ áo xanh lộ vẻ nghiêm khắc nói ngay:
– Bây giờ chỉ còn có hai đường:
Một là người theo ta ra đi không đoái hoài gì đến Độc Cô Nhạn nữa.
Hai là là mối tình giữa mẹ con ta từ đây đoạn tuyệt!
Thiếu phụ nói xong trở gót đi ra ngoài thiên điện.
Nữ lang áo lục hai mắt đẫm lệ hết nhìn Thiếu phụ áo xanh lại nhìn Độc Cô Nhạn nằm lăn trên vũng máu. Nàng ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nàng bước đi một bước lại dừng.
Thiếu phụ áo xanh đã ra ngoài cửa điện, bà không quay đầu lại, dằn giọng hỏi:
– Hài tử! Ngươi còn chưa đi ư?
Nữ lang áo lục đột nhiên châu tuôn tầm tã, nghẹn ngào nói:
– Mẫu thân! Mẫu thân... đừng bức bách hài nhi nữa, hài nhị..
Thiếu phụ buông tiếng thở dài nói:
– Thôi được!
Đoạn bà thò tay vào bọc móc ra một viên thuốc đỏ vung tay liệng vào nói:
– Viên thuốc này đại khái có thể giữ cho gã ba ngày không chết, ngoài ra ta không còn cách nào làm gì hơn được nữa.
Thiếu phụ không chờ nữ lang trả lời đã xăm xăm chạy đi.
Nữ lang áo lục là thất thanh:

– Mẫu thân...! Mẫu thân...!
Nàng gọi đến hơn mười tiếng nhưng thiếu phụ vẫn lạng người di băng băng không quay đầu lại, rồi bống bà mất hút...
Nữ lang áo lục đứng thộn mặt ra hồi lâu rồi hấp tấp trở lại bên Độc Cô Nhạn. Nàng nhét viên thuốc vào miệng chàng. Đồng thời giơ ngón tay ra ấn vào huyệt yết hầu. Bỗng nghe cổ họng chàng "ọc ọc", mấy tiếng, chàng đã nuốt viên thuốc vào bụng.
Nữ lang áo lục trong lòng hoang mang, mắt chăm chú nhìn vào mặt Độc Cô Nhạn để xem biến chuyển ra sao.
Bỗng thấy Độc Cô Nhạn người đang nằm ngay như khúc gỗ, đột nhiên từ từ lại chuyển động, dường như viên thuốc đã phát sinh hiệu lực.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, bụng Độc Cô Nhạn có hơi chuyển động.
Nữ lang áo lục ngồi chờ bên Độc Cô Nhạn có đến ba bốn giờ vẫn chưa thấy chàng hồi tỉnh.
Nữ lang áo lục trong dạ bồn chồn, bước lui bước tới trong thiên điện. Nàng chẳng biết làm gì, chỉ luôn miệng lẩm bẩm:
– Biết làm thế nào? Chàng chỉ còn sống được ba ngày nữa là...
Đột nhiên một ý nghĩ vụt tới trong đầu óc nàng. Nàng la lên:
– Phải rồi! Chi còn cách đó. Hoặc giả y có biện pháp nào cứu được tính mạng cho chàng chăng?
Nàng quyết định chủ ý rồi không chần chờ gì nữa, nàng vội cúi xuống ẵm Độc Cô Nhạn lên. Nàng bồng chàng trai trong vòng tay rồi chạy ra khỏi điện.
Vừa tới cửa sơn môn nàng thấy con Tẩu Lưu mã đang đứng gặm cỏ ngay đó.
Nó ngó thấy Nữ lang áo lục ôm Độc Cô Nhạn chạy ra. Vừa thấy chủ nó bèn hí lên tỏ ý vui mừng.
Nữ lang áo lục đang ẵm Độc Cô Nhạn thấy ngựa liền nhảy tọt lên lưng.
Nàng nhận định phương hướng rồi giật cương cho ngựa chạy.
Lúc này đang giữa ban ngày. Nhưng đây là chốn biên cương hẻo lánh miệt Bắc, đồng hoang bát ngát, đi suốt ngày cũng ít thấy bóng người.
Nữ lang áo lục dọc đường không gặp một người nào cả. Lòng nàng nóng như lửa đốt, giục ngựa đi thật mau. Trong vòng nửa ngày nàng đã đi được đến mấy trăm dặm.
Nữ lang áo lục đi cho đến lúc hoàng hôn vẫn chỉ thấy đồng hoang cỏ rậm bao la bát ngát không biết đến đâu là bờ bến.

Nữ lang áo lục dừng cương lại ngần ngừ không biết đi về phương nào. Nàng lẩm bẩm:
– Mình tính toán lộ trình thì bây giờ tới nơi rồi mới phải, làm sao vẫn chưa thấy gì?
Bất thình lình có tiếng tà áo, gió thổi phành phạch.
Nữ lang cũng hơi giật mình, vội thò tay vào bọc lấy ra ba mũi ám khí để chuẩn bị đối phó.
Một bóng xanh từ trên không rớt xuống quát hỏi:
– Người nào đó? Báo danh đi!
Nguyên người mới đến là một lão già áo xanh gầy còm và nhỏ bé.
Lão dừng chân trước mặt nữ lang, nét mặt thản nhiên, không lộ vẻ gì khác lạ.
Nữ lang áo lục chau mày hỏi:
– Lão bắt buộc ta phải khai tên ư?
Lão già áo xanh cặp mắt láo liên cười đáp:
– Lão phu vì lòng tốt mà...
Lão vừa nói vừa giơ tay ra trỏ về phía xa xa nói tiếp:
– Trước mặt kia Bạch Hồi lĩnh thuộc khu vực Lũng Hữu. Nếu cô nương chưa biết địa thế thì dù có đi mất năm ba ngày nữa cũng chẳng tìm được đến nơi.
Nữ lang áo lục thấy lão nói với một giọng nghiêm trang đã hơi yên lòng.
Nàng niềm nở nói:
– Lão tiền bối có thể chỉ dẫn cho vãn bối một lối tắt nào chăng?
Lão già áo xanh lại nhìn Độc Cô Nhạn nằm trong lòng Nữ lang mà vẫn hôn mê bất tỉnh thì trầm ngâm một lát rồi hỏi lại:
– Chẳng hay cô nương định đi đâu?
Nữ lang áo lục không ngần ngừ gì đáp ngay.
– Vãn bối định lên núi Bắc Mang.
Lão già áo xanh đột nhiên nổi một tràng cười ha hả nói:
– Núi Bắc Mang ư? Cô nương đã tới nơi rồi đó.
Nữ lang áo lục ồ lên một tiếng mừng vui rồi nói:
– Đây là núi Bắc Mang ư?
Nàng vừa nói vừa buông tầm mắt nhìn ra thì thấy mé hữu trên sườn núi mồ mả trùng điệp. Mặt sau giáp vào vách núi. Bắc Mang quả nhiên là một trái núi lớn.
Lão già áo xanh tủm tỉm cười. Đột nhiên lão già giơ tay lên thì ba mũi tụ tiễn lấp loáng ánh sáng xanh lè nối đuôi nhau vọt lên không, bật ra những tiếng “vèo vèo” chói tai.
Nữ lang áo lục thấy lão áo xanh rung tay một cái, ba mũi tụ tiễn nhấp

nháy vọt ra, nàng cũng hơi giật mình, vội giơ tay lên quát hỏi:
– Y lão muốn làm gì vậy?
Lão già áo xanh xua tay cười hì hì đáp:
– Núi Bắc Mang gần tới mười năm nay chưa từng có một người khách nào tới thăm hỏi. Nếu cô nương vì thành ý mà đến đây thì là một việc đáng mừng. Lão phu ra hiệu báo tin trước để gia chủ chuẩn bị nghinh tiếp.
Nữ lang áo lục trong lòng vẫn hồ nghi. Nang toan phóng ám khí nhưng lại thu về không phát ra nữa, nàng chau mày hỏi:
– Qúi chủ nhân có ở nhà không?
Lào già áo xanh cười đáp:
– Mười năm nay gia chủ không rời khỏi Bạch Cốt động nửa bước! Sao lại không ở nhà?
Nữ lang áo lục nhìn cặp lông mày ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:
– Tính danh quí chủ nhân là gì?
Lão già áo xanh nghe nàng hỏi vậy không khỏi sửng sốt. Lão láo liên cặp mắt nói:
– Cồ nương khéo nói giỡn. Cô đã thành tâm đến đây thì dĩ nhiên phải biết gia chủ là ai chứ?
Lão đưa tay ra nắm dây cương rồi nói tiếp:
– Lão phu xin dẫn đường cho cô nương.
Nữ lang áo lục đột nhiên trầm giọng nói:
– Khoan đã!....phải chăng quí chủ nhân họ Đông Phương?
Lão già áo xanh lại đảo cặp mắt láo liên, trên môi lộ một nụ cười bí mật, đáp ngay:
– Đúng rồi! Gia chủ chính là Lê Vi Tử Đông Phương Nhạc, cô nương đã biết sao còn phải hỏi?
Nữ lang áo lục cười nói:
– Mười năm trời lão gia không ra khỏi động chắc người vẫn luyện những môn thuốc kỳ lạ?
Lão già áo xanh gật đầu luôn mấy cái, hàm hồ đáp:
– Chính phải! Chính phải!.... cô nương...
Nữ lang áo lục thấy Độc Cô Nhạn hơi thở vẫn yếu ớt và người hôn mê bất tỉnh. Nang vội nói:
– Vậy cảm phiền lão trượng dọn đường lẹ lên cho!
Lão già áo xanh vâng dạ luôn mấy tiếng, nắm dây cương dắt ngựa lên đỉnh núi.
Đỉnh núi này ngoài những đám cỏ m ọc cao ngập đầu gối, còn toàn là mồ con mả lớn, không biết bao nhiêu mà kể. Lão già áo xanh đi chừng hai mươi trượng thì đột nhiên dừng bước quay lại cười nói:

– Xin cô nương xuống ngựa...
Nữ lang áo lục nhìn khu mồ mả trùng điệp, cảnh tượng hoang vu lấy làm kỳ hỏi:
– Tại sao lại xuống ngựa? Phía trước có thấy đường lối gì đâu?
Lão già áo xanh bật cười đáp:
– Gia chủ ở đây mười mấy năm. Tuy người không rời khỏi động phủ một bước nhưng đã truyền cho thuộc hạ kiến trúc chỗ ở rất khang trang.
Tuy bên ngoài toàn là mồ mả nhấp nhô mà bên trong tráng lệ chẳng khác gì nơi cung thất...
Lão đưa tay trỏ về phía trước nói:
– Chỗ này chính là cửa vào động.
Nữ lang áo lục nhìn về phía tay lão trỏ thì thấy giữa khu mồ mả trùng điệp có một tòa cổ mộ rất lớn, bên dưới được lát bằng những phiến đá to. Trước tòa cổ mộ dựng một tấm bia đá và tám ông phỗng đứng sắp hàng hai bên.
Nữ lang áo lục trong lòng nghi hoặc chú ý nhìn tòa cổ mộ này, nàng thêm mối nghi ngờ. Không nhịn được, nàng cất tiếng hỏi:
– Đây là khu vực hẻo lánh ngoài quan ải. Trong vòng trăm dặm không thấy có dân cư chi hết, vậy người ở đâu mà chết lắm thế?
Lão già áo xanh cười ha hả đáp:
– Chừng trăm năm trước đây chỗ này là bãi chiến trường bọn Tây Vực kéo vào xâm lấn Trung Nguyên.
– Cuộc chiến chinh đã gây ra sự tử thương cho hàng vạn người và họ đề được chôn ở đây. Vì vậy mà núi này được gọi là Bắc Mang Sơn. Trong tòa cổ mộ kia đã mai táng quan Chinh Tây đại tướng quân.
Nữ lang áo lục ẵm Độc Cô Nhạn trên tay, nhảy xuống ngựa, gót sen thoăn thoắt đi đến trước tấm bia đá ở ngôi cổ mộ.
Vì đã lâu đời mà bia lại được làm bằng thứ đá xấu, trải qua mưa gió lâu ngày, nét chữ trên bia đá chỉ còn thấy lờ mờ. Nhưng trên bia đá cũng còn rõ được năm chữ lớn:
“Bình Tây Đại Tướng quân”.
Nữ lang áo lục bất giác nổi lòng cảm khái. Nàng còn đang để ý xem xét thì nghe lão già áo xanh nói:
– Xin cô nương lùi lại một bước để lão phu mở cửa động.
Nữ lang áo lục tuy trong lòng ngờ vực nhưng vẫn theo lời lui lại hai bước đứng trước mấy ông phỗng đá. Nàng chỉ biết tiếng Lê Vi Tử ẩn ở Bắc Mang nhưng chưa từng đến bao giờ. Nàng không ngờ đây là một nơi thần bí rùng rợn nằm vào giữa a khu mồ mả chốn hoang

sơn, khiến nàng không khỏi sợ run. Nữ lang áo lục còn đang ngẫm nghĩ thì lão áo xanh tiến lại trước ông phỗng thứ ba. Hai tay lão bê đầu ông phỗng xoay đi một vòng. Té ra đầu ông phỗng đá không dính hẳn vào mình thành một phiến.
Lão xoay đầu ông phỗng một vòng thì có tiếng lách cách vang lên. Ngôi mộ cổ thốt nhiên lùi lại phía sau!
Nữ lang áo lục thấy vậy không khỏi giật mình kinh hãi. Nàng cố gượng trấn định tâm thần nhìn xuống dưới mộ thì chẳng thấy quan tài chi hết, mà chỉ là một đường địa đạo tối om.
Đường địa đạo này rộng chừng tám thước đi chênh chếch sâu xuống. Những bậc thang đường hầm toàn bằng đá xanh. Giữa đám mồ mả chốn hoang vu đột nhiên xuất hiện một đường địa đạo mà cách kiến trúc rất chỉnh tề khiến cho tai mắt Nữ lang cô một cảm giác kỳ lạ.
Lão già áo xanh tủm tỉm cười, nói:
– Từ đây vào, tưởng cô nương đi bộ thì hơn.
Nữ lang áo lục tuy trong lòng kinh hãi nhưng tinh thần phấn khởi, cúi xuống trông vào đường hầm nói:
– Phạm vi trong này có rộng lắm không?
Lão già áo xanh ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:
– Bên trong đường lối quanh co lên cao xuống thấp phỏng chừng độ ba bốn dặm.
Nữ lang áo lục ngây thơ lè lưỡi nói:
– Thiệt là một công trình vĩ đại. Công trình kiến trúc chắc phải mất đến bốn, năm năm.
Lão già áo xanh cười ha hả đáp:
– Từ lúc khởi công đến ngày hoàn thành vừa vặn mười năm!
Nữ lang áo lục tấm tắc khen ngợi, nàng hơi nhíu cặp lông mày nói:
– Ngoại tổ ta suốt đời chuyên tâm vào việc y lý dược tính, ta chưa từng nghe lão gia có hứng thú về cách kiến tạo cổ mộ bao giờ. Thế mà cách kiến trúc vĩ đại nơi đây...
Lão già áo xanh hơi biến sắc, ngắt lời:
– Té ra cô nương là ngoại tôn của gia chủ ư? Sao mười mấy năm trời không thấy cô nương tới đây bao giờ? Lão phu chưa hề nghe gia chủ đề cập đến cô nương.
Nữ lang áo lục hơi đỏ mặt, cúi đầu xuống ấp úng:
– Vì lão gia bất mãn về vụ song thân ta. Nên từ thuở nhỏ ta chưa từng thấy mặt ngoại tổ bao giờ...
Lão già áo xanh cười ha hả nói:
– Như vậy chả trách cô không hay tới đây.

Lão đảo mắt nhìn nàng rồi ngạo nghễ nói tiếp:
– Chẳng giấu gì có nương:
Công cuộc kiến trúc ở đây toàn lão phu thiết kế đốc công để kiến tạo nên!
Nữ lang trầm trồ tán tụng:
– Úi chà! Thế thì chắc ngoại tỏ ta tin yêu lão lắm!
Lão già áo xanh còn khoe:
– Nhờ gia chủ rộng thương đã cho lão phu giữ chức Tổng quản trong khu vực này.
Nữ lang áo lục đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn lão nói:
– Tiểu nữ vẫn chưa thỉnh giáo quí tính đại danh.
Lão già áo xanh mỉm cười đáp:
– Lão phu là Tư Đồ Xảo, được người tặng cho cái ngoại hiệu là Tiếu Diện Lỗ Ban.
Nữ lang áo lục bất giác cười khanh khách nói:
– Cái ngoại hiệu của lão quả nhiên đúng với sự thực. Tư Đồ Tổng Quản chẳng hổ là một tay thợ khéo.
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo hớn hở nói:
– Cô nương quá khen. Bây giờ lão phu xin đưa đường cho cô nương đi.
Lão nói xong tiến vào trong địa đạo trước.
Từ nãy tới giờ, lão áo xanh tuyệt không hỏi tới nữ lang tới đây có việc gì, hay đả động đến Độc Cô Nhạn vì sao lại máu me đầm đìa, hôn mê bất tỉnh mà nàng cứ ẵm luôn trong lòng. Dường như lão tỏ ra mình không có tính tò mò.
Nữ lang áo lục tuy vẫn băn khoăn trong dạ, nhưng nàng không ngần ngừ cất bước theo lão luôn.
Vừa vào trong địa đạo thì đột nhiên có tiếng hô vọng lại:
– Bọn thuộc hạ nghinh đón Tổng quản về động.
Nữ Lang áo lục không khỏi giật mình kinh hãi.
Bỗng thấy hai bên đường cả thảy mười hai tên võ sĩ quần áo chỉnh tề, lưng đeo trường kiếm vừa hô vừa cúi rạp xuống lễ rất cung kính.
Nguyên những tên này đứng sát vào hai bên vách đá mà đường hầm lại tối om, nên nữ lang áo lục chưa nhìn thấy.
Tiếu Diện Lỗ Ban bệ vệ gật đầu nói:
– Các ngươi về trước bẩm động chúa là bản tòa đang dẫn quí khách đi vào.
Mười hai tên võ sĩ kẻ đao người kiếm dạ ran. Sáu tên trở gót đi luôn. Cước bộ chúng đi nhanh như bay tiến vào phía trong. Còn sáu tên nữa lại từ từ lùi ra cửa động.

Lại một trận lách cách nổi lên, ngôi cổ mộ từ từ di chuyển về lại chỗ cũ.
Thế là cửa động lại đóng chặt.
Nữ lang áo lục cảm thấy băn khoăn trong dạ. Bỗng nghe Lỗ Ban cười nói:
– Đó là thập nhị sát tinh chuyên việc canh giữ cửa động!
Lão vừa nói vừa cử bộ đi về phía trước.
Trong động đã tối đen như mực. Ngôi cổ mộ dùng làm cửa động bây giờ lại đóng kín, nên càng tối hơn, giơ tay không trông rõ ngón.
Nhưng mà nữ lang áo lục nội lực tinh thâm nên nàng vẫn trông rõ cảnh vật trước mắt. Nữ Lang lúc bước chậm lúc bước đi mau theo sát Tiếu Diện Lỗ Ban.
Chỉ trong nháy mắt đã vào sâu đến ba chục trượng. Đường địa đạo càng vào trong càng rộng hơn. Hai bên toàn là những phiến đá xanh lớn xây liền vào nhau thành tường vách phẳng lì.
Thật là một công trình hiệu đại tuyệt xảo. Nếu ai không đến tận nơi thì không bao giờ ngờ tới giữa chốn hoang ương này lại có một công cuộc kiến trúc vĩ đại đến thế!
Đột nhiên trước mắt nữ lang hiện ra một tia sáng. Nàng vừa ngạc nhiên vừa mừng thầm nghĩ bụng:
– Huyệt động này thông ra ngoài rồi. Vậy nơi đây chẳng lấy gì làm sâu cho lắm. Nhưng lập tức nàng phát giác ra mình đã đoán sai. Vì đi thêm mấy bước ánh sáng tỏ hơn. Ánh sáng này do một hạt minh châu khảm liền vào đá.
Hạt minh châu này lớn bằng quả trứng gà. Ánh sáng chói mắt và lóe ra đến ngoài mười trượng. Nhưng ngoài mười trượng lại có hạt minh châu khác soi sáng.
Vì thế mà chỗ nào trong đường hầm cũng sáng tỏ như ban ngày.
Nữ lang áo lục không khỏi sửng sốt, dường như nàng không tin đây là sự thực vì mỗi hạt minh châu lớn bằng quả trứng gà đã có một giá trị rất lớn. Thế mà trong địa động này không biết có đến bao nhiêu hạt minh châu lớn như vậy.
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo dường như phát giác ra sự kinh ngạc của Nữ Lang, liền tủm tỉm cười nói:
– Những hạt minh châu này là của báu từ đời Ân Chu.
Khi lão phu đốc công cuộc kiến trúc nơi đây bới đất lên tìm được cả thảy hạt đủ để ứng dụng trong nhà hầm này.
Nữ lang áo lục kinh ngạc hỏi:
– Những hạt kia ư?
Tiểu Diện Lỗ Ban đáp:

– Khu động phủ rộng lớn này cần phải có bấy nhiêu hạt dạ minh châu mới đủ, không thì tối om chẳng còn nhìn thấy gì nữa.
Nữ lang áo lục nửa tin nửa ngờ, liếc mắt nhìn lại những hạt minh châu tự hỏi:
– Hay là của giả? Chẳng lẽ đây lại là nơi cất giấu nhiều trân bão thế này?
Nhưng nàng nghĩ kỹ thì những hạt minh châu ánh sáng lóe ra bốn phía không lộ chút chi là của giả.
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo hé mắt nhìn thiếu nữ rồi cười ha hả cất bước.
Con đường nàng vừa đi qua vòng vèo chớ không thẳng tắp. Lúc này ở trước mắt nàng lại phân chia thành nhiều ngả. Nữ Lang ngẩn người ra nghĩ thầm:
– Đường lối nơi đây rắc rối như thế này thì ai mà nhớ được. Nếu không có người dẫn lộ thì khó ra khỏi nơi đây.
Nàng còn đang ngẫm nghĩ thì Tiếu Diện Lỗ Ban đã rẽ sang ngả khác. Nữ Lang ngấm ngầm ghi nhớ đường lối vào trong lòng. Nàng vẫn theo sau Tiếu Diện Lỗ Ban.
Đi chừng được mười trượng nữa trước mặt lại xuất hiện ra nhiều ngả đường.
Tiếu Diện Lỗ Ban quay đầu trở lại mỉm cười rồi tiến vào một con đường rẽ.
Lão đi rất mau, lúc nào cũng tươi cười dường như lão lấy làm tự hào về công cuộc kiến trúc tỉ mỉ của mình.
Đường hầm quanh chốc chốc lại chia làm nhiều lối rẽ. Nữ Lang áo lục cố nhớ lại những quãng đường đã qua nhưng không tài nào nhớ hết được. Sau nàng đành bỏ mặc không ghi nhớ nữa chỉ theo Lỗ Ban tiến về phía trước.
Hai người đi lúc nữa thì đến trước một tòa thạch thất. Trong nhà có một cái bàn và bốn cái ghế.
Tòa nhà này bốn mặt đều có thông lộ. Trên tường gắn nhiều hạt minh châu để soi sáng. Nàng trông rất rõ và ngả nào cũng tĩnh mịch không một bóng người.
Tiếu Diện Lỗ Ban đi vào thạch thất rồi dừng bước lại nói:
– Gia chủ ở căn nhà gần đây. Cô nương hãy chờ lão phu phái người vào bẩm trước rồi hãy dẫn cô nương vào yết kiến sau.
Nữ lang áo lục ẫm Độc Cô Nhạn hồi lâu. Người nàng mỏi mệt. Nàng nghe Tư Đồ Xảo nói vậy liền ngồi xuống ghế. Đột nhiên Lỗ Ban vỗ hai tay cất tiếng quát:
– Lại đây.

Nữ lang áo lục không khỏi sửng sốt. Nàng đảo mắt nhìn ra mấy ngã đường dẫn tới ngôi nhà này trong vòng hai mượt trượng chẳng có một ai.
Nàng còn đang nghi hoặc bỗng nghe có tiếng hú nho nhỏ, Một bóng người từ ngả đường mé hữu chạy đến nhanh như chớp.

Hồi 5
Tin Người Thân Thục Nữ Sa Cơ

Thân pháp người này mau lẹ phi thường. Bất cứ là tay cao thủ nào trong võ lâm cũng không mau lẹ được đến thế! Người y đi lướt qua nhanh đến nỗi nữ lang không kịp nhìn rõ thân hình. Nàng vội vận công phòng bị, thủ thế đợi chờ.
Người này bước không co gối, chân không chạm đất, khác nào sợ dây vô hình kéo tuột đi.
Người đó đứng trước mặt Tiếu Diện Lỗ Ban.
Nữ lang áo lục dù lớn mật đến đâu cũng không khỏi la lên một tiếng kinh ngạc.
Bất giác nàng biến sắc vì người này không phải là người mà là một bộ xương trắng hếu. Lưng bên trái bộ xương có buộc một mảnh vải đỏ.
Bộ xương hướng về phía Tiếu Diện Lỗ Ban khẽ gật đầu ra chiều thi lễ!
Tiếu Diện Lỗ Ban lạnh lùng nói:
– Ngươi vào bẩm động chúa là quý khách đã vào tới nơi xin Động chúa cho hay có tiếp kiến ngay bây giờ không?
Hai hàm răng trắng ởn trên bộ xương chuyển động mấy cái phát ra những tiếng lách cách rất khẽ. Lập tức bộ xương xoay mình đi, rồi nghe đánh vèo một tiếng. Bộ xương chẳng co giò, chân không chấm đất lướt đi ngay. Chớp mắt đã mất hút.
Tiếu Diện Lỗ Ban liếc cặp mắt sắc như dao nhìn nữ lang nói:
– Đó là một trong hai mươi bốn vị gia tiền thị vệ chuyên để động chúa sai khiến.
Nữ lang áo lục cảm thấy ớn lạnh trong người nhưng nàng ráng trấn tĩnh tâm thần, ung dung hỏi:
– Chắc đây cũng lả một kiệt tác của Tư Đồ Tổng quản?
Tiếu Diện Lỗ Ban lắc đầu cười đáp:

– Việc sai khiến thây ma hay điều động quỷ sứ nếu không phải là người tinh thông Huyền học thì không làm nổi. Hiện nay ngoài Động chúa ra, trên đời này không một ai làm được.
Nữ lang áo lục nhíu mày hỏi:
– Việc này dường như không phải là sở thích của ngoại tổ. Khi nào người lại phát huy đường lối bàng môn tà đạo?...
Không chờ nàng nói hết câu, Tiếu Diện Lỗ Ban cười lạt ngắt lời:
– Đây là một môn thần công độc đáo cực kỳ uyên bác. Sao cô nương lại cho là bàng môn tà đạo? Huống chi cô nương chưa từng gặp động chúa làm sao đã biết người không ưa việc này?
Nữ lang áo lục chau mày nghĩ thầm:
– Những điều mình biết về ngoại tổ chẳng qua là chỉ nghe ở miệng mẫu thân mà ra. Hơn nữa mẫu thân cùng ngoại tổ đã tuyệt tình phụ tử hai mười mấy năm trời. Trong khoảng thời gian lâu dài này có thể phát sinh ra nhiều chuyện lạ.
Biết đâu ngoại tổ đã chẳng học thêm được môn mới này?...
Nghĩ vậy nàng chỉ chau mày không nói gì nữa và lẳng lặng ngồi chờ kết quả của bộ xương vào bẩm động chúa.
Tiếu Diện Lỗ Ban cũng ngồi xuống trước mặt nữ lang. Cặp mắt lão loang loáng nhìn Độc Cô Nhạn, lão tủm tỉm cười nói:
– Trước khi bái kiến động chúa lão phu có một việc trọng đại tưởng nên thương nghị với cô nương.
Lão vừa nói vừa long cặp mắt lên nhìn chung quanh, trên mặt lão thoáng hiện một nụ cười nham hiểm.
Nữ lang áo lục trong lòng hồi hộp hỏi:
– Tư Đồ Tổng Quản có điều chi xin nói rõ ra!
Tiếu Diện Lỗ Ban không cười cợt nữa đột nhiên thở dài đáp:
– Lão phu được động chúa đoái tưởng, coi như một người tri kỷ giao cho trọng nhiệm nên lúc nào cũng mong báo đáp ơn sâu, dù có phải nhảy vào đống lửa cũng không quản ngại...
Nữ lang áo lục lại càng nghi hoặc, nhưng cũng nói đãi lòng:
– Tư Đồ Tổng Quản chẳng những làm hết trách nhiệm mà còn trọng nghĩa...
Tiếu Diện Lỗ Ban không đề ý đến lời khen ngợi của Nữ lang, lão ngắt lời:
– Sau khi động chúa vào ẩn nơi đây, người không đi đâu nửa bước, chỉ chuyên tâm vào việc luyện thần công thượng thặng. Người không cẩn thận để một luồng khí độc ngưng tụ lâu năm trong động xâm nhập vào nội tạng nên mắc phải một chứng bệnh rất khó chữa.
Nữ lang áo lục kinh ngạc hỏi:

– Lão gia bị bệnh ư? Có nghiêm trọng lắm không?
Tiếu Diện Lỗ Ban trầm giọng nói:
– Khắp người lão gia lở loét. Hai chân không cử động được.
Nữ lang áo lục cả kinh hỏi:
– Nếu vậy thì lão gia thành phế nhân rồi còn gì?!
Tiếu Diện Lỗ Ban gật đầu rồi nói bằng một giọng nghiêm trọng:
– Đúng thế! Nhưng bệnh này không phải là không chữa được. Có điều dược vật rất khó tìm.
Nữ lang áo lục vội hỏi:
– Lão gia là đệ nhất thần y hiện nay. Nếu người đã không tự chữa được cho mình thì còn trông cậy vào ai được nữa?
Tiếu Diện Lỗ Ban lấy lại nét vui cười nham hiểm đáp:
– Lão phu đã nói cố tật của động chúa chẳng phải là không chữa được mà chỉ khó tìm dược vật.
Nữ lang áo lục trố mắt ra hỏi:
– Cần những vật gì mà khó khăn như vậy?
Tiếu Diện Lỗ Ban đáp:
– Cần phải có ba trái tim của những tay cao thủ võ lâm đến mức đã đả thông huyệt Sinh Tử Huyền Quan rồi. Ngoài ra còn cần mào chim hạc và dãi cóc tía để làm thuốc dẫn.
Nữ lang áo lục la thất thanh:
– Sao lại cần dùng những vật kỳ quái như vậy?
Tiếu Diện Lỗ Ban không trả lời câu nàng hỏi, lại nói tiếp:
– Hai vị thuốc dẫn chẳng lấy gì làm khó kiếm, mà khó ở chỗ tìm đâu cho được ba trái tim người đã đả thông huyệt Sinh Tử Huyền Quan...
Nữ lang áo lục nhăn nhó cười đáp:
– Như vậy thì quả nhiên khó thật. Người đã khai thông được huyệt Sinh Tử Huyền Quan, tất là hạng cao thủ vào bậc nhất thì việc hàng phục được họ không phải dễ dàng. Hơn nữa ngoại tổ ta suốt đời hoài bão tấm lòng từ bi làm thuốc cứu người! Thế mà nay lại giết người để tự cứu mình thì tất người sẽ không làm. Xem chừng bệnh ngoại tổ...
Rồi nàng nghẹn ngào không nói thêm được nữa.
Tiếu Diện Lỗ Ban nở một nụ cười bí mật nói:
– Hiện giờ động chúa đã nghĩ khác rồi, người biết rằng y lý tinh thâm, nếu có thể chữa bệnh để mình sống lâu hơn có thể nghiên cứu diệu dược, đặng cứu vãn cho không biết bao nhiêu người sau này. Vậy việc hy sinh ba mạng người không đáng kể nữa.
Nữ lang áo lục hỏi:
– Bây giờ biết đi đâu tìm ra ba trái tim hợp cách?

Tiếu Diện Lỗ Ban đáp:
– Hiện có một trái rồi. Đó là của một tên ác nhân đã hàng phục được sau khi động chúa vào ở đây trong một thời gian khá lâu. Người đó hiện bị cầm tù tron hang động, chỉ còn cần hai trái nữa.
Lão đảo mắt dọ nhìn nữ lang ác lục và Độc Cô Nhạn rồi nói tiếp:
– Xem chừng hai vị đều đả thông huyệt Sinh Tử huyền Quan rồi thì phải!....
Nữ lang áo lục biến sắc quát lớn:
– Tư Đồ Tổng Quản nói thế là có ý gì?
Nàng vừa nói vừa ngấm ngầm vận công lực chuẩn bị đối phó.
Tiếu Diện Lỗ Ban ung dung cười nói:
– Cô nương đã là ngoại tôn nữ của động chúa thì việc hy sinh tính mạng mình để cứu mạng cho ngoại tổ làm tròn hiếu đạo. Tưởng không phải là việc khó.
Lão lại nhìn Độc Cô Nhạn nói:
– Còn gã này đã bị trọng thương sắp chết, thì trái tim gã cũng chẳng để làm chi.
Lão nói bằng một giọng rất bình thản, tưởng chừng như là một việc dễ dàng.
Nữ lang áo lục biến đổi sắc mặt luôn mấy lần rồi nàng bình tĩnh lại nói:
– Nếu đúng như vậy thì tiểu nữ chẳng tiếc sinh mạng làm chi. Nhưng cần được yết kiến ngoại tổ phụ trước rồi sẽ bàn.
Tư Đồ Xảo nghiêm nghị nói:
– Theo ý kiến của lão phu thì cô nương bất tất gặp động chúa nữa, vì động chúa từ bi, người thấy mặt ngoại tôn nữ rồi thi thà tự mình chịu chết, chứ không chịu hy sinh tính mạng cô nương, và như vậy cô nương không vẹn lòng hiếu thảo được nữa.
Nữ lang áo lục khẽ để Độc Cô Nhạn sang một bên. Nàng vận động toàn lực chuẩn bị ra tay để quyết liều một trận sinh tử. Bây giờ nàng mới biết rõ Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo chỉ là một tên độc ác khéo bày trò. Nàng hối hận là mình đã cam tâm dấn thân vào hang cọp. Ở trong địa động mà cách kiến trúc cực kỳ thần bí phức tạp này thì thân nàng chẳng khác cái thân cá chậu chim lồng. Chỉ còn cách lừa lúc bất ý kiềm chế thằng cha Tư Đồ Xảo này bắt buộc hắn phải dẫn vào yết kiến ngoại tổ phụ, hoặc giả người sẽ cho đưa ra khỏi động. Nếu không thù cục diện bữa nay thật là bi thảm.
Nàng không thể biết được võ công Tư Đồ Xảo đã đạt đến mức nào rồi, nhưng đoán chắc không phải hạng tầm thường liền định bụng thi triển tuyệt chiêu ngay may ra mới hạ được hắn, nếu không kết quả

chưa biết đâu mà lường!
Tư Đồ Xảo dường như xoay chuyển ý nghĩ mau hơn nàng, lão cười ha hả giơ tay lên vỗ bàn một cái. Đột nhiên cả người lẫn bàn ghế lão ngồi lùi vào con đường ở mặt sau nhanh như chớp.
Nữ lang áo lục ngần ngừ một chút thành ra động tác chậm lại nên lúc nàng ra tay thì Tư Đồ Xảo đã lùi vào đường hầm khá xa rồi. Đồng thời những tiếng lách cách lại vang lên. Bốn mặt đường hầm đề bị vách đá đóng kín lại. Thế là nàng cùng Độc Cô Nhạn đã bị cầm tù.
Tiếng lách cách vừa ngớt thì tiếng cười của Tư Đồ Xảo lại vang lên. Gian thạch thất bốn mặt tường đóng kín mít, tửng chừng như không khí cũng hết đường lọt vào được, vậy mà tiếng cười của Tư Đồ Xảo nghe rất rõ như hắn đứng ngay trước mặt!
Tiếng cười vừa dứt thì lại nghe một giọng nói thâm độc vọng theo:
– Cô nương! Lão phu vì thiết tha cứu chủ mà phải dùng đến hạ sách này. Cô nương nên khảng khái bỏ mạng, dâng trái tim để cứu ngoại tổ, lưu tiếng thơm lại muôn đời là hay nhất. Nếu không thế lão phu phải dùng đến biện pháp tàn nhẫn vậy.
Nữ lang áo lục tức quá. Hai hàng lệ trào ra, lớn tiếng thóa mạ:
– Tư Đồ lão tặc! Mau mở cửa ra!....
Tư Đồ Xảo cười khẩy ra chiều đắc ý nói:
– Nếu cô nương còn ương ngạnh không chịu đồng ý thì lập tức lão phu sẽ thi hành biện pháp tàn nhẫn.
Lão chưa dứt lời thì bức vách phía hữu vang lên những tiếng lách cách...
Nữ lang áo lục để Độc Cô Nhạn ngồi tụt xuống đất. Nàng nghe cách nổi lên những tiếng lách cách, muốn phóng chưởng đánh ra.
Những tiếng lách cách vừa dứt, thì bức tường đá từ từ đưa lên, nhưng chỉ lên chừng nửa thước rồi dừng lại và có một khe hở đủ cho con mèo chui lọt.
Tư Đồ Xảo lại lên tiếng nói vọng vào:
– Ngày trước động chủ đi du lịch cõi Nam hoang có bắt được một đôi thú rất kỳ dị, tên nó là Chế Ly. Nó chuyên hút máu người, ăn óc người, cô nương không chịu tự động lấy tim ra hiến, thì để cho đôi kỳ thú này hút hết máu tươi cùng tủy não, rồi lão phu sẽ động thủ mổ bụng móc tim...
Nói tới đây lão nổi lên một tràng cười rộ. Tiếng cười im rồi bốn bên lại yên lặng như tờ.
Trong thạch thất càng tăng thêm vẻ tĩnh mịch quạnh hiu. Nữ lang áo lục đem hết tinh thần chú ý nhìn khe hở chân vách đá. Nàng vận chưởng lực trên mười thành chuẩn bị chờ đợi.

Nữ lang chưa từng nghe đến tên Chế Ly bao giờ, dĩ nhiên là nàng chẳng hiểu hình thù quái thú này ra sao. Nhưng cứ trông khe hở vách đá cũng đoán ra con thú này không to mấy. Nàng tự tin công lực mình có thể đối phó được nên không lấy làm lo lắm.
Chẳng bao lâu, bỗng nghe thấy tiếng "cú cú" lọt qua khe vách đá vọng vào.
Nữ lang giơ tay phải lên và định bụng:
– Con thú kia chỉ thò hết cái đầu ra ta sẽ phóng chưởng ra đánh cho nát óc.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần tra nàng mới thấy một vật đầy lông lá thò vào trông giống như cái chổi quét nhà.
Nữ lang áo lục toan vung chưởng lên đánh xuống. Nhưng nàng lập tức thu về ngay vì nàng phát giác ra đó mới là cái đuôi quái thú.
Nữ lang trong lòng sinh nghi cho là giống quái thú này cực kỳ giảo quyệt.
Nó thò đuôi vào như vậy là để thử xem, nếu có động tĩnh gì còn chuồn kịp!
Nàng liền lẳng lặng nín hơi không nhúc nhích và nhẫn nại theo dõi để xem thú vật còn dở trò gì nữa.
Con quái thú ve vẩy cái đuôi sang hai bên một lúc rồi đột nhiên cong đuôi lên phóng ra một tiếng "ủm!".
Nữ lang áo lục rất đỗi nghi ngờ, không khỏi ngẩn người ra.
Nàng còn đang nghi hoặc thì lại thấy một cái đuôi nữa thò qua khe bức tường vào trong và cũng chổng mông lên đánh "ủm" một tiếng.
Nữ lang áo lục bây giờ biết là chúng phóng trung tiện, không chừng chúng sắp đi tiêu.
Bỗng nàng giật mình kinh hãi vì một mùi khó ngửi sặc sụa xông vào mũi.
Mùi vị này rất hăng khiến nàng chảy nước mũi ra. Lúc sau nàng ho rũ đi.
Luồng hơi hăng sặc và cay sè còn xông cả lên mắt làm cho nước mắt trào ra.
Nữ lang áo lục tức giận vô cùng không nhịn được nữa vung song chưởng đẩy ra. Hai luồng chưởng lực đập xuống đất xoáy lại như một trận cuồng phong.
Tuy phóng ra một luồng chưởng lực rất mãnh liệt, Nữ lang áo lục không khỏi kinh hồn vì nàng phát giác mùi vị quỉ dị kia đã kích thích nàng quá mạnh khiến công lực giảm đi rất nhiều.
Giữa lúc chưởng lực rít lên véo véo, nàng thấy hai con quái thú giống như con mèo, nhưng lớn hơn, khắp mình lông vàng. Con nào cũng

đuôi dài đến thước trông như cái chổi quét. Chúng hú lên một tiếng rồi nhảy xổ lại. Miệng vẫn kêu chi chí... Hậu môn vẫn tiếp tục phóng ra những tiếng kêu "ủm, ủm".
Hai con Chế Ly dương cặp mắt ti hí đỏ như máu lên nhìn nữ lang. Chúng đứng chênh chếch hai bên, cả nữ lang nữa là ba thành thế nhân vào, dường như những con quái vật này cũng am hiểu cách bố trí khi lâm trận.
Nữ lang áo lục không dám chần chờ. Nàng vung tay phải ra một cái, hai mũi ám khí lóe lên phóng vào hai con thú.
Động tác hai con Chế Ly này thật mau lẹ khôn lường! Hai mũi ám khí vừa rít lên veo véo, thì chúng lại chuồn ra phía sau nữ lang rồi.
Nữ lang áo lục gắng gượng đề khí phóng cả quyền cước dùng cả chưởng lẫn chỉ đánh tới tấp. Một cuộc ác chiến giữa người và thú bắt đầu khai diễn.
Hai con Chế Ly chẳng những động tác cực kỳ mau lẹ mà thân hình chúng cứng như sắt thép. Đã mấy lần bị trúng chưởng, chỉ của nữ lang mà nó vẫn chuồn đi chuồn lại không bị thương tổn chút nào.
Gian nhà thạch thất này ngoài kẽ hở dưới chân tường, chung đều kín mít gió không lọt vào được. Hai con Chế Ly nhảy qua nhảy tại, đồng thời vẫn phóng trung tiện không ngớt. Trong nhà thạch thất mùi hôi thối mỗi lúc một thêm nồng nặc.
Nữ lang áo lục dần dần đi tới chỗ nghẹt thở, công lực nàng mỗi lúc càng khó đề tụ. Sau nàng lại nổi lên từng cơn ho sù sụ. Mồ hôi thoát ra đầm đìa rồi. Sau đó nàng cố gắng gượng mà không sao chịu đựng được nữa.
Hai con Chế ly tinh thần mỗi lúc một gia tăng, chẳng có vẻ chi là mệt mỏi.
Dường như chúng biết nữ lang áo lục đã đến lúc kiệt lực, một con liền bộ thiếu nữ, xoay mình nhảy xổ lại bên Độc Cô Nhạn.
Chàng đang hôn mê bất tỉnh. Con quái thú cắn vào huyệt thái dương của chàng.
Nữ lang áo lục cả kinh thất sắc, nàng thét lên một tiếng thật to rồi nhảy xổ lại vung chưởng đánh con Chế ly. Người nàng đè hẳn lên Độc Cô Nhạn. Nàng thấy huyệt thái dương bên tả của chàng đã bị con Chế ly cắn thủng một lỗ nhỏ. Máu tươi đang rươm rướm chảy ra.
Hai con Chế Ly chạy lượn một vòng rồi quanh lại trước mặt hai người còn cách vài thước chúng nhe hàm răng nhọn hoắt đứng thủ thế toan nhảy xổ vào.
Nữ lang áo lục bị mùi xú khí làm cho nghẹt thở, không đề tụ được chân lực.

Người nàng nhọc mệt đến cực điểm. Nàng tuyệt vọng nằm phục xuống bên mình Độc Cô Nhạn, vừa khóc lóc rất thê thảm, vừa lên tiếng la gọi:
– Nhạn ca! Nhạn ca! Tiểu muội dùng hết công lực, nhất tâm cứu Nhạn ca, có ngờ đâu chúng ta đều chết ở chỗ này.
Nàng ngửng mặt lên nhì thì không thấy hai con Chế ly đâu nữa, còn đang kinh ngạc bỗng thấy chân đau kịch liệt, thì biết ngay chúng đang cắn chân mình.

Hồi 6
Nhờ Quái Thú Anh Thoát Chết

Nàng toan xoay tay đánh xuống, nhưng hai cánh tay nặng tựa ngàn cân không sao nhất nổi được. Bị bao nhiêu tuyệt vọng chồng chất lên đầu óc, nàng bất giác ngấm ngầm thở dài, miệng lẩm bẩm:
– Thôi thế là xong rồi!
Nữ lang càng ôm chặt lấy Độc Cô Nhạn nàng tự nhủ:
– Nhạn ca! Nhạn ca! Được ôm Nhạn ca mà chết. Tiểu muội lấy làm thỏa mãn lắm rồi! Xuống âm cung chúng ta sẽ kết thành đôi lứa...
Hai mắt nàng nhắm chặt. Nước mắt trào ra. Trên môi thoáng một nụ cười thỏa mãn.
Bỗng nàng cảm thấy một cơn đau kịch liệt. Toàn thân run lên bần bật. Nàng nghiến chặt hai hàm răng, hai tay vẫn ôm ghì lấy Độc Cô Nhạn.
Đột nhiên người nàng lại rung động. Nhưng lần này không phải tự nàng rung động mà bị Độc Cô Nhạn nằm ở dưới cựa quậy...
Nữ lang hơi giật mình kinh hãi vừa vui mừng vội trầm giọng la lên:
– Độc... Cộ.. Nhạn!.... Nhạn... Cạ..
Độc Cô Nhạn quả nhiên đã hồi tỉnh nhưng chàng chưa tỉnh hẳn. Chằng giương mắt trừng trừng nhìn Nữ lang áo lục lộ vẻ kinh dị lên tiếng:
– Thẩm Thiến Hoa?...Cô nương...
Đột nhiên hai con Chế ly lại ngoạm chân chàng. Chàng chưa dứt lời khẽ đẩy Nữ lang áo lục ra, vung tay lên phóng chưởng...cường lực của chàng xem chừng chưa mãnh liệt cho lắm nhưng nó còn có uy lực hơn chưởng lực của Nữ lang áo lục nhiều.
Bỗng nghe một tiếng rú quái gở rồi đánh rầm một tiếng.

Một con Chế ly bi trúng chưởng lực văng vào vách nát nhừ, rớt xuồng đất.
Con Chế ly kia liền rú lên một tiếng, chuồn qua kẽ hở chân tường trốn ra.
Nhưng thủ pháp Độc Cô Nhạn mau lẹ không biết đến đâu mà nói. Công lực chàng bây giờ lại mãnh liệt phi thường. Chàng vung tay phóng chỉ ra điểm.
Con chế ly chưa luồn qua khe tường đã bị chỉ phong điểm trúng thủng ngực máu chảy lênh láng mặt đất, nằm chết tại đó.
Độc Cô Nhạn ra tay hạ sát hai con Chế ly rồi đứng thẳng người lên, Chàng đảo mắt nhìn bốn phía đầy lòng nghi hoặc hỏi:
– Thẩm cô nương! Đây là đâu? Hai con quái thú này là con gì? Tại sao cô nương với tại hạ cùng vào chốn này?
Chàng còn có vô số mối nghi ngờ, nhưng trong lúc thảng thốt chưa nhớ hết được.
Thẩm Thiến Hoa không trả lời hỏi lại:
– Thương thế của Nhạn ca thế nào?
Rồi nàng không nói được nữa, thở lên hồng hộc.
Độc Cô Nhạn ngửi thấy một mùi kích thích như thọc vào mũi. Chàng nhìn qua một lượt rồi nhảy xổ lại chỗ kẽ hở chân tường. Hai tay chàng khẽ đẩy.
Lập tức lại một trận lách cách vang lên. Vách đá bị đẩy lên cao bốn năm thước. Một luồng gió lạnh ùa vào trong thạch thất xua tan mùi xú uế đi một phần lớn.
Sau khi Độc Cô Nhạn đánh chết được hai con Chế ly, lại đẩy cho vách đá nâng cao lên, đầu óc chàng tỉnh lại nhiều.
Chàng nhớ lại từ lúc cùng Thiên Long Thiền sư tỷ đấu rồi bị thương. Sau đó chàng vào trong tòa phế miếu gần bờ sông Đoạn Hồn. Nơi đây chàng lại bị Lũng Hữu Song Kiêu toan gia hại. Chàng còn nhớ cho đến lúc khi bị khí huyết đảo ngược rồi mê đi. Từ đỏ về sau chàng không biết gì nữa.
Tuy nhiên chàng được trời phú cho tính thông minh mau hiểu, nhưng việc xảy ra sau khi chàng đã mê đi rồi, dĩ nhiên chàng không hay biết gì nữa mà cũng đoán ra là mình được Thẩm Thiến Hoa kịp thời đến cứu mạng cho rồi đem chàng đi tìm thầy chữa thuốc, không ngờ lại bị người giam hãm vào nơ đây!
Chàng tự hỏi:
– Thương thế mình rất trầm trọng. Đang lúc vận công điều dưỡng trong tòa phế miếu mình bị Lũng Hữu Song Kiêu đến quấy phá khiến cho ngũ tạng lệch lạc, khí huyết chạy ngược đường. Theo lẽ thi mình

không tài nào côn sống được, mà sao bây giờ mình còn tỉnh lại?
Độc Cô Nhạn đảo mắt chăm chú nhìn hai con Chế ly chết nằm lăn đó rồi lại đưa tay lên sờ huyệt thái dương thấy bị cắn thủng. Chàng thốt nhiên tỉnh ngộ hỏi:
– Thẩm Cô nương! Cô nương có biết hai con quái thú này tên gì không?
Thẩm Thiến Hoa hít mấy hơi chân khí. Tinh thần nàng khôi phục lại khá nhiều. Nàng nhìn Độc Cô Nhạn đáp:
– Theo lời Tư Đồ lão nhi nói thì hai con quái thú đó tên là Chế ly.
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười như sấm dậy mùa hạ Ở trong nhà thạch thất lại càng vang dội khiến cho Thẩm Thiến Hoa phải ù tai.
Thẩm Thiến Hoa nóng nảy dậm chân hỏi:
– Nhạn ca cười gì vậy? ở vào tình thế này mà Nhạn ca hãy còn cười được ư?
Thương thế Nhạn ca bây giờ ra sao?
Độc Cô Nhạn thôi không cười nữa hỏi lại:
– Đây là đâu? Tư Đồ lão nhi là ai?
Thẩm Thiến Hoa nhíu cặp lông mày đáp:
– Đây là động Bạch Cốt núi Bắc Mang. Tư Đồ lão nhi là tổng quản nơi đây.
Động chúa là ngoại tổ của tiểu muội...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Phải chăng lệnh tổ là Lê Vi Tử, đệ nhất thần y trên chốn giang hồ hiện nay?
Thẩm Thiến Hoa đáp:
– Phải đó! Nghe có người bị chứng cố tật khó lòng chữa khỏi. Tư Đồ lão nhi thiện tiện chủ trương, hắn toan dùng trái tim của hai chúng ta để chữa bệnh cho người.
Độc Cô Nhạn cả cười hỏi:
– Hắn nói vậy mà cô nương cũng tin lời được sao?
Thẩm Thiến Hoa ngẩn người ra đáp:
– Dù tiểu muội không tin thi cũng không làm gì được. Trời ơi! Thương thế Nhạn ca bây giờ ra sao?
Độc Cô Nhạn trầm ngâm một lát rồi đáp:
– Tạt hạ bị cao thủ các giới võ lâm rượt theo để hạ sát tại hang Hồ Lô núi Nhật Nguyệt. Cả bọn chúng đều bi tại hạ giết chết hết không còn sót một mống. Nhưng lại bị thương rất nặng. Trước Vọng Hương đài bên sông Đoạn Hồn, tại hạ lại đả thương Không Động Tứ Kiếm rồi cùng Thiên Long hòa thượng tỷ đấu chân lực. Thế là hai lần tại hạ

bị nội thương cực kỳ trầm trọng. Tại hạ tưởng tính mạng mình nguy đến nơi rồi. Khổ hơn nữa là mình đang điều dưỡng lại bị Lũng Hữu Song Kiêu đến rặc rối làm cho ngũ tạng lệch lạc, khí huyết nôn nao.
Thẩm Thiến Hoa vội nó:
– Tiểu muội muốn biết tình trạng thương thế hiện giờ của Nhạn ca ra sao!
Độc Cô Nhạn đáp:
– Hiện giờ?...
Rồi chàng buông tiếng cười rộ nói tiếp:
– Hiện giờ thì không nguy lắm.
Thẩm Thiến Hoa hỏi:
– Sao đại ca không nói kỹ hơn một chút cho tiểu muội hay?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Con Chế ly tính tình giảo quyệt mà lại hung ác. Nó sống được đến quá trăm tuổi mình nó cứng như sắt, đao kiếm chém không vào. Nó chuyên hút máu người, ăn óc người, nên trong mình nó có một thứ tinh tủy kiên cố. Lúc nó hút máu tại hạ đã thở hút làm cho chân khí luồn vào trong người tại hạ nên lục phủ ngũ tạng tại hạ đã lệch lạc và khí huyết ứ trệ nhờ tinh khí bồi nguyên cố bản của nó mà tạm thời lưu thông khoan khoái.
Thẩm Thiến Hoa nhìn Độc Cô Nhạn bằng cặp mắt thiết tha nói:
– Như vậy thì Nhạn ca tiếp tục vận công để điều dưỡng cũng có thể mau phục hồi được nguyên khí.
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:
– Không được đâu! Thương thế tại hạ vô cùng trầm trọng, vả lại tình hình lúc này liệu cô nương có thể hộ vệ cho tại hạ vận khí điều dưỡng ít nhất là một ngày một đêm được chăng?
Đây quả là một vấn đề nan giải. Hiện thời hai người đang ở trong hang cọp, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra tai họa bất trắc.
Thẩm Thiến Hoa tuy võ công cao cường, nhưng cứ tình hình vừa qua mà xét thì dù nàng muốn hộ vệ cho Độc Cô Nhạn ngồi yên điều dưỡng trong một ngày đêm, lẽ dĩ nhiên là không thể được.
Thẩm Thiến Hoa nhăn tít cặp lông mày ra chiều lo lắng đáp:
– Vậy thì chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi nơi đây tìm đến chỗ nào yên tĩnh hơn.
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Cũng không được! Muốn ra khỏi chốn này tất phải trải qua một trường ác đấu, mà thương thế tại hạ chỉ tạm thời bình phục. Nếu dùng sức lực quá độ thì thương thế lại phát tác cũng đi đến chỗ chết mà thôi...

Thẩm Thiến Hoa cặp mắt long lanh ngấn lệ nói:
Nhạn ca bất tất phải ưu tư quá độ. Nếu chưa rời khỏi nơi đây thì bắt đầu điều dưỡng ngay đi. Tiểu muội xin đem bết sức mình ra mà hộ vệ. Nếu lòng trời còn tựa đôi ta thì Nhạn ca có thể ngay trong thạch thất này.
Độc Cô Nhạn cả cười đáp:
– Thế cũng vô ích!
Thẩm Thiến Hoa tức giận dậm chân hỏi:
– Tại sao vậy?
Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:
– Dù cô nương có thể hết sức chịu đựng nhưng tại hạ không muốn tiếp nhận!
Thẩm Thiến Hoa hai giòng nước mắt đầm đìa nhỏ giọt nàng lớn tiếng la hỏi:
– Tại sao? Tại sao?...
Độc Cô Nhạn đáp:
– Vì tại hạ đã tuyên lời trọng thệ trước hoàng thiên là suốt đời không thân cận một ai! Nhất là đàn bà con gái. Lòng tại hạ đã nguội lạnh lắm rồi!
Thẩm Thiến Hoa nghẹn ngào nói:
– Vì cứu Nhạn ca mà tiểu muội dứt tình mẫu tử để dấn thân vào nơi nguy hiểm, dù có phải hy sinh tánh mạng cũng cam lòng. Thế mà Nhạn ca lại lạnh nhạt với tiểu muội như vậy ư?
Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn sang hướng khác. Vẻ mặt vẫn trơ trơ, chàng đáp:
– Tại hạ đã cứu mạng cho cô nương trên núi Long Thú. Nay cô nương lại cứu mạng cho tại hạ. Thế là xong nợ. Từ nay sắp tới tại hạ sống mà cô nương chết hay hay tại hạ chết mà cô nương sống cũng chẳng còn nợ nần gì nhau nữa.
Thẩm Thiến Hoa tức quá khóc rống lên nói:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi thật là gan tim dạ sắt không thể nào hiểu được nỗi lòng ngươi. Ta căm hận lắm đó...
Độc Cô Nhạn vẫn mặt lạnh như tiền. Chàng đảo cặp mắt nhìn quanh rồi nói:
– Bất luận mối quan hệ giữa tại hạ và cô nương sau này ra sao chưa biết, nhưng hiện giờ phải hợp tác với nhau một chuyện nữa để ra khỏi chốn này rồi sẽ tính.
Trời phú cho đàn bà con gái bao giờ cũng có tính tình nhu thuận. Nàng rầu rầu nét mặt buông tiếng thở dài dịu giọng:
– Trái tim của tiểu muội đã bị Nhạn ca xâu xé. Nhạn ca bảo sao tiểu

muội cũng y lời.
Độc Cô Nhạn cười lạt, đột nhiên chàng phóng chưởng đánh vào vách đá.
Sau một trận vo ve vang lên, một luồng ánh lắng ngũ sắc từ lòng bàn tay chàng vọt ra đánh sầm một tiếng.
Tiếp theo một trận rào rào. Cát, đá trút xuống như mưa.
Chỉ trong nháy mắt, bức tường đá hiện ra một lỗ thủng chừng ba thước vuông.
Độc Cô Nhạn đã phóng ra một nhát "Ngũ Hành Thần chưởng". Bất luận vật gì cứng rắn đến đâu đụng phải cũng vỡ tan tành.
Độc Cô Nhạn nở một nụ cười ngạo nghễ:
– Chưa biết tiền đồ ra sao, nhưng ít ra chúng ta cũng có thể rời khỏi được nơi thạch thất này.
Thẩm Thiến Hoa vẫn còn lo ngại hỏi:
– Nhạn ca đã đánh chết đôi quái thú. Lại phá thủng bức tường đá. Chẳng lẽ họ không hay gì hay sao?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Không phải thế! Trái lại họ biết rất rõ.
Thẩm Thiến Hoa lại hỏi:
– Vậy mà sao không thấy động tĩnh gì?
Độc Cô Nhạn hững hờ đáp:
– Một là bọn họ muốn lợi dụng những cơ quan mai phục để bắt chúng ta phải chịu phép, vì họ cho rằng chúng ta đều không hiểu gì về kiến trúc ngũ hành...
Thẩm Thiến Hoa giương cặp mắt tròn xoe lên hỏi:
– Dĩ nhiên chúng ta có hiểu gì đâu?
Độc Cô Nhạn nói:
– Vừa rồi tại hạ phóng chưởng ra, bất luận đánh vào đâu, nơi đó cũng biến đổi bộ mặt chứ không thể giữ nguyên vẹn được.
Thẩm Thiến Hoa ngạc nhiên hỏi:
– Lúc trước tiểu muội gặp Nhạn ca, ca còn không hiểu gì về cách bố trí các cơ quan. Thế mà mới vỏn vẹn hơn một tháng...
Độc Cô Nhạn ngạo nghễ ngắt lời:
– Hơn một tháng trời là dài quá rồi! Tại hạ có thể nói trắng là đã nghiên cứu Cửu Cung Bát Quái, Âm Dương Ngũ Hành, cùng cách kiến trúc về thổ mộc chỉ mất có ba ngày.
Thẩm Thiến Hoa ngập ngừng:
– Nhạn ca thật là một quái kiệt thần bí không ai biết đâu mà lường được.
Nhưng...

Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Lại còn nguyên nhân thứ hai nữa là giả chúng biết tại hạ bị trọng thương mà bây giờ còn dậy được thì chỉ ba chữ "Độc Cô Nhạn" cũng đủ làm cho họ bở vía, không dám vọng động, hay ít ra họ phải bố trí một cách khác.
Thẩm Thiến Hoa không nói gì nữa. Nàng nhìn Độc Cô Nhạn bằng cặp mắt sâu thăm thẳm rồi buông tiếng thở dài thườn thượt.
Nàng rất khâm phục Độc Cô Nhạn, lại yêu chàng đến cực điểm. Song hoa kia hữu ý mà bướm nọ lại vô tình. Độc Cô Nhạn vốn lạnh nhạt, khiến lòng nàng uất hận mà chẳng biết làm thế nào.
Độc Cô Nhạn lại cười lạt nói:
– Sau nữa còn một nguyên nhân thứ ba là hiện giờ trong Bạch Cốt động này có mấy vị tân khách. Nên bọn Tư Đồ lão nhi gì đó chưa được rảnh để mà nghĩ đến bọn ta.
– Họ có khách ư? Sao Nhạn ca biết thế?
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn nàng đáp:
– Tại hạ nghe thấy!
Thẩm Thiến Hoa ngạc nhiên ngắt lời:
– Nghe thấy ư?...Sao tiểu muội chẳng nghe thấy chi hết?
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Cô nương nghe xa được bao nhiêu?
Thẩm Thiến Hoa hãnh diện đáp:
– Trong vòng mười trượng, dù là chiếc lá rơi cũng không thể qua tai tiểu muội được.
Độc Cô Nhạn cười nói:
– Tại hạ nghe rõ cả hơi thở từng người trong vòng trăm trượng. Bọn khách đến đây ít ra có hai người. Thật là một dịp may cho chúng ta. Chúng ta có hy vọng xông ra khỏi nơi đây một cách bình yên...
Chàng chưa dứt lời đã chuồn mình qua lỗ hổng bức tường để ra ngoài.
Thẩm Thiến Hoa thè lưỡi ra một cái rồi không ngần ngừ gì nữa cũng chuồn theo ra liền.
Ngoài huyệt động là một đường hầm thẳng tắp. Độc Cô Nhạn không ngoảnh cổ lại, cắm đầu tiến về phía trước.
May mà chàng vẫn có ý đi thong thả nên Thẩm Thiến Hoa mới theo kịp.
Chớp mắt hai người đã ra khỏi nhà thạch thất chừng ba mươi trượng.
Trước mắt chàng bỗng hiện ra ba ngả đường.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi tiếp tục tiến thẳng về phía trước

chứ không rẽ sang hai bên.
Chàng lại đi chừng được hơn trượng thì gặp một gian thạch thất rất rộng.
Bên trong toàn bàn cao ghế lớn. Cách trần thiết rất là tề chỉnh, tựa hồ một căn khách sảnh. trên nóc nhà gắn bốn hạt minh châu soi sáng khắp mọi chỗ.

Hồi 7
Thẩm Thiến Hoa Thổ Lộ Can Trường

Ngoài con đường vừa đi vào, không còn thông lộ nào khác.
Thẩm Thiến Hoa nhíu cặp lông mày ra chiều lo lắng hỏi:
– Nhạn ca! Có lẽ chúng ta lầm đường vào đây rồi.
Độc Cô Nhạn không nói gì mà cũng chẳng ngoảnh đầu lại cứ tiến thẳng vào nhà thạch thất. Chàng đưa mắt nhìn quanh.
Trong căn nhà này quả nhiên có điều khác lạ khiến cho Độc Cô Nhạn phải chau mày. Chàng vừa điều tra vừa ngẫm nghĩ, trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.
Thẩm Thiến Hoa dường như đã quen thuộc với tính tình của Độc Cô Nhạn.
Nàng cất giọng dịu dàng nói:
– Nhạn ca ơi! E rằng Nhạn ca khó tìm hiểu rồi...
Độc Cô Nhạn buông thõng hai tiếng:
– Chưa chắc!
Thanh âm chàng cực kỳ lạnh lẽo tuyệt không một chút tình cảm nào hết.
Thẩm Thiến Hoa buông một tiếng thở dài rồi không nói gì nữa.
Độc Cô Nhạn bỗng cười lạt lên tiếng:
– Thẩm có nương phải coi chừng. Không khéo chúng ta sắp gặp kình địch rồi đó!
Thẩm Thiến Hoa đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy những vách đá kín mít, không một kẽ hở để thông hơi ngoại trừ cửa vào. Cả trên nóc nhà cũng chỉ là những tảng đá lớn gắn liền với nhau.
Nàng để ý lắng tai nghe cũng không thấy động tĩnh chi hết.
Trong lòng nửa tin nửa ngờ nàng hỏi lại:
– Bọn chúng nhiều hay ít?
Độc Cô Nhạn đáp:

Chưa nói đến chuyện nhiều hay ít vội. Bọn chúng có nhiều điểm khác thường và bản lãnh cao thâm khôn lường.
Thẩm Thiến Hoa chợt nhớ ra điều gì nói:
– Đại khái đó là hai mươi bốn tên gia tiền thị vệ. Bọn chúng toàn là những bộ xương khô chứ không phải người sống đâu.
Độc Cô Nhạn hắng giọng nói:
– Nếu Bạch Cốt động chúa đã có tài điều khiển thây ma cùng quỷ sứ thì lão là một nhân vật ghê gớm lắm! Mình thiệt khó lòng đối phó.
Giữa lúc hai người đang nói chuyện, Độc Cô Nhạn bỗng rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra điểm vào chân một bức tường.
Phiến đá chỗ này hơi lồi ra ngoài một chút bị mũi kiếm đâm tới lập tức thụt vào.
Một trận lách cách vang lên. Bức tường đá từ từ lùi sang một bên để hở ra một cửa đường hầm rộng chừng năm thước.
Bất thình lình có tiếng la ó đinh tai nhức óc. Đồng thời một luồng hơi hôi tanh xô vào trước mặt.
Độc Cô Nhạn cười lên một tràng cười như người điên. Chàng múa tít thanh trường kiếm. Kiếm quang điện hiện ra nhưng bông hoa ngũ sắc. Kiếm khí lạnh ghê người vọt đi xa đến hơn trượng khiến người nhìn thấy phải mắt hoa đầu váng.
Giữa lúc ánh sáng lóe mắt, kiếm phong rít lên veo véo, bốn bộ xương khô trắng hếu giang hai tay ra chạy nhanh như bay đến nơi.
Tiếp theo là những tiếng chát chủa vang lên. Cuộc chiến đấu giữa thây ma và người lại khai diễn.
Nhưng cuộc ác đấu này chẳng kéo dài được bao lâu, thì những bộ xương trắng đã tan nát từng mảnh vụn bắn tung tóe khắp mặt đất.
Cuộc chiến tranh chấm dứt, địa đạo trở lại bình lặng, dường như sau bốn bộ xương khô không có gì đến tiếp viện nữa.
Độc Cô Nhạn thở phào một cái nói:
– Động chúa động Bạch cốt quả nhiên là một nhân vật phi thường. Lão đã luyện được những bộ xương khô thành những tấm thân rất linh động.
Nguyên trong những đống xương khô nát còn lại những mảnh vụn cứng rắn chứ không mục nát!
Thẩm Thiến Hoa nghe chàng nói vậy thì vô cùng kinh hãi hỏi:
– Thanh bảo kiếm của Nhạc ca phải chăng là một thanh kiếm báu từ ngàn xưa để lại?
Độc Cô Nhạn vẫn mặt lạnh như tiền đáp:
– Đây chẳng qua là một thanh kiếm bằng sắt thường. Sở dĩ nó làm cho mấy bộ xương này tan nát ra được là vì tại hạ đã vận Ngũ hành

thần công vào đầu mũi kiếm...
Ngừng một chút chàng nói tiếp:
– Nếu tại hạ đoán không lầm chỉ từ đây đi ra ngoài, ít lắm mình sẽ thoát được con đường hầm này.
Dứt lời chàng lại đi trước tiến ra.
Hết quãng đường này bên ngoài không cò đặt minh châu nữa, chỉ thấy một màu tối om, căm căm gió lạnh. Hiển nhiên hai người đã ra khỏi khu vực kiến trúc.
Thẩm Thiến Hoa ồ lên một tiếng đuổi kịp Độc Cô Nhạn hỏi.
– Phải chăng chúng ta đã ra khỏi động Bạch Cốt rồi?
Độc Cô Nhạn bước chậm lại chau mày đáp:
– Nơi đây dường như không phải động phủ gì nữa mà là chỗ đặt cạm bẫy để dụ người. Nếu mình không tinh thông ngũ hành biến hóa, thì khó lòng ra khỏi được. Mặt khác dù có ra khỏi nơi đây sẽ gặp phải các trạm canh gác, hoặc nhiễm phải chất kịch độc, hoặc bị những thây ma hạ sát. Ngoài ra Bạch Cốt động còn có...
Chàng chưa dứt lời thì đã ra khỏi đường địa đạo cuối cùng và tới nơi cửa động lúc đi vào tức là chỗ ngôi cổ mộ. Khí này người ta có cảm lưởng là một huyệt động thiên nhiên.
Khí trời ban đêm mát lạnh, ánh sao đầy trời, lúc này vào khoảng canh ba.
Độc Cô Nhạn cùng Thẩm Thiến Hoa thấy mình hiện giữa khu mồ mả bốn mặt núi non cao ngất, cây rừng rậm rạp, song tứ bề tĩnh mịch hoang vu không một tiếng động.
Độc Cô Nhạn lắng tai nghe đồng thời chàng đảo mắt nhìn ra bốn phía một hồi rồi nổi lên một chuỗi cười sằng sặc.
Thẩm Thiến Hoa nghi ngờ hỏi:
– Nhạn ca đã nghe thấy gì chăng?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Chẳng có chi hết.
Thẩm Thiến Hoa nhắc lại:
– Vừa nãy Nhạn ca bảo có khách đến...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Vừa rồi đúng có người đánh lộn tại đây mà bây giờ không hiểu đi đâu rồi.
Thẩm Thiến Hoa cười hích hích hỏi:
– Nhạn ca chẳng đã nói nghe rõ được hơi thở từng người ở ngoài trăm trượng kia mà?
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi lại:
– Cô nương có biết những mồ mả nay là gì không?

Thẩm Thiến Hoa còn đang suy nghĩ chưa kịp đáp thì Độc Cô Nhạn lại nói tiếp:
– Chắc đây là một trận pháp gì ghê gớm lắm! Có khi là "Ma Trủng trận" của tà môn. Chẳng những trận này có thể vây hãm được những tay cao thủ bậc nhất võ lâm mà còn có thể ngăn cản thanh âm dù là trời long đất lở mà người cách trong gang tấc cũng không nghe thấy gì.
Thẩm Thiến Hoa nghe nói không khỏi ớn xương sống. Nhất là lời nói đó từ miệng Độc Cô Nhạn phát ra khiến cho nàng không thể nào không tin được. Tuy Độc Cô Nhạn không yêu thương nàng. Nhưng cũng tuyệt nhiên không nói gạt nàng một câu bao giờ.
Bất giác nàng cũng đứng thộn mặt ra giữa đám mồ hoang lạnh.
Độc Cô Nhạn thủy chung vẫn giữ vẻ mặt lạnh như tiền. Mắt chàng tuy chuyển động mà không để ý nhìn Thẩm Thiến Hoa. Chàng hững hờ hỏi:
– Thẩm cô nương còn muốn vào bái kiến Lê Vi Tử nữa không?
Thẩm Thiến Hoa ngần ngại một chút rồi đáp:
– Không cần nữa! Tiều muội muốn gặp ngoại tổ là cốt để năn nỉ ngoại tổ chữa thương cho Nhạn ca mà thôi. Bây giờ...
Độc Cô Nhạn lạnh lùng ngắt lời:
– Bây giờ tại hạ dẫn cô nương rời khỏi nơi đây.
Nói xong cất bước bỏ đi luôn.
Thẩm Thiến Hoa buông tiếng thở dài rồi hấp tấp chạy theo ngay!
Lạ thay hai người vừa đi được mấy bước thì cảnh tượng đột nhiên biến đổi.
Núi non bốn mặt chẳng thấy đâu nữa. Trước mắt chỉ còn những cây cổ thụ ngất trời cùng những mồ cao, mả lớn tựa hồ núi non vây bọc không có ngả nào để đi ra.
Độc Cô Nhạn lướt nhanh như bay. Chàng không do dự gì cứ xông pha bừa qua khu mộ địa.
Chỉ trong khoảnh khắc, trước chàng lại một lần biến đổi hiện trạng.
Thẩm Thiến Hoa bỗng nghe tiếng Độc Cô Nhạn vang lên bên tai:
– Bây giờ chúng ta đã ra khỏi ma trủng trận. Tại hạ tặng cho cô nương con ngựa kia để cô mau mau rời khỏi nơi đây.
Thẩm Thiến Hoa định thần nhìn lại thì thấy mình đã ra tới chỗ lúc bắt đầu gặp Tư Đồ lão nhi.
Con tảo lựu mã của Độc Cô Nhạn vẫn đứng gặm cỏ quanh quẩn nơi đây ra chiều luyến. Nó vừa thấy hai người tới nơi lập tức ngẩng cổ lên hí những tiếng vang dội ra dáng vui mừng.
Độc Cô Nhạn thật là người tẻ nhạt. Chàng chỉ nói mọt câu như vậy

rồi trở gót đi ngay lập tức.
Thẩm Thiến Hoa hốt hoảng la lên:
– Nhạn ca định đi đâu?
Độc Cô Nhạn ngừng hờ đáp:
– Thương thế tại hạ e rằng khó lòng chữa được. Trước khi lâm tử tại hạ muốn làm một việc có ý nghĩa để nghĩ về sau, Nếu đúng động chúa Bạch cốt là một người nguy hại cho võ lâm thì tại hạ tìm đến ra tay trừ khữ đi. Đồng thời như vậy cũng được kể là mình đã thủ tín với Thiên Long Thiền sư, Thẩm Thiến Hoa tức quá cười lạt ngắt lời:
– Nhạn ca hạ sát tay cao thủ võ lâm còn chưa hả ư? Sao bây giờ còn muốn hạ sát cả ngoại tổ phụ của tiểu muội? Người chỉ là một tay lương y cứu nhân độ thế.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng ngắt lời:
– Tại hạ e rằng động chúa động Bạch cốt không phải là tổ phụ của cô nương đâu.
Thẩm Thiến Hoa sửng sốt hỏi:
– Sao? Nhạn ca bảo...
Độc Cô Nhạn đáp:
– Tại hạ phán đoán vậy thôi, thực tình chưa biết thế nào!
Thẩm Thiến Hoa nước mắt chảy quanh tiến lên một bước nắm lấy áo chàng vừa khóc vừa nói:
– Độc Cô Nhạn! Tiểu muội cùng Nhạn ca quen biết nhau khá lâu rồi. Tiểu muội yêu... yêu... Nhạn ca nghe tiểu muội một lời là đi vời tiểu muội rời khỏi nơi đây. Việc đầu tiên là phải tìm cách chữa thương thế cho Nhạn ca được bình phục.
Còn về sau ra sao tiểu muội cũng không cần nghĩ tới nữa.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng hỏi lại:
– Sao cô nương lại tính như vậy?
Thẩm Thiến Hoa thẹn đỏ mặt lên ấp úng:
– Vì tiểu muội... yêu Nhận cạ..
Độc Cô Nhạn vờ như không nghe tiếng rồi chàng đáp:
– Cô nương đừng nhọc lòng vô ích.
Thẩm Thiến Hoa quá xúc động run lên bần bật. Nàng nghiến răng nói:
– Độc Cô Nhạn! Tiểu muội biết Nhạn ca không thật lòng muội còn biết cả Nhạn ca cũng có chút lòng thương tiểu muội. Nếu không thế thì tất Nhiên ca đã chẳng đưa tiểu muội ra khỏi Ma Trủng trận. Thế mà Nhạn ca vẫn giữ bộ mặt lạnh nhạt. Sao Nhạn ca phải e dè chuyện thương yêu tiểu muội? Độc Cô Nhạn! Tại sao? Tại sao vậy?
Độc Cô Nhạn đột nhiên giơ tay khẽ đẩy Thẩm Thiến Hoa. Nàng lảo

đảo lùi lại mấy bước. Chàng vẫn nói bằng một giọng lạnh như băng:
– Cô nương nhớ nhớ rằng tại hạ với cô nương đã không ân oán, lại chẳng nợ nần gì nhau. Vậy cô không còn có lý do gì đề tiếp tục đối với tại hạ như thế... Thôi cô nương đi đi!
Thẩm Thiến Hoa bị Độc Cô Nhạn đẩy ra. Nàng nghĩ tủi thân bất giác đôi giòng châu lệ tuôn rơi. Nàng hằn học la lên:
– Độc Cô Nhạn! Tiểu muội yêu cầu Nhạn ca nói ra một câu là không thương tiểu muội thì lập tức tiểu muội đi ngay. Nhạn ca nói đi!
Độc Cô Nhạn vẻ mặt xám xanh. Chàng mấp máy môi như không nói ra lời.
Sau chàng thở phào một cái tung mình nhảy lên cao đến sau bảy trượng như một con chim không lồ sà xuống khu mồ mả rồi chỉ trong nháy mắt người chàng đã biến mất.
Thẩm Thiến Hoa dậm chân la lên:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi thật giống cầm thú! Ta căm hờn ngươi.
Toàn thân nàng run lên bần bật, dường như không còn đủ sức để giữ cho khỏi ngã. Nàng uất hận vô cùng. Nàng muốn bắt lấy chàng mà cắn xé mà nhai thịt.
Nàng đã điên đảo vì chàng, còn muốn nuốt chửng chàng đi cho khỏi nhìn thấy nữa.
Nàng chẳng hiểu tại sao lại yêu Độc Cô Nhạn đến độ không tài nào thoát ra khỏi mối tình oan nghiệt này.
Thẩm Thiến Hoa quên cả mình đang ở trong tình trạng nguy hiểm. Nàng bị ái tình hành hạ khiến cho tan nát ruột gan, không muốn sống nữa. Nàng cảm thấy trời đất cùng muôn vật dường như đều ảm đạm thất sắc.
Đột nhiên một câu niệm A Di Đà Phật vang lên bên tai nàng.
Thẩm Thiến Hoa đang chìm đắm trong cơn đau khổ cùng cực. Tai mắt nàng mất cả linh mẫn nên tiếng niệm Phật chưa thức tỉnh nàng lại được.
Giữa lúc ấy nàng ngẩng đầu trông lên bất giác giật nẩy mình.
Một mũi trường kiếm đã dí vào tử huyệt sau lưng Thẩm Thiến Hoa. Ngoài ra nàng còn thấy mấy người vung chưởng phóng chỉ muốn đánh tới.
Nàng đau buồn quá bật lên tiếng cười rộ rồi quát hỏi:
– Muốn làm gì đây?
Một vị lão tăng đứng trước mặt nàng lại lần nữa niệm Phật hiệu rồi nói:
– Lão tăng vốn không muốn giết hại thí chủ, nhưng cần khuất tất thí chủ một chút.

Thẩm Thiến Hoa chau mày hỏi:
– Lão thiền sư là ai?
Lão tăng đứng chấp tay đáp:
– Lão tăng là Thiện Tâm...
Thẩm Thiến Hoa kinh hãi kêu lên:
– Phải chăng lão thiền sư là chưởng môn phái Thiếu Lâm hiện nay?
Thiện Tâm thiền sư nhíu cặp lông mày đáp:
– Chính là lão tăng.
Nhà sư giơ tay ra nói tiếp:
– Vị này là Tam Thiền đạo trưởng. Chưởng môn phái Võ Đương, vị này là Thanh Từ sư thái, chưởng môn phái Võ Di.
Nguyên các chưởng môn chín phái lớn đã bị giết đến năm người.
Thẩm Thiến Hoa cũng đoán ra từ trước ý muốn của nhà sư nhưng vẫn giả vờ hỏi:
– Lão thiền sư có điều chi dạy bảo?
Chưởng môn phái Thiếu Lâm là Là Thiện Tâm thiền sư trầm giọng hỏi:
– Độc Cô Nhạn hoành hành trên chốc giang hồ đã giết hại biết bao nhiêu là người? Tại hang Hồ Ly núi Nhật Nguyệt gã lại sát hai nhân vật võ lâm. Nếu gã còn sống ngày nào là thiên hạ mất ăn mất ngủ ngày ấy. Nghe nói cô nương cùng gã có giao tình thân mật. Vậy nương có biệt gã đi đâu không?
Thẩm Thiến Hoa tức giận nói:
– Giao tình thân mật ư? Tiểu nữ vừa cứu gã khỏi cơn hoạn nạn mà gã có thèm để ý gì đâu? Tiểu nữ làm sao biết được gã đi phương nào?
Tam thiền đạo trưởng, chưởng môn phái Võ Đương niệm Vô Lượng Thọ Phật rồi nói:
– Bần đạo thường nghe trên chốn giang hồ đồn đại:
Vô song nữ Thẩm Thiến Hoa là người tình duy nhất của Độc Cô Nhạn. Vả lại hai người vừa đi với nhau, sao còn chối là không biết?
Thẩm Thiến Hoa thở hồng hộc hỏi lại:
– Vừa rồi hai vị thiền sư đã biết y ở đây sao lại không đến?
Tam Thiền đạo trưởng hơi đỏ mặt lên đáp:
– Bọn bần đạo chậm chân một bước nên gã tẩu thoát. Nếu không thì...
Chưởng môn phái Võ Di là Tĩnh Từ sư thái la lên:
– Con nha đầu này có vẻ khinh người! Lịch sự với y thị không được phải trói thị lại đã rồi sẽ tra khảo. Nếu không tra tấn chắc thị chẳng chịu cung xưng.

Rồi mụ quay lại lớn tiếng quát:
– Sao còn chưa động thủ?
Lập tức hai vị nữ ni đứng tuổi người to lơn tiến ra, rút sợi day da bò ở sau lưng. Chúng vật Thẩm Thiến Hoa xuống đất cột hai tay hai chân lại như một trái cầu lăn lộn dưới đất.
Thẩm Thiến Hoa lúc đầu còn dãy dụa nhưng trước ngực, sau lưng đều có mũi kiếm chí vào nên không dám cựa quậy nữa, để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm.
Chưởng môn phái Võ Di cất tiếng the thé hỏi:
– Con nha đầu kia! Bây giờ mi có chịu nói không?
Thẩm Thiến Hoa kêu lên:
– Y ở núi Bắc Mang trước mặt kìa! Bọn ngươi đi mà tìm y.
Chưởng môn phái Thiếu Lâm là Thiện Tâm nói xen vào:
– Tam thiền đạo trưởng tinh thông về trận đồ thử coi lại tòa Ma Trủng trận xem có cửa ra vào cùng cách phá giải không?
Chưởng môn phái Võ Đương là Tam Thiền đạo trưởng đưa mắt nhì bốn phía một lượt rồi nói:
– Bạch Cốt Động chúa không làm gì khó dễ các đại môn phái, dù Ma Trủng trận này có lợi hại đến đâu cũng chẳng nguy hại gì đến chúng ta. Kẻ đáng lo chỉ có một mình Độc Cô Nhạn mà thôi!
Ngừng một lát tam Thiền đạo trưởng kiên quyết nói:
– Xin các vị đi theo bần đạo!
Dứt lời, Tam Thiền đạo trưởng liền đi trước tiến vào khu rừng hoang. Đoàn người đi theo có đủ cả Tăng, Ni, Đạo, Tục... cộng khoảng hai chục tiến vào, chốc lát đã không còn thấy đâu nữa!
Nhắc lại Độc Cô Nhạn sau khi đưa Thẩm Thiến Hoa thoát khỏi Ma Trủng trận chàng lại trở vào trong trận. Tuy ngoài mặt chàng vô tình lạnh nhạt, nhưng thực ra trong thâm tâm chàng vẫn có một mối tình cảm thâm trọng khôn tả. Chàng phải mất một thời gian khá lâu mới xóa nhòa được hình bóng Thẩm Thiến Hoa trong đầu óc.
Độc Cô Nhạn ỷ mình tài hoa tuyệt thế, chàng coi ma Trủng trận biến hóa phức tạp không vào đâu. Chàng lướt người đi nhanh như chớp vào giữa trận.
Trên đường đi toàn gặp mồ cao cây lớn vẫn như trước đây, dường như chẳng thấy biến hóa nào khác, lòng chàng không khỏi nghi ngờ.
Thốt nhiên bên tai chàng văng vẳng có tiêng cười no nhỏ.
Bất giác chàng giật mình kinh hãi, vì chỉ nghe tiếng cười cũng đủ biết người này có võ công tuyệt cao, bản lãnh có thể nói tương đương với chàng!
Độc Cô Nhạn không tin ở tai mình, vì hiện nay trên giang hồ ngoài

Thiên Long Thiền sư ra, chàng chưa thấy ai có công lực cao thâm hơn mình.
Độc Cô Nhạn còn biết đích người phát ra tiếng cười chỉ đứng cách chàng không đầy năm trượng! Thị giác cùng thính giác của chàng tuy linh mẫn gấp mười người thường nhưng chỉ ở ngoài mà thôi. Hiện giờ ở trong Ma Trủng trận chàng còn nghe rõ thì dĩ nhiên người bí mật kia phải ở liền bên cạnh hay chỉ gần trong gang tấc.
Độc Cô Nhạn thả bước từ từ rồi đột nhiên chàng thi triển kinh công tuyệt như một dây khói nhẹ lướt về phía phát ra tiếng cười.
Một tình trạng kỳ dị hiện ra trước mắt chàng.
Phía trước ngôi mả lớn, một người phàm tục và một đạo nhân đang ngồi đánh cờ.
Đạo nhân người rất lùn, hai chân ngắn chủn. Râu bạc chùng xuống tới đầu gối. Cặp mắt lão long lanh sáng rực.
Độc Cô Nhạn vừa trông thấy lão đã biết ngay là một dị nhân, nội lực vô cùng thâm hậu.
Người tục càng khiến cho chàng phải chú ý hơn. Người này mặc áo bào trắng, râu dài phất phơ. Hai mắt như hai hạt minh châu chiếu ra những tia sáng màu lục khiến người trông thấy mà phát ớn.
Hai bên của lão già áo trắng mỗi bên có sáu bộ xương khô, cộng thảy là mười hai bộ.
Những bộ xương trắng hếu trong khu vực mồ mả trùng điệp lại giữa lúc canh khuya, càng khiến cho người ta phải ớn lạnh xương sống.
Ngoài ra còn một lão già áo xanh đứng bên, thái độ cực kỳ cung kính, vẻ mặt lão rất nghêm trang, lão đứng yên không nhúc nhích.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 8
Bạch Cốt Động Chúa Là Ai ?

Độc Cô Nhạn thi triển khinh công thượng thặng núp vào phía sau tảng đá lớn. Chàng lẩm bẩm:
– Lão già áo trắng kia chắc là động chúa động Bạch cốt, còn lão áo xanh đang nghiêm trang bên cạnh lão là Tư Đồ tổng quản gì đó.
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ thì lão áo trắng khẽ vỗ bàn cười khanh khách hỏi:
– Lão mũi trâu kia! Chúng ta chia tay nhau đã mấy năm trời! Nghề chơi của lão sao chẳng tiến bộ dược mấy?

Độc đạo nhân thấp lùn thở phào một cái đáp:
– Oạ.. tâm... mã... mà gặp phải pháo đầu thì thế cờ của bần đạo nguy rồi đây!
Lão áo trắng cười khà khà nói:
– Há phải chỉ có nước cờ lâm vào tử địa mà cả người cũng khó sống được...
Đạo nhân thấp lùn nói:
– Tuy bàn cờ này bần đạo chịu thua lão, nhưng bàn khác chắc lão phải thua bần đạo.
Bạch Y Lão Tẩu lại cười ha hả hỏi:
– Sao lão lại biết trước?
Đạo nhân thấp lùn đáp:
– Bần đạo tuy thua một bàn dù tâm thần có bị tổn thương cũng chẳng hề chi.
Bất cứ về phương diện nào lão cũng không dám giết bần đạo mà cũng chẳn có cách gì hạ sát bần đạo được. Công việc của bần đạo đã hoàn thành rồi. Như vậy công đức tự nhiên viên mãn. Thế có phải là lão đã thua bần đạo một bàn rồi không?
Bạch Y Lão Tẩu giả vờ không nghe hỏi lại:
– Ngưu gia! Sao lão không nói rõ hơn cho ta nghe.
Nguyên lão đạo này là Địa Khuyết đạo trưởng. Lão nghe Bạch Y Lão Tẩu cứ kêu mình bằng Ngưu gia hoài thì không khỏi tức mình. Nhưng lão vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói:
– Hiện giờ trong võ lâm mới nảy ra một bậc thiếu niên quái kiệt tài hoa tuyệt thế vô song. Tuổi chàng mới độ hai chục mà đã vùng vẫy giang hồ lừng lẫy võ lâm. Nếu chàng theo đường chính đạo thì có thể trừ ma diệt quỷ và thành một vỉ đống lương trong võ lâm.
Bạch Y Lão Tẩu cả cười nói:
– Ngưu gia nói vày là sợ chàng ta ý hợp tâm đầu với lão phu rồi bị lão phu đưa chàng vào môn phái, phải không?
Địa Khuyết đạo trưởng chẳng giấu diếm gì, nói huỵch toẹt ngay:
– Sự thực là thế đó! Bần đạo đến đây là để ngăn chặn việc này.
Bạch Y Lão Tẩu hỏi:
– Sao Ngưu gia biết y tới đây?
Địa Khuyết đạo trưởng đáp:
– Thiên Long Lão Ngốc đã độn Bát quái, không sai trật bao giờ!
Bạch Y Lão Tẩu cả cười hỏi:
– Thiên Long Lão Ngốc đã tính là đúng sự thật? Chàng thiếu niên kỳ tài đã đến đây rồi ư?
Địa Khuyết đạo trưởng cười đáp:

– Chàng đã đến rồi, nhưng lại bỏ đi, chắc bây giờ khá xa rồi. Việc này lão cứ hỏi quý Tổng quản sẽ rõ đầu đuôi!
Tư Đồ Xảo từ nãy vẫn đứng nghiêm trang. Bây giờ sắc mặt đột nhiên biến đổi, trán toát mồ hôi. Hiển nhiên vụ này hắn chưa bẩm báo cho Bạch Y lão đầu hay.
Bạch Y lão tẩu không tỏ vẻ gì tức giận, khoát tay nói:
– Ngưu gia! Lão đừng quên là lão phu cũng biết bói toán! Rồi lão nổi lên một tràng cười rộ.
Địa Khuyết đạo trưởng sửng sốt hỏi:
– Lão cũng biết rồi ư?
Bạch Y Lão Tẩu cười đáp:
– Vụ này lão phu cũng tính rất đúng!
Địa Khuyết đạo trưởng hơi biến sắc mặt hỏi:
– Lão tính thấy thế nào?
Bạch Y Lão Tẩu đáp:
– Lão phu cũng tính tương tự như Thiên Long lão Ngốc. Có điều hơi khác với lão ta một chút. Chàng thiếu niên kỳ tài đó quả đã đến đây rồi ra đi, nhưng chàng đã quay trở lại!
Lão đảo mắt nhìn Tư Đồ Xảo nói:
– Bản động chúa không trách ngươi! Tuy ngươi chưa có lệnh mà đã hành động, nhưng đó là vì ngươi quá quan tâm đến ta, và cũng là một cơ hội khảo nghiệm tài năng của chàng ta. Lão phu đối với chàng ta rất lấy làm thích thú!
Độc Cô Nhạn núp ở phía sau tảng đá lớn cách chỗ đó không đầy một trượng, dĩ nhiên chàng đã nghe rất rõ câu chuyên. Lòng chàng hồi hộp và cho là một chuyện rất kỳ quái. Chàng tự hỏi:
– Chẳng lẽ hai lão già này nói chàng thiếu niên kỳ tài nào đó lại chính là ta đây?
Địa Khuyết đạo trưởng lắng tai nghe động tĩnh. Hồi lâu lão chẳng thấy gì, nét mặt lộ vẻ nghi ngờ.
Bạch Y lão Tẩu cặp mắt chiếu ra những tia sáng kỳ dị, nhìn chầm chập vào Địa Khuyết đạo trưởng đọa cả cười:
– Lão phu tuy hư mất cặp giò nhưng những tin tức trong võ lâm còn hiểu biết hơn lão được một ít.
Địa Khuyết đạo trưởng tức giận hỏi:
– Lão lại muốn giở trò khỉ gì đây?
Bạch Y lão Tẩu ung dung đáp:
– Gần một tháng nay, chàng hành động gì lão phu cũng biết hết. Võ công chàng đã thành tựu hơn đời, đại khái chàng hiểu cả cách tinh chiến mê tung. Còn lão thì thị lực và thính lực dù có tinh nhuệ đến

đâu cũng chẳng thể nào nghe thấy được. Hiện giờ chàng ở chỗ nào?
Địa Khuyết đạo trưởng không khỏi thẹn đỏ mặt lên. Lão đã toan nổi nóng, nhưng Bạch Y Lão Tẩu lớn tiếng quát:
– Độc Cô Nhạn! Hành tung ngươi đã bị bại lộ mà sao không xuất hiện còn chờ đến bao giờ?
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi. Nhưng lão đã phát giác ra hành tung mình thì ẩn nấp cũng chẳng ích gì! Chàng nghĩ vậy liền tung minh lên cao rồi hạ xuống trước mặt hai lão.
Địa Khuyết đạo trưởng vẫn ngồi nghiêm trang không nhúc nhích, nhưng mặt lão đột nhiên biến sắc, khẽ buông tiếng thở dài.
Địa Khuyết đạo trưởng chưa kịp mở miệng thì Bạch Y lão Tẩu đã tủm tỉm cười nói:
– Lão phu là chủ nhân chốn này. Vì hai chân tê liệt, cử động khó khăn xin đại hiệp thứ cho cái lỗi thất nghinh.
Rồi lão quay lại khẽ quát tả hữu:
– Các người mau lấy ghế để mời Độc Cô đại hiệp an tọa. Đại hiệp đây là đệ nhị đại truyền nhân của phái Thiết Huyết, tiếng tăm chấn động giang hồ. Ta phải tiếp đãi đại hiệp vào hàng thượng tân.
Tổng quản Tư đồ Xảo lập tức lấy một chiếc đôn đá đưa lại.
Độc Cô Nhạn chẳng khiêm nhượng chi hết, ngồi ngay xuống đôn rồi cười lạt nói:
– Tại hạ không thuộc đường lối, thành ra có làm suy suyển chút ít thế trận của tôn giá đã bày ở phía trước. Tại hạ lại đã lỡ tay đánh chết hai con chế ly.
Mong tôn giá miễn trách cho.
Lời chàng lạnh nhạt và có ý bất mãn.
Bạch Y lão Tẩu thủng thẳng cười đáp:
– Đại hiệp dạy quá lời! Như vậy càng thấy rõ bản lĩnh của đại hiệp đã đến trình độ siêu quần xuất chúng, khiến cho lão phu cũng thêm khâm phục.
Độc Cô Nhạn nhìn xuống chân lão, nhưng lão mặc áo bạch bào dài lê thê che kín cả hai chân, nên chàng không nhìn rõ chút nào.
Địa Khuyết đạo trưởng đột nhiên cất tiếng hỏi:
– Đại hiệp có biết bần đạo là ai không?
Độc Cô Nhạn hững hờ đáp:
– Tại hạ đang muốn lãnh giáo.
Địa Khuyết đao trưởng lớn tiếng:
– Bần đạo pháp hiệu là Địa Khuyết. Bần đạo cùng Thiên Long Lão Ngốc và Bạch Y Lão Nhân đây được võ làm kêu bằng “Thế Ngoại tam kỳ!” Độc Cô Nhạn ngắt lời:

– Tại hạ được nghe đại danh đã lâu...
Chàng đảo mắt nhìn Bạch Y lão Tẩu hỏi tiếp:
– Còn tôn giá là ai?
Bạch Y Lão Tẩu niềm nở đáp:
– Lão phu là Vô Danh Tẩu.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Vô Danh Tẩu ư?
Bạch Y lão Tẩu hỏi lại:
– Đại hiệp có thấy điều chi sai trật chăng?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Không phải thế! Có điều danh tự như vậy hơi quái lạ, vì người ta ai cũng có tên sao một mình tôn giá lại vô danh?
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Lão phu quả nhiên không có tên tuổi nên tự xưng là Vô Danh Tẩu. Thế rồi Vô Danh Tẩu thành ra tên của lão phu.
Độc Cô Nhạn đột nhiên giương cặp mắt sáng ngời lên cả cười nói:
– Như vậy giữa tại hạ cùng tôn giá có chỗ đồng bệnh tương liên.
Vô Danh Tẩu cả cười hỏi:
– Đại danh của các hạ dường như cũng do các hạ tự chọn lấy?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Đúng thế! Ba chữ Độc Cô Nhạn là do tại hạ đặt ra.
Bạch Y Lão Tẩu nói:
– Vậy thì các hạ nhất định có một thân thế bất phàm. Lão nhấn mạnh vào bốn chữ “Thân thế bất phàm”. Đồng thời cặp mắt lão đột nhiên biến đổi, trông tựa hồ hai mũi tên sắt phóng thẳng vào mặt Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn cả kinh run lên nói:
– Phải chăng đây cũng là một môn võ công?
Vô Danh Tẩu thu tia mắt về cả cười đáp:
– Thần công đại pháp này cũng đáng kể là một công phu thông huyền. Phép này chỉ dùng tia sáng cặp mắt mà có thể làm thay đổi tâm trạng cùng ý niệm đối phương. Nếu chàng cùng lão phu nhìn nhau trong một thời gian chừng uống cạn tuần trà thì trong lòng không thể có ý niện chống lại với ý niệm kính ngưỡng lão phu được, có kẻ còn cầu khẩn lão phu xin làm đệ tử nữa là khác.
Độc Cô Nhạn cười hỏi:
– Tại hạ e rằng chưa chắc!
Vô Danh Tẩu nói:
– Vậy đại hiệp hãy thử coi!
Địa Khuyết đạo trưởng vội lớn tiếng gầm lên:

– Độc Cô Nhạn! Đại hiệp chớ quên điều kiện đã hứa với Thiên Long lão Ngốc. Vô Danh Tẩu là một kẻ thuộc tà phái. Vì thế mà bần đạo và Thiên Long Lão Ngốc đã cắt đứt tình nghĩa, tuyệt giao với hắn...
Độc Cô Nhạn hơi nhíu cặp lông mày ngắt lời:
– Tại hạ cùng Thiên Long Thiền sư đã có lời hứa thì tất nhiên phải thủ tín.
Đạo trưởng bất tất phải nhiều lời! Vả lại nếu tại hạ có bị hôn mê thì chỉ có Thiên Long Lão Ngốc là đủ tư cách để lý luận với tại ha.....
Địa Khuyết đạo trưởng bị Độc Cô Nhạn nói chặn họng, trong lòng rất lấy làm khó chịu nhưng cũng không tiện nổi hung. Lão cất tiếng niệm Vô lượng thọ Phật rồi nói:
– Bần đạo hoài bão tấm lòng vãn thế ưu thời nên nhắc thí chủ một câu mà thôi.
Địa Khuyết nói xong, chòm râu chổng ngược lên ra chiều bất mãn. Lão nhắm mắt lại không nói nữa.
Độc Cô Nhạn đưa cắp mắt lướt qua Vô Danh Tẩu nói:
– Thuật "Di Thần Đại Pháp" này chẳng qua là bắt chước bọn đàn bà dùng phép "Tiêu Hồn Mâu Quán", không khác gì chuyện liếc mắt đưa tình. Thật chẳng đáng học tập làm chi!
Vô Danh Tẩu cả cười nói:
– Sao đại hiệp lại miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo? Tuy đại pháp bảo là không đáng học mà trong tâm chủ ý lại chỉ muốn phí nửa ngày trời rồi tự mình rèn luyện lấy! Lão e rằng lần sau gặp nhau thuật "Di Thần Đại pháp" của đại hiệp còn tiến xa hơn cả lão phu.
Độc Cô Nhạn hơi biến sắc hỏi lại:
– Sao tôn giá biết là trong lòng tại hạ tính toán như vậy?
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Tuy đại hiệp không nói ra miệng, nhưng lão phu trông nhỡn quang cũng hiểu rồi...
Vô Danh Tẩu dừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Có điều đáng tiếc là đại hiệp bị nội thương cực kỳ trầm trọng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Người chết là hết chuyện. Dù ai hùng tâm tráng trí đến đâu cũng đành chịu hai tay buông xuôi mà thôi.
Độc Cô Nhạn bị Vô Danh Tẩu nói toạc tình trạng của mình làm chàng phải động tâm. Bất giác trong lòng chàng xiết nỗi thê lương!
Địa Khuyết đạo trưởng trợn mắt lên hỏi:
– Vô Danh lão nhi! Lão lại định dùng ngụy kế gì đó?
Rồi quay sang bảo Độc Cô Nhạn:
– Xin đại hiệp miễn thứ cho bần đao nhiều lời. Nơi đây chẳng phải thiên đường, chúng ta nên bỏ đi thì hơn.

Độc Cô Nhạn dõng dạc đáp:
– Đạo trưởng muốn đi xin cứ tùy tiện. Tại hạ không thích đi theo đạo trưởng... Huống chi tại hạ chẳng còn sống được bao lâu nữa, trước khi lâm tử, tại hạ muốn hoàn thành một việc...
Vô Danh Tẩu lộ vẻ nghi ngờ hỏi:
– Việc chi vậy?
Độc Cô Nhạn cả cười đáp:
– Giết tôn giá.
Vô Danh Tẩu sửng sốt hỏi lại:
– Giết lão phu ư?
Lão rùng mình một cái rồi cả cười hỏi tiếp:
– Đại hiệp nói thế mà không sợ đường đột ư?
Độc Cô Nhạn đột nhiên đứng phắt dạy, rút nhanh trường kiếm ở sau lưng ra, lưỡi kiếm rung lên bần bật phát ra tiếng kêu loảng xoảng. Chàng lớn tiếng quát:
– Tại hạ tuy chưa biết trước nay lão đã làm những việc gì, nhưng coi cách kiến trúc nhà thạch thất, cách thức điều động thây ma, mưu đồ ăn trái tim người võ sỉ... thì tội ác đã rõ rệt lắm rồi! Nếu còn để tôn giá sống ở trên đời há chẳng nguy hại lắm ư?
Vô Danh Tẩu tuyệt không xúc động. Lão vẫn ung dung cả cười đáp:
– Đại hiệp một phen hạ sát tay cao thủ võ lâm, thì đâu có phải hành vi cửa người hiệp sĩ? Theo ý lão phu thì chúng ta chẳng nên nhiếc móc nhau làm chi.
Độc Cô Nhạn lại lên tiếng:
– Sau nữa còn một nguyên nhân cần phải giết lão. Động Bạch Cốt này nguyên là nơi luyện thuốc của Lê Vi Tử. Qúy tổng quản nói trá Động chúa chính là Lê Vi Tử. Vậy động chúa cung xưng ra hiện giờ Lê Vi Tử ở đâu?
Vô Danh Tẩu sửng sốt một chút rồi cả cười nói:
– Lão phu không muốn nói nhiều, cách giải thích hay hơn hết là không giải thích. Nếu đại hiệp nhìn nhận hành động của lão phu là phải thì niềm nở kết giao, bằng đại hiệp cho là hành vi tàn ác thì cứ việc hạ thủ đi!
Lão đảo mắt nhìn quanh rồi thủng thẳng hỏi tiếp:
– Có điều lão phu cần thức tỉnh đại hiệp một việc đó là thương thế của đại hiệp không thể tự mình vận công mà chữa khỏi được đâu. Trên thế gian này trừ lão phu không còn người thứ hai nào chữa được nữa. Và đại hiệp nên nhớ rằng ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác. Đại hiệp tuy được trời ban cho kỳ tài nhưng chân hỏa hầu hãy còn nông cạn, chưa chắc đã giết được lão phu.

Độc Cô Nhạn cười rộ nói:
– Tử, sinh, vinh, nhục tại hạ đã chẳng để lòng. Chỉ cần hành vi của mình trên không thẹn với trời, dưới không hổ cùng đất, không làm tổn hại đến thanh danh của phái Thiết Huyết là được rồi!
Chàng bỗng lớn tiếng hỏi:
– Lão muốn đấu cách nào đây?
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Bây giờ chúng ta đánh cuộc chăng?

Độc Cô Quái Khách

Hồi 9
Cuộc Tỷ Đấu Rùng Rợn
Giữa Độc Cô Nhạn Và Vô Danh Tẩu

Độc Cô Nhạn trầm ngâm chưa kịp trả lời thì Vô Danh Tẩu lại nói tiếp:
– Nếu cả hai ta cùng chết thì chẳng nói làm chi. Trường hợp có kẻ thắng người bại thì bên thua phải chịu một điều kiện của bên thắng.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Có cần phải nói rõ nội dung điều kiện ra không?
Vô Danh Tẩu nói chắc như đinh đóng cột:
– Không cần! Nội dung sẽ do bên thắng tùy ý đưa ra, bên bại không được cự tuyệt. Đã có lão Ngưu gia kia chứng kiến vụ này.
Độc Cô Nhạn giương cặp mắt lên nói:
– Được rồi! Vậy chúng ta động thủ đi thôi!
Rồi chàng chẳng khiêm nhượng gì, vung trường kiếm lên đâm lẹ tới.
Địa Khuyết đạo trưởng đứng bên bỗng lớn tiếng quát:
– Khoan đã! Biện pháp này không được đâu!
Đồng thời ông chuyển động thân hình mau lẹ vô cùng đứng xen vào giữa Độc Cô Nhạn và Vô Danh Tẩu.
Độc Cô Nhạn đã vung tay kiếm ra đâm tới Vô Danh Tẩu, liền bị Địa Khuyết đạo trưởng vội đứng ngang ngăn trở. Lão lại lớn tiếng hô:
– Hãy khoan! Hãy khoan! Biện pháp này nhất định không thể dùng được.
Độc Cô Nhạn thu trường kiếm về sa sầm nét mặt hỏi:
– Tại hạ nể mặt đạo trưởng là bạn với Thiên Long hòa thượng, nên không muốn tranh chấp. Tại sao đạo trưởng lại can thiệp vào công việc của tại hạ? Cuộc tỷ đấu giữa chúng ta có liên quan gì đến đạo trưởng?

Địa Khuyết đạo trưởng thẹn đỏ mặt lên, lão trầm ngâm một lát rồi đáp:
– Vô Danh lão nhi hai chân đã thành tàn tật chẳng khác gì phế nhân. Nếu thí chủ phóng kiếm đâm chết lão cũng chẳng lấy chi làm danh dự!
Vô Danh Tẩu vẫn không nhúc nhích. Lão vừa nghe Đia Khuyết đạo trưởng nói vậy liền bật lên tràng cười khanh khách ngắt lời:
– Lão phu chưa đến nỗi là một bó cỏ đâu.
Đia Khuyết đạo trưởng miễn cưỡng nói:
– Hai nữa là bữa nay ngẫu nhiên bần đạo có mặt tại đây, trên chốn giang hồ những tiếng đồn đại vu vơ không phân hắc bạch tất nhiên họ cho rằng bần đạo đồng mưu cùng thí chì giết Vô Danh lão nhi.
Độc Cô Nhạn cười khanh khách hỏi:
– Theo ý kiến đạo trưởng thì nên làm thế nào?
Địa Khuyết đạo trưởng lớn tiếng:
– Mau rời khỏi nơi đây không trở lạ nữa!
Mắt Độc Cô Nhạn chiếu ra những tia kỳ quái nhìn chầm chập vào Địa Khuyết đạo trưởng. Chàng cười hỏi:
– Đạo trưởng lấy tư cách gì mà nói với tại hạ câu này?
Địa Khuyết đạo trưởng lại đỏ mặt lên vì bẽn lẽn! Lão máy môi nhưng không nói gì nữa.
Độc Cô Nhạn mắt sắc như dao đảo nhìn quanh một lượt rồi tiếp tục cười nói:
– Nếu đao trưởng có sợ bọn người giang hồ nghe lời phao đồn để mình mất oai danh thì chỉ có biện pháp hay nhất là đạo trưởng rời khỏi nơi đây lập tức. Tại hạ có thể kéo dài một thời gian nữa chờ cho đạo trưởng đi xa rồi mới động thủ.
Như thế thì không lo gì làm tổn thương đến danh dự của đạo trưởng nữa!
Địa Khuyết đạo trưởng thẹn quá đâm ra tức mình, lão nói:
– Đại hiệp nên nhớ rằng đã bị Thiên Long hòa thượng hạn chế không được tùy tiện ước hẹn cùng ai điều gì. Bần đạo chịu lời ủy thác của Thiên Long hòa thượng chẳng thể không giữ cho tròn trách nhiệm được!
Vô Danh Tẩu cười khà khà nói:
– Lão mũi trâu kia! Thú thật đi! Phải chăng lão sợ Độc Cô đại hiệp sẽ thất bại về tay lão phu và đồng thời kế hoạch của lão mũi trâu và Lão trọc Thiên Long sẽ bị phá hoại?
Địa Khuyết đạo trưởng toan nói mấy câu chống lại, nhưng đã bị tiếng cười của Độc Cô Nhạn át mất.

Vô Danh Tẩu nhìn chầm chập vào mặt Độc Cô Nhạn khiến cho chàng ngừng tiếng cười rồi nói tiếp:
– Lão phu không tiện đẩy người vào chỗ khó khăn. Nếu các hạ cho lời nói của lão mũi trâu là phải thì các hạ nên đi đi. Lão phu sẽ phái Tư Đồ Tổng quản đưa các hạ ra khỏi trái núi này.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:
– Tại hạ đã quyết định việc gì thì chẳng khi nào vì một sự trở ngại mà thay đổi. Huống chị..
Cặp mắt chiếu ra những tia sáng lạnh lùng nhìn Địa Khuyết đạo trưởng, chàng nói tiếp:
– Tại hạ bất chấp là thắng hay bại, dù có bị xúc động nội thương phải chết cũng đành, may mà thắng dược thì sẽ trừ được mối hại lớn cho võ lâm. Như vậy mới hợp với điều kiên định ước cùng Thiên Long hòa thượng. Bằng thất bại thì tại hạ cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa. Bất luận Vô Danh lã nhân có đưa ra điều kiện gì cũng vô dụng...
Vô Danh Tẩu vuốt chòm râu chùm rủ trước ngực ung dung cười nói:
– Sự thực đúng là như vậy...
Địa Khuyết đạo trưởng nét mặt phẫn hận, la lên:
– Bần đạo hối hận về hành động bữa nay..Độc Cô Nhạn! Bần đạo cùng Thiên Long hòa thượng trong lòng vẫn lo toan dẫn đại hiệp đi vào đường chính, nhưng đại hiệp không chịu nghe lời thì bần đạo cũng chẳng có biện pháp nào nữa.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày cười hỏi:
– Đạo Trưởng nói vậy là muốn bỏ đi ư?
Đia Khuyết đạo trưởng ngần ngừ đáp:
– Không!....
Rồi lão giam lên:
– Ngồi trên núi coi chọi nhau cũng là một điều vui thích của con người! Bần đạo muốn coi hai vi tàn sát nhau.
Lão nói xong vọt người đi một cái lui về chỗ cũ.
Vô Danh Tẩu cười nói:
– Lão phu rất hoan nghênh ý kiến đó, mặc dầu cặp giò đã thành tàn phế và lão phu tự biết cuộc đấu này dữ nhiều lành ít. Nếu nghĩ đến tình hữu nghị từng cộng sự trên chốn giang hồ từ trước thì lão nên lo liệu những việc sau. Lão phu cảm kích vô cùng.
Đoạn lão giục Độc Cô Nhạn:
– Độc Cô đại hiệp! Bây giờ khởi sự được rồi đấy!
Địa Khuyết đạo trưởng tức giận đến cực điểm mà phả phì cười, nhưng mặt lão tím bầm không nói được câu nào nữa.

Độc Cô Nhạn vung trường kiếm lên quát:
– Hãy coi chừng!
Chàng phóng kiếm đâm vào trước ngực Vô Danh Tẩu.
Vô Danh Tẩu ngồi yên không nhúc nhích. Lão chờ cho mũi kiếm chỉ còn cách trước ngực chừng vài tấc rồi đột nhiên chĩa năm ngón tay phải ra nhằm chụp lấy mũi kiếm.
Động tác của Vô Danh Tẩu khiến cho Độc Cô Nhạn phải ngạc nhiên Vô Danh Tẩu ra tay nhanh như chớp. Pháp chụp này dĩ nhiên là ghê gớm.
Vô Danh Tẩu người khô đét, năm ngón tay chỉ còn da bọc xương như móng chân gà.
Mũi kiếm sắc bén Của Độc Cô Nhạn bị nắm chặt coi hời hợt như không mà sự thực tay lão cứng rắn như sắt thép.
Độc Cô Nhạn cảm thấy một luồng âm kình từ mũi kém hất ngược lại khiến tay chàng tê nhức.
Chàng ngấm ngầm kinh hãi muốn vận nội lực phản kích.
Vô Danh Tẩu đột nhiên buông ngón tay ra, cười ha hả nói:
– Các hạ quả nhiên không hổ với bốn chữ “Thiếu niên kỳ tài!”. Độc Cô Nhạn có ý tức giận nói:
– Vừa rồi nếu tại hạ phát huy “Ngũ Hành thần công” thi e rằng nửa người lão đã nát ra như cám.
Đây nguyên là một nhát kiếm để dò xem thực lực đôi phương thế nào, nên Độc Cô Nhạn chẳng những không vận động thần công mà cũng không phát huy toàn lực.
Vô Danh Tẩu ung dung đáp:
– Dù đại hiệp có vận “Ngũ Hành thần công” thì lão phu lại có cách khác để đối phó, chứ chẳng phải thắng lão phu một cách dễ dàng như đại hiệp nghĩ đâu.
Độc Cô Nhạn đằng hắng một tiếng rồi lại vung kiếm lên chém tới.
Nhát kiếm này khác hẳn lần trước. Đầu mũi kiếm vọt ra một ánh sáng rực rỡ uy thế rộng tới một trượng vuông.
Địa Khuyết đạo trưởng buông tiếng thở dài khen rằng:
– Thiệt là một kỳ tài! Chỉ đáng tiếc tính nết chưa được thuần thục.
Người lão lạng đi một cái đã tránh ra xa hơn trượng.
Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo và mười hai bộ xương đều tới tấp lùi lại phía sau để tránh đòn.
Luồng ánh sang ngũ sắc tựa như cây cầu vồng vọt ra quấn quýt lấy Vô Danh Tẩu. Người lão bị chụp vào trong làn kiếm quang. Kiếm phong rít lên veo véo khiến người nghe không khỏi bở vía.
Vô Danh Tẩu tựa hồ bị luồng kiếm quang che kín, không nhìn thấy

lão ra tay ứng chiến tưởng chừng lão để mặc Độc Cô Nhạn vận động "Ngũ Hành thần công" chém tới.
Sau một lúc, làn kiếm quang thư nhỏ dần lại. Vô Danh Tẩu vẫn ngồi yên như trước, có điều lão lún thấp xuống nhiều. Chiếc thạch đôn để làm ghế ngồi đã bị Ngũ Hành thần công nghiến nát ra như cám. Lão ngồi phệt xuống mặt đất.
Trước mặt lão, những đôn đá, bàn cờ đã đều bị chiêu số mãnh liệt của Độc Cô Nhạn làm cho đổ vỡ tan tành, cả đến cây cỏ trong vòng hơn trượng cũng đều nát bét.
Độc Cô Nhạn lộ vẻ kinh hãi vô cùng! Chàng không nhìn rõ Vô Danh Tẩu đã đón tiếp những chiêu số của mình bằng cách nào? Chàng cũng không nhìn thấy lão có những phản ứng gì khác để cầm cự. Thế mà lão vẫn ngồi yên tĩnh như trước.
Hiển nhiên mấy kiếm chiêu tuyệt độc này không làm gì được lão. Làn kiếm quang đối với lão chỉ là một ảo ảnh chứ không phải thực sự. Chàng nghĩ vậy không khỏi sửng sốt.
Vô Danh Tẩu đảo mắt nhìn những đống đá vụn xung quanh tủm tỉm cười nói:
– Ngũ Hành thần công quả nhiên tàn độc phi thường! Nếu là người khác tất đã mất mạng rồi!
Độc Cô Nhạn dương cặp mắt lên nhìn lão trừng trừng rồi lắc thanh trường kiếm thẳng tay, nói:
– Tại sao lão không ngăn cản chống đỡ mà đón tiếp được chiêu kiếm vỡ đá tan bia này?
Vô Danh Tẩu ngạo nghễ hỏi lại:
– Phải chăng đại hiệp muốn học kỹ thuật của lão phu?
Độc Cô Nhạn phì cười đáp:
– Tại hạ sắp chết tới nơi thì còn thèm muốn môn tuyệt học đó để làm gì nữa?
Vô Danh Tẩu cười xòa nói:
– Con người liện võ đã nhìn thấy bảo lục bí công thì dù là lúc sắp chết cũng không khỏi thèm khát.
Rồi lão cười ha hả tiếp:
– Tuy các ha được trời phú cho tài hoa tuyệt thế nhưng môn thần công này không thể ỷ vào thiên tài và tinh thần thông tuệ mà hiểu được đâu. Trừ phi lão phu nói rõ những công quyết để luyện tập.
Độc Cô Nhạn chau mày nói:
– Môn thần công đó quả nhiên thoát tục, nhưng tại hạ cũng chẳng thèm khát gì đâu, có điều chỉ muốn biết tên nó là gì mà thôi.
Vô Danh Tẩu lạnh lùng đáp:

– Đó là Du Già thần công.
Độc Cô Nhạn ngửa mặt lên trời cười nói:
– Hà hà! Du Già thần công! Té ra là cái học của nước Thiên Trúc bên Tây Vực, chả có chi ly kỳ.
Vô Danh Tẩu ngẩn người ra hỏi:
– Thế nào mới gọi là ly kỳ?
Độc Cô Nhạn cả cười đáp:
– Tự mình sáng chế ra được mới là kỳ.
Vô Danh Tẩu hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Lão phu muốn lãnh giáo những môn của các hạ tự sáng chế ra.
Độc Cô Nhạn tra gươm vào vỏ đánh soạt một tiếng. Chàng cúi xuống lượm hai mảnh đá, đoạn chàng vận nội lực vào mười ngón tay bóp một lúc thì thấy khe ngón tay bốc lên một dây khói đặc. Lúc đầu dây khói sắc trắng và nhỏ rồi sau biến thành sắc vàng thẫm.
Vô Danh Tẩu hơi biến sắc hỏi:
– Cái đó kêu bằng gì?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Đó là Kim Sa chưởng.
Vô Danh Tẩu lẩm bẩm, tựa hồ nói dề mình nghe:
– Hừ! Kim Sa chưởng! Cái này dường như trước xưa đã có rồi chả có gì mới mẻ.
Độc Cô Nhạn nói:
– Kim Sa chưởng của tại hạ không cần phải chưởng phong chưởng lực mà chỉ lấy kim sa trong tay để giết người. Dù là một nắm đất cũng lập tức biến thành hàng vạn mũi tên sắt. Chỉ cần một hạt cát dính vào cũng đủ xuyên thủng phế phủ đối phương, làm cho chết ngay lập tức... Tôn giá liệu có thể ỷ vào Du Già thần công để đón tiếp được chăng?
Vô Danh Tẩu trong lòng nổi lên những mối băn khoăn khôn tả. Tuy lão đã từng gặp đại địch, võ công xuất quỉ nhập thần, nhưng gặp Độc Cô Nhạn bản lãnh quá thần kỳ, lão không có cách nào điều tra cho hiểu rõ y được. Kim Sa Chưởng của chàng mãnh liệt đến trình độ nào. Dĩ nhiên lão không đám mạo hiểm nhận lời.
Vô Danh Tẩu còn đang do dự, bỗng nghe Độc Cô Nhạn gằn giọng quát lên:
– Lão thất phu! Phải cẩn thận đấy! Tại hạ ra tay đây!
Dứt lời chàng vung tay lên, hai nắm cát vàng vọt ra. Bỗng nghe một trận vo vo nổi lên rồi tựa hồ có một đám mây vàng xô vào Vô Danh Tẩu.
Địa Khuyết đạo trưởng đứng theo dõi cuộc tỉ đấu thấy tình trạng này

không khỏi lắc đầu lè lưỡi, trong lòng rất lấy làm khâm phục.
Một chàng thiếu niên hai chục tuổi đầu không có minh sư chỉ điểm mà bản lãnh thành tựu đến trình độ này thì thật là một điều ra ngoài sức tưởng tượng của con người.
Vô Danh Tẩu không còn giữ bình tĩnh được như lúc trước nữa. Lão vung song kiếm lên phát huy một làn mờ trắng mịt mù bao bọc lấy thân mình. Làn mù trắng này lập tức ngưng tụ thành hình như một bức tường ngăn chặn đám mây vàng không cho xô vào.
Độc Cô Nhạn cười khằng khặc lên tiếng:
– Vô Danh lão nhi! Tôn giá dùng Bạch Cốt thần công để ngăn đón Kim Sa chưởng của tại hạ, nhưng tại hạ e rằng không được đâu. Tôn giá nên biết rằng vàng có thể sinh ra lửa. Vậy khí huyền âm gặp lửa sẽ bị đốt cho tiêu tan.
Vô Danh Tẩu cười rồi nói:
– Trong Bạch cốt công của lão phu có ngưng tụ Huyền Â Sát Khí có thể khắc chế được ngọn lửa Kim sa. Nếu không thế sẽ bị thua các hạ một bậc.
Lão chưa dứt lời thì hai đám mây một trắng một vàng đều phát huy kinh lực để đối chọi nhau. Một làn mù sủi sùng sục rít lên veo véo chói tai, tựa hồ một thùng nước lạnh đang đổ xuống than hồng phát ra tiếng lèo xèo.
Một lúc sau khói mù bốc lên. Cứ coi bề ngoài thì công lực của hai bên ở vào thế quân bình.
Độc Cô Nhạn trong lòng trầm trọng nghĩ thầm:
– Võ công lão này so với lão trọc Thiên Long cũng không kém gì, chẳng lẽ trước khi mình chết còn bị bại nhục về tay lão?
Vô Danh Tẩu vẫn ngồi nguyên chỗ cặp mắt chiếu ra những tia sáng xanh lè.
Lão có một thái độ cao thâm khiến người không thể lường được.
Độc Cô Nhạn thấy Kim Sa chưởng của mình không thể thủ thắng trong lòng cũng hơi hồi hộp, vì chàng nghĩ rằng, nếu bọn họ còn có kỳ cộng cao hơn mà nội tạng mình thương thế bắt đầu phát động thì tất nhiên mình bị thảm bại.
Vô Danh Tẩu chờ đợi một lúc không thấy gì liền hỏi:
– Tại sao các hạ dừng tay không tấn công nữa?
Độc Cô Nhạn vẻ mặt nghiệm trọng, hai mắt hé mở, lắc đầu không trả lời.
Người chàng đã hơi lảo đảo, miệng phun ra một búng máu tươi.
Vô Danh Tẩu nhìn chàng chằm chặp rồi cười nói:
– Phải rồi! Vì các hạ miễn cưỡng vận công khiến cho thương thế

trong nội phủ lại tái phát. Nếu các hạ không thể tái chiến, trận đấu của chúng ta tới đây là chấm dứt.
Độc Cô Nhạn không nói gì, trên môi thoáng lộ một nụ cười đau khổ, đủ biết tâm tình chàng trầm trọng đến bực nào.
Địa Khuyết đạo trưởng đứng bàng quan đột nhiên vọt người lại trầm giọng nói:
– Bần đạo lấy sự công bằng mà nói! Thì Vô Danh lão nhi đã thua rồi!
Vô Danh Tẩu lại cười hỏi:
– Lão mũi trâu kia! Lão căn cứ vào điều chi mà nói như vậy?
Địa Khuyết đạo trưởng dõng dạc đáp:
– Tình thế đã rõ ràng lắm rồi, lọ là lão còn phải hỏi? Cuộc đấu giữ Kim Sa chưởng với Bạch Cốt thần công tuy diễn ra cục diện quân bình, song Độc Cô Nhạn phải đối địch giữa lúc bị trọng thương mà còn ngang sức với Vô Danh lão nhi, dĩ nhiên là y đã cao hơn một bực.
Vô Danh Tẩu, nghiêm trang hỏi:
– Lão mũi trâu nói vậy tỏ ra muốn làm trọng tài chăng!
Địa Khuyết đạo trưởng chẳng ngần ngừ đáp ngay:
– Đó là một việc chính nghĩa, không thể từ khước được.
Vô Danh Tâu tủm tỉm cười quay lại hỏi Độc Cô Nhạn:
– Lúc các hạ phóng Kim Sa chưởng để đấu với Bạch Cốt thần công của lão phu thương thế đã phát tác chưa?
Độc Cô Nhạn thở dài lắc đầu đáp:
– Chưa!....
Vô Danh Tẩu lại hỏi:
– Công lực của các hạ có vì thương thế mà giảm sút không?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Không có đâu!....
Địa Khuyết đạo trưởng căm tức đến độ râu chổng ngược lên. Lão kêu to:
– Nếu cho bần đạo đa sự thì các vị bất phân thắng bại là xong.
Vô Danh Tẩu cười ha hả nói:
– Không phải là thắng phụ bất phân. Lão phu đã chiếm thượng phong một chút rồi.
Độc Cô Nhạn nhắm mắt không nói gì.
Địa Khuyết đạo trưởng vẫn không chịu la lên:
– Đó là lời nói vô căn cớ...
Vô Danh Tẩu cả cười ngắt lời:
– Độc Cô Nhạn đã nói:
“Vàng có thể sinh ra lửa. Kim Sa chưởng là một môn tuyệt kỹ có một

sức nóng cực kỳ mãnh liệt". Bạch Cốt thần công của lão phu thuộc về khí âm... Huyền Âm Sát Khí tính chất cực lạnh, nếu "ông trọng tài" chịu khó điều tra vạt áo Độc Cô Nhạn sẽ rõ biến hóa!
Địa Khuyết đạo trưởng nghe nói cả kinh. Bây giờ lão mới phát giác vạt áo phía trước của Độc Cô Nhạn có từng vệt mỏng và sắc trắng tựa hồ hơi nước đóng thành băng.
Vô Danh Tẩu ung dung cười hỏi:
– Thế nào?
Địa Khuyết đạo trưởng ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài sườn sượt lớn tiếng la:
– Hỏng bét! Hỏng bét! Bần đạo miễn cưỡng chống lại mệnh trời thành ra rước lấy cái nhục.
Lão chưa dứt lời đã nhún hai vai vọt đi như một con chim khổng lồ xuyên vào trong rừng, lướt qua Ma trủng trạch. Lão chỉ nhô lên hụp xuống hai cái đã mất hút.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 10
Trong Tà Phái Có Người Nghĩa Hiệp

Vô Danh Tẩu lặng lẽ hồi lâu rồi chậm rãi hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Các hạ đã chịu thua chưa?
Độc Cô Nhạn nghiến răng đáp:
– Tại hạ không phủ nhận điều đó!
Vô Danh Tẩu khen rằng:
– Các hạ thật không hổ là truyền nhân của Thiết Huyết môn, khiến người ta phải tâm phục.
Độc Cô Nhạn lại loạng choạng mấy bước rồi miệng hộc máu tươi, nhưng chàng cố gắng gượng giữ cho khỏi ngã. Chàng trầm giọng la lên:
– Trước khi tại hạ chưa chết tôn giá hãy nói điều kiện đó đi!
Vô Danh Tẩu ung dung hỏi:
– Giả tỷ kê thua lại là lão phu thì các hạ đưa ra điều kiện gì?
Độc Cô Nhạn không nghĩ ngợi gì, chàng nhăn tít cặp lông mày đáp:
– Tại hạ sẽ bắt buộc tôn giá phải tự tử!
Vô Danh Tẩu gật đầu cười đáp:
– ý kiến của lão phu cũng như ý kiến của các hạ! Có điều thủ đoạn khác nhau một chút thôi. Lão phu đã đem hết tâm lực nghiên cứu

chế ra một thứ thuốc hoàn tuyệt độc muốn mời các hạ nuốt đi để chờ chết!
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Phải chăng đó là điều kiện của tôn giá?
Vô Danh Tẩu thản nhiên đáp:
– Nếu các ha không muốn giữ lời ước thì cứ tự tiện ra đi.
Độc Cô Nhạn hào khí bồng bột cả cười đáp:
– Vô Danh lão nhi! Lão coi Độc Cô Nhạn là hạng người nào. Một lời đã nói, ngàn vàng khôn chuộc. Sống chết là chuyện nhỏ, thất ước mới là việc lớn. Huống chi tại hạ đằng nào cũng chết...
Đoạn chàng giơ tay ra thản nhiên nói tiếp:
– Tôn giá đưa thuốc đây!
Vô Danh Tẩu thoáng lộ một nụ cười bí mật nói:
– Tuy thuốc này tuyệt độc nhưng không phải dễ dàng mà chế ra được, nên lão phu cất vào trong mật động. Ngoài lão phu ra, không một ai biết chỗ đó. Cảm phiền các hạ cùng đi với lão phu để đón lấy thuốc.
Độc Cô Nhạn gượng cười đáp:
– Cái đó cũng là một phần trong điều kiện ư?... Nhưng thôi cũng được! Tôn giá dẫn đường cho!
Vô Danh Tẩu đưa mắt nhìn Tư Đồ Xảo đang đứng chờ một bên. Lão cười nói:
– Cặp giò của lão phu bị tàn tật, hành động phải có người giúp đỡ. Vậy Tư Đồ tổng quản...
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo vẻ mặt nghi ngờ nhưng cũng không ngần ngừ chạy lại kính cẩn hỏi:
– Động chúa có điều chi dạy bảo? Nếu là việc cần gấp thì để thuộc hạ cõng động chúa về.
Vô Danh Tẩu nở một nụ cười thần bí đáp:
– Bản tòa muốn phiền tổng quản điều đó.
Tiếu Diện Lỗ Ban vội cúi xuống cõng Vô Danh Tẩu lên lưng. Mười hai bộ xương khô đứng hai bên đường như thông hiểu nhân sự. Hai bộ đứng giữa đồng thời chuyển mình giơ bàn tay bằng xương trắng ra đẩy tấm bia lớn ở trước mộ.
Mấy tiếng lách cách vang lên. Nửa ngôi mộ lớn di chuyển, hiện ra một cái cửa rất rộng.
Tiếu Diện Lỗ Ban cõng Vô Danh Tẩu rảo bước chạy vào trong. Qua đường hầm chừng hơn mười trượng thì đến một căn thạch thất khá rộng. Tiếu Diện Lỗ Ban khẽ đặt Vô Danh Tẩu xuống chiếc ghế bọc da hổ rồi lùi ra đứng bên.

Mười hai bộ xương khô vẫn giữ ở ngoài động.
Vô Danh Tẩu chờ Độc Cô Nhạn tiến vào thạch thất liền giơ ngón tay lên điểm ra một luồng chỉ phong.
Lại nghe những tiếng lách cách vang lên. Cửa chính nhà thạch thất đang mở rộng lập tức đóng lại.
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo biến sắc hỏi:
– Xin động chúa chỉ thị rõ chỗ thuốc độc để ở đâu? Thuộc ha.....
Vô Danh Tẩu cười khanh khách ngắt lời:
– Lão phu tuổi già lẫn lộn. Té ra thứ thuốc này vẫn để bên mình.
Lão nói xong thò tay vào bọc lấy một chiếc bình sứ nhỏ khẽ lắc mấy cái rồi nói:
– Năm trước lão phu đã phí rất nhiều tâm huyết mới chế được thứ thuốc này, bây giờ đưa cho các hạ uống thực... không khỏi có ý hối tiếc.
Tuy miệng lão nói vậy, nhưng tay lão móc thuốc rất lẹ. Viên thuốc này lớn bằng một trái táo nhỏ, cặp vào trong hai ngón tay.
Trong lòng Độc Cô Nhạn sinh ra một cảm giác khó tả, chàng tưởng chừng như trước ngực bị một khối đá nặng đè lên, cười giở khóc giở. Đồng thời thương thế chàng phát tác đến mức đã không còn cách nào chống đỡ được nữa.
Độc Cô Nhạn nghe Vô Danh Tẩu quát lên:
– Há miệng ra!
Độc Cô Nhạn trong lòng thê thảm, quả nhiên há miệng. Chàng vì thua mà mất mạng. Nhưng thực ra dù chẳng chịu uống thuốc độc của Vô Danh Tẩu thì thương thế nghiêm trọng cũng không còn cách chữa được. Vậy cái chết của chàng là chuyện dĩ nhiên, nên chàng không quan niệm bi thảm nữa.
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy Vô Danh Tẩu rung tay một cái, Một giây hồng quăng vọt tới chui ngay vào cổ họng chàng.
Độc Cô Nhạn cũng chẳng cần hỏi thứ độc dược đó chế bằng dược vật gì.
Nhưng lúc nuốt vào bụng rồi không khỏi sinh lòng nghi hoặc vì viên thuốc độc này rất thơm tho khắc hẳn với những thứ thuốc độc khác hễ uống vào liền bị cấu xé tâm can.
Vô Danh Tẩu thấy Độc Cô Nhạn nuốt thuốc xong rồi, buông tiếng cười rộ nói:
– Các hạ đã thực hiện điều kiện của lão phu. Bây giờ các hạ muốn đi hay ở tùy ý!
Độc Cô Nhạn yên trí là sau khi uống thuốc, chất độc phát tác ngay lập tức rồi mình chết lăn ra đương trường, không ngờ trong bụng lại

cảm thấy mát mẻ khoan khoái. Chẳng những chàng không chết ngay mà chứng nội thương trầm trọng cũng giảm bớt một phần.
Chàng nhăn nhó cười hỏi:
– Thứ thuốc độc này bao lâu mới phát tác?
Vô Danh Tẩu nở nụ cười thần bí đáp:
– Chất thuốc tan ra tùy theo tạng người thay đổi, nên khó lòng đoán trước được.
Độc Cô Nhạn gắng gượng bật lên tiếng cười rộ nói:
– Người ta đã chết là buông xuôi hết, cần gì phải xây mộ đựng bia? Tại hạ chết rồi còn muốn nhờ tôn giá thí thêm một chút thuốc để cho hài cốt tiêu tan đi không còn dấu vết gì nữa đặng vĩnh viễn lìa hẳn nơi trần thế, không còn dính líu gì nữa. Chàng nói xong ngồi xuống đất, hai mắt nhắm nghiền, lẳng lặng chờ chết.
Quả nhiên chàng cảm thấy trong lòng dần dần có sự biến chuyển, nhưng là sự biến chuyển tầm thường chưa cô gì quyết liệt.
Luồng hơi trong trẻo mát rượi từ phế phủ đưa xuống huyệt Đan điền. Tại đây nó dần dần biến thành luồng khi ấm áp. Chàng không cần vận công thúc đẩy, luồng hơi tự động tuần hoàn theo kinh mạch mà chạy, rồi vận chuyển trở lại.
Độc Cô Nhạn khôn xiết nghi ngờ. Tuy chàng là con người tài hoa quán thế, lại được trời phú cho tư chất đặc biệt, song thứ thuốc hoàn này của Vô Danh Tẩu cũng làm cho chàng hoang mang chẳng hiểu ra sao.
Theo lý luận thông thường, Vô Danh Tẩu quyết chẳng để chàng sống ở thế gian. Nhưng...
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ thì lại phát sinh một biến cố khác khiến chàng càng kinh hãi hơn.
Tuy chàng ngồi nhắm mắt chờ chết mà tâm trí mỗi lúc một tỉnh táo hơn, chất thuốc vẫn tự động tuần hoàn trong khắp thân thể. Nội thương trong người chàng cực kỳ nghiêm trọng được chất thuốc ngấm vào chẳng những không làm cho chàng đau đớn thêm chút nào trái lại chàng có cảm giác khoan khoái đê mê.
Chàng tự hỏi:
Cứ tình trạng này thì chất độc làm thế nào mà xiên thủng ruột gan khiến cho người ta chết được?
Trong nhà thạch thất ngự trị một bầu không khí yên tĩnh. Chẳng bao lâu, Tiếu Diện Lỗ Ban dường như không chịu nổi vẻ tịch mịch, khẽ cất tiếng hỏi:
– Khải bẩm động chúa! Liệu thuộc hạ có phải đi trước lấy thuốc “Tỏa Cơ Hóa Cốt Tán” để chuẩn bị vào việc này không?

Vô Danh Tẩu cười khà khà đáp:
– Không cần đâu. Viên thuốc này đã có đủ chất làm cho rữa thịt tiêu xương.
Đại khái các hạ đây thể chất bền bỉ khác người thường nên thời gian kéo dài hơn.
Nhưng sớm muộn gì y cũng không qua khỏi kiếp nạn.
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo cười hì hì hỏi:
– Thuộc hạ còn có mấy việc lớn cần làm ngay. Động chúa cho lui ra được chăng?
Vô Danh Tẩu mỉm cười đáp:
– Tư Đồ tổng quản có việc xin cứ tự tiện.
Tư Đồ Xảo ngập ngừng:
– Nhưng còn cơ quan ngoài cửa động...
Vô Danh Tẩu cả cười đáp:
– Tư Đồ tổng quản đã có ngoại hiệu là Tiếu Diện Lỗ Ban chẳng lẽ còn muốn bản tòa ra mở cửa cho nữa hay sao?
Tư Đồ Xảo biến sắc ấp úng nói:
– Thuộc bạ là kẻ vụng dại so với Động chúa thế nào được? Chính Động chúa đã tự tay kiến tạo động phủ cùng bố trí cơ quan, thuộc hạ thiệt tình không hiểu chỗ ảo diệu của nó.
Vô Danh Tẩu ngưng tiếng cười, ngắt lời:
– Mười mấy năm nay, tổng quản đã để tâm suy nghĩ và bao nhiêu cái bí mật đều do thám hết. Nhưng có một điểm mà tổng quản vĩnh viễn không có cách nào dò xét cho ra được, tức là cái bí mật dấu sâu tận đáy lòng bản tòa.
Tư Đồ Xảo khom lưng ngập ngừng nói:
– Động chúa xét cho. Động chúa nói vậy thì khi nào thuộc hạ dám nhìn nhận?... Mười năm trước...
Vô Danh Tẩu cười lạt ngắt lời:
– Tổng quản nói vậy thì ra nếu bản tòa không mở cửa thì tổng quản không tài nào ra được ư?
Tư Đồ Xảo hạ thấp giọng xuống nói:
– Nếu Động chúa không chỉ thị, thuộc hạ đâu dám thiện tiện dời khỏi nơi đây.
Tuy lời có vẻ khiêm nhượng nhưng thanh điệu ra chiều bí mật.
Vô Danh Tẩu ngừng tiếng cười. Đột nhiên lão băng người đi hạ mình xuống đất đứng run lẩy bẩy.
Độc Cô Nhạn rất đỗi ngạc nhiên, bất giác cũng la lên một tiếng:
– Ái chà!
Rồi chàng giương mắt lên.

Chàng định thần nhìn lại thì thấy hai đùi lão tuy đứng như người thường nhưng nghe tiếng rắc rắc tỏ ra là chân giả.
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo chẳng lấy gì làm kinh dị vì hắn đã biết trước rồi.
Độc Cô Nhạn là bậc kỳ tài, chàng đã điều tra ra nguyên do sự việc này.
Hiện giờ chỉ còn một vấn đề là viên thuốc kia không biết đã chế bằng những dược vật gì mà chưa thấy công hiệu. Chàng lẳng lặng ngồi yên không nói gì, vận công lực để điều tức và dẫn chất thuốc lưu hành vào lục phủ ngũ tạng cùng tứ chi bát mạch.
Vô Danh Tẩu lướt người tiến lại hai bước thủng thẳng hỏi Tư Đồ Xảo:
– Ngươi ở nhà Thuần Vu Thế Gia phải không? Và giữ địa vi gì?
Tư Đồ Xảo chấn động tâm thần đáp:
– Động chúa đa nghi đến nỗi không tin cả thuộc hạ đã tùy tùng mười năm trời... Vậy thuộc hạ không có điều gì dám nói nữa...
Vô Danh Tẩu mỉm cười nói móc:
– Trong chín phái lớn, tam giáo, thất bang, cho đến những thôn xóm có chút danh vọng. Thuần Vu Thế Gia đều phái người đến nằm vùng, chẳng nhiều thì ít.
Lão phu đã xa lánh ngoài quan ải, mai danh ẩn tích mà cũng được chủ nhân Thuần Vu Thế Gia chiếu cố phái tay cao thủ như hạng tổng quản đến chơi trong mười năm nay để thay lão phu xây đựng Mê cung bí đạo, chẳng những khiến cho Bạch Cốt động tăng thêm phần rực rỡ mà chính giá trị lão phu cũng được nâng lên rất nhiều!
Tư Đồ Xảo vẫn tìm lời biện bạch:
– Thuộc hạ chẳng có điều chi sở trường, dù có kiến tạo cung thất bí mật cũng chỉ vì sự an toàn của động chúa. Huống chi nhất thiết mọi việc đều bẩm rõ trước rồi mới thi hành. Chẳng lẽ vì thế mà thuộc hạ bị nghi là có thông đồng với Thuần Vu Thế Gia ư?
Vô Danh Tẩu hắng giọng, nói:
– Mười năm nay ở với nhau, lão phu xem ra ngươi chỉ là một gã hán tử, tư cách giảo quyệt. Như vậy cũng chẳng ăn thua gì... Thuần Vu Thế Gia ngoài việc phái người giám thị lão phu, còn muốn ngươi làm việc gì khác nữa thì phải? Lão phu xem cách ngươi kiến tạo Mê cung vĩ đại thì đại khái Thuần Vu Thế Gia muốn dùng nơi đây làm một phân đà.
Tư Đồ Xảo âm thầm cười nói:
– Động chúa đã nói vậy thì thuộc hạ chẳng còn cách nào giải thích được. Có điều Thuần Vu Thế Gia thực ra đã thiên sang Đông Sơn

khởi sự. Phóng tầm mắt nhìn ra e rằng hiện nay không còn nhân vật hay môn phái nào kháng cự được. Nếu Động chúa thực tình quy thuận thì không mất địa vị bá chủ một phương...
Vô Danh Tẩu ngắt lời:
– Đáng tiếc là lão phu đã nản chí, không còn dã tâm này nữa...
Lão lại trỏ vào Độc Cô Nhạn hỏi:
– Hai con chế ly ở đâu mà tới? Trước hết ngươi để chúng hút hết máu rồi mới mổ bụng lấy tim là thứ diệu phẩm rất bổ... Ai là người đáng hưởng thứ đó?
Ngươi hay là chủ nhân Thuần Vu Thế Gia?
Tư Đồ Xảo cười khanh khách đáp:
– Đáng tiếc là thuộc hạ đã sơ hở một điều chưa chặt chân tay gã!
Vô Danh Tẩu cả cười ngắt lời:
– Bậc trí giả trong ngàn điều tất có điều lầm lỡ. Việc này chẳng những ngươi sơ sót mà thôi, nó còn là một cái lầm lớn nhất trong những cái lầm. Chắc ngươi đã rõ Độc Cô Nhạn là một trong những nhân vật mà Thuần Vu Thế Gia úy kỵ nhất. Ngươi nên biết những vụ lưu huyết trên chốn giang hồ mà người ta gán cho Độc Cô Nhạn, song sự thực phần lớn là hành vi của Thuần Vu Thế Gia. Ngươi lại nên biết những môn phái lớn trong thiên hạ lựa chọn tay cao thủ dẫn dụ Độc Cô Nhạn đến hang Hồ Lô núi Nhật Nguyệt cũng là do Thuần Vu Thế Gia đã ngấm ngầm đặt kế hoạch để thao túng.
Vô Danh Tẩu ngừng lại một chút rồi tiếp:
– Lúc Độc Cô Nhạn bi trọng thương mê man và bị ngươi dụ vào Mê Cung bí đạo, nếu ngươi phát động cơ quan trừ khử y đi thì chỉ một cái cất tay là ngươi sẽ thành đệ nhất công thần của Thuần Vu Thế Gia. Bây giờ dù lão phu có muốn tha ngươi, nhưng e rằng Thuần Vu thế gia cũng không tha đâu!
Tư Đồ Xảo biến sắc nói:
– Bây giờ cũng hãy còn kịp...
Hắn vung tay một cái, một nắm sáng lòa vọt ra như làn mưa hoa nhằm chụp vào hai mắt Độc Cô Nhạn.
Hiển nhiên hắn nhân lúc Độc Cô Nhạn đang vận công điều dưỡng mà hạ độc thủ.
Tư Đồ Xảo hạ thủ một cách rất tàn độc mà thủ thế nhanh như điện chớp.
Độc Cô Nhạn đang ngồi nhắm mắt điều dưỡng mà gặp tình thế này thật là nguy cấp!
Bỗng thấy nắm ám khí đột nhiên phát ra những tiếng leng keng, tựa hồ đụng vào tường đồng vách sắt và hoàn toàn rớt xuống trước mặt

Độc Cô Nhạn.
Nguyên đó là hơn hai chục mũi tụ tiễn nhỏ bé ẩn hiện ánh xanh lè vừa trông đã biết ngay ám khí này có tẩm thuốc kịch độc, đụng vào là sưng vù lên.
Tư Đồ Xảo liệng ám khi không trúng liền la lên một tiếng:
– Úi chao!
Trán hắn toát mồ hôi nhỏ giọt. Hắn loạng choạng mấy bước lùi lại gốc mé tả nhà thạch thất.
Độc Cô Nhạn thốt nhiên nổi lên một tràng cười vang động như sấm mùa xuân. Chàng giương cặp mắt lên gọi:
– Vô Danh tiền bối!
Vô Danh Tẩu cũng cười vang gọi:
– Độc Cô Nhạn!
Độc Cô Nhạn từ từ vươn mình đứng dậy hỏi:
– Thứ thuốc này có định giá không?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Có đấy! Tức là các hạ đã thua lão phu!
Độc Cô Nhạn nói:
– Bình sinh tại hạ không muốn nợ ai một chút ân huệ. Cái đó...
Vô Danh Tẩu ngắt lời:
– Lão phu đã nói điều kiện tức là các hạ thua lão phu.
Độc Cô Nhạn nói:
– Lão tiền bối là một hiệp sĩ trong phái tà. Cặp mắt tại hạ nên móc đi thôi, vì có mắt cũng không biết người.
Chàng nheo mắt nhìn Tư Đồ Xảo rồi hỏi sang chuyện khác:
– Tại hạ có thể đỡ tay tiền bối để trử khử tên mọi này không?
Võ danh Tẩu xua tay đáp:
– Không cần! Lúc hắn cõng lão phu trên lưng lão phu tống chất "Huyền sát hàn độc" vào người hắn. Vừa rồi hắn liệng ám khí ra, mới hơi vận nội lực một chút mà độc thương đã phát tác.
Giữa lúc hai người nói chuyện. Tư Đồ Xảo sắc mặt lợt lạt, hai hàm răng run cầm cập. Toàn thân hắn co rúm lại ngồi phệt xuống đất, không nói được câu nào nữa.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày nói:
– Tại hạ cũng nghe nói đến Thuần Vu Thế Gia. Người ta đồn rằng năm trước trong võ lâm đã mất cả một gia đình. Gia đình này truyền đời phải bệnh ma Phong dường như chết hết rồi. Vừa rồi lão tiền bối nói vậy khiến cho tại hạ thực không sao hiểu được!
Vô Danh Tẩu cả cười đáp:
– Những chuyện thần bí cổ quái trên chốn giang hồ nhiều không biết

đâu mà kể. Các hạ tuy trời cho trí tuệ hơn đời, nhưng về phần lịch duyệt chưa đủ.
Thuần Vu Thế Gia là một vụ thần bí nhất trong võ lâm, thực ra tình trạng nhà này lão phu cũng không biết rõ. Ngay tên Tư Đồ Xảo được Thuần Vu Thế Gia chăn nuôi làm nanh làm vuốt, nhưng hắn cũng không hiểu gì về tình hình gia chủ hắn.
Tóm lại hiện nay trong võ lâm đang bao phủ một làn mây u ám, cơ hồ sắp nổi phong ba. Thuần Vu Thế Gia tựa hồ ma quỉ vô hình:
Bàn tay kỳ bí của họ đã đưa vào chốn giang hồ. Họ có dụng ý mưu đồ, điều chi thì còn ở trong vòng bí mật chưa tìm ra manh mối.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Tiền bối có biết Thuần Vu Thế Gia ở đâu không?
Vô Danh Tẩu ngập ngừng đáp:
– Lão phu cũng chỉ nghe lời đồn dường như họ Ở trên núi Nhạn Đăng thực hư thế nào cũng chưa hiểu rõ!
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Mới là lời đồn ư? Tại hạ thực không sao hiểu được!
Vô Danh Tẩu thở phào một cái rồi đáp:
Đúng chỉ là lời đồn, vì không một người nào đến được chỗ ở Thuần Vu Thế Gia! Thực ra chẳng phải không ai dám đến mà là những người đi rồi chẳng có một ai sống sót trở về. Vì thế mà Thuần Vu Thế Gia ở khu nào trên núi Nhạn Đăng vẫn là một điều huyền bí!
Độc Cô Nhạn tuy vẻ mặt vẫn lạnh như tiền, nhưng thanh âm chàng ra chiều khích động, chàng la lên:
– Tại hạ muốn đạp núi Nhạn Đăng thành bình địa và tảo trừ Thuần Vu Thế Gia!
Vô Danh Tẩu nói:
– Tráng chí của các hạ thật là đáng khen. Nhưng...
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Nhưng làm sao?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Nhưng e rằng chưa đủ lực lượng làm theo ý muốn.
Độc Cô Nhạn bất giác thẹn đỏ mặt lên vì chàng vừa bị bại về tay Vô Danh Tẩu. Chính Vô Danh Tẩu còn sợ Thuần Vu Thế Gia như sợ cọp thì đương nhiên lực lượng chàng hãy còn kém xa. Tuy nhiên hào khí ngất trời, chàng la lên:
– Tại hạ đã quyết định việc gì thì không thể vì gặp sự khó khăn mà bãi bỏ.
Nếu việc không thành thi chết đi cho rồi!
Vô Danh Tẩu gật đầu nói:

– Lão phu cũng không ngăn cản các hạ, nhưng có lời muốn trình bày là phàm làm việc gì cũng nên định mưu rồi hãy khởi sự, nghĩ kỹ rồi hãy hành động.
Nếu cứ bao hổ bằng hà thì chỉ là cái dũng của kẻ thất phu!
Độc Cô Nhạn chấn động trong lòng. Chàng nghĩ tới Vô Danh Tẩu cùng Thiên Long thiền sư và Địa Khuyết đạo trưởng đã vạch đất tuyệt giao. Và lại cứ bề ngoài mà xét thì lão là một tay tà đạo cự nghiệt, sao lại có hành vi ra ngoài ý nghĩ của mọi người như vậy?
Nguyên chàng bị trọng thương tất là phải chết. Chàng bị bại về tay Vô Danh Tẩu cũng tưởng đi đến cái chết. Ngờ đâu điều kiện của lão lại là uống một viên linh đan tiên dược. Kể ra thì đó là một điều kiện chàng cự tuyệt, nhưng phương thức đó khác nhau. Vô Danh Tẩu vẫn là ân nhân cứu mạng cho chàng khiến chàng không được yên tâm.
Độc Cô Nhạn không muốn ngỏ lời cảm ơn Vô Danh Tẩu. Nhưng chàng không nghĩ ra cách nào để báo đáp. Chàng trầm ngâm hồi lâu rồi bẽn lẽn cười nói:
– Tại hạ xin nghe lời chỉ giáo... Bây giờ hãy xin tạm biệt.
Vô Danh Tẩu nói ngay:
– Các bạ muốn đi ư?
Độc Cô Nhạn ngập ngừng đáp:
– Tại hạ vẫn muốn lên núi Nhạn Đăng.
Ngừng lại một chút, chàng nói tiếp:
– Ngoài tiên sư Thiết Huyết Tú sĩ Uông Công Lăng, tiền bối là người thứ hai làm cho tại hạ phải bội phục. Tuy tiền bối thi ân không mong báo đáp, nhưng tại hạ vẫn canh cánh bên lòng, ngày đêm chẳng lúc nào yên tâm. Sau này tiền bối có chỗ cần kêu tại hạ thi chỉ cho một mảnh giấy gọi về dù lửa bỏng dầu sôi, hay phải muôn thác cũng không từ chối.
Vô Danh Tẩu cười hề hề:
– Các hạ bất tất phải nói nhiều nữa. Các hạ đã muốn ra đi thì cứ tùy tiện.
Lão nói một cách dứt khoát, mặt không tỏ vẻ mừng hay giận.
Độc Cô Nhạn nghĩ thầm:
– Lão này so với mình có lẽ còn cô dộc lạnh lẽo hơn.
Vô Danh Tẩu nở một nụ cười thản nhiên rồi vung chỉ ra điểm về phía cửa căn thạch thất. Một hồi lách cách vang lên. Cánh cửa từ từ mở ra.
Độc Cô Nhạn trong lòng đột nhiên xảy ra một thứ cảm giác khôn tả. Chàng chẳng hiểu nên thương hay mừng, chàng ngần ngừ chưa cất bước.

Vô Danh Tẩu cả cười hỏi:
– Các hạ còn phân vân điều chi?
Độc Cô Nhạn thừ người ra lắc đầu thở dài đáp:
– Tại hạ côn một điều muốn trình bày:
Lão tiền bối đã muốn ẩn cư lánh đời tưởng nên tìm nơi thủy tú sơn ky, sao lại đi ở giữa đám mồ mả cùng thây ma làm bạn, thì dường như.. dường như có điều không hợp.
Vô Danh Tẩu ồ một tiếng rồi đáp:
– Mỗi người có một chí hướng khó mà miễn cưỡng được. Tỷ như các hạ đầu xanh tuổi trẻ lại tự xưng là "Độc Cô" thì đâu có phải lẽ chuyên hợp?...

Độc Cô Quái Khách

Hồi 11
Mụ Áo Xanh Ngầm Đả Thương Đôi Hào Kiệt

Độc Cô Nhạn rúng động tâm thần, chàng lảng sang chuyện khác:
– Tại hạ xin cáo từ!
Độc Cô Nhạn chưa dứt lời thì bất thình lình có tiếng người lạnh như băng quát lên:
– Hãy khoan!
Ngoài cửa thạch thất xuất hiện một bóng đen.
Độc Cô Nhạn và Vô Danh Tẩu không khỏi giật mình kinh hãi vì người này đến đây một cách rất thần bí mà trước khi xuất hiện không lộ ra một hình tích gì.
Về thị thính của hai người thì ở trong nhà thạch thất trong đường hầm thì dù cho tiếng gió thổi hay cỏ động cũng không thể qua nổi tai mắt. Nhưng người này hoàn toàn làm như một ảo ảnh hay một quỷ mỵ âm hồn từ dưới đất chui lên. Thêm vào đó tiếng nói lạnh như băng khiến người nghe không khỏi phát run.
Độc Cô Nhạn thanh âm lạnh như băng lớn tiếng quát hỏi:
– Ngươi là người hay là ma?
Vô Danh Tẩu cười nói:
– Khỏi cần phải hỏi. Lão phu đã liệu trước bọn chúng sẽ tới. Ma Trủng trận của lão phu tất bị phá rồi.
Bấy giờ Độc Cô Nhạn mới trông rõ hình dáng người kia thì thấy y mặc ác xanh tầm vóc vừa phải nhưng thân hình mảnh dẻ đầu bịt bằng tấm sa rất dày nên trông không rõ diện mạo. Cứ nghe tiếng

quát vừa rồi thì dường như là một người đàn bà.
Độc Cô Nhạn quay lại thìa Vô Danh Tẩu cười lạt rồi trầm giọng:
– Đây chắc là chủ nhân Thuần Vu Thế Gia? Tại hạ khỏi mất công bôn ba muôn dặm lên tận núi Nhạn Đảng nữa.
Người áo xanh bịt mặt thanh âm ấm ớ nổi lên tràng cười khanh khách nhưng y vẫn đứng trước cửa thạch thất chứ không tiến vào một bước, mà cũng không cử động. Dường như y nhìn qua tấm khăn cho rõ hết mọi chỗ trong nhà thạch thất.
Độc Cô Nhạn quay lại hỏi:
– Chủ nhân Thuần Vu Thế Gia là đàn bà phải không?
Vô Danh Tẩu bình tĩnh cười đáp:
– Y là nam hay nữ vẫn còn trong vòng bí mật. Nhưng lão phu dám đánh cuộc người này không phải chủ nhân Thuần Vu Thế Gia đâu, y chỉ là một người trong Thuần Vu Thế Gia mà thôi.
Độc Cô Nhạn nghe Vô Danh Tẩu nói người mới đến không phải là chủ nhân Thuần Vu Thế Gia liền hỏi:
– Tại sao tiền bối lại chắc chắn như vậy?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Chủ nhân Thuần Vu Thế Gia tuy rất coi trọng chúng ta nhưng y quyết không chịu vượt đường xa mấy ngàn dặm từ đất Nam Cương lên tận miền Bắc để tương hội với chúng ta đâu. Người này khăn sa phủ kín cả mặt mũi thì đúng là người nhà Thuần Vu Thế Gia không còn sai nữa. Vì cả gia tộc nhà này con cháu họ hết thảy có bộ mặt xấu xa không dám nhìn thấy người dời.
Độc Cô Nhạn biết Vô Danh Tẩu nói móc liền cả cười đáp:
– Bất luận là nam hay nữ, xấu hay đẹp tại hạ muốn cùng đi cùng ngủ với y hẳn một mạch lên núi Nhạn Đảng...
Chàng vừa nói vừa vung hai cánh tay một cái, năm ngón tay phải như móc câu chụp tới người mới đến. Còn tay trái nhằm cào vào tấm khăn bịt mặt.
Chàng thi triển hai chiêu này cùng một lúc. Chiêu thức đã kỳ bí tuyệt luân mà lại tự chàng sáng chế ra khác hẳn với cái học thông thường của mọi tông phái, nhưng về đường lợi hại kỳ bí thì bất luận là môn phái nào cũng không thể bằng được.
Bỗng nghe chỉ phong rít lên veo véo, đồng thời người áo xanh che mặt thấy thấp thoáng bóng chỉ ở trước mặt.
Nguyên chỗ Độc Cô Nhạn đứng chỉ cách người áo xanh che mặt chừng vài thước có thể vươn tới nơi. Hơn nữa thủ pháp chàng thần tốc tuyệt luân. Người ngoài cuộc nhìn không rõ hai bên giao thủ.
Người áo xanh che mặt vẫn không hoang mang lớn tiếng quát:

– Bữa nay hai người chắc không có đất mà chôn đâu. Đừng làm dữ nữa.
Mụ nói chưa dứt lời đã nhẩy xổ về phía trước vượt qua Độc Cô Nhạn vào đến giữa nhà thạch thất.
Độc Cô Nhạn không thấy đối phương ra tay. Chàng đã chắc chiêu thức của mình có thể kiềm chế được ngay. Không ngờ người này chỉ như cái bóng thấp thoáng khiến chàng không đụng được chéo tà áo của mụ. Đồng thời lúc người mụ vượt qua một luồng khí lạnh xông thấu vào đến xương tủy. Độc Cô Nhạn không khỏi phát run.
Độc Cô Nhạn cực kỳ kinh hãi. Lúc chàng xoay người nhìn lại thì người áo xanh che mặt đã đến giữa nhà thạch thất.
Đây thực là một chiêu quái dị không thể tưởng tượng được. Từ ngày chàng bước chân vào chốn giang hồ đã làm cho bao nhiêu tay cao thủ vỏ lâm phải khuất phục, khiến chàng tưởng rằng trong võ lâm cơ hồ không còn nhân vật nào là đối thủ với mình. Cuộc chiến tại hang Hồ Lô núi Nhật Nguyệt tuy chàng bị trọng thương mà vẫn còn giết được tay cao thủ hạng nhất của các môn phái.
Thiên Long Tăng, Vô Danh Tẩu tuy đã làm cho chàng nếm mùi thất bại, nhưng đều vào hồi sau khi người chàng bị trọng thương. Và chàng tự tin chỉ cần rảnh tay không đầy ba tháng là có thể luyện được võ công cao thâm hơn hai người kia.
Trường hợp này là một đòn nặng đánh vào tâm lý chàng, vì một nhân vật coi chẳng ra gì mà tránh đòn của chàng một cách rất dễ dàng. Chàng tự hỏi:
– Trên đời những người tài giỏi nhiều đến thế ư?
Độc Cô Nhạn chú ý nhìn sau lưng người áo xanh che mặt đứng giữa nhà bụng bảo dạ:
– Người này nếu không là một nhân vật võ công cao cường tuyệt đỉnh thì đúng là ma quỉ.
Vốn chàng không tin thuyết quỉ thần, nhưng lúc này bất giác chàng đâm ra nghi ngờ, tưởng chừng có ma thật. Trong nhà thạch thất dưới đống mồ mà tại chốn hoang sơn, cảnh tượng đã rùng rợn lại càng rùng rợn hơn.
Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe Vô Danh Tẩu dùng phép truyền âm nhập mật nói:
– Người mới tới không phải là hạng tầm thường ta phải thận trọng đối phó.
Câu nói của lão là có ý ngăn cản Độc Cô Nhạn không nên vọng động, cần phải nghe chủ trương của lão để tiến hành.
Người áo xanh che mặt đứng sững trong nhà thạch thất, đưa đẩy

luồng thị tuyến nhìn Tư Đồ Xảo đang nằm co quắp hỏi:
– Người này làm mọi cho ngươi mười năm, ngươi đền đáp y bằng cách này ư?
Thanh âm lạnh như băng tuyết không một chút cảm tình. Bây giờ Độc Cô Nhạn nghe rõ và xác định y là một thiếu phụ chừng bốn mươi tuổi.
Vô Danh Tẩu đứng ngay bên chiếc ghế bọc da hổ tủm tỉm cười đáp:
– Đây là lão phu nhân hậu lắm rồi. Không thì...
Người áo xanh che mặt đứng trước hai tay cao thủ tuyệt thế mà mụ coi như những đứa con nít. Mụ không chờ Vô Danh Tẩu nói hết đã bật lên tràng cười the thé ngắt lời:
– Không thì làm sao?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Không thì lão phu đem bỏ y vào Hủ Thi động cho nát nhừ ra mà chết.
Người đàn bà che mặt cười khanh khách nói:
– Chủ ý của ngươi hay đấy! Bây giờ lão thân xử trí với con chó già thế nào?...
Mụ chưa dứt lời đột nhiên phất tay áo một cái, một luồng gió cực mạnh đánh ra. Nhưng mụ không đánh Vô Danh Tẩu mà đánh vào Tư Đồ Xảo nằm co quắp sắp chết.
Phát chưởng của người đàn bà che mặt xoáy lại như cơn gió lốc. Một là cuồng phong rùng rợn rít lên cuốn người Tư Đồ Xảo bốc lên như một trái cầu thịt liệng ra cửa thạch thất. Đồng thời mụ quát:
– Hồng nhi! Đón lấy hắn.
Độc Cô Nhạn vừa kinh hãi vừa tức giận. Chàng vung chưởng đánh lên không nhanh như điện chớp. Một luồng chưởng lực đen xì, mờ mịt xô tới Tư Đồ Xảo.
Bỗng một tiếng thét rùng rợn! Độc Cô Nhạn vừa hoa mắt lên, một luồng ám kình từ ngoài cửa nhà thạch thất đã xô vào hóa giải luồng chưởng lực của chàng.
Thân hình Tư Đồ Xảo vẫn tiếp tục bay ra chẳng có chút chi trở ngại rồi rớt xuống bên ngoài thạch thất.
Nguyên ngoài thạch thất đã có một bóng vàng một bóng đỏ không biết đến từ lúc nào. Bóng đỏ đón lấy người Tư Đồ Xảo. Còn bóng vàng phóng chưởng lực ra để ngăn chưởng lực của Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn không khỏi ngẩn người ra. Bóng đỏ bóng vàng dường như là hai thiếu nữ nhỏ tuổi. Cả hai người này cũng bịt mặt nên không nhìn rõ bản tướng.
Độc Cô Nhạn kinh hãi không những vì hai thiếu nữ thân pháp cũng

xuất quỉ nhập thần như mụ đàn bà che mặt, mà còn vì thiếu nữ áo vàng phong tỏa được chưởng lực của chàng.
Hai thiếu nữ này chắc cũng là người của Thuần Vu Thế Gia, không không còn nghi ngờ gì nữa.
Độc Cô Nhạn vừa kinh hãi vừa tức giận rút kiếm tấn công. Đóa hoa ngũ sắc đầu lưỡi kiếm không ngớt vọt ra nhằm chụp xuống đầu hai thiếu nữ.
Hồng y nữ cấp Tư Đồ Xảo vào nách mé hữu, tưởng thị chuyển động không được linh hoạt, khó bề ứng chiến, nhưng sự thực không phải thế.
Tay trái thị chuyển động như gió liên hiệp với thiếu nữ áo vàng đồng thời phóng cả chưởng lẫn chỉ ra ứng chiến.
Bóng chỉ của hai người trên không phát ra nhưng tiếng vèo vèo ngăn chặn kiếm chiêu của Độc Cô Nhạn không phát huy được.
Độc Cô Nhạn đánh liên tiếp mấy chiêu mà chưa ra tới cửa nhà thạch thất được. Bất giác chàng nổi giận đùng đùng, gầm lên một tiếng. Kiếm chiêu biến ảo phi thường. Tiếp theo là một tiếng hú như rồng gầm khiến người nghe cơ hồ thủng lá nhĩ vang lên rất dài.
Hai thiếu nữ che mặt tựa hồ không chống nổi phải lùi hoài. Chỉ pháp trong tay cũng đã biến đổi.
Độc Cô Nhạn bật lên tiếng cười rung động. Kiếm chiêu lại biến hóa cực kỳ ghê gớm!
Hai thiếu nữ bị một luồng kiếm quang ngũ sắc như cây cầu vồng dầy đặc vây kín chẳng khác gì con cá bị chụp vào lưới của ngư ông.
Độc Cô Nhạn vẫn cười rộ không ngớt. Những chiêu thức mỗi lúc một hung hiểm hơn. Chàng tin rằng hai thiếu nữ che mặt này không thể ngăn trở được thế tấn công của chàng.
Hai thiếu nữ tuy che mặt không ai nhìn rõ vẻ kinh hãi, nhưng hiển nhiên hai thị bị thế công của Độc Cô Nhạn uy hiếp đã lâm vào tình trạng không chống chọi được mấy hơi nữa.
Thiều nữ áo vàng đột nhiên thét lên một tiếng lanh lảnh. Bả vai thị máu tươi chảy ra ướt áo. Dĩ nhiên thị đã trúng một nhát kiếm của Độc Cô Nhạn. Thế là hai thị bị hãm vào vòng nguy hiểm.
Phu nhân áo xanh che mặt ở trong thạch thất cũng đang động thủ với Vô Danh Tẩu. Phép đánh của hai người lại càng quỷ dị. Mụ áo xanh mười đầu ngón tay cứng như kiếm kích vọt ra những tia hắc khí dài chừng một thước. Lúc co vào lúc duỗi ra phân chia bộ vị nhằm đâm tới các đại huyệt trong người Vô Danh Tẩu.
Vô Danh Tẩu vung tít hai bàn tay bay lượn. Trong lòng mỗi bàn tay đều tiết ra một luồng mù trắng đề phong tỏa những tia khí đen ở đầu

ngón tay mụ áo xanh bắn ra.
Mỗi khi mù trắng và khí đen đụng nhau lại rít lên ầm ầm một hồi nghe rất khủng khiếp.
Cứ bề ngoài mà nói thì mụ áo xanh và Vô Danh Tẩu hiện ở vào thế quân bình, không phân thắng bại.
Mụ áo xanh một mặt quyết đấu với Vô Danh Tẩu, một mặt vẫn để ý đến Hồng, Huỳnh nhị nữ đang đánh nhau với Độc Cô Nhạn, mụ thấy nhị nữ bị hãm vào tình trạng nguy hiểm, lập tức lớn tiếng quát:
– Không thi triển Bạch điện chưởng, còn đợi đến bao giờ?
Nhị nữ dường như do dự nhưng rồi cũng vung chưởng lên. Lòng bàn tay vọt ra một làn mù trắng mịt mờ.
Luồng mù trắng này dường như chưa dùng hết sức để đẩy ra, nó vừa rời khỏi chưởng tâm đã lập tức lan đi bốn mặt.
Độc Cô Nhạn tựa hồ không để ý gì đến những luồng mù trắng này, bên tai bỗng nghe tiếng Vô Danh Tẩu la gọi:
– Lùi lại cho mau! Đừng để chưởng phong dính vào người một chút nào.
Giọng nói cấp bách khác hẳn với bộ mặt lạnh lùng của lão. Hiển nhiên đây là một điều tối quan trọng.
Độc Cô Nhạn ngấm ngầm kinh hãi, vội vung chưởng bên trái ra. Chưởng lực thành một bức tường ngăn chặn chưởng phong của đối phương.
Nhị nữ phải lùi lại hai bước.
Độc Cô Nhạn lại phóng ra chiêu thức “Kinh phong hồi đầu”. Thanh trường kiếm trong tay chàng vọt ra như cây cầu vông nhắm đâm vào sau lưng mụ áo xanh.
Mụ áo xanh tuy công lực vừa cao cường lại vừa kỳ diệu. Nhưng Độc Cô Nhạn thi triển uy thế ghê gớm vô cùng bắt buộc mụ phải né người đi để tránh mũi kiếm của chàng.
Độc Cô Nhạn gầm lên một tiếng. Chàng phóng liền ra ba chiều nữa.
Mụ áo xanh cười khằng khặc trong cổ họng, đột nhiên nhảy xổ tới.
Độc Cô Nhạn vung trường kiếm cho làn kiếm quang thành một bức tường đề ngăn chặn. Nhưng bản lãnh mụ áo xanh đã ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người.
Những kiếm chiêu của Độc Cô Nhạn ghê gớm là thế mà cũng không ngăn chân nổi mụ.
Mụ áo xanh chuyển động thân hình đã lọt vào bên trong kiếm quang của đối phương, đồng thời mụ giơ hai chưởng lên, hai luồng mù trắng mịt mù tỏa ra.
Vô Danh Tẩu hơi thở đã cấp bách. Nhân lúc Độc Cô Nhạn quay lại ra

tay đánh mụ áo xanh, lão điều hòa hơi thở một chút. Lão vừa thấy mụ áo xanh phóng chưởng mù trắng ra liền hoảng hốt lớn tiếng la:
– Coi chừng! Chớ tiếp vận chưởng lực đó!
Độc Cô Nhạn cũng nhận thấy tình hình nghiêm trọng, lập tức chàng thu kiếm về phóng chưởng đánh ra.
Chàng phóng luôn hai chiêu Ngũ Hành thần chưởng.
Đồng thời Vô Danh Tẩu cũng phóng ra luôn hai chưởng lực đỏ rực đánh vào cạnh sườn đối phương.
Lúc này trong nhà thạch thất, chưởng phong rít lên ầm ầm. Năm màu sắc lấp loáng trông rất ghê rợn.
Bạch điện chưởng của mụ áo xanh đang rít lên nhưng tiếng vo ve đã hoàn toàn tiêu tan không còn thấy tăm hơi đâu nữa.
Độc Cô Nhạn nhân lúc mụ áo xanh lùi lại liền cúi xuống chụp một cái. Bỗng nghe những tiếng xào xạo vang lên chàng đã xuyên thủng phiến đá lớn dưới đất thành hai lỗ. Chàng bóp hai nắm đá vụn trong tay. Hiển nhiên chàng muốn phát huy kim sa chưởng lực.
Mụ áo xanh bị Độc Cô Nhạn và Vô Danh Tẩu hai người giáp công phải lùi lại. Mụ ngẩn người ra một chút rồi bật lên tiếng cười rộ nói:
– Xem coi các ngươi còn sống được mấy giờ?
Mụ chưa dứt lời đã chuyển động thân hình như một làn khói xanh xông ra ngoài thạch thất.
Hai thiếu nữ che mặt vẫn đứng sững ngoài cửa. Huỳnh nhi nữ bị mũi kiếm đâm trúng vai thành vết thương dài chừng nửa thước hở cả da thịt và vẫn còn huyết tích.
Hồng y nữ vẫn cắp Tư Đồ Xảo, thị thấy mụ áo xanh xông ra liền la lên:
– Nhị Thẩm! Nhị Thẩm buông tha cả lão già và thằng nhỏ ấy ư?
Thanh âm thị sang sảng như tiếng nhạc đồng.
Mụ áo xanh cả cười đáp:
– Một giờ sau chúng ta trở lại thu lượm xác của chúng.
Tiếng cười của mụ hãy còn văng vẳng theo đường địa đạo chạy ngoài.
Hai thiếu nữ che mặt không nói gì nữa cũng chạy theo sau.
Thân pháp bọn người kỳ bí chẳng khác gì quỷ mỵ, chớp mắt đã không thấy đâu nữa.
Độc Cô Nhạn cầm hai nắm đá vụn lấp loáng ánh vàng. Nhưng chàng định rượt theo thì bị Vô Danh Tẩu kéo lại.
Độc Cô Nhạn bâng khuâng nhìn địa đạo buông tiếng thở dài rồi liệng nắm đá vụn xuống đất. Tính khí ngạo nghễ của chàng bị đánh một đòn nặng.

Tuy chàng đã đâm trúng được Huỳnh y nữ là một thắng lợi, nhưng chỉ là cái thắng không đáng kể. Lúc đấu với mụ áo xanh chàng phải liệng kiếm xuống đất, vận toàn lực để phóng chưởng, liên thủ cùng Vô Danh Tẩu cự địch mới khỏi để mụ áo xanh đả thương.
Độc Cô Nhạn đang tấm tức, bỗng nghe Vô Danh Tẩu cảm khái thở dài nói:
– Ngoài cõi người này còn cõi người khác, ngoài vòm trời này còn vòm trời khác. Đây cũng là một cuộc để mình rút kinh nghiệm.
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Bạch Điện chưởng của mụ uy lực ghê gớm đến thế nào mà tiền bối phải sợ như rắn rết?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Nếu bị chưởng lực này dính vào da thịt một chút thôi thì lão phải tuyệt chứng toàn thân hủ nát dần mà chết.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Vậy nó giống như bệnh cùi hay sao?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Đúng thế! Bệnh này hiện nay trên đời chưa có thứ thuốc nào chữa được.
Độc Cô Nhạn lượm trường kiếm lên tra vào vỏ. Chẳng buồn bã lắc đầu nói:
– Tại hạ xem chừng phải quay về núi Hạ Lai nằm bên mộ Tiên sư phái Thiết Huyết tu luyện thêm ba năm nữa.
Vô Danh Tẩu nghiêm trang cười nói:
– Các hạ là bậc tài hoa tuyệt thế nếu rèn luyện trong ba năm thì có thể thành thiên hạ vô địch. Nhưng e rằng đợi đến lúc ấy thì võ lâm biến đổi bộ mặt mất rồi...
Ngừng lại một chút lão nói tiếp:
– Vả lại nếu bọn Thuần Vu Thế Gia phát giác ra các hạ chưa chết, tất họ đem toàn lực đối phó với chúng ta. Khi nào họ chịu để yên lành cho các hạ tiếp tục rèn luyện?
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:
– Bọn Thuần Vu Thế Gia đã có những tà pháp kỳ môn, nếu một ngày kia họ phát động e rằng toàn thể võ lâm phải lung lay.
Vô Danh Tẩu nói:
– Theo lão phán đoán thì ba nữ nhân này mới là những nhân vật hạng nhì hạng ba trong Thuần Vu Thế Gia mà thôi. Hiện nay võ lâm ít người có bản lãnh bằng các hạ. Lúc phát động phong trào không hiểu kết quả sẽ đi tới đâu...
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày, bỗng chàng dậm chân nói:

– Tiền bối hãy thận trọng. Tại hạ xin cáo từ. Chàng nói xong cất bước ra đi.
Vô Danh Tẩu cười mát nói:
– Khoan đã!
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Tiền bối còn có điều chi dậy bảo?
Vô Danh Tẩu nhăn nhó cười hỏi lại:
– Lúc mụ áo xanh rời khỏi nơi đây, mụ đã nói gì?
Độc Cô Nhạn chau mày đáp:
– Mụ ta nói một giờ sau sẽ quay trở lại thu thập thi thể chúng ta! Nhưng đó chẳng qua là một lời hăm dọa, tiền bối bất tất phải quan tâm.
Vô Danh Tẩu nghiêm trang đáp:
– Đó không phải là lời hăm dọa đâu. Các hạ cùng lão phu đều bị trọng thương cả rồi.
Độc Cô Nhạn không tin hỏi lại:
– Tại hạ chưa có cảm giác gì là đã bị trúng thương. Sao tiền bối lại nói vậy?...
Vô Danh Tẩu thở dài đáp:
– Công phu chí tà cực âm phương hại người trong chỗ vô hình. Các hạ thử vận nội lực mà coi...
Độc Cô Nhạn nửa tin nửa ngờ. Chàng nhớ lại lúc mụ áo xanh tiến vào thạch thất, đã cảm thấy một luồng gió lạnh thấu xương. Chàng tự hỏi:
– Chẳng lẽ mình đã ngấm ngầm bị trúng thương từ lúc đó rồi hay sao?
Chàng vừa nghĩ vừa vận công điều hòa hơi thở.
Chàng vận công lần thứ nhất vẫn chưa thấy gì khác lạ. Nhưng đến lần thứ hai liền phát giác ra nội phủ cùng tam tiêu đã hơi đau nhói.
Độc Cô Nhạn biến sắc. Chàng tiếp tục vận công lần thứ ba.
Lần này chàng cảm thấy đau đớn nghiêm trọng hơn chẳng khác bị đao kiếm đâm vào phế phủ. Trán chàng toát mồ hôi nhỏ xuống từng giọt lớn bằng hạt đậu.
Vô Danh Tẩu hỏi:
– Các hạ thấy thế nào?
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Đúng rồi! Thương thế này rất kỳ lạ. Mình vận công để tự giải cứu thì thấy đau đớn hơn. Quả nhiên mụ dùng công phu chí tà cực âm làm mình bị thương.
Vô Danh Tẩu gật đầu nói:

– Lúc lão phu cùng mụ tỷ đấu, tuy đã vận dụng toàn lực mà hãy còn kém mụ một bậc. Lão phu cũng bị tà công đả thương.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười hỏi:
– Tiền bối có biết cách chữa thương thế này không?
Vô Danh Tẩu ngắt lời nói:
– Về công phu âm tà có đến mười mấy thứ. Mình đã không tự vận công điều trị được thì tất phải dùng thuốc, nhưng không thể dùng bừa bãi được. Nếu dùng bừa bãi thì chẳng những vô ích mà còn có hại nữa.
Độc Cô Nhạn ngập ngừng:
– Thế thì...
Vô Danh Tẩu hắng giọng một tiếng rồi từ từ quay mình lại đẩy mạnh cái ghế bọc da hổ ra xa đến bốn năm thước.
Bỗng nghe một tràng sầm nhè nhẹ. Mặt đất từ từ hở ra một cửa huyệt động chừng năm thước.
Một đường bậc đá đi chênh chếch xuống.
Vô Danh Tẩu quay lại cười nói:
– Đây là chỗ lão phu an cư. Trong Bạch Cốt động này có đến mấy chục người, nhưng chẳng một ai biết đến mật thất này.
Lão vừa nói vừa từ từ đi xuống.
Độc Cô Nhạn đi sau Vô Danh Tẩu.
Cách kiến trúc mật thất rất hủ lậu. Đường hầm chật hẹp mà thấp tè chỉ vừa lọt một người mà phải cúi lom khom mới đi xuống được. Đây chắc là tự tay Vô Danh Tẩu đào ra.
Đường hầm dài chừng hai ba trượng. Đi hết đường hầm thì đến một gian thạch thất nhỏ hẹp.
Độc Cô Nhạn không hiểu Vô Danh Tẩu định làm gì, chàng trừng mắt nhìn vào phía trong thì thấy có một lão già râu bạc chùng đến rốn đang cúi lom khom trước một cái hỏa lò bé nhỏ. Ông già đặt hết tinh thần vào chiếc nồi đất trên hỏa lò. Trong nồi không hiểu nấu thứ gì mà phát ra một mùi thơm tho nực mũi.

Hồi 12
Chốn Rừng Hoang Gặp Chuyện Bất Ngờ

Lão già đối với hai người tiến vào mật thất tựa hồ như không hay biết.

Lão không liếc mắt nhìn ra một cái nào.
Vô Danh Tẩu cũng không kinh động lão, chỉ chú ý nhìn vào trong nồi.
Độc Cô Nhạn nhân cơ hội trầm lặng, nhìn kĩ thì chỉ thấy bốn bức tường chung quanh đều đóng giá gỗ. Trên giá để đầy các thứ hoa khô, rễ cỏ cùng lá cây...
Ngoài ra còn một chuồng rắn độc và một chiếc hũ không biết đựng thứ gì.
Gian nhà đã nhỏ hẹp ẩm thấp mà bày ngổn ngang đủ thứ.
Độc Cô Nhạn khẽ chau mày cất tiếng hỏi:
– Vị kia phải chăng là Lê Vi Tử?
Vô Danh Tẩu khẽ đáp:
– Chính thị! Nhưng bất luận là ai đi nữa cũng không hiểu lão đến đây làm việc gì, kể cả Tư Đồ Xảo đã theo đuổi lão phu mười năm trời. Hắn chỉ biết Lê Vi Tử đến đây từ trước và hắn nghĩ là đã bị lão phu hạ sát rồi... Nhưng không ngờ chúng ta đã ước hẹn với nhau ở đây để luyện thuốc. Đáng tiếc là mười năm nay..
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Chế một thứ thuốc phải mất bấy nhiêu năm ư?!
Vô Danh Tẩu nhăn nhó cười đáp:
– Tuy đã hao phí hơn mười năm trường mà nay luyện thuốc vẫn chưa thành công.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Chế luyện thuốc gì mà hao phí thời gian cùng tâm lực như vậy?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Đây là thuốc trị chứng Ma phong.
Độc Cô Nhạn la lên một tiếng “Ôi chao” rồi nói:
– Hai vị khổ tâm nghiên cứu, hao phí thời gian như vậy để trị một chứng bệnh cho một thế gia gây họa ở võ lâm, chẳng là chuyện hoang đường ư?
Vô Danh Tẩu thở dài một cái đáp:
– Nên biết trong Thuần Vu Thế Gia ở trong núi Quát Thương đã từng dương danh trăm năm trước đây. Hồi ấy họ nổi tiếng nghĩa hiệp và đã làm nên mấy việc L oanh liệt hữu ích cho võ lâm.
Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:
– Nhưng võ lâm vốn là một thế giới nghi kỵ nhau, ghen ghét nhau. Thuần Vu Thể Gia vì nổi danh mà gặp phải bao nhiêu người ghen ghét, bất mãn tìm cách hãm hại. Bất luận người trong Thuần Vu Thế Gia võ công tinh thâm đến đâu chung qui cũng bị quần hùng đánh đổ...
Vô Danh Tẩu ngừng lại một một chút rồi kể tiếp:

– Trong nhà Thuần Vu Thế Gia, phụ nữ gian dâm, già trẻ bị tàn sát. Thật là một chuyện cực kỳ thê thảm trong võ lâm.
Sau có người trong Thuần Vu Thế Gia trốn thoát được bọn cường trốn lên núi Nhạn Đảng. Nhưng không may tại đây họ kế tiếp nhau bị chứng bệnh Ma Phong. Thế rồi con cháu bao nhiêu đời sau truyền lại hơn trăm năm chẳng ai tránh khỏi quái tật này.
Tuy Thuần Vu Thế Gia tiếp tục sống trong cảnh bi hạnh, nhưng về phương diện võ công họ vẫn theo ngày tháng mà tiến bộ không ngừng.
Hiện giờ họ tưởng đã đủ sức hoành hành võ lâm quyết chiến giang hồ, không cam chịu lẩn tránh trong núi Nhạn Đảng nữa.
Độc Cô Nhạn để hết tâm trí nghe Vô Danh Tẩu thuật chuyện, chàng không nhịn được hỏi xen vào:
– Tiền bối nói vậy thì ra bọn bọ muốn báo thù cho tổ tiên ngày trước phải không?
Vô Danh Tẩu thở dài nói:
– Cái đó khó nói lắm. Nếu bảo là báo thù thì cũng không hợp lý, vì những kẻ hành hung lúc đương thời bây giờ đã điêu tàn chết hết. Vả lại trong lúc hỗn loạn ngày trước cả nhà Thuần Vu Thế Gia bị chu lục gần hết thì bọn hậu bối nhà này còn biết kẻ thù là ai? Dĩ nhiên trong lòng họ Ôm mối uất hận, hơn nữa họ bị quái tật hành hạ thành ra đem lòng ghen ghét thù hận nhân loại. Có khi vì thế mà muốn giết sạch những người trong võ lâm. Đồng thời họ muốn cho chứng bệnh Ma Phong Lan tràn hết thảy các nhân vật giang hồ. Hiện nay họ trông cậy vào võ công tuyệt thế, lại thu phục số đông làm nanh vuốt và đã phái đi nằm vùng tại các môn phái lớn khắp thiên hạ. Hành động của họ có dụng ý gì thì khó mà đoán được.
Độc Cô Nhạn thất kinh hỏi:
– Nếu nhất đán mà Thuần Vu Thế Gia gây cuộc chấn động thì trên chốn giang hồ há chẳng lập tức bi đẩy vào trường kiếp nạn máu tanh ư?
Vô Danh Tẩu cau mày đáp:
– Dường như trong nhà Thuần Vu Thế Gia ít ra là có một tay giang hồ lão luyện để thao túng mọi việc, vì hành động của bọn họ đều chậm chạp tiến dần từng bước một, rõ ràng là những hành động có kế hoạch rất ghê gớm. Nếu bọn Thuần Vu Thế Gia nhắm mắt làm bừa thì bộ mặt giang hồ nay đã khác hẳn.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Không chừng chủ nhân Thuần Vu Thế Gia là người hiểu biết việc đời biết lẽ phải trái. Liệu ta có thể hội diện đàm kiến với họ được

không?
Vô Danh Tẩu lắc đầu lia lịa đáp:
– Hành động theo kế hoạch này so với cách nhắm mắt làm bừa còn đáng sợ hơn.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Theo ý tiền bối thì nên dùng biện pháp gì để ngăn cản Thuần Vu Thế Gia khỏi gây tai họa trên chốn giang hồ?
Vô Danh Tẩu trỏ tay vào nồi thuốc đáp:
– Hễ luyện được món thuốc trị được chứng ma phong...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Phải chăng luyện thuốc cho họ lành bệnh để mua ơn?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Ít ra để cho họ biết rằng trong võ lâm không phải toàn những người tàn ác đốn mạt mà còn có người phí hàng năm tâm huyết để luyện thuốc cho họ, vả lại nếu thuốc này luyện thành chữa khỏi quái bệnh, biết đâu họ chẳng khôi phục lại tâm lý chính đáng. Do đó mà tránh khỏi một trường kiếp nạn cũng chưa biết chừng.
Vô Danh Tẩu ngừng lại một chút rồi tiếp:
– Tỷ dụ bọn họ sở dĩ đưa nanh vuốt vào võ lâm làm mưa làm gió để gây nên một trường huyết kiếp không tiền khoáng hậu chỉ vì lý do cừu hận đời trước, họ Ở vào hoàn cảnh trớ trêu, công việc của họ tuy mình không thể tha thứ được, nhưng tình trạng của họ thiệt có chỗ đáng thương, dù nhân vật nào võ công cao cường hơn Thuần Vu Thế Gia liệu có yên tâm tru diệt hết cả nhà họ được không?
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:
– Tại hạ cứ tưởng về học vấn và đạo lý thì tiên sư Thiết Huyết Tú sĩ Uông Công Lăng là đệ nhất thiên hạ, nhưng khí độ rộng rãi, thị tuyến cao xa của tiền bối so với tiên sư còn có phần hơn chứ không kém...
Vô Danh Tẩu cười lạt, lão không lấy chuyện Độc Cô Nhạn ca ngợi mình làm một niềm vui hể hả.
Lê Vi Tử vẫn ngưng thần chú ý vào nồi thuốc loãng như hồ và đen, lão không nhìn gi đến hai người. Lúc nào lão cũng ngưng thần chú ý vào công việc dường như rất hao tổn cân não. Đột nhiễn hai mắt lão phóng ra một luồng thần quang sáng rực, trán lão đổ mồ hôi nhỏ giọt. Tự nhiên lão đi đến một quyết định nào rất trọng đại.
Sau cùng tay lão rua run nhấc một chiếc bình nhỏ lên, dốc nửa bình phấn đỏ vào trong nồi thuốc.
Phấn đỏ vừa giốc vào luyện với thứ nước sền sệt như hồ đến sì kia bật lên màu hồng.
Lê Vi Tử dương to cặp mắt không chớp nhìn vào trong nồi để xem

biến diễn.
Trong nồi hơi bốc lên từ màu đỏ biến sang màu đen, rồi lại từ màu đen hiện sang màu hồng. Sau cùng có tiếng “Lọc sọc” rồi khô hết sạch nước. Đáy nồi bốc lên một giây bạch khí.
Lê Vi Tử biến sắc la lên:
– Trời ơi! Hỏng rồi! Hỏng rồi!
Lão vung quyền đập mạnh xuống nồi thuốc. Một tiếng chát vang lên. Nồi thuốc bắn văng vào vách vỡ tan tành. Những thứ ở trong nồi vung vãi lên khắp mặt đất.
Độc Cô Nhạn lúc bây giờ mới chú ý dưới chân tường những mảnh sành vỡ chất lên thành đống. Hiển nhiên không biết bao nhiêu nồi bị đập vỡ.
Vô Danh Tẩu run lên, hai mắt hé mở. Lão thở mạnh một hơi rồi hỏi:
– Lại thất bại rồi ư?
Lê Vi Tử lặng lẽ hồi lâu chẳng trả lời. Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà đột nhiên lão vỗ đùi đánh đét một cái nói:
– Đúng ra là tương phản. Thành công chứ không phải là thất bại.
Vô Danh Tẩu sửng sốt hỏi:
– Sao lại thành công?
Độc Cô Nhạn cũng muốn nhảy lên. Hai người đồng thanh hỏi:
– Đã thành công sao lại...
Lê Vi Tử thở dài ngắt lời:
– Tuy thành công nhưng còn phải trải qua nhiều lần thất bại nữa.
Vô Danh Tẩu nghi hoặc cau mày hỏi:
– Ông bạn nói thế nghĩa là làm sao?
Lê Vi Tử chậm rãi đáp:
– Lão phu mất mười năm công trình vùi đầu vào trong huyệt động này thí nghiệm từng thứ dược tính một. Cả thẩy hơn bốn trăm lần chế luyện. Đến nay sự thí nghiệm đi đến kết quả tìm ra được những dược vật để trị bệnh Ma Phong...
Vô Danh Tẩu nóng nảy ngắt lời:
– Nếu đã tìm ra cách chế thuốc là việc đáng mừng sao lão nói sự thành công còn phải trải qua nhiều thất bại nữa?
Lê Vi Tử thừ người ra đáp:
– Muốn chế được thứ thuốc này cần có bốn mươi hai vị. Hết thảy mọi thứ đều kiếm được chẳng khó khăn gì, chỉ có Kim Ty thảo thì biết qua đâu mà lấy?
Vô Danh Tẩu cười hích hích hỏi:
– Chẳng lẽ đâu trên thế gian này không đâu có Kim Ty thảo hay sao?
Lê Vi Tử nhăn nhó cười đáp:

– Có thì có đấy, nhưng khó mà lấy được!
Vô Danh Tẩu nhăn nhó cười nói:
– Thế thì lại càng kỳ nữa! Mười năm nay ông bạn cần thứ gì bất luận nó ở Sóc Nam Hải bắc, lão phu lập tức đi lấy về được ngay. Có lý đâu Kim Ty thảo lại không tìm ra?
Lê Vi Tử nhăn nhó cười đáp:
– Vì thứ cỏ này nó sinh trưởng ở khe Quỷ Sầu trên núi Nhạn Đảng!
Vô Danh Tẩu sửng sốt hỏi:
– Ở trên núi Nhạn Đảng ư?
Lão ngơ ngác hỏi tiếp:
– Vậy ra nó ở ngay chỗ Thuần Vu Thế Gia trú ngụ?
Lê Vi Tử gật đầu đáp:
– Sau khi lão phu phát hiện ra điều này thì xác định ngay Thuần Vu Thế Gia hiện trú ngụ tại khe Quỷ Sầu.
Vô Danh Tẩu hỏi:
– Kim Ty Thảo đã là chất thuốc kỵ Ma Phong sao ông bạn lại xác định Thuần Vu Thế Gia ở khe Quỷ Sầu?
Lê Vi Tử đáp:
– Kim Ty Thảo có tinh chất gì trị được các tật ghê gớm này nhưng nó phải được chế luyện với bốn mươi mốt thứ khác mới công hiệu. Nếu chỉ dùng một mình nó thì lại gây ra bệnh căn.
Lê Vi Tử ngừng lại rồi nói tiếp:
– Kim Ty thảo là giống như là Xuân Phỉ, đằng lưng có những tia vàng.
Nhánh dài chừng ba tấc. Sau khi bẻ gãy có một thứ sữa trắng vọt ra. Nếu thứ sữa trắng này dính vào da thì lâu lắm là sau đó ba tháng sẽ bị cái tật chẳng thuốc nào chữa khỏi và là một thứ bệnh di truyền đáng sợ không sao trị tuyệt nọc được nữa!
Chắc người nhà Thuần Vu Thế Gia không biết thứ cỏ độc này đáng sợ, những người đời trước nhà họ bị chất sữa cỏ này dính vào da rồi mắc bệnh.
Lão ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp:
– Sau nữa khe Quỷ Sầu là một nơi thâm sơn cực kỳ bí mật nên ngày trước người nhà Thuần Vu Thế Gia trốn tránh cường địch, phải vào ở chỗ bí hiểm tuyệt địa này...
Vô Danh Tẩu nói:
– Ông bạn nói vậy rất có lý, ít ra là nay biết đích xác được nơi trú ngụ của Thuần Vu Thế Giạ..
Lão ngẫm nghĩ một chút rồi nói tiếp:
– Dẫu sao mặc lòng, mình lại phải phiền đến người Cái Bang mạo

hiểm chuyến nữa.
Vô Danh Tẩu dứt lời, móc trong bọc lấy ra một mảnh lụa đặt trên ghế rồi lấy bút mực ra viết.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Tiền bối muốn làm chi vậy?
Vô Danh Tẩu nhìn chàng ngừng bút lại đáp:
– Lão phu ẩn cư tại đây tuy cách biệt thế gian nhưng được một bang phái thủy chung vẫn giữ bí mật cho và bất luận cần dược vật gì hoặc muốn dò thám tin tức đều trông cậy vào người bạn giàu lòng nghĩa hiệp giúp đỡ!
Độc Cô Nhạn nói:
– Thế là tiền bối muốn nhờ Cái Bang mạo hiểm đi thám thính Kim Ty thảo phải chăng?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Ngoài cách này lão phu không còn nghĩ ra được cách nào ổn thỏa hơn.
Bây giờ chỉ cần theo phép “Phi Vũ truyền tin” thông tri cho bang chúa Cái Bang.
Bọn họ sẽ đem toàn lực ra giúp việc. Chỉ cần sao họ lấy được Kim Ty thảo cho mình, công cuộc mạo hiểm của họ sẽ được đền đáp.
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:
– Tiền bối dùng cách này tại hạ e rằng khó mà đạt được. Tiền bối đã biết người trong Thuần Vu Thế Gia đa số tâm tính thất thường chẳng khác kẻ khùng, võ công họ lại cao thâm không biết đâu mà lường thì khi nào họ để cho người ngoại bang vào hang cọp vuốt râu hùm. Tại hạ e rằng người Cái Bang đi rồi sẽ không còn kẻ nào sống sót mà trở về.
Vô Danh Tẩu cảm khái thở dài nói:
– Khi nào lão phu lại không biết, nhưng cặp giò mình bị hư rồi, dù có nhảy vào được núi Nhạn Đảng tất cũng bị bọn Thuần Vu Thế Gia phát giác.
Độc Cô Nhạn vỗ ngực ngắt lời:
– Có tại hạ đây! Tại hạ xin đem chút sức mọn ra để phụng sự võ lâm.
Vô Danh Tẩu mắt chiếu ra những tia kỳ quang nói:
– Việc này nguy hiểm vô cung...
Độc Cô Nhạn trầm giọng thét lên:
– Tại hạ há phải hạng tham sanh úy tử? Thực ra dù tiền bối không có việc hái thuốc, tại hạ cũng quyết định lên núi Nhạn Đảng thám thính Thuần Vu Thế Gia.
Vô Danh Tẩu chưa kịp trả lời thì Lê Vi Tử đã nhảy lên tìm đông kiếm

tây.
Chợt lão lấy ra một cuộn vải dầu ở gầm giá gỗ. Lão nói:
– Chất độc Kim Ty thảo mãnh liệt vô cùng:
Lấy được rồi phải gói vào trong miếng vải dầu này và giữ luôn luôn ẩm ướt đừng để khô héo, và phải lập tức ngày đêm chạy về cho thật lẹ.
Độc Cô Nhạn đón đón lấy cuộn vải dầu cả cười nói:
– Tại hạ còn sống thì nhất định sẽ hoàn thành vụ này một cách viên mãn.
Vô Danh Tẩu không nói gì nữa. Sau khi bàn bạc lão vẫn dùng "phi vũ truyền thư" thông tri cho Cái Bang để họ đem toàn lực bảo vệ và giúp đỡ Độc Cô Nhạn. Đồng thời Cái Bang chăng lưới trong vòng trăm dặm chung quanh núi Nhạn Đảng. Độc Cô Nhạn vào núi rồi hẹn trong ba ngày nếu không trở ra tất là xảy chuyện bất ngờ. Khi ấy sẽ do người Cái Bang dùng Phi vũ truyền thư báo về cho Vô Danh Tẩu.
Độc Cô Nhạn lòng nóng như lửa đốt muốn thượng lộ ngay lập tức.
Vô Danh Tẩu trầm giọng thở dài nói:
– Nếu các hạ để thế này mà đi thì e rằng chưa rời khỏi Bắc Mang đã vĩnh viễn lìa trần...
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Phải chăng tiền bối muốn nói ba người đàn bà che mặt vừa rồi chưa rời khỏi khu này... Nhưng tại ha.....
Vô Danh Tẩu nhăn nhó cười ngắt lời:
– Các hạ quên rằng mình đã bị trúng độc âm tà rồi ư?
Lê Vi Tử đứng lên hỏi ngay:
– Sao? Các vị trúng độc âm tà rồi ư?
Vô Danh Tẩu đáp ngay:
– Chẳng những y mà cả lão phu nữa.
Lê Vi Tử la lên:
– Như vậy các vị không thể sống thêm một giờ nữa.
Vô Danh Tẩu cười nói:
– Đứng trước một bậc danh y đệ nhất thiên hạ chút âm độc đó làm gì mà đến chết người?
Lê Vi Tử lộ vẻ tức mình, râu cong mắt trợn, nhưng lão cũng lẹ làng lấy hai viên thuốc hoàn sắc trắng liệng tới la lên:
– Thuốc đây!....
Vô Danh Tẩu giơ tay ra đón lấy thuốc đưa cho Độc Cô Nhạn một viên và bảo chàng:
– Đây là thứ Bạch Ma linh đan của Lê lão gia chế ra chuyên trị chất độc âm tà, nhưng luyện nó cực nhọc lắm. Bây giờ lão phải bỏ ra cho

ta kể cũng hơi xót dạ nên lão có ý bực mình.
Lê Vi Tử đứng thộn mặt ra không nói gì.
Độc Cô Nhạn không khỏi phì cười đỡ lấy viên thuốc nuốt vào bụng. Thuốc uống vừa xong, lập tức một luồng nhiệt khí chạy khắp trong kinh mạch ra đến tứ chi. Độc Cô Nhạn vận khí cho chất thuốc dẫn đi mau chóng.
Chỉ trong khoảnh khắc chàng thấy tam tiêu đã bớt đau rồi. Rồi qua một thời gian chừng uống cạn tuần trà người chàng bình phục như thường.
Độc Cô Nhạn chăm chú nhìn Lê Vi Tử nghĩ bụng:
– Lão này cũng là một quái nhân, lão đem hết tinh lực đời người hy sinh cho y dược mới thành tựu được cao thâm đến mức độ này.
Chàng toan đem chuyện Thẩm Thiến Hoa tìm lão có việc nói ra, nhưng chàng lại đè nén cơn xúc động không nói tới nữa vì Thẩm Thiến Hoa bỏ chàng đi đã lâu rồi. Vả lại đây là lần đầu tiên gặp gỡ thì tội gì khuấy động tấm lòng bình tĩnh của lão.
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ thì đột nhiên Vô Danh Tẩu chạy đến bên cầm tay chàng kéo đi nói bằng một giọng rất kích động:
– Độc Cô Nhạn!
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Tiền bối có điều chi dạy bảo?
Vô Danh Tẩu buông tiếng thở dài trầm giọng đáp:
– Chuyến đi này trách nhiệm nặng nề mà đường xa diệu vợi. Sự an nguy còn mất của toàn thể võ lâm đều ký thác cả vào mình các hạ.
Độc Cô Nhạn trong lòng nặng trĩu một cảm giác mà chàng chưa từng thấy qua. Chàng dõng dạc đáp:
– Tiền bối cứ yên tâm, tại hạ xin hết sức, chắc không đến nỗi làm hư việc lớn...
Chàng chau mày nói tiếp:
– Tiền bối ở đây liệu có được an toàn không?
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Ngày trước lão phu còn có ngoại hiệu thanh nhã là “Lão Hồ Ly”. Con thỏ còn có đến ba hang, vạy các hạ hà tất phải quan tâm đến “lão cáo già” Độc Cô Nhạn không tỏ vẻ gì lưu luyến, chàng theo sau Vô Danh Tẩu rảo bước ra ngoài. Thoáng cái Vô Danh Tẩu đã đưa chàng ra khỏi đường hầm.
Sau một câu từ biệt, Vô Danh Tẩu phát động cơ quan che lấp cửa động.
Độc Cô Nhạn ra đến vùng cỏ rậm toàn là mồ mả vào lúc đêm đã khuya.

Chàng tưởng chừng như vừa qua một cơn ác mộng. Chàng ngoảnh đầu nhìn bốn mặt thì toàn là mồ mả chập chùng, phong cảnh thê lương.
Trước một ngôi mộ lớn, bộ xương khô đã biến thành một đống hài cốt.
Vụ này chắc do ba người đàn bà trong Thuần Vu Thế Gia phá hủy. Ma Trủng trận đã bị giải trừ, ngoài ra mấy ngôi mộ lớn cũng bị chưởng phong san phẳng.
Bốn bề không một bóng người. Phong cảnh đã thê thảm lại thê thảm hơn.
Độc Cô Nhạn đứng bâng khuâng nhìn tứ phía rồi cất bước toan đi.
Bỗng nghe có tiếng người khóc thút thít vọng lại. Tiếng khóc cực kỳ ai oán thê lương lại thêm vẻ rùng rợn nữa. Ai nghe cũng biết ngay là từ miệng một thiếu nữ phát ra.
Độc Cô Nhạn chú ý lắng tai nghe một lúc rồi không ngần ngừ gì nữa, chàng lạng người đi một cái tiến về phía phát ra thanh âm.
Độc Cô Nhạn ra khỏi động Bạch Cốt, đang muốn rời khỏi nơi đây thì đột nhiên bị tiếng khóc làm chàng động tâm nên vọt về phía có tiếng khóc. Chàng thấy Ma Trủng trận đã bị phá hết, cảnh vật bốn phía đều nhìn rõ.
Tiếng khóc kia từ đám mồ mả trong một khu rừng vọng lại.
Độc Cô Nhạn vọt vào rừng như một con chim khổng lồ không phát ra một tiếng động. Chàng lẹ làng hạ mình xuống một cây tùng rậm rạp. Chàng rẽ cành vạch lá nhìn xuống, bất giác cực kỳ kinh hãi.
Trong khu rừng này bóng người lố nhố. Cả Tăng, ni, đạo, tục có đến trên hai mươi người. Họ vây quanh một cây tùng thấp. Trên cây treo một thiếu nữ mặc áo màu lục.
Thiếu nữ đầu tóc rũ rượi, chân tay bị trói treo tòn teng vào một cành cây không ngớt đu qua đu lại.
Một vị lão ni đã già câm cây roi trầm giọng quát:
– Khóc đi! Khóc nữa đi để cho gã Độc Cô Nhạn nó nghe tiếng chạy đến cứu mi.
Thiếu nữ bị treo trên cành cây này chính là Thẩm Thiến Hoa.
Vị lão ni cầm roi là Tĩnh Từ sư thái, chưởng môn phái Võ Di.
Tĩnh Từ Sư Thái tuổi ngoại bảy mươi tuy mụ đã xuất gia, suốt đời ở nơi cửa phật mà vẫn nóng tính như lửa. Mụ vừa nói vừa quất Thẩm Thiến Hoa veo véo bảy tám roi liền.
Tĩnh Từ Sư Thái ra tay bằng một luồng lực đạo rất trầm trọng.
Thẩm Thiến Hoa lại bị trói cả chân tay không còn cách nào vận công chống đỡ được, mỗi roi đòn đánh xuống, người nàng co rúm lại.

Thẩm Thiến Hoa bị roi da và dây trói hành hạ, nàng rú lên những tiếng rất rùng rợn và khóc lóc rất bi thương.
Chưởng môn phái Thiếu Lâm Thiện Tâm Thiền sư nhăn tít cặp mày bạc lão ta tuyên phật hiệu rồi nói:
– Lão tăng xem chừng Độc Cô Nhạn rời khỏi nơi đây lâu rồi...
Câu nói của nhà sư tỏ ra bất mãn về hành động của Tĩnh Từ sư thái.
Võ Di chưởng môn Tĩnh Từ sư thái đảo cặp mắt lên nhìn Thiện Tâm thiền sư. Mụ hạ giọng lạnh lùng hỏi:
– Lão Thiền sư nhất quyết như vậy không?
Thiện Tâm thiền sư đão mắt nhìn quanh một lúc rồi đáp:
– Chúng ta ở đây lâu rồi, Độc Cô Nhạn mắt tinh tai thính, trong vòng mấy dặm đều có thể nghe rõ, Nếu gã chưa đi xa thì dù gã chẳng đem lòng thương yêu con bé này, nhưng đối với sự sống chết của cô lẽ nào gã bỏ qua được!
Thẩm Thiến Hoa nghiến chặt hai hàm răng hằn học trả lời:
– Đúng thế! Độc Cô Nhạn quả không phải là con người.
Tĩnh Từ sư thái cầm cây roi lấy làm kỳ hỏi:
– Gã không phải là người thì là cái gì?
Thẩm Thiến Hoa vẫn hằn học la lên:
– Gã không có nhân tính mà cũng chẳng có nhân tâm. Nếu gã chết rồi mà ta có tìm được thi thể, cũng quyết mổ bụng moi gan, móc tim xem có phải là sắt đá không?

Độc Cô Quái Khách

Hồi 13
Hành Tung Thiếu Nữ, Ác Ni Thọ Tử

Tĩnh từ Sư thái mỉm cười hỏi:
– Người căm hận gã đến thế ư?
Thẩm Thiến Hoa đáp:
– Ta không có cách nào để nói rõ hết mối hận chứa chất trong lòng ta được...
Tĩnh Từ sư thái ngắt lời:
– Mối hận càng sâu xa thì lòng yêu càng tha thiết. Bần ni đã qua cầu đó rồi, nên mới hiểu...
Nhưng mụ biệt mình lỡ lời bất giác thẹn đỏ bừng mặt dừng lại không nói gì nữa.
May mà những người hiện diện tai đương trường không ai để ý đến

mụ nên không nhìn thấy vẻ bối rối.
Võ Đương chưởng môn Tam Thiền đạo trưởng vội chạy lại trầm giọng quát:
– Cô nương! Cô vừa nói thấy xác Độc Cô Nhạn ở đâu sẽ mổ bụng moi gan gã là có ý gì? Chẳng lẽ gã...
Thẩm Thiến Hoa đáp:
– Gã đã bị trọng thương sắp chết, nêu không có nguyên khí của đôi chế ly thì chẳng thể cầm cự được bấy lâu. Không chừng bây giờ đã chết rồi!
Tam Thiền đạo trưởng đảo mắt nhìn bốn phía rồi quay lại ngó Thiện Tâm thiền sư hỏi:
– Câu đó liệu tin được chăng?
Quần hùng đều lấy làm kinh ngạc về câu nói của Thẩm Thiến Hoa. Mọi người nhơn nhác nhìn quanh, không một ai dám đưa ra lời xác định.
Tĩnh Từ sư thái hắng giọng một tiếng rồi đột nhiên mụ vung roi lên vút xuống veo véo năm sáu nhát vào người Thẩm Thiến Hoa.
Thiện Tâm thiền sư nhăn tít cặp lông mày bạc ra chiều khó chịu. Nhà sư vung tay áo ra ngăn cản ngọn roi của Tĩnh Từ sư thái đang quất như mưa. Lão lắc đầu buông một tiếng thở dài, nói:
– Xin sư thái miễn trách cho lão tăng đa sự. Cô bé này không nên đánh nhiều nữa. Thật là tội nghiệp.
Tĩnh Từ sư thái mặt giận hầm hầm hỏi:
– Lão thiền sư can thiệp vào việc của bần ni là có ý gì?
Thiện Tâm thiền sư cười đáp:
– Độc Cô Nhạn đã lâu mà không thấy chạy tới, chắc đã gặp dữ nhiều lành ít. Bây giờ dù sư thái có đánh chí tử một cô gái nhỏ tuổi chẳng qua chỉ để tiếng đồn đại ra ngoài làm cửu đại môn phái vì chúng ta mà bị tổn thương thể diện trên chốn giang hồ.
Tĩnh Từ sư thái hắng giọng một tiếng rồi hằn học hỏi:
– Theo ý kiến thiền sư thì bây giờ nên làm thế nào?
Thiện Tâm thiền sư trầm ngâm một lát rồi đáp:
– Lão tăng tưởng nên đi khắp cả mọi chỗ trên trái núi Bắc Mang này để kiếm cho ra Bạch Cốt Động, đồng thời điều tra xem có được manh mối gì chăng, ít nhất cũng phải biết Độc Cô Nhạn còn sống hay chết hoặc lạc lõng nơi đâu.
Chưởng môn phái Võ Đương là Tam Thiền đạo trưởng gật đầu:
– Bần đạo nhận thấy lời Thiện Tâm thiền sư nói rất có lý. Nêu chúng ta cứ ôm gốc cây đợi thọ quả nhiên không phải là biện pháp giải quyết đích đáng. Giã tỷ Độc Cô Nhạn suốt đêm không tới đây thì dù

có đánh chết cô bé này cũng bằng vô dụng.
Lão nói câu này cũng tỏ ra có ý bất mãn về hành động của Tĩnh Từ sư thái.
Tĩnh Từ sư thái tức giận vô cùng. Mụ toan nổi hung nhưng vừa đảo mắt nhìn đạo trưởng thì chạm ngay phải hai luồng nhỡn quang lạnh như băng của đối phương, mụ đành dằn lòng không nói gì nữa. Mụ lại đưa mắt dò ý quần hùng thì xem chừng chẳng một ai bênh vực chủ trương của mụ cả.
Tuy nhiên Tĩnh Từ Sư thái vẫn chưa nguôi giận, mụ không có chỗ nào phát tiết, liền hất tay một cái. Chiếc roi ngựa bay ra nhằm đánh vào con ngựa màu hồng thẫm đứng ở ven rừng. Nguyên con ngựa này là của Độc Cô Nhạn cưỡi đến.
Tĩnh Từ sư thái đang cơn thinh nộ ra tay, tuy chỉ là một chiếc roi ngựa, nhưng mụ vận nội lực vào đó nên nó nặng chẳng kém gì gươm sắt ngàn cân.
Tiếng gió rít lên veo véo chói tai. Ai cũng cho là con ngựa kia phải chết ngay lập tức dưới ngọn roi phũ phàng của Tĩnh Từ sư thái.
Nhưng lạ thay lúc ngọn roi sắp đánh trúng con ngựa thì một nhiên kình lực ở ngọn roi tự tan biến. Tiếng gió rít lên lập tức ngừng lại. Ngọn roi nhẹ bổng tựa bồ chiếc lá tùng rụng xuống.
Biến diễn đột ngột này làm cho quần hùng rất đỗi ngạc nhiên! Tĩnh Từ sư thái bật tiếng la:
– Úi chà!....
Rồi mụ vung hai tay phóng chưởng lực đánh lên ngọn cây tùng nhanh như điện chớp.
Tĩnh Từ sư thái địa vi chí tôn làm chưởng môn phái Võ Di. Võ công mụ dĩ nhiên không phải tầm thường. Mụ đã vận toàn lực vào song chưởng để ra chiêu thì dù chưa biết đối phương là ai, được thua thế nào, song ít ra cây tùng sẽ bi cành gãy lá rơi tơi tả chứ không thể nguyên vẹn được.
Không ngờ lại một chuyện lạ nữa phát sinh. Song chưởng của Tĩnh Từ sư thái có sức nặng muôn cân phóng ra như sấm sét mới được nửa vời thì kình lực đã biến đâu mất, tựa hồ hai bàn tay giơ lên mà thôi. Ngay đến tua tùng cũng không rụng xuống.
Bấy giờ quần hùng đều cả kinh thất sắc. Bọn họ toàn tà những tay cao thủ nổi tiếng, từng trải nhiều phen đại địch, nên kinh hãi mà không rối loạn. Bất giác họ chuyển động thân hình vây quanh Thẩm Thiến Hoa đang bị treo lủng lẳng trên cành. Họ vung chưởng phóng chỉ sẵn sàng nhằm điểm vào những đại huyệt trong người nàng.
Hiển nhiên họ đã cảm giác người đến đây là ai?

Thiện Tâm thiền sư niệm Phật hiệu rồi quát:
– Độc Cô Nhạn! Nêu ngươi vọng động thi Vô Song nữ Thẩm Thiến Hoa sẽ mất mạng đương trường ngay tức khắc.
Quả nhiên trên ngọn cây tùng có phản ứng:
Một tiếng cười rộ vang lên. Tiếp theo là một thanh âm lạnh như băng dõng dạc hỏi:
– Vô Song nữ Thẩm Thiến Hoa sống hay chết thì có liên quan gì đến tại hạ?
Võ Đương chưởng môn Tam Thiên đạo trưởng đáp ngay:
– Hết thảy mọi người trên chốn giang hồ đều biết con nha đầu này là người tình duy nhất của ngươi.
Độc Cô Nhạn lại phát thanh lạnh lùng hơn từ trên ngọn cây chõ xuống:
– Vậy các vi muốn sao bây giờ?
Quần hào ngơ ngác nhìn nhau không biết đáp thế nào. Võ Di chưởng môn Tĩnh Từ sư thái hai lần động thủ đều bị Độc Cô Nhạn làm cho mất mặt. Mụ không khỏi vừa căm tức vừa bẽ bàng bèn lớn tiếng quát:
– Bây giờ chi có một cách là ngươi bó tay chịu trói thì mới có thể nói đến chuyên thương lượng được.
Độc Cô Nhạn nổi lên tiếng cười lạt. Chàng nói bằng một giọng nửa ra lễ phép nửa ra ỡm ờ:
– Tại hạ là hạng người nào tưởng các vị đại khái đã được nghe qua. Trong thiên hạ bất luận là cô gái nào tuyệt sắc đến đâu thì dưới mắt Độc Cô Nhạn cũng chỉ là đống đất mà thôi! Nếu các vị đem tính mạng Thẩm Thiến Hoa ra để uy hiếp tại hạ thì e rằng đó là một điều thất sách!
Bọn Thiên Tâm thiền sư nghe Độc Cô Nhạn nói vậy đều chưng hửng. Họ cũng biết đem mạng sống của Thẩm Thiến Hoa để uy hiếp chàng là một điều mạo hiểm.
Độc Cô Nhạn mới khét tiếng giang hồ chưa được bao lâu, nhưng bản tính cao ngạo, lạnh lùng, tàn khốc của chàng thì chẳng ai lại không rõ. Quả nhiên chàng không đoái hoài đến sự nguy hiểm của Thẩm Thiến Hoa, nên nàng bị hành hạ như vậy mà chẳng ra tay giải cứu là một điều tầm thường chẳng có chi kỳ lạ.
Mọi người nghĩ ngay đến vụ khủng khiếp tại hang Hô Lô núi Nhật Nguyệt:
tay cao thủ hạng nhất bị tận diệt. Bây giờ tuy đa số chưởng môn các phái lớn đều có mặt tại đây nhưng nếu xảy cuộc động thủ thì khó mà biết trước hậu quả sẽ ra sao?

Họ chỉ có hy vọng một điều duy nhất là đưa chàng vào bẫy thì may ra họ mới thủ thắng được. Võ công cùng hành vi của Độc Cô Nhạn nổi tiếng thần kỳ, dị ảo nhưng chẳng một ai hay.
Quần hùng trầm lặng hồi lâu, chẳng ai nói gì...
Độc Cô Nhạn tuy đã lên tiếng nhưng chưa xuất hiện, bầu không khí trong trương càng thêm phần khẩn trương rùng rợn.
Bỗng Tĩnh Từ sư thái bật lên tiếng cười khùng khục khô khan rồi nói:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi đừng ra bộ ngoài miệng nói cứng nữa! Đó chẳng qua là mưu kế xảo quyệt mà thôi!
Độc Cô Nhạn cười ha hả đáp:
– Nếu tại hạ thực tình muốn cứu Thẩm Thiến Hoa thì dù các vị có canh phòng nghiêm mật đến đâu thì cũng chỉ cần một cái cất tay là xong!
Bọn Thiện Tâm thiền sư nghe chàng nói câu này không khỏi kinh hãi, bất giác cùng đưa chưởng chỉ ra phía trước để coi xem hễ đối phương có động tác gì khác lạ là lập tức hạ sát Thẩm Thiến Hoa ngay.
Độc Cô Nhạn thấy thế lại nổi lên một tràng cười lạnh lẽo ra chiều hiểu và chẳng thèm để tâm đến cử chỉ của quần hùng.
Độc Cô Nhạn bỗng thu tiếng cười rồi lạnh lùng quát:
– Từ ngày tại hạ ra đời, giết người đã lắm, nhưng phần nhiều là những hạng độc ác, ô trọc đê hèn. Cục diện bữa nay, tại hạ chẳng muốn động thủ làm chi, nhưng xem chừng khó mà dung tha được!
Chàng trầm giọng thét lên:
– Tĩnh Từ lão ni! Bữa nay lão ni nhất định phải chết, vì đã treo một cô gái yếu đuối lên đánh đập cực kỳ tàn nhẫn, lại liệng roi toan giết con ngựa, thế là ác độc vô cùng.
Bỗng thấy một đạo hào quang năm sắc đột nhiên từ trên ngọn cây tùng đánh xuống. Tiếng gió rít lên kinh khủng nhằm chụp vào đầu Tĩnh Từ sư thái.
Tĩnh Từ sư thái cả kinh thất sắc vì mụ đã thử qua chưởng lực của Độc Cô Nhạn, mụ tự biết mình còn kém xa không thể chống nổi.
Tuy mụ phóng một phát chưởng chênh chếch lên để ngăn cản chưởng lực của Độc Cô Nhạn, nhưng người mụ đã bị rung động đến ruột gan làm cho nhộn nhạo cơ hồ không đứng vững.
Mụ liền nhảy đi lần thứ hai để né tránh, đồng thời lớn tiếng la:
– Giết con nha đầu đi!
Thiện Tâm thiền sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm trầm giọng quát:
– Nếu ngươi không ngừng tay thi đừng trách lão tăng đánh chết thiếu nữ này...

Độc Cô Nhạn nấp ở trên ngọn cây không nói gì nữa, chàng nổi lên tiếng cười ha hả, đồng thời phóng mười mấy phát chưởng đánh xuống Tĩnh Từ sư thái.
Tĩnh Từ sư thái không dám đón tiếp chưởng lực của Độc Cô Nhạn, lại không có ai ra tay giúp mụ. Trong lúc cấp bách mụ kinh hãi thất sắc hấp tấp chạy trốn, nhảy vọt người đi nhanh như chớp.
Độc Cô Nhạn phóng chưởng đánh xuống mỗi lúc một mạnh thêm mà tốc độ cực kỳ ghê gớm. Từng làn ánh sáng năm sắc liên tiếp chụp xuống Tĩnh Từ sư thái.
Tĩnh Từ sư thái né tả tránh hữu, xong chưởng lực của Độc Cô Nhạn xô tới mau quá, mụ đã tránh được sáu bảy chiêu. Sau cùng mụ bị chưởng lực đánh trúng, rú lên một tiếng rồi ngã lăn ra.
Độc Cô Nhạn vẫn không tha, chàng đánh liền hai chưởng nữa trúng vào người mụ.
Tĩnh Từ sư thái giãy lên mấy cái rồi nằm yên không nhúc nhích.
Thế là một vị chưởng môn phái Võ Di đã lìa khỏi trần thế.
Thiện Tâm thiền sư cùng những người vây quanh Thẩm Thiến Hoa nhưng chưa đánh chết nàng, bao nhiêu cặp mắt đều nhìn lên ngọn cây tùng.
Bốn vị nữ ni đứng tuổi đi theo Tĩnh Từ sư thái thấy chưởng môn bị Độc Cô Nhạn đánh chết liền chạy ra. Lúc trước chẳng một ai lộ diện, bây giờ chạy cả đến bên thi thể mụ gào khóc.
Bốn người vừa khóc vừa toan di động thi hài Tĩnh Từ sư thái, bỗng có tiếng lạnh lùng quát lên:
– Đừng động đến sư thái nữa! Thi thể y muốn di chuyển cũng không được đâu.
Bóng xanh lấp loáng. Độc Cô Nhạn như quỷ mỵ hạ mình xuống đứng trước mặt quần hùng.
Bốn nữ ni kinh hãi đồng thời run lên lùi lại mấy bước. Độc Cô Nhạn mình mặc áo nho y màu lam, thái độ rất ung dung. Chàng hiên ngang tiến về phía trước một bước cười lạt nói:
– Bốn vi sư thái đừng giả vờ thương xót nữa. Tại hạ xem chừng các vị đối với chưởng môn cũng có vẻ căm. hận bất mãn, nhưng vì oai mụ mà không dám nói ra. Vậy tại hạ trừ khử mụ tưởng cũng là một việc thiện đối với các đệ tử môn hạ phái Võ Di.
Bốn vị nữ ni đồng thanh tuyên phật hiệu rồi nói:
– Độc Cô thí chủ nói vậy là quá đáng! Gia sư đã bi giết chẳng lẽ muốn bọn tiều ni cảm ơn thí chủ nữa hay sao?
Độc Cô Nhạn cả cười đáp:
– Trước nay tại hạ làm việc gì cũng không nhận lời cảm ơn của ai

hết. Nếu bốn vị quả có lòng thiết tha thành kính Tĩnh Từ lão ni thì sao lúc tại hạ động thủ bốn vị không ra tay tiếp viện mà cứ đứng ngoài tự thủ bàng quan?
Bốn vị nữ ni cúi đầu không nói gì. Hiển nhiên Độc Cô Nhạn đã đánh trúng vào tâm bệnh của họ.
Thi thể Tĩnh Từ sư thái nằm thẳng dưới đất, hai mắt nhắm nghiền tựa hồ chết một cách rất bình tĩnh chẳng khác chi người nằm ngủ.
Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn quần hùng nói:
– Ngũ hành thần chưởng của tại hạ đánh vào sắt thép cũng nát nhừ. Thi thể Tĩnh Từ sư thái không còn cách nào di động được nữa.
Thiếu Lâm chưởng môn Thiện Tâm thiền sư dẫn đầu bọn quần hùng đưa cắp mắt nghi ngờ nhìn thi thể Tĩnh Từ sư thái. Độc Cô Nhạn cười lạt đột nhiên chàng vung chưởng phóng ra. Một luồng kình phong quét vào thi thể Tĩnh Từ sư thái.
Lạ thay! Chưởng phong vừa quét tới nơi, thi thể Tĩnh Từ sư thái đang nguyên vẹn chẳng có gì khác lạ vừa gặp chưởng phong lập tức hóa thành những mảnh xương vụn. Chỉ trong chớp mắt toàn bộ bị chưởng phong quạt tan đi bốn phía không còn một mảnh nào ở nguyên chỗ.
Quần hào đang ngơ ngác nhìn nhau thấy vậy bất giác bật tiếng la hoảng.
Chưởng môn các môn phái lớn phần đông đều là nhưng nhân vật học nhiều hiểu rộng, nổi danh trong võ lâm nhưng với môn thần công tuyệt kỹ này, các vị chưa nghe ai từng nói đến bao giờ.
Quần hùng đứng ngẩn mặt ra như người si ngốc.
Tuy các chưởng chỉ vẫn đặt trên người Thẩm Thiến Hoa mà chẳng một ai lên tiếng hoặc động thủ.
Độc Cô Nhạn tiến về phía quần hùng một chút, chàng cười hỏi:
– Các hạ muốn hạ sát Thẩm Cô nương mà sao mãi chưa động thủ?
Tuy chàng cười nhưng trong cái cười có vẻ lạnh lùng nghiêm khắc làm cho ai nấy cảm thấy lạnh xương sống.
Quần hùng lắp bắp mãi mà không sao nói nên lời được. Người nào cũng đứng ngẩn ra như tượng đất.
Mắt Độc Cô Nhạn chiếu ra nhưng tia hào quang, chàng nói tiếp:
– Các vị đều là những người nổi tiếng võ lâm, nhưng uy võ thì có thừa mà khí độ lại không đủ.
Quần hùng ngơ ngác nhìn nhau.
Thiện Tâm thiền sư ho lên một tiếng rồi ấp úng hỏi lại:
– Thí chủ nói vậy là có ý gì?
Độc Cô Nhạn dương cặp lông mày lên đáp:

– Cái đó dễ hiểu lắm. Tại hạ liệu trước các vị không dám giết Thẩm cô nương... và đã thanh minh trước chỉ có Tĩnh Từ lão ni là không thể tha thứ được.
Các vị hăm dọa đã vô hiệu thì cũng chẳng nên vì lão ni kia mà hạ sát Thẩm cô nương.
Chàng ngừng lại một chút rồi tiếp:
– Vì các vị mà giết cô thì khó lòng tránh khỏi cái chết.
Võ Đương chưởng môn Tâm Thiền đạo trưởng gượng cười:
– Độc Cô thí chủ nói vậy chẳng hóa ra ngông cuồng lắm hay sao?
Độc Cô Nhạn lấp lửng đáp:
Các vị cứ coi vụ nhân mạng chết tại hang Hồ Lô núi Nhật Nguyệt là đủ biết!
Thiện Tâm thiền sư nghiêm sắc mặt nói:
– người đó có thể coi là các đệ nhất cao thủ do các phái võ lâm đề cử, nhưng không thể ví với chương môn như bọn lão tăng được. Thí chủ nên biết rằng những người tới đây đều là tinh anh của võ lâm ngày nay..
Độc Cô Nhạn cười ha hả một tràng dài rồi nói:
– Tại hạ đã nói rõ, bây giờ không muốn rườm lời. Tĩnh Từ lão ni bị chết rồi.
Các vị chỉ còn việc tha Thẩm cô nương ra là tại hạ để các vị tự do rời khỏi nơi đây!
Tham Thiền đạo trưởng biến sắc hỏi:
– Nếu bọn bần đạo không chịu thì sao?...
Độc Cô Nhạn đáp:
– Các vị muốn chết thì tại hạ đành siêu độ cho cùng về Tây Trúc với Tĩnh Từ sư thái!
Thiện Tâm thiền sư lắc đầu thở dài nói:
– Độc Cô Nhạn! Thí chủ tuy võ công cao thâm nhưng không thể coi toàn thể võ lâm thiên hạ là thù địch. Mới trong mấy tháng mà bạn hữu giang hồ bị thí chủ hạ sát có đến ngàn dư! Vụ tàn sát tay cao thủ tại hang Hồ Lô núi Nhật Nguyệt khiến cho tội ác lại càng nặng hơn. Nhà Phật tuy giới sát nhưng lão tăng không thể nào dung tha thí chủ được. Nếu thí chủ chịu nghe lời lão tăng khuyên nhủ tự phế bỏ võ công, theo lão tăng xuống tóc quy y giữ thanh tu một đời khổ hạnh thì có thể tránh được kiếp luân hồi.
Độc Cô Nhạn cười, lớn tiếng quát:
– Tại hạ không muốn nghe lời nói lảm nhảm nữa. Các vị còn muốn sống thì chạy đi, bằng muốn chết thì đứng đó!
Chàng vừa nói vừa rút kiếm ra cầm tay ánh hàn quang lóa mắt, lạnh

thấu da thịt.
Một tiếng vọng nổi lên như rồng gầm hổ thét. Thanh trường kiếm vọt ra một đạo hào quang ngũ sắc như cầu vồng lao đi xa hơn trượng nhằm đánh vào một tảng đá lớn ở vách núi lòi ra.
Bỗng nghe một trận ầm ầm tựa hồ trời long núi lở nghe rất chói tai. Khối đá lớn nặng hàng ngàn cân lập tức vỡ ra. Những mảnh vụn đổ xuống như mưa rào.
Quần hùng cả kinh thất sắc, mắt trợn ngược lưỡi cứng đơ nói không ra lời.
Nhưng họ toàn là những nhân vật hạng nhất võ lâm nên tuy gặp cảnh kinh hãi mà vẫn không thoái chí.
Độc Cô Nhạn dựng cặp lông mày kiếm lên lớn tiếng quát:
– Chiêu kiếm thứ nhất của tại hạ mới đánh vào đá nhưng chiêu thứ sẽ đánh vào người...
Tâm Thiền đạo trưởng ngắt lời:
– Độc Cô thí chủ thần oai cái thế, cô thể nói là một thiếu niên kỳ kiệt xưa nay chưa từng có. Nhưng... đáng tiếc là Độc Cô thí chủ đã bị trọng thương, e rằng thí chủ không chống chọi nổi mấy hơi nữa.
Độc Cô Nhạn cười nói:
– Té ra các vị chỉ trông vào cái đó. Các vị thử nhìn lại coi, tại hạ có phải là người đã bị trọng thương không?
Thanh âm dõng dạc chân khí đầy rẫy, cặp mắt chiếu ra những tia sáng quắc... tuyệt không lộ vẻ chi là người bị trọng thương hết.
Thiện Tâm thiền sư nhăn tít cặp lông mày bạc, lên tiếng:
– Nếu thí chủ mà động thủ thì e rằng cô bé bọ Thẩm kia sẽ bị kiếp nạn trước tiên.
Nguyên quần hùng đã sẵn có thành kiến. Một là họ lấy Thẩm Thiến Hoa làm con tin, hai là Độc Cô Nhạn bị trọng thương chưa khỏi và đa số họ đều là nhân vật đầu não các môn phái tập trung ở cả đây nên vẫn không làm được cho Độc Cô Nhạn phải hàng phục thì cục diện này không biết sẽ đưa đến hậu quả nào? Tuy trong lòng hồi hộp nhưng họ vẫn không chịu rút lui.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày, vung thanh trường kiếm, tiến dần từng bước lại gần, chỉ còn cách quần hùng không đầy một trượng.
Bầu không khí trong trường biến thành khẩn trương đến cùng cực.
Xem chừng không tài nào tránh khỏi một cuộc chiến đấu khốc liệt.
Thẩm Thiến Hoa bị treo trên cành từ nãy tới giờ tuy nàng không nói nửa lời, song mọi tình hình nàng đều nghe rõ.
Bỗng nàng dãy dụa mấy cái rồi lớn tiếng la:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi đừng lại gần đây!

Độc Cô Nhạn dừng bước trầm giọng nói:
– Thẩm cô nương cứ yên tâm. Bọn họ không dám gia hại cô đâu.
Chàng vừa nói vừa cất bước tiến lại.
Thẩm Thiến Hoa nóng nảy lên tiếng như người phát khóc:
– Nhạn ca! Nhạn ca hiểu lầm rồi. Không phải tiểu muội sợ họ giết đâu!
Nhạn ca hãy tới những nơi nào thanh tịnh để chữa lành thương thế, bất tất phải nghĩ tới tiểu muội... vì tiểu muội có chết về tay họ cũng yên tâm nhắm mắt. Nhạn ca! Hãy nghe lời tiểu muội trốn đi cho lẹ.
Độc Cô Nhạn nghe nàng nói không khỏi tần ngần. Chàng muốn cứu Thẩm Thiến Hoa chỉ vì trách nhiệm theo đương đạo nghĩa võ lâm, chứ không phải vì tình yêu. Bất luận chàng giả đò hay không, chung qui vẫn chẳng thể yêu nàng được, vì chàng đã phát thệ:
Không yêu một người đàn bà nào, bất cứ là ai! Vì thế mà chàng lấy tên Độc Cô Nhạn hay tự xưng là Độc Cô hiệp, chàng muốn suốt đời cô độc!
Độc Cô Nhạn không muốn Thẩm Thiến Hoa đối với mình có nhiều tình cảm như vậy. Trái lại chàng còn mong Thẩm Thiến Hoa căm hận chàng, thóa mạ chàng, để chàng cứu nàng rồi thì bỏ đi khỏi bị vướng víu gì! Để hình bóng nàng cũng không còn lảng vảng trong đầu óc chàng nữa.
Nhưng Thẩm Thiến Hoa vẫn si tình với chàng, mặc dầu chàng lạnh nhạt mà tấm lòng nàng vĩnh viễn yêu chàng không sao lay chuyển được. Tình trạng này khiến cho Độc Cô Nhạn cảm thấy bâng khuâng trong dạ, chàng tưởng chừng như trước ngực mình bị khối đá nặng ngàn cân đè lên.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ không tiến bước nữa. Tiếng la của Thẩm Thiến Hoa khiến cho quần hùng tin chắc họ phán đoán không lầm là Độc Cô Nhạn đã bị trọng thương.
Tâm Thiền đạo trưởng dùng phép truyền âm nhập mật nói với Thiện Tâm thiền sư:
– Xem chừng con nhỏ này nói không sai. Độc Cô Nhạn bị nội thương rồi!
Chúng ta hiệp lực liên công thì lo gì không giết được gã...
Thiện Tâm thiền sư cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp:
– Đạo trưởng nói phải đó! Ta đừng bỏ lỡ thời cơ mà nên hạ thủ trước đi là hơn. Đối với một tên kiệt ngạo cuồng đồ thì hà tất phải giữ đạo nghĩa võ lâm?
Độc Cô Nhạn đứng ngần ngừ không cất bước. Trong đầu óc chàng vừa thoáng qua một ý nghĩ thì lại thấy Thiện Tâm thiền sư và Tâm

Thiền đạo trưởng máy môi dùng phép truyền âm nhập mật để bàn định với nhau thì biết ngay hai người đã cỏ âm mưu hại mình.
Chàng không nhịn được nữa, tức giận gầm lên một tiếng.
Thanh trường kiếm vung lên! Một luồng kiếm quang năm sắc vọt ra đâm tới trước ngực Thiện Tâm thiền sư.
Thiện Tâm thiền sư rung động hai vai, lão nhảy vọt lên cao đến sáu, bảy thước tránh khỏi độc chiêu của Độc Cô Nhạn.
Lão trầm giọng quát lớn:
– Bây giờ chưa động thủ thì còn đợi đến bao giờ?...
Người lão còn lơ lửng trên không liền trúc đầu xuống tung một chân phóng chưởng ra nhằm đánh vào Độc Cô Nhạn.
Tâm Thiền đạo trưởng cùng hơn hai mươi nhân vật đầu não các môn phái lớn lập tức đồng thời động thủ. Kẻ phóng chưởng chỉ, người dùng đao kiếm ào ạt tấn công.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 14
Anh Hùng Nghĩa Hlệp Cứu Gian Nhân

Độc Cô Nhạn nổi lên một tràng cười rộ. Chàng xoay tay phóng chưởng ra nghinh địch.
Thiện Tâm thiền sư đang từ trên không lão nhào xuống. Đồng thời Độc Cô Nhạn múa tít thanh trường kiếm. Làn kiếm quang tạo thành một bức màn dày khít che kín mình đang ngăn trở quần hùng đánh vào.
Đang lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo sợi tóc, cuộc sinh tử xắp diễn ra trong nháy mắt. Bất thình lình một tiếng thét nhỏ nhẹ vang lên:
– Các vị hãy dừng tay!
Tiếng quát chưa dứt thì trước mặt mọi người diễn ra một hiện tượng quái dị, hai luồng chưởng lực trắng xóa mịt mờ tưa hồ bị mọt làm mù tỏa vào giữa để tách Độc Cô Nhạn với quần hùng.
Là mù trắng chẳng những hóa giải kiếm quang của Độc Cô Nhạn đồng thời nó còn ngăn trở quần hùng không thể ồ ạt xô tới được nữa.
Cùng một lúc luồng chưởng lực của Thiện Tâm thiền sư từ trên không đánh xuống cực kỳ mãnh liệt cũng bị hất ngược trở lại. Luồng chưởng lực của Độc Cô Nhạn cũng bị tiêu tan không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Diễn biến đột ngột này đã nằm ngoài ý nghĩ của mọi người.
Quần hùng thảy đều là những nhân vật biết nhiều hiểu rộng mà đối với sự việc trải ra trước mắt này cũng chẳng hiểu ra thế nào. Ai nấy đều la lên một tiếng kinh hoảng.
Độc Cô Nhạn cũng không khỏi giật mình, chàng đã biết người mới đến là ai rồi, trừ ba người đàn bà của Thuần Vu Thế Gia thì trong khu vực núi Bắc Mang này không ai có thể có thần công đại lực như vậy.
Quả nhiên chẩn đoán không sai. Một người đàn bà áo xanh che mặt và hai thiếu nữ một áo hồng một áo vàng cũng đều che mặt đã như ma quỉ hiện hình đứng vào khoảng giữa Độc Cô Nhạn và quần hùng.
Thiện Tâm thiền sư là người lãnh đạo quần hùng vừa hạ mình xuống đất liền đảo mắt nhìn Độc Cô Nhạn rồi chuyển sang ngó rất lẹ vào thiếu phụ mặc áo xanh đứng gần nhất.
Nhà sư chắp tay để tước ngực hỏi:
– Nữ Bồ tát là cao nhân phương nào? Tại sao lại can thiệp vào việc của bọn lão tăng?
Độc Cô Nhạn nghe nhà sư nói vậy liến cười lạt hỏi lại:
– Các vị không viết lai lịch bọn này thật ư?
Thiện Tâm thiền sư sửng sốt hỏi lại:
– Chẳng lẽ thí chủ biết vị này rồi sao?
Nhà sư chưa hiểu dụng ý của những người mới đến thiện hay ác, họ là bạn hay thù. Lão nghe Độc Cô Nhạn nói vậy thì không khỏi giật mình.
Nếu những người mới đến lại là một bè với chàng thì cục diện bữa nay, quần hùng sẽ lâm vào tình trạng bị thảm tử như chín mươi ba tay cao thủ ở hang Hồ Lô núi Nhật Nguyệt.
Độc Cô Nhạn đằng hắng một tiếng toan trả lời thì người áo xanh che mặt đã nổi lên tràng cười khanh khách nói:
– Các vị đừng hỏi nhiều nữa. Nếu ta không đến đây kịp thời thì chắc chắn không một ai trốn thoát khỏi lưỡi kiếm của gã!
Thiện Tâm thiền sư vẫn chưa hết run sợ lại hỏi:
– Phải chăng nữ Bồ tát có ý viện trợ cho bọn lão tăng mà đến đây? Không hiểu...
Mụ áo xanh đột nhiên trầm giọng ngắt lời:
– Ta đã nói các vị bất tất hỏi nhiều làm chi?...
Thiện Tâm thiền sư nhăn tít cặp mày bạc, vẻ mặt nghiêm trọng, lão nói sang chuyện khác:
– Nữ Bồ tát thần công tuyệt thế! Lão tăng tuy là chưởng môn Thiếu Lâm mà tự thẹn so với nữ Bồ Tát thật khác nhau một trời một vực.
Mặt lão đỏ lên, lão miễn cưỡng trỏ Độc Cô Nhạn nói tiếp:

– Người này đã gieo rắc tai họa trên chốn giang hồ, giết hại bao nhiêu người vô tội. Nay nếu Nữ Bồ tát chịu viện trợ cho lão tăng một tay tiễu trừ gã đi thì hết thảy bạn đồng đạo võ lâm khắp thiên hạ đều cảm tạ Ơn đức cao dày.
Mụ áo xanh cười hích hích hỏi lại:
– Phái Thiếu Lâm đã được tôn là sao Bắc đẩu là núi Thái sơn trong võ lâm.
Đại sư phụ Ở ngôi chí tôn làm chưởng môn phái Thiếu lâm, sao còn cần đến ta?
Mụ áo xanh hỏi câu này chẳng những làm cho Thiện Tâm thiền sư phải hổ thẹn mà cả bọn Tâm Thiền đạo trưởng cùng quần hùng đều không khỏi bẽ bàng.
Ai nấy cúi đầu xuống không nói gì nữa. Họ hận mình không thể chui xuống đất cho khỏi trơ mặt.
Thiện Tâm thiền sư là nhà tu hành, dày công hàm dưỡng, không còn tính nóng. Lão khẽ tuyên Phật hiệu rồi đáp:
– Gã này được trời phú cho tư chất kỳ tài mà võ công lại cao thâm ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Chín mươi ba tay cao thủ đã bị gã giết cùng một lúc ở hang Hồ Lô núi Nhật nguyệt. Nếu để gã trường tồn trên thế gian thì e rằng cục diện võ lâm sẽ vô cùng bi đát!.... Bọn lão tăng đã vì sinh linh trong thiên hạ thì còn nghĩ gì đến thân phận hay địa vị của mình nữa?
Nhà sư nói may câu này rất dễ nghe không thấp hèn mà cũng không phải là người kiêu ngạo.
Độc Cô Nhạn cười rộ nói:
– Lão trọc kia! Ta e rằng lão hoa mắt mất rồi! Vì lão nhận quân giặc làm mẹ. Kẻ làm cho võ lâm biến sắc, điên đảo giang hồ chẳng phải là Độc Cô Nhạn này mà là bọn Thuần Vu Thế Gia. Chúng hiện là cứu tinh để trợ lực cho lão đó.
Thiện Tâm thiền sư bất giác chấn động tâm thần. Người run bần bật, lão ấp úng:
– Thuần Vu Thế Gia ư?... chẳng lẽ...
Lão lộ vẻ cực kỳ hoảng hốt. Một ấn tượng lờ mờ về Thuần Vu Thế Gia lơ lửng trước mắt lão. Lão thấy võ công ba người đàn bà này cao thâm là thế thì có lẽ đúng là Thuần Vu Thế Gia, đã mất tích lâu nay. Có điều lão chưa tin hẳn mà thôi.
Mụ áo xanh đột nhiên chuyên động thân hình, gạt bỏ Thiện Tâm thiền sư cùng quần hùng ra không nói tới nữa. Mụ chuyển hướng nhìn Độc Cô Nhạn trầm giọng quát hỏi:
– Ngươi cùng Vô Danh lão tặc bản lãnh quả nhiên không phải tầm

thường.
Các ngươi đã trúng chưởng lực âm tà mà chưa chết ư?... Lão tặc kia đâu rồi?
Độc Cô Nhạn trong lòng không khỏi kinh hãi, liền hỏi vặn:
– Lão vẫn bình yên ở trong Bạch Cốt động mà mụ không biết hay sao?
Mụ áo xanh hắng giọng một tiếng rồi đáp:
– Ta tìm kiếm hết mọi chỗ trong địa huyệt mà chẳng thấy tăm hơi lão tặc đâu!
Độc Cô Nhạn thở phào một cái nhẹ nhõm rồi cười lạt đáp:
– Thế thì lão đã rời khỏi huyệt động rồi.
Mụ áo xanh tức giận run lên lớn tiếng quát:
– Nói bậy! Ngươi tưởng rời khỏi núi Bắc Mang là chuyện dễ dàng lắm hay sao?
Độc Cô Nhạn chấn động tâm thần hỏi:
– Chẳng lẽ bọn Thuần Vu Thế Gia tới đây ngoài ba vị còn người nữa hay sao?
Mụ áo xanh cười khanh khách đáp:
– Ta chẳng cần giết ngươi làm chi, ngươi Thuần Vu Thế Gia tới đây chỉ có ba. Nhưng người giúp việc Thuần Vu Thế Gia nhiều hơn cá dưới sông, cây trong rừng. Hiện giờ trong núi Bắc Mang này từ con gió thoảng qua ngọn cỏ rung rinh cũng không qua khỏi tai mắt bọn ta.
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh rồi nói:
– Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo ở đây mười năm làm đến Tổng quản núi Bắc Mang hắn lại là người thân tín của Vô Danh Tẩu, sao tôn giá không hỏi hắn coi?
Mụ áo xanh hằn học dậm chân đáp:
– Vô Danh lão tặc là con cáo già giảo quyệt vô cùng, Tư Đồ Xảo đã phí mười năm tâm huyết mà không dọ thám được những điều bí mật trọng đại mà Thuần Vu Thế Gia muốn biết.
Độc Cô Nhạn cười lạt hỏi:
– Chẳng hiểu các vị muốn biết điều chi?
Mụ áo xanh không cần giấu diếm gì, đáp ngay:
– Chúng ta muốn biết đệ nhất thần y hiện nay là Lê Vi Tử còn sống hay chết? Hoặc lạc lõng nơi đâu? Ta chỉ biết đích xác lão ở trong động Bạch Cốt núi Bắc Mang. Thế mà Tư Đồ Xảo ở trong đó mười năm vẫn chưa điều tra được chỗ lão ẩn thân mà cũng không gặp mặt lão ấy một lần nào.
Độc Cô Nhạn lắc đầu cười đáp:
– Cái đó khó nói lắm! Tại hạ cũng vậy chẳng biết tí gì.

Mụ áo xanh tủm tỉm cười nói:
– Ngươi lừa kẻ khác thì được, chứ đừng hòng bịp ta. Chưởng lực âm tà mà ngươi trúng phải đó, ngoài Lê Vi Tử ta e rằng không còn một người thứ hai nào chữa khỏi.
Độc Cô Nhạn chẳng thừa nhận mà cũng không phủ nhân. Chàng cười đáp:
– Tôn giá nói vậy thì ra đã thi triển chưởng lực âm tà chỉ là một thủ đoạn để do thám xem Lê Vi Tử lạc lõng nơi đâu hay sao?
Mụ áo xanh đáp:
– Ngươi cũng thông minh đấy! Vậy ngươi biết lão ở đâu hãy nói đi!
Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:
– Tại hạ không biết.
Mụ áo xanh cười lạt nói:
– Bất chấp là ngươi có biết hay không. Bây giờ ta đưa ra một vấn đề để ngươi thử tính coi...
Độc Cô Nhạn cười rộ ngắt lời:
– Tôn giá nói vậy lạc đề mất rồi. Đừng nói việc này tại hạ không làm được mà dù có làm được thì Độc Cô Nhạn này há phải để người khác sai bảo!?
Mụ áo xanh hắng dặng một tiếng rồi nói:
– Tuy người giữ thói kiêu ngạo, nhưng vẫn còn một chút nhược điểm có thể lợi dụng được.
Đoạn mụ trỏ Thẩm Thiến Hoa nói tiếp:
– Đối với con nhỏ này ngươi vẫn không thể thoát ly được. Cứ tâm tính ngươi mà nói thì không cần gì đền thị, nhưng ngươi không thể thõng tay đứng nhìn để mặc cho thị bị hành hạ đến chết.
Độc Cô Nhạn tức giận hỏi:
– Phải chăng tôn giá muốn thi triển thủ đoạn đê hèn tàn ác.
Chàng vừa nói vừa vọt người lên toan cứu Thẩm Thiến Hoa bị treo tòng teng trên cành cây.
Động tác của Độc Cô Nhạn đã mau lẹ nhưng động tác của mụ ác xanh còn mau lẹ hơn. Vả lại mụ đứng gần Thẩm Thiến Hoa, vung tay lên mọt cái phóng chưởng nhằm Độc Cô Nhạn đánh tới để cản lại. Tay mụ cũng vọt ra một là trắng.
Đó chính là Bạch Điện chưởng.
Độc Cô Nhạn không dám chống lại. Chàng nhảy vọt lên cao rồi lùi lại. Đồng thời với lúc hai người ra chiêu. Hai thiếu nữ một đỏ một vàng chạy về phía Thẩm Thiến Hoa nhanh như chớp, kéo nàng từ trên cành xuống.
Hai ả điểm vào các huyệt đạo khắp trong người nàng.

Mụ áo xanh cười khanh khách nói:
– Độc Cô Nhạn! Bây giờ ngươi đi đi! Ta chờ ngươi trên ngọn Hắc Ly núi Vân Vụ. nếu trong ba ngày ngươi không tới đó thì vận mạng con nhỏ này ta không cần nói ngươi cũng biết sẽ ra sao.
Độc Cô Nhạn lẳng lặng hồi lâu không nói gì nữa. Chàng lâm vào tình trạng rất khó khăn.
Ở trong động Bạch Cốt chàng đã lãnh giáo võ công ba người đàn người đàn bà này. Đối với quần hùng chàng tựa hồ xông vào giữa đàn dê, xong ở trước mặt ba người đàn bà nhất là mụ áo xanh thì chàng cảm thấy võ công mình hãy còn kém xa.
Bọn Thiện Tâm thiền sư cùng quần hào đều trợn mắt há miệng nói không ra tiếng.
Độc Cô Nhạn ở trong con mắt bọn họ đã là một tên ác ma giết người không gớm tay và họ đã coi chàng như một hắc sát nhân.
Nhưng ba người đàn bà bịt mặt tự xưng là người nhà Thuần Vu Thế Gia mới một cái cất tay nhấc chân đã thi triển thần công tuyệt kỹ ghê hồn khiến cho người nào mắt chưa trông thấy thì khó mà tin được.
Trong lúc này nhưng nhân vật đầu não các môn phái lớn bỗng biến thành những đứa nhỏ khiếp nhược.
Tâm Thiền đạo trưởng nhíu cặp lông mày dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Thiện Tâm thiền sư:
– Trước cuộc diện này đại sư có cao kế gì không?
Thiện Tâm thiền sư thoáng lộ một nụ cười nhăn nhó cũng vội dung phép truyền âm nhập mật đáp:
– Cuộc diện võ lâm ngày nay vấn đề không còn là Độc Cô Nhạn nữa. Bọn Thuần Vu Thế Gia đã quật khởi trên chốn giang hồ thì e rằng võ lâm khó lòng tránh khỏi một trường gió tanh mưa máu.
Tâm Thiền đạo trưởng trong bồn chồn hỏi:
– Hiện bây giờ chúng ta phải làm thế nào?
Thiện Tâm thiền sư đáp:
– Ba mươi sáu chước chạy là thượng sách. Lão tăng chủ trương tìm một địa điểm bí mật mở cuộc đại hội võ lâm để thương nghị cách tiễu trừ ta ma cùng kế hoạch chống đỡ những hoàn cảnh nguy nan cho đồng đạo.
Tam Thiền đạo trưởng vội nói:
– Chúng ta không thể chần chờ được nữa!
Thiện Tâm thiền sư đảo mắt nhìn quần hùng một lượt rồi nói ngay:
– Đã có nữ Bồ Tát đây lợi dụng gã đó. Vậy bọn lão tăng để nữ bồ tát xử trí với gã và xin từ biệt, vì có ở đây cũng bằng vô ích.
Lão chưa dứt lời, người đã băng về phía trước.

Mụ áo xanh cười lạt hỏi:
– Các vị muốn đi ư?
Thiện Tâm thiền sư giật mình dừng bước hỏi:
– Nữ Bồ Tát còn điều chi dạy bảo?
Mụ áo xanh cười đáp:
– Các vị đều là chưởng môn các phái lớn hiện thời. Bữa nay lão thân được gặp thật là một cơ hội may mắn vô cùng! Nếu các vị không chê hèn mọn. Bản nhân xin mời các vị lên chơi núi Vân Vụ mấy ngày...
Thiện Tâm thiền sư biến sắc hỏi:
– Thuần Vu Thế Gia đã rời về núi Vân Vụ rồi hay sao?
Mụ áo xanh thản nhiên cười nói:
– Không phải đâu! Ai cũng biết Thuần Vu Thế Gia ở trên núi Nhạn Đảng.
Cơ sở trên ngọn Hắc Ly núi Vân Vụ chỉ là một biệt thự mới dựng lên mà thôi.
Thiện Tâm thiền sư gượng cười nói:
– Thịnh tình của nữ Bồ Tát, bọn lão tăng xin tâm lãnh. Đáng tiếc là hiện nay có việc cần kíp, xin để ngày khác sẽ đến bái yết.
Mụ áo xanh cười xẵng giọng:
– Các vị nói thế thì ra không muốn uống rượu mừng lại đòi uống rượu phạt hay sao?
Câu nói này khá nặng tình. Hiển nhiên mụ có ý bảo muốn đi thì được đi mà không muốn đi thì cũng phải đi. Bằng không chịu đi chỉ còn cách động thủ để phân cao thấp.
Quần hùng đều là những nhân vật lão luyện trong võ lâm. Những việc dĩ vãng của Thuần Vu Thế Gia họ đều hiểu rõ. Nay bọn Thuần Vu Thế Gia lại xuất hiện trên chốn giang hồ thì dĩ nhiên hành động của họ chẳng tử tế gì. Nhưng quần hùng đã thấy rõ bản lãnh của ba người đàn bà này thì bất luận là nhân vật nào trong võ lâm cũng không thể bì kịp. Nếu xảy ra cuộc động thủ thì khó lòng thoát nạn.
Thiện Tâm thiền sư nỗi lòng trầm trọng, vẻ mặt nghiêm nghị không biết quyết định thế nào, vì vụ này quan hệ rất lớn. Cuộc an nguy mất còn của võ lâm tựa hồ phải giải quyết định trong khoảnh khắc.
Mụ áo xanh chờ lâu không thấy đối phương trả lời lại cất tiếng lạnh đùng thúc giục:
– Nếu các vị thuận tình làm tân khách lên núi Vân Vụ thì xin di giá khởi hành. Bằng không các vị cho lãnh giáo một chiêu, vì bọn Thuần Vu Thế Gia chúng ta muốn được coi võ học của các môn phân lớn xem những năm gần đây đã tiến triển đến mức nào... Mỗi vị chỉ một chiêu là đủ.

Sau cùng Thiện Tâm thiền sư đảo mắt nhìn quần hùng thấy ai nấy đều vẻ mặt đăm chiêu ra chiều lo lắng, lão cố nén sự đau lòng đưa ra một quyết định:
– Bọn lão tăng đã được nữ Bồ Tát trọng vọng, vây xin đến quấy nhiễu một phen.
Sở dĩ nhà sư phải tuyên bố quyết định này, là vì nếu không ưng thuận lên núi Vân Vụ tất phải chết hết.
Quần hùng đều lặng yên không nói gì, dĩ nhiên là không ai phản đối. Ai cũng hiểu rằng ngoài quyết định này không còn đường lối nào khác.
Mụ áo xanh cười khanh khách nói:
– Độc Cô Nhạn! Người đừng quên lời ước hẹn ba ngày sẽ đến núi Vân Vụ.
Mụ quay sang quát bảo hai thiếu nữ:
– Hồng cô! Huỳnh cô! Hai người đi trước dẫn đường!
Hai thiếu nữ che mắt một áo đỏ một áo vàng "Dạ" một tiếng rồi khiêng Thẩm Thiến Hoa nhảy lên mình ngựa của Độc Cô Nhạn giựt cương cho ngựa đi trước.
Độc Cô Nhạn đứng ngây người ra như tượng gỗ, không nói nửa lời. Chàng cũng phải chịu đưa ra quyết định đau khổ vì biết mình liều lĩnh tỉ đấu thì võ công dù có cao cường cũng không thể địch lại ba người đàn bà này.
Nếu xảy ra cuộc động thủ thì cục diện sẽ đưa đến kết quả khôn lường.
Độc Cô Nhạn ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Chàng không thể kiếm Lê Vi Tử mời lão lên núi Vân Vụ mà cũng không thể ngăn cản bọn Thuần Vu Thế Gia đem Thẩm Thiến Hoa đi.
Độc Cô Nhạn đành để cho ba người đem nàng lên núi Vân Vụ. Chàng định ba ngày sau sẽ tìm kế cứu nàng.
Tuy Độc Cô Nhạn không yêu Thẩm Thiến Hoa mà cũng không thiếu nợ ân oán, nhưng chàng cũng không thể thõng tay đứng nhìn, bỏ mặc không hỏi han gì đến. Ít ra chàng phải đi cứu nàng một chuyến.
Quyết định rồi, Độc Cô Nhạn không nói gì nữa, cặp mắt đăm đăm nhìn Thẩm Thiến Hoa bị hai thiếu nữ khiêng đi. Chàng lại ngó theo bọn Thiện Tâm thiền sư cùng quần hùng do mụ áo xanh giải đi mỗi lúc một xa.
Độc Cô Nhạn lòng như se lại. Bao nhiêu hùng tâm tráng trí tựa hồ tiêu tan hoàn toàn trong khoảnh khắc.
Ngọn gió đêm vi vút thổi lạnh thấu tâm can khiến cho thần trí chàng bừng tỉnh lại. Chàng ngửng đầu nhìn trời thì đêm đã gần tàn. Buổi

bình minh đã ló dạng trong khoảnh khắc.
Bất thình lình tiếng sáo du dương ở đâu thổi lên lọt vào lá nhĩ.
Độc Cô Nhạn ngẩn ngơ một chút. Chàng lấy tay gõ trán lẩm bẩm một mình.
– Phải chăng ta đang nằm mơ?
Nhưng quả là tiếng sáo thật sự mà sao lại vọng lên giữa chốn rừng hoang mồ mả ngổn ngang này? Canh tàn chưa hết sao lại có người cao hứng đến thế?
Sự thực vẫn là sự thực. Điệu sao du dương vẫn rót vào tai.
Tiếng sáo này nhiều lắm là chỉ ở trong vòng một dặm chứ không xa mấy.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi lập tức vọt người đi bằng một tốc độ nhanh đến cùng cực lao về phía tiếng sáo.
Chẳng bao lâu Độc Cô Nhạn đã như mọt con chuột trèo lên ngọn cây cao ngồi ẩn.
Sở dĩ Độc Cô Nhạn phải ẩn nấp trên ngọn cây vì chàng đã thấy người đàn bà trong Thuần Vu Thế Gia cùng bọn Thiện Tâm thiền sư và quần hùng đang cất bước trong đám đá núi ngổn ngang cách đó chừng hai chục trượng. Tiếng sáo chỉ còn cách xa chừng hai chục trượng mà vẫn tiếp tục vang lên.
Độc Cô Nhạn rất lấy làm kỳ dị, chú ý lắng tai nghe. Chàng càng nghe càng thấy tiếng sáo êm dịu, chẳng có chi là quái đản ly kỳ.
Độc Cô Nhạn nghe hồi lâu cảm thấy tâm thần khoan khoái, người chàng nhẹ như muốn bay bổng lên miền tiên cảnh. Chàng lại cảm thấy bao nhiêu nỗi ưu tư phiền não tiêu tan hết sạch.
Tiếng sáo tiếp tục réo rắt trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà rồi đột nhiên ngưng lại.
Độc Cô Nhạn thở phào một cái. Chàng ngưng thần nhìn xuống dưới thì thấy mụ áo xanh che mặt nổi lên tràng cười khanh khách cất tiếng dõng dạc hỏi:
– Các hạ là cao nhân phương nào lại đến đây trổ thần kỹ âm công.
Bỗng nghe thấy một lão già khàn khàn cười ha hả hỏi lại:
– Thuần Vu Nhị Phu nhân mà không mau quên thì chắc đã nhớ lão phu là ai rồi.

Hồi 15
Nghe Khúc Đoạn Trường Hào Kiệt Nát Gan

Mụ áo xanh lộ vẻ kinh hãi hỏi lại:
– Phải chăng tôn giá là... Âm Thánh Lâm Thiên Lôi?
Lão già cười đáp:
– Trí nhớ của nhị Phu nhân hay quá! Lâm Thiên Lôi chính là lão phu.
Mụ áo xanh hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Tôn giá thi triển âm công thần kỹ cản đường là có dụng ý gì?
Lão già đáp:
– Lão phu đương đi chơi tới đây thấy bọn nhị phu nhân trường đồ nhọc mệt thổi chơi một khúc để các vị giải cơn mệt nhọc mà thôi...
Ngừng lại một lát, lão hỏi:
– Nhị phu nhân có biết lão phu thổi khúc gì không?
Mụ áo xanh lạnh lùng đáp:
– Ta đang muốn thỉnh giáo?
Lão già đáp:
– Lão phu vừa thổi khúc đó là "Tĩnh Thần khúc". Nó có công hiệu thức tỉnh tâm thần, giải trừ nhọc mệt. Dù người ba ngày không ngủ mà nghe khúc nhạc này là tinh thần sẽ hoàn toàn hồi phục, tráng kiện như thường.
Mụ áo xanh cười lạt nói:
– Xin đa tạ hậu ý của tôn giá.
Đoạn mụ lại lướt người đi tiến về phía trước. Nhưng mới đi chưa được bao xa thì giọng khàn khàn của lão già lại cất lên:
– Nhị phu nhân hãy thong thả.
Mụ áo xanh dừng bước hằn học hỏi:
– Lâm lão tiền bối còn muốn điều chi nữa?
Lâm Thiên Lôi đáp:
– Lão phu còn khúc thứ hai muốn thổi để nhị phu nhân nghe.
Mụ áo xanh gằn giọng hỏi:
– Còn khúc gì?
Lâm Thiên Lôi cười đáp:
– Khúc này kêu bằng "U Minh Dẫn" Mụ áo xanh ngơ ngác hỏi:
– "U Minh Dẫn" ư?
Lâm Thiên Lôi ngắt lời:
– Đúng thế! Khúc này mà tấu lên thì trong vòng trăm trượng con sâu

cái kiến cũng phải chết hết.
Mụ áo xanh bật lên tràng cười the thé nói:
– Lâm lão tiền bối nói vậy chẳng hóa ra cuồng vọng lắm ư?
Lâm Thiên Lôi thản nhiên đáp:
– Nhị phu nhân thần công tinh thâm dĩ nhiên là không bị thương vì âm công của lão phu. Sao không thử nghe chơi một khúc?
Mụ áo xanh ngần ngừ một lúc ra chiều nóng nảy hỏi lại:
– Nếu Lâm tiền bối có yêu sách gì sao không nói huỵch ra, còn ấm ớ hoài!
Lâm Thiên Lôi cười khà khà:
– Lão phu chỉ yêu cầu nhị phu nhân một điều nhỏ mọn là buông tha những nhân vật đầu não các môn phái lớn ra. Lão phu mong nhị phu nhân vì một chút sĩ diện của lão phu mà ưng chuẩn cho.
Mụ áo xanh ngắt lời:
– Lâm lão tiền bối nói thế là sai. Ta chỉ mời các vị lên chơi núi Vân Vụ mấy bữa chứ có chuyện gì đâu? Sao Lâm lão tiền bối lại nói tới hai chữ buông tha?
Lâm Thiên Lôi lại cười khà khà nói:
– Vậy ra lão phu lầm lẫn, xin nhị phu nhân miễn chấp. Dù bọn họ được mời làm tân khách, lão phu cũng khẩn cầu nhị phu nhân miễn cho điều đó.
Mụ áo xanh ngẩn ngơ một chút rồi nói:
– Nếu ta không ưng thì sao?
Lâm Thiên Lôi đáp:
– Nếu nhị phu nhân không bằng lòng thì lão phu đành cho nhị phu nhân nghe khúc “U Minh Dẫn”.
Mụ áo xanh trầm ngâm một lúc rồi nói bằng giọng rất sắc bén:
– Phải chăng lão tiền bối ỷ vào âm công “U Minh Dẫn” để cứu bọn họ, nhưng Lâm lão tiền bối quên rằng nếu khúc U Minh Dẫn làm cho ta bị thương thì liệu bọ họ có an toàn được không?
Lâm Thiên Lôi không ngần ngừ gì đáp ngay:
– Tuy công phu âm tà của nhị phu nhân đã đến bực siêu phàm nhập thánh, nhưng về cách diệu dụng của âm công thì nhị phu nhân chưa hiểu rõ. Số là lão phu nếu định tấu cho một mình nhị phu nhân nghe thì dĩ nhiên bọn họ không thể nghe thấy được.
Mụ áo xanh lại ngần ngừ hồi lâu rồi đột nhiên nổi chàng cười the thé đáp:
– Được lắm!.... Ta ưng chịu nghe lời Lâm lão tiền bối.
Mụ ngừng lại một chút rồi trở giọng âm trầm nói tiếp:
– Có điều lão tiền bối nên nhớ kỹ là Thuần Vu Thế Gia bắt đầu từ

hôm nay đã coi tiền bối là một ông bạn thân bậc nhất. Sớm muộn gì nhà Thuần Vu sẽ đưa đến tặng lão tiền bối một ít đồ vật mà tiền bối hưởng suốt đời không hết.
Mụ vừa nói vừa giơ tay lên rung một cái, một điểm bạch quang lấp loáng bắn ra.
Điểm hàn quang này vọt về phía một cây Bạch Dương cách đó chừng hai mươi trượng. Thủ pháp mụ đã mau lẹ lại lợi hại phi thường. Chỉ trong chớp mắt điểm hàn quang đã lấp loáng tới ngọn cây Bạch Dương.
Lâm Thiên Lôi lại nổi lên tràng cười khà khà nói:
– Nhị phu nhân, xin đa tạ!
Rồi dường như lão vươn tay bắt lấy điểm hàn quang.
Mụ áo xanh không nói gì nữa trầm giọng quát hai thiếu nữ che mặt dắt con ngựa có Thẩm Thiến Hoa ngồi trên lại cho mụ cưỡi chạy như bay, thoáng cái đã mất hút.
Bọn Thiện Tâm thiền sư cùng quần hùng khác nào người đang như mơ choàng tỉnh giấc. Bọn người này tự hào là những nhân vật vào hạng nhất võ lâm, vậy mà họ cảm thấy trong đêm rồi đã trải qua một trường ảo mộng toàn những chuyện quái dị, hư hư thực thực khiến cho hào khí họ bị suy giảm rất nhiều...
Đại danh của Âm Thánh Lâm Thiên Lôi quần hùng nghe thấy đã lâu nhưng lão khác nào hạc nội mây ngàn. Trước nay lão lại không giao du với bất cứ môn phái nào. Ngoài ra cũng chẳng mọt ai hay uy thế về âm công của lão ghê gớm đến đâu, vì vậy mà đối với danh hiệu Âm Thánh Lâm Thiên Lôi chưa mấy người coi trọng vọng.
Sau một hồi lặng lẽ khá lâu, Thiện Tâm thiền sư khẽ tuyên phật hiệu rồi trông về ngọn Bạch Dương cách đó hai mươi trượng nói:
– Lâm lão thí chủ là bậc cao nhân võ lâm, bọn lão tăng ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hận mình vô duyên không được bái kết. Ơn đức cứu viện của thí chủ bữa nay, bọn lão tăng xin ghi vào phế phủ, suốt đời chẳng dám lãng quên...
Lâm Thiên Lôi bật lên tràng cười ha hả nói:
– Các vị bất tất phải khách sáo.
Thiện Tâm thiền sư ngẩn ngơ một lúc rồi nói:
– Lâm lão tiền bối có thể hiện thân để bọn lão tăng bái tạ được chăng?
Lâm Thiên Lôi lạnh lùng đáp:
– Bất tất phải thế...
Lâm Thiên Lôi ngừng lại một chút rồi tiếp:
– Câu chuyện nhỏ mọn này có chi đáng kể mà thiền sư phải nói đến

hai chữ cảm tạ? Hiện giờ kiếp vận giang hồ đã bắt đầu khủng khiếp, các vị đều là nhân vật đầu não của nhưng môn phái võ lâm rất cần đến trong công cuộc cứu nguy dẹp loạn. Kế hoạch ngày nay là ở chỗ đó.
Thiếu Lâm Thiền sư nghiêm trang đáp:
– Đa tạ Lâm lão hiệp sĩ có lời chỉ giáo. Bây giờ bọn lão tăng xin cáo từ.
Thiện Tâm thiền sư nói xong chắp hai tay trước ngực hướng về phía ngọn Bạch Dương thi lễ. Những người khác cũng chắp tay để tỏ lòng kính cẩn rồi mới ra đi.
Độc Cô Nhạn trong lòng nghi hoặc. Chàng không hiểu Âm Thánh Lâm Thiên Lôi này là nhân vật thế nào? Những lời hăm dọa của lão khiến cho ba người che mặt trong Thuần Vu Thế Gia phải khiếp sợ, thì đủ biết tuyệt nghệ của lão phải vào hạng hiếm có trên đời.
Lúc này trời đã bình minh. Ở chốn sơn lâm, làn mù buổi sớm hãy còn dày đặc. Trong vòng mấy chục thước cảnh vật tối mò, so với ban đêm còn mù mịt hơn nhiều.
Độc Cô Nhạn không đè nổi tính hiếu kỳ, đồng thời chàng cũng không thể bỏ qua một chuyện kỳ dị nào mà chàng chưa hiểu. Chàng liền tung mình nhảy xuống rồi từ từ tiến về phía cây Bạch Dương.
Bất thình lình chàng nghe thấy tiếng người quát:
– Đứng lại!
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi vì chàng đi rất thong thả và đã ngầm vận thần công thì dù ở trong đám mây mù dày đặc nhưng trong vòng mấy trượng xung quanh cả tiếng gió lay ngọn cỏ cũng không qua khỏi thính nhĩ của chàng. Tiếng quát này gần kề bên tai mà chàng chưa phát giác có người đến mới thật là kỳ.
Độc Cô Nhạn vội ngó về phía phát ra thanh âm thì thấy một thiếu nữ mặc đồ trắng, nhưng là một thiếu nữ mà chàng chưa hề quen biết.
Độc Cô Nhạn sửng sốt nói:
– Cô nương là ai? Sao lại ẩn thân tại chốn này?
Bạch y thiếu nữ cười hề hề đáp:
– Lão phu là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi. Các hạ không nghe lão phu đã thổi mấy khúc vừa rồi ư?
Lúc này Độc Cô Nhạn mới nhìn thấy tay thiếu nữ cầm một ống sáo trong như ngọc. Đầu ống sáo này đeo một tấm ngân bài có ánh sáng lấp loáng. Chàng không khỏi bật cười nói:
– Té ra cô nương giả mạo Lâm Thiên Lôi để hăm dọa người nhà Thuần Vu Thế Gia bỏ đi.
Nữ lang áo trắng dương cặp mày lá liễu lên đáp:

– Không phải giả mạo đâu. Chính gia gia ta bảo làm như vậy.
Độc Cô Nhạn cười nói:
– Thì ra cô nương là tôn nữ của Âm Thánh Lâm tiền bối. Phương danh cô nương là...
Nữ lang áo trắng tươi cười ngắt lời:
– Ta là Lâm Nguyệt Thu. Nguyệt là trăng, Thu là mùa Thu.
Độc Cô Nhạn hững hờ nói:
– Tên cô hay quá nhỉ... Tại hạ xin cáo từ!
Lâm Nguyệt Thu ngẩn người ra một chút rồi hỏi:
– Ngươi đi một cách đột ngột thế ư?
Độc Cô Nhạn dừng bước. Chàng lấy làm kỳ hỏi lại:
– Tại hạ cùng cô nương vốn không quen biết, đã không phải bạn, cũng không phải thù. Không đi thì còn chờ gì nữa?
Lâm Nguyệt Thu đỏ mặt lên. Nàng thẹn quá hóa giận, xẵng giọng nói:
– Ít ra ngươi phải cho biết quí danh, đến đây có việc gì đã chứ!
Độc Cô Nhạn đáp:
– Tại bạ là Độc Cô Nhạn, tức chim Nhạn lẻ loi một mình tung bay khắp chốn, chẳng muốn cùng ai bè bạn thì chuyện đến đây cũng là ngẫu nhiên mà thôi.
Lâm Nguyệt Thu khẽ "Hứ" một tiếng rồi nói:
– Ngươi tưởng ta không biết lai lịch của ngươi chăng?
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh đáp:
– Nếu cô nương đã biết thì còn hỏi làm chi cho rườm?
Nguyên Độc Cô Nhạn bản tính cô độc một mình, không muốn kề cận đàn bà con gái... Giả tỷ vừa rồi không biết là Lâm Nguyệt Thu trá xưng Âm Thánh Lâm Thiên Lôi thì chàng chẳng đến điều tra làm chi và đã dông tuốt rồi. Vì thế mà chàng nói xong liền bỏ đi luôn.
Lâm Nguyệt Thu vội lạng người đến trước mặt hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Phải chăng vừa rồi ta không cứu Thẩm Thiến Hoa mà ngươi tức giận?
Độc Cô Nhạn cười ha hả đáp:
– Cô nương nói chi kỳ vậy! Có cứu hay không là quyền ở cô nương có can gì đến tại hạ?
Lâm Nguyệt Thu vẻ mặt buồn thiu, đỏ mặt nhìn chàng hỏi:
– Trên chốn giang hồ đồn đại thị là tình nhân của ngươi chẳng lẽ không đúng hay sao?
Độc Cô Nhạn cười rộ đáp:
– Tại hạ đã nói một mình trơ trọi như một chiếc nhạn lẻ, chẳng dính líu gì đến Thẩm cô nương cả, còn trên chốn giang hồ người ta đồn

đại thì mặc người ta, tại hạ chẳng quan tâm làm quái gì!
Lâm Nguyệt Thu hớn hở tươi cười nó:
– Nếu vậy thì ta đưa ngươi về yết kiến gia gia!
Độc Cô Nhạn ngơ ngác hỏi:
– Có chuyện gì không?
Lâm Nguyệt Thu đáp:
– Chẳng có chuyện chi hết!
Độc Cô Nhạn nhìn ra chỗ khác nói:
– Tại hạ có việc gấp bên mình, xin để bận khác tới bái kiến Lâm lão tiền bối.
Lâm Nguyệt Thu vẫn đứng chắn trước mặt chàng, nàng khăng khăng một mực:
– Không được! Phải đến ngay hôm nay mới xong!
Hai người chỉ đứng cách nhau mấy thước, một người đón đường, vạt áo không khỏi va chạm vào nhau.
Độc Cô Nhạn thấy mùi hương ngào ngạt xông vào mũi. Hơi thở của thiếu nữ đưa vào khứu giác. Chàng không nhẫn nại được trầm giọng gắt lên:
– Nam nữ thọ thọ bất thân. Cô nương làm thế mà không thẹn ư?
Câu này thật quá đáng! Lâm Nguyệt Thu đỏ mặt đến tận mang tai. Nàng tức quá trào cả nước mắt ra.
Độc Cô Nhạn không nhìn gì đến. Chàng bật lên tràng cười ha hả rồi băng băng đi ngay.
Nhưng chàng chưa đì được mười trượng thì tiếng sáo réo rắt lên cao vút đến tận từng mây. Tiếng sáo lúc này so với lúc trước thật khác nhau xa. Thanh âm phảng phất như ngọn trùy sắt đánh vào tâm khảm khiến cho hai chân chàng nhũn ra. Bất giác chàng phải dừng bước...
Lâm Nguyệt Thu ngừng tiếng sáo, tung mình đến chắn trước mặt Độc Cô Nhạn, nàng cười khẩy hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Người dám ỷ minh bản lãnh cao cường mà khinh ta ư?
Tiếng sáo vừa dứt, Độc Cô Nhạn cảm thấy huyệt đan điền nổ bùng một tiếng. Luồng nhiệt khí tiêu tan, công lực khôi phục như cũ.
Chàng ngẩn người ra một chút đưa cặp mắt sắc bén nhìn chằm chặp vào ống ngọc địch của Lâm Nguyệt Thu. Chàng chau mày hỏi:
– Cái này có phải là ma thuật của bàng môn tả đạo không?
Lâm Nguyệt Thu ngạo nghễ đáp:
– Đây là âm công tinh thâm đến mức thượng thừa, sao ngươi bảo là ma thuật? Độc Cô Nhạn nổi tiếng hào kiệt trên chốn giang hồ kể ra

cũng uổng.
Độc Cô Nhạn hơi đỏ mặt lên, nói:
– Cô nương chỉ có một công phu để tranh cường đã lấy chi làm lạ? Thật chưa đáng kể vào đâu! Về những môn khác, tại hạ không phải tự phụ, nhưng chắc cô nương không thể chống nổi mười chiêu!
Lâm Nguyệt Thu dương cặp mày lá liễu, vẻ mặt lạnh lùng đáp:
– Học nghệ cốt ở chỗ tinh thâm, chứ không cần biết nhiều. Tỷ như ngươi có học nhiều đến đâu mà môn nào cũng nông cạn thì được ích gì? Vừa rồi có mụ đàn bà trong nhà Thuần Vu Thế Gia mới bị ta hăm dọa đã phải nép mình đầu hàng rồi cúp đuôi bỏ chạy, ngươi không thấy hay sao?
Độc Cô Nhạn vẫn không chịu, chàng cãi:
– Cái đó chẳng qua là lối giảo quyệt của cô nương, nếu âm mưu bị khám phá thì e rằng cô nương không chống nổi.
Miệng chàng tuy nói vậy nhưng trong bụng vẫn cho là Lâm Nguyệt Thu nói có lý và tự biết thuyết của mình không đứng vững.
Chàng đã từng tung hoành trong giang hồ, lại hạ sát tay cao thủ khắp thiên hạ tại hang Hổ Lô núi Nhật Nguyệt, song với bọn Thiên Long tăng, Vô Danh Tẩu và ba người đàn bà của Thuần Vu Thế Gia thì chàng đành chịu đầu hàng.
Giả tỷ chàng có một môn tinh thâm như Lâm Thiên Lôi thì không đến nỗi bị thất bại như ngày nay.
Độc Cô Nhạn đang ngẫm nghĩ bỗng Lâm Nguyệt Thu cười lạt nói:
– Sở dĩ ta phải mạo xưng gia gia, một là ta muốn tránh sự rắc rối hai là ta khỏi phải giết một ít nhân mạng. Thực ra âm công thần kỳ của ta cũng tinh thâm đến mức tương tự như gia gia.
Độc Cô Nhạn bần thần một lúc rồi chàng lẩm bẩm:
“Ngày trước mình quên không học nghề. Giả tỷ hôm nay mình có biết môn âm công thì bữa nay đâu đến nỗi bị bại nhục về tay mấy con nha đầu. Rồi đây khi có thì giờ rảnh, mình cũng phải dành mấy ngày để nghiên cứu luyện môn này một phen”.
Lâm Nguyệt Thu dường như đã nhìn rõ tâm sự chàng, nàng cười lạt nói:
– Về môn âm công không phải tự nhiên nghiên cứu mà hiểu được đâu. Nếu không có khúc tiêu phổ này thì ngươi có học đến đâu cũng bằng vô ích mà thôi.
Độc Cô Nhạn bật lên tràng cười lạnh như băng nói:
– Tại hạ không thỉnh cô nương làm sư phụ đâu! Vả lại cũng không thích học môn công phu này... nếu cô nương không có điều chi chỉ giáo thì tại hạ xin cáo biệt.

Lâm Nguyệt Thu hắng giọng rồi nói:
– Trừ phi người gặp gia gia ta rồi thì không kể. Nếu không thế thì ngươi cũng đừng hòng rời khỏi đây một bước...
Độc Cô Nhạn tức bực gầm lên:
– Trừ phi tiếng sáo của cô nương giết chết được tại hạ, còn không thì tại hạ chẳng chịu nghe lời hô hoán của cô nương nữa đâu.
Lâm Nguyệt Thu trừng mắt lên đáp:
– Muốn giết ngươi cũng chẳng khó gì!
Độc Cô Nhạn cười nhạt nói:
– Lời nói vu vơ chẳng bổ ích gì! Sao cô nương chẳng động thủ đi?
Độc Cô Nhạn nghĩ thầm trong bụng:
"Vừa rồi sở dĩ mình bị tiếng sáo kiềm chế đã vận công kháng cự, nên tiếng sáo mới nhân chỗ sơ hở mà len lỏi vào được".
Chàng nghĩ vậy liền lập tức tập trung ý chí, bỏ hết tạp niêm và bắt đầu theo thuật điều hòa hơi thở của bậc nội công thượng thừa, chuẩn bị đối phó với tiếng sáo của Lâm Nguyệt Thu.
Lâm Nguyệt Thu không nói gì nữa. nàng cầm ngang ống sáo ngọc đặt ngang lên môi thổi.
Tiếng sáo bắt đầu bằng một giọng nỉ non ai oán.
Độc Cô Nhạn nhắm mắt lại, chẳng động tâm chút nào, nhưng tình trạng này tiếp tục kéo dài. Tiếng sáo như oán than, như tỷ tê, như khóc lóc, mỗi lúc đi vào chỗ lâm ly thống thiết, thật khiến cho người ta cầm lòng không đậu.
Độc Cô Nhạn một mặt tiếp tục vận công kháng cự, mặt khác chàng lại không nhịn được phải lắng tai nghe. Đồng thời chàng nghĩ thầm:
– Tại sao cùng là một ống ngọc địch mà thổi lên những khúc điệu khác nhau một trời một vực?
Độc Cô Nhạn còn đang xoay chuyển ý nghĩ thì chàng bị tiếng sáo kiềm chế.
Lúc này tiếng sáo tưởng chừng như làm đứt ruột gan người ta ra. Nó chẳng khác người người quả phụ than khóc lúc canh khuya, lại giống khách hồng nhan thương cho ngày thu tàn tạ. Bất giác lòng chàng như thất bại muốn khóc mà không thành tiếng.
Đột nhiên tiếng sáo ngừng lại. Lâm Nguyệt Thu cười khanh khách nói:
– Độc Cô Nhạn vẫn tự phụ là con người lạnh nhạt phi thường nhưng thực ra tâm tình chàng vô cùng nồng nhiệt, tình cảm của chàng cực kỳ phong phú!....
Độc Cô Nhạn vội trấn tĩnh tâm thần đáp:
– Cô nương thật là lầm to hơn cả những cái lầm rất lơn! Tại hạ tuy

đầu xanh tuổi trẻ, nhưng tâm lòng đã lặng như mặt hồ thu hoặc chết hẳn như giếng không không nước để mà nỏi sóng...
Lâm Nguyệt Thu cười như nắc nẻ ngắt lời:
– Ngươi nghe khúc "Đoạn Trường ngâm" của ta mà không sa một giọt lệ nào mới đáng là hán tử gam lim dạ sắt. Còn ngươi đại khái cũng là... nhưng thôi, ta bất tất phải nói nhiều nữa.
Độc Cô Nhạn đột nhiên kinh hãi. Lúc này chàng mới phát giác ra nước mắt mình tràn trề đầy mặt. Chàng không ngờ khúc "Đoạn Trường ngâm" của Lâm Nguyệt Thu đã làm cho chàng phải sa lệ mà chàng không biết. Bất giác chàng đỏ mặt lên đứng phắt dậy vừa lau mặt vừa nói:
– Thế là đủ! Lệnh tổ phụ bây giờ ở đâu?
Lâm Nguyệt Thu đáp:
– Cách đây chẳng xa là mấy, đi bộ chỉ mất một ngày.
Độc Cô Nhạn không khỏi kinh hãi, chàng hỏi lại:
– Người ở về hướng gì và địa phương nào?
Lâm Nguyệt Thu thản nhiên đáp:
– Gia gia ta ở Lục Bàn Sơn, Các núi Vân Vụ không xa mấy, ở đây đi rất tiện đường.
Độc Cô Nhạn không khỏi bẽn lẽn vì Lâm Nguyệt Thu đã nói trúng tâm sự của chàng. Mụ áo xanh ở Thuần Vu Thế Gia đã hẹn chàng phải ba ngày lên núi Vân Vụ. Tuy chàng không yêu Thẩm Thiến Hoa, nhưng chàng phải cứu nàng vì sau ba ngày Thẩm Thiến Hoa khó lòng thoát nạn.
Độc Cô Nhạn tâm tình trầm trọng. Lúc rời khỏi Bạch Cốt Động chàng định đến thẳng núi Nhạn Đảng ở Nam Cương để kiếm Kim Ty Thải. Không ngờ phải ước hội cùng mụ áo xanh trong vòng ba ngày. Nếu nay lại đi cùng Lâm Nguyệt Thu đến gặp gia gia nàng thì khó lòng lên núi Vân Vụ được, đồng thời trì hoãn cả việc đi núi Nhạn Đảng nữa.
Lâm Nguyệt Thu thấy chàng thộn mặt ra liền cười nói:
– Ta chẳng giấu gì ngươi, việc ngươi đi gặp gia gia ta là do chủ ý của lão gia. Lão gia đã cho ta hay rằng điều thứ nhất là người muốn viện trợ cho chưởng môn các phái lớn thoát khỏi vòng cương tỏa của bọn người Thuần Vu Thế Gia.
Điều thứ hai là đưa ngươi về ra mắt lão gia.
Độc Cô Nhạn nói:
– Cô nương nói vậy thì ra lệnh tổ phụ chẳng những âm công cao thâm rất mực mà lại còn biết bói toán nữa.
Lâm Nguyệt Thu đáp:
– Lão gia không biết bói toán đâu, nhưng giỏi phán đoán, dĩ nhiên

đầu óc lão gia sáng suốt hơn người.
Độc Cô Nhạn vẫn tự phụ là người thông minh mà lúc này bị Lâm Nguyệt Thu mỉa mai. Chàng cũng có ý tức giận và thẹn đỏ mặt lên nhưng không biết nói sao.

Hồi 16
Chẳng Tu Hành Cũng Nhận Là Sư

Chàng ngấm ngầm quyết định chủ ý hễ gặp Lâm Thiên Lôi là lập tức cáo từ đi ngay lên núi Vân Vụ, bất luận có cứu được Thẩm Thiên Hoa hay không nhưng vẫn cố gắng vì nàng một chuyến. Sau đó lại tức tốc lên núi Nhãn Đăng để thực hành công việc chính yếu Quyết định chủ ý rồi, chàng giục Lâm Nguyệt Thu:
– Tại hạ không thuộc đường lối, cảm phiền cô nương đi trước dẫn đường cho
Lâm Nguyệt Thu ngần ngừ một chút rồi đua mắt chăm chú nhìn chàng tủm tỉm cười vượt lên đi trước.
Độc Cô Nhạn lẳng lặng không nói gì, hễ nàng đi thong thả thì chàng cũng đi thong thả, khi nàng lướt mau thì chàng cũng rảo bước, hai người đi sát nhaụ Chàng không hiểu trong lòng mình có những cảm giác gì. Đây là lần đầu tiên trong đời chàng có người thiếu nữ là bạn đồng hành. Ngoài sự bẽn lẽn, chàng còn có cảm giác như hối hận, như bực mình.
Lâm Nguyệt Thu dường như cũng muốn thi gan, nàng không thèm quay lại lần nào, cứ nhìn thẳng phía trước mà rong ruổị
Cước trình hai người đều mau lẹ. Lúc trời tang tảng sáng thì hai người đều ra khỏi khu vực núi Bắc Mang, thẳng tiến về phía Trường Thành. Bây giờ Độc Cô Nhạn mới biết Lâm Nguyệt Thu chẳng những có âm công đã đến trình độ kinh người mà khinh công của nàng cũng chẳng phải hạng tầm thường. Nếu đem so sánh với chàng thì nàng cũng không chịu thua kém.
Hai người đi chưa tới nửa ngày đã được vài trăm dặm. Một tòa thị trấn hiện ra ở phía xa xạ Lâm Nguyệt Thu dừng bước lại, vẻ mặt và hơi thở vẫn bình thường, chẳng có gì ra chiếu mệt nhọc. Nàng ung dung chỉ tay về phía thị trấn hỏi bằng một giọng nửa lễ phép, nửa ỡm ờ:
– Độc Cô đại hiệp! Phía trước mặt ta là một tòa thành rất nổi tiếng

tên là Hải Nguyên Thành, đại hiệp đã cần ăn uống gì chưả
Độc Cô Nhạn đang bụng đói như cào nhưng chàng không muốn để lộ vẻ mệt nhọc đói khát, bây giờ gặp được cơ hội liền lạnh lùng đáp:
– Tại hạ nguyên là kẻ đi theo cô nương, vì thế nhất nhất đều do cô nương an bài
Lâm Nguyệt Thu mỉm cười rồi băng mình lao về phía Hải Nguyên Thành.
Đây là một đô thành ở đất Lũng Tây hẻo lánh, trong thành tuy chẳng có vẻ phồn hoa đô hội nhưng cũng có mộ số tiệm buôn và tửu quán. C Lâm Nguyệt Thu chẳng cần hỏi ý kiến Độc Cô Nhạn, chân thoăn thoắt đi về phía tửu lầu "Vọng Sơn Cư". Lúc này là đầu giờ ngọ, trong tửu lầu hãy còn vắng khách. hai người chọn một bàn ở cạnh cửa sổ, ngồi xuống gọi tiểu nhị lấy các thứ ăn uống. Đột nhiên ở bàn bên có tiếng hát nổi lên:
Đêm qua giấc mộng ngược đời Người thời cắn chó, đầu thời chải tay Gái đưa trai khắp đó đây Muốn lên Nhạn Đãng lại quay Lục Bàn Độc Cô Nhạn ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy có một nhà sư ngồi co ro, người rất dơ dáy Nhà sư này mình mặc chiếc áo cà sa vá đến cả trăm miếng, hai chân đi đất bùn lầy bê bết, khắp người cáu ghét đầy mình, đầu mặt và chân tay trông không rõ, tựa hồ cả đời chưa từng tắm gội bao giờ.
Trước mặt nhà sư là một bàn đầy rượu thịt, hai bàn tay móng tay đen thui đang bốc ăn, miệng nhà sư không ngớt ấm ớ những gì nghe không rõ. Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày tỏ vẻ hoài nghi nhưng chàng vẫn không nói gì.
Lúc này trong tửu lầu ngoài nhà sư này không còn thực khách nào khác.
Lâm Nguyệt Thu dựng cặp lông mày liễu lên khẽ hỏi Độc Cô Nhạn:
– Độc Cô đại hiệp! Hình như lỗ tai đại hiệp mắc bệnh gì chăng?
Độc Cô Nhạn ngẩn ngơ hỏi lại:
– Cô nương nói vậy là có ý gì?
Lâm Nguyệt Thu chúm chím đôi môi anh đào:
– Còn ý gì nữả Đại hiệp không nghe thấy y thóa mạ chúng mình đó saỏ
Độc Cô Nhạn cười ruồi đáp:
– Y không chỉ mặt chỉ tên thì dù thóa mạ mình thật, tại hạ cũng không tiện can thiệp.
Lâm Nguyệt Thu trừng mắt lên hỏi:
– Không được! Ta muốn đại hiệp dồn cho y một chặp, dạy cho y một bài học nhớ đờị

Độc Cô Nhạn cặp mắt lạnh lùng nhìn nàng đáp:
– Tại hạ không muốn vì một duyên cớ nhỏ nhen mà ỷ mạnh lấn yếu ăn hiếp người Nếu cô nương muốn giáo huấn thì hãy tự mình động thủ lấy
Lâm Nguyệt Thu tức giận mày liễu dựng ngược, mắt nàng trợn tròn xoe hằn học nói:
– Ngươi tưởng ta không nhờ ngươi là không làm được phải không?
Nàng vung tay một cái phóng chỉ điểm vào sau gáy nhà sư, nàng đang cơn tức giận nên chiêu thức kì bí mà nội lực cũng vận không ít. Ai nhìn thấy cũng tưởng là nhà sư chết ngay về chiêu chỉ này hay ít ra là cũng bị trọng thương.
Nhà sư vẫn một tay dốc hồ rượu lên đổ vào miệng, một tay bốc miếng thịt lớn. Lâm Nguyệt Thu đứng sau động thủ mà lão hoàn toàn không hay biết gì. Độc Cô Nhạn trên môi nở nụ cười lạt như người ngoài cuộc ngó chơi, chẳng việc gì đến mình.
Chỉ phong rít lên veo véo điểm vào đúng huyệt đằng sau gáy nhà sư nhưng kết quả thì ngoài sự tiên liệu của mọi người Bùng một tiếng, chỉ phong đánh trúng sau gáy hòa thượng chẳng khác gì đánh lên mặt trống. Nhà sư nghiêng người về phía trước đưa tay lên sờ vào gáy, vẫn không ngoảnh đầu lại la lên:
Hòa thượng đã xuất gia Mình nương nơi của Phật Dù gái đẹp như hoa Không động lòng trần tục Độc Cô Nhạn kinh ngạc đến thộn mặt rạ Chiêu chỉ của Lâm Nguyệt Thu có thể làm vỡ đá tan vàng mà nhà sư tựa hồ như chẳng bị gì. Chỉ một thần công này cũng khiến người ta phải lắc đầu lè lưỡi
Lâm Nguyệt Thu tức giận nét mặt xám ngoét. Nàng rút ống ngọc địch đưa lên miệng thổi Tiếng sáo nổi lên réo rắt, nhưng chưa được bao lâu thì điệu sáo đang lên cao bỗng nghe “Rắc” một tiếng chói tai rồi ngưng bặt.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi vì thấy ống ngọc địch trong tay Lâm Nguyệt Thu đã bị gãy đôi Diễn biến này thật không ai nghĩ tới Lâm Nguyệt Thu hai mắt trợn ngược trầm giọng nói:
– Lão hòa thượng kia, xưng tên họ đi!
Nhà sư từ từ quay đầu lại nói:
– Lão tăng là Tứ Bất.
Lâm Nguyệt Thu ngạc nhiên:
– Tứ Bất ư?
Nhà sư già thủng thẳng đáp:
– Một là không tụng kinh, hai là không niệm Phật, ba là không ăn chay, bốn là không kiêng uống rượu Vì thế nên có pháp hiệu là Tứ

Bất.
Lâm Nguyệt Thu rít lên:
– Sư sãi gì ngươi, thật là làm nhơ nhuốc cửa Phật. Ngươi nhớ rằng chẳng chóng thì chày sẽ có một ngày ta ra tay hạ sát ngươi đó.
Độc Cô Nhạn lúc đầu rất lấy làm kinh ngạc nhưng sau đó chàng bình tĩnh lại ngay Miệng cười lạt, chàng đưa tay phải ra nhanh như chớp nắm lấy tay phải của Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng la lên một tiếng quái gở:
– Úi chao!
Cổ tay nhà sư bị Độc Cô Nhạn nắm chặt nhưng lão ứng biến mau lẹ phi thường, xoay khuỷu tay lại cũng nắm được cổ tay Độc Cô Nhạn. Thế rồi hai người cùng vận chân lực và biến thành cục diện giằng co
Trong khoảng thời gian chừng uống cạn nửa chén trà, Độc Cô Nhạn đột nhiên như người bị ma ám nổi lên một tràng cười ha hả. Tiếng cười của chàng như có tính cách truyền nhiễm lây sang Tứ Bất hòa thượng, hai người cùng lớn tiếng cười không ngớt như hai kẻ điên. Tiếng cười chưa dứt, cả hai cùng buông tay ra và thân hình đều lảo đảo một chút, nhưng chẳng ai bị thương. Tứ Bất hòa thượng nhe bộ răng vàng khè nói:
– Độc Cô thí chủ quả nhiên danh bất hư truyền, xứng đáng là tay kỳ hiệp đệ nhất thiên hạ. Đây là lần đầu tiên trong đời lão hòa thượng này chịu lún người khác.
Nguyên hai người cùng tỷ thí chân lực. Tứ Bất hòa thượng vận dụng đến tám thành công lực mà Độc Cô Nhạn chỉ mới dụng có sáu thành. Kết quả hai bên ở vào thế quân bình thì dĩ nhiên công lực Độc Cô Nhạn so với Tứ Bất hòa thượng còn cao hơn một bậc.
Tứ Bất hòa thượng đảo mắt nhìn quanh rồi nhe răng cười nói:
– Về công lực thì bản hòa thượng không bằng ngươi, nhưng về trí tuệ thì lại hơn ngươị
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Tại hạ không tin trí tuệ lại thua kém đại sư, có điều trí tuệ của đại sư dùng một lối khác. Còn tại hạ thì chỉ dùng vào luyện võ công mà thôị
Chàng đưa mắt nhìn Lâm Nguyệt Thu thấy nàng đang nghiến răng ra chiếu căm hận, liền cười nói:
– Cô nương tuy âm công tuyệt cao nhưng đáng tiếc nội lực chưa đủ. Công kình của Tứ Bất hòa thượng đã có thể cách không truyền lực bẻ gãy ống sáo trong tay cô nương thì tại hạ cũng tin là mình dư sức làm được một cách dễ dàng.
Lâm Nguyệt Thu càng tức giận thêm, nàng thở hồng hộc quát lớn:

– Độc Cô Nhạn! Ngươi cũng về phe với tên giả hòa thượng để khinh mạn tạ.. làm ta tức chết đi được.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:
– Tình thật mà nói thì vụ này là do Lâm cô nương tự rước lấy cái nhục mà thôị
Lâm Nguyệt Thu trừng mắt lên quát:
Độc Cô Nhạn! Ngươi giết tên giả hòa thượng này cho ta, bằng không thì đừng hòng lên ra mắt gia gia ta nữạ
Độc Cô Nhạn mặt lạnh như tiền đáp:
– Việc đi bái kiến lệnh tổ phụ không phải là do tại hạ tự nguyện, cô nương nói vậy chính hợp ý tại hạ. Có điệụ..
Mắt lộ ra những tia sáng cương quyết, chàng nói tiếp:
– Có điều tại hạ đã ưng thuận đi theo cô nương thì không đi không xong, cô nương có muốn ngăn trở cũng không được.
Lâm Nguyệt cười một tiếng rồi hằn học nói:
– Độc Cô Nhạn ngươi không phải là người, ta không muốn nhìn mặt ngươi nữạ
Bàn tay nhỏ nhắn giơ lên đánh “Bình” một tiếng vào cửa sổ, ván vỡ tung tóe, nàng vọt qua đường cửa sổ như một làn khói thoảng rồi hạ mình xuống giữa phố. Tứ Bất hòa thượng nhe răng toét miệng cười hô hô nói:
– Độc Cô Nhạn đại hiệp thật có diễm phúc lớn, coi chừng cô bé kia hình như thật sự thương yêu đại hiệp rồị
Độc Cô Nhạn trừng mắt quát:
– Hòa thượng, đừng làm cho ta phải nổi nóng!
Nguyên Độc Cô Nhạn trong lòng đang rất bối rối nên chàng không muốn nói chuyện đùa cợt. Tứ Bất hòa thượng vỗ đầu la lên:
– Được rồi, lão tăng không hỏi nữa! Lão tăng không nói nữa! Bản hòa thượng không có lớn mật đến thế đâụ Đắc tội với cả cô gái và chàng trai thì không khéo bị cả hai giết chết mất.
Lão lại cười hô hố nói tiếp:
– Độc Cô thí chủ đừng quên để lại chút tiền. Bữa nay bản hòa thượng không có phương tiện nên cái nợ rượu thịt này xin gửi lại cho thí chủ. Thôi xin kiếu, bản hòa thượng phải đi trước có việc...
Chưa dứt lời lão đã nhún hai vai nhảy vọt qua cửa sổ ra ngoài, nhưng không hạ mình xuống phố mà lại nhảy vọt lên cao hơn mười trượng hạ xuống một nóc tòa lầu khác. Bóng hòa thượng nhô lên hụp xuống mấy cái rồi không thấy đâu nữạ
Độc Cô Nhạn cảm thấy khó ăn khó nói nhưng chàng không còn thì giờ ngồi lại mà cũng không có thì giờ suy nghĩ thêm nữa, vì lúc này

đường phố cùng tửu lầu đã đông người và mọi người đang huyên náo ùn ùn kéo lại
Chàng lấy trong bọc ra một đĩnh bạc để lên bàn rồi cũng xuyên qua cửa sổ mà nhảy ra, thấp thoáng như một bóng ma len lỏi vào giữa đám đông rồi chạy thẳng ra ngoài thành.
Độc Cô Nhạn chạy lẹ ra ngoài thành nhưng chẳng thấy Lâm Nguyệt Thu đâu cả. Chàng cũng không cần hấp tấp rượt theo vì đã biết Lâm Nguyệt Thu chạy về Lục Bàn Sơn. Với cước trình thần tốc, chàng tự tin có thể đuổi theo kịp nàng ở dọc đường đi một cách dễ dàng. Thế rồi chàng phân biệt phương hướng theo đường đại lộ phía Tây mà chạy
Hải Nguyên Thành không phải là mấu chốt giao thông nên lúc này tuy là giữa Ngọ nhưng rất ít người qua lại trên đường cái Thật là một cảnh tiêu điều tịch mịch. Độc Cô Nhạn muốn đuổi gấp cho kịp Lâm Nguyệt Thu nên thi triển khinh công đến tột độ, lao mình như sao bay điện chớp.
Đột nhiên từ trong một bụi cỏ rậm bên đường vọt ra một lão khất cái mặt mũi lem luốc đứng chắn trước mặt xá dài lên tiếng:
– Độc Cô hiệp sĩ!
Độc Cô Nhạn kinh ngạc dừng bước lại đáp lễ hỏi:
– Tôn giá là aỉ
Lão khất cái tủm tỉm cười đáp:
– Lão hóa tử là Cửu Đầu Thần Cái Lý Khất hiện giữ phân đà Lũng Tây
Độc Cô Nhạn động tâm đáp:
– Thì ra là Lý đà chúa, tại hạ thất kính mất rồi
Lý Khất đảo mắt nhìn quanh rồi nói khẽ:
– Chẳng nói giấu gì Độc Cô hiệp sĩ, từ lúc hiệp sĩ rời khỏi núi Bắc Mang thì lão đã biết hiệp sĩ ở vào phạm vi giám thị của lão hòa thượng, nhưng khốn khổ không làm sao tìm được cơ hội mà nói chuyện với hiệp sĩ.
Độc Cô Nhạn khẽ ồ một tiếng hỏi:
– Vậy tôn giá cùng với Vô Danh Tẩụ..
Lý Khất ngắt lời:
– Không phải đâụ Lão hóa tử chịu quyền tiết chế của Bang chúa tệ bang.
Vô Danh Tẩu dùng phi vũ truyền thư liên lạc trực tiếp với Bang chúa vì vậy mà bọn lão hóa tử tuy làm việc cho Vô Danh Tẩu nhưng là do vâng lệnh của tệ bang chúạ
Ngừng lại một chút lão hạ giọng nói khẽ:

– Vừa rồi lão tiếp được phi vũ thư cho hay là ba người đàn bà của Thuần Vu thế gia tuy đã rời xa núi Bắc Mang để về núi Vân Vụ nhưng họ vẫn ngấm ngầm bố trí rất nhiều đồng đảng do Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo cầm đầu để lục soát trái núi đó.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Thế ra con chó già đó còn chưa chết ư?
Lý Khất nói:
– Kẻ nào đã được âm tà thủ pháp của Thuần Vu thế gia chữa cho thì bất luận là thương thế gì cũng khỏi được. Có điều là người bị thương vĩnh viễn không thể xa rời âm tà thủ pháp đó được. Ít ra là mỗi tháng phải một lần đến cho họ chữa, nếu không thì chỉ còn đường chết mà thôị
Độc Cô Nhạn thở phào một cái nói:
– Nếu như vậy thì Thuần Vu thế gia dùng thủ pháp này để thu thập vũ lực.
Chúng lấy công lực âm tà để trị trọng thương đại khái đó cũng là một thủ đoạn...
Lý Khất gật đầu ngắt lời:
– Đúng thế, nhưng ngoài cách này ra thì họ còn nhiều biện pháp khác mà lão hóa tử không biết rõ hết.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Lý đà chúa đã biết rõ tường trình của Thuần Vu thế gia, vậy bọn họ....
Lý Khất lại ngắt lời:
– Lão biết được ít lắm, có khi không bằng Độc Cô hiệp sĩ. Tệ bang có rất nhiều môn hạ đệ tử vâng mệnh len lỏi vào núi Nhạn Đãng để điều tra sự thực, nhưng ai đã đi là không thấy trở về. Trong mười năm nay số đệ tử bị mất tích đã lên đến hai ba trăm ngườị
Lão lại nói sang chuyện khác:
– Vừa rồi có một vũ thư truyền đến cho tệ Bang chúa nói rõ là Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử đang bị bọn Tư Đồ Xảo lục tìm gắt gao, không còn cách nào ở lại núi Bắc Mang được nữa mà phải theo đường bí mật thiên đi nơi khác.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Hai vị đó thiên đi đâủ
Lý Khất lắc đầu đáp:
– Lão chưa được tin tức thêm về hai vị thiên đi đâu Có điều tệ Bang chúa đã chỉ thị cho đệ tử bản bang phải hết sức ủng hộ Độc Cô hiệp sĩ. Tất cả phân đà các nơi đều phải nghe mệnh lệnh của hiệp sĩ điều động.

Lão hai tay nâng lên một vật đưa lên nói tiếp:
– Đây là tín phù của bản môn mà tệ bang chúa đã ra lệnh dụ cho lão hóa tử phải chuyển đến cho Độc Cô hiệp sĩ. Đệ tử bản bang nhìn thấy tín phù này tức là nhìn thấy bang chúa, bất luận hiệp sĩ sai khiến việc gì cũng phải nhất nhất tuân mệnh.
Trong tay lão cầm một chiếc bài đồng. Mặt trên có khắc chín cây đả cẩu bổng quất quít lấy nhaụ Tấm bài đồng sáng bóng, đúng là một kì vật trân quí.
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một lúc rồi đón lấy bài đồng nói:
– Cảm phiền Lý đà chúa thay mặt tại hạ chuyển lời cảm tạ lên bang chúạ
Tại hạ có việc gấp phải đi ngay, vậy xin cáo biệt.
Lý Khất nói bằng một giọng nghiêm trang:
– Trong vũ thư có nói một việc trọng yếu phải truyền đạt ngay tới Độc Cô hiệp sĩ, là xin hiệp sĩ cấp tốc tới núi Nhạn Đãng dừng chân chờ ở dọc đường, còn hành tung Vô Danh Tẩu và Lê Vi Tử thì khi nào được tin sẽ có đệ tử bản bang truyền đến hiệu sĩ.
Độc Cô Nhạn hơi đỏ mặt đáp:
– Tại hạ hiểu rồị
Chàng chắp tay thi lễ rồi băng mình đi luôn, không cần Lý Khất giải thích cũng biết là lên Nhạn Đãng để tìm Kim Ti Thảọ Chàng cũng muốn đi cho lẹ, nhưng còn hai việc không làm được. Thứ nhất là lên Lục Bàn Sơn để gặp tổ phụ của Lâm Nguyệt Thu, thứ hai là lên Vân Vụ Sơn để cứu Thẩm Thiên Hoạ Lý Khất chưa kịp nói gì thêm thì Độc Cô Nhạn đã lao mình đi như tia chớp.
Độc Cô Nhạn chạy một mạch hơn hai mươi dặm mà chưa thấy bóng Lâm Nguyệt Thu đâụ Trong lòng nóng nảy chàng chạy miết theo dọc đường phía Tây Bắc, tuy chàng thuộc đường nhưng phạm vi Lục Bàn Sơn rất rộng không biết Lâm Nguyệt Thu ở chỗ nàọ Nếu phải tìm kiếm thì e rằng cũng phải mất độ hai ba ngày mới xong.
Chàng vừa nghĩ vừa thi triển khinh công tuyệt đỉnh, chạy hết tốc lực, nhưng đuổi cho đến mặt trời lặn cũng không thấy bóng dáng Lâm Nguyệt Thụ Lúc này đã vào địa phận Lục Bàn Sơn, ngọn núi chập chùng bát ngát. Trời sắp tối rồị..
Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy vô cùng, chàng tự hỏi:
– “Chẳng lẽ Lâm Nguyệt Thu không theo đường chính mà đi Hay là nàng chưa về Lục Bàn Sơn? Nếu không thì sao mình chạy đến thế mà vẫn không đuổi kịp nàng”?
Giữa lúc chàng dừng bước suy nghĩ thì đột nhiên bên vách núi có một luồng hấp lực nhẹ nhàng dường như để thử xem có hút chàng

vào được không. Độc Cô Nhạn rất lấy làm kì bèn quay đầu nhìn lại thì thấy núi đá chồng chất cao vời vợi mà chẳng có một bóng người Luồng hấp lực mỗi lúc một gia tăng, sau cùng chân chàng đứng cũng không vững. Lòng vừa kinh ngạc vừa quái lạ, không kịp suy nghĩ chàng phóng ra một chưởng đánh luôn vào luồng hấp lực đang hút mình.

Hồi 17
Cái chết bí ẩn của Lâm Thiên Lôi

Sầm một tiếng chấn động! Đá vụn vỡ ra như cám bay lên bụi cát mịt mù.
Đồng thời một trận gió tanh mưa máu ào ào đổ xuống.
Trong lục hoảng hốt, Độc Cô Nhạn chưa hiểu vụ này là thế nào, chàng không khỏi giật mình kinh hãi băng mình đi, lùi lại ngoài mười trượng.
Độc Cô Nhạn định thần nhìn lại thì ra những phiến đá lớn được gắn vào động bị phát chưởng của chàng đánh vờ ra thành một lỗ thủng rộng đến bảy thước.
Trên vách núi nguyên có một huyệt động tối om những phiến đá xếp vào đó là để phong tỏa cửa động.
Bên trong cửa động máu thịt bầy nhầy Một con trăn lớn bằng chiếc thùng gánh nước đã bị chưởng lực của chàng đánh nát bét. Con trăn dài năm trượng phần đầu tuy đã bị tan nát mà phần đuôi vẫn ngoe nguẩy dẫy dụa đập vào vách bình bình.
Độc Cô Nhạn vẫn chưa hết kinh hồn vì con trăn khổng lồ mình đầy những vẩy như những vẩy cá đầu nó bị đánh tan nát lòi ra một cái sừng. Xem chừng con vật khổng lồ này đã sống ít ra là mấy trăm năm. Chàng rất nghi ngờ không hiểu ở chỗ huyệt động đã bị những những tảng đá lớn bít kín không một kẽ hở mà sao không chết ngạt vẫn sống mãi được? Ai đã phong tỏa huyệt động nàỷ Để làm gì?
Những câu hỏi trên quanh quẩn trong đầu óc chàng. Nhưng sau chàng tỉnh ngộ và hiểu ngay chính là huyệt động này còn có lối vào nữa, và lối đó chắc là cửa sau huyệt động...
Nghĩ tới đây Độc Cô Nhạn nổi tính hiếu kỳ, chàng vẫy hai tay luôn mấy cái cho luồng lực đạo phát ra không một tiếng động. Luồng kình khí này sức mạnh phi thường. Xô đẩy được con trăn khổng lồ vào

mép động. Hai vai rung chuyển người chàng đã vọt vào trong hang động.
Huyệt động này khá rộng, nửa là thiên nhiên, nửa do nhân công bồi đắp. Rõ ràng nơi đây có người ở hay ít ra cũng có người lui tới để kiến tạo
Vừa vào động chỉ tối đen như mực nhưng chàng đi sâu chừng hai chục trượng thì phía trước có ánh sáng mờ mờ. Chàng càng đi sâu vào càng thấy sáng hơn.
Độc Cô Nhạn đi thêm chừng hai chục trượng, quả nhiên thấy một cửa động nữa thông ra ngoài Chàng biết đây là cửa chính để đi vào
Phía trước mặt là một khu đất rộng chừng hơn chục mẫu Cây cối xanh um trăm hoa đua nở, coi chẳng khác cảnh đào nguyên ngoài cõi tục.
Khu đất này, bốn mặt đều là vách núi cao chót vót. Đứng trên nhìn xuống thì khu đất này tựa hồ một cái giếng sâu Nếu không có đường hầm để thông ra ngoài thì hoàn toàn cách biệt với thế gian.
Độc Cô Nhạn đứng trước hoàn cảnh này cảm thấy tâm trí cởi mở tinh thần phấn khởi Phong cảnh nơi đây rất xinh đẹp khiến người ta tự nhủ:
– Ngày sau mình thoát ra khỏi vòng phiền não lao lung trên chốn giang hồ, liệu mình thoát ly được không? Hoặc giả có ngay giải thoát được nhưng chưa biết giải thoát bằng cách nào Thường khi bị làn sóng khổng lồ trên chốn giang hồ làm cho tiêu ma mai một.
Độc Cô Nhạn không muốn nghĩ nhiều, chàng khẽ thở dài một tiếng rồi cất bước.
Công việc đầu tiên của chàng là mở cuộc điều tra xem nơi đây có người cư trú không?
Vì những cây cổ thụ dầy khít cao ngất trời, nên trong khu vực này có vết tích gì cũng khó mà nhìn thấy được.
Đột nhiên Độc Cô Nhạn buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:
– Nơi đây quả đã có người lẹ bước hơn mình đến trước rồi Vì trong khu rừng rậm đã nổi lên một căn nhà tranh dậu trúc bao quanh rất tề chỉnh. Căn nhà tranh khuất và giữa mấy gốc liễu buông rủ. Bên cạnh nhà là một giòng suối trong vắt chảy qua, ngoài ra còn những thứ hoa rừng mùi hương ngào ngạt thấm vào phế phủ.
Độc Cô Nhạn tiếp tục tiến về phía trước, bụng bảo dạ:
“Không hiểu vị cao nhân nào cư trú nơi đây Phải chăng ông ta nuôi con trăn khổng lồ kia để coi giữ động phủ. Chắc ông không phải là nhân vật tầm thường”.
Độc Cô Nhạn nghĩ tới con trăn trong lòng không khỏi xao xuyến,

chàng lo rằng chủ nhân chốn này vặn hỏi chuyên đó thì biết ứng phó cách nàỏ
Nghĩ tới đây chàng không khỏi ngần ngừ. Nhưng một ý nghĩ thoáng qua đầu óc khiến lòng chàng nảy ra vô số nghi vấn rồi tự hỏi:
– Lúc mình phóng chưởng đánh chết con trăn khổng lồ, đã phát ra một tiếng vang long trời lở đất. Tiếng vọng ầm ầm khe hang, chỗ nào cũng phản ứng, trong vòng mấy dặm còn nghe tiếng. Đáng lý chủ nhân chốn này phải xuất hiện điều tra rồi mới phải Tại sao vẫn yên lặng như tờ, không thấy một bóng người
Phía trong dậu trúc hoa nở đầy vườn, nhà cửa quét tước sạch sẽ không chút bụi bậm. Rõ ràng bên trong có người cư trú mà sao người đó trầm lặng như vậy, tuyệt không để ý đến việc bên ngoàỉ!
Độc Cô Nhạn tiến lại gần cánh cổng ván cây đóng kín khẽ gõ ba cái Trong nhà tranh vẫn tĩnh mịch như trước, không có tiếng người đáp lại
Độc Cô Nhạn ngẩn ngơ một hồi lạ gõ cổng. Lần này chàng gõ mạnh hơn nhưng vẫn chẳng thấy hồi âm.
Sau cùng chàng lớn tiếng la gọi, vẫn không thấy ai phản ứng.
Độc Cô Nhạn không nhịn được bật lên tiếng cười, bụng bảo dạ:
– Chủ nhân nhà này nếu không đi vắng, thì phải là con người điếc đặc.
Không thì chẳng có lý gì trầm lặng như thế được.
Chàng quyết tâm phá giải mối hoài nghị Hai vai vừa rung động người chàng đã vọt qua dậu trúc vào trong.
Căn nhà tranh này có ba gian mà cửa phòng chỉ khép hờ.
Độc Cô Nhạn hơi nhíu cặp lông mày Chàng cố ý dậm mạnh xuống đất cho phát ra tiếng động rồi mới đẩy cửa đi vàọ
Trước mặt chàng bày ra một cảnh tượng khủng khiếp, khiến chàng phải sửng sốt. Trong phòng đồ đạc tung tóe lộn xộn. Một xác chết nằm lăn ra đó. Vết máu vung vãi khắp mặt đất.
Xác chết này máu thịt bầy nhầy trông không rõ bản tướng nữạ Có điều ngó vết da dăn deo, người khô như que củi râu tóc trắng bạc và rối tung chàng biết người bị nạn là một lão già tuổi ngoài bảy mươị
Cứ theo huyết tích mà phán đoán thì lão già này ngộ nạn lâu lắm mới trong vòng một giờ. Một điều chắc chắn hơn nữa lão là chủ nhân nơi nàỵ Ngoài ra chàng không biết gì hơn, rồi tự đặt ra nhiều nghi vấn:
– Người này là nhân vật thế nàỏ Co tiếng tăm gì trên chốn giang hồ không?
Lão bị ai hạ sát? Nguyên nhân vụ giết người là để trả thù hay để tranh cướp bảo vật?...

Đồng thời chàng xác định được một điều nữa là nơi đây phải có đường thông lộ khác ra ngoài nếu không thì hung thủ ra vào bằng cách nàỏ
Cách trần thiết trong phòng rất đơn giản thật khó mà tìm ra được vật tích gì.
Đã không biết thân thế lão già thì còn trời nào hiểu được người hành hung là aỉ
Độc Cô Nhạn buông tiếng thở dài, tự nhủ:
– Trên chốn giang hồ thiếu chi chuyện tầm thù! Những vụ chém giết thường xảy ra như cơm bữạ Mình đã chẳng có liên quan gì đến người này lại không quen biết thì hơi đâu mà suy nghĩ làm chi cho mệt.
Độc Cô Nhạn nghĩ thế rồi trở gót toan đị
Giữa lúc ấy bỗng chàng phát hiện một vật khiến chàng không khỏi giật mình là phía trong cửa có một cây ngọc tiêu bị gãy bỏ đó.
Độc Cô Nhạn chấn động tâm thần. Chàng vội vào phòng kiểm điểm lại thật kỹ hết mọi chỗ. Tại phòng bên, chàng phát hiện một sênh vỡ tan...
Cứ những vết tích này mà đoán, dường như chàng đã xác định được người chết là ai rồị
Độc Cô Nhạn không muốn cho mối hoài nghi của chàng thành sự thực vì nó thảm khốc và đáng sợ vô cùng! Nhưng...
Chàng còn đang suy nghĩ bỗng bên ngoài có tiếng bước chân sột soạt rồi một thanh âm trong trẻo la lên:
– Gia gia! Gia gia!....
Độc Cô Nhạn trái tim chìm hẳn xuống vì chàng nghe rõ thanh âm đó là Lâm Nguyệt Thụ
Nửa ra oán trách nửa ra nũng nịu nàng lại cất tiếng gọi:
– Gia gia! Tôn nữ không ở nhà gia gia lại uống rượụ Chắc bây giờ gia gia say khướt rồị
Cảnh tượng trong phòng khiến cho chàng ngây ra như Từ Hải chết đứng. Cả bầu không khí cũng tựa hồ dừng lạị
Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà Lâm Nguyệt Thu miệng há hốc mà không thốt ra được câu nàọ
Độc Cô Nhạn cảm thấy trong ngực nặng như đá đeọ Chàng khẽ cất tiếng gọi:
– Lâm cô nương! Lâm cô nương!
Lâm nguyệt Thu sững sờ một chút rồi đột nhiên khóc rống lên. Nàng nhảy sổ vào ôm lấy xác chết máu thịt bầy nhầy, vừa khóc vừa la:

– Gia gia! Gia gia chết một cách thê thảm thế nàỵ Tôn nhi quyết báo thù cho gia giạ Gia gia ơi! Làm sao gia gia lại uống nhiều rượủ Tôn nhi biết là nếu gia gia không say thì hung thủ quyết không hạ sát được gia giạ..
Nàng khóc thảm thương chết đi sống lại mấy lần, tưởng chừng như đứt từng khúc ruột. Đồng thời bộ xiêm y trắng nõn của nàng nhuộm máu đầm đìa, biến thành màu hồng loang lổ coi rất thảm hại
Độc Cô Nhạn lòng đau như dao cát, trầm giọng la lên:
– Lâm cô nương! Lệnh tổ phụ không may gặp nạy, tưởng cô nương nên bớt nỗi bi ai mà thuận theo số mệnh để tâm mưu đồ cuộc báo thù mới phải! Tại hạ nghe cô nương nói thì dường như đã biết hung thủ là ai rồị..
Lâm Nguyệt Thu khóc hai mắt sưng húp lên và đỏ ngầu
Đột nhiên nàng đứng phắt dậỵ Cặp mắt nảy lửa căm hờn trợn lên nhìn Độc Cô Nhạn trừng trừng. Nàng thét lớn:
– Độc Cô Nhạn! Mi là loài cầm thú...
Độc Cô Nhạn sửng sốt:
– Tại hạ....
Lâm Nguyệt Thu nghiên răng rít lên:
– Thủ đoạn mi thật là tán khốc! Gia gia ta cùng mi có thù oán gì mà mi nỡ hạ độc thủ? Độc Cô Nhạn! Mi còn là giống người nữa không?
Độc Cô Nhạn vội vàng giải thích:
– Cô nương đã hiểu lầm rồi!.... Lệnh tổ phụ bị hạ sát trước khi tại hạ tới đâỵ..
Lâm Nguyệt Thu gầm lên như người điên:
– Ta không hiểu lầm chút nào cả. Trừ mi ra không còn ai đến đây mà sát hại gia gia ta nữạ
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Lâm cô nương! Sao cô nương lại nhất quyết là như vậỷ Nếu cô nương biết tại hạ là người thế nào thì tất không có sự hiểu lầm. Cô nương nếụ..
Lâm Nguyệt Thu hầm hầm ngắt lời:
– Mi đừng cãi chối nữạ Từ ngày ta có trí nhớ đến bây giờ, chưa có một người nào vào tới đâỵ Huống chi ta đương trường bắt được mi thì dù mi có nói gì cũng bằng thừạ..
Hai người đang tranh biện. Đột nhiên Lâm Nguyệt Thu rung hai tay một cáị
Nàng đánh ra hai chưởng, đồng thời nàng thét lên:
– Độc Cô Nhạn! Bữa nay ta quyết liều mạng với mi!....
Độc Cô Nhạn cặp lông mày nhăn tít lại, chàng lạng người đi nể tránh

roi nhăn nhó cười hỏi:
– Cô nương! Cô nương hãy bình tâm lại được không?
Lâm Nguyệt Thu ra chiêu không trúng sửng sốt hỏi:
– Độc Cô Nhạn, mi còn muốn hỏi gì nữả
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Tại hạ giết người đã nhiều, nhưng kẻ bị hạ sát toàn là quân độc ác bất nhân. Vả lại giữa tại hạ và lệnh tổ phụ bình sinh vốn không quen biết thì dĩ nhiên không có thù hận gì nhau, khi nào tại hạ lại giết người một cách vô lý?...
Lâm Nguyệt Thu vẫn chưa nguôi giận, lớn tiếng quát:
– Có phải vì ngươi muốn ăn cắp khúc "Thiên Lôi Dẫn"?
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Thiên Lôi Dẫn ư? Khúc nhạc này ghê gớm lắm hay saỏ
Lâm nguyệt Thu vênh mặt lên đáp:
– Đó là tinh hoa của gia gia ta đã đem tâm huyết cả một đời người để cấu tạo nên, người đã phải hao phí bốn mươi lăm năm ròng để phổ xong khúc nhạc này, thì dĩ nhiên nó tuyệt diệu không biết đến mức nào mà kể!....
Độc Cô Nhạn vội hỏi:
– Cô nương có thổi được khúc phổ này không?
Lâm Nguyệt Thu đáp:
– Khúc phổ này ta chưa được trông thấy bao giờ chứ đừng nói đến chuyện tập khúc phổ đó. Gia gia ta cất giấu nơi nào ta cũng không hay Người thường bảo ta:
nếu căn bản về lội lực chưa đến trình độ nhất định mà học tấu khúc đó thì tất nhiên bị tẩu hỏa nhập ma, chẳng khác chi châm lửa tự sát...
Độc Cô Nhạn dậm chân nói:
– Hỏng bét! Nếu khúc phổ đó mà lọt vào tay kẻ yêu tà thì hậu quả không biết đâu mà lường!
Lâm Nguyệt Thu trợn cặp mắt tròn xoe lên hỏi:
– Thực tình gia gia ta không phải do ngươi giết chết ư?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Tại hạ không biết làm thế nào để cô nương tin được lòng tạ hạ bây giờ?
Lâm Nguyệt Thu đảo mắt nhìn chàng mấy lần rồi dịu giọng:
– Ngươi có lập lời trọng thề thì ta mới tin được phần nào
Độc Cô Nhạn không ngần ngừ nhìn lên trời lớn tiếng thề:
– Nếu tại hạ hạ thủ tàn sát lệnh phụ thì trời tru đất diệt tức khắc, chẳng được chết vẹn toàn.
Lâm Nguyệt Thu gật đầu nghẹn ngào hỏi lại:

– Được rồi! Ta hãy tạm thời tin ngươị Nhưng... ai đã hạ sát gia gia tả...
Độc Cô Nhạn nghiêm nét mặt đáp:
– Đây chính là vấn đề cô nương và tại hạ phải điều tra cho ra manh mối
Ngừng một lát chàng lại nói:
– Cô nương có biết ngày thường lệnh tổ phụ hay liên lạc giao lưu với ai không?
Lâm Nguyệt Thu lớn tiếng đáp:
– Ta đã nói trước là từ khi chúng ta vào chốn này chưa có ai đến đâỵ Dĩ nhiên gia gia ta cũng chưa giao kết với một ông bạn nàọ Lão nhân gia cũng chưa rời khỏi nơi đây một bước.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười nói:
– Cô nương nói vậy không đúng rồị
Lâm Nguyệt Thu cau mày hỏi:
– Sao lại không đúng?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Nghe nói lần này cô nương ra ngoài là vâng mệnh tổ phụ với mục đích:
Một là cứu chưởng môn các phái lớn thoát khỏi sự uy hiếp của bọn Thuần Vu Thế Giạ Hai là dẫn tại hạ về ra mắt lệnh tổ phụ! Có đúng vậy không?
Lâm Nguyệt Thu đáp:
– Đúng thế! Chính lão nhân gia đã bảo ta như vậỵ
Độc Cô Nhạn bật cười đáp:
– Nếu lão nhân gia không rời khỏi nơi đây lại chẳng có người đến chốn này thì sao lão gia biết các môn phái lớn đang bị bọn Thuần Vu Thế Gia uy hiếp?
Đồng thời vì lẽ gì lão gia biết rõ danh hiệu của tại hạ để sai cô nương tìm kiếm?
Lâm Nguyệt Thu chưng hửng dương cặp mắt nhìn đáp:
– Gia gia ta giỏi về độn toán, lão nhân gia biết cả quá khứ vị lai, tuy lão gia không ra cửa nhưng bất luận việc lớn nhỏ trên chốn giang hồ đều không qua tai mắt lão nhân gia được.
Độc Cô Nhạn chau mày nói:
– Tại hạ không tin rằng lão gia có thuật thần kỳ nàỵ Nếu lão nhân gia có bản lĩnh đó tất biết hôm nay có hạn...
Lâm Nguyệt Thu khóc òa lên nói:
– Đáng trách lão nhân gia chỉ thích uống rượu, hễ ta ra khỏi cửa là lão gia không rời bầu rượu ra nữạ Lão gia uống cho say khướt mới

thôị Một khi rượu đã say mèm thì bất luận việc gì cũng không nhớ ra nữạ
Độc Cô Nhạn lắc đầu cười rồi đáp:
– Nếu tình trạng này quả có thực thì cũng vẫn còn nhiều chỗ khả nghị
Lâm Nguyệt Thu ngắt lời:
– Có chỗ nào khả nghỉ
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi lại:
– Cô nương cùng lệnh tổ phụ đến đây ở đã bao lâủ
Lâm Nguyệt Thu lắc đầu đáp:
– Ta cũng không hiểu và chỉ biết rằng từ ngày ta có trí nhớ thì chúng ta đã ở đây rồị
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi hỏi:
– Ngoài lịnh tổ phụ ra trong nhà cô nương còn ai nữả
Lâm Nguyệt Thu sắc mặt biến đổi ngắt lời:
– Không còn ai nữạ Trong nhà này chỉ có gia gia với ta hai người mà thôị
Độc Cô Nhạn cười lạt hỏi:
– Chẳng lẽ cô nương không có song thân ư?
Lâm Nguyệt Thu toàn thân run bần bật đáp:
– Ta không biết. Gia gia ta không cho hỏi tới vụ nàỵ Mỗi khi nhắc tới là lão nhân gia nổi nóng.
Độc Cô Nhạn khẽ gật đầu nói:
– Như vậy thì nhất định lệnh tổ oán giận song thân cô nương lắm!
Lâm Nguyệt Thu mày liễu dựng ngược hỏi:
– Ngươi nói chuyện đó làm chỉ Nếu ngươi nguyện ý giúp ta thì chẳng nên hỏi đến chuyện rườm rà nàỵ..
Cặp mắt u buồn đảo nhìn quanh một lượt nàng lại nói tiếp:
– Nếu quả ngươi không bạ sát gia gia ta thì chắc chắn là Nhị Phu nhân ở Thuần Vu Thế Gia!
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Lúc cô nương mạo nhận uy danh của lệnh tổ phụ ở trước núi Bắc Mang lời ăn tiếng nói của cô tựa hồ là một nhân vật đã quen bôn tẩu giang hồ, vả lại vì lẽ gì cô nương biết được người đàn bà áo xanh che mặt là nhị phu nhân nào đó?
Lâm Nguyệt Thu thừa nhận đáp:
– Những cái đó đều do gia gia ta chỉ bão, lão gia đã giỏi khoa độn toán nên nhất thiết cái gì người tính cũng linh nghiệm. Ta bất quá chỉ nghe theo lời lão gia mà hành động.
Độc Cô Nhạn ban đầu có ý nghi ngờ nhưng sau được dường như

chàng đã hiểu rõ, liền gật đầu nói:
– Tên hung thủ hạ sát lệnh tổ phụ có thể truy tầm ra được. Nhưng vụ này rắc rối vô cùng, cần phải mất khá nhiều thì giờ.
Lâm Nguyệt Thu nghi ngờ hỏi lại:
– Chẳng lẽ hung thủ không phải Nhị phu nhân ở Thuần Vu Thế Giả
Độc Cô Nhạn đáp ngay:
– Nhất định không đúng đâu! Có điều hung thủ tất liên quan tới Thuần Vu Thế Gia!
Lâm Nguyệt Thu ngắt lời:
– Theo ngươi phỏng đoán thì ai là hung thủ?
Độc Cô Nhạn ra chiều khó nghĩ rồi lắc đầu đáp:
– Hiện giờ xin miễn thứ cho tại hạ không thể nói ra được. Và chính tại hạ không hiểu mình phỏng đoán đúng hay saỉ Có điều nếu cô nương tin lời tại hạ thì tại hạ có thể chỉ dẫn cho cô nương tìm ra hung thủ được.
Lâm Nguyệt Thu hỏi:
– Ta tin ngươi rồị Bây giờ chúng ta làm thế nào để truy nã thủ phạm?
Độc Cô Nhạn nở một nụ cười nhăn nhó ngắt lời:
– Việc này không thể hấp tấp được. Vả lại nó liên quan đến một việc rất trọng đại Còn phải chờ cho việc trọng đại kia giải quyết xong là cháy nhà lòi ra mặt chuột. Nếu chỉ chú ý một việc truy tìm hung thủ đã hạ sát lệnh tổ phụ thì chẳng những nhọc mình vô ích mà dù có chạy khắp bên trời góc biển cũng khó lòng tìm ra được.
Lâm Nguyệt Thu nhíu cặp lông mày ra chiều ngờ vực hỏi:
– Ngươi còn úp mở làm chỉ Sao lại không nói huỵch toẹt những lời phỏng đoán của ngươi cho ta nghe được?
Lâm Nguyệt Thu đau khổ sầu bi, hai tay vò vào nhau không ngớt.
Độc Cô Nhạn đột nhiên phát giác ra trong tay nàng có tấm ngân bài lấp loáng. Mặt trên khắc chiếc đầu lâu, thì trong lòng rất đỗi nghi ngờ. Chàng vội hỏi:
– Trong tay cô nương cầm cái gì vậỷ
Lâm Nguyệt Thu hậm hực liệng tấm ngân bài xuống đất rồi nói:
– Ta nhớ là gia gia từng bảo ta cái này kêu bằng “Truy Hồn lệnh phù” gì gì đó...
Độc Cô Nhạn vội hỏi:
– Truy Hồn lệnh phù ư?
Lâm Nguyệt Thu đáp:
– Cái này của Nhị phu nhân ở Thuần Vu Thế Gia đã vứt cho tạ Mụ còn bảo sau này sẽ tặng một thứ lễ vật tức là bệnh cùi của nhà mụ truyền sang cho ta khiến ta cũng bị đau khổ như bọn họ. Dĩ nhiên

bọn họ tưởng ta là gia giạ Vậy thì cái lễ vật họ bảo tặng đó là cho gia gia tạ
Chuyện này Độc Cô Nhạn đã biết rồị Chàng nhớ lúc ở cửa núi Bắc Mang, người đàn bà áo xanh che mặt liệng ra một vật lấp loáng trước khi bỏ đị Té ra chính là cái nàỵ
Chàng gượng cười nói:
– Nguyên một điểm này cũng đủ chứng minh người hạ sát lệnh tổ phụ không phải là Nhị Phu nhân.
Chàng đảo mắt nhìn quanh nói tiếp:
– Lâm cô nương! Nói chuyện không đâu vô ích. Bây giờ chúng ta phải làm ngay mấy việc. Một là tìm kiếm khúc Thiên Lôi Dẫn, hai là mai táng thi thể lệnh tổ phụ. Ba là phải rời khỏi nơi đâỵ
Lâm Nguyệt Thu trợn cặp mắt thất thần nhìn chàng hỏi:
– Tại sao lại phải rời khỏi nơi đây lập tức?
Độc Cô Nhạn thờ dài đáp:
– Vì muốn điều tra cho ra hung thủ một cạch mau lẹ.
Lâm Nguyệt Thu trăm mối tơ vò, nàng không biết làm thế nào đành gạt lệ gật đầu đáp:
– Thôi cũng được. Nhất thiết ta đều theo ý ngươị.. Nhưng khúc Thiên Lôi Dẫn thì chẳng phải tìm nữa!
Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ hỏi:
– Tại sao vậỷ
Lâm Nguyệt Thu ngập ngừng đáp:
– Bình nhật gia gia ta ít khi bước chân ra khỏi cửa, khúc Thiên Lôi Dẫn chắc không ra ngoại phạm vi ba gian nhà nàỵ Thế mà hơn mấy năm nay ngày nào ta cũng tìm khúc nhạc đó mà chẳng thấy đâụ
Độc Cô Nhạn chau mày nghĩ:
– Nếu vậy thì có khi lão gia giấu khúc đó trong mình.
Lâm Nguyệt Thu lắc đầu đáp:
– Không có đâu, mỗi khi gia gia say rượu là ta lại lục tìm trong mình cũng không thấỵ
Độc Cô Nhạn không nói gì nữa, chàng cũng chẳng ý kiến của Lâm Nguyệt Thu có đồng tình hay không. Chàng lập tức tìm kiếm thật kỹ trong phòng.
Chàng tìm hết ba gian nhà mà cũng không thấy khúc Thiên Lôi Dẫn chi hết.
Bỗng chàng nhăn tít cặp lông mày, dậm chân nói:
Tình hình này đã rõ lắm rồị Khúc nhạc của lệnh tổ phụ nhất định bị lọt nào tay hung thủ lấy đem đi mất rồi!

Hồi 18
Phóng Tia Hồng Hào Kiệt Truyền Tin

Lâm Nguyệt Thu ngơ ngác hỏi:
– Sao ngươi dám quả quyết như vậy?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Nếu không thế thì hắn đã chẳng hạ sát lệnh tổ phụ.
Câu này của chàng tỏ ra rất đúng lý vì hung thủ đến đây mục đích là lấy cho được Thiên Lôi Dẫn nếu hắn chưa nắm được khúc nhạc thì chỉ dùng những cực hình tàn khốc để tra khảo chứ không giết người ngay.
Lâm Nguyệt Thu nghiến răng la lên:
– Gia gia! Tôn nữ xin lập lời minh thệ trước linh hồn gia gia:
Tôn nữ mà còn một hơi thở cũng quyết tâm tìm cho ra tên hung thủ hạ sát gia gia. Tôn nữ mà không phanh thây hắn ra làm muôn đoạn thì nhứt định không chịu bỏ qua.
Đoạn nàng đào một cái huyệt ngay ở trong phòng để mai táng thi thể Lâm Thiên Lôi. Rồi nàng lại đắp lên thành nấm mộ tròn.
Độc Cô Nhạn vẫn thõng tay đứng nhìn, để mặc Lâm Nguyệt Thu làm việc.
Bây giờ chàng mới tủm tỉm cười nói:
– Lâm cò nương! Cô làm thế này không được...Chúng ta chẳng nên để cho lệnh tổ phụ chết đị..
Lâm Nguyệt Thu ngạc nhiên hỏi:
– Ngươi nói thế là có ý gì?
Độc Cô Nhạn không trả lời, đột nhiên chàng đưa tay áo ra phất một cái quét qua nấm mồ.
Nhưng tiếng rào rào vang lên một hồi. Cát bụi tung bay tứ phía. Luồng kình phong tiếp tục ào ào xô ra.
Chỉ trong khoảnh khắc nấm mồ tròn đã thành bình địa. Bao nhiêu đất cát đều vọt ra ngoài nhà tranh.
Lâm Nguyệt Thu muốn ngăn trở thì đã không kịp nữa. nàng tức quá nước mắt chảy quanh thét lên:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi điên rồi hay sao?
Độc Cô Nhạn chỉ cười mà không đáp. Hai hay chàng vẫn quạt đều cho đất vụn bay đi hết sạch sẽ, đoạt chàng xếp đạt lại những đồ trong nhà giữ nguyên tình trạng cũ tựa hồ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lâm Nguyệt Thu ủ rũ ngồi trong góc nhà, nàng lạc giọng nói:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi định làm trò gì thế này?
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Giản dị lắm! Âm Thánh Lâm Thiên Lôi ẩn rồi lại hiện. Từ nay lão sẽ luôn luôn lộ diện trên chốn giang hồ.
Lâm Nguyệt Thu nghi ngờ hỏi lại:
– Phải chăng ngươi muốn mạo xưng là gia gia ta?
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Đúng thế! Chẳng những chỉ mình cô nương, mà cả tại hạ nữa. Từ nay Âm Thánh Lâm Thiên Lôi sẽ không còn ở yên một chỗ mà xuất hiện trên chốn giang hồ.
Lâm Nguyệt Thu nhăn tít cặp lông mày nói:
– Ta chỉ có thể mô phỏng thanh âm của gia gia, chứ không thể cải trang giống gia gia được. Vả lại bản lãnh ta so với gia gia còn kém xa.
Độc Cô Nhạn nói:
– Đã mô phỏng được âm điệu thì hình dáng cũng có thể cải trang được. Khi cần đến cô sẽ dùng tấm khăn xanh để che mặt. Hay ở chỗ là lệnh tổ phụ ẩn cư đã lâu. Tại hạ thiết tưởng ngoài những ông bạn chí thân đại khái không ai có thể nhận ra được lão gia. Còn về chuyện võ công cao thấp thì chỉ cần một điều khi cô nương gặp trường hợp phải đối phó thì cô liệu mà hành động, tưởng không đến nỗi lại bị người ta phát giác được đâu.
Lâm Nguyệt Thu không hiểu, ngắt lời:
– Làm như vậy có lợi ích gì không?
Đột cô Nhạn đáp ngay:
– Ít ra là gieo vào đầu óc tên hung thủ đã hạ sát lệnh tổ phụ những mối hoài nghi và tất nhiên hắn sẽ kiếm cách để hành động cho biết rõ điều bí ẩn về Âm lão tiền bối xuất hiện là chân hay giả, làm như vậy há chẳng khiến cho kẻ thù tiếp cận mình hơn?
Lâm Nguyệt Thu đổi sầu làm tươi nói:
– Cái trò hí lông quỉ thần của ngươi kể ra cũng có lý, vậy chúng ta cứ thế mà làm...
Nàng nói xong lấy trong bọc ra một sấp vải vừa vàng vừa trắng đưa cho chàng nói:
– Những cái này là Âm công khúc phổ mà ta đã hiểu rồi. Nếu ngươi muốn cải trang làm gia gia ta thì cần đến thứ này lắm, vậy ngươi hãy cầm lấy.
Độc Cô Nhạn không khách sáo chi hết, chàng đưa tay đón lấy xấp vải ngay.

Chàng nở một cụ cười tự nhiên nói:
– Tại hạ nhật sinh làm người, chưa theo ai học võ công hết. Đây có thể nói là lần đầu tiên.
Chàng ngừng lại một lát rồi nói tiếp:
– Còn một điều nữa tại hạ muốn hỏi cô nương. Lệnh tổ phụ muốn cô dẫn tại hạ về đây cô có biết vì lẽ gì không?
Lâm Nguyệt Thu "Ồ" lên một tiếng rồi đáp:
– Ngươi không hỏi thì ta quên mất, gia gia ta biểu có một việc quan trọng muốn nói cho ngươi hay.
Độc Cô Nhạn nóng nảy hỏi lại ngay:
– Cô nương có biết việc gì không?
Lâm Nguyệt Thu lắc đầu đáp:
– Lão nhân gia không nói, ta cũng chẳng buồn hỏi làm chi. Nàng nghiêng đầu đi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp:
– Dường như lão gia muốn bảo ngươi lên núi Quát Thương một chuyến, tìm vào động Linh xà gì có, để ra mắt một người đứng tuổi tàn phế.
Độc Cô Nhạn ngạc nhiên:
– Ủa!
Lập tức chàng bị hãm vào tình thế vô cùng nghi hoặc. Chàng chẳng hiểu giã mình và Âm thánh Lâm Thiên Lôi có mối liên quan nào không? Thật ra thân thế chàng là cả một màn bí mật khó lòng khám phá ra được. Ba chữ "Độc Cô Nhạn" là tự chàng lựa chọn lấy. Từ ngày chàng có trí nhớ đến giờ, chàng chỉ biết mình là một đưa trẻ côi cút bị bỏ rơi.
Chàng tự nhủ:
– Âm Thánh Lâm Thiên Lôi đã muốn mình tới đó, tất có thâm ý. Nhưng lão đã chết rồi thì bất luận điểm bí mật gì có liên quan tới mình mà lão biết được thì nay cũng theo lão đi luôn.
Bây giờ chàng chỉ còn một đường lối duy nhất là đến núi Quát Thương tìm vào dộng Linh xà để gặp người đứng tuổi tàn phế. Người ấy là ai? Chàng tìm đến y có lượm được kế quả gì không? Dù chàng có thông minh đến bực nào cũng không thể đoán ra.
Lâm Nguyệt Thu vẻ mặt vừa buồn rầu vừa nóng nảy cất tiếng đánh tan bầu không khí trầm lặng. Nàng hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Bây giờ chúng ta làm gì đây?
Độc Cô Nhạn như người mơ mộng tỉnh giấc, chàng thở dài một cái rồi đáp:
– Chúng ta nên đi thôi!
Dứt lời chàng cất bước ra khỏi nhà tranh.

Lâm Nguyệt Thu cũng ra theo. Nàng ngửa mặt huýt lên một hồi sáo lanh lảnh nhẹ nhàng.
Độc Cô Nhạn dừng bước lấy làm kỳ hỏi:
– Cô nương làm thế...
Lâm Nguyệt Thu dứt tiếng huýt, nàng ngắt lời:
– Ta gọi con rắn thần giữ cửa sau để dặn nó mấy câu.
Độc Cô Nhạn khẽ buông một tiếng thở dài đáp:
– Không dám dấu cô nương, con trăn ấy đã bị chết bởi Ngủ Hành Thần Chưởng cửa tại hạ. Bây giờ chắc nó biến thành bụi bay đi hết rồi.
Lâm Nguyệt Thu rú lên:
– Úi chao! Ngươi giết nó rồi ư? Đó là một con mãng xà mà gia gia ta nuôi mấy chục năm. Ngươi thật là tàn độc!
Độc Cô Nhạn vội nói ngay:
– Không phải tại hạ chí bụng đánh chết nó, mà là vô tình gây nên lỗi lầm này.
Lâm Nguyệt Thu vẻ mặt thê thảm. Nàng thừ người ra một lúc rồi chẳng biết làm thế nào được. Nàng hỏi:
– Vậy ngươi vào đây bằng cửa động phía sau. Cửa động đó đã bị gia gia phong tỏa mấy chục năm rồi mà sao ngươi tìm được tới nơi?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Đó chỉ là tại hạ xông xáo liều lĩnh chứ không biết gì đến chỗ đào nguyên trong cõi tục này, mà cũng không biết đó là nơi ẩn cư của lệnh tổ phụ và cô nương.
Lâm Nguyệt Thu thở dài nói:
– Nếu không phong tỏa phía sau cửa động thì rất dễ bị người phát giác chúng tạ..
Độc Cô Nhạn xua tay ngắt lời:
– Không phải! Tại hạ có một biện pháp hay hơn.
Chàng chưa dứt lời đã tung mình nhảy về phía trước. Người chàng vọt đi nhanh như tên bắn, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua đường địa đạo đến trước cửa động.
Con trăn bị đánh chết không còn tung tích gì nữa, chắc nó thành bụi bay đi rồi.
Lâm Nguyệt Thu cũng theo dõi. Nàng lạnh lùng nhìn Độc Cô Nhạn không nói câu gì.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười, đột nhiên giơ ngón tay lên không điểm tới.
Bỗng nghe những tiếng lạo xạo rồi bụi cát tung bay bốn mặt. Cửa động đả xuất hiện một hàng chữ lớn như rồng bay phượng múa:

“Động này phong tỏa rồi.
Kẻ nào thiện tiện tiến vào tất phải chết”.
Độc Cô Nhạn viết xong khẽ Lâm Nguyệt Thu:
– Lâm cô nương! Bây giờ nên theo cửa động phía trước mà ra.
Dứt lời chàng trở gót toan đi.
Lâm Nguyệt Thu nhíu cặp lông mày hỏi:
– Đã nói là phong tỏa cửa động thì phải đóng kín lại mới đúng! Làm sao còn để trống thế này đã bỏ đi.
Độc Cô Nhạn mỉm cười đáp:
– Có thế mới tăng thêm vẻ thần bí, khiến kẻ nhát gan nhìn thấy phải lùi bước, còn người lớn mật thì nhất định tiến vào để điều tra.
Lâm Nguyệt Thu ngơ ngác hỏi:
– Nhưng làm như vậy có lợi gì đâu?
Độc Cô Nhạn mỉm cười đáp:
– Đây cũng là một trong những kế hoạch đề tìm ra hung thủ đã sát hại lệnh tổ phụ.
Lâm Nguyệt Thu không nhịn được bật lên tiếng cười hích hích nói:
– Kể ra ngươi cũng lắm mưu thần chước quỉ.
Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:
– Việc này e rằng cũng chẳng ích gì. Trừ phi chúng ta ở lại đây mà canh gác. Nếu không thỉ dù có người vào thám thính mình cũng chẳng biết gì.
Độc Cô Nhạn nghiêm sắc mặt nói:
– Dù tại hạ ở bên trời góc biển mà chỉ một con chim hoặc một con thú tiến vào trong này tại hạ cũng thấy rõ mồn một.
Lâm nguyệt Thu trố mắt ra nhìn chàng hỏi:
– Ngươi quả có bản lĩnh thông thần như vậy ư?
Độc Cô Nhạn chỉ cười mà không trả lới, chàng lại xoay mình theo đường hầm vọt đi.
Lúc này vào khoảng canh một. Chiều trời thảm đạm trăng sao lờ mờ càng tăng thêm vẻ thần bí rùng rợn.
Hai người đều nội công tinh thâm có thể nhìn rõ mọi vật xung quanh và vẫn chạy đi như bay không chút gì trở ngại, nhưng lần này do Lâm Nguyệt Thu đi trước dẫn đường. Nàng quay sang mé tả căn nhà tranh chạy qua khu rừng chi chít những cây khô lá héo mà đi. Gió núi lại chợt nổi lên. Và nhất là trong khe hang sâu như đáy giếng. Tiếng gió lại càng mạnh, những cây thông réo lên như sấm động cơ hồ muốn làng thủng cả màng tai, khiến người nói lớn tiếng cũng không nghe rõ.
Đi hết khu rừng tùng, liền bị vách núi ngăn đường. Lưng chừng vách

núi là một cái cửa đông lớn hơn một trượng vuông. Cửa này mới là cửa chính, đứng cách chừng hơn trượng đã nhìn rõ. Bên ngoài cửa động chỉ có một tảng đá lồi ra không đầy hai thước vừa đủ đặt chân lên. Phía dưới tảng đá này là vực sâu muôn trượng.
Nếu không phải là tay khinh công siêu quần xuất chúng thì khó mà trèo lên được trước hang động.
Độc Cô Nhạn nhìn lên thì thấy cửa động có treo một tấm biển viết bốn chữ lớn:
“Thiên Lôi Động Phủ”.
Đường địa đạo dài hơn mười trượng, vẫn nghe tiếng thông réo rít lên như tiếng sóng cồn không ngớt.
Bốn chữ “Thiên Lôi Động Phủ” quả đúng với nghĩa của nó.
Chàng không ngần ngừ gì nữa, dùng kim cương chỉ pháp viết vào bên “Thiên Lôi Động Phủ” một dòng chữ lớn:
“Động này đã phong tỏa, kẻ nào thiện tiện tiến vào tất phải chết” Lâm Nguyệt Thu vừa đi tới. Nét mặt nàng bỗng sa sầm. Hai mắt sưng húp, đỏ ngầu. Nàng nhìn Độc Cô Nhạn một rồi theo sườn núi bích lập cao chót vót co người lại tuột xuống. Vách núi này thẳng tắp, nguy hiểm dị thường nhưng khinh công nàng rất nhẹ nhàng chỉ như một cái bóng trắng lấp loáng. Thân pháp nàng nhanh như khỉ vượn, chớp mắt đã mất hút.
Độc Cô Nhạn bất giác sinh lòng kính phục, chàng lẩm bẩm:
– Nguyệt Thu là một cô gái nhỏ tuổi mà đã thành công như vậy thì bước tiền đồ mai hậu không biết đâu mà lường.
Chàng ngẫm nghĩ rồi cũng lướt theo. Chẳng bao lâu hai người đã song song chạy trong hang núi.
Lâm Nguyệt Thu vừa gặp biến cố. Tổ phụ bị hạ sát, lòng nàng đau quặn, cứ lẳng lặng mà đi không nói câu gì. Độc Cô Nhạn cũng có nhiều nỗi lo nghĩ trong lòng nên cũng không mở miệng.
Hai người cứ lặng lẽ mà đi ra khỏi núi Lục Bàn. Phía trước là một thôn trang đứng xa trông chỉ thấy một vùng đen ngòm. Thôn trang này không tới mười nóc nhà, phần nhiều là những người mưu sinh bằng nghề săn bắn. Lúc này gần hết canh hai. Cư dân trong trang đều đã ngủ say, nên chỉ thấy tối om mà tuyệt không nghe thấy tiếng người.
Độc Cô Nhạn chau mày đột nhiên chàng vung tay một cái, phóng ra ba tia sáng đỏ lờ mờ. Làn ánh sáng này tuy không rõ lắm, nhưng ở nơi tối tăm lúc đêm khuya cũng có thể nhìn thấy mọi vật trong hơn một dặm.
Lâm Nguyệt Thu dừng bước hỏi:

– Độc Cô Nhạn! Ngươi giở trò quỷ quái gì đó?
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười đáp:
– Lát nữa cô sẽ rõ!
Chàng chưa dứt lời bỗng thấy bốn bóng đen lù lù từ đằng xa chạy tới.
Lâm Nguyệt Thu rất đỗi ngạc nhiên. Nàng vội thủ thế đề phòng chuẩn bị ứng chiến.
Bốn bóng đen kia xem chừng thân pháp không phải hạng tầm thường. Khi họ đến trước mặt mới nhìn rõ thì ra bốn tên hành khất quần áo lam lũ.
Độc Cô Nhạn mắt sáng như điện đảo nhìn bốn người mới đến một lượt rồi cất tiếng hỏi:
– Chắc bốn vị cũng biết tại hạ là ai rồi?
Bốn tên hành khất đưa mắt cho nhau, một lão già râu tóc bạc phơ tiến lên một bước ngập ngừng hỏi:
– Phải chăng tôn giá là Độc Cô Hiệp sĩ?
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Tại hạ chính là Độc Cô Nhạn. Nơi đây rừng hoang hẻo lanh, chắc không phải bốn vị đến đây để khất thực mà để theo dõi hành động của tại hạ có đúng không?
Lão hóa tử cười đáp:
– Chẳng dấu gì Độc Cô hiệp sĩ, bọn lão hóa chỉ biết vâng lệnh trên mà hành động.
Độc Cô Nhạn sa sầm nét mặt hỏi:
– Các vị vâng theo trên làm việc sao không đến ra mắt tại hạ?
Lão hóa tử sửng sốt ấp úng đáp:
– Cái đó... Cái đó...
Lão lập đi lập lại hai tiếng mà không nói rõ ra được. Lão đưa mắt nhìn Lâm Nguyệt Thu tỏ ra sự hiện diện của nàng khiến lão không tiện nói thực.
Độc Cô Nhạn cũng không hỏi vặn nữa, chàng nói lảng sang chuyện khác:
– Bốn vị thuộc phân đà nào?
Lão hóa tử vội đáp:
– Bọn lão hóa ở dưới trướng phân đà Lũng Tây.
Độc Cô Nhạn hỏi ngay:
– Thế ra bốn vị thuộc quyền tiết chế của Lý đà chủ hay sao?
Lão hỏa tử gật đầu đáp:
– Chính phải..
Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Ngoài Lý đà chúa bốn vị còn theo mệnh lệnh của ai nữa?
Lão hóa tử đáp:
– Dĩ nhiên bọn lão hóa thuộc quyền tối cao của bang chúa bổn bang và năm vị đại trưởng lão ở tổng đà!
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười. Đột nhiên chàng thò tay vào bọc lấy ra tấm bài đồng có khắc chín cây gậy trúc rồi hỏi:
– Bốn vị có nhận ra vật này không?
Lão hóa tử khom lưng cúi đầu xuống tỏ vé rất cung kính đáp:
– Đây là Cửu Bổng đồng bài, lệnh phù tối cao của bản bang, có lý đâu lão hóa tử không nhận ra?
Độc Cô Nhạn hỏi tiếp:
– Vậy đối với người giữ đồng bài này phải thế nào?
Lão hóa tử đáp:
– Bất luận là ai giữ đồng bài này cũng chẳng khác gì đích thân bang chúa vậy, có quyền sai bảo bất cứ điều gì, các đệ tử bản bang cũng phải cúi đầu vâng lệnh.
Độc Cô Nhạn liếc mắt nhìn Lâm Nguyệt Thu đứng bên vẫn thấy nàng lộ vẻ kinh sợ, chàng cười hỏi:
– Tại hạ muốn ủy thác cho các vị một việc được chăng?
Lão hóa tử cúi đầu thấp xuống hơn nữa đáp:
– Có việc gì xin Độc Cô hiệp sĩ cứ sai bảo, bọn lão hóa không dám lãnh hai chữ “Ủy thác”.
Độc Cô Nhạn liền nói:
– Trong núi này có một chỗ gọi là “Thiên Lôi Động Phủ”, các vị có biết chăng?
Lão hóa tử đáp:
– Bọn lão hóa đã nghe nói tới và xin thưa thực... Độc Cô hiệp sĩ đánh chết con trăn khổng lồ rồi tiến vào động. Bọn lão hóa đã ở ngoài trinh sát rất lâu.
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Như vậy càng hay! Bây giờ các vị lựa cho mấy tay võ công cao cường trong hàng đệ tử quí bang canh giữ tại khu phụ cận cửa trước và cửa sau Thiên Lôi động phủ. Nếu có phát giác ra người nào tiến vào hoặc thấy điều gì khác lạ thì kiếm cách báo cho tại hạ hay..
Lão hóa vội đáp ngay:
– Lão phu xin tuân mệnh. Ngoài ra..
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Ngoài ra tại hạ cảm phiền các vị truyền vụ thư đến bang chủ quý bang nhờ lão nhân gia truyền xuống các hàng đệ tử trợ lực cho Lâm Nguyệt Thu cô nương đây. Bất luận cô cần điều chi mà quý bang có

thể giúp được thi xin giúp cho một tay..
Lão hóa tử đáp:
– Lão phu xin ghi nhớ.
Độc Cô Nhạn gật đầu cười nói:
– Tại hạ đa tạ quý vị và xin cáo biệt.
Chưa dứt lời Độc Cô Nhạn đã vọt mình tiến đi. Chẳng những bốn tên khiếu hóa không ngờ Độc Cô Nhạn nói đi là đi, đều đứng thộn mặt ra. Chính Lâm Nguyệt Thu cũng giật mình. Nàng vọt theo lớn tiếng gọi:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi lại nổi cơn điên rồi hay sao?
Độc Cô Nhạn chạy được chừng hơn dặm mới dừng bước để chờ nàng, Lâm Nguyệt Thu chạy toát mồ hôi. Nàng vừa rượt tới nơi, chàng đã cười nói:
– Bây giờ chúng ta chia nhau ra mà hành động, Cô nương còn chạy theo tại hạ làm chi?
Lâm Nguyệt Thu giương cặp mắt tròn xoe hỏi:
– Chia nhau hành động? Ngươi muốn bỏ ta chăng? Ta biết ngươi vội vã đi cứu con nha đầu họ Thẩm...
Độc Cô Nhạn thản nhiên đáp:
– Cô nương đoán sai rồi! Tại hạ có việc riêng, tưởng cô cương chẳng cần phải hỏi.
Tuy trên môi chàng vẫn treo một nụ cười, nhưng âm điệu lạnh như băng, không một chút cảm tình mà ý câu nới cũng cực kì lạnh nhạt khiến cho Lâm Nguyệt Thu cảm thấy đau buồn nhục nhã. Sắc mặt nàng lợt lạt, mấy giọt nước mắt trào ra.
Độc Cô Nhạn thấy Lâm Nguyệt Thu tay chân run lẩy bẩy, sắc mặt xanh mướt thì biết là câu nói của mình có chỗ quá đáng.
Chàng liền đổi giọng ôn hòa:
– Tuy tại hạ không ở gần cô nương song cô nương có điều cần kíp muốn gặp tại hạ thì cứ tìm đến một tên đệ tử Cái Bang, lập tức bọn họ sẽ dùng phi vũ truyền thư để thông tin cho tại hạ ngay.
Lâm Nguyệt Thu đứng ngẩn người ra một chút rồi nàng hạ giọng quát lên:
– Độc Cô Nhạn! Vĩnh viễn ta không muốn gặp ngươi nữa. Ta muốn tự mình tìm cách trả thù cho gia gia, ta chẳng thèm nhờ đệ tử Cái Bang kiếm ngươi nữa.
Nàng dứt lời đã trở gót đi luôn.
Độc Cô Nhạn cảm thấy hơi băn khoăn khó chịu. Chàng nắn trong bọc thấy tập khúc Phổ khá dầy rồi lẩm bẩm:
– Tuy nàng tức mình bỏ đi, nhưng ta phải giúp nàng mới được.

Đột nhiên trong bụi rậm có tiếng cười khúc khích bật lên. Độc Cô Nhạn không lấy thế làm kinh dị.... Chàng hắng giọng một tiếng rồi nhảy xổ lại.
Trong bụi cỏ rậm một bóng đen lập tức nhảy vọt đi không nói nửa lời. Độc Cô Nhạn rượt theo tức khắc.
Khinh công người kia cũng không phải tầm thường. Y chạy đã xa hơn trăm trượng Độc Cô Nhạn mới đuổi kịp vọt lên trước đứng chặn đầu.
Người kia cười hô hố, thanh âm nghe rất quái gở, y nói:
– Bản hòa thượng rất khâm phục thí chủ, khinh công bản hòa thượng còn thua thí chủ xa lắm.
Nguyên người này là Tứ Bất hòa thượng mà Độc Cô Nhạn đã gặp trong tòa tửu lâu ở Hải Nguyên Thành.
Độc Cô Nhạn nghiêm sắc mặt hỏi:
– Từ lúc tại hạ rời khỏi Thiên Lôi Động phủ, liền phát giác ra hòa thượng ngấm ngầm theo dõi. Hòa thượng có mục đích gì?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng ra cười nói:
– Thế thì kỳ thật! Trái núi này không phải của thí chủ. Thí chủ đến được chẳng lẽ bản hòa thượng không đến được hay sao?
Độc Cô Nhạn trợn mắt lên nói:
– Hòa thượng đừng chối cãi nữa. Coi chừng chúng ta lại phải phân cao thấp một phen mới xong. Chắc hòa thượng còn mấy chiêu tuyệt học chưa hề phô trương nên vẫn ra chiều kiêu ngạo.
Chàng vừa nói vừa vung tay một cái nhằm chụp xuống vai Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng xua tay lia lịa, lùi lại hoài rồi la lên:
– Khoan đã! Dù bản hòa thượng có theo dõi. Nhưng không theo dõi thí chủ đâu.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Vậy chớ hòa thượng theo dõi ai?
Tứ Bất hòa thượng tỏ vẻ thê lương khẽ buông một tiếng thở da:
– Lâm Nguyệt Thu!
Độc Cô Nhạn thấy nhà sư lộ vẻ bần thần, giọng nói buồn thiu, chàng không khỏi ngẩn người ra. giương mắt lên nhìn đối phương chằm chặp một hồi rồi hỏi:
– Hòa thượng theo dõi nàng làm chi?
Tứ Bất hòa thượng đã phát giác ra mình mất vẻ tự nhiên liền cười xòa đáp:
– Lúc ở trong tòa tửu lâu tại Hải Nguyên Thành, bản hòa thượng đã nhân lúc nóng tính mà dùng phép cách thông truyền lực làm vỡ ống

ngọc địch của Lâm cô nương, trong lòng rất hối hận nên theo dõi cô, một là để xin lỗi, hai là tặng cô một ống tiêu sắt.
Độc Cô Nhạn bật cười rồi hỏi:
– Ống tiêu sắt ư?
Tứ Bất hòa thượng gật đầu nói:
– Phải rồi! Đúng là một ống tiêu sắt.
Nhà sư vừa nói vừa móc trong bọc ra một cây thiết địch.
Độc Cô Nhạn thoáng chau mày rồi cười hỏi:
– Thiết địch làm sao kiên cố bằng ngọc địch? Hòa thượng đã dùng phép Càn khôn vung đánh bể Ngọc địch thì dĩ nhiên cũng có thể đánh gãy được thiết địch.
Tứ Bất hòa thượng xua tay đáp:
– Thứ sắt này đã tời ngàn năm, công lực của bản hòa thượng không tài nào làm gãy được.
Độc Cô Nhạn kinh ngạc hỏi:
– Thứ sắt ngàn năm ư?
Bất giác chàng đưa tay ra đón lấy thì thấy ống thiết địch bóng loáng, cầm nặng trĩu quả không như sắt thường đúc nên.
Độc Cô Nhạn nắn bóp ống thiết địch một hồi rồi trầm giọng hỏi – Hòa thượng lấy được ống thiết địch này đã lâu chưa? Chắc là sau khi hòa thượng đánh gãy ống ngọc địch của Lâm Nguyệt Thu rồi mới kiếm cái này? Hòa thượng cũng là một hảo thủ về âm công phải không?
Tứ Bất hòa thượng lại lùi thêm mấy bước nữa rồi đáp:
– Bản hòa thượng không muốn nói nhiều. Bản hòa thượng đánh gãy cây ngọc địch của Lâm cô nương thì thường cho cô một cây thiết địch, vậy là đủ rồi.
Tùy thí chủ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.
Độc Cô Nhạn cười lạt trầm giọng nói:
– Hòa thượng muốn đem ống thiết địch trả Lâm Nguyệt Thu sao lại không rượt theo nàng mà còn dẫn dụ tại hạ. Tại hạ xem công lực của hòa thượng đủ sức đuổi kịp nàng.
Tứ Bất hòa thượng ấp úng đáp:
– Cái đó bản hòa thượng...
Độc Cô Nhạn trợn mắt nhìn Tứ Bất hòa thượng ngắt lời:
– Nếu hòa thượng không nói thực thì tại hạ quyết chẳng buông tha một cách khinh xuất đâu..
Mắt chàng chiếu ra những tia sáng hung dữ lớn tiếng quát hỏi:
– Giữa hòa thượng và Âm Thánh Lâm Thiên Lôi có liên quan gì?
Tứ Bất hòa thượng run lên đáp:
– Chẳng có liên quan chi hết. Bản hòa thượng xuất gia từ thuở nhỏ...

Độc Cô Nhạn giận dữ:
– Hừ... Hừ...
Độc Cô Nhạn "Hừ" luôn mấy tiếng rồi nói:
– Lâm Thiên Lôi có ngoại hiệu là Âm Thánh. Tuy đó không phải là cái học độc môn, nhưng hiện nay phàm người nào đã luyện tập âm công chẳng nhiều thì ít đều có mối liên quan với Âm Thánh. Ngay một điểm hòa thượng đeo trong mình ống thiết địch bằng sắt ngàn năm cũng đủ tỏ ra là một nhân vật rất tinh thâm âm công. Huống chi hòa thượng còn là người biết sử dụng ống địch.
Tứ Bất hòa thượng nhe răng lắc đầu đáp:
– Đừng nói bản hòa thượng chẳng liên quan gì tới Lâm Thiên Lôi, mà dù có đi chăng nữa cũng là việc riêng cửa bản hòa thượng. Thí chủ đã là người có tư cách hiệp sĩ mà cứ rắc rối đến chuyện riêng của người ta há chẳng mang tiếng là con người nhỏ nhen ư?
Độc Cô Nhạn tức giận không khỏi run lên, nhưng chàng cười khẩy đáp:
– Hòa thượng nói đúng lý. Thực ra tại hạ hỏi chuyện này là thừa.. Nhưng ống thiết địch kia..
Từ Bất hòa thượng ngắt lời:
– Cảm phiền thí chủ ủy thác bọn đệ tử Cái Bang truyền tin đi chọ..
Độc Cô Nhạn muốn truy vấn nữa nhưng chàng trầm ngâm một chút rồi gật đầu đáp:
– Tại hạ sẽ làm theo ý hòa thượng! Ngoài ra có điều chi nữa không.
Tứ Bất hòa thượng ngập ngừng đáp:
– Ngoài ra bản hòa thượng nói câu cũng không phải là thừa. Thí chủ đã xưng là Độc Cô Nhạn thì bất luận đối với thiếu nữ nào cũng coi như cỏ rác, nhưng bản hòa thượng không thể không nhắc thí chủ một câu là đối với Lâm Nguyệt Thu thì thí chủ không thể...
Độc Cô Nhạn cảm thấy bực mình, lớn tiếng ngắt lời:
– Không thể làm sao?
Tứ Bất hòa thượng gãi đầu gãi tai đáp:
– Không thể cùng nàng có tình cảm được.
Độc Cô Nhạn đáo mắt nhì quanh mấy lần, lòng chàng nảy ra rất nhiều nghi vấn mà chàng vẫn không đoán được nguyên do nào. Chàng đứng ngẩn người một lúc rồi cất giọng lạnh lùng hỏi:
– Dã hòa thượng! Lão hoàn toàn nói trăng nói cuội! Lão coi Độc Cô Nhạn này là người thế nào?
Tứ Bất hòa thượng xua tay cười đáp:
– Không có điều chi mạo phạm thí chủ đâu. Thí chủ cứ kể như bản hòa thượng nói trăng nói cuội là được.

Tứ Bất hòa thượng vừa dứt lời đã xoay mình nhảy vọt đi.
Độc Cô Nhạn chau mày quát:
– Dã hòa thượng! Khoan rồi hãy đi!
Hai vai rung động Độc Cô Nhạn nhảy theo.
Tứ Bất hòa thượng vừa chạy vừa la:
– Công việc của bản hòa thượng đối với thí chủ như vậy là xong rồi. Thí chủ đừng quên là chuyện trên núi Vân Vụ, cô bé họ Thẩm đang chở thí chủ đến cứu đó, thí chủ còn rượt theo bản hòa thượng thì càng xa mãi ra.
Nguyên Tứ Bất hòa thượng nhằm chạy về phía ngược với nẻo đường lên núi Vân Vụ.
Độc Cô Nhạn chưng hửng. Chàng dừng chân lại nghĩ thầm:
– Lão thầy chùa này thật là quỉ quái. Chẳng những lão có mối liên quan gì bí ẩn với ông cháu Lâm Thiên Lôi, mà những việc riêng của mình lão cũng đều biết rõ hết là nghĩa gì?...

Hồi 19
Một Cảnh Rùng Rợn Trong Căn Nhà Tranh

Chàng không có cách nào tìm ra được nguyên do và cũng không còn thì giờ để nghĩ thêm, chàng đứng nhìn bóng sau lưng hòa thượng xiêu vẹo ra đi mỗi lúc một đi xa. Bất giác nghe chàng buông một tiếng thở dài rồi trở gót chạy về phía núi Vân Vụ.
Vào khoảng canh tư hình ảnh núi Vân Vụ đen sì xuất hiện ra trước mắt Độc Cô Nhạn chàng đã đến chân núi rồi.
Núi Vân Vụ quả đúng với cái tên của nó. Nhất là lúc canh khuya mây mù dày đặc, chỉ cách xa vài thước là nhìn không rõ cảnh vật.
Thuần Vu thế gia đã ước định trong vòng ba ngày nữa Độc Cô Nhạn phải đem Lê Vi Tử đến ngọn núi Hắc Ly trên núi Vân Vụ để trao đổi lấy Thẩm Thiếu Hoa mà chàng đã bắt đi.
Độc Cô Nhạn không thuộc đường lối trên núi này. Chàng chẳng hiểu ngọn Hắc Ly ở chỗ nào?
Giữa lúc canh khuya mây mù che kín, việc tìm kiếm thêm phần khó khăn.
Đồng thời tuy chàng đến đúng kỳ hẹn nhưng không dẫn Lê Vi Tử đi theo, chỉ còn trông cậy vào cơ may và võ công của mình để cứu Thẩm Thiếu Hoa ra khỏi tay bọn kia nên việc này càng khó khăn hơn nữa.
Độc Cô Nhạn bị thất bại về tay Nhị Phu Nhân ở Thuần Vu thế gia. Chàng tiên liệu dùng võ công của mình để cứu Thẩm Thiếu Hoa là một việc không thể thành tựu được.
Độc Cô Nhạn vẫn cầm ống thiếu địch mà Tứ Bất hòa thượng đã trao cho. Vì chàng chưa gặp được tên để tử Cái Bang nào nên chưa thể truyền tin đến cho Lãnh Nguyện Thu được.
Đột nhiên chàng xúc động tâm cơ ngẩng đầu trông chiều trời rồi chạy đến một chỗ chân núi.
Chỗ này là một khu rừng trúc rậm rạp, cây cào cây thấp rộng chừng mấy mẫu. Gặp lúc mây mù phong tỏa, nơi đây chính là chỗ để chàng ẩn thân rất dễ.
Độc Cô Nhạn ẩn thân vào rừng trúc rồi lập tức lấy tập khúc phổ trong bọc ra đọc đi đọc lại rất kỹ.
Tập khúc phổ này rất có nhiều phù hiệu khó hiểu và vẽ những hình

trong quái dị. Dù chàng thông minh rất mực mà cũng phải mất một thời gian khá lâu mới lần ra được một chút đầu mối. Nhưng lúc này đã ở trong núi Vân Vụ thì không có cách nào luyện tập được. Nếu để bọn Thuần Vu thế gia nghe được tiếng thì không khác nào vẽ hổ thành chó, khéo quá hóa vụng. Vì thế mà việc học âm công của chàng rất khó khăn.
Độc Cô Nhạn nhờ có nội kình về võ công, chàng vùi đầu nghiên cứu khúc phổ rồi lập tức đi vào chỗ quên mình, khẽ đọc lẩm nhẩm.
Tập khúc phổ này cả thảy có mười mấy bài, chàng đều học thuộc lòng.
Đồng thời chàng vận dụng chân lực thượng thừa để đưa vào luyện khúc phổ.
Lúc Độc Cô Nhạn ngẩng lên thấy trời đã hoàng hôn.
Ban đầu chàng lấy làm kinh ngạc rồi chàng nhớ đêm qua chàng tới đây vào khoảng canh tư mà bây giờ trời đã hoàng hôn, chàng hiểu ngay đã nghiên cứu luyện tập mất một thời gian khá lâu.
Độc Cô Nhạn đã trải qua nhiều thời kỳ rèn luyện tập võ công và rút bao phen kinh nghiệm. Chàng tự biết mình vùi đầu vào luyện khúc phổ mà mất cả một ngày trời thì việc rèn âm công không phải chuyện dễ dàng.
Khu núi này vẫn còn mây mù, dày đặc không nhận rõ phương hướng mà cũng chẳng nhìn thấy đường lối, chàng không khỏi bồn chồn trong dạ. Cuộc ước hẹn ba ngày đã mất hai rồi. Nếu trong đêm nay mà chưa cứu được Thẩm Thiếu Hoa thì không còn hy vọng gì cứu được nàng nữa.
Độc Cô Nhạn vội xuyên qua rừng trúc thi triển kinh công tuyệt đỉnh như ma quỉ xuất hiện chợt chạy vụt đi.
Đột nhiên một tia lửa ánh vào ánh mắt chàng, chàng động tâm nhìn về phía có ánh lửa mà chạy, thì chỉ thấy một dãy nhà tranh ở trong thung lũng bên đường.
Chàng cho đây là nơi trú ngụ của bọn tiều phu và ánh sáng đèn kia từ khe cửa sổ một nhà lọt ra.
Độc Cô Nhạn đã hai ngày chưa ăn uống gì bụng đói miệng khát. Chàng muốn vào nhà đó để xin chút gì ăn uống đặng bồi bổ tinh thần cùng để đối phó với những chuyện cực kỳ nguy nan.
Nghĩ vậy chàng liền cất bước chạy đi.
Độc Cô Nhạn chạy gần đến trước căn nhà tranh phát ra ánh sáng đèn.
Chàng liền phát giác có điều khác lạ. Người chàng rung động như một giây khói xanh ẩn vào dưới cửa sổ phía sau. Chàng lướt người

đi rất nhanh mà không phát giác ra một tiếng động nhỏ.
Hơn nữa sau lúc hoàng hôn, gió rít lên vi vút thổi vào cây cỏ cùng đá núi rì rào. Vì thế mà trong nhà dù có những tay cao thủ đến bậc nào cũng khó lòng phát giác ra chàng đã đứng bên cửa sổ.
Độc Cô Nhạn nheo cặp mắt nhìn qua khe hở vào trong.
Dưới ánh đèn leo lét, lay động. Chàng phát giác ra một cảnh tưởng kỳ dị khiến chàng không khỏi giật mình kinh hãi.
Trên tường vách trong phòng treo đầy cung nỏ, ở góc nhà trên giá xếp đủ thứ nào trường thương, nào cương xoa. Chàng vừa nhìn đã biết ngay đây là nhà săn bắn.
Nhưng trong lúc này trong góc phòng còn đặt một cái giá khác, trên giá cây còn treo tòn ten một người đàn bà bụng bự, hai chân quật ra đằng sau.
Ba gã đại hán thân hình cao lớn, uy thế hung mãnh đứng một bên.
Một tên trong bọn tay cầm lưỡi đao trủy thủ sáng loáng, hiển nhiên là hắn sắp sửa mổ bụng.
Hiển nhiên là hắn sắp mổ bụng người đàn bà kia lấy bào thai.
Người đàn bà khiếp sợ quá ngất đi rồi, hai mắt nhắm nghiền đầu tóc rối bù cổ ngoẻo sang một bên, dĩ nhiên nàng đã mất tri giác.
Bên cây giá, một hán tử trung niên, nằm chúi đầu vào góc nhà máu vọt ra bốn phía, người đó đã tắt thở, chết rồi.
Cứ tình hình này mà đoán thì hán tử chết gục kia chắc là chồng người đàn bà khốn nạn treo trên giá.
Độc Cô Nhạn nổi giận đùng đùng. Trên chốn giang hồ chàng thường nghe đến chuyện lấy bào thai luyện thuốc, mổ bụng giết người.
Chàng biết đây là một vụ tàn ác kinh khủng, muốn nhảy vào tru diệt bọn ác ôn. Nhưng trong đầu óc chàng bỗng lóe lên một ý nghĩ, chàng liền cố dằn cơn xúc động để coi diễn biến.
Nguyên Độc Cô Nhạn phát giác ra ba tên đại hán kia đều mặc áo xanh.
Trên vạt áo thêu cái đầu lâu trắng hếu. Chẳng biết đó là ám ký của bang phái nào.
Vậy ba tên đại hán này không phải là bọn cường đồ hung ác thông thường trên chốn giang hồ mà chúng ở trong một tổ chức nào?
Độc Cô Nhạn nghĩ mãi xem trên chốn giang hồ có bang phái nào dùng đầu lâu làm ám ký không, nhưng trong lúc hoang mang chàng nghĩ mãi không ra trên giang hồ có bang phái nào như vậy.
Độc Cô Nhạn vẫn đứng yên không nhúc nhích, chàng chú ý theo dõi diễn biến trong phòng. Chàng thấy hán tử tay cầm đao trủy thủ ra chiều nóng ruột. Gã bước lui bước tới một hồi rồi càu nhàu:

– Lấy bào thai là lấy bào thai. Sao còn phải chờ đợi giờ giấc cho rắc rối?
Còn phải xem sao trăng gì nữa? Ba Sơn Xà này ở trên núi Vân Vụ năm trời cũng chẳng nhớ được cái đêm nào nhìn thấy trăng sao.
Một tên đại hán khác lắc đầu nói:
– Nếu không đúng giờ giấc thì lấy bào thai cũng bằng vô ích. Kể cả lớn nhỏ đã hạ sát ba người mà còn lầm lỡ việc luyện thuốc. Để nhị phu nhân trên núi Nhạn Đảng mà nổi lôi đình thì chẳng những cái mạng của thằng lõi không còn mà chúng ta ở trên ngọn Hắc Ly này cũng phải chịu tội.
Ngừng một lát, gã nói tiếp:
– Còn chuyện xem ánh trăng sao ngươi không nhìn thấy, nhưng chúng ta đây đại khái cũng trông thấy hay ít ra Nhị phu nhân ở trên núi Nhạn Đảng nhất định coi rõ. Công việc lớn lao này phải nhờ phu nhân tới đây định đoạt rồi ngươi cứ vâng lệnh mà hành động. Làm khỉ gì mà nóng nảy thế.
Hán tử tay cầm đao trủy thủ lắc lắc cái đầu khẽ buông một tiếng thở dài rồi lên giọng cảm khái:
– Chúng ta kể lắm lúc cũng bực mình, vì chủ nhân đã mang danh là "Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang" mà phải cúi đầu quỵ lụy con người áo xanh che mặt tự xưng là Nhị phu nhân nào đó... Như thế thật mất cả thể diện.
Độc Cô Nhạn nghe nói bất giác tâm thần chấn động.
Nguyên Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt là một kẻ sĩ nổi tiếng đã lâu năm. Về danh vọng, và địa vị, lão có thể đứng ngang hàng với môn phái lớn.
Chàng tự hỏi:
– Chắc lẽ nào cũng bị bọn Thuần Vu thế gia mua chuộc và lợi dụng ư?
Gã hán tử áo xanh thấy gã này nói vậy, giật mình kinh hãi liền hạ thấp giọng quát:
– Ngươi không muốn sống nữa chăng? Sao lại ăn nói hồ đồ thế?
Hán tử tự xưng là Ba Sơn Xà cầm đao trủy thủ nghe đồng bọn nói vậy cũng hơi biến đổi sắc mặt, song không dám nói gì nữa. Trong phòng trở lại yên lặng như tờ.
Thời gian từ từ lặng lẽ trôi. Bầu không khí khẩn trương im lìm cơ hồ nghẹt thở kéo dài chừng một trống canh.
Đột nhiên một tiếng hú vọt lên không gian.
Tiếp theo hai bóng đen như chim ưng hạ mình xuống sân đi thẳng vào căn nhà tranh.

Độc Cô Nhạn ngưng thần nín thở, thủ thế chờ đợi.
Chàng thấy người đi đầu mặc áo anh che mặt đúng là Nhị phu nhân ở Thuần Vu thế gia, theo sau mụ là lão già sắc mặt đỏ tía, râu tóc bạc phơ. Mình mặc áo dài sắc đen, lưng đeo trường kiếm.
Độc Cô Nhạn mới nhìn dáng điệu và cách phục sức đã xác nhận ngay lão già đeo kiếm đó là Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt mà ba gã đại hán vừa nhắc tới.
Ba hán tử áo xanh nghiêm trang thi lễ rồi lui lại đứng sang một bên yên như tượng gỗ.
Người đàn bà áo xanh che mặt khoa chân bước vào phòng, mụ đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi cười nhạt nói:
– Nam lão hiệp sĩ!
Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt run lên một cái, gượng cười đáp:
– Xin Nhị phu nhân cứ ra lệnh và kêu tiện danh không là đủ, cách xưng hô dài dòng này khiến lão phu thực chẳng dám đương.
Người đàn bà che mặt lạnh lùng nói:
– Nam Sinh Kiệt!
Nam Sinh Kiệt vẫn tươi cười khom lưng đáp:
– Có thuộc hạ đây!
Người đàn bà che mặt ra chiều thỏa mãn, mụ chuyển động bước chân nói:
– Ngươi đã hùng cứ một phương làm bá chủ tây lộ mà khuất thân quy đầu Thuần Vu thế gia, chẳng hiểu ngươi có cam tâm tình nguyện chăng?
Nam Sinh Kiệt cúi đầu xuống thấp hơn nữa đáp:
– Nhị phu nhân nói chi điều đó? Thuộc hạ được nương nhờ cây cao bóng cả rất lấy làm hạnh phúc. Khi nào còn ham muốn cái hư danh vô vị? Huống chi nếu không được phu nhân hết sức tài bồi thì cái mạng già nua này khó lòng giữ được, khi nào còn nghĩ đến cái chuyện bá chủ một phương nữa.
Thiếu phụ che mặt lấy làm đắc ý cười nói:
– Nam lão hiệp sĩ nói vậy thì ra đã hết lòng hết dạ vì ta mà báo đáp sau..
Nam Sinh Kiệt vội nói ngay:
– Dĩ nhiên là thế, thuộc hạ....
Người đàn bà che mặt bỗng trầm giọng quát lên:
– Nhưng bọn thủ hạ của ngươi sinh lòng oán hận dám mạt sát Thuần Vu thế gia, chẳng lẽ ngươi mắt đui tai điếc hay sao?
Nam Sinh Kiệt nét mặt tái mét đảo mắt nhìn ba tên đại hán áo xanh

trầm giọng quát hỏi:
– Trong bọn các ngươi đứa nào dám lớn mật như vậy?
Ba gã đại hán mặt cắt không còn chút máu. Một gã tay cầm lưỡi đao trủy thủ há miệng muốn nói nhưng ấp úng hồi lâu không thốt nên lời.
Người đàn bà che mặt cười khành khạch trỏ tay vào hán tử tay cầm đao trủy thủ, mụ nói:
– Câu chuyện ta đã nghe hiển nhiên. Chính là gã này.
Nam Sinh Kiệt vẫn tươi cười nói:
– Đó là lỗi thuộc hạ sơ suất. Thực tình thuộc hạ không hay biết gì hết.
Người đàn bà che mặt ngạo nghễ cười nói:
– Cái đó kể ra không nên trách ngươi, thị lực và thính lực của ta đã đạt tới ngoài ngoài trăm trượng, nên mới nghe gã nói gì, còn công lực của ngươi sút hơn một chút thì dĩ nhiên thị lực và thính lực không thể bằng ta được.
Mụ trầm giọng quát lên:
– Kẻ nào lớn mật dám kinh thường Thuần Vu thế gia quyết không thể tha thứ được. Vụ này.. ngươi liệu mà trừng trị.
Nam Sinh Kiệt vẻ mặt thê lương nhưng lão không ngần ngừ gì đáp ngay:
– Thuộc hạ xin tuân lệnh.
Lão nói xong xoay tay lại phóng chưởng đánh ra.
Ba Sơn Xà đanh kinh hồn tán đởm muốn quì xuống van lơn thì phát chưởng của Nam Sinh Kiệt đã đánh đến đỉnh đầu gã.
Bình một tiếng vang lên! Ba Sơn Xà chưa kịp mở miệng đã ngã lăn ra.
Chưởng lực của Nam Sinh Kiệt cực kỳ mãnh liệt đánh vỡ tan đầu hán tử. Gã chết ngay lập tức.
Độc Cô Nhạn ẩn thân ngoài cửa sổ cũng không khỏi giật mình kinh hãi vì Nhị phu nhân Thuần Vu thế gia võ công đã đến độ siêu phàm nhập thánh. Hán tử kia nói câu gì lúc mụ còn ngoài trăm trượng mà đã nghe rõ thì thật là một chuyện ra ngoài ý nghĩ của chàng.
Độc Cô Nhạn nghĩ vậy, chàng cần phải gia tăng đề phòng chỉ sợ mình hơi phát ra một tiếng động là bị Nhị phu nhân phát giác liền và sẽ hỏng cả việc lớn.
Hai đại hán kia sắc mặt lợt lạt như tờ giấy trắng quỳ mọp xuống kêu van.
Nam Sinh Kiệt mặt lạnh như tiền thật khó mà đoán nổi ý nghĩ trong đầu óc lão. Lão phóng chưởng giết chết hán tử kia rồi bước tới trước mặt Thuần Vu Nhị phu nhân cúi đầu đáp:

– Một tên ác đồ đã bị hạ sát rồi, còn hai tên nữa liệu định thế nào? Xin phu nhân chỉ thị.
Nhị phu nhân nét mặt ung dung không lộ vẻ tức giận, mụ cười đáp:
– Hai gã này tuy có lòng bất mãn, nhưng chưa lộ ra ngoài. Vậy chẳng cần truy cứu nữa mà cho chúng đứng lên.
Nam Sinh Kiệt quát hai gã đứng lên rồi đưa mắt nhìn về phía thiếu phụ mang thai treo trên giá cây. Lão lại tươi cười nói.
Lò luyện thuốc trên núi đã chuẩn bị sẵn sàng. Bây giờ mổ bụng người này lấy bào thai ngay ở đây hay là đưa thị lên đỉnh núi?
Thuần Vu Nhị phu nhân lạnh lùng đáp:
– Việc lấy bào thai luyện thuốc chẳng những lựa chọn cùng ấn định cái thai đó là trai hay gái mà con phải chú ý đến thời cơ cùng địa khí mới có thể luyện thành một thứ linh dược trên đời hiếm có được.
Mụ ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:
– Nơi đây là đầu con thanh long và bụng con bạch hổ. Lúc mổ bụng lấy thai thì một luồng uế khí sẽ bị linh mạch thu hút hết. Nhưng phải đúng lúc hai canh giao tiếp nhau. Vấn đề thời giờ không thể nào sai trật. Ngoài ra trên trời tinh tú xuất hiện đầy đủ. Sao Tử Vi hướng vào Thiên Lương nằm giữ lò luyện trên núi mới là trùng cách.
Nam Sinh Kiệt cúi đầu khom lưng luôn miệng ca ngợi:
– Nhị phu nhân học quán thiên văn nhân sự. Thuộc hạ không đời nào bì kịp được.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 20
Người Đàn Bà Áo Xanh Là Ai ?

Lão nói xong nhìn hai tên hán tử đứng trơ như tượng gỗ quát lớn:
– Các ngươi còn chưa chuẩn bị đao trủy thủ để chờ lịnh mổ bụng lấy thai ư?
Hai tên hán tử khép nép dạ lên một tiếng kính cẩn. Một tên rút trủy thủ ở sau lưng ra còn một tên lại góc nhà lấy một cái bồn sứ nhỏ sắc trắng cả hai tên nhẹ bước lại gần bên giá cây và chìa ra đứng hai bên tả hữu người đàn bà thai nghén để chờ lệnh.
Nhưng cứ nhìn nét mặt lộ ra ngoài của hai gã thì hiển nhiên chúng

chẳng vẻ gì dễ chịu hơn nét mặt người đàn bà thai nghén.
Thuần Vu nhị phu nhân gót sen nhẹ nhàng chuyển động không ngớt bước lui rồi lại bước tới, thỉnh thoảng mụ hé cửa phòng nhìn lên vòm trời đầy mây mù thảm đạm.
Đột nhiên mụ dừng bước lặng yên bên cửa sổ, người không nhúc nhích, mặt che bằng tấm khăn the hướng vào khoảng không tối đen chẳng thấy vật gì.
Mụ chờ đợi trong khoảng thời gian chừng uống cạn nửa chén trà nóng. Đột nhiên gằn giọng quát:
– Động thủ!
Hai gã hán tử đầu óc khẩn trương, sững sờ từ lâu ở trước gia cây gã cầm trủy thủ vừa nghe tiếng quát liền vung lưỡi trủy thủ nhắm đâm vào dưới rốn người đàn bà thai nghén.
Giữa lúc nguy hiểm tựa nghìn cân treo dầu sợi tóc thì một luồng hào quang khác từ ngoài vọt vào. Tiếp theo là một tiếng rú đinh tai choáng óc.
Trong phòng lập tức nhốn nháo cả lên.
Nguyên hán tử vừa vung đao trủy thủ lên liền bị mũi ám khí từ ngoài bắn vào trúng tay. Gã bị đau thấu tâm can. Lưỡi trủy thủ trong tay rơi xuống đất. Gã ôm cánh tay mặt kêu la ầm ỹ.
Độc Cô Nhạn đúng bên ngoài cửa sổ cũng kinh hãi không biết thế nào mà nói. Chàng kinh hãi chẳng kém gì Nhất Kiếm Trấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt và hai hán tử áo xanh ở trong phòng.
Lúc chàng thấy hán tử áo xanh vung đao trủy thủ lên toan ra tay cấp cứu, nhưng chưa kịp động thủ thì ánh hào quang từ ngoài cửa đã bắn vào.
Hiển nhiên còn có cao nhân nào khác ẩn mình tại đây?
Chẳng những thị thính của chàng không phát giác ra được mà cả Thuần Vu nhị phu nhân nghe rõ ngoài một trăm trượng cũng không hay biết.
Thuần Vu nhị phu nhân bực mình chẳng khác gì tay mình tự tát vào mặt mình. Huống chi mụ đang dứng bên cạnh cửa sổ mà mũi ám khí kia xẹt qua mặt mụ bay vào. Mụ không ngăn chặn được ám khí hay gạt cho nó bay đi chỗ khác. Đó là điều khiến cho ai nấy đều bở vía.
Nam Sinh Kiệt tuy cũng giật mình kinh hãi nhưng lão ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường. Lão ung dung tiến lại gần giá cây, tiện tay rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra trầm giọng quát:
– Giữ cẩn thận mụ thai nghén và chuẩn bị động thủ.
Thuần Vu nhị phu nhân dường như bị diễn biến bất ngờ làm cho ngơ ngác.

Hồi lâu mụ mới thở dài nói:
– Hỏng mất rồi! Thời cơ đã qua, ít ra là phải chờ một tháng nữa. Hãy tha cho mụ đàn bà đi thôi! Chờ tháng nữa thì e rằng đã qua ngày lâm bồn.
Ngừng một lát mụ nói tiếp:
– Kẻ đã ra tay thọc gậy bánh xe này, lão thân không thể tha hắn được...
Chưa dứt lời, mụ đã chuyển động thân hình như một đám mây đen bay vào trong bóng tối.
Ngay lúc đó, ở trong rừng rậm cuối thung lũng nổi lên những tiếng quát tháo om xòm lẫn với những tiếng động thủ chói tai.
Độc Cô Nhạn ngưng thần chú ý thì dường như đó là tiếng một người đàn bà, chàng nghe đã quen tai, nhưng trong lúc thản thốt chàng không biết người này là ai?
Thời gian không cho phép chàng suy nghĩ nhiều nữa. chàng thấy mình có nghĩa vụ phải đi viện trợ người đàn bà chàng nghe đã quen tai kia một tay để chống cự lại Thuần Vu nhị phu nhân.
Thế rồi chàng vọt người về phía rừng rậm.
Một bóng đen khác cũng vọt tới đồng thời chính là Nhất kiếm trấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt. Độc Cô Nhạn tức giận muốn phóng chưởng trừ khử lão đi, nhưng một ý kiến khác lóe lên trong đầu óc chàng. Chàng liền dừng tay vì trong ánh mắt Nam Sinh Kiệt lộ ra một thái độ rất khó tả. Thái độ này khiến cho chàng không hạ thủ.
Độc Cô Nhạn người còn lơ lửng trên không chưa hạ xuống đất, chàng liền xoay chiều hạ mình xuống một ngọn cây lớn.
Cử động này đem lại cho chàng hai thứ diễn biến, một là chàng nhìn rõ có thể tùy cơ hạ thủ và chỉ đánh một đòn là thu lượm được thành công.
Hai là sẵn ống thiết địch trong tay, nếu gặp tình thế thuận lợi chàng sẽ mạo xưng Âm thánh Lâm thiên Lôi. Biện pháp này có thể thu lượm được kết quả ra ngoài ý nghĩ của chàng.
Độc Cô Nhạn ở trên trông xuống. Tình hình trong rừng chàng nhìn thấy rõ hết. Chàng thấy Thuần Vu nhị phu nhân đang đánh với người đàn bà áo xanh che mặt. thân hình hai người tương tự nhau. Người ngoài cuộc nhìn vào khó phân biệt được ai là ai? Nhưng Độc Cô Nhạn trong lòng xúc động, chàng nhận thấy người đàn bà áo xanh kia đúng là người quen thuộc với chàng.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một lúc chẳng hiểu mình có nên nhảy xuống can thiệp hay không?
Nam Sinh Kiệt đã nhảy xổ tới nơi, lão đứng xa xa đưa mắt nhìn nhị

phu nhân lớn tiếng hỏi:
– Nhị phu nhân! Phu nhân có cần thuộc hạ giúp không?
Lúc này hai người dang đánh nhau kịch liệt.
Thuần Vu nhị phu nhân dường như gặp phải tay cường địch, mụ đã thi triển đến độc môn độc đáo của Thuần vu thế gia là Bạch Diên chưởng.
Người đàn bà áo xanh kia võ công cũng không phải là tầm thường. Dường như bà ta không sợ Bạch Diên chưởng của Thuần Vu nhị phu nhân. Bà sử dụng cả chưởng chỉ, cả quyền lẫn cước. Đồng thời từ kẽ bàn tay không ngớt tỏa ra một luồng kình khí màu đỏ và màu vàng quyện lấy luồng kình lực Bạch Diên chưởng sắc trắng lờ mờ.
Độc Cô Nhạn không khỏi băn khoăn trong dạ vì người đàn bà kia liều chết chiến đấu, bà không để ý gì đến Bạch Diên chưởng của Thuần Vu nhị phu nhân và không hiểu nó có thể xâm nhập vào nội thể bà được chăng? Bà vận dụng chân lực đến tột cùng để quyết sống mái.
Nam Sinh Kiệt tuy miệng hô là xin giúp sức nhị phu nhân một tay nhưng người lão vẫn không nhúc nhích.
Thuần Vu nhị phu nhân tuy võ công cao hơn người đàn bà áo xanh nhưng chưa thể hạ đối phương trong thời gian ngắn, mụ ung dung lớn tiếng bảo Nam Sinh Kiệt:
– Nơi đây không cần Nam lão hiệp sĩ hỏi tới, nhưng mọi việc trong phòng ta trông cậy ở lão hiệp sĩ hết sức giữ gìn để đề phòng có tay cao thủ khác len lỏi vào.
Nam Sinh Kiệt vội lớn tiếng đáp:
– Thuộc hạ hiểu rồi.
Thuần Vu nhị phu nhân tuy có vẻ chiếm được ưu thế, nhưng người đàn bà áo xanh kia võ công cũng cao cường. Hai bên vẫn ở vào thế giằng co chưa phân thắng bại.
Thuần Vu nhị phu nhân xem chừng nóng ruột không nhẫn nại được nữa. Mụ vung tay một cái đánh ra luôn ba chưởng liên hoàn, đồng thời mụ trầm giọng quát lên:
– Con tiện nhân kia! Đại khái Bạch Diên chưởng của ta đã thấm vào ngũ quan, tứ chi, thất khiếu, bát mạch của ngươi rồi đó. Dù ngươi có thoát được bữa nay, thì chẳng bao lâu nữa phế phủ cũng nát ra mà chết.
Người đàn bà áo xanh võ công không bằng Thuần Vu nhị phu nhân, bà chỉ trông vào khinh công linh diệu đã đến mức xuất thần nhập hóa. Bà thấy Thuần Vu nhị phu nhân phóng ra ba chưởng liên hoàn liền né mình tránh khỏi. Đồng thời bà bật lên tiếng cười sang sảng nói:

– Con yêu phụ kia! Ngươi bất tất phải ngạo mạn! Lão thân không chịu khuất phục dưới bàn tay ngươi đâu. Dù lão thân đã trúng Bạch Diên độc chưởng nhưng lão thân không sợ ngươi đâu.
Thuần Vu nhị phu nhân đột nhiên chấn động tâm thần, song trong lúc nhất thời mụ chưa làm gì được người đàn bà áo xanh. Mụ đảo mắt nhìn ra thấy Nam Sinh Kiệt vẫn đứng yên một chỗ, bất giác lớn tiếng quát:
– Lão ngốc kia! còn đứng đó làm chi?
Nam Sinh Kiệt lớn tiếng đáp:
– Thuộc hạ xin về núi bên đó tức khắc.
Dứt lời lão trở gót đi luôn, nhưng chân lão bước mạnh mà đi rất thong thả.
May ở chỗ Thuần Vu nhị phu nhân để hết tâm lực vào người đàn bà áo xanh, nên không chú đến hành động của Nam Sinh Kiệt.
Người đàn bà áo xanh vừa đem toàn lực ra đối địch vừa quay đi quay lại nhìn bốn phía.
Đột nhiên Độc Cô Nhạn ngồi trên ngọn cây nghe bà dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:
– Độc Cô Nhạn người có ở gần đâu đây không?
Độc Cô Nhạn trong lòng khích động vô cùng, chàng vội dùng phép truyền âm nhập mật đáp:
– Phải rồi! Vãn bối còn đang chuẩn bị nhảy xuống giúp tiền bối một tay.
Mụ đàn bà áo xanh vẫn dùng phép truyền âm nhạp mật xẵng giọng:
– Độc Cô Nhạn! Người điên rồi?
Độc Cô Nhạn vội hỏi lại:
– Chẳng hay tiền bối có điều chi dạy bảo?
Người đàn bà áo xanh khẽ quát:
– Ngươi đã quên là cần đi cứu ai rồi sao?
Độc Cô Nhạn chưng hửng đáp:
– Vãn bối không quên đâu. Vãn bối còn chờ viện trợ tiền bối đánh lui con yêu phụ rồi sẽ đi cứu Thẩm Thiên Hoa cô nương.
Người đàn bà áo xanh đáp:
– Ngươi còn chờ đến bao giờ? Ta e rằng chậm mất, vả lại cục diện bữa nay nếu mạng ta có chết về tay mụ thì dù ngươi có xuống cũng khó lòng tránh khỏi Bạch Diên chưởng của mụ....
Độc Cô Nhạn ngập ngừng hỏi lại:
– Nhưng còn tiền bối..
Mụ áo xanh ngắt lời:
– Ngươi đi cứu Thẩm Thiên Hoa cho lẹ....

Người đàn bà áo xanh thúc giục:
– Ngươi đi đi! Đừng lo gì đến ta hết... ta yêu cầu ngươi đi cứu Thẩm Thiên Hoạ.. biện pháp duy nhất là lấy độc trừ độc. Nếu ngươi có thể bắt được một cô gái khác thì việc của Thẩm Thiên Hoa không khó gì đâụ..
Độc Cô Nhạn trong lòng xúc động vô cùng. Đồng thời chàng cảm thấy mối tình cốt nhục tha thiết của người ta nên chàng rất sốt sắng. Chàng không tiếc hi sinh thân mình để cứu mối thâm tình mẫu tử cho đối phương. Nguyên người đàn bà áo xanh này là mẫu thân Thẩm Thiến Hoa.
Độc Cô Nhạn không ngần ngừ gì nữa. chàng thừa cơ Thuần Vu nhị phu nhân đang kịch đấu với người đàn bà áo xanh liền tung mình lên không rồi vọt về nẻo đường mà chàng đã đi qua.
Nam Sinh Kiệt đi chưa được bao xa mà Độc Cô Nhạn vọt người như tên bắn, chớp mắt chàng đã tới sau lưng lão.
Nam Sinh Kiệt tuy không quay đầu nhìn lại. Nhưng lão đã phát giác ra đã có người rượt theo. lão liền gia tăng kình lực vào chân chạy nhanh như bay.
Độc Cô Nhạn tiếp tục rượt theo rất gấp.
Đột nhiên chàng dùng phép truyền âm nhập mật tiếng gọi:
– Nam lão hiệp sĩ!
Nam Sinh Kiệt dùng phép truyền âm hỏi lại:
– Tại sao ngươi lại xưng hô lão phu như vậy?
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Vì tại hạ hiểu rõ lão hiệp sĩ. Đại khái lão hiệp sĩ chẳng can tâm làm nanh vuốt cho Thuần Vu thế gia.
Nam Sinh Kiệt cảm khái thở dài nói:
– Độc Cô thiếu hiệp muốn giải cứu người thì chả cần lão phu phải nói nhiều làm gì nữa.
Ngừng lại một lát lão nói tiếp:
– Thẩm Thiến Hoa cô nương bị giam vào một nơi rất kín đáo. Tuy cũng ở trong khu vực núi này, nhưng Thuần Vu thế gia phái hơn mười người che mặt giám sát, bọn người đó võ công đã kì bí lại hết sức cao cường. Lão phu e rằng chuyện cứu cô ta không phải dễ dàng.
Độc Cô Nhạn chau may hỏi:
– Chắc lão hiệp sĩ biết chỗ giam Thẩm Thiên Hoa cô nương?
Nam Sinh Kiệt đáp:
– Dĩ nhiên lão phu biết nơi đó. Cô ta bị giam trong một thạch động trên núi Hắc Ly.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện. bất giác dã tới chân núi có ngọn cao chót vót, vách núi dựng đứng. Độc Cô Nhạn vừa nhìn thấy đã đoán biết đây là ngọn Hắc Ly.
Nam Sinh Kiệt vội chuyển mình nhô lên hụp xuống đẻ trèo sườn núi. Độc Cô Nhạn cũng trèo lên theo lúc nhanh lúc chậm. Đột nhiên chàng cất tiếng hỏi:
– Thuần Vu thế gia phải chăng có hai thiếu nữ che mặt, một người mặc áo vàng và một người mặc áo đỏ?
Nam Sinh Kiệt đáp:
– Phải rồi! Trong bọn Thuần Vu thế gia ngoài hai vị phu nhân ra thì hai con nha đầu này là những tay ghê gớm. Chúng kêu nhị phu nhân là nhị thẩm. Chắc là hàng tam đại trong Thuần Vu thế gia.
Độc Cô Nhạn vội hỏi:
– Thẩm Thiên Hoa cô nương có bị hai người này coi giữ không?
Nam Sinh Kiệt ra chiều khó nghĩ. lão đáp:
– Cái đó khó nói lắm, động Hắc Ly trên đỉnh núi bọn họ đã vạch thành cấm địa. Cả đến lão phu cũng khó lòng được vào đến nửa bước. Tại Thuần Vu thế gia trừ hai thiếu nữ đó ra còn có mười mấy người vừa trai vừa gái, người nào cũng che mặt bằng tấm sa xanh không để lộ chân tướng. Hơn nữa phạm vi động Hắc Ly rất rộng, trong một thời gian ngắn khó mà biết rõ được.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Mục đích bọn họ tới đây làm gì?
Nam Sinh Kiệt cảm khái thở dài đáp:
– Xem chừng như họ muốn lập một phân đà ở đây để mưu đồ thôn tính thiên hạ.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười hỏi:
– Giả tỷ bọn họ không có giã tâm như vậy mà Nam lão hiệp sĩ tự xưng mình là thuộc hạ với nhị phu nhân hóa ra lão hiệp sĩ đã thật tình khuất tất thần phục mụ ự..?
Nam Sinh Kiệt thở dài đáp:
– Lão phu tuy không nghĩ gì đến an nguy sinh tử của bản thân nữa. Nhưng bọn họ dùng võ công cao cường cùng tà thuật huyền bí uy hiếp cuộc sinh tử của hơn hai trăm thuộc hạ dưới trướng lão, vì thế mà lão phu bất đắc dĩ...
Lão nói tới đây buông tiếng thở dài rồi ngưng lại.
Lúc này hai người đã trèo đến lưng chừng sườn núi. Độc Cô Nhạn ngẩng đầu nhìn lên thấy thấp thoáng có ánh đèn lửa dường như dã tới gần cửa động Hắc Ly.
Nam Sinh Kiệt bước lại khẽ nói:

– Độc Cô thiếu hiệp! Xin thiếu hiệp tha thứ cho lao phu phải có lời đường đột.
Độc Cô Nhạn hiểu ý lão, liền cả cười lớn tiếng quát:
– Lão thất phu! Ngươi còn tưởng trốn thoát được ư?
Đồng thời phóng chưởng đánh binh binh vào phiến đá núi lớn ở bên cạnh.
Một tiếng nổ kinh thiên động địa khiến người nghe cơ hồ rụng cả lá nhĩ.
Tiếp theo là những mảnh đá vụn rớt xuống như mưa rào.
Nam Sinh Kiệt lớn tiếng quát:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi đừng tưởng mình võ công cao cường nữa. Dù lão phu không địch nổi ngươi, nhưng người không thể nào chống chọi Thuần Vu thế gia đâu. Chỉ còn con đường bó tay chịu trói.
Lão nói rồi phóng ra hai chưởng quật cho đá vụn bay đi.
Hai người vừa quát thét vừa đánh nhau, đồng thời tiến rất mau về phía động Hắc Ly bằng tốc độ mau lẹ gấp đôi trước.
Đột nhiên có tiếng quát vang như sấm nổi lên:
– Các người hãy đứng lại đã.
Cả Độc Cô Nhạn lẫn Nam Sinh Kiệt đều ngừng bước ngoảnh mặt về phía phát ra âm thanh. Hai người không khỏi giật mình kinh hãi.
Độc Cô Nhạn cùng Nam Sinh Kiệt cũng giả vờ chiến đấu. Đồng thời tiến về phía động Hắc Ly. Bỗng nghe tiếng quát liền dừng chân lại xem ai.
Trước mặt hai người xuất hiện một hán tử áo xanh không che mặt khiến cho Nam Sinh Kiệt và Độc Cô Nhạn phải giật mình kinh hãi vì bộ mặt người mới đến cực kì khủng khiếp. Bộ mặt này ghê gớm đến trình độ không bút nào tả xiết, da mặt xù xì chỗ lồi lên chỗ lõm xuống mà thật lắm màu sắc đủ cả xanh, đỏ, trắng, biếc.
Tai, mắt, mũi, đều méo mó mất cả hình dạng. Bộ mặt này chẳng những khiến cho người nhìn phải bở vía mà còn buồn nôn lợm giọng.
Độc Cô Nhạn tuy là hạng to gan lớn mật nhưng đứng trước bộ mặt quỷ sứ này chàng cũng không chịu nổi, bất giác chàng la lên một tiếng:
– Úi chao!
Rồi chàng lui lại ba bốn bước liền.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 21
Thiếu hiệp dò la động Hắc Y

Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt làm bộ như nhọc mệt không còn sức lực nữa. Lão rú lên :
- Cường địch đã kéo đến! Nhị phu nhân đang giao tranh ác liệt với chúng ở dưới chân núi.
Đồng thời lão phóng ra hai chưởng. Hai phát chưởng này thật sự nhằm đánh vào trước mặt Độc Cô Nhạn. Lão chỉ vận đến năm thành công lực mà bề ngoài tưởng chừng như lão đánh liều mạng.
Độc Cô Nhạn quát lên thật to và đồng thời cũng vung chưởng lên nghinh địch.
Sầm một tiếng đanh tai! Nam Sinh Kiệt chân bước loạng choạng, người lảo đảo lùi lại mấy bước. Hai vai lão rung động, miệng phun máu ra như tên bắn.
Sự thực Độc Cô Nhạn cũng vận có ba thành công lực và đón tiếp bằng phát chưởng thông thường.
Nam Sinh Kiệt vừa thấy hai luồng chưởng đụng nhau liền hít mạnh một hơi rồi đề chân khí thật mạnh cho máu vọt ra.
Tuy hai người giả tạo một cuộc ác đấu, nhưng giống cả trăm phần trăm là đánh nhau chí tử, không ai nhìn ra một chút chi là giả trá.
Tuy công lực Nam Sinh Kiệt so với Độc Cô Nhạn hãy còn thua kém nhiều nhưng lão là một tay cao thủ nổi danh đã lâu năm, nên đối với Độc Cô Nhạn lão có đủ phương pháp bảo vệ thân hình một các rất kín đáo.
Quái nhân áo xanh tay cầm cây Lang nha bổng thấy tình trạng như vậy chau mày quát lên :
- Các ngươi điếc cả rồi hay sao?
Độc Cô Nhạn không khỏi ngấm ngấm xao xuyến trong lòng, vì phía sau quái nhân áo xanh còn có sáu bảy người nữa cả nam lẫn nữ tiếp tục chạy đến. Những người này đều che mặt, nhưng chàng thấy trong đám này không có hai thiếu nữ áo đỏ và áo vàng.
Nam Sinh Kiệt bây giờ đã ngồi phệt xuống đất làm bột kiệt lực la lên :
- Gã này là Độc Cô Nhạn lừng lẫy tiếng tăm trên chốn giang hồ chớ nên khinh địch.
Quái nhân áo xanh tay cầm Lang nha bổng bật lên tràng cười hô hô đáp :
- Nam lão hiệp sĩ đã bị thương rồi bất tất phải quan tâm đến việc này

nữa.
Hắn xoay tay lại vẫy một cái, rồi quát bảo bọn thuộc hạ :
- Các ngươi mau khiêng lão hiệp sĩ về động lấy thuốc điều trị thương thế. Đồng thời báo động và mời hai vị tiểu thư đi tiếp Nhị phu nhân...
Sáu bảy tên vừa nam vừa nữ che mặt đứng đằng sau quái nhân đều rút song kiếm ra đứng thành hàng chữ nhất trước mắt Độc Cô Nhạn.
Chúng nghe quái nhân quát tháo liền cất tiếng dạ ran để đáp lại.
Một tên trong đám này rút ống tù và ở sau lưng ra vung lên trước gió cho bật thành tiếng "Vu vu".
Hai tên khác quay lại đỡ Nam Sinh Kiệt.
Độc Cô Nhạn thấy thế cả kinh, bụng bảo dạ :
- Nếu Nam Sinh Kiệt bị khiêng vào động tất bọn chúng sẽ dùng thuật âm mà điều trị thì từ nay trở đi lão sẽ vĩnh viễn thành một tên thủ hạ trung thành làm nanh làm vuốt cho Thuần Vu thế gia. Bằng không lão chỉ còn một đường là đi đến chỗ chết.
Chàng không có thì giờ để suy tính hơn được nữa, liền thò tay rút trường kiếm ở sau lưng ra, lớn tiếng quát :
- Loài yêu nghiệt kia! Ngộ mạng đi thôi.
Chàng vung kiếm lên. Một luồng hào quang ngũ sắc vọt ra tối hơn trường nhằm quét vào quái nhân áo xanh. Tay trái chàng khẽ rung động một cách rất kỳ diệu. Một luồng kình lực xô ra không một tiếng động đánh vào hai tên che mặt đang nâng đỡ Nam Sinh Kiệt. Đồng thời chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo lão :
- Nam lão hiệp sĩ! Lão hiệp sĩ đừng có tiếp thụ cách chữa bệnh của bọn họ, không thì suốt đời lão hiệp sĩ khó lòng thoát khỏi bàn tay của bọn ác ma.
Quái nhân áo xanh tay cầm cây Lang nha bổng gầm lên một tiếng quái gở như tiếng chó sói. Đồng thời hắn vung song bổng lên thành một luồng hồng quang chói lọi để chống đỡ xung quanh mình.
Những tiếng kim thiết đụng nhau chói tai rít lên một hồi. Tia lửa bắn ra tung tóe. Ánh hào quang lấp loáng. Trong vòng hai trượng vuông nổi lên một trận cuồng phong.
Đồng thời hai hán tử che mặt đang nhảy xổ về phía Nam Sinh Kiệt bị đụng vào luồng ám lực của Độc Cô Nhạn phóng tới. Hai tên này bị đánh bất ngờ nên không phòng bị từ trước. Lúc kình lực tập kích tới nơi, chúng ứng biến không kịp.
May mà luồng ám lực của Độc Cô Nhạn đánh ra cũng không mạnh lắm, song hai tên cũng bị hất văng đi xa ngoài hai trượng.
Quái nhân áo xanh che mặt hiển nhiên đã coi thường thực lực của Độc Cô Nhạn. Lúc kim thiết chạm nhau tia lửa bắn ra hắn mới thét

lên be be, lùi lại đến hai ba bước. Đồng thời cây Lang nha bổng trong tay hắn cũng bị Ngũ Hành thần công vận vào mũi kiếm của Độc Cô Nhạn đánh gẫy tan tành rơi lả tả xuống đất.
Độc Cô Nhạnh không khỏi giật mình kinh hãi, vì cây Lang nha bổng của quái nhân áo xanh đã bị nát nhừ mà người hắn không việc gì. Theo lẽ ra cây Lang nha bổng đúc bằng gang thép còn bị gãy nát, thì tấm thân của quái nhân bằng xương bằng thịt không thể nào chống nổi mới phải. Thế mà hắn vân bình yên vô sự thật là kỳ!
Quái nhân đứng vững lại. Hắn sững sờ một chút rồi bật lên tràng cười the thé nói :
- Cô Độc Hiệp quả nhiên danh bất hư truyền, Ngũ Hành thần công của ngươi ghê gớm thiệt! Nhưng đối với công phu âm tà trên núi Nhạn Đãng chưa ăn thua gì đâu mà đã ngang tàng.
Độc Cô Nhạn vung thanh trường kiếm lên lớn tiếng quát hỏi.
- Loài yêu quái kia! Mi là nhân vật thế nào trong Thuần Vu thế gia?
Quái nhân áo xanh ngạo nghễ đáp :
- Bản tọa nguyên là nội tổng quản của Thế gia, hiện giờ làm quán chủ trong biệt quán trên núi Vân Vụ của Thế gia.
Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :
- Bọn Thế gia của lão phu mở rộng cửa để đón người hào kiệt. Nếu các hạ chịu khuất thân quy đầu thì không mất địa vị tối cao. Nhược bằng chống cự sẽ tan xương nát thịt, chết cũng không có đất mà chôn nữa đâu.
Độc Cô Nhạn nhân lúc đàm thoại, chàng đảo mắt quan sát rất mau lẹ tình thế khắp toàn trường một lượt.
Gã thổi tù và đã dừng tay lại. Chàng phóng tầm mắt trông ra xa vẫn chưa thấy hình bóng hai thiếu nữ che mặt một đỏ một vàng đâu cả. Nam Sinh Kiệt vẫn nằm dựa dưới đất trên sườn đồi. Tuy lão không bị thương nhưng phải giả vờ thương thế rất trầm trọng.
Hai gã áo xanh che mặt bị Độc Cô Nhạn hất xa ra ngoài hai trượng nhưng thương thế không lấy chi làm nặng. Chúng chỉ lồm cồm vài lần rồi đứng dậy được ngay. Có điều chúng vẫn đứng ngây người ra nguyên chỗ chứ không có ý tiến lại.
Còn mấy tên che mặt nữa đều giơ đao kiếm lên đứng vây quanh Độc Cô Nhạn. Chúng chỉ chờ quán chủ biệt quán ở núi Vân Vụ hạ lệnh là lập tức liều mạng chiến đấu không kể sống chết.
Độc Cô Nhạn vẫn trầm tư không nói gì. Tình thế hiện trường lâm vào cục diện dằng co.
Quái nhân áo xanh tức quán chủ Biệt Quán ở núi Vân Vụ thấy Độc Cô Nhạn lầm lỳ không nói, liền trầm giọng hỏi :

- Độc Cô Nhạn! Ngươi muốn đánh nữa hay thuận đầu hàng?
Độc Cô Nhạn không còng thì giờ để suy tính nữa. Đứng trước cục diện này, chàng phải mau lẹ đưa ra một quyết định.
Ban đầu chàng định theo biện pháp của mẫu toàn Thẩm Thiến Hoa tức là bắt lấy một trong hai thiếu nữ áo đỏ hoặc áo vàng để tra hỏi chỗ cầm tù Thẩm Thiến Hoa, hoặc dùng thị để trao đổi với Thuần Vu nhị phu nhân lấy Thẩm Thiến Hoa ra.
Nhưng hiện thời hai thiếu nữ áo đỏ áo vàng đều không ở đây, chàng phải tính cách khác.
Quái nhân áo xanh là tên cầm đầu bọn thuộc hạ chốn này, chàng chắc ngoài hắn ra, những tên áo xanh che mặt khác không còn ai có bản lãnh cao hơn, và chàng có thể trông cậy vào tuyệt học của mình để chiến đấu quyết không đến nỗi thất bại.
Chàng lại theo tình hình phỏng đoán thì chỗ cầm tù Thẩm Thiến Hoa hẳn ở trong động Hắc ly không còn nghi ngời gì nữa. Chàng tự nghĩ :
- “Bây giờ ta xông vào trong động mà cứu được Thẩm Thiến Hoa, vẫn có thể ung dung rời khỏi nơi đây. Nếu còn chần chờ, Thuần Vu nhị phu nhân trở về núi thì vấn đề này đành thúc thủ không làm được nữa”.
Chàng nghĩ vậy liền cười lạt nói :
- Tại hạ dẫu có quy hàng nhưng đáng tiếc là Thuần Vu thế gia không chịu dung nạp.
Quái nhân áo xanh trong lòng ngờ vực bật lên tiếng cười quái gở rồi hỏi :
- Ngươi nói vậy bản tọa không thể hiểu được. Ngươi có muốn đưa ra điều kiện gì không?
Độc Cô Nhạn quát to :
- Chẳng có điều kiện chi hết. Nếu có thì là thủ cấp của ngươi.
Chàng vừa nói vừa phóng kiếm và vung chưởng đánh ra.
Kiếm quang như cầu vồng, chưởng lực tựa trời long núi lở ào ào xô ra chẳng khác mưa xa gió táp.
Quái nhân áo xanh bị đón đánh bất ngờ, không kịp ứng biến, loạng choạng lùi lại mấy bước.
Độc Cô Nhạn biết bọn người này mắc phải quái tật Ma phong lại bị công phu âm tà ngăn trở bện thế, nên thân thể chúng đã cấu tạo thành những tính cách khác lạ với người thường. Tuy chẳng phải là những tấm thân sắt thép chém không sờn, mà chàng cũng chẳng thể ỷ vào Ngũ Hành Thần Công, Hắc Sát chưởng, Huyền Băng chưởng và cả Kim Sa chưởng để đả thương họ được. May chàng ra một chiêu chiếm được thược phong, chàng liền ào ạt phóng kiếm vung

chưởng đánh liên hồi khiến quái nhân áo xanh và sáu bảy tên che mặt phải lùi ra xa đến bảy tám trượng.
Độc Cô Nhạn đã quyết định chủ ý, chàng không ngần ngừ gì nữa, cả người lẫn kiếm biến thành một vùng hào quang lóe mắt sáng rực như ban ngày.
Đây là một tòa động thiên nhiên, thoai thoải dọc theo sườn núi thành những gian thạch thất lớn có, nhỏ có.
Động Hắc Ly nguyên là chỗ để Nhất Kiếm Chấn Tây Hoàng Nam Sinh Kiệt di dưỡng tuổi già và huấn luyện đồ đệ.
Nơi đây núi non hiểm trở mà thạch động rộng rãi khiến cho Thuận Vu thế gia lấy làm vừa ý nên họ liền xây nên một tòa biệt quan.
Trong động cũng dốc thoai thoải. Tuy là một sơn động thiên nhiên mà được vô số phiến đá lớn trùng điệp xếp thành nên nó kiên cố dị thường và không nguy hiểm gì.
Độc Cô Nhạn mới đến lần thứ nhất hơn nữa đường lối trong động vòng vèo quanh co phức tạp.
Trong lúc hoảng hốt, chàng không sao tìm được chỗ giam Thẩm Thiến Hoa mà cũng chẳng thấy bóng một người nào.
Độc Cô Nhạn không khỏi cảm thấy hối hận. Vì Nam Sinh Kiệt biết chỗ giam Thẩm Thiến Hoa mà chàng lại quên không hỏi kỹ lão. Ít ra chàng hỏi Nam Sinh Kiệt về đường lối trong động và địa thế ra vào.
Trong nhà thạch thất gian nào cũng có bày bàn đá, ghế đá. Có gian treo thương đao kiếm kích. Có gian bỏ ngổn ngang những đồ vật mà chẳng thấy gian nào có người ở.
Độc Cô Nhạn ngẫm ngầm suy nghĩ mà không sao quyết đoán được. Chàng nghe nói Nam Sinh Kiệt có bọn thuộc hạ cả trai lẫn gái đếm được chừng 200 người mà không hiểu bọn đó ở đâu mất rồi?
Chàng đang ngây người ra ngẫm nghĩ, bỗng nghe tiếng quát tháo văng vẳng từ ngoài cửa động vọng tới.
Hiển nhiên quái nhân áo xanh đã dẫn bọn thủ hạ đuổi vào trong động.
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày, tay chống trường kiếm chạy vào trong động.
Đường trong động quanh co vòng vèo. Đúng là một động thiên nhiên.
Độc Cô Nhạn lướt qua mấy lần hầm đá toàn bỏ không nên chẳng thu lượm được chút kết quả nào cả.
Đột nhiên một cơn gió lạnh thổi vào mặt. Độc Cô Nhạn định thần nhìn lại thấy mình đang ở ngoài hang động. Chàng đã theo một cửa động khác để ra ngoài.
Nơi đây ở lưng chừng sườn núi Hắc Ly. Ngoài động là một khu rừng

rậm đá mọc lởm chởm.
Độc Cô Nhạn dừng chân hít mạnh một hơi rồi nhảy vào ngồi sau một tảng đá lớn để lẩn tránh. Vì chàng nghe tiếng reo hò đã đuổi gần đến nơi, chàng cần phải tính một kế hoạch khác về việc cứu Thẩm Thiến Hoa.
Độc Cô Nhạn tra kiếm vào vỏ. Chàng rút ở thắt lưng ra một tấm khăn đen che mặt. Đồng thời chụp kín cả đầu. Chàng lấy cây thiết địch mà Tứ Bất hòa thượng đã nhờ chuyển giao cho Lâm Nguyệt Thu.
Giữa lúc Độc Cô Nhạn đang rút ống thiết địch thì bọn người rượt theo cũng đến cửa động. Chàng không chần chờ gì nữa bật lên tràng cười hô hố.
Khi ở trên núi Bắc Mang, chàng nghe tiếng cười của Lâm Nguyệt Thu mạo xưng là Lâm Thiên Lôi. Được trời phú cho tư chất thông minh đặc biệt, chàng không cần học tập mà bắt chước rất giống. Tiếng cười ồ ồ như một ông già nghe hệt tiếng cười của Lâm Nguyệt Thu đã mô phỏng tổ phụ nàng không sai chút nào.
Bọn người rượt theo ào ào như nước thủy triều vừa đến cửa động liền nghe tiếng cười, đột nhiên chúng dừng lại. Những tiếng huyên nào đột nhiên im bặt.
Hiển nhiên họ đã bị tiếng cười hô hố làm cho hoảng sợ.
Những phản ứng này cũng khiến cho Độc Cô Nhạn không khỏi nghi ngờ, vì bọn người rượt theo tuy hiển nhiên bị tiếng cười của chàng làm cho bở vía mà sao không có người lên tiếng. Họ đã điều tra xem tiếng cười ở đâu mà ra lại không mở miệng hỏi nhau. Họ chỉ im lìm như không nghe thấy gì.
Độc Cô Nhạn chưa hết kinh nghi, chàng cầm ngang cây thiết địch toan thi triển tuyệt kỹ về âm công mà chàng mới học được.
Nhưng chàng sắp thổi ống địch thì đột nhiên trong làn sóng người ngoài cửa động có tiếng lanh lảnh quát lên :
- Nam Sinh Kiệt.
Rồi thanh âm Nam Sinh Kiệt đáp lại :
- Có thuộc hạ đây!
Tiếng the thé lại quát hỏi :
- Cửa động này đã dự bị các cơ quan để phong tỏa chưa?
Nam Sinh Kiệt cất tiếng yếu ớt đáp :
- Không có... Lúc thuộc hạ định cư ở đây chỉ dùng làm nơi nuôi con, dạy đồ đệ và di dưỡng tuổi già, chẳng nghĩ gì tới chuyện bố trí cơ quan.
Thanh âm lanh lảnh ngừng lại một chút để ngẫm nghĩ rồi lại vang lên :

- Thôi được! Để lão thân phong tỏa vĩnh viễn cửa động này dùm cho ngươi.
Thanh âm lại trầm xuống ra lệnh :
- Về động.
Mọi người tụ tập ở cửa động cất tiếng dạ ran rồi do cửa động nhảy cả vào.
Chỉ trong nháy mắt đâu đấy im bặt không nghe thấy tiếng tăm gì nữa.
Khu rừng này cây cối dày đặc và đá núi ngổn ngang che khuất thị tuyến, Độc Cô Nhạn không có cách nào nhìn rõ bọn người kia là ai, nhưng chàng nghe tiếng thét lanh lảnh thì lập tức trái tim tựa hồ trùng hẳn xuống, vì chàng biết thanh âm này đúng là của Thuần Vu nhị phu nhân.
Đồng thời rất nhiều nghi vấn nổi lên trong đầu óc chàng :
- Mẫu thân Thẩm Thiến Hoa là Nghiễn Trì nữ hiệp Thẩm Ngọc Minh đánh nhau với Thuần Vu nhị phu nhân, tuy chàng không hiểu kết quả ra sao song cứ tình hình này mà xét đoán thì dĩ nhiên bà ta gặp dữ nhiều lành ít.
Chàng tự hỏi :
- Thẩm Ngọc Minh bị chết hay bị thương? Có khi bà ta bị cướp đi rồi chăng?
Độc Cô Nhạn bực mình xé bỏ tấm khăn đen, cất ống thiết địch đi rồi dậm chân thở dài.
Thẩm Ngọc Minh chẳng kể gì bị thương vì Bạch Diên chưởng cứ quấn lấy Thuần Vu nhị phu nhân để mong chàng có cơ hội cứu Thẩm Thiến Hoa ra. Nhưng chàng làm hỏng việc mất rồi. Chẳng những chàng chưa cứu được Thẩm Thiến Hoa mà chưa bắt được người nào làm con tin.
Có điều bất hạnh hơn nữa là Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt có thể bị quái nhân áo xanh khám phá ra chân tướng. Cứ nghe lời lão vừa đáp Thuần Vu nhị phu nhân mà đoán thì hiển nhiên lão đã bị họ dùng thủ pháp chỉ âm cực tà điều trị thương thế và lão đã thành nanh vuốt của Thuần Vu thế gia, vĩnh viễn không bao giờ phản bội chúng được.
Sau nữa, lúc chàng ở động Bạch Cốt núi Bắc Mang, Thuần Vu nhị phu nhân bị cây ngọc địch của Lâm Nguyệt Thu bức bách mà phải buông tha bọn chưởng môn các môn phái lớn.
Vừa rồi chàng nổi lên tràng cười phân minh mụ đã nghe rõ mà mụ không lý gì đến, dường như không thèm để ý. Chẳng hiểu mụ đã biết mình giả trang hay mụ không sợ tuyệt kỹ âm công?
Độc Cô Nhạn vẫn chưa nguôi giận, chàng muốn rút trường kiếm ra

sấn vào trong động cùng bọn nhị phu nhân quyết phân thắng bại một trận nữa.
Giữa lúc chàng vừa quyết định chủ ý bỗng nghe một tiếng nổ long trời lở đất. Tiếng nổ này phát ra bên trong cửa động, lập tức đá núi rung chuyển ầm ầm không ngớt. Cây cối động rào rào. Khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà nóng những tiếng ầm ầm dần dần nhỏ đi rồi im hẳn.
Độc Cô Nhạn lại một phen bở vía, vì những tiếng ầm ầm vừa qua không hiểu có bao nhiêu tảng đá lớn trút xuống và đóng chặt cửa động lại rồi. Hiển nhiên Thuần Vu nhị phu nhân đã dùng chất nổ hay chưởng lực cho đá đổ xuống lấp cửa động.
Độc Cô Nhạn tuy võ công cao cường nhưng muốn móc những tảng đá rớt xuống cho cửa động hở ra mà chui vào là một việc không thể làm được. Dù có làm được cũng mất một thời gian mấy ngày, chứ trong chốc lát thì chẳng ăn thua gì.
Đây là một cuộc thảm bại trước nay chưa từng có đối với chàng.
Bất giác chàng ngẩng mặt lên trời tự than :
- Độc Cô Nhạn! Độc Cô Nhạn! Ngươi mang một tấm thân tuyệt thế tài hoa thật là uổng! Thử xem rồi ngươi có làm được một chút gì không?
Chàng tưởng chừng như trước ngực đeo nặng một phiến đá lớn cơ hồ nghẹt thở.
Độc Cô Nhạn vung thanh trường kiếm cho phát ra một luồng hào quang ngũ sắc, ở trong rừng sâu lúc canh khuya, coi chăng khác con thần long vươn mình lên không.
Chỉ trong chốc lát, kiếm khí ngất trời uy thế rộng ra chừng hai trượng vuông.
Bỗng nghe cây cối gẫy đổ, đá núi tung bay. Chỉ trong khoảng khắc một khu rừng lớn chừng mấy mẫu đã bị chàng múa kiếm phá hủy hết.
Độc Cô Nhạn thu trường kiếm tra vào vỏ, ngồi thừ xuống đất ra chiều chán nản. Bao nhiêu nỗi thê lương ảm đạm xâm chiếm con người chàng, khiến chàng tưởng chừng trong vũ trụ cái gì cũng ảm đạm thật sắc, và cái gì trên đời cũng làm cho chàng chán ghét. Chàng muốn chết vì chỉ có cái chết mới giải thoát được những chán ghét. Chàng muốn chết vì chỉ có cái chết mới giải thoát được những nỗi lo âu, phiền não.
Đột nhiên ngọn gió đêm đưa lại mát rượi, tiếng cười chói tai theo gió vọng tới. Độc Cô Nhạn cho là giọng cười mỉa mai chế diễu. Lửa giận bốc lên ngùn ngụt, chàng phỏng đoán phương vị phát ra tiếng cười

rồi phóng chưởng đánh về phái đó.
Phát chưởng này là Hắc Sát chưởng, lòng bàn tay chàng tuôn ra một làn khói đen như một đám mây vọt đi tới ba chưởng, bao phủ cả một vùng rừng núi, đồng thời chàng trầm giọng quát :
- Lão hòa thượng kia! Ngươi muốn tìm cái chết đó chăng?
Độc Cô Nhạn đang cơn thịnh nộ chàng không kịp suy nghĩ, tuy Tử Bất hòa thượng không phải là người đối thủ, hơn nữa giữa lão và Lâm Nguyệt Thu còn có mối liên quan thần bí, thế mà chàng phát chưởng định đánh chết lão thật.
Phát chưởng này chàng đánh ra thì ít nhất có đến tám thành công lực.
Đám mù đen mịt mờ này chính là độc công mà chàng đã luyện thành. Người nào trúng phải chỉ sau mấy giờ là hòa thượng thành vũng nước đen.
Độc Cô Nhạn phóng chưởng ra rồi lại hối hận ngay, vì theo lẽ thường thì Tứ Bất hòa thượng đã không ngờ chàng ra độc chiêu một cách đột ngột thì dĩ nhiên lão không gia tâm đề phòng. Hơn nữa phát chưởng của chàng vừa nguy hiểm vừa lợi hại, Chính là Hắc Sát chưởng tuyệt độc vô song. Dù Tứ Bất hòa thượng có võ công xuất thần nhật hóa cũng khó lòng tránh kịp.
Độc Cô Nhạn lỡ phóng chưởng ra rồi muống thu lại cũng chẳng được nữa, chằng những Hắc Sát chưởng tuyệt độc mà chàng lại vận đến tám thành công lực nên càng mãnh liệt ghê người.
Bỗng nghe đánh sầm một tiếng, rồi cây gãy lá rơi. Đá vụn bốc lên như mưa rào hồi lâu không ngớt.
Giữa lúc uy thế chưởng lực mãnh liệt ghê gớm là thế, lại không nghe Tứ Bất hòa thượng phát ra mảy may tiếng động, Độc Cô Nhạn không khỏi xao xuyến trong lòng. Chàng định thần chủ ý nhìn về phía chỗ phát chưởng phóng tới, vẫn còn một chút hy vọng là may ra Tứ Bất hòa thượng có thoát chết chăng?

Độc Cô Quái Khách

Hồi 22
Lùa thuốc mê vào động Hắc Y

Những tia hy vọng này dần biến thành tuyệt vọng. Chàng chờ cho tới lúc khói lắng hồi lâu mà vẫn không thấy tăm hơi hết.

Độc Cô Nhạn bị lương tâm cắn rứt, chàng hoang mạng vô cùng. Chàng biết Tứ Bất hòa thượng đến đây không có ác ý gì với chàng. Dù lão có chế diễu chàng thì cái tội ấy cũng không đáng chết. Chàng tự thẹn mình đã mang tiếng là người hiệp sĩ võ lâm mà hành động lại điên khùng thô bạo như vậy thì còn mặt mũi nào trông thấy ai?
Độc Cô Nhạn ngồi thừ người ra buông một tiếng thở dài, rồi khẽ gọi :
- Dã hòa thượng! Dã hòa thượng chết rồi ư?
Vẫn không thấy tiếng phản ứng, chàng liền gọi to hơn :
- Dã hòa thượng! Nếu lão chưa chết hẳn thì hãy để cho ta bồi thêm một chưởng nữa?
Dù trong thâm tâm chàng rất ai oán hối hận song ngoài mặt vẫn lạnh như tiền tựa hồ đối với vụ này chàng chẳng quan tâm chút nào.
Lần này chàng gọi đã thấy có phản ứng, chỗ chưởng lực đánh xuống trong vùng cỏ rậm ngả nghiêng lập tức thấy động rồi một bóng người loạng choạng đứng lên hết xiêu sang mé tả lại vẹo sang mé hữu. Người này chính là Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng lảo đảo người tiến về phía trước la lên bằng những tiếng quái gở :
- Đừng bồi nữa! Đừng bồi nữa! Ngươi mà bồi thêm một chưởng thì đưa bản hòa thượng về Tây phương thực. Bản hòa thượng chưa hưởng hết tuổi thọ mà chết đi thì chẳng cam tâm chút nào.
Độc Cô Nhạn đứng thộn mặt ra, chàng không khỏi kinh ngạc, vì chỗ Tứ Bất hòa thượng cựa dậy đứng lên thì đúng là chỗ phát chưởng đánh trúng. Tứ Bất hòa thượng công lực đã vào hạng khá lắm ở cách xa ngoài hai ba trượng thì trúng chưởng mà không bị thương cũng là sự thường nhưng đây là Hắc Sát chưởng tuyệt độc, dù lão chẳng chết ngay, tất nhiên ngoài mặt mũi cũng bị nát nhừ không còn nguyên vẹn chân tướng nữa mới phải.
Độc Cô Nhạn nghe thanh âm của lão còn dõng dạc rõ ràng thì biết rằng dù lão có bị thương cũng chẳng lấy chi làm nghiêm trọng cho lắm.
Tứ Bất hòa thượng như người say rượu lảo đảo bước tới trước mặt Độc Cô Nhạn. Lão chắp hai tay để trước ngực cất giọng ấm ờ nói :
- Đa tạ Độc Cô thí chủ đã nhẹ đòn khiến cho cái mạng kiến ruồi của bản hòa thượng hãy còn giữ được.
Sương mù ở chốn sơn lâm dày đặc, chỉ đứng xa một chút là không nhìn rõ tình trạng. Lúc nhà sư đi tới trước mặt, Độc Cô Nhạn suýt nữa không nhịn được phải phì cười.
Nguyên Tứ Bất hòa thượng tuy không chết không bị thượng, nhưng dáng điệu sợ sệt trông rất buồn cười. Mặt lão đen xì, chiếc áo cà sa

đã vá đến trăm chỗ lại rách thêm mấy miếng, chắc là do phát chưởng của Độc Cô Nhạn gây ra.
Độc Cô Nhạn làm bộ mặt nghiêm nghị nói :
- Trước nay tại hạ không bao giờ chị để cho người khác trêu cợt. May mà phát chưởng đó chưa đánh chết lão. Nhưng nếu lão có vô phúc mà uổng mạng thì cũng đừng oán hận tại hạ, chỉ nên tự trách là lão tự tìm cái chết.
Độc Cô Nhạn ngừng lại một chút rồi chau mày hỏi :
- Hòa thượng! Hòa thượng có biết chưởng lực của tại hạ đó là chưởng lực gì không?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng ra cười đáp :
- Đó là Hắc Sát chưởng do các hạ sáng lập ra. Bản hòa thượng đã được nếm mùi rồi.
Độc Cô Nhạn đằng hăng một tiếng rồi nói :
- Tuy nội lực lão tinh thông, có thể chống được một lúc, nhưng khi tại hạ luyện thứ chưởng lực này, đã lấy tinh túy bác độc luyện bàn tay trong vòng năm ngày, chất độc xâm nhập vào nội phủ thì khó lòng giải cứu lắm đấy.
Chàng đảo mắt nhì Tứ Bất hòa thượng rồi nói tiếp :
- Còn điểm trọng yếu nữa là tại hạ chưa kịp luyện thuốc giải, chưởng phong chỉ lướt ra ngoài da là người không tài nào sống được ngoài 7 ngày. Đến ngay tay danh y đệ nhất là Lê Vi Tử e rằng cũng chưa nghĩ ra được phương pháp giải cứu.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu tươi cười dường như không để ý gì, lão hỏi :
- Các hạ nói vậy thì bản hòa thượng nhất định phải chết hay sao?
Độc Cô Nhạn hất hàm đáp :
- Tại hạ nghĩ tới tâm địa Dã hòa thượng cũng không đến nỗi tệ hại cho lắm. Nếu Dã hòa thượng có di ngôn gì thì cứ nói với tại hạ. Việc gì tại hạ làm được, nhất định sẽ làm cho.
Tứ Bất hòa thượng cười khanh khách nói :
- Bản hòa thượng tuổi thọ còn dài, sổ Nam tào đã chưa rõ không thể chết vì bàn tay của các hạ.
Độc Cô Nhạn sửng sốt trầm giọng quát hỏi :
- Dã hòa thượng! Lão lại dở trò quỷ gì thế?
Tứ Bất hòa thượng đưa tay áo đầy cáu ghét lên lau cái mắt đen sì rồi nhe răng cười nói :
- Chất độc về Hắc Sát chưởng của các hạ, tuy không có thuốc gì giải được, nhưng các hạ nên biết ở đời là chẳng bịnh gì mà không có thuốc chữa.

Độc Cô Nhạn bật cười ngắt lời :
- Kể ra thì không thiếu gì thuốc giải như cây: linh chi ngàn năm hay thứ sâm quả vạn năm... nhưng chỉ nghe đồn có những thứ thần dược đó, chứ thực chưa ai kiếm được.
Tứ Bất hòa thượng nhe bộ răng vàng khè ra cười nói :
- Ít ra còn một vật nữa phá giải bách độc. Chẳng hiểu các hạ nghe ai nói đến Thiên Sơn Ngọc Thiềm bao giờ chưa?
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi hỏi lại :
- Chẳng lẽ hòa thượng có Thiên Sơn Ngọc Thiềm hay sao?
Tứ Bất hòa thượng nghiêm trang nói :
- Bản hòa thượng chỉ hỏi các hạ là con Thiên Sơn Ngọc Thiềm có thể hóa giải được Hắc Sát chưởng của các hạ không?
Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp :
- Dĩ nhiên có thể giải được, chỉ sợ...
Tứ Bất hòa thượng không hỏi gì, đột nhiên lão cho tay vào trong bọc sờ mó.
Độc Cô Nhạn nhìn Tứ Bất hòa thượng bằng con mắt soi mói. Chàng thấy lão ung dung lấy trong bọc ra một vật gì trắng như tuyết lắc lắc trước mặt chàng rồi nhẹ nhàng đặt vào trong lòng bàn tay.
Vật đó quả là con Ngọc Thiềm toàn thân trắng như tuyết hai mắt đỏ hồng.
Lão vừa lắc trước mắt chàng thì một luồng hơi mắt lạnh thấm vào người, đồng thời thoang thoảng ngửi thấy mùi thơm.
Độc Cô Nhạn vẻ mặt lạnh lùng hỏi :
- Cái này là của thật hay của giả?
Tứ Bất hòa thượng trịnh trọng cất con Ngọc Thiền vào trong bọc rồi đáp :
- Bản hòa thượng chả cần nói nhiều. Cứ một phát Hắc sát chưởng của các hạ vừa phát ra mà bản hòa thượng không việc gì là đủ chứng minh Ngọc Thiềm này chân hay giả.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười hỏi :
- Cái đó Dã hòa thượng lấy được ở đây?
Tứ Bất hòa thượng gãi đầu gãi tai cười hề hề đáp :
- Chẳng giấu gì các hạ, bản hòa thượng đã lấy cắp được...
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi :
- Lấy cắp ư?
Rồi chàng cười rộ tiếp :
- Dã hòa thượng! Lão thật là đồ đốn mạt nơi cửa phật.
Tứ Bất hòa thượng bẽn lẽn cười đáp :
- Đây cũng là biện pháp bất đắc dĩ. Bản thân hòa thượng hoài bão

tấm lòng thương người đời, định lấy Thiên Sơn Ngọc Thiềm để thử xem có trị được Ma phong của Thuần Vu thế gia trên núi Nhạn Đãng không?
Độc Cô Nhạn hỏi ngay :
- Hòa thượng đã thử qua chưa?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp :
- Thử qua rồi, nhưng chẳng ích gì. Tuy nó giải được bách độc song riêng đối với bệnh Ma phong là vô dụng. Bản hòa thượng đã uổng phí một phen tâm huyết.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi :
- Dã hòa thượng! Lão thiệt là con người cổ quái. Chắc lúc tại hạ rời khỏi núi Bắc Mang để đi kiếm Kim Ty thảo trên núi Nhạn Đãng lão cũng biết rồi phải không?
Tứ Bất hòa thượng gật đầu đáp bằng một giọng bí mật :
- Đúng thế! Nhưng Kim Ty thảo ở ngay chỗ sở tại của Thuần Vu thế gia. Bản hòa thượng e rằng chưa lấy được Kim Ty thảo thì cái mạng nhỏ xíu của các hạ đã chết uổng rồi, nên bản hòa thượng gặp được cơ hội khi nào lại chịu bỏ qua, liền đánh cắp con Ngọc thiềm này. Tuy nó không bổ ích gì đối với chất độc về chứng Ma phong, nhưng bữa nay nó giúp bản hòa thượng thoát khỏi kiếp nạn.
Độc Cô Nhạn bật lên tiếng cười khanh khách rồi đột nhiên đưa tay ra như điện nắm lấy uyển mạch tay phải Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng run người lên, ngoác miệng hỏi :
- Độc Cô Nhạn! các hạ định tranh cướp con Thiên Sơn Ngọc Thiềm của bản hòa thượng chăng?
Độc Cô Nhạn bĩu môi đáp :
- Dù Dã hòa thượng có lấy được "Cứu mạng kim đan" ở trong lò bát quái của Thái thượng lão quan thì Độc Cô Nhạn này cũng không sinh lòng tranh cướp đâu.
Tứ Bất hòa thượng đảo cặp mặt nhìn quanh rồi ngập ngừng :
- Sao? Các hạ...
Độc Cô Nhạn trầm giọng ngắt lời :
- Dã hòa thượng này thật là đáng nghi! Dường như chẳng cái gì lão không biết, nhất là đối với việc riêng của tại hạ, lão đều nhìn thấy rõ hết. Tỷ như câu chuyện Kim Ty thảo trên núi Nhạn Đãng, sao Dã hòa thượng cũng biết được?...
Chàng tăng gia cường lực vào năm ngón tay rồi lại quát :
- Nếu Dã hòa thượng chịu nói rõ nguyên do vụ này thì thôi, bằng không...
Tứ Bất hòa thượng vội la lên :

- Để ta nói! Để ta nói...
Độc Cô Nhạn nới năm ngón tay ra một chút rồi dằn giọng :
- Lão không nói thực thì phải liệu mà giữ lấy cái cổ đã mang chiếc đầu trọc.
Tứ Bất hòa thượng thở dài nói :
- Nói là bản hòa thượng giỏi nghề bấm độn biết việc quá khứ vị lai thì chắc các hạ không tin đâu. Nhưng khi biết rõ sự thật thì chẳng có chi là lạ. Nguyên Vô Danh lão nhi kia đối với bản hòa thượng cũng có chất gia tình.
Độc Cô Nhạn hơi biến sắc mặt ngắt lời :
- Thế ra lão ta bảo Dã hòa thượng giám thị ta phải không?
Tứ Bất hòa thượng xua tay đáp :
- Độc Cô thí chủ bảo thế thật là quá đáng! Chỉ có thể nói là viện trợ chứ không nên nói là giám thị.
Độc Cô Nhạn hằng giọng nói :
- Đáng trách ở chỗ vô Danh lão nhi lại không nói rõ...
Nhưng Độc Cô Nhạn không muốn hỏi vặn việc này nữa, vì nhà sư rất nhiều ngụy kế. Nếu lão có lòng giúp chàng một tay, thêm vào sự việc trợ của bọn đệ tử cái bang thì việc lên núi Nhạn Đãng lấy Kim Ty thảo rất có nhiều hy vọng thành công.
Độc Cô Nhạn muốn biết những việc thiết yếu, liền hỏi lảng sang chuyện khác.
- Nghe nói Vô Danh lão nhi đã dời khỏi núi Bắc Mang không hiểu hiện giờ lão đi đâu?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp :
- Những tin tức về lão, bản hòa thượng cũng chẳng biết gì nhiều hơn các hạ. Hiện giờ lão quái vật đó ở đâu bản hòa thượng cũng không rõ nữa... Không chừng lão bị Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo đẩy ra rồi bị người Thuần Vu thế gia đưa về Tây thiên rồi cũng nên. Nếu đúng vậy thì dù các hạ có lấy được Kim Ty thảo cũng uổng công mà thôi.
Tứ Bất hòa thượng ăn nói không lựa lời, tuy chỉ là câu nói đùa nhưng khiến cho trong lòng Độc Cô Nhạn cũng bị đám mây mù ám ảnh, vì việc đời thay đổi thất thường. Trên chốn giang hồ đầy ảo ảnh, còn một thứ diễn biến nào không phát sinh ra được?
Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi bật lên tiếng cười khanh khách hỏi :
- Dã hòa thượng! Bây giờ lão đến đây kiếm tại hạ vì mục đích gì?
Tứ Bất hòa thượng đảo cặp mắt loang loáng đáp :
- Bản hòa thượng ngoài chuyện ăn cắp con Thiên sơn ngọc Thiềm còn ăn cắp được cái bọc Long Diên Hương là một bảo vật hiếm có ở đời.

Độc Cô Nhạn chau mày hỏi :
- Long Diên hương ư? Tại hạ chưa được nghe ai nói đến thứ đó chẳng hiểu Long Diên Hương có diệu dụng gì?
Tứ Bất hòa thượng cười hề hề đáp :
- Nó dùng được rất nhiều việc. Chỉ lấy một chút là bằng cả một túi lớn Thượng hảo luân hương.
Lão nói xong lại lấy ra một gói vải dầu. Gói này có vẻ khá nặng. Ít ra là có đến bốn năm cân. Lão cầm trong tay vừa cười vừa nói :
- Long Diên Hương này cũng là một thứ huân hương. Nhưng chỉ bấy nhiêu Long Diên hương có thể bằng cả một xe huân hương.
Độc Cô Nhạn mỉm cười hỏi :
- Dã hòa thượng nói mỗi lúc một hồ đồ. Cái đó bọn thổ phỉ cường đạo trên chốn giang hồ thường dùng để đoạt tài vật hay những quân giặc “Thái hoa” dùng nó để thỏa mãn thú tính. Lão lấy về làm chi?
Tứ Bất hòa thượng đắc ý cười nói :
- Nếu dùng nó vào việc bất luân thì các tay cao thủ có tà thuật độc công gì cũng phải hôn mê hàng mấy giờ.
Độc Cô Nhạn lầy làm thú vị nói :
- Nếu lão nói vậy thì để khi nào Quỷ Sầu giản trên núi Nhạn Đãng kiếm Kim Ty thảo sẽ rất cần dùng đến nó.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nói :
- Cái này tuy nhiên dùng được nhưng còn tùy địa thế và tùy thời cơ. Quỷ Sầu giản không có người qua lại, vậy cái này dùng ở nơi đó được hay không chưa thể biết trước. Chúng ta cứ dành lại một nửa...
Độc Cô Nhạn hỏi ngay :
- Còn một nửa lão tính để làm gì?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng ra cười hỏi lại :
- Hiện giờ nếu không dọ thám tình hình động Hắc Ly thì chắc các hạ chưa chịu rời khỏi đây.
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp :
- Đúng thế thật.
Tứ Bất hòa thượng nói :
- Còn một nửa sẽ dùng tại nơi đây.
Độc Cô Nhạn hỏi :
- Lão muốn đốt Long Diên hương lên để vào động Hắc Ly phải không?
Tứ Bất hòa thượng đáp :
- Đúng theo địa thế mà bàn thì nơi đây dùng rất tốt, chỉ cần đứng trước cửa đốt chút Long Diên Hương cho khói tự động bay vào trong động là những người trong đó không ai thoát khỏi?

Độc Cô Nhạn mừng thầm trong bụng, chàng lẩm bẩm :
- Nếu Tứ Bất hòa thượng ra tay một cái đã thành công thì cũng là việc đáng mừng.
Chàng ngấm ngầm tính toán ít ra phải trừ khử Thuần Vu nhị phu nhân và quán chủ Vân Vụ biệt quán.
Trừ được hai nhân vật này tức là tước được phần lớn lực lượng của Thuần Vu thế gia. Đồng thời chẳng những cứu được Thẩm Thiến Hoa mà còn cứu được cả mẫu thân nàng cùng Nhất Kiếm Chấn Tây Hoàng Nam Sinh Kiệt và bọng con cái hay thuộc hạ của lão.
Dù bọn họ có bị công lực chí âm cực tà đã gây nội thượng thì cũng có thể kiếm Lê Vi Tử để cứu chữa. Còn người nào trúng phải Bạch Diên chưởng thì sẽ tìm đến Nghiễn Trì nữ hiệp Thẩm Ngọc Minh. Khi mình lấy được Kim Ty thảo về rồi sẽ giao cho Lê Vi Tử luyện thành thứ thuốc chữa ác tật ma phong.
Tứ Bất hòa thượng thấy Độc Cô Nhạn đứng ngẩn người ra, lão lấy làm kỳ, cười hỏi :
- Chẳng lẽ các hạ không đồng ý về việc này chăng?
Độc Cô Nhạn ra vẻ lạnh lùng nói :
- Hòa thượng thử dùng biện pháp đó coi. Tại hạ coi chừng hy vọng rất mong manh. Vả lại dù có may mắn thành công thì việc dùng biện pháp của người hạ lưu có thắng cũng chẳng vinh quang gì.
Tứ Bất hòa thượng gật đầu đáp :
- Độc Cô Hiệp! Đại hiệp nói thế thì câu chuyện của chúng ta coi như xong rồi.
Vừa dứt lời, lão đã băng mình chạy đi. Độc Cô Nhạn ngẩn ngơ một chút rồi tủm tỉm cười, vọt người rượt theo.
Tứ Bất hòa thượng hiển nhiên đã thuộc đường lối. Ở giữa chỗ rừng sâu núi thẳm mà lão rong ruổi chạy nhanh như gió.
Độc Cô Nhạn khinh công còn cao thâm hơn Đinh Bất Tứ, nên chàng rất ung dung.
Chỉ trong chớp mắt hai người đã quanh hết nửa trái núi và chỉ còn cách mấy trượng là đến trước động Hắc Ly. Tuy hai người chạy nhanh như bay nhưng cẩn thận phi thường. Bóng người như hai dây khói xanh vọt đi không phát ra một chút tiếng động nào cả.
Tứ Bất hòa thượng dừng chân lại trước. Lão ẩn thân vào trong bụi cỏ rậm, quay lại cười nói :
- Bản hòa thượng lại thay đổi chủ ý muốn thử một chút xem sao đã.
Độc Cô Nhạn mỉm cười nhưng không nói gì.
Hai người ẩn núp trong cỏ rậm trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà. Người nào cũng ngấm ngầm vận động thần công để

điều tra bốn mặt. Tuy mây mù dày đặc, chỉ cách mấy bước là không trông rõ cảnh vật nhưng nhờ thính giác minh mẫn, hai người có thể nghe rõ tiếng động trong vòng mấy trượng.
Hai người nghe ngóng hồi lâu, tuyệt không thấy động tĩnh chi hết.
Độc Cô Nhạn tự hỏi :
- Theo lẽ ra thì trong ngoài động bọng Thuần Vu thế gia phải bố trí những trạm bí ẩn canh phòng cẩn mật mới đúng. Có lý đâu Thuần Vu nhị phu nhân lại sơ hở đến thế này?
Tứ Bất hòa thượng càng cảm thấy kỳ dị hơn. Nhà sư quay lại khẽ hỏi Độc Cô Nhạn :
- Bản hòa thượng nhiều hơn đại hiệp mấy chục tuổi lỗ tai nghễnh ngãng mất rồi. Đại hiệp có nghe thấy động tĩnh gì không?
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp :
- Không có gì đâu. Ít là trong năm trượng vuông không có người nào sống cả.
Tứ Bất hòa thượng toét miệng ra cười. Lão lấy một ít Long Diên Hương gói thành một gói nhỏ đưa cho Độc Cô Nhạn rồi bảo chàng :
- Chúng ta chia nhau một người ở mé tả một người qua mé hữu, đồng thời đốt lên. Dù bọn chúng có phát giác kịp thời xông ra cửa động nhưng hít phải một chút vào mũi là hôn mê bất tỉnh.
Độc Cô Nhạn giơ tay đón lấy gói Long Diên hương rồi trở gót toan đi.
Tứ Bất hòa thượng trầm giọng nói :
- Hãy khoan!
Độc Cô Nhạn dừng bước lại, lạnh lùng hỏi :
- Hòa thượng còn muốn giở trò gì nữa, hay đã lại thay đổi chủ ý?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu cười đáp :
- Nếu cứ để nguyên thế này mà đốt Long Diên Hương lên làm cho bọn chúng hôn mê thì chính đại hiệp cũng hôn mê đi còn gì nữa? Như vậy là chỗ được không được không đủ bù lại chỗ thua.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười hỏi :
- Chắc hòa thượng đã ăn cắp được thuốc giải nữa?
Tứ Bất hòa thượng nhe bộ răng vàng đáp :
- Bản hòa thượng trước nay làm việc gì cũng rất chu đáo. Nếu không lấy trộm thuốc giải thì thứ Long Diên Hương này tuy là vật trân hiếm trên cõi đời, nhưng cũng chẳng dùng làm gì được...
Nhà sư vừa nói vừa lấy ra hai nút vải nhỏ xíu nói tiếp :
- Đại hiệp ghi nhớ là nghe tiếng ếch kêu làm hiệu thì đồng thời đốt Long Diên Hương lên.
Độc Cô Nhạn cau mày hỏi :
- Trên ngọn núi này không có ếch, hòa thượng có bắt chước được

tiếng ếch chăng?
Tứ Bất hòa thượng gãi đầu đáp :
- Đáng tiếc là bản hòa thượng cũng không học được tiếng ếch. Trên núi này tuy không có ếch, nhưng có thể cũng cho cóc làm cho nó kêu lên cũng không đến nỗi bại lộ cơ mưu đâu!
Độc Cô Nhạn không chịu được bật lên tiếng cười khúc khích rồi đưa tay ra đón lấy hai nút vải nhỏ....
Hai nút vải này đều tẩm nước thuốc tuy nó có một mùi vị khó tả nhưng nó cũng không có mùi gì khó ngửi.
Độc Cô Nhạn nhét hai nút vải vào hai lỗ mũi rồi vọt người qua mé ta ra xa ngoài hai trượng.
Chỗ này là một bụi cây um tùm cùng những tảng đá lớn, có thể ẩn núp được.
Độc Cô Nhạn mở gói vải ra lấy sẵn đá lửa chuẩn bị chờ đợi.
Chẳng mấy chốc chàng đã nghe ba tiếng ếch kêu :
- Uôm! Uôm! Uôm!
Độc Cô Nhạn không nhịn được suýt nữa phải phì cười, vì những tiếng này chẳng giống tiếng ếch chút nào. Nói cho đúng là tiếng quỷ gầm.
Chàng không dám chần chờ lập tức châm lửa vào gói Long Diên Hương.
Long Diên hương chỉ là thứ bụi vàng, lửa vừa châm vào, một luồng khói vàng dày đặc bốc lên ngùn ngụt theo chiều gió cuốn đi rất mau.
Nguyên động Hắc Ly ở trên đỉnh núi. Luồng gió nhằm đúng phương hướng cửa động theo luồng khói dày đặc lùa vào trong động.
Trong khoảng thời gian chùng cháy tàn nén hương lên khói dần dần loãng ra rồi tiêu tan mất dần.
Độc Cô Nhạn đứng thẳng người lên chú ý nhìn vào trong động.
Nhưng không có một phản ứng và chẳng có động tĩnh gì.
Tiếng động vẫn im lìm không một tiếng người, tựa hồ một cổ động thiên nhiên bên trong không có người.
Độc Cô Nhạn chờ thêm một thời gian chừng uống cạn tuần trà thì đột nhiên thấy Tứ Bất hòa thượng lạng người đến bên chàng lên giọng quái gở cả cười nói :
- Độc Cô Nhạn! Bây giờ chúng ta có thể đàng hoàng tiến và động được rồi.
Độc Cô Nhạn vẫn chưa hết thắc mắc, chàng hỏi lại :
- Bọn người Thuần Vu thế gia tà công kỳ bí phi thường. Nếu Long Diên hương không làm cho chúng mê được thì thành gở hết, biết làm thế nào?

Tứ Bất hòa thượng ra chiều nắm vững tình thế. Lão quả quyết đáp :
- Bản hòa thượng dám đem cả cái đầu này ra mà đánh cuộc. Dù cho chúng có thần công quỉ quái gì đi nữa cũng phải hôn mê bất tỉnh...
Lão vừa nói vừa rảo bước đi tiến vào cửa động.
Độc Cô Nhạn mỉm cười đi theo.
Trong động vì thông gió khó khăn nên khói mù hãy còn dày đặc chưa tan.
Độc Cô Nhạn tuy đã vào đây một lần, nhưng khi ấy chàng hốt hoảng chạy bừa bãi, chứ chưa để ý điều tra kỹ lưỡng.
Phạm vi động Hắc Ly quả thiệt là rộng. Vừa lớn vừa nhỏ, hết thảy có đến mấy chục gian thạch thất.
Nhưng một điều khiến cả hai người thất vọng là tìm khắp trong động vẫn không thấy một bóng người.
Độc Cô Nhạn càng kinh hãi vô cùng và trong lòng không khỏi hồi hộp.
Tứ Bất hòa thượng cùng vò đầu bứt tai, chau mày ra chiều nóng nảy.
Hai người tìm kiếm đến nửa trống canh, lục soát khắp mọi xó mà tuyệt không thấy một người nào.

Hồi 23
Thẩm Thiến Hoa tìm đến đưa tin

Tình thế đã hiển nhiên. Thuần Vu nhị phu nhân đã dẫn mọi người dời khỏi đây tự bao giờ rồi!
Độc Cô Nhạn Nhăn nhó cười nói :
- Hòa thượng! Chuyến này chúng ta bị một phen thảm bại rồi.
Tứ Bất hòa thượng có vẻ bẽ bàng nhưng miễn cưỡng nhăn răng ra cười nói :
- Cái này chẳng phải ngươi bày mưu kế sơ sót mà là tại vận khí xui nên...
Độc Cô Nhạn hắng dặng một tiếng tiếng rồi quay đầu chạy đi. Lòng chàng chán nản không bút nào tả xiết. Mẹ con Thẩm Thiến Hoa, Nam Sinh Kiệt cùng trên hai trăm tên thuộc hạ của lão bị lọt vào bàn tay ma quỷ của bọn Thuần Vu thế gia tưởng chừng như do một mình chàng gây ra.
Chỉ trong chớp mắt Độc Cô Nhạn đã ra ngoài cửa động... Tứ Bất hòa thượng đi theo chàng cũng cúi đầu lặng lẽ không nói nửa lời :

Độc Cô Nhạn dừng bước lại cười lạt nói :
- Hòa thượng! Chúng ta hãy chia tay!... Từ đây trở đi bất luận hòa thượng đứng trên lập trường nào, tại hạ hy vọng hòa thượng đừng đến quấy nhiễu nữa.
Cuộc hợp tác giữa chúng ta chẳng thú vị gì.
Tứ Bất hòa thượng gượng cười nói :
- Đây chỉ là vận khí. Thuần Vu nhị phu nhân chưa đến ngày tận số, đồng thời Thẩm cô nương kiếp nạn chưa tiêu, mình không thể miễn cưỡng phản lại thiên số được.
Độc Cô Nhạn bĩu môi ngắt lời :
- Hòa thượng bất tất phải nói nhiều làm chi. Tại hạ còn một lý do nữa là chính mình đã tự xưng là Cô Độc hiệp thì quyết ý đơn thương độc mã vùng vậy giang hồ. Dù cho kết bạn nữa cũng không muốn đi đôi với Dã hòa thượng.
Đồng thời chàng thò tay vào bọc lấy cây thiên địch ra hắng giọng nói tiếp :
- Hòa thượng đã có mối thâm tình thâm hậu với Vô Danh lão nhi, đồng thời mối liên quan giữa lão và Cái bang còn mật thiết hơn tại hạ. Vậy hòa thượng cầm lấy cây thiết địch nầy nhờ lão nhắn tin cho Lâm Nguyệt Thu cô nương, tại hạ không lý gì đến vụ này nữa.
Chàng nói xong liệng ống thiết địch trả lại cho Tứ Bất hòa thượng rồi băng mình vọt đi.
Tứ Bất hòa thượng đứng ngẩn người ra, lão vừa đón lấy cây thiết địch vừa lớn tiếng gọi :
- Độc Cô Nhạn! Đại hiệp điên rồi ư?
Đoạn lão tung mình đuổi theo và tiếp tục gọi :
- Ống thiết địch này bản hòa thượng muốn tặng cho đại hiệp. Đó là hảo tâm của bản hòa thượng. Không ngờ Độc Cô đại hiệp chẳng giữ chút nhân tình.
Độc Cô Nhạn tức giận dừng bước lại nói :
- Hòa thượng đừng huênh hoang nữa. Dường như có người tới đó.
Tứ Bất hòa thượng ngẩn người ra một chút. Lão chú ý lắng tai nghe thì quả nhiên có tiếng bước chân vọng lại. Tiếng bước chân này còn xa lắm, ít ra là ở ngoài nửa dặm, nhưng rất trầm trọng nên nghe rõ mồn một.
Tiếng bước chân hiển nhiên đang tiếp tục đi về phía động Hắc Ly.
Độc Cô Nhạn cùng Tứ Bất hòa thượng không khỏi sinh lòng ngờ vực. Hai người cùng nghĩ bụng :
- Nếu là bọn Thuần Vu nhị phu nhân thì bước chân không trầm trọng thế này mà mụ chẳng bao giờ đi một mình. Vậy người này là ai?

Giữa đêm khuya ở chốn hoang sơn mà người không hiểu võ công đi có một mình tiến về động Hắc Ly thì thật là một điều kỳ dị ít ai hiểu được.
Độc Cô Nhạn kéo Tứ Bất hòa thượng nói thầm :
- Đêm nay thật lắm chuyện quái gở, đại khái đều do vận khí xúi quẩy của Dã hòa thượng gây nên...
Tứ Bất hòa thượng cặp mắt long lên, lão không nói gì lặng lẽ đi theo Độc Cô Nhạn tiến vào ẩn trong bụi rậm gần đấy. Hai người cùng ngưng thần chờ đợi.
Tiếng bước chân trâm trọng đi tời mỗi lúc một gần.
Độc Cô Nhạn cơ hồ ngừng thở vì chàng nhìn rõ người đi tới mặc áo màu lục dung nhan tiều tụy. Nàng chính là Thẩm Thiến Hoa.
Thẩm Thiến Hoa cặp mắt vô thần, chân bước chệnh choạng nhắm mắt thẳng về hướng động Hắc Ly mà tiến.
Độc Cô Nhạn vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng đứng phắt dậy ra la gọi :
- Thẩm cô nương! Thẩm cô nương!
Thẩm Thiến Hoa giật mình dừng bước, nhưng coi bộ mặt nàng không lộ vẻ xúc động, tựa hồ sự xuất hiện đột ngột của Độc Cô Nhạn đối với nàng chẳng có gì lạ, dường như nàng đã biết trước.
Độc Cô Nhạn rất đỗi nghi ngờ hỏi lại :
- Thẩm cô nương! Vụ này là thế nào đây?
Thẩm Thiến Hoa chớp mắt mấy cái cơ hồ sa lệ, nhưng nàng cố nhịn không cho nước mắt trào ra, nàng nhìn Độc Cô Nhạn bằng con mắt lạnh lùng nói :
- Mối quan hệ giữa chúng ta đã hết rồi!
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi :
- Bây giờ không phải lúc nói tới chuyện quan hệ giữa đôi ta. Ba người đàn bà ở Thuần Vu thế gia và lão quản gia chủ Vân Vụ biệt quán nào đó bây giờ ở đâu? Xin cô nương cho tại hạ biết.
Thẩm Thiến Hoa lạnh lùng đáp :
- Cái đó... ta không thể nói được.
Độc Cô Nhạn la lên :
- Không thể nói cho tại hạ biết được ư? Cô nương bị bọn họ thu phục rồi hay sao?
Nhưng Tứ Bất hòa thượng nhe răng méo miệng cười nói xen vào :
- Thẩm cô Nương! Bản hòa thượng cho là không phải chân tâm cô nương muốn nói. Độc Cô hiệp bề ngoài có vẻ lạnh lùng mà trong lòng cũng hoài bảo mối tình cảm nồng nhiệt như mọi người. Cô nương nên hiểu rõ hiệp sĩ cũng như bản hòa thượng đã hiểu y...

Thẩm Thiến Hoa chấn động tinh thần, cười lạt ngắt lời :
- Vạn vật có đồng loại. Độc Cô Nhạn với hòa thượng thật đáng kết bạn với nhau.
Nàng thở dài nói tiếp :
- Được rồi! Ta có bảo ngươi cũng không sao. Nhị phu nhân biết chốn này đã bị các ngươi phát giác mà ngươi lại không đưa Lê Vi Tử đến. Phu nhân không muốn để các ngươi tới quấy nhiễu nên không đặt quán ở đây nữa và đã dời đi địa điểm khác rồi. Nhưng địa điểm đó ở đâu thì chính ta không bảo ngươi được.
Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy vội hỏi :
- Cô nương đã bị thương về môn âm tà của Thuần Vu thế gia chưa?
Thẩm Thiến Hoa ngửa mặt lên trời cười lạt đáp :
- Ta bị người cột cả tứ chi treo lên, chân tay đã thành tàn phế. Sau Thuần Vu nhị phu nhân chữa cho khỏi hẳn.
Độc Cô Nhạn dậm chân nói :
- Cô nương nên nhận chân thiện ác, phân rõ thị phi, chứ đừng coi kẻ thù là mẹ.
Thẩm Thiến Hoa la lên :
- Ta đã bực mình với ngươi lắm rồi! Thôi ngươi đừng giáo huấn ta nữa.
Độc Cô Nhạn đúng thừ người ra nói :
- Được rồi! Câu chuyện về lệnh đường, cô nương đã biết chưa?
Thẩm Thiến Hoa hằn học ngắt lời :
- Ngươi còn dám hỏi ta câu đó ư? Ta đã vì ngươi mà tuyệt tình mẫu tử, mẫu thân ta biết ta bị bắt, bỏ hết hờn giận liều mạng chống đối cầm chân Nhị phu nhân để ngươi có cơ hội cứu ta. Ngờ đâu ngươi chẳng nghĩ gì tới.
Độc Cô Nhạn thở dài nói :
- Cô nương hiểu lầm rồi. Tại hạ đã hết lòng hết sức...
Ngừng một lát chàng hỏi bằng một giọng tha thiết :
- Hiện giờ tình trạng lệnh đường ra thế nào?
Thẩm Thiến Hoa lạnh lùng đáp :
- Lão gia vẫn bình yên và được Nhị phu nhân tiếp đãi vào hạng thượng tân, ngươi bất tất phải hỏi nhiều nữa.
Độc Cô Nhạn cố nén lòng bất mãn, chàng lại hỏi :
- Cô nương có biết bọn Nhất Kiếm Chấn Tây Hoang Nam Sinh Kiệt không?
Thẩm Thiến Hoa vênh mặt lên đáp :
- Hiện giờ chúng ta đều là người một nhà, dĩ nhiên ta phải biết chứ. Họ đều bình yên cả. Chỉ một điều không may là bị ngươi làm hại,

ngươi còn hỏi làm chi cho ta thêm bực mình.
Độc Cô Nhạn nghiến răng nói :
- Được lắm! Tại hạ hỏi cô nương một câu cuối cùng là cô nương đến đây làm chi?
Thẩm Thiến Hoa cười khanh khách đáp :
- Nhị phu nhân biết chắc ngươi còn luẩn quẩn nơi đây, nên sai ta đưa tin cho ngươi mau mau dẫn Lê Vi Tử đến hoặc hạ sát y cũng được. Bằng không thì ngươi gặp phải tai nạn ngặt nghèo lắm đấy.
Độc Cô Nhạn "Ủa" lên một tiếng rồi hỏi :
- Sao? Chính miệng nhị phu nhân bảo cho tại hạ hay: Nếu không dẫn Lê Vi Tử đến đây được thì giết lão thật không?...
Thẩm Thiến Hoa nói chắc như đinh đóng cột :
- Đúng thế. Ngươi chỉ còn một đường đó mà thôi.
Độc Cô Nhạn hỏi thử :
- Giả tỷ tại hạ bắt được Lê Vi Tử cũng đừng đưa đến đây nữa chứ? Vậy biết đưa tới đâu được?
Thẩm Thiến Hoa đáp ngay :
- Nếu ngươi bắt được Lê Vi Tử thật sự thì đưa lão lên đường, bất cứ chỗ nào trên giang hồ mà chỉ cần đi được trong vòng 10 dặm là Thuần Vu nhị phu nhân đã biết rồi. Người sẽ thân hành đến nơi để tiếp ứng. Trường hợp mà ngươi giết được lão cũng vậy.
Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp :
- Câu chuyện có bấy nhiêu ta nói hết rồi, vậy ta xin cáo biệt.
Nàng chưa dứt lời đã trở gót đi luôn.
Lần này nàng ra đi bước chân không trầm trọng như lần trước. Tà áo màu lục bay phất phới, nàng vọt người đi như bay, chớp mắt đã biến vào trong đám mây mù.
Độc Cô Nhạn đứng ngây người ra nhìn bóng sau lưng Thẩm Thiến Hoa.
Người chàng không nhúc nhích.
Tứ Bất hòa thượng nhăn tít cặp lông mày nói :
- Chúng ta phải rượt theo cho mau.
Rồi lão hấp tấp vọt người đi trước.
Độc Cô Nhạn như say như tỉnh chạy theo sau Tứ Bất hòa thượng.
Lòng chàng trăm mối tơ vò. Nhưng chàng cũng hiểu rằng Thuần Vu nhị phu nhân phái Thẩm Thiên Hoa tới đây thì hẳn mụ đã có thâm ý. Nếu mình đuổi theo thì chắc là mắc vào cạm bẫy của mụ, mà không rượt theo thì lại để lỡ mất cơ hội sau này khó nổi dò tìm.
Bóng người xanh của Thẩm Thiên Hoa đã ra xa ngoài 30 trượng. Hai người rượt theo thấy nàng đi thong thả lại, cũng từ từ bước một. Hễ

thấy nàng chạy nhanh, hai người lại tăng gia cước lực, lúc nào cũng giữ một quãng cách chừng ba bốn chục trượng.
Hai người đuổi theo xuống núi. Bỗng Tứ Bất hòa thượng gãi đầu hỏi nhỏ :
- Con nhỏ đó nói gì thiếu hiệp nghe rõ chưa?
Độc Cô Nhạn trợn mắt lên đáp :
- Tại hạ có điếc đâu mà không nghe rõ?
Tứ Bất hòa thượng tuy thấy chàng xẵng giọng mà lão không lấy làm nóng giận, lại tươi cười nói :
- Những lời thị nói có nhiều chỗ khả nghi. Chẳng hiểu...
Lão cố ý dừng lại để nghe Độc Cô Nhạn phản ứng ra sao. Nhưng Độc Cô Nhạn chau mày nói :
- Thuần Vu nhị phu nhân dùng trăm phương ngàn kế để tìm kiếm Lê Vi Tử tất phải có nguyên nhân.
Tứ Bất hòa thượng liền nói ngay :
- Đúng rồi, Lê Vi Tử là bực thần y bậc nhất hiện nay. Ngoài lão ra không còn ai có thể chế được thứ thuốc chữa bệnh Ma phong. Đó là nguyên nhân duy nhất, ngoài ra không có mục đích nào khác.
Độc Cô Nhạn vẫn tỏ vẻ hoài nghi nói :
- Nhưng Thẩm cô nương vừa nói rõ ràng nếu không bắt được Lê Vi Tử dẫn đi thì hạ sát lão. Cái đó...
Tứ Bất hòa thượng ngắt lời :
- Cái đó bản hòa thượng cũng không hiểu vì lẽ gì? Bây giờ chỉ có cách theo cô bé kia, hoặc giả có hỏi ra được chút manh mối gì chăng?
Hai người vừa đi vừa nói chuyện thì đã xuống đến chân núi.
Lúc này đêm đã sang canh năm. Bên trời hé mở ánh bình minh.
Thẩm Thiến Hoa gia tăng cước lực chạy rất nhanh. Nàng men theo sườn núi vòng vèo mà đi.
Thực tình nàng không biết phía sau có người theo dõi hành tung lại tựa như biết rõ có người đang đánh lông tìm vết mà chỉ cố ý làm như không biết, nàng không ngoảnh đầu lại lần nào.
Độc Cô Nhạn mắt nhìn bốn phía, chân bước đi rất thận trọng, chàng biết rõ Thẩm Thiến Hoa không phải là cô gái thâm hiểm. Bất cứ vì lý do nào nàng cũng không đến nỗi quyết liệt với chàng như vậy. Trừ phi nàng bị dược vật kiềm chế, hoặc đã thất vọng vì mình để sinh mạng mẫu thân nàng bị uy hiếp thì mới thay đổi lòng dạ như thế.
Thẩm Thiến Hoa đang theo đường ven núi mà đi, bỗng rẽ vào một khu rừng rậm.
Khu rừng này diện tích rất rộng cây cối cực kỳ rậm rạp, nhưng nhiều

cành khô lá rụng còn có thể nhìn rõ được.
Độc Cô Nhạn liếc mắt nhìn Tứ Bất hòa thượng, chàng ngần ngừ một chút rồi đuổi theo vào rừng.
Trong rừng lá rụng đến hàng thước, dù ai thi triển khinh công đến tuyệt độ cũng không khỏi phát ra những tiếng động sột soạt.
Thẩm Thiến Hoa thả bước chậm lại một chút. Chân nàng đá lá rụng tung lên.
Độc Cô Nhạn lại đưa mắt nhìn Tứ Bất hòa thượng rồi dùng phép truyền âm nhập mật hỏi :
- Hòa thượng! Vụ này ta tính thế nào?
Tứ Bất hòa thượng cặp mắt láo liên đáp :
- Không chừng Thuần Vu nhị phu nhân đã rắc thuốc độc trong khu rừng này, mụ cố ý sai con nhỏ kia dẫn chúng ta vào đây để bị trúng độc mà chết.
Độc Cô Nhạn không khỏi giật mình kinh hãi. Chàng đáp :
- Rất có thể như vậy.
Tứ Bất hòa thượng nói :
- Chúng ta phải rút lui cho mau là hơn.
Chàng xoay mình toan nhảy đi, nhưng Tứ Bất hòa thượng nhăn răng ra cười, kéo áo chàng lại nói :
- Đừng tưởng bản hòa thượng sợ thật đâu. Nếu họ làm thế thì vừa ý hòa thượng lắm.
Độc Cô Nhạn hỏi lại :
- Tại sao vậy?
Tứ Bất hòa thượng nheo mắt nhìn chàng gãi mũi đáp :
- Đại hiệp quên rằng mình bản hòa thượng đã có Thiên Sơn Ngọc Thiềm rồi ư? Trong vòng một trượng vuông bất luận chất độc gì cũng không xâm nhập vào được. Chúng ta vẫn bình yêu vô sự.
Độc Cô Nhạn nở một nụ cười khoan khoái nói :
- Từ nay Độc Cô Nhạn này không thể xưng hùng trên chốn giang hồ nữa.
Tứ Bất hòa thượng ngẩn người ra hỏi :
- Tại sao vậy?
Độc Cô Nhạn cười đáp :
- Vì chỗ nào cũng phải nhờ đến tên Dã hòa thượng, chuyên đi trộm gà trộm chó thì còn là anh hùng hảo hán thế nào được?
Chàng nói nửa ra thành thực nửa ra ỡm ờ.
Tứ Bất hòa thượng vỗ đầu cười hình hịch.
Thẩm Thiến Hoa đi đến hết khu rừng mà chưa từng ngoảnh đầu lại một lần nào. Nàng vừa ra khỏi khu rừng, liền dừng bước. Đột nhiên

nàng quay lại bật lên một tiếng cười. Đoạn này lại vọt đi nhanh như tên bắn, tiến về phía trước.
Độc Cô Nhạn quát lên :
- Dã hòa thượng chạy mau lên!
Chàng tăng gia cước lực muốn đuổi theo rất gấp, nhưng hai người vừa chuồn ra khỏi rừng bỗng nghe tiếng quát :
- Đứng lại!
Thanh âm như tiếng sét nổ lưng trời khiến hai người phát giật mình kinh hãi.
Độc Cô Nhạn ngoảnh đầu nhìn bốn phía mà chưa phát giác ra người lên tiếng vừa rồi ở chỗ nào.
Nguyên thanh âm đó họ đã dùng phép "Chân khí tuyền thanh" để phát ra, nên không thể căn cứ vào thanh âm để luận ra người phát âm đứng cách xa bao nhiêu.
Tứ Bất hòa thượng kinh hãi thất sắc vội chạy trốn vào rừng, nhưng lão vừa chuyển động thân hình đã thấy bóng đen thấp thoáng trước mặt. Một bóng người vừa cao vừa gầy xuất hiện đột ngột, như từ dưới đất chui lên đứng cản đường lão.
Tứ Bất hòa thượng cất tiếng gọi :
- Độc Cô Nhạn! Đại hiệp tự tìm lấy biện pháp giữ mình, bản hòa thượng không thể chiếu cố cho đại hiệp nữa đâu.
Dứt lời lão xoay mình chạy về phía ngoài rừng.
Tứ Bất hòa thượng vừa chạy được hai ba bước, thì bóng đen cao gầy dường như quỷ mị nhoài người đưa tay nắm lấy vạt áo tăng bào của lão.
Độc Cô Nhạn đứng coi không khỏi chau mà. Nhưng chàng chưa rõ chuyện gì nên vẫn đứng yên tự thủ bàn quan không hỏi han gì.
Tứ Bất hòa thượng cựa quậy mãi mà không sao thoát ra khỏi tay người cao gầy được.
Trong lòng nóng giận, nhà sư thò tay vào bọc móc ra chiếc còi sắt to bằng hạt đào đưa lên miệng toan thổi. Nhưng võ công của người cao gầy thật cao thâm đến độ khôn lường. Tay trái run lên một cái thò ra móc lấy nhanh như chớp.
Tứ Bất hòa thượng chẳng những bị móc chảy máu mũi ra mà cái còi sắt cũng bị văng đi mất tích, chẳng biết bay về hướng nào.
Thủ cước người cao này mau lẹ không thể tưởng tượng được. Hắn nắm lấy bàn tay mặt Tứ Bất hòa thượng rồi buông ra, nhưng thuận đà lão đẩy mạnh một cái.
Bỗng nghe tiếng "Huỵch" vang lên, nhà sư lập tức tứ chi vồ cả xuống đất như kiểu chó ăn phân.

Độc Cô Nhạn thấy thế không nhịn được, liền tiến lên một bước trầm giọng quát hỏi :
- Giữa tôn giá và hòa thượng đây có điều chi cừu hận mà lại ỷ mạnh hiếp yếu đến thế? Thật là...
Người kia đã hất ngã Bất Tứ hòa thượng mà còn giận đùng đùng quát mắng :
- Thằng trọc kia! Mi mà nhúc nhích thì lão phu lập tức cho nếm mùi "Phân Cân Tỏa Cốt".
Lúc này lão cao gầy nghe tiếng quát của Độc Cô Nhạn mới ngoảnh đầu lại long mắt lên nhìn chàng hỏi :
- Ngươi cũng cùng bọn với lão thầy chùa này ư?

Độc Cô Quái Khách

Hồi 24
Kẻ cắp bà già gặp nhau

Bây giờ Độc Cô Nhạn mới nhìn rõ tướng mạo người kia thì thấy thân hình lão cao nghều mà gầy khẳng gầy khiu. Nét mặt sánh sửa cặp mắt loang loáng. Bộ râu dài đã đốm bạc. Lão ước chừng ngoài năm mươi tuổi, nhưng mí mắt lão ẩn hiện vẻ lo buồn có dáng điệu con người phiêu lưu bất mãn.
Độc Cô Nhạn trầm ngâm một chút rồi đáp:
– Về điểm này tại hạ khó mà trả lời cho tôn giá được. Tại hạ đi cùng đường với Dã hòa thượng thì có thể nói là đồng bạn, nhưng tại hạ cùng lão chưa thề quen biết thì bảo là người lạ cũng được và như thế lại không thể là đồng bọn ... Hay hơn hết là tôn giá nói rõ mối thù oán giữa hai người. Tại hạ chẳng quản mạo muội và có chủ trương phân xử công bằng cho hai vị.
Lão cao gầy đảo mắt ngó Độc Cô Nhạn từ đầu xuống đến gót chân rồi lạnh lùng nói:
– Ngươi không đáng đâu.
Độc Cô Nhạn bất giác lửa giận bốc lên ùn ùn chàng toan nổi hung. Bỗng nghe lão cao gầy thở dài nói tiếp:
– Ngươi cứ hỏi lão trọc này sẽ rõ.
Tứ Bất hòa thượng từ lúc bị hất ngã, chỉ hắng giọng hoài chứ không nói nửa lời.
Độc Cô Nhạn thấy có điều khả nghi, chàng tự hỏi:
– Nhà sư này đã có ý thì chẳng bao giờ chịu ngậm miệng nhường ai.

Dù võ công của người kia có cao thâm quán thế, nhà sư không địch nổi lão nhưng ít ra cũng lên tiếng cầu viện mình, mà tại sao lại không nói một câu nào?
Độc Cô Nhạn nghĩ vậy rồi cúi xuống hỏi nhà sư:
– Hòa thượng! Vụ này là thế nào đây? Người kia là ai?
Tứ Bất hòa thượng ấp úng đáp:
– Bản hòa thượng ..., cũng không biết hắn là ai.
Độc Cô Nhạn cũng lấy làm kỳ hỏi:
– Trên đời sao lại có chuyện kỳ thế được? Hòa thượng với lão nếu không quen biết nhau, thì sao lão dám đối phó vời hòa thượng như vậy?
Mắt chiếu ra những tia sáng dữ tợn, chàng quay lại hỏi lão cao gầy:
– Tôn giá ...
Lão cao gầy trợn mắt lên quát:
– Tình thật chưa quen biết nhau thực.
Lão nắm tay lại giơ lên quát:
– Thằng giặc trọc kia! Nếu ngươi không nói thực thì ta đánh cho một quyền gãy cái đùi chó của ngươi đó.
Tứ Bất hòa thượng miễn cưỡng la lên:
– Để ta nói! Để ta nói! Sự thực ta không biết ngươi là ai. Nhưng ... nhưng ...
Lão ấp úng hồi lâu vẫn không nói thêm được câu gì.
Độc Cô Nhạn lại thúc giục:
– Nhưng làm sao? Nếu hòa thượng không nói thì cả tại hạ cũng bồi thêm cho mấy quyền nữa.
Tứ Bất hòa thượng thở dài nói:
– Con Thiên Sơn Ngọc Thiềm và gói Long Diên hương kia bản hòa thượng lấy cắp ở trong người y.
Độc Cô Nhạn la lên một tiếng:
– Úi chao!
Xuýt nữa chàng đến ngất đi.
Tuy vụ nhà sư ăn cắp không dính líu gì đến chàng, song gói Long Diên hương thì nhà sư cũng chia cho chàng một phần nhỏ và chàng đã đốt ở trong cửa động Hắc Ly. Thực tình mà nói thì chàng không thoát khỏi mối liên quan về vụ đánh cắp này.
Lão cao gầy hắng giọng một tiếng rồi quát hỏi:
– Thằng trọc kia! Ngươi đã tự cung xưng ra rồi vậy thì hai vật đó ở đâu?
Tứ Bất hòa thượng vẫn còn gắng gượng chối cãi:
– Rớt mất rồi. Ta lấy cặp được trong lúc vội vàng, không cẩn thận lại

để bị rớt mất.
Lão cao gầy lớn tiếng quát:
– Quân trộm cướp đầu trọc kia! Nếu ta không cho ngươi nếm mùi thì ngươi không chịu trả lại ...
Chưa dứt lời, lão cao gầy đã giơ năm ngớn tay khoằm như móc câu chụp xuống vai Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng dường như tiếc của hơn tiếc cái mạng sống, lão nhắm mắt nghiến răng chờ đợi hình phạt của đối phương.
Độc Cô Nhạn lắc đầu thở dài đưa tay ra ngăn lại nói:
– Tôn giá hãy khoan!
Lão cao gầy lạnh lùng hỏi:
– Ngươi còn muốn nói gì nữa? Muốn binh vực thằng trọc chăng?
Độc Cô Nhạn hơi đỏ mặt lên đáp:
– Về vụ này tại hạ cũng hơi biết một chút, có ý muốn điều giải giữa hai vị và lấy vật kia trả lại cho tôn giá.
Lão cao gầy gật đầu đáp:
– Thế thì hay lắm! Lão phu chỉ cần lấy lại vật đã bị đánh cắp và không muốn cứu xét đến tội lỗi của hắn nữa.
Lão thở phào một cái rồi nói bằng giọng rất thê lương như để mình nghe:
– Mình chỉ vì ái nữ mà đã hứa lời phóng sinh cùng làm điều lành, không thì lão thầy chùa kia đã toi mạng rồi.
Độc Cô Nhạn nghe lão nói vậy vẫn nghi ngờ, không hiểu rõ chuyện đầu đuôi. Nhưng chàng cũng đưa tay ra chụp Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng mũi miệng còn vết máu loang lỗ. Cả áo cà sa của lão cũng nhuộm đầy máu tươi. Lão bị Độc Cô Nhạn nắm lấy vai lôi lên, Phải nghiêng người đi ngồi dậy, lão làm bộ muốn chết chứ không muốn sống nữa.
Độc Cô Nhạn tức quá, lắc vai lão luôn mấy cái quát hỏi:
– Hòa thượng! Sao không lấy những thứ đó trả người ta?
Tứ Bất hòa thượng phều phào đáp:
– Cái đó mất hết còn đâu mà trả. Ta đã nói rồi không phải ư.
Độc Cô Nhạn vừa tức mình vừa buồn cười. Chàng phất năm ngón tay vào chỗ đại huyệt của nhà sư. Chàng không để lão nói thêm gì nữa thò tay vào bọc móc con Thiên Sơn Ngọc Thiềm và gói Long Diên hương trả lão cao gầy.
Đoạn chàng vỗ vào nhà sư để giải khai huyệt đạo.
Lão cao gầy đón lấy những vật kia cầm tay, nhưng vẫn còn tức giận dậm chân hỏi:
– Gói Long Diên hương này ít ra là thiếu đến một nửa, thằng trọc còn

để ở đâu nữa?
Tứ Bất hòa thượng vẫn ngồi ngay dưới đất thi gan không trả lời.
Độc Cô Nhạn gượng cười đáp:
– Chắc là nhà sư sử dụng mất rồi. Tôn giá đã hành hạ y một trận nặng nề tưởng nên bỏ đi đừng truy cứu nữa.
Lão cao gầy hàm râu chổng ngược lên, tức giận quát lớn:
– Không được! Thiếu một ly cũng không được. Gói Long Diên Hương này tất cả có năm cân.
Độc Cô Nhạn chau mày đáp:
– Chỗ đó đã sử dụng mất rồi. Dù tôn giá có đánh chết hòa thượng.
Lão cao gầy hậm hực dậm cả hai chân lớn tiếng la:
– Bây giờ không còn cách nào cứu nổi con gái lão phu nữa! Lão phu nhất định phải khai sát giới ...
Lão cao gầy giương hai mắt lên, thần quang lấm liệt, lão từ từ giơ tay mặt lên toan đánh xuống đầu Tứ Bất hòa thượng.
Độc Cô Nhạn đưa tay ngăn lại nói:
– Tiền bối hãy khoan! Chờ hỏi cho biết rõ sự tình rồi hãy động thủ cũng chưa muộn.
Lão cao gầy đão cặp mắt nhìn thẳng vào mắt Độc Cô Nhạn hồi lâu, tiện đà lão giơ năm ngón tay chụp xuống đầu chàng.
Độc Cô Nhạn cũng hơi giật mình. Một luồng nội lực tự nhiên hất ngược lại.
Nguyên Độc Cô Nhạn đã luyện đến mức Tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên. Chàng vừa tâm động là tự nhiên phản ứng phát sinh. Tuy chàng phản ứng trong lúc thảng thốt nhưng ít ra đã vận đến , thành công lực.
Lão cao gầy không muốn động thủ thực sự đối với Độc Cô Nhạn, chân lực hai bên vừa chạm vào nhau, lão liền buông năm ngón tay ra.
Độc Cô Nhạn lại càng nghi ngờ không hiểu, vì thấy trên nét mặt lão cao gầy vẫn lạnh nhạt đăm chiêu mà sao bây giờ lại phá lệ thường lão thoáng lộ một nụ cười nhìn chàng.
Độc Cô Nhạn ngẩn ngơ hỏi:
– Tại hạ xem chừng tiền bối phải ở trong phái tà, chẳng hiểu tiền bối cần nhiều Long Diên hương để làm chi vậy? Tiền bối vừa nói thiếu một phần một ly cũng không được. Không hiểu có chuyện gì mà nghiêm trọng đến thế?
Lão cao gầy buông tiếng thở dài ngồi xuống đất, thừ người ra đáp:
– Chuyện này nói ra hơi dài ... Lão phu ẩn cư ở Thiên Nam không muốn tranh giành chuyện đời. Lão thê mất sớm, dưới gốc chỉ còn

một đứa con gái tên Hiểu Vân ...
Lão nhắm hai mắt lại một nửa, dường như thấy ái nữ đứng ngay trước mặt.
Lão lộ vẻ hiền từ âu yếm.
Đồng thời bộ râu đốm bạc rung động, hiển nhiên trong lòng lão đang cảm xúc.
Lão ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:
– Vì lẽ lão thê mất sớm nên lão phu đặc biệt nuông chiều ái nữ. Không ngờ con nhỏ bị một cố tật thiên nhiên. Ngày xuân năm ngoái Hiểu Vân được tuổi mới phát giác ra ...
Độc Cô Nhạn nghe lão nói vô cùng xúc động, chàng không nhị được hỏi xen vào:
– Chẳng hay cô nương bị cố tật gì?
Lão cao gầy thở dài đáp:
– Cữu kinh hoành sinh, bát mạch đảo trường.
Độc Cô Nhạn chau mày nói:
– Thiệt là một thứ bệnh quái dị, tại hạ nay mới nghe nói lần đầu.
Tứ Bất hòa thượng nghe nói quên mình vội la lên:
– Chứng bệnh này đã phát giác ra là không cách nào chữa được. Vậy thì con gái bảo bối của lão e rằng không thể thoát chết được. Nhiều lắm là y chỉ sống được đến tuổi.... Lão cao gầy tức giận quát lên:
– Đừng nói bậy.
Tứ Bất hòa thượng hiển nhiên không bị thương nặng. Lão thè lưỡi ra nhe răng cười chữa thẹn rồi không nói gì nữa.
Lão cao gầy cặp mắt đăm chiêu nhìn về phía khu rừng sâu cất giọng buồn buồn nói:
– Chứng bệnh này quả nhiên cực kỳ nguy hiểm, nhưng lão phu vì tha thiết thương con gái tìm ra cách cứu trị là phải dùng đến con Thiên Sơn Ngọc Thiềm, năm cân Long Diên hương và mười cân sâm ngàn năm ở núi Trường Bạch. Những thứ đó chế luyện thành một liều thuốc có thể chữa ái nữ lành mạnh như người thường.
Độc Cô Nhạn trong lòng cảm khái muôn vàn! Ba thứ đó đều là vật trân quí hiếm có trên đời này mà lão vì lòng tha thiết yêu con tìm kiếm được đủ, thật không phải là chuyện tầm thường.
Lão cao gầy lại kể tiếp:
– Mặc dù những vật đó khó kiếm trên đời, nhưng đã có cách chữa thì lão phu phải tận tâm kiệt lực, nếu không được thì đành phải theo mệnh trời. Hơn một năm nay, lão phu không từ vạn hải thiên sơn. Trải qua không biết bao nhiêu gian khổ mới kiếm được con Thiên

Sơn Ngọc Thiềm để tìm cây sâm nghìn năm, thì hôm qua lại gặp thằng trọc này.
Lão giơ tay ra trỏ vào Tứ Bất hòa thượng hằn học nói tiếp:
– Lão phu tưởng hắn là người tốt, mới nói chuyện mấy câu mà hắn dám cử động chân tay với lão phu, ăn cắp hai thứ dược vật cao quý này ... Lão phu không phải là người coi trọng những cái gì ở ngoài con người, nhưng Long Diên hương nào phải một vật dễ kiếm? Bây giờ dù mình có tìm cách lấy được thì cũng chậm mất rồi, vì con gái lão phu không thể chờ được nữa.
Tứ Bất hòa thượng nhăn răng cười nói:
– Đằng nào con gái lão không thể chờ được nữa, vậy lão cứ coi như bản hòa thượng ăn cắp mất, đừng lên núi Trường Bạch kiếm thứ sâm ngàn năm nữa. Đường xa muôn dặm phải phí mất ba năm không chừng, may ra mới kiếm được một củ.
Vậy lão thử tính xem đứa con gái bảo bối còn chờ được mấy năm?
Lão già gầy vốn đã căm tức Tứ Bất hòa thượng những muốn giết lão ngay.
Nhưng bây giờ bao nhiêu lửa hận tựa hồ tiêu tan hết, lão buông tiếng thở dài, nhỏ xuống hai giọt lệ.
Độc Cô Nhạn trong lòng xúc động liền tìm lời khuyên giải:
– Con người ta chết sống là do số mạng, phú quý trời cho mới được. Lệnh ái nữ cũng không đến nỗi tuyệt mạng thì tất nhiên sẽ có cách cứu. Chẳng lẽ ngoài những vật kia không còn biện pháp nào nữa hay sao?
Lão cao gầy nghe Độc Cô Nhạn nói thế lấy làm hứng khởi đáp:
– Tuy còn biện pháp khác nhưng so với việc kiếm ba vị thuốc kia còn khó khăn hơn nhiều.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Chắc cũng là chuyện tìm được vật kỳ thần phải không?
Lão cao gầy đáp:
– Không phải đâu ...
Độc Cô Nhạn nói:
– Tiền bối thử nói rõ nghe. Nếu tại hạ có thể giúp được sẽ xin hết sức.
Chàng nghĩ đến chính mình đã đốt hết một ít Long Diên hương và rất đồng tình vời lão kia, nên không suy nghĩ gì buột miệng nói thế luôn.
Lão cao gầy nghe chàng nói vậy thì mừng rỡ vô cùng. Lão nói bằng giọng vô cùng khích động:
– Nêu được các hạ mà chị ra tay giải cứu thì việc chữa bện hiểm nghèo cho tệ nữ chỉ cất tay một cái là xong.

Độc Cô Nhạn sửng sốt giải thích:
– Xin tiền bối đừng hiểu lầm, tại hạ chẳng hiểu gì về y dược đâu?
Lão cao gầy nghiêm nghị nói:
– Lão phu đâu giám nói đùa với các hạ. Nhưng không biết các hạ có nói thực hay chỉ nói đãi lòng cho xuôi chuyện mà thôi.
Độc Cô Nhạn nghiêm trang đáp:
– Cứu một mạng người còn hơn xây bảy cấp phù đồ. Nếu quả dễ dàng như lời của tiền bối thì có lý đâu thấy người sắp chết tại hạ lại không cứu giúp.
Lão cao gầy xác nhận lại lần nữa:
– Các hạ nói thế là ưng chịu rồi ư?
Độc Cô Nhạn dõng dạc đáp:
– Nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn ký suất tứ mã nan truy. Chẳng lẽ tiền bối bắt tại hạ phải lập lời trọng thề thì mới đủ tin hay sao?
Lão cao gầy xua tay lia lịa nói:
– Bất tất phải thế, lão phu tin các hạ lắm rồi.
Ngưng mốt chút lão nói tiếp:
– Tôn tính các hạ là gì?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Tại hạ là Độc Cô Nhạn.
Lão cao gầy nhắc lại ba chữ “Độc Cô Nhạn” một lần, tựa hồ lão còn lạ lắm chưa từng nghe thấy bao giờ. Rồi lão hỏi tiếp:
– Năm nay quý canh các hạ bao nhiêu?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Tại hạ tuổi.
Lão cao gầy hỏi lại:
– Các hạ còn thuần dương chứ?
Độc Cô Nhạn hơi đỏ mặt lên. Chàng dõng dạc đáp:
– Tại hạ chưa gần gũi nữ sắc bao giờ cả.
Lão cao gầy vẻ mặt hân hoan nói:
– Lão phu chỉ cần một chàng đồng nam còn nguyên dương chưa quá tuổi và nội lực cũng tương đương với lão phu. Tiện nữ tuy mắc phải tuyệt chứng nhưng nếu các hạ rủ lòng thương thì chỉ ra tay một cái là chữa khỏi bệnh.
Độc Cô Nhạn đầy vẻ nghi ngờ ấp úng:
– Tiền bối chưa nói ra thuật trị bệnh thế nào? Tại hạ không thể quyết đoán được.
Lão cao gầy ung dung đáp:
– Bây giờ dùng phép Âm dương tạm dịch để thi triển Đại hồi thiên

thuật.
Độc Cô Nhạn nghe nói ngẩn người ra chẳng hiểu gì hết, vì những danh từ này chàng mới nghe lần đầu.
Tứ Bất hòa thượng đứng bên nghe hai người nói chuyện thỉnh thoảng lại bật lên tiếng cười quái gở.
Lão cao gầy trầm giọng quát lên:
– Lão trọc kia! Nếu lão còn làm hư việc của lão phu thì lão phu sẽ phóng chưởng đánh chết tươi đó.
Tứ Bất hòa thượng cả cười nói:
– Bản hòa thượng giúp lão còn chưa được, khi nào lại đi phá lão. Thực ra việc nầy chính bản hòa thượng biết lỗi ở mình. Nhưng.....
Nhà sư cười hà hà nói tiếp:
– Con gái lão có người cứu được rồi, vậy con Thiên sơn Ngọc thiềm.
Lão cao gầy sững sốt một chút, rồi lão không ngần ngừ gì nữa cầm cả Thiên Sơn Ngọc Thiềm và nửa gói Long Diên sơn liệng ra nói:
– Lão trọc lấy đi! Ta cho lão đấy!
Độc Cô Nhạn trong lòng rất đỗi nghi ngờ. Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi nói:
– Hồi này tại hạ mắc nhiều chuyện quá. Trong lúc nhất thời, e rằng chẳng thể phân thân ra được. Không hiểu tiền bối ở đâu? Để khi nào tại hạ được rảnh sẽ tới ...
Lão cao gầy xua tay nói:
– Bất tất phải làm phiền tôn giá. Lão phu sẽ đưa tiện nữ đến bái yết các hạ.
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Cõi giang hồ mông mênh bát ngát mà hành tung tại hạ lại không nhất định. E rằng tiền bồi khó lòng tìm được tại hạ, vậy xin tiền bối cho địa chỉ để tại hạ tìm đến tiện hơn.
Lão cao gầy vẫn xua tay lia lịa nói:
– Lão phu lòng nóng như lửa đốt, định ngay đêm nay quay về nhà để đón tiểu nữ. Còn hành tung các hạ thì lão phu tự tin có thể tìm được.
Độc Cô Nhạn gật đầu cười nói:
– Tại hạ chưa thỉnh giáo cao danh tiền bối.
Lão cao gầy lạnh lùng đáp:
– Lão phu họ Đoàn, tên gọi Vân Trình ...
Độc Cô Nhạn đối với tên này nghe rất lạ tai. Chàng nghĩ mãi mà không hiểu được lai lịch lão này.
Tứ Bất hòa thượng vội la lên:
– Thôi hỏng rồi! Lão này là Thiên Nam Độc Thánh. Chúng ta rước lấy chuyện rắc rối vào mình rồi.

Hồi 25
Thiên Nam Độc Thành Đoàn Vân Trình

Tứ Bất hòa thượng nghe lão cao gầy tự xưng là Đoàn Vân Trình giật mình kinh hãi, la lên:
– Nguy to rồi! Lão này là Thiên Nam Độc Thánh. Chúng ta phen này thế nào cũng bị rắc rối to.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Lão là Thiên Nam Độc Thánh ư?
Tứ Bất hòa thượng lên giọng quái gở đáp:
– Đúng lắm! Lúc trước bản hòa thượng cũng có ý hoài nghi lão.
Đoàn Vân Trình đột nhiên nổi lên tràng cười ha hả nói:
– Hòa thượng! Hòa thượng đã biết lai lịch lão, sao còn dám vuốt râu hùm!
Tia mắt Độc Cô Nhạn ra chiều nghi hoặc xoi mói nhìn Đoàn Vân Trình thì thấy lão thân hình cao lều nghều mà gầy khẳng gầy kheo, chòm râu dài chùn xuống trước ngực đã đốm bạc, coi bề ngoài đúng là một văn sĩ. Chàng lẩm bẩm:
– Không hiểu sao những nhân vật nổi tiếng võ lâm mà nghe danh lão cũng kinh hồn tán đởm, oai danh lão làm cho toàn thể giang hồ. Chỉ lão thiện nghệ dùng bách độc mà người ta tặng cái ngoại hiệu là Thiên Nam Độc Thánh.
Nguyên Thiên Nam Độc Thánh tuy nổi danh là ông thánh dùng độc song lão rất ít len lỏi vào chốn giang hồ, nên chẳng mấy người biết chân tướng lão.
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh mấy lần, bất giác chàng nổi lên tràng cười ha hả nói:
– Tướng mạo của con người thường khi không biểu lộ cái gì ở bên trong. Tỷ như tiền bối đây, trông bề ngoài ai đoán được là một tay độc thánh, mà chỉ tưởng là một nhà nho học vấn uyên thâm.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình ngừng tiếng cười, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng hỏi:
– Ngươi hối hận chăng?
Độc Cô Nhạn không hiểu lão nói gì, sửng sốt hỏi lại:
– Hối hận điều chi?
Đoàn Vân Trình đáp:
– Hồi hận về việc đã chứa cố tật cho tiểu nữ.

Độc Cô Nhạn dõng dạc đáp:
– Bậc đại trượng phu đã nói một lời tứ ngựa cũng không bắt lại được. Bất luận tiền bối là Thiên Nam Độc Thánh hay Thiên Bắc Độc Thân thì tại hạ chẳng bao giờ hối hận cả.
Tứ Bất hòa thượng la lên:
– Chàng ngốc ơi! Ngươi có biết Âm dương tam dịch, Đại hồi thiên thuật là gì không?
Độc Cô Nhạn cảm thấy xúc động tâm thần. Chàng hết nhìn Tứ Bất hòa thượng lại nhìn Đoàn Vân Trình ấp úng đáp:
– Tại hạ thiệt tình không biết.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình sa sầm nét mặt lớn tiếng quát.
– Lão giặc trọc kia! Lại muốn đánh nữa chăng? ...
Lão nhìn Độc Cô Nhạn nói tiếp bằng một giọng lạnh như băng:
– Lão phu bảo đảm đây chỉ là một cuộc vận công trị bệnh. Nó chẳng những không hại gì mà còn có ích cho thiếu hiệp nữa. Thiếu hiệp bất tất phải hỏi nhiều làm chi?
Tứ Bất hòa thượng cười hềnh hệch nói:
– Bản hòa thượng đã biết rồi, vụ này thiệt ra chỉ có ích chứ chẳng có hại gì.
Nhưng ... còn một vấn đề là ba chữ ngoại hiệu Độc Cô Nhạn của thiếu hiệp tưởng nên bỏ đi là hơn.
Thiên Nam Độc Thánh gầm lên một tiếng, lão xoay tay vận nội lực vào bàn tay muốn phóng chưởng đánh ra. Độc Cô Nhạn vội lạng người ra đứng ngăn cản nói:
– Tiền bối bất tất phải nổi trận lôi đình. Tại hạ đã ưng thuận vụ này thì bất luận khó dễ đến đâu cũng phải làm cho bằng được.
Tứ Bất hòa thượng mặt mũi sưng húp, vết máu loang lổ. Hình thù trông rất buồn cười lão vẫn há miệng ra muốn nói nhưng bị tia mắt của Độc Cô Nhạn kiềm chế. Lão không dám nói nữa.
Độc Cô Nhạn cũng cảm thấy như một hình ảnh gì ám ảnh chàng tuy chàng là người thông minh thật, nhưng cái thông minh của chàng chỉ ở trong phạm vi võ công mà thôi. Còn ngoài ra chàng không hiểu chi hết.
Chàng đã không đủ kinh nghiệm giang hồ đối với những việc ngoài công việc võ công chàng không hiểu được thì “Âm dương tam dịch, Đại hồi thiên thuật” là phép trị bệnh gì đây, chàng cũng không hiểu rõ. Có điều chàng nghe giọng lưỡi của Tứ Bất hòa thượng thì trong mười phần đã đoán được bảy tám phần bất giác chàng hồi hộp không yên mặt đỏ đến mang tai.

Dù sao Độc Cô Nhạn đã trót hứa thì không thể hối cải được nữa. Bất luận Âm dương tam dịch, Đại hồi thiên thuật là thủ thuật chữa bệnh thế nào đi nữa, hễ Nam Thiên Độc Hành đưa con gái tìm đến là chàng phải tuân theo pháp của lão điều trị cố tật cho con gái lão.
Thiên Nam Độc Thánh vẻ mặt dần dần hòa thuận lại, rồi trong mắt lão long lanh hai giọt lệ. Lão chắp hai tay vẻ mặt vô cùng xúc động hỏi:
– Các hạ cứu tiểu nữ cũng như các hạ cứu lão phu. Nếu tiểu nữ không may mà chết thì trên thế gian này chẳng còn gì đáng lưu luyến nữa.
Đoàn Vân Trình thở dài nói tiếp:
– Lão phu có lời cảm tạ trước.
Độc Cô Nhạn không biết mình nên lo hay nên mừng. Chàng đã điều giải xong chuyện rắc rối giữa Thiên Nam Thánh cùng Tứ Bất hòa thượng, đồng thời cứu được cha con Thiên Nam Độc Thánh, chàng cảm thấy được an ủi vô cùng.
Nhưng nghĩ tới Â dương tam dịch cùng Đại hồi thiên thuật gì gì đó thì trong lòng không khỏi xao xuyến. Chàng chắp hai tay đáp lễ nói:
– Tiến bối bất tất phải khách khí ...
Ngừng một lúc chàng nói tiếp:
– Ngày sau tiền bối đã có cách tìm được tại hạ chẳng khó khăn gì. Vậy tại hạ xin cáo biệt.
Dứt lời chàng đứng dậy toan đi.
Tứ Bất hòa thượng sờ vào trong bọc thấy con Thiên Sơn Ngọc Thiềm và nửa túi Long Diên hương. Lão xiêu vẹo thân hình ráng đứng lên chuẩn bị ra đi.
Thiên Nam Độc Thánh vuốt râu cười nói:
– Khoan đã!
Tứ Bất hòa thượng lại gãi đầu gãi tai hỏi:
– Chắc lão lại hối hận đã cho bản hòa thượng những cái này và bây giờ muốn đòi lại chứ gì?
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình “Hừ” một tiếng rồi đáp:
– Ta không đến nỗi hèn hạ như lão trọc đâu. Ta đã cho lão cái gì là cho hẳn, khi nào còn đòi lại?
Lão đảo cặp mắt dịu hiền nhìn Độc Cô Nhạn nói:
– Nếu các vị cứ thế mà đi thì e rằng chỉ trong vòng năm ba dặm là bị chết lăn ra ở dọc đường.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi hỏi:
– Tại sao vậy?
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình trỏ tay vào khu rừng đáp:

– Các vị đã bị chất độc rắc trong khu rừng kia thấm vào nội phủ rồi. Chẳng bao lâu nữa chất độc sẽ phát tác.
Giả tỷ câu này ở miệng người khác nói ra có thể khiến hai người không thể tin được, vì khi hai người chạy hết khu rừng rậm đã vận khí điều hòa hơi thở mà trong nội phủ tuyệt không thây chút gì khác lạ. Nhưng chính Thiên Nam Độc Thánh nói ra thì lại khác hẳn.
Độc Cô Nhạn Vội vận công điều tức, nhưng vẫn thấy lục phủ điều hòa, luồng nhiệt khí trong huyệt đan điền vẫn bốc lên rần rần rồi theo kinh mạch chạy đến tứ chi, không có vết tích gì tỏ ra đã bị trúng độc..
Chàng rất đỗi nghi ngờ, đăm đăm nhìn Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình hỏi:
– Tiền bối nói giỡn chăng?
Đoàn Vân Trình nghiêm nghị đáp:
– Trong tình trạng nầy và ở nơi đây lão phu còn có lòng nào mà nói giỡn nữa? ...
Tứ Bất hòa thượng cũng nhe răng toét miệng ra nói:
– Bản hòa thượng có điều không tin, vì Thiên Sơn Ngọc Thiềm có thể giải trừ bách độc. Vậy bất luận trong rừng có rắc chất độc gì cũng không thấm vào hai người chúng ta được trừ phi ...
Đoàn Vân Trình hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Cái đó chỉ đáng trách kiến văn của lão trọc quá hẹp hòi. Lão nên biết rằng trên thế gian chẳng bao giờ có hai chữ tuyệt đối. Thiên Sơn Ngọc Thiềm tuy giải trừ được bách độc nhưng không phải là bách độc không xâm nhập vào được.
Chất độc rắc ở trong rừng kia, lợi hại phi thường, Thiên Sơn Ngọc Thiềm cũng bằng vô dụng. Chất độc này không mùi không sắc khiến người ta trúng phải mà không hay biết vả lại chưa tới thời kỳ phát tác thì không có triệu chứng gì khác lạ.
Nhưng khi nó đã phát tác thì người lập tức chết ngay.
Độc Cô Nhạn hơi nhíu cặp lông mày hỏi:
– Chất độc đó lợi hại đến thế thật ư?
Câu nói của chàng tỏ ý không tin hẳn.
Tứ Bất hòa thượng cũng vỗ cái đầu trọc lóc, cất giọng quái gở hỏi:
– Nếu vậy thì mạng sống của bản hòa thượng chẳng còn được mấy nỗi ư?
Đoàn Vân Trình không lý gì đến câu hỏi của Tứ Bất hòa thượng. Lão nhìn Độc Cô Nhạn nói:
– Không phải lão phu hăm dọa đâu. Các hạ không tin thì thử nhìn lại bụng dưới chỗ gần rốn sẽ thấy. Đại khái lúc này có sự biến đổi rồi đó.

Độc Cô Nhạn và Tứ Bất hòa thượng nghe lão nói thế thì không ngần ngừ gì nữa, lập tức cởi áo ra coi quả nhiên thấy dưới rốn nổi lên chấm đỏ tươi.
Tứ Bất hòa thượng sẽ niệm một câu phật hiệu rồi nói:
– Ngoại hiệu thí chủ là Độc Thánh vậy chắc thí chủ có thuốc giải rồi.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình cười ha hả đáp:
– Thuốc giải dĩ nhiên là có, nhưng lão phu không muốn can thiệp vào việc của các vị.
Lão nói xong thò tay vào trong áo sờ mó.
Độc Cô Nhạn nhìn không chớp mắt động tác của Đoàn Vân Trình. Chằng chắc mẩm lão lấy thuốc giải Cao đan hoàn tán gì đó. Ngờ đâu lão sờ mó hồi lâu rồi móc ra một con rắn nhỏ kỳ hình quái trạng. Con rắn này toàn thân một mày xanh biếc có vằn đỏ, dài chừng hơn một thước. Lạ ở chỗ đầu nó mọc sừng dài độ một tấc.
Cái sừng đen như mực và hơi cong lại, phần trên đầu con rắn nhỏ lúc nào cũng uốn éo coi mà phát khiếp.
Đoàn Vân Trình khẽ bóp cái đầu rắn lão tủm tỉm cười nói:
– Con rắn này tên Hắc Lê Nương chuyên để giải trừ chất kịch độc Lê Nhị Bạch.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Chất độc rắc trong rừng phải chăng là Lê Nhị Bạch?
Đoàn Vân Trình tủm tỉm cười đáp:
– Phải rồi Lê Nhị Bạch là tinh túy trong nhị hoa Lê. Chất nầy tuyệt diệu để làm mật. Nhưng chất thơm ngon đó lại có thể thành chất kịch độc.
Đang lúc nói chuyện thì Đoàn Vân Trình để con hắc Lê nương vào bên rốn Độc Cô Nhạn.
Chỉ trong chớp mắt sừng con rắn tiết ra một chất đen đen.
Độc Cô Nhạn nghe lời Đoàn Vân Trình vẫn ngồi yên không nhúc nhích để ba giọt nước đen thấm vào rốn.
Đoàn Vân Trình trầm giọng nói:
– Thiếu hiệp vận công dẫn thuốc vào người để hóa giải chất kịch độc.
Độc Cô Nhạn nghe lời lão lập tức ngồi xuống đất vận công điều tức.
Tứ Bất hòa thượng vén áo tăng bào lên cởi cái bụng đen sì ra cười hì hì nói:
– Xin thí chủ bố thí cho bản hòa thượng mấy giọt linh dược.
Đoàn Vân Trình hắng giọng một tiếng. Lão ngần ngừ giây lát rồi cũng nhỏ ba giọt nước đen ở đầu rắn vào rún cho Tứ Bất hòa thượng.
Đồng thời lão hậm hực nói:

– Bữa nay ta kiếm được người cứu mạng cho con gái ta là một việc vui mừng nên ta cũng bố thí. Nếu không thì ta để mặc cho lão trọc bị chất độc phát tác chết nhăn răng ra mới vừa lòng, chứ hơi đâu mà cứu lão?
Tứ Bất hòa thượng toét miệng cười. Lão không gì nói, ngồi yên vận công điều tức.
Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, trên trán hai người rướm mồ hôi.
Độc Cô Nhạn đình chỉ vận công nhăn nhó cười nói:
– Tại hạ đã vận cho ba giọt nước đen thấm vào tứ chi cùng các huyết mạch trong người, mà không thấy có biến chuyển gì lạ. Vậy đã ngừng vận công được chưa?
Đoàn Vân Trình tủm tỉm cười nói:
– Chỉ cần tán những giọt nước đen của Hắc Lê Nương vào tứ chi bát mạch là tự nhiên chất Lê Nhị Bạch cực độc sẽ bị tiêu hóa hết. Bây giờ thiếu hiệp đã lành mạnh như trước rồi.
Độc Cô Nhạn cúi nhìn, thì những chấm đỏ dưới rốn đã mất hết không còn dấu vết gì nữa.
Chằng ngấm ngầm thở phào một cái rồi chắp tay nói:
– Tại hạ chưa chữa được cố tật cho lệnh ái đã chịu ơn tiền bối cứu mạng.
Đoàn Vân Trình cười ha hả nói:
– Chút việc nhỏ mọn này có chi đáng kể? Chỉ mong rồi đây lão phu đem tiểu nữ đến, thiếu hiệp đừng mượn cớ này hay cớ khác để khước từ là lão phu cảm kích lắm rồi.
Độc Cô Nhạn bất giác cảm thấy đầu óc trầm trọng. Chàng là người ân oán phân minh, dĩ nhiên chàng ưng chịu trị cố tật cho con gái Đoàn Vân Trình không khi nào chàng lại hối hận. Có điều nếu sau này lão không tìm thấy chàng thì chàng cũng mặc kệ. Nhưng hiện giờ tình hình lại khác hẳn:
Đoàn Vân Trình đã cứu mệnh cho chàng thì dù lão không tìm được đến chàng, chàng cũng phải nghĩ cách để cho cha con lão tìm được đến mình. Nếu mối ân tình này chàng không trả được thì vĩnh viễn chàng vẫn canh cánh bên lòng.
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng Tứ Bất hòa thượng ngồi thẳng người lên, lão đưa tay vỗ đầu lớn tiếng:
– Bây giờ bản hòa thượng không còn việc gì. Vậy bản hòa thượng muốn đi trước.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình hắng giọng một tiếng rồi quát lên:

– Khoan đã! Lão phu có một việc muốn nhờ lão trọc làm cho.
Tứ Bất hòa thượng nhe bộ răng vàng khè cười hềnh hệch hỏi bằng một giọng ẫm ờ:
– Ông bạn muốn dùng bản hòa thượng này ư?
Đoàn Vân Trình cười đáp:
– Đúng thế! Đối với lão tặc trọc thì tội gì mà lão phải khảng khái cho hắn ăn những quý vật của mình, lại còn cứu mạng cho hắn ...
Tứ Bất hòa thượng cười ha hả nói:
– Vậy bản hòa thượng phải làm việc gì? Ông bạn thử nói nghe!
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình bỗng dùng phép truyền âm nhập mật nói:
– Lão phu biết lão trọc đầu có mối liên quan rất mật thiết với người Cái bang. Vậy lão phu nhờ lão trọc bảo bọn họ loan tin đi khắp thiên hạ theo dõi hành tung Độc Cô Nhạn và báo về cho lão phu luôn.
– Cái đó ...
Tứ Bất hòa thượng ngập ngừng ra chiều khó nghĩ, nhưng sau lão cũng gật đầu dùng phép truyền âm nhập mật nói bằng một giọng nữa ra lễ phép nữa ra ỡm ờ:
– Được rồi! Bản hòa thượng xin tuân mệnh ...
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình làm bộ nghiêm trang nói:
– Nếu ngươi không tuân mệnh lão phu thì nhớ rằng lần sau gặp lão phu là ngày tàn số rồi đó.
Tứ Bất hòa thượng lại vỗ đầu trọc nói:
– Bản hòa thượng đã biết rồi.
Hai người dùng phép truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau, Độc Cô Nhạn chỉ thấy họ máy máy môi mà không hiểu họ nói gì. Nhưng coi sắc diện họ, chàng biết là Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình dường như có ý hằn học Tứ Bất hòa thượng nên chàng cũng hơi nghi mà không hỏi vặn.
Độc Cô Nhạn sực nhớ ra điều gì bất giác buột miệng hỏi:
– Tiền bối qua lại giang hồ chắc đã biết rõ bọn Thuần Vu thế gia? ...
Đoàn Vân Trình không chờ chàng nói hết đã gật đầu đáp:
– Dĩ nhiên lão phu biết rồi nhưng lão phu đã mang tiếng là độc Thánh thì chắc bọn họ chẳng dám động đến lão già nguy hiểm này ...
Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Thực ra chỉ mong hai bên đừng xâm phạm đến nhau. Lão phu cũng không muốn chuốc lấy phiền não làm chi. Tỷ như vừa rồi, cô gái dụ thiếu hiệp đến đây đã rắc chất độc trong rừng. Lão phu trông thấy thị hành động xong rồi bỏ đi cũng mặc kệ không hỏi gì đến. Nếu lão phu đa sự thì thị đã mất mạng rồi.

Độc Cô Nhạn bất giác kinh hãi nói:
– Sao tiền bối biết thị là người Thuần Vu thế gia?
Đoàn văn Trình đáp:
– Điều đó đã rõ lại rồi, chẳng một thứ chất độc nào là lão phu không biết.
Chất Lê Nhị Bạch kia ngoài bọn Thuần Vu thế gia ra không có ai biết chế hay biết dùng nó nữa. Vậy đương nhiên thị là người Thuần Vu thế gia.
Độc Cô Nhạn gật đầu thở dài nói:
– Trong rừng họ đã rắc chất kịch độc này tiền bối nên nghĩ cách trừ đi để người vô tội khỏi bị hại oan.
Đoàn Vân Trình tủm tỉm cười nói:
– Không hề chi! Chất Lê Nhị Bạch độc thiệt, nhưng nó không tồn tại được lâu. Chỉ trong vòng một giờ là tan hết, không còn gì nữa.
Độc Cô Nhạn đảo cặp mắt nhìn bốn phía rồi chấp tay nói:
– Tiền bối hãy thận trọng. Vãn bối xin cáo biệt.
Đoàn Vân Trình cũng chắp tay đáp lễ nói:
– Lão phu muốn về Thiên Nam ngay để đón tiểu nữ. Chẳng bao lâu sẽ tìm đón thiếu hiệp.
Độc Cô Nhạn khẳng khái đáp:
– Bất cứ lúc nào và ở đâu vãn bối cũng chờ mong tiền bối ...
Không hiểu vì lẽ gì hay vì thấy mối tình phụ tử của Đoàn Vân Trình mà chàng trịnh mối thương tâm. Mắt chàng long lanh, cổ họng nghẹn ngào cơ hồ muốn khóc.
Độc Cô Nhạn chưa dứt lời đã trở gót theo lối ven rừng chạy xuống núi.
Tứ Bất hòa thượng cũng không chần chờ vợt đi theo Độc Cô Nhạn. Chỉ trong chớp mắt hai người đã xa chỗ Đoàn Vân Trình đứng đến hơn một dặm.
Độc Cô Nhạn dừng bước lại:
– Dã hòa thượng! Giờ lão định đi đâu?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nhăn nhó cười nói:
– Bây giờ bản hòa thượng đi đâu cũng không được.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Dã hòa thượng nói vậy là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ..... Tứ Bất hòa thượng biết lỡ lời vội đổi giọng:
– Bản hòa thượng đã bị lộ tẩy hết với thiếu hiệp rồi bây giờ còn đi đâu được nữa. Chỉ còn cách theo thiếu hiệp lên núi Nhạn Đãng.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày lẩm bẩm:
– Mình làm gì mà biết rõ tẩy lão? Ngoại trừ lão cùng Vô danh Tẩu và

ông cháu Lâm Thiên Lôi có liên quan, lão lại khá giỏi âm công, ngoài ra mình có biết gì hơn lão Dã hòa thượng rất thần bí này đâu?
Đồng thời Độc Cô Nhạn cũng chẳng có gì hảo tâm cho lắm vời Tứ Bất hòa thượng, chàng ngẫm nghĩ một chút rồi nói:
– Tại hạ không quen kết bạn đồng hành! Vậy dã hòa thượng tự tiện hay hơn.
Tứ Bất hòa thượng nói:
– Bản hòa thượng tuy gọi là cùng đi với thiếu hiệp nhưng đường ai nấy đi, không ai hỏi ai, thì có khác gì đi một mình.
Độc Cô Nhạn cười lạt nói:
– Vậy thì được, tại hạ hãy đi trước.
Rồi chàng tăng gia cước lực đi nhanh như gió. Chàng đã tưởng mượn khinh công kỳ tuyệt đi thật lẹ đặng bỏ rơi Tứ Bất hòa thương chàng đi liền một mạch hơn hai mươi dặm.
Độc Cô Nhạn quay đầu nhìn lại không thấy tông tích Tứ Bất hòa thượng nữa thì mỉm cười rồi tiếp tục chạy phía trước. Muốn tránh cho Tứ Bất hòa thượng khỏi biết đường đánh lông tìm vết, chàng cố ý theo đường vòng vèo mà đi.
Độc Cô Nhạn đi hai mươi dặm nữa thì đến một thị trấn nhỏ. Chàng tìm vào một tửu điếm vắng vẻ ở tận địa đầu thị trấn để nghỉ chân và ăn uống.
Đột nhiên một gã hành khất đầu bù tóc mặt mũi lem luốc đứng ngoài la:
– Khách quan! Thưởng cho đồng tiền đây!
Miệng gã la mà mắt vẫn lấm lét nhìn quanh:
Độc Cô Nhạn động tâm, chàng thấy trong điếm không ai chú ý, liền đứng lên đi ra ngoài.
Gã ăn mày rất tinh khôn, vừa thấy thế liền làm bộ hốt hoảng chạy vào trong ngõ hẹp.
Độc Cô Nhạn rảo bước đuổi theo ra đến ngoài thị trấn thì gã ăn xin nhanh như thỏ chuồn ngay vào khu mồ mả trong rừng bách rồi dừng chân lại. Gã quay lại nhì Độc Cô Nhạn kính cẩn thi lễ nói:
– Tiểu hóa tử là Vương Khí Nhi xin tham kiến Độc Cô đại hiệp.
Độc Cô Nhạn đáp lễ hỏi:
– Phải chăng ngươi là thuộc hạ Lý đà chúa ở Phân đà Lũng Tây.
Vương Khí Nhi vội đáp:
– Trong vòng ngàn dặm vuông những người ở bản bang đều thuộc phạm vi quản hạt của Lý đà Chúa, dĩ nhiên tiểu hóa tử là thuộc hạ Lý lão gia ...
Độc Cô Nhạn thấy gã trạc hai chục tuổi, tướng mại cùng cử chỉ rất

bình thường không ra người kể cả, chàng hơi nhíu cặp lông mày trầm giọng hỏi:
– Chắc ngươi là đầu mục ở địa phương này?
Gã ăn xin xua tay lia lịa đáp:
– Tiểu hóa tử đâu có đủ tư cách làm đầu mục một phương ...

Hồi 26
Giữa rừng hoang Hoả Tử bỏ mình

Độc Cô Nhạn bình tĩnh lại hỏi:
– Đầu mục của các ngươi đâu? Tại sao y không thân hành đến đây yết kiến ta?
Vương Khí Nhi buồn rầu thở dài đáp:
– Đầu Mục của bọn tiểu nhân chết mất rồi ...
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Chết rồi ư?
Vương Khí Nhi chưa kịp trả lời thì Độc Cô Nhạn lại hỏi tiếp:
– Làm sao mà chết? Y mắc bệnh hay bị chết trong trường hợp nào?
...
Vương Khí Nhi hai mắt đẫm lệ đáp:
– Y chết vì bị trúng độc chưởng. Sau khi chết rồi hài cốt không còn lại chút gì và biến thành một vũng nước đen.
Độc Cô Nhạn ngạc nhiên hỏi:
– Có biết hung thủ là ai không?
Vương Khí Nhi không ngần ngừ gì đáp ngay:
– Hung thủ là người nhà Thuần Vu thế gia.
Độc Cô Nhạn sửng sốt la lên:
– Úi chao!
Chàng không khỏi nghĩ tới Thuần Vu thế gia quả có ý gây cuộc đổ máu trên khắp chốn giang hồ.
Tiểu hóa Tử Vương Khí Nhi lại nói:
– Chẳng những Đầu Mục bọn tiểu nhân bị hạ sát mà có đến bảy tám phần mười Đầu Mục bản bang khắp các nơi trong giải Lũng Tây đều bị chết về tay bọn Thuần Vu thế gia.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Bữa nay ngươi dẫn ta đến đây có mách bảo điều gì chăng?
Vương Khí Nhi vội hạ thấp giọng xuống đáp:

– Tiểu hóa tử vừa tiếp được phi vũ truyền thư của bang chúa bản bang nói là:
Đầu mục đã bị hại hôm qua. Người ra lệnh cho Tiểu hóa Tử phải chủ trương lấy mọi việc và lập tức đưa tin đến Độc cô đại hiệp ...
Độc Cô Nhạn nóng nảy ngắt lời:
– Tin tức gì? Nói lẹ đi!
Vương Khí Nhi đảo mắt nhìn quanh mấy lượt rồi đáp:
– Bang chúa chỉ thị cho hay:
Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử vẫn bị bọn Thuần Vu thế gia truy tầm rất gắt gao. Song hai vị đó vẫn yên như bàn thạch. Có điều hiện giờ chưa biết trụ sở nhất định. Suốt ngày hai vị thay đổi chỗ ở luôn luôn để lẩn tránh địch nhân. Nhưng bất cứ ở nơi đâu và trong trường hợp nào vẫn đưa tin tức ra ngoài được. Sau nữa người cho biết tin các môn phái lớn trong võ lâm sắp bí mật mở cuộc đại hội tại núi Phúc Ngư do Thiện Tâm chưởng môn phái Thiếu Lâm đứng đầu. Đại hội này thương nghị cách đối phó với Thuần Vu thế gia ...
Gã đảo mắt nhìn quanh rồi mỉm cười im tiếng tựa hồ còn có điều gì muốn nói mà không tiên thốt ra ...
Độc Cô Nhạn lại thúc giục:
– Bất luận điều chi mi cứ yên tâm nói nốt đi!
Vương Khí Nhi máy môi mấy cái rồi mới đáp:
– Bọn họ còn muốn đối phó với Độc Cô đại hiệp. Trong vũ thư của bang chúa nói rõ, họ cho là việc đối phó với đại hiệp còn nghiêm trọng hơn là đối phó với Thuần Vu thế gia.
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Ngoài ra còn gì nữa không?
Trong lòng chàng không khỏi có ý bi phẫn. Các môn phái lớn tự xưng là danh môn chánh phái trong võ lâm thật là uổng. Họ có mắt không tròng. Trắng đen lẫn lộn, phải trái không phân.
Vương Khí Nhi lim dim cặp mắt ra chiều ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:
– Trong vũ thư của bang chúa còn nói bọn Thuần Vu thế gia thu người làm nanh vuốt càng ngày càng đông và đã cho đi nằm vùng tản mác trên khắp giang hồ. Vậy Độc Cô đại hiệp bất luận trong trường hợp nào và ở nơi đâu cũng phải thận trọng lắm mới được.
Độc Cô Nhạn gật đầu nói:
– Đa tạ bang chúa quí bang đã có lòng quan tâm đến ta. Cái đó dĩ nhiên ta đã hiểu rồi.
Vương Khí Nhi lại nói:
– Bản bang bị bọn Thuần Vu thế gia căm hận thấu xương. Những ngày gần đây số người bản bang bị họ giết không phải là ít. Bang

chúa đã hạ lệnh đi các phân đà phải kiếm nơi bí mật làm trụ sở, giảm công việc hoạt động đến mức tối đa. Từ đây trở đi những công cuộc giao liên lạc và viện trợ Độc Cô đại hiệp kém bề phương tiện hơn trước.
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Tình trạng đã đến thế này, ta chỉ phiền ngươi dùng vũ thư phúc đáp quí bang chúa là việc viện trợ cho ta không nên quá độ để nguy hại đến đại sự, khi nào cần, ta sẽ tìm các anh em trong quí bang tiếp tay cho.
Vương Khí Nhi vâng dạ luôn miệng rồi hỏi:
– Tiểu hóa tử ghi nhớ rồi. Độc Cô Đại hiệp còn dặn điều chi nữa không?
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:
– Không còn gì nữa ...
Chàng dứt lời xoay mình ra khỏi khu rừng.
Lúc trước chàng vừa đi vào tới phạm điếm liền bị Tiểu hóa Tử Vương Khí Nhi dẫn ra ngoài. Chàng chưa ăn uống gì. Bụng đói miệng khát không thể chịu nổi, chàng quay về để ăn uống một chút đã.
Nhưng vừa ra khỏi rừng, bất thình lình một tiếng rú khủng khiếp lọt vào tai.
Tiếng rú khủng khiếp nhưng ngắn ngủi. Thoáng một cái đâu đấy lại yên lặng như tờ. Hiển nhiên có người bị giết một cách đột ngột.
Tiếng la chưa dứt đã bị tắt hơi mà chết.
Độc Cô Nhạn xoay mình lại vọt người đi như tên bắn chuồn vào trong rừng.
Một cảnh tượng thảm khốc bày ra trước mắt chàng:
Gã Tiểu hóa Tử Vương Khí Nhi toàn thân không ngớt co rúm lại. Chất nước đen sì theo thất khiếu chảy ra.
Chỉ trong chớp mắt xương gã đã bị tiêu hết cả y phục cũng thành tro. Một vũng nước đen từ từ thấm xuống đất. Tình trạng thảm khốc này khiến người nhì thấy trong lòng không khỏi thê lương.
Độc Cô Nhạn tuy mắt thầy gã từ từ hóa ra thành nước mà chết, nhưng cũng không có cách nào trợ giúp được. Chàng chỉ nắm tay trợn mắt ra chiều căm tức vô cùng. Chàng lại động mối thương tâm. lòng như dao cắt.
Tình hình thật đã rõ ràng gã Vương Khí Nhi trúng phải độc chưởng mà chết.
Người phóng độc chưởng này dĩ nhiên là bọn Thuần Vu thế gia không còn nghi ngờ gì nữa.

Độc Cô Nhạn thấy Vương Khí Nhi hóa thành một vũng nước đen rồi. Chàng vừa bi thương vừa phẫn hận. Bất thình lình chàng gầm lên một tiếng thất to rồi vọt người đi sục tìm bốn mặt. Chàng chạy quanh ba vòng rừng bách tìm chẳng thấy gì đàng dừng bước lại, buông một tiếng thở dài chán nản.
Chẳng những kẻ hành hung đã bỏ đi rồi mà khắp trong khu rừng cũng chẳng lưu lại một dấu vết gì khả nghi. Như vậy đủ biết kẻ tới đây bản lãnh cao diệu phi thường.
Độc Cô Nhạn bụng bảo dạ:
– Hung thủ dĩ nhiên là người Thuần Vu thế gia. Nhưng người ấy là ai? Phải chăng là Thuần Vu nhị phu nhân? Nếu không phải chính mụ thì người này thủ đoạn so với mụ cũng chẳng kém gì.
Chàng lại tự hỏi:
– Thuần Vu thế gia có bao nhiêu tay cao thủ? Bây giờ thu hút được bao nhiêu nanh vuốt? Chẳng lẽ các nơi khác cũng xảy ra những chuyện gió tanh mưa máu thế này để cảnh cáo khắp giang hồ?
Chàng vừa cất bước trầm trọng lại lê gót hướng vế phía thị trấn.
Chàng vừa đi vừa lẩm bẩm một mình:
– Thế này thì ra hành tung mình đã bị bọn Thuần Vu thế gia nắm chắc trong tay rồi. Nhưng sao bọn họ chỉ giết Vương Khí Nhi mà không giết mình? Vậy mình muốn tìm Lê Vi Tử mà lên thẳng núi Nhạn Đãng thì không thoát khỏi tai mắt của bọn chúng. Từ nay bước tiền đồ của mình chỗ nào cũng đầy chông gai và bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh biến cố bất ngờ.
Độc Cô Nhạn trong lòng sao xuyến vô cùng với câu hỏi:
– Họ theo dõi mình từng bước không hiểu sẽ đối phó với mình bằng cách nào? Mình đã chẳng biết đâu mà liệu trước thì không khéo chưa lên đến núi Nhạn Đãng thì đã mất mạng vào tay họ rồi?
Ngoài ra, vụ mẹ con Thẩm Thiến Hoa lọt vào tay bọn họ cũng khiến cho Độc Cô Nhạn rất áy náy không yên. Tuy mẹ con nàng bị nạn không thể trách chàng được, song cũng vì chàng mà ra, thế là chàng tuy không giết người mà hóa ra người ta cũng vì chàng mà chết.
Độc Cô Nhạn càng nghĩ càng đau đớn trong lòng trước ngực chàng tựa hồ có một phiến đá nặng đè lên khiến chàng cơ hồ nghẹt thở.
Độc Cô Nhạn nghiến răng dặm chân hút mạnh một hơi. Chàng quyết định:
– Mưu sự tại nhân, Độc Cô Nhạn này còn một hơi thở cũng phải lên núi Nhạn Đãng để lấy Kim Ty thảo đưa về tay Lê Vi Tử luyện thành thứ thuốc trị chứng Ma phong đã rồi hãy tính sau.
Chàng liền thi triển khinh công vọt vào thị trấn về tiểu điếm kia.

Nhưng chàng vừa bước chân vào điếm đã thấy Tứ Bất hòa thượng ở đó từ trước rồi. Lão đang cầm một con gà thật béo vừa xé vừa ăn.
Tứ Bất hòa thượng vừa thấy Độc Cô Nhạn tiến vào đã nhe răng cười nói:
– Lần này bản hòa thượng đến đây trước thiếu hiệp.
Độc Cô Nhạn vốn không ưa lão. Chàng lạnh lùng hắng giọng một tiếng rồi đi vào ngồi xuống một bàn khác.
Tứ Bất hòa thượng cũng bỏ mặc chàng. Lão tiếp tục ăn uống nhồm nhoàm và nói cười không ngớt.
Độc Cô Nhạn gọi lấy bánh bao cho mình ăn. Đoạn tính tiền trả rồi lật đật đi ngay.
Tứ Bất hòa thượng cũng ra khỏi phạm điếm theo dõi Độc Cô Nhạn, đi qua mấy phố, vượt mấy ngõ hẻm theo chàng cho đến đường cái.
Độc Cô Nhạn liền dừng bước lại lại lùng quát hỏi:
– Dã hoàng thượng! Lão cứ theo ta là có ý gì?
Tứ Bất hòa thượng cười hình hịch nói:
– Đầu trọc theo trăng đi để tắm ánh sáng không được sao?
Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:
– Nếu là ngày trước thì tại hạ cũng dám nói khoác như vậy, Nhưng bây giờ tại hạ không dám nói khoác nữa. Lão còn đi theo tại hạ là có khi nguy lắm đấy.
Tứ Bất hòa thượng cười lạt đáp:
– Nguy hiểm hay không nguy hiểm là việc riêng của bản hòa thượng. Tình thực mà nói thì bản hòa thượng cũng chẳng ưa gì đi theo thiếu hiệp.
Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ hỏi:
– Chẳng lẽ có người bắt buộc Dã hòa thượng phải đi theo tại hạ?
Tứ Bất hòa thượng cười nói:
– Thiếu hiệp nói vậy là đúng đó! Trước kia bản hòa thượng bị Vô Danh lão nhi lấy oai mà bức bách, lấy lợi mà dẫn dụ, nên bản hòa thượng vẫn ở trong bóng tối giúp thiếu hiệp đi lên núi Nhạn Đãng. Sau này lại phải gặp lão chết dẫm Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình nên mới ...
Lão nói tới đây đột nhiên ngừng lại.
Độc Cô Nhạn dường như chợt hiểu liền hỏi:
– Phải chăng Đoàn Vân Trình phái Dã hòa thượng theo dõi hành tung tại hạ.
Tứ Bất hòa thượng vò đầu bứt tai đáp:
– Câu nói của thiếu hiệp chỉ đúng có một nửa. Số là lão quỉ kia chẳng những bắt bản hòa thượng theo dõi hành tung thiếu hiệp mà thôi ...

Lão còn bắt bản hòa thượng lợi dụng mối liên quan với cái bang để luôn luôn báo cáo hành tung đặng lão ta đem con gái đến cho thiếu hiệp ...
Độc Cô Nhạn không khỏi ngẩn người ra chàng tự hỏi:
– Nếu mình đuổi Tứ Bất hòa thượng đi thì chẳng khác gì mình muốn trốn lánh không chịu chữa cố tật cho con gái Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình.
Giả tỷ Đoàn Vân Trình không có ơn cứu mạng cho chàng thì dù chàng có mang tiếng trốn lánh lão cũng không sao. Nhưng chàng đã chịu ơn lão mà lại có ý né tránh thì thật là bất tiện.
Tứ Bất hòa thượng thấy Độc Cô Nhạn đứng ngẩn người ra bất giác lão cười hì hì nói:
– Bản hòa thượng hiểm lắm rồi mà. Tuy chúng ta cùng đi, nhưng bản hòa thượng quyết không gây gì đến thiếu hiệp đâu.
Độc Cô Nhạn hắng dặng một tiếng rồi nói:
– Thế thì hay lắm! Nhưng ngoài ra chúng ta còn có một điều ước là lúc Dã hòa thượng cùng tại hạ đi một đường, tại hạ tuyệt đối không để cho Dã hòa thượng ăn cắp của ai một vật gì Bộ mặt đen sì của Tứ Bất hòa thượng bỗng đỏ lên. Lão nói:
– Ăn cắp là một trong những thần kỹ của bản hòa thượng. Bất luận vật gì của ai dấu ở nơi đâu. Bản hòa thượng mà biết ra đinh ninh lấy cắp thì vật đó sẽ bình yên đến tay.
Độc Cô Nhạn chỉ "Hứ" một tiếng chứ không nói gì, rồi chàng trở gót đi luôn.
Tứ Bất hòa thượng đuổi theo rất gấp rồi nói theo một câu:
– Trên bước đường giang hồ bất cứ vật gì nghề gì cũng đắc dụng. Tất có một ngày kia thiếu hiệp sẽ năn nỉ bản hòa thượng ăn cắp đồ vật cho, và chính thiếu hiệp cũng cần giữ mình không thì bản lãnh của thiếu hiệp sẽ bị bản hòa thượng ăn cắp đó.
Độc Cô Nhạn không lý gì đến lão nữa, chàng thi triển khinh công vọt đi như bay.
Nội lực và võ công Độc Cô Nhạn đều cao thâm hơn Tứ Bất hòa thượng nhiều, chàng chạy liên hồi một lúc đã bỏ xa Tứ Bất hòa thượng hơn một dặm. Tứ Bất hòa thượng vừa đuổi theo vừa la lớn:
– Độc Cô Nhạn! Chờ bản hòa thượng một chút, Độc Cô Thí chủ ... bản hòa thượng chịu không nổi nữa rồi ... Độc Cô đại hiệp! Tôi nghiệp ... tội nghiệp cho bản hòa thượng lắm mà.
Độc Cô Nhạn dừng chân lại, ngồi xuống phiến đá lớn bên đường. Chàng chờ cho Tứ Bất hòa thượng đuổi tới nơi thở hồng hộc, chàng mỉm cười hỏi:

– Hòa thượng! Hòa thượng đã cùng đi với tại hạ mà không chạy nhanh được một chút hay sao?
Rồi không chờ Tứ Bất hòa thượng dừng chân, chàng lại vọt đi như tên bắn chạy về phía trước.
Tứ Bất hòa thượng kêu thét lên:
– Độc Cô gia gia! Bản hòa thượng bữa nay thê thảm lắm rồi!
Lão gắng gượng vận động nội lực rượt theo.
Độc Cô Nhạn đi một lúc rồi lại ngồi nghỉ rất ung dung để chờ nhà sư.
Chỉ khổ cho Tứ Bất hòa thượng chạy trối chết mới gắng gượng theo kịp, không bị Độc Cô Nhạn bỏ rơi.
Dĩ nhiên Độc Cô Nhạn cũng không có ý bỏ rơi lão, từ lúc chàng biết Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình phái lão theo dõi chàng. Nhưng đối với Tứ Bất hòa thượng chàng không có chút hòa cảm nào, nên chàng cố ý hành hạ lão một phen.
Sau năm sáu lần dừng lại chờ lão. Chàng đã đi được chừng trăm dặm.
Tứ Bất hòa thượng mồ hôi thoát ra như tắm. Lão nhọc mệt gần chết không tài nào đuổi theo được nữa. Độc Cô Nhạn cả cười hỏi đùa lão:
– Dã hòa thượng! Bữa nay hòa thượng đã biết tại hạ lợi hại chưa?
Tứ Bất hòa thượng chập tay niệm phật nói:
– A di đà phật! Bản hòa thượng căm hận hai người đến chết..... Độc Cô Nhạn cả cười ngắt lời:
– Có cả tại hạ trong đó chứ?
Tứ Bất hòa thượng xua tay lia lịa đáp:
– Không phải, không phải! Hai người đó thì một là Vô Danh lão nhi hai là lão Độc Quỷ Đoàn Vân Trình. Nếu hai người đó không rắc rối đến bản hòa thượng thì bữa nay bản hòa thượng tha hồ mà uống rượu ăn thịt, tiêu dao tự tại, đâu đến nỗi bị cực nhục thế này ...
Độc Cô Nhạn sa sầm nết mặt hỏi:
– Vậy lão hối hận ư?
Tứ Bất hòa thượng trầm ngâm một lúc lâu rồi lắc đầu gượng cười đáp:
– Vụ này thiệt quái dị. Bản hòa thượng tuy giận hai lão đó chết đi được mà không hối hận chút nào. Đây chắc là số mạng bản hòa thượng đã chưa rõ mình phải lận đận thế này.
Độc Cô Nhạn bật lên tràng cười khoan khoái rồi tiếp tục tiến về phía trước.
Lần này chàng thả bước chậm hơn để cho Tứ Bất hòa thượng rượt theo một cách ung dung cũng đuổi kịp chàng.
Hai người một trước một sau chạy trên con đường ngàn dặm đi lên

núi Nhạn Đãng.
Đến lúc huỳnh hôn, hai người cảm thấy tứ chi mỏi mệt vì đã đi được chừng hai trăm dặm.
Ngọn núi Tây hiu hắt lá vàng rụng tả tơi. Bóng tịch dương đã hầu tản. Hai người đi một lúc nữa thì đến chỗ núi non trùng điệp.
Tứ Bất hòa thượng dừng chân lại hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Thí chủ thuộc đường lối chứ?
Độc Cô Nhạn vẫn bước đều chàng đáp:
– Dù không thuộc đường lối nhưng chỉ cần nhận đúng phương hướng là chẳng ngại gì cả.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nói:
– Như thế cũng không được. Nếu cứ theo phương hướng thì chúng ta phải vượt qua dẫy núi này hay sao?
Độc Cô Nhạn đáp ngay:
– Vượt qua dãy núi này là tới nơi rồi.
Tứ Bất hòa thượng nhún vai cười nói:
– Bản hòa thượng ước lượng dãy núi này có đến mấy trăm dặm. Nếu mình chạy vào giữa những đám đỉnh núi ngoằn ngoèo kia thì chẳng khác chi lạc vào trận mê hồn, đi đến mấy ngày cũng không ra thoát.
Độc Cô Nhạn sửng sốt nghĩ bụng:
– Lão nói như vậy thật đúng lý. Đã vượt qua khu vực rừng núi trập trùng mà không thuộc đường lối thoát ra là phải phí rất nhiều ngày giờ.
Chàng ngẫm nghĩ rồi chau mày hỏi:
– Theo ý kiến Dã hòa thượng thì làm thế nào bây giờ?
Tứ Bất hòa thượng vênh mặt lên hỏi – Độc Cô Nhạn! Thí chủ muốn thỉnh giáo bản hòa thượng chăng?
Độc Cô Nhạn hừ một tiếng đáp:
– Dù tai hạ có chết cũng không chịu thỉnh giáo Dã hòa thượng.
Chàng dứt lời hai vai lại rung động chạy vào trong đám núi non chập chùng.
Tứ Bất hòa thượng vừa đuổi theo vừa la:
– Bản hòa thượng cũng đưa ý kiến ra nêu cứ đi ẩu vào đám núi non hiểm trở kia thì e rằng muốn tìm một nhà săn bắn cũng không được.
Độc Cô Nhạn bản tính nóng nảy. Tứ Bất hòa thượng muốn gọi thế nào thì gọi, muốn la thế nào thì la, chàng vẫn chạy như bay không ngừng lại một chút nào, nhằm tiến vào khu loạn sơn.
Tứ Bất hòa thượng tự than tự trách, đành lẽo đẽo chạy theo bở hơi tai lúc lên cao lúc xuống thấp cực kỳ vất vả.

Trong khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, hai người đã hãm mình vào giữa đám núi non trùng điệp.
Độc Cô Nhạn làm theo ý mình, nhưng bây giờ chàng không khỏi hối hận.
Chàng đảo mắt nhìn bốn phía thì chỉ thấy núi cao ngất trời mà chẳng tìm ra một đường lối nào hết.
Chàng đi một lúc nữa, bất giác dừng chân lại ngần ngừ không tiến bước.
Tứ Bất hòa thượng thở hồng hộc. Lão nhăn nhó cười hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Thí chủ định sao đây?
Độc Cô Nhạn trợn mắt lên đáp:
– Tại hạ đã làm việc, không bao giờ hối hận. Dã hòa thượng đừng chõ miệng vào.
Tứ Bất hòa thượng lè lưỡi một cái rồi ngậm miệng không nói gì nữa. Nhưng lão tỏ vẻ thản nhiên chịu đựng tai họa, nét mặt vẫn nhơn nhơn đắc ý, đứng tử thủ bàng quan.
Độc Cô Nhạn hơi nhíu cặp lông mày hỏi:
– Dã hòa thượng! Hòa thượng có biết núi này tên là gì không?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp:
– Bản hòa thượng không biết. Nếu biết rồi thì bản hòa thượng đã ngăn cản thí chủ đừng vượt qua dãy núi này.
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Dù thế nào thì vượt qua dãy núi này đối với Độc Cô Nhạn không phải là việc khó.
Tứ Bất hòa thượng cười hì hì khẽ nói:
– Biện pháp hay nhứt là chấp cánh vào để bay qua. Nhưng ... bản hòa thượng không làm được việc đó mà cả thí chủ cũng không có bản lãnh như vậy.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày chàng tằng hăng một tiếng, hai vai rung động chàng nhảy vọt lên cao đến mấy trượng rồi bám lấy vách núi trèo lên.
Ngọn núi nầy cao ước chừng năm trượng. Độc Cô Nhạn thi triển phép "Bích Hổ Du Tường" chớp mắt đã trèo lên đỉnh núi.
Lúc nầy mặt trời đã lặn rồi. Ánh vàng thưa thớt trời sắp tối.
Tứ Bất hòa thượng phí rất nhiều sức lực mới trèo lên được đỉnh núi. Lão lắc đầu thở dài nói:
– Bản hòa thượng trịnh trọng lập lời thế trước hoàng thiên từ nay về sau quyết không dấn thân vào chốn này nữa.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng cười nói:
– Nếu thọ mạng dã hòa thượng chẳng còn bao lâu thì e rằng có lần

thứ hai nữa.
Tứ Bất hòa thượng vò đầu bứt tai nói:
– Thí chủ nói đúng đó! Chuyến đi Nhạn Đãng này chẳng biết có lấy được Kim Ty thảo hay Ngân Ty thảo gì không. Hễ còn sống trở về cũng đủ cám ơn đức phật lắm rồi ...

Hồi 27
Theo thần điểu gặp người lạ mặt

Giữa lúc hai người đứng trên đỉnh núi nói chuyện thì bất thình lình có tiếng quái gở vọng lại. Thanh âm này nghe lanh lảnh chói tai chỉ thấy một giọng o o.
Thanh âm vừa giống như chim kêu lại như thú gầm, không phân biệt được là tiếng gì.
Hai người còn đang ngơ ngác bỗng thấy giữa đám mây hồng quang của nắng chiều tàn tạ đột nhiên một con chim khổng lồ bay tới. Con chim này đã giống chim bàng lại hệt chim điêu. Cánh nó rất dài ít ra là đến hơn một trượng.
Độc Cô Nhạn ngấm ngầm kinh hãi. Chàng vội vận công đề phòng.
Tứ Bất hòa thượng thấy con chim lớn quá lão vô cùng hoang mang. Lão liền thò tay vào bọc móc ra ba hạt Thiết Liên Tụ thủ thế chờ đợi.
Con chim khổng lồ vừa dương hai cánh lên một cái là đã bay vọt ra xa đến bốn năm chục trượng. Vì thế mà chỉ trong khoảng khắc nó đã bay đến trên đỉnh đầu hai người.
Độc Cô Nhạn rất lấy làm kỳ. Chàng trầm giọng nói:
– Nếu nó không có ác ý thì mình bất tất phải hại nó.
Thật là kỳ quái! Con chim khổng lồ ngó hai người gáy lên o o rồi đột nhiên nó vòng lại theo đường cũ bay đi.
Độc Cô Nhạn rất đỗi kinh nghi. Chàng chau mày hỏi:
– Con chim này là chim gì?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng ra cười đáp:
– Có lẽ là con con đại bàng ...
Độc Cô Nhạn hắng dặng một tiếng, chàng không nói gì nữa. Con chim khổng lồ kia bay đi một lát lại quay trở về nó vẫn kêu lên những tiếng o ... o ... rồi lại quay mình bay đi.
Độc Cô Nhạn càng lấy làm kỳ. Chàng thấy nó bay lại thì nghi ngay là có điều chi quái lạ.

Thế rồi chàng cất bước rượt theo về phía con chim khổng lồ vừa bay đi. Tuy công lực chàng thâm hậu và thân pháp tuyệt diệu, nhưng gặp phải cảnh non cao hiểm trở, đỉnh núi lô nhô. Chàng muốn rượt theo cũng muôn vàn khó khăn. Chàng chạy vừa tốn hơi sức vừa rất chậm chạp.
Tứ Bất hòa thượng lẽo đẽo theo sau. Lão trầm giọng la lên:
– Người ta thường nói. Bớt được việc gì hay việc đó. Độc Cô đại hiệp đừng rượt theo con chim đó làm gì nữa.
Độc Cô Nhạn động tâm. Tứ Bất hòa thượng có ý nhắc chàng cần lên núi Nhạn Đãng gấp không nên nghĩ gì đến chuyện khác để rước lấy phiền não vào mình. Chàng biết lời Dã hòa thượng nói rất hợp lý mà chàng lại muốn hành động trái ngược. Chàng cười lạt nói:
– Tại hạ yêu cầu Dã hòa thượng đừng đi theo cho mệt. Bây giờ hòa thượng hãy lên núi Nhạn Đãng trước đi ...
Chàng vừa dứt lời đã tăng gia cước lực để rượt theo con chim khổng lồ kia.
Con chim bay đi bay lại. Thủy chung nó vẫn bay trên đầu Độc Cô Nhạn, cao chừng hơn hai chục trượng. Nó vòng đi vòng lại như vậy tựa hồ như để dẫn đường cho chàng.
Độc Cô Nhạn chẳng cần hỏi Tứ Bất hòa thượng xem lão có rượt theo nữa không. Một mình chàng vẫn tiếp tục lướt theo con chim khổng lồ, chàng trèo núi vượt qua hơn mấy ngọn và đi chừng được hơn mười dặm.
Đột nhiên con chim khổng lồ gáy lên một hồi o o rồi vỗ hai cánh bay vọt đi mất hút.
Độc Cô Nhạn rất lấy làm kỳ liền dừng bước. Chàng lẳng lặng chờ đợi.
Trong khoản thời gian chừng uống cạn tuần trà vẫn không thấy con chim bay trở lại. Chàng phóng tầm mắt nhìn quanh bốn phía thì thấy mình hiện đứng ở bên sườn núi. Bốn mặt núi non trùng điệp không sao tìm được lối ra.
Chàng nghĩ bụng:
– Con chim lớn này đã bay đi bay lại mấy lần, mỗi khi đến chỗ mình lại gáy o o. Hiển nhiên nó có ý dẫn đường cho mình. Nhưng sao dẫn mình đến đây rồi lại bay đi tuốt thì thật không hợp lý chút nào.
Lúc này trời đã tối mịt. Trên trời mây kéo đen nghịt. Cả vùng núi một màu tối đen. Chẳng những chàng không tìm được lối ra mà cũng không phân biệt được phương hướng nữa.
Độc Cô Nhạn lại đảo mắt nhìn quanh để tìm kiếm thì thấy mé tả ngoài hai mươi trượng có một giải suối từ vách núi chảy xuống như

một giải lụa trắng, nước réo ầm ầm như đàn ngựa chạy.
Phía chính diện là một khu rừng tùng. Trong bóng đêm tối mò khó mà phân biệt được phạm vi rộng hẹp thế nào.
Mé hữu là một khe nước mây mù dầy đặc theo sườn núi thoai thoải đi xuống. Chàng cũng không ước lượng được khe này sâu bao nhiêu.
Phía sau là một vách núi bích lập cực kỳ hiểm trở.
Thế núi khu này tuy hiểm trở nhưng trong cái hiểm trở có khí phách hùng vĩ khiến người ta phấn khởi tinh thần.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi đột nhiên vọt người đi như quỷ mị nhảy về phía rừng tùng rậm rạp.
Vì tiếng suối chảy ầm ầm cùng làn mù dầy đặc lúc đêm tối ở vùng núi non làm cho thị lực cùng thính lực của chàng bị giảm đi rất nhiều.
Trong rừng có người ẩn nấp hay không thật khó mà biết được.
Độc Cô Nhạn trước kia vẫn nhìn thiên hạ bằng con mắt ngạo mạn, oai vệ hơn đời. Nhưng từ khi bị nhiều phen tỏa nhuệ, tấm lòng ngạo mạn đã giảm đi nhiều. Chàng dò lần từng bước đi về phía rừng một cách rất thận trọng, không dám sơ hở chút nào.
Khu rừng tùng này là một nơi hoàn toàn chưa có vết chân người.
Những tua tùng rơi xuống chất đống đã lâu ngày dầy đến hai thước.
Chỗ nào cũng đều là cảnh tượng thiên nhiên, không một chút vết tích gì tỏ ra có người đã vào đây.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày ra chiều suy nghĩ mình lại tự hỏi mình:
– Đây rõ ràng là một khu rừng rậm hoang vu, núi non hiểm trở chưa từng có người đặt chân đến. Phải chăng con chim kia mắc bịnh thần kinh? Nó dẫn mình đến nơi quỷ quái này làm chi?
Tuy lòng chàng nghĩ vậy, nhưng chàng vẫn không dám sơ tâm chút nào.
Chàng ngưng tụ hết công lực để đề phòng bất trắc và đi vào rừng tìm kiếm.
Trong rừng tĩnh mịch phi thường, ra ngoài hẳn sự tiên liệu của chàng, đã chẳng có người mà cả dã thú cũng không nốt.
Độc Cô Nhạn xục tìm trong chốc lát đã đến tận đầu kia rừng tùng mà chẳng thấy chi hết. Chàng đang vô cùng chán nản thất vọng, có ý muốn dời khỏi nơi đây thì bất thình lình văng vẳng có tiếng người xôn xao.
Chàng không khỏi sửng sốt vọt người đi nấp vào sau một cây tùng lớn.
Bỗng chàng nghe thanh âm một người đàn bà rất trong trẻo nói:

– Ngũ Thẩm! Đem con nhỏ đó giết phứt đi cho rồi.
Thanh âm sang sảng như tiếng nhạc vàng. Độc Cô Nhạn nghe rõ là tiếng một thiếu nữ chừng mười bảy mười tám.
Tiếp theo là thanh âm ồm ồm của một mụ già:
– Không được! Con nhỏ đó không coi như người khác, mình phải bắt sống mới được. Đó là lão phu nhân cùng đại tẩu đã khẩu truyền như vậy, cả ta cũng không thể thiên tiện chủ trương được.
Độc Cô Nhạn trong lòng không khỏi hồi hộp. Chàng nghe khẩu khí câu chuyện và cách xưng hô thì hiển nhiên họ là bọn đàn bà trong Thuần Vu thế gia.
Nghe tiếng thiếu nữ kêu người đàn bà đứng tuổi bằng Ngũ Thẩm, Độc Cô Nhạn đoán chừng mụ này là Ngũ phu nhân, ngang hàng với Thuần Vu nhị phu nhân.
Chàng tự hỏi:
– Không hiểu võ công mụ thế nào? Nếu bản lãnh mụ cũng tương đương với Thuần Vu nhị phu nhân thì tình thế này rất nghiêm trọng. Không hiểu Thuần Vu thế gia có bao nhiêu nhân khẩu? Chẳng lẽ hết thảy toàn là người hiểm độc bá đạo?
Chàng nghĩ vậy liền khẽ vạch cành lá để nhìn ra.
Bên ngoài khu rừng tùng này là một trái gò rất rộng, phạm vi ước chừng mấy chục mẫu.
Độc Cô Nhạn thấy bóng người thấp thoáng có đến dư hai chục số động ở chỗ ngoài rừng tùng cách chừng năm trượng.
Độc Cô Nhạn vận mục lực đến tột độ để cố gắng nhìn xem có biết thêm được điều gì chăng. Chàng nhìn thấy một người đàn bà mình mặc áo xanh đứng ở chính giữa. Một thiếu nữ che mặt mắc áo tía, ngoẹo đầu tựa vào vai người đàn bà này. Xung quanh hai người này là mười người mặc áo xanh che mặt tay đều cầm đao kiếm. Chàng chắc đây là bọn thuộc hạ của Thuần Vu thế gia đã thu dạy để làm nanh vuốt.
Ngoài ra, còn mười mấy người áo xanh che mặt nữa thì chia nhau đứng rải rác xung quanh quảng trường thành thế bao vây để gìn giữ một thiếu nữ áo lam bị cầm tù.
Thiếu nữ áo lam này tay cầm song kiếm đứng trơ trọi một mình trong quảng trường. Hiển nhiên nàng đang ở vào thế đối lập với vị Thuần Vu Ngũ phu nhân cùng bọn thủ hạ của mụ.
Độc Cô Nhạn trong lòng rất đỗi nghi ngờ. Chàng không hiểu thiếu nữ áo lam kia lai lịch như thế nào? Nhưng nàng đã ở thế đối lập với bọn Thuần Vu thế gia thì chắc nàng cũng là một nhân vật có nhiều lai lịch.
Chàng ẩn mình sau gốc cây không biết làm thế nào. Nên xuất hiện

để viện trợ cho thiếu nữ áo lam hay là nên lặng lẽ rút lui khỏi nơi đây để khỏi phát sinh những chuyện xảy ra ngoài ý muốn mà hư hỏng việc lớn.
Độc Cô Nhạn còn đang ngần ngừ chưa quyết thì mụ áo xanh che mặt lớn tiếng quát hỏi:
– Con tiện tỳ kia! Ngươi còn chần chờ gì mà không bó tay chịu trói? Chẳng lẽ ngươi bắt lão thân phải hạ độc thủ?
Thiếu nữ áo lam bị vây hãm không trả lời mà chỉ đáp bằng một tràng cười lạt.
Mụ áo xanh che mặt tức Thuần Vu Ngũ phu nhân nổi giận đùng đùng, lại quát:
– Con nha đầu này chẳng qua chỉ khoác lác khinh người ...
Mụ trỏ tay về phía bên, vẫy một cái rồi nói:
– Bọn ngươi năm người lại bắt lấy thị cho ta.
Năm người áo xanh đứng bên đồng thời dạ ran như người vâng chiếu chỉ xông vào.
Thiếu nữ áo lam cười khanh khách nói:
– Hễ các ngươi vượt qua các vòng trắng này là bị chết hết.
Năm người kia đã vâng lệnh Thuần Vu ngũ phu nhân nên không dám vì lời hăm dọa của thiếu nữ áo lam làm chùn bước. Chúng vẫn cầm đao kiếm xông vào như gió cuốn.
Độc Cô Nhạn định thần nhìn kỹ quả nhiên thấy chung quanh thiếu nữ cách chừng năm trượng có vạch một vòng tròn lớn tựa hồ dùng phấn trắng rắc xuống để làm giới hạn.
Năm người áo xanh che mặt cả khinh công lẫn thân pháp đều không phải tầm thường, chỉ nhô lên hụp xuống hai cái đã đến bên ngoài vòng phấn trắng. Xem chừng chúng không ngần ngừ gì muốn nhảy vọt vào bên trong vòng.
Giữa lúc năm người nhảy đến mép vòng, thiếu nữ áo lam đột nhiên dùng thủ pháp nhanh như điện chớp vung chưởng quét ra, nhát chưởng vừa đánh tới lập tức vòng trắng bỗng vọt lên, một làn mù trắng, khiến cho mặt mũi và toàn thân năm người trắng xóa tựa hồ vừa kéo ở trong lò vôi ra.
Tiếp theo mấy tiếng rú thê thảm đồng thời vang lên. Năm người áo xanh che mặt khác nào như bị điện giật ngã lăn ra, kêu gào dãy dụa không ngớt.
Nhưng năm người chỉ dãy dụa được mấy cái rồi năm yên cả tiếng kêu gào cũng ngừng lại hết. Chúng đều bị chết thảm hết rồi. Thi thể và quần áo chúng bị tiêu tan biến thành một vũng nước trắng.
Độc Cô Nhạn chấn động tinh thần. Chàng không ngờ thiếu nữ áo lam

lại là một tay thiện nghệ dùng độc. Cái vòng trắng xóa kia không biết chứa đựng chất độc gì mà khiến cho thi thể bọn kia tiêu hóa hết được.
Trong không trường ngự trị một làn không khí trầm lắng, khẩn trương. Chỉ có mình thiếu nữ áo lam khẽ bật lên một tràng cười lạt.
Thuần Vu ngũ phu nhân đứng lặng giờ lâu rồi hắng dặng một tiếng rồi nói:
– Nếu lão thân không hàng phục nổi một con nha đầu như mi thì còn mặt mũi nào trở về ra mắt lão phu nhân cùng đại tẩu của ta nữa?
Mụ ngừng lại một chút rồi quát lên the thé:
– Chất độc của con tiện tỳ này tuy lợi hại, nhưng thị không thể đồng thời chống chọi cả bốn mặt tấn công vào được. Lão thân cùng các ngươi nhất tề xông trận. Nếu không bắt được con tiện nhân này quyết chẳng dừng tay.
Độc Cô Nhạn không khỏi ngấm ngầm hồi hộp trong lòng, lo thay cho thiếu nữ áo lam, vì chàng nhận ra cái chết của năm người áo xanh vừa rồi tuy bị chất kịch độc về phấn trắng tàn sát, nhưng cũng một phần do công lực năm người đó hơi kém, khinh công và thân pháp còn lạc hậu. Giả tỷ họ có bản lãnh như chàng mà phía trong vòng tròn không có chất độc thì có thể tiến vào được một cách dễ dàng để đánh xáp lá cà.
Thuần Vu ngũ phu nhân hiển nhiên đã quyết tâm muốn bắt nàng phải hàng phục, mụ đã hạ lệnh cho bốn mặt và đồng thời xông trận, xem chừng vận mệnh thiếu nữ áo lam không thể lạc quan được.
Bất thình lình chàng nghe tiếng vạt áo gió thổi lạch phạch từ phía sau văng vẳng vọng tới.
Độc Cô Nhạn bất giác ngoảnh đầu nhìn lại, chàng biết có người đến gần sau lưng, đồng thời nghe tiếng động nhỏ nhẹ chàng cũng nhận ra phương hướng của người này và còn cách đây bao xa.
Công lực chàng đã đến chỗ tam hoa tụ đỉnh ngũ khí triều nguyên, hễ chàng tâm động là công lực tự nhiên phát sinh ngay. Chỉ trong nháy mắt có thể đâm chết cường địch. Chàng vẫn lờ như không biết, thủ thế chờ đợi.
Giữa lúc chàng đang định ra tay, bỗng nghe Tứ Bất hòa thượng dùng phép truyền âm nhập mật nói vọng tới:
– Độc Cô đại hiệp! Đại hiệp chớ giết người, bản hòa thượng đây mà!
Té ra Tứ Bất hòa thượng đã phí bao nhiêu tâm lực rượt theo tới nơi, đồng thời lão biết võ công của Độc Cô Nhạn đã đến trình độ nào rồi. Hai bên còn cách nhau nhìn chưa rõ mặt, nhưng chàng phóng chưởng ra cũng đủ nguy rồi.

Độc Cô Nhạn trong lòng lại cảm thấy khó chịu chàng hờ hững đáp:
– Dã hòa thượng! Sao ngươi còn chưa bị chó sói ăn thịt?
Tứ Bất hòa thượng cười hềnh hệch đáp:
– Thảo nào Độc Cô đại hiệp không chịu chờ tiểu tăng một chút. Té ra tiểu tăng tới đây lại được coi vụ náo nhiệt này.
Lão đảo mắt nhìn quanh rồi vẫn dùng phép truyền âm nhập mật nói tiếp:
– Hỏng rồi! Kiểu này thì con nhỏ kia nguy mất!
Nguyên lúc này Thuần Vu ngũ phu nhân đã thống lĩnh bọn thuộc hạ chia ra bốn mặt rảo bước tiến vào và đã tới ngoài vòng phấn trắng.
Độc Cô Nhạn bỗng quát hỏi:
– Hòa thượng! Lão có biết lai lịch thiếu nữ áo lam không?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp:
– Bản hòa thượng bôn tẩu giang hồ đã tự hào rất giàu kinh nghiệm quen biết rất nhiều nhân vật võ lâm. Nhưng gần đây cái chiêu bài đó không dám trương lên nữa. Mấy ngày liền bản hòa thượng đã gặp bao nhiêu già trẻ gái trai mà bản hòa thượng chẳng biết mặt được ai.
Lão đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi lại:
– Những người đánh cô bé kia chắc là những nhân vật Thuần Vu thế gia?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Người áo xanh che mặt đứng giữa kia là Thuần Vu ngũ phu nhân gì đó.
Tứ Bất hòa thượng lè lưỡi ra rồi nói:
– Chạy đi thôi! Chúng ta không thể dây dưa với bọn này được đâu.
Độc Cô Nhạn hờ hững đáp:
– Tại hạ có mời Dã hòa thượng đến đây đâu.
Tứ Bất hòa thượng vội hỏi ngay:
– Đại hiệp định làm thế nào? Muốn tiến vào chăng?
Độc Cô Nhạn dõng dạc đáp:
– Bất luận thế nào, Tại hạ cũng phải cứu thiếu nữ áo lam thoát khỏi bàn tay bọn ác ma, không nên để mặc cho nàng bị lọt vào tay chúng!
Tứ Bất hòa thượng thở dài nói:
– Kiểu này thì chúng ta không lên núi Nhạn Đãng được nữa.
Độc Cô Nhạn đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn lão hỏi:
– Tại sao thế? Dã hòa thượng bảo ta chết ở chốn này chăng?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu ngoẹo cổ đáp:
– Mạnh hiếp yếu, nhiều lấn ít. Trên chốn giang hồ biết bao sự bất bằng!
Nếu việc gì cũng can thiệp thì dù chẳng chết về tay chúng, nhưng e

rằng con đường diệu vợi hàng mấy nghìn dặm, vĩnh viện không bao giờ can thiệp hết được?
Độc Cô Nhạn kiên quyết đáp:
– Không gặp chẳng nói làm chi. Đã gặp Độc Cô Nhạn này chẳng thể không can thiệp.
Giữa lúc hai người còn đang tranh luận thì trong trường xảy ra cuộc biến đổi đột ngột. Nguyên Thuần Vu ngũ phu nhân đã đến gần vòng trắng, mụ quát lên một tiếng thật to. bao nhiêu người vây đánh đồng thời nhảy vào phía trong vòng tròn.
Thiếu nữ áo lam dĩ nhiên đã thu song kiếm về, hai bàn tay nhỏ nhắn phóng ra rất mau làm cho màu trắng bốn mặt bốc lên mờ mịt, hất vào bọn người vây đánh.
Nhưng bọn Thuần Vu ngũ phu nhân đã vung ra một luồng hắc khí vây bọc chung quanh để hộ thân. Hơn nữa những người xông vào bằng một tốc độ cực kỳ mau lẹ. Tuy có nhiều người gặp làn màu trắng làm cho bị thương lăn ra dãy dụa rồi chết thảm. Nhưng ít ra vẫn còn bảy tám người xông vào được trong vòng phấn trắng mà chưa bị thương.
Thuần Vu ngũ phu nhân lớn tiếng quát:
– Con nha đầu kia! Mi còn chờ gì không bó tay chịu trói?
Mụ vung song chưởng ra như gió cuốn đánh vào thiếu nữ áo lam, bọn thuộc hạ cũng tiếp tục ra tay. Nhưng dường như họ cố ý bắt sống nên chẳng một ai ra chiêu tàn độc.
Thiếu nữ áo lam lại rút song kiếm ra vung lên. Ánh ngân quang chói mắt.
Nàng vẫn oai phong lẫm liệt chẳng sợ hãi gì liều mạng quyết đấu với bên địch.
Độc Cô Nhạn nấp trong rừng thấy tình trạng này không dám chần chờ nữa, chàng lập tức rút kiếm ra muốn nhảy vào để viện trợ thiếu nữ áo lam.
Tứ Bất hòa thượng hấp tấp ngăn lại nói:
– Khoan đã! Biện pháp này không được đâu.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Sao lại không được?
Tứ Bất hòa thượng cười đáp:
– Đại hiệp thông minh tuyệt thế thật là uổng. Ngoài phương diện võ công, còn các khía cạnh khác chưa ăn thua gì.
Độc Cô Nhạn bực mình hỏi:
– Lão muốn giáo huấn ta chăng?
Tứ Bất hòa thượng chắp tay nói:

– Tiểu tăng không dám.
Lão đảo cặp mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:
– Có điều đại hiệp muốn giúp cô bé kia thì có phương pháp khác diệu hơn.
Độc Cô Nhạn thu song kiếm về hỏi:
– Dã hòa thượng thử nói nghe.
Tứ Bất hòa thượng cười hỏi:
– Bản hòa thượng đã đưa cho đại hiệp một cây thiết địch. Đại hiệp còn giữ đó không?
Độc Cô Nhạn đột nhiên tỉnh ngộ chàng biết biện pháp này quả nhiên tuyệt diệu. Tuy chàng không muốn nghe theo Tứ Bất hòa thượng song lúc này và ở nơi đây ngoài cách đó không còn biện pháp nào hay hơn.
Chàng hắng dặng một tiếng rồi nói:
– Biện pháp này tuy hay nhưng không được quang minh chính đại.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 28
Giả Lâm Thiên Lôi giải vây thiếu nữ

Tứ Bất hòa thượng trông trước trông sau rồi cười hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Sao đại hiệp còn khéo giả vờ như vậy? Cứ bình tĩnh mà nói thì việc giả mạo làm Âm Thánh Lâm Thiên Lôi chẳng là ý kiến của đại hiệp đã quyết định từ trước rồi ư?
Câu này lão nói bằng một giọng rất trang trọng ...
Độc Cô Nhạn không khỏi tức mình, chàng trầm giọng quát lên:
– Dã hòa thượng! Lão liệu mà từ từ lỗ miệng không thì có ngày tại hạ vặn hết răng đi đó.
Tứ Bất hòa thượng lè lưỡi ra lùi lại ba bước không nói gì nữa.
Độc Cô Nhạn chẳng chút do dự lấy ồng thiết địch ra toan đưa lên miệng thổi thì bất thình lình trong quảng trường đối diện từ khu rừng rậm nổi lên một tràng cười hô hố như sấm dậy mùa xuân.
Độc Cô Nhạn chấn động tinh thần, lẩm bẩm một mình.
– Sao nàng lại tới đây?
Rồi cây thiết địch trong tay từ từ hạ xuống.
Tứ Bất hòa thượng biến đổi sắc mặt luôn mấy lần tựa hồ lão vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, vừa lo lắng. Nhưng chỉ trong nháy mắt lão lộ ra một tia vui mừng.

Nguyên thanh âm này chính là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi.
Độc Cô Nhạn đã yên trí là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi chết rồi, người này tất là Lâm Nguyệt Thu không còn nghi ngờ gì nữa. Lòng chàng không khỏi xúc động, chàng lẳng lặng để coi diễn biến.
Tiếng cười hô hố vừa nổi lên, cuộc ác đấu trong trường độc nhiên dừng lại.
Người nhà Thuần Vu thế gia đánh lẹ mấy chiêu để lui ra ngoài chiến trường.
Thiếu nữ áo lam bị bọn Thuần Vu thế gia vây đánh dường như đã kiệt lực.
Đồng thời nàng cũng bị tiếng cười làm cho kinh ngạc liền dừng tay.
Nàng một mặt mượn cơ hội này vận động chân khí điều hòa hơi thở, một mặt lắng nghe động tĩnh.
Thuần Vu ngũ phu nhân trầm giọng quát hỏi:
– Kẻ nào ngông cuồng dám giở trò quỷ ở đây lúc này?
Tiếng cười hô hố ngừng lại rồi đáp:
– Sao? Không biết thanh âm lão phu hay sao mà còn hỏi?
Thuần Vu ngũ phu nhân sửng sốt hỏi lại:
– Ngươi hãy báo danh hiệu đi! Lão thân là người hủ lậu, ít giao thiệp, nghe không ra tiếng ai!
Tiếng cười hô hố lại nổi lên, rồi đáp bằng một giọng ồm ồm:
– Thảo nào! ... Đại khái mụ là Thuần Vu thế gia ngũ phu nhân phải không?
Ngũ phu nhân cất giọng the thé đáp:
– Đúng đó! Lão là ai?
Thanh âm kia tựa hồ không muốn lộ hình tích vẫn cả cười rồi hỏi:
– Lão phu nhân các vị có mạnh giỏi chăng?
Ngũ phu nhân cất giọng cú kêu la lên:
– Nhờ trời lão nhân gia vẫn như thường ... Sao lão còn chưa báo danh hiệu?
Thanh âm kia đáp:
– Lão phu ngày thường ở trong núi Bắc Mang, đã một lần lão phu gặp được Thuần Vu nhị phu nhân, chẳng hay ngũ phu nhân đã nghe nói đến ...
Thuần Vu ngũ phu nhân kinh ngạc ngắt lời:
– Phải chăng các hạ là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi? Lâm lão hiệp sỹ! ...
Một tràng cười hô hố lại nổi lên rồi đáp – Phu nhân tưởng lão phu là ai?
Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Đêm nay gió tây lồng lộng, âm khí nặng nề khiến cho tinh thần

người ta phải phiền não. Lão phu mới phổ được mấy khúc nhạc muốn tấu lên để ngũ phu nhân tiêu khiển canh chầy, không hiểu ...
Thuần Vu ngũ phu nhân lắc đầu gạt đi:
– Lão thân không hiểu âm luật, khó mà lĩnh hội được những khúc đường xuân bách tuyệt của lão hiệp sỹ. Vậy lão hiệp đừng tấu nhạc nữa hay hơn.
Thanh âm kia nói:
– Không được! Lão phu đang có nhã hứng không tấu khúc này không được.
Chưa dứt lời, tiếng tiêu trong trẻo đã vọt lên không. Thanh âm tựa hồ bình bạc rạn vỡ, vó ngựa dồn dập khiến người nghe phải phát run, khí huyết nhộn nhạo cả lên.
Thuần Vu ngũ phu nhân la lớn:
– Lão hiệp sỹ thổi thế là đủ rồi. Hãy nói cho lão thân hay mục đích lão hiệp sỹ đến đây làm chi?
Âm Thánh Lâm Thiên Lôi đáp ngay:
– Thực ra cũng chẳng có việc gì trọng đại, chỉ yêu cầu phu nhân tha cho con nhỏ kia, đừng bức bách thị nữa.
Thuần Vu ngũ phu nhân lấy làm khó nghĩ, gượng cười đáp:
– Nể mặt Lâm lão hiệp sỹ, chút việc nhỏ mọn này đáng lẽ phải tuân mệnh.
Khốn nỗi lão phu nhân đã chủ định muốn gặp thị. nếu bọn lão thân không đưa được thị về thì e rằng khó lòng phục mệnh lão phu nhân được.
Thanh âm kia đột nhiên nặng trịch ra chiều tức giận nói:
– Phu nhân cứ nói là giữa đường gặp lão phu bắt đem đi rồi.
Thuần Vu ngũ phu nhân cười khanh khách nói:
– Lâm lão hiệp sỹ nói coi bộ dễ dàng lắm. Lão hiệp sỹ có biết đâu nếu lão thân đem câu đó phúc bẩm với lão phu nhân thì lập tức bị hình phạt rất nghiêm khắc.
Lâm Thiên Lôi cười lạt nói:
– Ngũ phu nhân nói vậy thì ra không nể mặt lão phu ...
Thuần Vu ngũ phu nhân gượng cười đáp:
– Lão thân có chỗ nào lầm lỗi với Lâm lão hiệp sỹ đành xin lão hiệp sỹ lượng tình cho.
Lâm Thiên Lôi nói bằng một giọng rất gay gắt:
– Phu nhân nói vậy thì lão phu nhất định phải tấu nhạc rồi.
Thuần Vu ngũ phu nhân ngần ngừ một chút rồi cười nói:
– Nếu Lâm lão hiệp sỹ cương quyết đòi tấu nhạc thì lão thân đành phải cung kính nghe nhã điệu. Có điều ... lão thân chỉ nhắc nhở lão

hiệp sỹ một câu là:
Khi lâm vào tình trạng bất đắc dĩ lão thân đành liều mạng để đi đến chỗ hai bên cùng chết, chứ không thể nào tuân theo việc này được.
Lâm Thiên Lôi dường như trong lòng nóng nảy, quát hỏi:
– Phu nhân muốn thế nào mới ưng chịu lời lão phu?
Thuần Vu ngũ phu nhân cười đáp:
– Ít ra là lão hiệp sỹ phải xuất hiện cho lão thân được thấy mặt.
Lâm Thiên Lôi sửng sốt hỏi lại:
– Sao? Lão phu phải lộ diện ư? ...
Thuần Vu ngũ phu nhân cười đáp:
– Lão thân không thể chỉ nghe thanh âm trong bóng tối đã hối hả rút lui được.
Lâm Thiên Lôi cười hô hố nói:
– Té ra là vậy đó! Nhưng ... Lão phu có xuất hiện e rằng các vị cũng không nhận biết được.
Thanh âm tuy đầy vẻ hùng tráng nhưng đượm vẻ lo buồn, nóng nảy.
Thuần Vu ngũ phu nhân buông tiếng cười rồi hỏi:
– Lão hiệp sỹ nói vậy thì ra biết phép ẩn thân ư?
Thanh âm của Lâm Thiên Lôi bỗng im bặt. Hiển nhiên lão lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.
Đột nhiên Độc Cô Nhạn xúc động tâm cơ. Chàng mô phỏng thanh âm Lâm Thiên Lôi cả cười nói:
– Lão phu đã vượt qua đầu các vị. Các vị đã nhìn rõ hành tung của lão chưa?
Chàng mô phỏng thanh âm thật là tuyệt diệu, hoàn toàn giống hệt với thanh âm mà Lâm Nguyệt Thu đã bắt chước Lâm Thiên Lôi, không ai có thể nghe ra tiếng hai người được.
Mọi người trong trường đều bật lên tiếng la hoảng. Cả Thuần Vu ngũ phu nhân cũng không khỏi sửng sốt về diễn biến diễn ra ngoài sức tưởng tưởng của mụ.
Thật là một chuyện rất ly kỳ bí hiểm! Không ai có thể hiểu được vì hai chỗ cách nhau ít ra là sáu bảy chục trượng, dù người khinh công tuyệt thế, thân pháp xuất quỷ nhập thần cũng không thể mau lẹ đến trình độ đó được. Huống chi lại không nhìn thấy bóng người nào vút qua.
Độc Cô Nhạn cơ hồ không nhịn được xuýt nữa bật lên tiếng cười. Đồng thời chàng cũng có thể tưởng tượng Lâm Nguyệt Thu ở trong khu rừng đối diện phải kinh hãi và mừng thầm biết chừng nào!
Hồi lâu, lâu lắm, Thuần Vu ngũ phu nhân mới lên tiếng gọi:
– Lâm lão hiệp sỹ! ...

Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Có lão phu đây! ... Bây giờ phu nhân có đáp lại lời thỉnh cầu của lão phu không?
Thuần Vu ngũ phu nhân hỏi lại bằng một giọng rung run ra chiều khiếp sợ:
– Lâm lão hiệp sỹ có thể vút qua một lần nữa được không Độc Cô Nhạn cười hô hố đáp:
– Cái đó dễ lắm mà! Xin phu nhân lưu ý!
Cả bọn Thuần Vu ngũ phu nhân cho chí thiếu nữ áo lam bị vây đánh đều ngẩng mặt trông lên trời một cách vô cùng chú ý.
Nhưng bọn họ chậm mất rồi.
Thanh âm Độc Cô Nhạn vừa dứt thì khu rừng đối diện bên kia quảng trường lại vạng lên tiếng Lâm Nguyệt Thu mô phỏng Lâm Thiên Lôi. Nàng cả cười nói:
– Lão phu trở lại bên này rồi! Các vị có nhìn thấy gì không?
Bọn Thuần Vu ngũ phu nhân cả kinh thất sắc đứng thộn mặt ra như tượng gỗ, không thốt ra lời được nữa.
Độc Cô Nhạn thấy Thuần Vu ngũ phu nhân đứng thộn mặt ra chàng không nhịn được nữa, lớn tiếng quát lên như sấm dậy đầu xuân:
– Lão phu lại vượt qua một lần nữa. Đáng tiếc là các vị không nhìn thấy bóng lão phu một chút nào, bây giờ tôn giá buông tha con nhỏ kia hay là liều mạng với lão phu ...?
Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Gần đây lão phu tính khí nóng nảy phi thường. Lão phu hy vọng các vị đừng để cho ngọn lửa vô hình của lão phu bốc lên.
Thuần Vu ngũ phu nhân như người nằm mơ choàng tỉnh giấc. Người mụ co dúm lại như quả cầu xì hơi.
Mụ lắp bắp đáp:
– Lâm lão hiệp sỹ đã có thần kỹ như vậy, thì lão thân có thể về phúc trình lão phu nhân được. Lão thân không phải buông tha con nhỏ kia gì hết, chỉ tự ý rút lui là xong.
Mụ dứt lời rồi không chần chờ gì nữa, nhảy vọt đi trước tiên.
Bọn tùy tùng mụ chẳng cần ai nhắc nhở lập tức cúp đuôi chạy dài như cá lọt lưới nay như chó nhà có đáp ma. Chúng hối hả chạy theo cùng đường lối với ngũ phu nhân. Chỉ trong nháy mắt đã mất hút hết.
Độc Cô Nhạn vút chuyển từ ngọn cây này sang ngọn khác tựa hồ quỷ mỵ hiện hình. Chàng vận mục lực trông đi rất xa kỳ cho đến lúc bọn Thuần Vu ngũ phu nhân mất tăm vào trong đám mấy mù mới nhảy xuống không trường.
Từ trong khu rừng phía đối diện, Lâm Nguyệt Thu cũng đang thoăn

thoắt chạy ra! Trong tay nang vẫn còn cầm một cây ngọc tiêu dường như mới chế ra.
Tứ Bất hòa thượng cũng khệnh khạng tiến vào không trường. Hiển nhiên lão chưa hết mệt nhọc. Lão đi xiêu qua xiêu lại cơ hồ không vững.
Thiếu nữ áo lam vẫn đứng ở giữa trường, cặp mắt đăm đăm hết nhìn Lâm Nguyệt Thu, Độc Cô Nhạn lại nhìn Tứ Bất hòa thượng bằng một vẻ kinh nghi.
Lâm Nguyệt Thu vẫn nhìn thẳng đi vào. Khi còn cách Độc Cô Nhạn hơn một trượng, nàng mới đảo mặt nhìn chàng một cách lạnh lùng rồi hắng giọng nói:
– Loài vật hay tụ hợp với đồng loại. Xem chừng ngươi không thể ly khai lão thầy chùa kia được.
Độc Cô Nhạn gượng cười hỏi:
– Sau khi từ biệt, Lâm cô nương vẫn mạnh giỏi chứ.
Lâm Nguyệt Thu cười lạt đáp:
– Mạnh giỏi hay không là việc riêng của ta. Ngươi bất tất quan tâm làm chi?
Độc Cô Nhạn thấy nàng ăn nói trùng trình, thì trong lòng đã có ý không vui.
Tiện tay chàng đang có ống thiết địch đưa tới trước mặt nàng nói:
– Đây là ống thiết địch chế bằng thứ sắt ngàn năm của vị hòa thượng kia tặng cô nương. Vây tại hạ xin chuyển giao rõ ràng trước mặt lão.
Tứ Bất hòa thượng vội nói tiếp:
– Đây là bản hòa thượng bồi thường ống ngọc địch của cô mà bản hòa thượng đã làm tổn thất. Nhưng cô nương có ngọc tiêu rồi, vậy cây thiết địch này để tặng Độc Cô thí chủ cũng được.
Lâm Nguyệt Thu tức quá mày liễu dựng ngược, nói bằng một giọng rất gay gắt:
– Dã hòa thượng! Không phải ta muốn lấy ống thiết địch của lão mà chính là cái đầu lão mới đứng. Bữa nay ta hãy tạm tha cho nhưng trong vòng ba tháng ta phải lấy thủ cấp đó.
Tứ Bất hòa thượng thở dài hỏi:
– Cô nương độc dữ đến thế được ư?
Lâm Nguyệt Thu tỏ vẻ căm hận vô cùng. Nàng không lý gì đến lời nói của Tứ Bất hòa thượng, quay lại xằng bảo Độc Cô Nhạn:
– Cả ngươi cũng liệu đấy! Từ nay trở đi đừng gây gì đến ta cả. Ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa.
Nàng đưa mắt nhìn thiếu nữ áo lam, gầm lên:
– Thảo nào ngươi dám mạo uy danh gia gia ta. Té ra ngươi có sư

mưu đồ ...
Chưa dứt lời lại băng mình chạy đi.
Độc Cô Nhạn trầm giọng nói:
– Cô nương khoan rồi hãy đi! Bữa nay cô nói nhiều câu quá đáng.
Lâm Nguyệt Thu quay lại hầm hầm quát:
– Chẳng quá đáng chút nào hết. Ngươi yêu người ta mới mạo xưng gia gia ta để cứu thị. Ta mà biết trước thế này thì bỏ mặc chẳng can thiệp vào việc vô vị này làm chi.
Nàng chưa dứt lời lại băng mình chạy luôn.
Độc Cô Nhạn tức quá sắc mặt lợt lạt chàng quát lên một tiếng rồi lao người rượt theo. Nhưng chàng vừa chạy được vài bước thì thiếu nữ áo lam lảo đảo người đi rồi há miệng phun máu tươi ra ngã lăn xuống đất.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, bất giác chàng dừng bước lại quát:
– Dã hòa thượng!
Tứ Bất hòa thượng vẫn đứng một bên. Dừng như lão bị Lâm Nguyệt Thu khủng bố khiến lão chân tay luống cuống. Lão nghe tiếng quát của Độc Cô Nhạn thì co đầu rụt cổ lại hỏi:
– Sao? Bản hòa thượng đắc tội với đại hiệp ở chỗ nào?
Độc Cô Nhạn không có thì giờ rảnh để nói nữa, chỉ quát bảo:
– Rượt theo Lâm Nguyệt Thu cho mau! Phải giám thị hành tung nàng, rồi tùy cơ tìm cách liên lạc với tại hạ.
Tứ Bất hòa thượng chau mày hỏi:
– Sao? Chẳng lẽ đại hiệp muốn giết y chăng?
Độc Cô Nhạn xua tay lia lịa đáp:
– Lão hòa thượng chết dẫm kia! Lão định đi đâu bây giờ? Nàng tức giận bỏ chạy, không chừng gặp chuyện bất trắc, Lão theo dõi hành tung để ngấm ngầm giúp nàng một tay. Gặp trường hợp xảy ra biến cố lớn lao thì phải tìm cách hỏa tốc đưa tin cho tại hạ ...
Tứ Bất hòa thượng ngẩn ngơ một chút rồi lại gật đầu đáp:
– Được rồi bản hòa thượng đã nhìn nhận ...
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Nhìn nhận cái gì?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng ra, giọng cười đáp:
– Mình gặp vận xui.
Độc Cô Nhạn không nhịn được nữa chàng tủm tỉm cười nhưng không nói gì.
Tứ Bất hòa thượng lại lắc đầu thở dài, nhưng lão không dám chần chờ, vọt người chạy theo về phía Lâm Nguyệt Thu.
Thiếu nữ áo lam mê man bất tỉnh.

Độc Cô Nhạn vội chạy đến bên lắc đầu thở dài. Chàng đưa tay ra khẽ nắn các huyệt đạo khắp người thiếu nữ:
Chẳng mấy chốc, thiếu nữ áo lam ộc ra một bụng máu tươi nhưng nàng đã hồi tỉnh.
Độc Cô Nhạn nhỏ nhẹ hỏi:
– Thương thế cô nương nặng lắm không?
Thiếu nữ áo lam cười hình hích đáp:
– Đó là một chứng bệnh thuộc về tiên thiên, chẳng lấy chi làm quan hệ ...
Nụ cười của nàng rất đỗi thê lương tuy dung nhan như đóa hoa xuân, nhưng thân hình mảnh mai lả lướt. Nàng lại nở một nụ cười buồn thảm hơn hỏi:
– Hiện giờ ta đã khỏi chưa?
Độc Cô Nhạn toan trả lời thì bất thình lình những tiếng o o nổi lên. Con chim khổng lồ dẫn dụ chàng đến chẳng hiểu từ phương nào bay tới hạ xuống trước mắt hai người. Nhanh như tên bắn.
Thiếu nữ áo lam nở một nụ cười. Vẻ cười của nàng lúc này ra chiều khoan khoái vô cùng. Nàng đưa tay ra khẽ vỗ vào cổ con thần đêu cất giọng rất dịu dàng gọi nó:
– Lão bạch mao! Ngươi thiệt là hay quá! Ta cảm ơn ngươi lắm ...
Con chim khổng lồ dường như hiểu tiếng thiếu nữ áo lam. Nó tỏ vẻ nhu thuận, ngoan ngoãn, đặt cái mỏ dài lên vai thiếu nữ. Mắt nó nửa nhắm nửa mở ra chiều quyến luyến vô cùng.
Độc Cô Nhạn lúc này mới nhìn rõ hình dạng con chim thì toàn thân nó trắng như tuyết dài hơn hai trượng. Nguyên một cái cổ nó đã dài gần một trượng. Dưới cổ có một cái bứu sắc vàng, lấp loáng có ánh sáng coi rất mỹ quan.
Độc Cô Nhạn đã thấy lâm điểu không phải là ít, nhưng giống chim to lớn thế này thì đây là lần thứ nhất chàng mới được gặp. Không nhịn được, chàng hỏi xen vào.
– Cô nương nuôi con chim này đấy ư?
Thiếu nữ áo lam chăm chú nhìn chàng rồi gật đầu đáp:
– Phải rồi! Kể từ ngày ta nuôi nó đến nay là mười hai năm rồi ...
Trên môi nàng thoán một nụ cười êm ái, tựa hồ nhớ lại những chuyện ngày xưa. Rồi nàng kể tiếp:
– Ngày ấy nó bằng con vịt trời. Dường như nó mắc bệnh sắp chết ở bên bờ sông. Ta gặp nó thấy tình trạng đáng thương liền đem về nhà nuôi. Nó mỗi ngày một lớn lên. Trừ những lúc ra ngoài kiếm ăn, suốt ngày nó bầu bạn bên mình ta.
Nuôi mười hai năm trời nó mới to lớn thế này.

Độc Cô Nhạn lấy làm hứng thú hỏi:
– Con chim này có tên không?
Thiếu nữ áo lam đáp:
– Ta đặt tên nó là Lão Bạch Mao.
Nàng nói chuyện bằng một giọng chân thật và ngây thơ.
Độc Cô Nhạn không nhịn được bật lên tiếng cười hích hích hỏi:
– Tại hạ muốn hỏi nó thuộc loại chim gì?
Thiếu nữ áo lam hơi có vẻ bẽn len, nàng cười đáp:
– Ban đầu ta không hiểu là thứ chim gì. Sau gia gia thấy nó cổ quái mới điều tra ra giống chim này kêu bằng Thiên hộc. Thiên hộc là một giống thần điêu rất tinh khôn. Ta nói gì nó nghe cũng hiểu cả.
Nàng đắc ý vỗ đầu con chim hỏi:
– Ta nói câu gì ngươi đều hiểu hết phải không?
Quả nhiên con chim khổng lồ khẽ kêu lên hai tiếng o o tựa hồ để trả lời.
Đồng thời nó gật đầu luôn mấy cái, tỏ ý thiếu nữ áo lam nói câu gì nó cũng nghe được hết.
Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ. Chàng nói luôn:
– Thảo nào nó dẫn tại hạ đến đây, té ra vì cô nương bị vây hãm nên nó cầu viện tại hạ.
Chàng chưa nói hết, bỗng phát giác ra mình lỡ lời, vội dừng lại không nói nữa.
Thiếu nữ áo lam nghe chàng nói vậy không khỏi sửng sốt. Nàng nhìn Độc Cô Nhạn chằm chặp hỏi:
– Nó dẫn ngươi đến đây ư? Tại sao người giải vây cho ta là một lão hiệp sĩ.
Nàng vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi tiếp:
– Vị Lâm hiệp sĩ nào đó sao không xuất hiện để ta bái tạ?
Nàng vừa nói vừa ra chiều thất vọng.
Độc Cô Nhạn ấp úng đáp:
– Tại hạ cùng Lâm lão hiệp sĩ tới đây, nhưng lão nhân gia có việc gấp đã đi trước rồi. Tại hạ thấy cô nương thổ huyết hôn mê mới lưu lại để xem cô nương ...
Thiếu nữ áo lam nở một nụ cười thê lương ngắt lời.
– Ngươi thật là một người tốt. Ta phiền ngươi thay mặt ta có lời cảm tạ Lâm lão hiệp sĩ.
Nàng buồn rầu buông một tiếng thở dài ra chiều cảm khái nói tiếp:
– Bước đường giang hồ thật là khó khăn. Bọn nam nữ che mặt vừa rồi chắc đều là hạng phá nhà cướp của, hay là bọn cường đạo chặn đường hành khách để bóc lột, phải không?

Nàng nói bằng một giọng ngây thơ thực thà, hiển nhiên đây là lần đầu nàng len lỏi vào chốn giang hồ, chưa từng có một chút kinh nghiệm.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Cô nương không biết lai lịch bọn này thật ư?
Thiếu nữ áo lam dương cặp lông mày lên đáp:
– Ta làm sao mà biết được họ? Đây là lần đầu tiên ta dời nhà mà ra đi, chẳng có thù oán gì với họ. Không ngờ bọn họ vừa thấy ta liền bao vây rồi luôn luôn bảo ta bó tay chịu trói. Giả tỷ ta không được gia gia truyền thụ cho mấy năm võ công thì tất bị bọn họ bắt đem đi rồi.
Nàng nhìn chằm chặp Độc Cô Nhạn rồi hỏi:
– Ngươi có biết lai lịch bọn họ không?
Độc Cô Nhạn trầm ngâm một chút rồi đáp:
– Tại hạ cũng như cô nương chẳng biết tí gì hết.
Thiếu nữ áo lam lại nở một nụ cười ngây thơ nói:
– Chốn giang hồ tuy lắm nguy hiểm, nhưng đi du lịch kể cũng thú. Kẻ hung ác có nhiều mà người lương thiện cũng sẵn, tỷ như ngươi và vị Lâm lão hiệp sĩ kia ...

Độc Cô Quái Khách

Hồi 29
Cưỡi thần điểu bay lên Nhạn Đăng

Thiếu nữ áo lam đảo cặp mắt nhìn xung quanh mấy lượt. Dường như nàng chợt nhớ ra điều gì, bỗng la lên:
– Phải rồi! Vừa nãy dường như còn một vị hoàng thượng và một tiểu thư ...
Nguyên lúc Lâm Nguyệt Thu và Tứ Bất hòa thượng nói chuyện thiếu nữ áo lam đang thổ huyết. Nàng chỉ còn nhớ lờ mờ có bóng hai người này mà thôi.
Độc Cô Nhạn vôi đáp:
– Hai vị đó đều là bạn hữu của tại hạ và họ cũng đi cả rồi.
Câu này chàng chỉ đáp một cách hàm hồ cho xuôi chuyện.
Chàng đối vời thiếu nữ chưa biết rõ lai lịch nên trong đầu óc nẩy ra nhiều mối nghi ngờ. Chàng đã thấy nàng chống cự được với bọn Thuần Vu ngũ phu nhân thì biết ngay nàng rõ ràng là một nhân vật có bản lãnh cao thâm và đã luyện được nhiều môn tuyệt học. Đồng thời nàng tự nuôi được một con thần điêu rất thông minh, thế mà nàng

còn là một thiếu nữ ngây thơ chưa đi sâu vào thế tục, thì thật là một điều không thể tưởng tượng!
Tính hiếu kỳ lại nổi lên bồng bột. Độc Cô Nhạn lựa lời ướm hỏi:
– Thần kỹ của cô nương đã đến mức phi thường. phải chăng cô nương đều học được ở lệnh tôn.
Thiếu nữ áo lam gật đầu đáp:
– Đúng thế! Những môn đó ta đều học được ở gia gia ...
Cặp mắt nàng lại lộ vẻ thê lương, nàng thở dài nói tiếp:
– Nhưng võ công của ta cũng chỉ đến vậy thôi không thể tiến bộ thêm được nữa.
Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ hỏi:
– Tại sao vậy?
Thiếu nữ áo lam buồn rầu đáp:
– Vì ta mắc bệnh tiên thiên. Hơn một năm về trước đây gia gia đã báo cho biết sau này ta không thể luyện võ thêm được nữa. Dù có học cũng không tiến bộ.
Độc Cô Nhạn xúc động tinh thần, múc quang bất giác nhìn chằm chặp và mắt thiếu nữ áo lam.
Thiếu nữ áo lam bị ngó dữ quá, không khỏi hai má ửng hồng. Nàng cúi đầu xuống nói bằng một giọng bần thần.
– Ban đầu ta thấy gia gia nói vậy thì mình lại thương mình, khóc sướt mướt mấy ngày. Sau ta nghĩ kỹ thì điều đó cũng chẳng hề chi.
Độc Cô Nhạn cố nén nỗi xúc động trong lòng, gượng cười nói:
– Cứ coi võ học của cô nương, tại hạ cũng đủ biết lệnh tôn là một nhân vật kinh thiên động địa, oai danh lừng lẫy trong võ lâm. Chẳng hiểu lão tiền bối có phải là ...
Thiếu nữ áo lam hơi sửng sốt. Nàng xua tay lia lịa đáp:
– Gia gia ta không bao giờ nói đến tên họ, Lão nhân gia tự xưng là Thương Tâm Nhân.
Độc Cô Nhạn ngẩn ngơ một lúc rồi hỏi lại:
– Thương Tâm Nhân ư? Vậy còn phương danh cô nương liệu cô nương có thể nói cho tại hạ biết được chăng?
Thiêu nữ áo lam lại nở nụ cười thê lương, ngập ngừng đáp:
– Ta là ... Độc Cô Nữ.
Độc Cô Nhạn la thất thanh:
– Độc Cô Nữ ư? Tại sao cô nương lại có cái tên hiệu kỳ lạ như vậy?
Thiếu nữ áo lam buồn rầu đáp:
– Từ thuở nhỏ ta nương tựa vào gia gia để sống cả con Lão Bạch Mao kia nữa, hết năm này qua năm khác sống trong cảnh cô độc. Như vậy chẳng kêu bằng Độc Cô Nữ thì kêu bằng gì được.

Độc Cô Nhạn lẩm bẩm:
– Thế thì cô độc cũng có bạn. Mình tự xưng là Độc Cô Nhạn không ngờ bữa nay lại gặp Độc Cô Nữ.
Mối nghi ngờ của chàng muốn được giải đáp ngay, chàng liền hỏi:
– Cô nương ở nhà có một mình thôi hay sao?
Thiếu nữ áo lam gật đầu đáp:
– Một mình ta lìa nhà ra đi ba bốn tháng nay.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Cô nương cùng lệnh tôn đã nương tựa nhau mà sống, chẳng lẽ cô đành tâm bỏ lão gia ở nhà một mình để ra đi ư? Sao lão gia để cô xuất ngoại một mình mà yên tâm được? Huống chi cô nương còn mắc bệnh tiên thiên.
Thiếu nữ áo lam thở dài ngắt lời:
– Gia gia ta đã bỏ nhà ra đi từ hồi đầu xuân năm ngoái rồi.
Độc Cô Nhạn chấn động tinh thần chàng hỏi:
– Lệnh tôn đi đâu?
Thiếu nữ áo lam lắc đầu đáp:
– Ta cũng không biết. Lão gia chỉ nói là đi kiếm thuốc cho ta. Người đã nghĩ hết phương pháp để ráng trị khỏi bệnh cho ta. Sau người bảo là có mấy vị thuốc chữa được, nhưng cực kỳ khó kiếm. Lão gia chẳng quản vất vả bỏ nhà ra đi để kiếm thuốc. Người nói:
mau nhất là trong vòng hai năm mới trở về.
Độc Cô Nhạn lạnh toát người đi. Điều mà chàng hoàn nghi đã thành sự thực.
Chàng từ từ ngẫm kỹ lại thiếu nữ áo lam thì tuy nàng nét buồn như cúc điệu gầy như mai mà cặp lông mày xinh như tranh vẽ. Nàng đẹp lắm. Vì nàng bị chứng bệnh tiên thiên bấy lâu ám ảnh, lại từ thủa nhỏ tịch mịch cô đơn, khiến nàng u uất trong lòng. Những nét buồn rười rượi càng tăng thêm vẻ đẹp cho thiếu nữ đa sầu và càng khiến cho người ta sinh lòng luyến ái, thương hương tiếc ngọc.
Độc Cô Nhạn trước nay vẫn tự hào không bị mỹ sắc làm cho động tâm nhưng lúc này chàng không khỏi cảm thấy mối tình chớm nở trong lòng. Tinh thần chàng có một cảm giác khó tả.
Độc Cô Nhạn trấn tĩnh tinh thần nở một nụ cười tưa hồ để mỉa mai mình, rồi hỏi:
– Tại sao cô nương lại không chịu nói rõ tên họ thực của mình.
Thiếu nữ áo lam giương cặp mắt tròn xoe nhìn chàng chòng chọc hỏi lại:
– Chúng ta bèo nước gặp nhau chỉ hời hợt trong chốc lát rồi phân ly mỗi người một ngả, có thể vĩnh viễn không gặp nhau nữa. Sao ngươi

lại muốn biết tên họ thực của ta ...? Hơn nữa, gia gia không cho ta len lỏi vào chốn giang hồ, nên ta ...
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười ngắt lời:
– Thực ra cô nương không nói, thì tại hạ cũng đoán được cô là ai rồi.
Thiếu nữ áo lam tươi cười hỏi lại:
– Ngươi thử đoán đi coi!
Nàng nói câu này ra vẻ không tin.
Độc Cô Nhạn làm bộ ngẫm nghĩ rồi nhìn thẳng vào mắt nàng cười đáp:
– Đại khái cô nương họ Đoàn tên gọi Hiếu Vân. Lệnh tôn là một nhân vật lừng lẫy tiếng tăm danh hiệu lão gia là Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình.
Tại hạ đoán như vậy chẳng biết có đúng không?
Thiếu nữ áo lam sửng sốt la lên một tiếng kinh ngạc, tưởng chừng như muốn nhảy vọt lên.
Nàng hỏi lại:
– Sao ngươi lại biết rõ thế? Ngươi là ...
Độc Cô Nhạn thở dài ngắt lời:
– Nói rõ ra thì chẳng có chi kỳ dị cả. Bữa trước đây tại hạ đã gặp lệnh tôn.
Thiếu nữ áo lam này quả nhiên là Đoàn Hiếu Vân. Nàng chưa nghe Độc Cô Nhạn nói hết câu đã hỏi xen vào:
– Ngươi đã gặp gia gia ta thiệt ư?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Đúng thế. Lệnh tôn đã nói rõ hết cho tại hạ biết rồi.
Đoàn Hiếu Vân vẫn chưa tin hỏi lại:
– Gia gia ta bảo ngươi hết rồi ư? Ngươi nói vậy họa chăng có quỷ sứ mới tin là thiệt. Ta còn lạ gì tính nết gia gia ta nữa. Lão gia tính tình rất ương gàn mà ít nói. Khi nào người lại trò chuyện với ngươi, nhất là ngươi bảo gia gia đem hết chuyện ta nói với ngươi thì càng vô lý. Phải chăng ngươi muốn lừa bịp ta.
Độc Cô Nhạn ngẩn người ra nói:
– Cô nương nhất định không tin thì tại hạ cũng chẳng có biện pháp nào.
Nhưng ...
Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Lệnh tôn ra đi tìm ba vị thuốc trân quý và đã lấy được hai vị nhưng còn một vị cực kỳ nan giải. Dù lão gia có gặp việc thuận lợi thì ít ra cũng mất một khoảng thời gian tối thiểu là hai năm.
Đoàn Hiếu Vân thất vọng thở dài nói:

– Qua hai năm nữa thì e rằng ta đã chết rồi.
Độc Cô Nhạn ồ lên một tiếng rồi hỏi:
– Chết ư? Tình trạng nghiêm trọng đến thế sao?
Đoàn Hiếu Vân thừ người ra đáp:
– Lúc gia gia ta đi đã nói là đại thọ mạng ta chỉ còn được ba năm. Lão gia mau nhất là hai năm chậm nhất là hai năm rưỡi cũng phải trở về.
Độc Cô Nhạn nói:
– Hiện lệnh tôn đã về rồi đó.
Đoàn Hiếu Vân nói bằng giọng bi thảm.
– Thế là lão nhân gia biết rằng không còn hy vọng gì cứu được tính mạng ta nữa, nên người về sớm đi để trước khi ta chết, cha con đoàn tụ ít ngày.
Độc Cô Nhạn chau mày nói:
– Vậy cô nương nên về sớm đi là hơn.
Không ngờ Đoàn Hiếu Vân nói bằng giọng cả quyết:
– Không! Hiện giờ ta không thể về được.
– Tại sao vậy? Chẳng lẽ ...
Đoàn Hiếu Vân thở dài ngắt lời:
– Chuyến này ta ra đi cốt để làm một việc. Hiện giờ ta chẳng còn sống được bao lâu nữa thì trước khi về nhà phải làm cho xong việc đó đã.
Độc Cô Nhạn nghi hoặc hỏi:
– Việc gì vậy? Cô nương có thể nói cho tại hạ nghe được chăng?
Đoàn Hiếu Vân nhăn tít cặp lông mày đáp:
– Ta kiếm một người!
Độc Cô Nhạn nghi ngờ hỏi:
– Cô nương muốn kiếm ai?
Đoàn Hiếu Vân ra chiều khó nghĩ. Mắt nàng nhìn chằm chặp vào mắt Độc Cô Nhạn dường như không muốn nói ra. Đồng thời Độc Cô Nhạn gạn hỏi ngọn ngành khiến nàng bối rồi. Nhưng lúc mục quang nàng tiếp xúc vời cặp mắt Độc Cô Nhạn ra chiều rất quan tâm, nàng không tự chủ được, cất giọng run run đáp:
– Ta muốn tìm mẫu thân.
– Ô hay!
Độc Cô Nhạn sửng sốt như muốn nhảy vọt lên. Chàng nởi:
– Câu này không đúng rồi.
Đoàn Hiếu Vân hỏi lại:
– Sao lại không đúng?
Độc Cô Nhạn đáp:

– Lệnh tôn Đoàn lão tiền bối đã nói cho tại hạ hay là lệnh đường mất sớm rồi kia mà?
Đoàn Hiếu Vân gật đầu đáp:
– Gia gia cũng bảo ta như vậy, nhưng thực ra hoàn toàn không đúng thế.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Cô nương có thể nói rõ hơn được không?
Đoàn Hiếu Vân nghiêng đầu nghĩ một lát rồi buồn rầu thở dài nói:
– Kể ra ta cũng không biết rõ sự tình. Đại khái là mẫu thân ta sinh ta chưa được bao lâu đã ly khai gia gia ta để đi xa rồi.
Độc Cô Nhạn nghiêm trang hỏi:
– Tại sao thế? Phải chăng giữa hai vị có điều bất hòa.
Đoàn Hiếu Vân để cho hai giọt lệ trong như ngọc nhỏ xuống rồi đáp bằng giọng thảm đạm.
– Đại khái là thế. Nhưng vì nguyên nhân gì thì có lẽ chỉ mình gia gia và mẫu thân mới biết mà thôi. Ta thấy gia gia tưởng niệm mẫu thân vô cùng. Thường thường người để dòng lệ tuôn rơi, thở ngắn than dài. Có khi một mình ngồi thừ ra ở trên núi suốt đêm. Đó đều là nhưng hiện tượng vì nhớ mẫu thân ta mà ra. Lão nhân gia yêu ta đến thế này cũng vì duyên cớ ta mất tình mẫu tử từ hồi sơ sinh.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Danh huy lệnh đường là gì?
Đoàn Hiếu Vân lắc đầu đáp:
– Ta cũng không hay, vì gia gia chẳng bao giờ nói tới cả.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Cô nương có nhớ được dung mạo lệnh đường thế nào không?
Đoàn Hiếu Vân đáp:
– Ta mới sinh chưa được bao lâu thì mẫu thân đã bỏ đi, ta nhớ thế nào được?
Độc Cô Nhạn thở dài lắc đầu nói:
– Nếu như vậy thì khó lắm. Cô nương đã không biết danh hiệu lại không nhớ diện mạo lệnh đường thì dù có gặp nhau trước mắt cũng không biết.
Đoàn Hiếu Vân sắc mặt trầm ngâm, nàng im lặng hồi lâu rồi la lên như người phát điên:
– Bất luận thế nào ta cũng phải ráng tìm cho thấy mặt mẫu thân.
Nàng đã khóc than cả tiếng, bây giờ chỉ nghẹn ngào nói tiếp:
– Thực ra không phải ta vì mình. Mẫu thân ta đã nhẫn tâm bỏ ta. Diện mạo người ta cũng không nhớ được nữa thì dĩ nhiên ta cũng không nghĩ đến người.

Nhưng ta vì gia gia. Gia gia nhớ mẫu thân tưởng chừng phát điên.
Độc Cô Nhạn gượng cười nói:
– Chúng ta không nói đến chuyện đó nữa. Tình hình đã biến đổi. Chắc cô nương không đến nỗi chết vì chứng bệnh tiên thiên đâu.
Đoàn Hiếu Vân đảo mắt nhìn chàng hỏi:
– Tại sao ngươi lại nói thế?
Độc Cô Nhạn nghiêm trang đáp:
– Vụ này tại hạ thấy cũng hơi lạ. Theo lời lệnh tôn nói thì tại hạ có thể thi hành thủ thuật để chữa khỏi bệnh tiên thiên cho cô nương. Sở dĩ lệnh tôn lật đật trở về Thiên Nam cũng là vì lẽ này.
Đoàn Hiếu Vân mắt chiếu những tia hào quang ghê gớm. Nàng khẽ nói:
– Ngươi cũng ưng thuận trị bệnh cho ta ư?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Tại hạ đã nhận lời rồi ... Nhưng tại hạ không biết cách cứu trị. Vậy cần phải chờ gặp lệnh tôn rồi để nghe người chỉ thị cho mà hành động. Có điều ...
Chàng chợt nhờ ra có điều khó khăn nên những câu sau chàng không nói ra được.
Nguyên Độc Cô Nhạn nóng lòng làm việc này cho xong đi để còn lên đường lên núi Nhạn Đãng kiếm Kim Ty thảo. Chàng đã nhận lời Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình, chữa cố tật cho con gái lão là Đoàn Hiếu Vân. Vả lại bữa nay đã gặp được nàng, theo lý mà nói thì nên đi cùng nàng về Thiên Nam kiếm Đoàn Vân Trình hay ít ra là phải nhờ người Cái Bang để đưa tin tức. Nhưng như vậy thì lại chậm việc đi kiếm Kim Ty thảo. Chàng nghĩ tới việc này quan hệ rất lớn. Đồng thời việc tìm cho biết rõ tình hình Vô danh Tẩu cũng rất là khẩn cấp. Không biết nên làm việc nào trước, Độc Cô Nhạn ở vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan.
Bỗng Đoàn Hiếu Vân nghiêng đầu đi hỏi:
– Biện pháp đó có dùng được không? Và liệu có chữa được bệnh cho ta không?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười:
– Theo lời lệnh tôn thì chữa được, tại hạ chưa hiểu thế nào?
Đoàn Hiếu Vân ngẫm nghĩ một chút rồi nói:
– Bất luận biện pháp đó dùng được hay không, ta cũng còn sống được một năm nữa. Ta nhất định phải kiếm cho được mẫu thân rồi sẽ trở về nhà.
Độc Cô Nhạn rất cảm động về trách nhiệm của Đoàn Hiếu Vân, chàng cũng đồng tình nhưng sau chàng suy nghĩ một chút rồi chau

mày hỏi:
– Sao cô nương không chờ chữa khỏi rồi sẽ ung dung đi kiếm lệnh đường?
Đồng lệnh tôn về nhà cũng khỏi nóng ruột vì cô nương.
Đoàn Hiếu Vân cương quyết đáp:
– Không được đâu! Ta mà về thì gia gia nhất định không cho ta ra khỏi nhà nữa, vĩnh viễn không còn cơ hội nào đi kiếm mẫu thân được.
Độc Cô Nhạn nói:
– Lệnh tôn về rồi người phát giác ra cô nương dời khỏi nhà tất nhiên đi kiếm ngay lập tức. Nhưng trời đất bao la tìm đâu cho thấy? Dù cô nương có tìm thấy lệnh đường rồi lại đi kiếm lệnh tôn. Hai bên quanh quẩn tìm nhau hoài thì một năm không chừng ...
Độc Cô Nhạn muốn nói sau một hai năm Đoàn Hiếu Vân tất nhiên phát bệnh mà chết. Nhưng chàng không tiện nói ra, nên dừng lại không nói nữa.
Chàng tính thầm trong bụng:
– Mình đã ưng chịu với Đoàn Vân Trình chữa cho Đoàn Hiếu Vân mà bây giờ chỉ gặp có mình nàng, dĩ nhiên mình nên làm cho hết nhiệm vụ. Đoàn Hiếu Vân về Thiên Nam cũng được mà chẳng về Thiên Nam cũng được. Chi bằng mình mượn Phi Vũ truyền thư của Cái Bang đưa tin cho Tứ Bất hòa thượng để lão chuyển đến Đoàn Vân Trình. Không chừng Đoàn Vân Trình mới về tới nửa đường.
Lão tiếp được tin này tất quay trở lại. Thế rồi lão bảo mình dùng "Âm dương tam dịch, Địa hồi thiên thuật" gì gì để trị bệnh cho nàng, mình canh cánh bên lòng đặng chuyên tâm lên núi Nhạn Đãng kiếm Kim Ty thảo.
Nghĩ vậy rồi, chàng kiếm lời ướm hỏi:
– Cô nương đã quyết định như vậy, tại hạ cũng không tiện khuyên can.
Chẳng hiểu hiện giờ cô nương định đi về đâu?
Đoàn Hiếu Vân ngơ ngác đáp:
– Ta chẳng biết mẫu thân ở đâu. Huống chi từ thuở nhỏ ta chưa ra khỏi nhà.
Đây là lần đầu tiên ta bước chân vào chốn giang hồ thị còn biết đi đâu nữa?
Độc Cô Nhạn chau mày nói – Nhưng cô nương không thể nhắm mắt đi liều được.
Đoàn Hiếu Vân nhăn nhó cười nói:
– Thực ra ba bốn tháng này ta cứ nhắm mắt đi càn nay đây mai đó,

đã không hiểu đường lối lại không nhất định đi tới đâu ...
Cặp mắt nàng lộ vẻ bần thần. Nàng hỏi lại:
– Ngươi nói đúng đó. Đi vu vơ thật chẳng ích gì. Vậy còn ngươi đi đâu?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Tại hạ lên núi Nhạn Đãng. Nhưng ...
Ngờ đâu Đoàn Hiếu Vân không ngần ngừ gì nói ngay:
– Nếu ngươi muốn lên núi Nhạn Đãng thì cho ta đi theo với.
Độc Cô nhạn sửng sốt hỏi:
– Cô muốn đi với tại hạ ư? ...
Rồi chàng dương mắt nhìn nàng nói tiếp:
– Núi Nhạn Đãng cách đây xa lắm, ít ra từ đây tới đó có ba bốn nghìn dặm, chứ không phải một bữa hay nữa ngày đã tới nơi được đâu. Vả lại ...
Chàng trầm giọng nói tiếp:
– Tại hạ tới đó là để làm một việc rất trọng đại, rất nguy hiểm vạn nhất mà làm không xong thì có thể nguy hiểm đến tính mạng. Vì thế mà tại hạ đã nói:
Hay hơn hết làm tìm đến lệnh tôn để chữa khỏi bệnh cho cô nương xong rồi sẽ đi.
Đoàn Hiếu Vân lắc đầu nói:
– Con người ta sống chết là do định mệnh, giàu sang có trời ban cho mới được. Ta muốn tìm kiếm mẫu thân trước mà cùng đi với ngươi lên núi Nhạn Đãng cũng là thuận tiện để kiếm mẫu thân ...
Độc Cô Nhạn không nói gì nữa, chàng nghĩ thầm trong bụng:
– Cái kiểu cô này đi kiếm người như vậy thì e rằng suốt đời cũng chẳng tìm thấy được.
Nhưng tấm lòng hiếu thảo của nàng khiến chàng cảm động vô cùng. Chàng khẽ buông tiếng thở dài nói:
– Hiếu tâm của cô nương có thể cảm động đến trời đất, nhưng lệnh tôn và lệnh đường chia tay đã mười bảy mười tám năm thì dù cô có tìm thấy lệnh đường chăng nữa, chưa chắc người đã chịu cùng cô trở về đoàn tụ với lệnh tôn.
Đoàn Hiếu Vân thở dài ngắt lời:
– Cái đó ta không cần nghĩ tới. Ta chỉ mong sao tìm thấy mẫu thân, dù người không chịu quay về thì ta cũng đã hết lòng đối với người là đủ nhưng ta chắc người quay về và nhất định ở cùng gia gia vui vẻ như xưa.
Độc Cô Nhạn lấy làm khó nghĩ, chàng đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:
– Vậy chúng ta đi thôi. Cô nương làm thế nào mà đi tới đây? Có còn

nhớ đường lối từ lúc hạ sơn không?
Đoàn Hiếu Vân lau nước mắc nhoẻn miệng cười đáp:
– Có lão Bạch mao kia dẫn đường cho chúng ta. Vậy có thuộc đường lối hay không cũng chẳng quan hệ gì ...
Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn con chim không lồ lấy làm kỳ hỏi:
– Lão Bạch mao đưa đường ư? Nó ...
Đoàn Hiếu Vân vui vẻ đứng dậy vỗ vào bờm con bạch mao rồi bảo nó:
– Bây giờ chúng ta đi đây. Chuyến này ngươi lại vất vả hơn nữa ngươi có chở nổi hai chúng ta không?
Lão Bạch mao khẽ vỗ hai cánh, nó ngẩng đầu lên kêu líu lo một hồi ra chiều sung sướng vô cùng.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Cô nương nói gì vậy? Chẳng lẽ con chim này cõng chúng ta mà bay ư?
Lúc này làn mây ảm đạm bao phủ trên mặt Đoàn Hiếu Vân tựa hồ tiêu tan hết. Nàng hớn hở tươi cười đáp:
– Ngươi đừng sợ chi hết. Con lão bạch mao này bay lên ru lắm. Ta bảo đảm nó không quật ngã ngươi đâu.
Độc Cô Nhạn chưa hết lòng ngờ vực chàng hỏi:
– Dù nó to lớn đến mấy nhưng vẫn là giống phi điểu thì chở người bay đi thế nào được?
Đoàn Hiếu Vân cười khanh khách nói:
– Ta đã cỡi nó hoài. Bay đi hết đó đây, lão bạch mao vĩnh viễn không bao giờ lạc đường cả.
Nàng cười rất vui vẻ rồi giục:
– Mau ngồi lên đi! Lão bạch mao nóng ruột lắm rồi đấy.
Độc Cô Nhạn vẫn còn ngần ngừ, nhưng chính lòng chàng cũng muốn thử coi.
Chàng liền nhẹ nhàng ngồi lên lưng nó.
Đoàn Hiếu Vân ngồi phía trước Độc Cô Nhạn, nhẹ nhàng bảo:
– Lão Bạch mao! Đi lên núi Nhạn Đãng nghe! Ngươi có biết đường không?

Hồi 30
Đoàn Hiểu Vân ngỏ lời tâm sự

Con lão bạch mao ngẩng cổ lên kêu o o mấy tiếng rồi xòe cánh ra đưa mình lên trên không bay đi.
Độc Cô Nhạn rất lấy làm kỳ. Thiệt là trong giấc mơ chàng cũng không tưởng tượng đến chuyện này được.
Lão bạch mao vừa rung động hai cánh đã bay vọt lên không như tên bắn.
Tuy trên lưng trên cổ nó mang hai người mà không trở ngại chi hết. Nó quạt cánh một cái bay xa hàng trăm trượng.
Chỉ trong nháy mắt hai người và một chim đã bay bổng lên từng mây.
Độc Cô Nhạn quay đầu nhìn lại những tòa loan sơn chẳng biết tên là gì chỉ thấy một đám đen sì, cả đỉnh núi cũng không nhìn rõ nữa.
Độc Cô Nhạn tuy võ công cái thế. Nhưng cảnh cưỡi chim bay lơ lưng chừng trời đây là lần đầu tiên chàng mới được nếm mùi, tinh thần chàng không khỏi mơ màng như người trong mộng.
Lão bạch mao đột nhiên hót líu lo một tràng dài. Đôi cánh rung động không ngừng, nhưng mình nó vẫn bằng phẳng không lộn nhào không nghiêng ngửa.
Lão bạch mao bay rất cao, phần nhiều nó xuyên qua những đám mây mù mà bay.
Độc Cô Nhạn tai nghe gió thổi vù vù, tà áo bay lạch phạch.
Đoàn Hiếu Vân ngồi phía trước Độc Cô Nhạn mà thực ra chẳng khác gì ngồi vào lòng chàng.
Vì ở trên cao gió to, chàng phải vươn tay trái ra ôm lấy lưng nàng.
Đoàn Hiếu Vân vẫn cón ngây thơ, tuyệt không một chút tà niệm nên nàng tự nhiên tựa người về phía sau. Phần lớn trọng lượng của nàng đều dựa vào mình Độc Cô Nhạn. Đồng thời gió thổi mạnh làn tóc mây của nàng bay đập cả vào mặt mũi Độc Cô Nhạn. Mùi hương của người xử nữ đưa và mũi chàng, khiến chàng cảm thấy say sưa ngây ngất.
Độc Cô Nhạn đã nhiều phen bị đàn bà làm cho chàng nếm mùi thất bại chua cay, nên chàng có thành kiến đêm ghét đàn bà con gái. Chàng tự hứa nhất quyết không động tình với bất cứ một người đàn bà con gái nào dù là người đẹp như thần tiên. Chàng kiên quyết giữ tấm thân cô độc suốt đời. Thế mà lúc này hoàn cảnh trước mắt đã khiến tâm tình chàng có một mối cảm xúc khó tả.
Đoàn Hiếu Vân là một thiếu nữ như nhược mắc phải tiên thiên tuyệt chứng, từ lời nói cho đến cử động, nhất nhất đều đượm vẻ thê lương khiến người ta phải xúc động. Nàng còn có chỗ rất đáng kính là không quản sống chết, không sợ nguy hiểm đi tìm kiếm mẫu thân, con người lòng dạ tàn nhẫn bỏ nàng từ thuở còn sơ sinh. Nàng hi

vọng ở tấm lòng thành của mình có thể khiến cho mẫu thân và gia gia tái hồi đoàn tụ gương vỡ lại lành.
Trong con mắt Độc Cô Nhạn thì hết thảy đàn bà con gái thiên hạ đều là cạm bẫy hồng nhan. Dù ai bề ngoài có nhu thuận tình tứ cũng chỉ là giả vờ còn trong lòng đều thâm độc như rắn rết.
Nhưng Đoàn Hiếu Vân lại giống như một hồ nước trong ai cũng có thể nhìn tới tận đáy lòng nàng. Người thiếu nữ khả ái này ngoài tính nết ngây thơ thật thà, trong sạch và thê lương, tựa hồ không còn một chút gì khả nghi nữa.
Độc Cô Nhạn nghĩ rất nhiều. Chàng càng nghĩ tinh thần càng rối loại.
Lão bạch mao cứ chuồn qua những đám mây mà bay, dường như nó không mệt nhọc chút nào.
Độc Cô Nhạn tuy trong lòng cực kỳ kinh dị mà cũng vui mừng không xiết.
Chàng vẫn còn nhiều mối băn khoan khôn tả. Sau chàng không nhịn được khẽ hắng giọng rồi cất tiếng hỏi:
– Lão bạch mao dù có nghe hiểu tiếng cô nương đi chăng nữa nhưng làm gì nó biết được núi Nhạn Đãng ở địa phương nào?
Đoàn Hiếu Vân quay lại tươi cười đáp:
– Ngươi cứ yên lòng! Lão Bạch mao là một con thần điêu rất thông minh.
Đừng nói những núi to sông lớn, dù là một thôn ở hoang vu hay một thị trấn bé nhỏ, nó cũng tìm ra được.
Độc Cô Nhạn càng lấy làm kỳ dị. Nếu nó linh khôn đến thế thì quả là một giống linh điểu phi thường.
Dù lão bạch mao bay mau lẹ đến đâu, nhưng đường xa hàng ngàn dặm, nó cũng không thể bay một lèo tới nơi được.
Sau khoảng thời gian chừng ba bốn giờ chiều, trời đã dần dần sáng ra.
Độc Cô Nhạn cúi đầu nhìn xuống thì dù là đồn điền thôn ổ hay núi sông ngòi lạch. Chàng đều trông rõ nhưng chỉ thấy nhỏ xíu. Hiển nhiên lúc nãy con chim đang bay cao lắm.
Đoàn Hiếu Vân ngửng đầu trông chiều trời rồi đột nhiên quay lại nhìn Độc Cô Nhạn nói:
– Chúng ta bay ít ra là đã được một ngàn sáu trăm dặm, nên để lão bạch nghỉ một chút. Chúng ta ...
Nàng lộ vẻ e lệ tủm tỉm cười nói:
– Ta thấy đói rồi.
Độc Cô Nhạn vội đáp:
– Nếu vậy thì cô nương bảo nó hạ cánh xuống.

Đoàn Hiếu Vân nở một nụ cười sung sướng nói:
– Ngươi thật là tử tế! Việc gì cũng thuận theo lời ta.
Độc Cô Nhạn lại chấn động tinh thần. Chàng lẩm bẩm:
– Chính cô mới là người tốt. Ăn uống và nghỉ ngơi là những việc rất cần.
Chẳng lẽ mình còn tự tuyệt hay sao?
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ đã thấy Đoàn Hiếu Vân khẽ vỗ vào đầu con lão bạch mao bảo nó:
– Chúng ta cần nghỉ một lúc đã. Vậy ngươi xuống đi.
Lão bạch mao lại líu lo một hồi. Nó cúp hai cánh lại, rồi hạ xuống vút một cái như sao sa, chớp mắt đã tới mặt đất.
Hai người từ trên lưng chim bước xuống thì thấy nơi đây là một vùng sơn lâm hẻo lánh. Trái núi này không lớn lắm. Chung quanh những gò đống lô nhô, nhưng phóng xa tầm mắt có thể nhìn ra xa được. Hiện đang vào độc cuối thu, cây khô cỏ úa, một vùng tịch mịch hoang lương.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày hỏi:
– Nơi đây quạnh quẽ hoang vu thế này thì đi đâu mà mua được thức ăn?
Đoàn Hiếu Vân nở một nụ cười thần bí đáp:
– Đừng lo! Chúng ta hãy đốt lên một đống lửa đã.
Nàng nói xong gót sen thoăn thoắt đi lượm cành khô trên mặt đất.
Độc Cô Nhạn trong lòng nghi hoặc, nhưng chàng cũng không ngần ngừ lập tức ra tay lượm cỏ khô cành nhỏ chất thành đống rồi đốt lửa lên cháy bừng bừng.
Hai người còn đang đốt lửa thì lão bạch mao kêu lên một tiếng đoạn vỗ cánh bay đi.
Độc Cô Nhạn ngơ ngác nhưng chàng không hỏi gì. Chàng biết con chim này đã thân cận Đoàn Hiếu Vân đến trình độ không thể chia lìa. Nhất định nó đi đâu rồi cũng bay về. Đồng thời Đoàn Hiếu Vân vẫn tỏ vẻ thản nhiên khiến chàng xác định ý nghĩ của mình là đúng.
Quả nhiên chỉ một lát sau, đã nghe tiếng chim kêu. Con lão bạch mao bay về rất nhanh. Hai chân nó quắp một con thỏ nội và một con sơn trĩ. Miệng nó ngậm một xâu trái cây.
Độc Cô Nhạn rất lấy làm kinh dị. Chàng không ngờ lão bạch mao còn hiểu việc hơn cả giống người.
Chàng há miệng cứng lưỡi cơ hồ thốt không ra lời. Đoàn Hiếu Vân vẫn thản nhiên tươi cười nói:
– Lão bạch mao không ăn thịt. Con sơn trĩ và dã thỏ này nó đem về cho chúng ta đó.

Thế rồi hai người cầm sơn trĩ và dã thỏ bỏ vào đống lửa để nướng.
Lão bạch mao đứng bên mổ những trái cây mà ăn.
Sau chừng nữa giờ cả người lẫn chim đều ăn uống xong một bữa no nê.
Hai người lại cưỡi chim tiếp tục cho bay về phía trước.
Bây giờ đang giữa ban ngày, lão bạch mao càng bay cao hơn dường như lúc nào cũng xuyên vào những đám mây mà bay.
Suốt một ngày hai người lơ lửng trên lưng chừng trời.
Trời đã xế chiều, lão bạch mao đột nhiên hai cánh lại từ trên cao hàng mấy chục trượng hạ mình xuống, tốc độ giảm đi rất nhiều.
Lúc này phía dưới chỉ thấy một đám đen sì bát ngát. Đây là một trái núi lớn.
Đứng trên trông xuống, trái núi này rộng đến trăm dặm vuông.
Lão bạch mao hót lên một tiếng dài nó bay lượn đi lượn lại bên trên trái núi lớn này.
Đoàn Hiếu Vân quay lại nhìn Độc Cô Nhạn nói:
– Tới nơi rồi. Trái núi này là Nhạn Đãng sơn đó.
Độc Cô Nhạn trong lòng vừa kinh ngạc vừa vui mừng khôn tả. Chàng không ngờ quãng đường lên núi Nhạn Đãng xa hàng mấy ngàn dặm mà chỉ đi một ngày một đêm đã tới nơi.
Giả tỷ lấy được Kim Ty thảo một cách thuận lợi thì công cuộc cứu vặn kiếp nạn giang hồ có thể coi như đã xong một nửa.
Độc Cô Nhạn đang ngẫm nghĩ thì Đoàn Hiếu Vân hỏi:
– Núi Nhạn Đãng rộng lớn thế này. Nhưng ngươi muốn tới địa phương nào?
Độc Cô Nhạn tỉnh ngộ đáp:
– Tại hạ muốn tới Quỷ Sầu giản nhưng chẳng hiểu ở chỗ nào trên núi này.
Đoàn Hiếu Vân chau mày hỏi:
– Chắc lão bạch mao có thể tìm được ...
Nàng khẽ vỗ vào đầu con chim bảo nó:
– Đi kiếm Quỷ Sầu giản. Ngươi có biết địa phương đó không?
Lão Bạch mao lại nổi lên một tràng líu lo rồi lập tức nó bay thấp xuống.
Đoàn Hiếu Vân vội trầm giọng dặn chim.
– Lão Bạch mao chớ nên kêu to như vậy, phải hạ thấp thanh âm xuống.
Rồi nàng quay lại hỏi Độc Cô Nhạn.
– Có phải ngươi bảo nơi đây nguy hiểm lắm không?
Độc Cô Nhạn gật đầu lia lịa đáp:

– Phải đấy nếu không cẩn thận thì mất mạng không chừng ... Cô nương cho tại hạ xuống rồi cưỡi chim bay đi để khỏi ...
Không ngờ Đoàn Hiếu Vân cười hít hít ngắt lời:
– Ngươi đừng nói chuyện xuống đây vội. Ta không phải là người tham sống sợ chết. Nhưng ...
Nàng nhăn tít cặp lông mày hỏi tiếp:
– Ngươi có thể cho ta biết đến đây để làm gì không?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Chẳng dấu gì cô nương, tại hạ đến đây vì chịu lời ủy thác của một vị tiền bối võ lâm. Tại hạ đến Quỷ sầu để kiếm một thứ cỏ gọi là Kim Ty thảo đem về chế thuốc chữa một bịnh quái dị.
Đoàn Hiếu Vân không hiểu gì liền hỏi:
– Đến đây để hái thuốc thì có chi đâu mà nguy hiểm?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Hái thuốc thì chẳng có gì nguy hiểm. Nguy hiểm là ở chỗ trong Quỷ Sầu giản kia trú ngụ một bọn cường nhân. Họ chính là những người đã mắc phải chứng bệnh quái dị đó ...
Đoàn Hiếu Vân dương mắt lên hỏi:
– Nếu thế thì lại càng kỳ nữa. Ngươi hái thuốc trị bện cho họ thì có chi độc ác! Vậy ngươi cứ mạnh dạn nói rõ cho họ biết trước họ sẽ khuyến khích giúp đỡ ngươi là đằng khác. Việc gì mà nguy hiểm.
Độc Cô Nhạn thở dài hỏi lại:
– Cô nương đã nghe thấy ai nói tới bọn Thuần Vu thế gia bao giờ chưa?
Đoàn Hiếu Vân lắc đầu đáp:
– Ta chưa thấy ai nói tới. Tuy ta ra ngoài đã ba bốn tháng nhưng đi đâu cũng chỉ có một mình, chứ chưa kết bạn hoặc tiếp xúc với ai cả. Vì thế mà ta tự xưng là Độc Cô Nữ.
Độc Cô Nhạn chợt nhớ ra điều gì, chàng hỏi lại:
– Cô nương còn nhớ bọn người che mặt vây đánh cô nương bữa trước không?
Đoàn Hiếu Vân nghiến răng đáp:
– Bọn chúng đều là bọn thổ phỉ hay quân cường đạo chứ gì?
Độc Cô Nhạn nói:
– Bọn họ là người Thuần Vu thế gia đó. Trước kia họ bị quần hùng võ lâm làm cho nguy khốn, nhà tan người chết, nên trốn lên đây để lánh nạn. Không ngờ họ vào đây rồi mắc phải bệnh hiểm nghèo không thuốc nào chữa được. Cả nhà Thuần Vu thế gia truyền đời không một ai tránh khỏi chứng bệnh này nên trong lòng họ căm hận đồng đạo võ lâm vô cùng. Một điều không may nữa là bọn họ đều

mắc chứng bệnh quỷ quái mà không hiểu tại sao lại rèn luyện được kỳ công về tà môn. Người nào bản lãnh cũng rất cao cường.
Đoàn Hiếu Vân không nhịn được liền nói xen vào:
– Đúng thế thật. Bọn họ lợi hại vô cùng, nếu không được Lâm lão hiệp sĩ đó và ngươi ứng cứu thì ta chắc đã chết về tay họ rồi.
Độc Cô Nhạn nói tiếp:
– Hiện nay bọn họ thu thập rất nhiều nanh vuốt bố trí khắp nơi. Họ định phát động một cuộc đổ máu ghê gớm trên chốn giang hồ để báo thù mối huyết cừu cho tổ tiên ngày trước. Đồng thời họ căm hận sâu xa vì lưu lạc lên đây rồi mắc phải ác tật. Trên chốn giang hồ hiện nay đã rất nhiều người bị hại về tay bọn họ.
Đến khi họ phát động thế công khắp nơi thì tình hình bi thảm biết đến đâu mà nói.
Đoàn Hiếu Vân lấy làm ngờ vực lại hỏi:
– Họ đã thế sao ngươi còn tìm thuốc để chữa trị bệnh cho họ.
Độc Cô Nhạn trịnh trọng đáp:
– Đó là biện pháp do một vị tiền bối võ lâm chỉ thị cho. Theo ý kiến vị này thì lấy chuyện giết người để ngăn cản cuộc tàn sát không phải là một biện pháp hoàn hảo. Muốn cứu vãn một trường kiếp nạn lớn lao cho võ lâm, nên tìm ra một biện pháp căn bản. Bọn Thuần Vu thế gia căm hận giang hồ về những việc phát sinh trước đây hàng trăm năm đã đành. Còn nguyên nhân mối thù hận hiện nay là chứng bệnh quái ác kia, họ không sao chữa được. Thế mà mình tìm thuốc chữa bệnh cho họ để giải trừ ác tật, dĩ nhiên mối cừu sẽ bớt đi và có thể cứu vãn được kiếp nạn giang hồ. Tại hạ thấy biện pháp này thật là tuyệt diệu nên mới mạo hiểm đến đây kiếm thuốc.
Đoàn Hiếu Vân chúm môi một chút rồi nói:
– Theo lời ngươi nếu họ phát giác ra thì mình không còn cách nào giảng giải cho họ biết được và phải đi đến cuộc động thủ.
Độc Cô Nhạn trầm giọng nói:
– Không phải tại hạ nói hoang đường. Nếu gặp bọn Thuần Vu thế gia thì ngay chính mình cũng khó yên thân được chứ đừng nói đến chuyện kiếm thuốc nữa.
Đoàn Hiếu Vân không ngần ngừ gì nói ngay:
– Vậy thì ta giúp ngươi. Lực lượng hai người hợp lại thế nào cũng hơn một.
Độc Cô Nhạn vội xua tay nói:
– Không được! Không được! Làm như vậy vạn nhất mà xảy ra chuyện bất ngờ thì tại hạ không còn mặt mũi nào nhìn thấy lệnh tôn nữa.

Đoàn Hiếu Vân cười khanh khách hỏi:
– Có phải ngươi đã nói là gia gia ta đã ủy thác ngươi về việc trị bệnh tiên thiên cho ta không?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Đúng thế! Tại hạ đã vâng lời chỉ thị của Đoàn lão tiền bối đem hết tâm lực để chữa chứng bệnh đó cho cô nương lành mạnh như xưa.
Đoàn Hiếu Vân nở một nụ cười đê mê hỏi:
– Giả tỷ ngươi gặp chuyện bất trắc ở trong Quỷ Sầu giản này thì sao?
Độc Cô Nhạn ngập ngừng đáp:
– Gặp trường hợp này thì chỉ còn cách là xin lệnh tôn kiếm một người khác thay tại hạ trị bệnh cho cô nương.
Đoàn Hiếu Vân nhăn nhó cười nói:
– Nếu là việc dễ dàng như ngươi nói thì gia gia ta chẳng bôn tẩu đường xa muôn dặm bỏ mình ta ở nhà, hao phí mất mấy năm trời để đi kiếm thuốc.
Độc Cô Nhạn ngẩn người ra một lúc rồi thở dài nói:
– Nếu vậy thì không có biện pháp nào nữa. Tại hạ cũng đã đề nghị trị bệnh cho cô nương được rồi sẽ đi lấy Kim Ty thảo sau nhưng cô nương nhất định không chịu.
Đoàn Hiếu Vân nở một nụ cười ngây thơ nói:
– Bây giờ không nói đến chuyện đó nữa. Ta giúp ngươi đi kiếm thuốc cũng là tự giúp ta vậy. Nếu ngươi gặp điều bất hạnh thì ta cũng không thể nào sống được nữa ...
Hai mắt nàng chiếu ra những tia sáng ngời như hai vì sao nhìn thẳng vào mắt Độc Cô Nhạn ra chiều trìu mến. Nàng khẽ nói:
– Tính mạng ta đã giao vào tay ngươi rồi đó. Bây giờ chúng ta tuy là hai người nhưng chỉ có một mạng.
Nàng nói xong hai má ửng đỏ như hai áng mây hồng, bất giác cúi đầu xuống.
Độc Cô Nhạn toàn thân rung động. Trong lòng chàng tựa hồ có luồng khí ấm áp thổi vào.
Chàng trầm mặc hồi lâu không biết nói thế nào.
Bất thình lình con lão bạch mao bay liệng mấy vòng rồi đột nhiên chúc đầu hạ xuống. Nó xuống rất mau chớp mắt đã hạ mình trên mặt đất.
Độc Cô Nhạn nhảy xuống trước. Chàng thấy mình ở giữa đám loạn Sơn. Bốn mặt đều là núi non trùng điệp.
Trời đã về đêm làm núi dày đặc. Độc Cô Nhạn chẳng biết mình ở nơi đâu mà cũng không sao nhìn rõ được xung quanh.

Đoàn Hiếu Vân bước xuống sau. Nàng ghé xuống tân đầu con lão bạch mao khẽ hỏi nó:
– Phải chăng đây là Quỷ Sầu giản.
Lão bạch mao gật đầu mấy cái. Cổ họng nó khẽ bật lên tiếng òng ọc. Nó quay đầu mỏ nhọn chỉ về một bên.
Độc Cô Nhạn nhìn về phía mỏ con chim chỗ xuống thì thấy giữa hai rặng núi đồi lập nhau quả có một khe nước sâu, tiếng nước chảy rì rào.
Hang núi này thật là hiểm hóc. Cả khe nước sâu len vào giữa hai bên vách núi cao chót vót. Thật là một cảnh âm u rùng rợn. Dù giữa ban ngày ánh mặt trời cũng không lọt vào được.

Hồi 31
Khe Quỷ Sầu hào kiệt thăm dò

Độc Cô Nhạn bất giác nhăn tít cặp lông mày chàng lẩm bẩm:
– Khe núi sâu thẳm rùng rợn này quản đúng với hai chữ Quỷ sầu.
Đoạn khẽ nói với Đoàn Hiếu Vân:
– Không hiểu khe Quỷ sầu này bao nhiêu khúc quanh, dài ngắn thế nào?
Lão Bạch mao tuy là một con thần điêu rất thông linh nhưng nó chỉ quen bay lượn trên không. Nếu mình đem nó theo vào khe núi thẳm e rằng có điều bất tiện.
Đoàn Hiếu Vân gật đầu đáp:
– Vậy ta bảo nó hãy đi ẩn trước thử coi ...
Nàng lại vỗ vào cổ con Lão bạch mao, khẽ nói:
– Lão bạch mao! Ngươi hãy tìm nơi nào an toàn ẩn mình. Chờ chúng ta trở lại sẽ kêu ngươi.
Con lão bạch mao đặt mỏ lên vai Đoàn Hiếu Vân ra chiều quyến luyến không nỡ dời chủ mắt nó nửa nhắm nửa mở có ý không muốn bay đi.
Độc Cô Nhạn nhìn cảnh tượng này, trong lòng xúc động. Chàng cảm thấy tựa hồ có điểm bất tường sẽ xảy ra.
Đoàn Hiếu Vân vẻ mặt cũng cực kỳ nghiêm trọng nàng gượng cười:
– Lão bạch mao! Sao bữa nay ngươi không ngoan ngoãn nghe lời ta như mọi ngày.
Lão bạch mao cổ họng lại bật lên một hồi lọc ọc.

Đoàn Hiếu Vân mỉm cười xoa đầu nó bảo:
– Ngươi đã nghe rõ lời ta truyền dạy thì mau mau đi tìm một nơi nào ẩn nấp nghe.
Lão bạch mao dường như có ý miễn cưỡng, nó ngẩng đầu lên rồi lại gục đầu vào người Đoàn Hiếu Vân mấy cái nữa. Hai mắt nó nhìn nàng uể oải và hai cánh từ từ bay lên.
Lão bạch mao vừa bay lên chừng được hai ba trượng cao thì lại đột nhiên thấy trên ngọn một cây to gần đấy vọt lên ba tia hồng quang, nhắm bắn vào con thần điêu.
Độc Cô Nhạn cùng Đoàn Hiếu Vân không ai ngờ tới diễn biến đột ngột này, bất giác giật mình kinh hãi.
Độc Cô Nhạn xúc động tâm ý là công lực phát sinh ngay, chàng phóng ra một chưởng rất mau lẹ.
Nhưng ba chấm hồng quang bắn lên lẹ quá. Chưởng lực của chàng chỉ hất được hai mũi ám khí trệch đi còn một mũi bắn trúng con Lão bạch mao bạch mao lộn nhào mấy vòng.
Lão bạch mao là một con thần điêu có linh tính. Thân hình to lớn của nó lộn đi mấy vòng rồi bay vù lên cao hơn mười mấy trượng.
Mũi ám khi kia tuy không trúng vào chỗ hiểm yếu con thần điêu nhưng đụng vào đuôi nó làm rụng mấy cái lông trắng như tuyết bay phất phơ rồi từ từ rớt xuống.
Con Lão bạch mao bị bắn đột ngột dường như nó đã nổi hung. Bỗng thấy nó bay quay trở lại đột nhiên chúc đầu xuống như sao sa, xông thẳng đến ngọn cây.
Tiếp theo là những tiếng cành cây gẫy đổ rào rào và tiếng rú rít lên đinh tai nhức óc. Nhưng chỉ thoáng cái lại yên lặng như tờ.
Con Lão bạch mao bay vụt lên không, nghe rõ cả tiếng vỗ cánh.
Nguyên Lão bạch mao nhảy xuống đánh báo thù người ngồi trên ngọn cây đã ngấm ngầm phóng ám khí bắn nó. Xong việc nó lập tức bay vọt lên không đến tận từng mây rồi chuồn đi, chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.
Độc Cô Nhạn không chần chờ gì nữa. Chàng chuyển động thân hình nhảy xổ lại.
Đoàn Hiếu Vân cũng hít một hơi chân khí rồi vọt người đi theo.
Hai người thấy đó là một cây tùng, cành lá dày đặc rậm um. Dù đến mấy chục người ẩn núp trên cây thì người dưới góc cũng không thể phát giác ra được.
Nhưng hiện giờ con Lão bạch mao đã đánh cành lá trên ngọn tan nát.
Một gã hán tử áo xanh che mặt tứ chi bị gãy nát da bụng rách toạc

rất thê thảm giữa đống cành tùng gãy xuống.
Độc Cô Nhạn để ý nhìn tình thế bốn phía. Chàng lại giơ năm ngón tay lên không chụp một cái kéo tấm khăn che mặt ra coi.
Một cảnh tượng rùng rợn bày ra trước mắt chàng.
Độc Cô Nhạn lúc ở trên động Hắc Ly núi Vân Vụ đã gặp người này rồi. Hắn chính là quán chủ Vân Vụ hành quán. Mặt mũi gã sần sùi đầy sứt sẹo và không còn ra hình thù gì nữa, ai trông thấy cũng phải ghê sợ.
Đoàn Hiếu Vân chưa bao giờ nhìn thấy tướng mạo người nào khủng khiếp đến thế. Nàng sợ quá bất giác bật lên tiếng la hoảng rồi lùi lại mấy bước liền.
Miệng nàng lắp bắp hỏi:
– Người này ... làm sao mà mặt mũi ghê gớm thế?
Độc Cô Nhạn hạ thấp giọng xuống nói:
– Cô nương đã thấy chưa? Đây là kết quả của chứng ma phong quái ác trốn trình mặt người ra đến thế. Cả nhà Thuần Vu thế gia bất luận già trẻ gái trai đều bị loại tuyệt chứng này.
Đoàn Hiếu Vân vẫn chưa hết ghê tởm, sợ hãi nàng hỏi:
– Bộ mặt người đó đã bị tan nát bầy nhầy, trông không còn ra hình người nữa, chứng bịnh này liệu có thể chữa được không?
Độc Cô Nhạn quả quyết đáp:
– Vị tiền bối chỉ thị cho tại hạ đi kiếm thuốc đó là một vị thần y có danh tiếng nhất hiện nay chỉ cần lấy được Kim Ty thảo về cho lão tiền bối là có thể chế được ngay những thứ thuốc chuyên trị các tuyệt chứng. Bất luận mắc bệnh đến trình độ nào, hễ uống thuốc vào là khỏi.
Đoàn Hiếu Vân cảm khái thở dài nói:
– Vậy chúng ta mau mau tìm cách vào Quỷ Sầu giản để tìm kiếm dược vật này.
Độc Cô Nhạn khẽ gật đầu rồi cất bước đi trước. Chàng cất bước một cách cực kỳ thận trọng. Đồng thời chàng ngấm ngầm vận nội lực để chuẩn bị đối phó khi xảy ra chuyện bất ngờ.
Độc Cô Nhạn đoán người bị Lão bạch mao đánh chết kia tất nhiên đã được bọn Thuần Vu thế gia trong Quỷ sấu Giản phái đến đây để bố trí canh giữ.
Cứ tình hình này cuộc bố trí những trạm bí mật chắc không chỉ có một người.
Lão bạch mao đánh chết người kia cành gẫy đổ xuống rầm rầm tất làm kinh động đến những trạm khác có khi kinh động cả đến bọn người Thuần Vu thế gia ở Quỷ Sầu giản cũng chưa biết chừng.

Nhưng tình trạng đã ra ngoài sự phỏng đoán của Độc Cô Nhạn. Bốn bề khôi phục lại sự yên tĩnh. Ngoài tiếng nước khe chảy rì rào, cùng tiếng côn trùng rên rỉ, không còn tiếng động nào khác Cảnh tượng không hợp tình lý này càng tăng thêm vẻ thần bí rùng rợn, khiến người ta cảm thấy bầu không khí nặng chĩu cơ hồ nghẹt thở.
Độc Cô Nhạn nguyên là một nhân vật cao cường lớn mật, nhưng đã vào đến sào huyệt Thuần Vu thế gia trong Quỷ Sầu giản trên núi Nhạn Đãng, chàng không khỏi sao xuyến trong lòng, vì bao nhiêu năm nay ở đây đã có rất nhiều nhân vật võ lâm đến thám thính đều không một ai trở về. Mà cũng không có tin tức gì đưa ra nữa.
Như vậy đủ rõ bọn họ đều mất mạng hết.
Tuy nhiên, tất cả những cái đó chỉ làm cho Độc Cô Nhạn phải suy nghĩ chứ không làm cho chàng phải sờn lòng. Vấn đề chàng đến đây không phải là chuyện sống chết riêng cho cá nhân chàng. Nếu chàng lấy được Kim Ty thảo mà an toàn trở về, thì Lê Vi Tử sẽ chế luyện thành thứ thuốc giải duy nhất để cứu trị ma phong tuyệt chứng, đồng thời khiến cho chứng bệnh này vĩnh viễn không còn tồn tại ở thế gian.
Hơn nữa công cuộc này còn có thể vãn hồi kiếp vận núi xương sông máu cho võ lâm. Sau nữa, chàng còn có thể tìm đến phụ thân Đoàn Hiếu Vân để trị cố tật tiên thiên cho nàng, khiến nàng hưởng hạnh phúc một đời ở nhân gian.
Gặp trường hợp bất hạnh xảy ra cho chàng vì bao nhiêu công cuộc lớn lao đều hỏng hết, nên chàng luôn luôn tự cảnh cáo mình là phải hành động cực kỳ thận trọng vì trách nhiệm của chàng vô cùng trọng thể.
Đoàn Hiếu Vân chỉ nhận thấy hiện trạng khá ly kỳ, nhưng nàng chưa am hiểu đường đời cực kỳ nguy hiểm, người đời man trá khôn lường. Nàng cúi xuống bên Độc Cô Nhạn khẽ nói:
– Chắc bọn chúng không ngờ có người đã đến chỗ tổ quỷ này nên chỉ phái một tên canh gác ở bên ngoài khe núi. Chúng ta vào lẹ đi thôi.
Độc Cô Nhạn chau mày đáp:
– Không phải thế đâu! Bao nhiêu năm nay tại đây số người mất mạng không biết đâu mà kể. Chúng ta phải cẩn thận lắm mới được và phải luôn luôn đề phòng ngụy kế của bọn chúng ...
Chàng ngừng lại một chút rồi dùng phép truyền âm nhập mật nói:
– Tại hạ nghe trong khe núi có người ra rồi đó.
Đoàn Hiếu Vân cũng dùng phép truyền âm nhập mật hỏi lại:
– Có người ư? Sao ta chẳng thấy động tĩnh chi hết?

Nàng nói rồi chú ý lắng tai nghe, nhưng ngoài tiếng nước chảy rì rào, trong khe chẳng còn tiếng gì khác, tựa hồ không có ai.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười nói:
– Ở chốn rừng sâu nước chảy ồ ồ này tại hạ vẫn có thể nghe rõ, cả hơi thở người ở xa ngoài trăm trượng.
Đoàn Hiếu Vân hơi kinh ngạc hỏi:
– Ngươi nói vậy thì ra võ công ngươi cao thâm hơn ta nhiều lắm ư?
Độc Cô Nhạn nở một nụ cười khiêm nhường đáp:
– Không dám! Tiểu huynh bất quá chỉ có thính giác linh mẫn mà thôi.
Chàng vừa nói dứt lời đột nhiên vọt người đi như một dây khói vào sâu hơn đến hai chục trượng!
Độc Cô Nhạn bình tĩnh lắng tai nghe hồi lâu rồi dơ tay ra vẫy một cái.
Đoàn Hiếu Vân lập tức chạy lại.
Khe núi sâu thẳm này ở vào thế giữa hai bên vách núi Bích lập.
Chàng ngửng đầu lên chỉ có thể nhìn lên cao chừng mấy trăm trượng.
Độc Cô Nhạn trông lờ mờ thấy một dây hỏa quang. Hai bên vách núi có nhiều tảng đá lớn tựa hồ lung lay sắp rớt xuống chưa biết lúc nào. Nếu đá rớt xuống thì cả hai người tất bị nát nhừ.
Lạch nước chỉ rộng chừng hai trượng, nhưng ngó xuống thì dường như nước sâu vô cùng.
Ở giữa mây mù nên không hiểu rõ nước sâu rộng thế nào và khe dài bao nhiêu.
Khe nước này thực ra không sâu lắm mới chỉ ngập bắp đùi.
Độc Cô Nhạn vận mục lực nhìn bân mặt thì chỉ thấy loại thạch nhẵn bóng, thỉnh thoảng mới có tảng bao phủ rêu xanh, còn chẳng thấy Kim Ty thảo đâu cả mà bất luận thứ cỏ gì cũng không có Bất giác chàng nhíu cặp lông mày đứng ngẩn người ra lẳng lặng không nói gì.
Đoàn Hiếu Vân tiến lại dùng phép truyền âm nhập mặt hỏi bằng một giọng thân mật:
– Nhạn ca còn nghe thấy tiếng người nói không?
Hai bên khe nước, vác đá cao chót vót, tiếng vọng rất xa, nếu có tiếng người, tất nhiên nghe rất rõ.
Độc Cô Nhạn lộ vẻ nghi nhờ nói:
– Lạ thiệt!
Lần này chàng không dùng phép truyền âm nhập mật nữa.
Đoàn Hiếu Vân lấy làm kỳ hỏi:
– Chi vậy?
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày đáp:
– Vừa rồi tiểu huynh nghe rõ trong khe cách xa chừng một trăng

trượng ít ra là có ba người. Thế mà bây giờ trong giờ trong vòng chừng tám chục trượng, mấy người đó dường như đột nhiên mất hút chẳng thấy thanh âm gì nữa.
Đoàn Hiếu Vân nói:
– Không chừng bọn họ đã phát giác ra có người tiến vào nên họ giữ gìn không cho phát ra thanh âm hoặc họ cử động thận trọng, hạ thất thanh âm xuống nên từ xa không nghe rõ. Hơn nữa tiếng nước chảy rào rào ác cả tiếng họ đi.
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:
– Không thể thế được. Hễ có người là tiểu huynh phải biết, trừ phi họ ngừng thở, không thì chẳng thể nào lọt qua thính giác của tiểu huynh được. Vụ này thật là quái dị!
Giữa lúc hai người nói chuyện, bất thình lình một tràng cười ha hả nổi lên vọng lại. Rồi một thứ thanh âm the thé tựa hồ cú khoác ve gào nổi lên; – Vụ này chẳng có chi kỳ lạ? Chẳng qua kiến thức các ngươi còn nông cạn lắm mà thôi!
Hai người nghe nói đều giật nẩy mình.
Mặt nước phía trước tung tóe rồi một hồi lách cách vang lên. Một người áo xanh che mặt đột nhiên xuất hiện, cách ngoài hai trượng.
Đoàn Hiếu Vân la lên một tiếng:
– Úi chà!
Rồi lùi lại bốn năm bước liền.
Nàng không sợ người này đột kích, mà nàng khiếp đảm về tướng mạo ghê gớm của người vừa bị chết ở ngoài kia. Bây giờ nàng lại thấy người áo xanh che mặt này hình dáng cũng hao hao giống người kia. Nàng nghĩ ngay tới sau tấm che mặt, tướng mạo người này hẳn cũng ghê gớm như vậy.
Độc Cô Nhạn chẳng chút chần chờ. Chàng vung hữu chưởng toan đánh ra.
Người kia xua tay cười ha hả nói:
– Khoan đã! Có điều chi hãy nói rồi sẽ động thủ cũng chưa muộn.
Độc Cô Nhạn thấy đối phương chỉ có một người xuất hiện, đồng thời hắn lại chưa có ý muốn động thủ, chàng không tiện ra tay trước, nên bàn tay đã giơ lên lại từ từ hạ xuống. Đồng thời chàng ngấm ngầm kinh hãi, vì chàng đã nhận ra vừa rồi sở dĩ người này mất tăm là vì hắn chuồn xuống địa đạo. Bây giờ hắn xuất hiện đột ngột chỉ cách chừng bốn trượng thì dĩ nhiên hắn ở dưới địa đạo chui lên.
Kể ra thì công trình đào một đường hầm cũng chẳng lấy gì làm to tát, nhưng đường hầm ở dưới dòng nước chảy mà lại giữ cho nước khe khỏi vào đường hầm là một vấn đề rất khó khăn.

Độc Cô Nhạn còn đoán ra bọn Thuần Vu thế gia ở trong Quỷ sấu Giản này lâu ngày, dĩ nhiên họ trải qua nhiều lần kiến thiết và đã bố trí khắp nơi những cơ quan cạm bẫy.
Hán tử áo xanh che mặt thấy Độc Cô Nhạn đứng ngẩn người ra không nói gì thì lại bật lên tràng cười the thé rồi quay lại hỏi Đoàn Hiếu Vân:
– Cô nương sợ lắm ư?
Đoàn Hiếu Vân đáp bằng một giọng lạnh lùng.
– Sợ thì ta không sợ, có điều ta chỉ ghê tởm mà thôi.
Hán tử áo xanh che mặt hỏi lại:
– Làm sao mà cô nương ghê tởm?
Đoàn Hiếu Vân đáp ngay:
– Ta ghê tởm cái bộ mặt của ngươi:
Hán tử áo xanh che mặt hỏi:
– Cô sợ bộ mặt ta ư?
Rồi hắn lại cười the thé hỏi:
– Mặt ta đã bịt kín, cô nương chưa biết mặt ta thế nào thì làm sao lại ghê tởm? Phải chăng cô nương đã đoán chắc ta không phải là một chàng nam tử xinh đẹp.
Hắn vừa nói vừa dơ tay quét một cái cho tấm khăn xanh che mặt rơi xuống.
Chẳng những Đoàn Hiếu Vân la lên một tiếng kinh ngạc mà Độc Cô Nhạn cũng không khỏi ngẩn người ra.
Hai người không kinh ngạc vì nét mặt khủng khiếp hung dữ xấu xa của hán tử kia mà lại kinh dị vì bộ mặt xinh đẹp của hắn. Hắn giống như người thường chẳng có chi khác lạ.
Độc Cô Nhạn cười lạt hỏi:
– Tôn giá có phải là người đồng tộc với Thuần Vu thế gia?
Người kia không dùng thanh âm như cú kêu đáp lại, hắn cười nói:
– Không phải.
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp ra chiều thương tiếc nói:
– Coi tôn giá tướng mạo đường đường mà lại chịu khuất thân ở chốn này cam làm nanh vuốt cho bọn Thuần Vu thế gia.
Người kia dõng dạc cười đáp:
– Tôn giá nói vậy chẳng là quá tệ ư? Nên biết rằng mỗi người có một ý chí, không thể miễn cưỡng được. Việc tại hạ tự nguyện ở đây không liên quan đến hai vị.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Thế tôn giá không phải là một người đã đau lòng vì chuyện bất như ý mà lại cam bề trụy lạc, chạy đến đây quy đầu Thuần Vu thế gia ư?

Người kia hơi có vẻ tức giận đáp:
– Tại hạ không phải người trong họ Thuần Vu nhưng là bạn độc dạ trung thành với nhà này. Xin tôn giá cho biết rõ mục đích đến đây để làm gì?
Hắn không chờ Độc Cô Nhạn trả lời lại nói tiếp:
– Chắc các vị cũng như những người đã đến trước đây để dọ thám chuyện bí mật chốn này.
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:
– Đúng thế! Nếu tôn giá đồng cho bọn tại hạ được đi đạo khe suối một lần thì tại hạ bảo đảm là trong thời gian ngắn sẽ rút lui ngay không làm kinh động đến một người nào trong Thuần Vu thế gia.
Độc Cô Nhạn vừa nói vừa nhìn đối phương. Bấy giờ chàng cần biết rõ tướng mạo hắn hơn. Người này mặt to mày rậm, mũi thẳng miệng rộng. Cả hai huyệt thái dương cao chội lên, ai trông cũng nhận thấy ngay là một nhân vật cả nội ngoại công đều tinh thâm vô cùng.
Người kia không chờ Độc Cô Nhạn nói hết đã cười ha hả ngắt lời.
– Tôn giá bất tất phải nói thêm nữa. Muốn đi vào trong khe này cũng có thể được, nhưng phải theo quy luật của bản sơn mà hành động.
Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ hỏi:
– Quy luật của quý sơn ư? ...
Người kia cười rộ đáp:
– Quy luật của núi Nhạn Đãng do Thuần Vu lão phu nhân dựng ra.
Độc Cô Nhạn cười lạt nói:
– Tôn giá nói nghe. Nếu là nhưng quy luật hợp tình hợp lý thì tại hạ cùng cô nương đây dĩ nhiên phải tuân theo.
Người kia đảo mắt nhìn quanh rồi đáp:
– Người nào tiến vào núi Nhạn Đãng mà không có ý làm khó dễ gì cho Thuần Vu thế gia thì cứ tự ý ra vào không can thiệp đến.
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Nếu muốn tiến vào Quỷ Sầu giản thì sao?
Người kia đáp:
– Quỷ Sầu giản là cơ nghiệp mà Thuần Vu thế gia đã mất nhiều công trình lao khổ hàng bao nhiêu năm mới dựng lên được thì cấm tuyệt không cho ai được xâm nhập vào.
Độc Cô Nhạn lại cười hỏi:
– Nhưng tại hạ đây đã xâm nhập rồi thì sao?
Người kia cười ha hả đáp:
– Tại hạ vâng mệnh canh giữ cửa ải thứ nhất, nếu tôn giá tử giáo ba chiêu bất luận là quyền chưởng hay đao kiếm mà tôn giá thắng được tại hà thì qua được cửa quan này ...

Hắn đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp:
– Có điều tại hạ vì nghĩa vụ mà thức tỉnh hai vị một lời:
Quỷ Sầu giản chỉ có đường vào chứ không có đường ra. Từ ngày Thuần Vu thế gia lập căn cứ ở đây những tay cao thủ võ lâm và đây không biết bao nhiêu mà kể, nhưng chưa một ai sống sót trở về. Hai vị vẫn còn đầu xanh tuổi trẻ nhưng không ngoại lệ đó được.
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:
– Giả tỷ bây giờ bọn tại hạ muốn rút lui được không?
Người kia trầm giọng đáp:
– Đáng tiếc là chậm quá mất rồi, vì hai vị đã giết một người.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 32
Qua ải đầu xông vào kỳ trận

Độc Cô Nhạn cả cười nói:
– Tại hạ dám mạo muội nhưng các hạ đã nói vậy thì tại hạ không biết làm thế nào vậy xin thỉnh giáo các hạ ba chiêu.
Người kia thủ thế đáp:
– Xin mới tôn giá!
Độc Cô Nhạn không nói gì nữa vung quyền đánh tới.
Người kia hắng giọng một tiếng, vội vung quyền lên nghinh tiếp.
Bỗng nghe đánh sầm một tiếng rùng rợn hai bên là vách núi chót vót khiến cho tiếng dội ầm ầm hồi lâu không ngớt. Vì thế mà uy thế càng thêm phần mãnh liệt ghê hồn.
Đoàn Hiếu Vân đứng bên thống tay theo dõi, bất giác nàng la thầm:
– Nguy hiểm quá, chắc phen này khó lòng thoát chết.
Nguyên thoi quyền hai bên vừa đánh ra. Độc Cô Nhạn chân đứng không vững chàng lảo đảo người đi lùi lại phía sau làm cho nước bắn lên tung tóe. Chàng lùi lại ba bước mới dừng lại được.
Người kia bật lên tràng cười rộ nói:
– Bản lãnh tôn giá đã đến thế mà lên núi Nhạn Đãng để nạp mạng thì thật đáng cười và đáng tiếc.
Độc Cô Nhạn thẹn quá mặt đỏ ra đến mang tai. Chàng thở lên hồng hộc.
Đoàn Hiếu Vân trong lòng xao xuyến, tiến lại gần Độc Cô Nhạn khẽ nói:
– Nhạn ca! nhường cho tiểu muội tiếp hắn một chiêu.

Nàng nói vậy vì nhận thấy rằng Độc Cô Nhạn không phải là đối thủ với gã kia nếu chàng còn đấu hai chiêu nữa thì dù chàng chẳng bị thương hay mất mạng cũng không thể nào thủ thắng được.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười đáp:
– Khoan đã! Hãy để tại hạ đón tiếp thêm một chiêu nữa, nếu không xong bấy giờ sẽ đến cô nương ...
Độc Cô Nhạn chưa dứt lời thì người kia cả cười nói:
– Tôn giá có đeo trường kiếm ở sau lưng phải không? Sao còn chưa lấy ra ...
Độc Cô Nhạn gượng cười đáp:
– Về phần kiếm thuật tại hạ còn kém hơn quyền chưởng. Bây giờ tại hạ xin thu quyền dùng chưởng.
Chàng vừa nói vừa vung chưởng lên.
Người kia thấy đối phương đánh một thoi quyền đã rút kinh nghiệm và cho là Độc Cô Nhạn bản lãnh tầm thường. Bây giờ hắn thấy Độc Cô Nhạn phóng chưởng đánh ra mà thế chưởng cũng không mấy gì lợi hạ cho lắm nên chẳng coi vào đâu. Hắn cười ruồi một tiếng rồi phóng chưởng nghinh địch.
Lại một tiếng sấm rùng rợn vang lên! Độc Cô Nhạn cũng như lần trước bị hất lùi đến ba bốn bước.
Đoàn Hiếu Vân kinh hãi vô cùng! Nàng vội chạy tới đỡ lấy người Độc Cô Nhạn đang loạng choạng muốn té. Nàng buột miệng la lên:
– Đại ca ... Đại ca bị thương rồi ư? ...
Nguyên khóe miệng Độc Cô Nhạn đã ứa ra một dây máu.
Độc Cô Nhạn lại tủm tỉm cười đáp:
– Vân muội hãy khoan tâm, tiện huynh không hề gì đâu và còn có thể tiếp y một chưởng mà.
Chàng không đợi Đoàn Hiếu Vân bày tỏ ý kiến đã trầm giọng la lên:
– Tại hạ xin thỉnh giáo tôn giá một chưởng nữa.
Chàng chưa dứt lời đã loạng choạng tiến lên phóng ra một chưởng.
Người kia cho là đối phương không còn làm gì được nữa. Hắn chẳng thèm để ý chỉ hời hợt phóng chưởng phản kích.
Ngờ đâu lần này hẳn đã lầm to. Chưởng lực của Độc Cô Nhạn, bề ngoài coi có vẻ kiệt lực yếu ớt mà thực ra ám kình dồn dập xô ra một sức mạnh vô biên, so với thoi quyền và phát chưởng trước thì lần này mãnh liệt gấp mấy.
Phát chưởng này thật là kỳ quái muốn phản ứng cách nào cũng không kịp được.
Sau một tiếng “Sầm” như trời long đất lở, người kia bị hất đi té huỵch xuống đất.

Đoàn Hiếu Vân vừa kinh hãi vừa vui mừng. Bất giác nàng reo lên một tiếng rồi hô lớn:
– Đại ca! Té ra đại ca ...
Độc Cô Nhạn đưa tay ra hiệu ngăn lại không cho nàng nói thêm. Chàng nhìn người kia tủm tỉm cười hỏi:
– Các hạ thấy thế nào?
Người kia gắng gượng mãi mới đứng dậy được. Hắn hằn học thét lên:
– Quân bịp bợm kia! Mi chuyên dùng tà thuật để thủ thắng, sao đáng mặt anh hùng?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Tại hạ đâu có phải là hạng bịp bợm.
Tiếng chàng nói rất khẽ, Chưa dứt lời, chàng vung tay ra khẽ đập vào một khối đá lớn.
Phát chưởng này coi hời hợt chẳng có sức mạnh đáng kể. Nhưng trong lòng bàn tay chàng, một làn ánh sáng ngũ sắc lờ mờ phóng ra. Chàng phóng chưởng rồi tiện tay khẽ phất một cái.
Lạ thay! Phiến đá đó bị chàng quạt tay một cái mà nát ra như cám rơi xuống đất.
Người kia trợn mắt há miệng, hồn vía rụng rời. Hắn sợ đến nỗi không thốt ra lời được nữa.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười nói:
– Tại hạ đã đến đây cần phải được qua cửa quan này. Như vậy tức là trong ba chiêu, tại hạ phải thủ thắng. Nhưng bản lãnh các hạ phi thường! Thật là một tay cao thủ kiêm cả nội ngoại công, nếu tại hạ đem toàn lực ra từng chiêu đấu thì sức phản kích của các hạ tất nhiên mãnh liệt vô cùng! Trong trường hợp này dù tại hạ có đả bại được các hạ, nhưng phải làm cho các hạ bị trọng thương. Vì thế mà tại hạ dùng kế kiêu binh, trá bại trong hai chiêu đầu khiến cho các hạ chỉ phát huy công lực một cách hời hợt. Có như vậy thì tại hạ mới thủ thắng dễ dàng, không đến nỗi phải đả thương các hạ. Tại hạ mong rằng các hạ lượng tình chỗ khổ tâm cho tại hạ.
Người kia lạnh lùng đáp:
– Tôn giá dụng tâm như vậy tại hạ rất cảm ơn ...
Tuy lời nói ra chiều lịch sự, mà thanh âm lạnh như băng. Hiển nhiên hắn chẳng cảm kích Độc Cô Nhạn đã nhẹ đòn chút nào.
Hắn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Tôn giá lưu danh lại cho!
Độc Cô Nhạn thản nhiên đáp:
– Tại hạ họ Độc Cô tên Nhạn, truyền nhân đời thứ hai của phái Thiết

Huyết. Bạn giang hồ kêu tại hạ bằng Độc Cô hiệp.
Người kia sửng sốt nói:
– Nếu vậy thì cái thắng của tôn giá chẳng có chi là lạ! Tôn giá đã làm việc theo đúng sơn quy, nghĩa là trong ba chiêu đã đánh bại tại hạ. Vây tôn giá có thể qua cửa quan này.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi lựa lời ướm hỏi:
– Liệu các hạ có thể cho phép tại hạ hỏi một điều chăng?
Người kia chau mày hỏi lại:
– Điều gì?
Độc Cô Nhạn vội hạ thấp giọng nói xuống nói:
– Điều thứ nhất là địa thế Quỷ Sầu giản này đối với vị trí của Thuần Vu thế gia. Điều thứ hai ...
Người kia cười ha hả ngắt lời:
– Thôi đi! Tôn giá đừng hỏi nữa vô ích. Tại hạ chỉ có thể nói rõ một điểm là hai vị tuy đi qua trước cửa ải thứ nhất nhưng dù các vị có bản lãnh xuất quỷ nhập thần cũng không thể thoát được bàn tay của Thuần Vu thế gia đâu. Các vị đã đặt chân vào Quỷ Sầu giản ở núi Nhạn Đãng tức là trong sổ Nam tào đã có tên rồi đó ...
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Các hạ tận trung với Thuần Vu thế gia đến thế ư?
Người kia thoáng lộ nụ cười nhăn nhó đáp:
– Thuần Vu thế gia có ba biện pháp để kiềm chế thuộc hạ. Một là bắt người nhà để làm con tin. Ai chẳng quan tâm đến sự an toàn của cha mẹ con cái, nên đành sống chết theo mệnh lệnh sai khiến của Thế Gia. Điều thứ hai bọn họ gieo rắc chứng ánh ma Phong quái ác khiến cho bọn thuộc hạ đồng hóa với họ. Điều thứ ba họ còn dùng đến công lực chỉ âm cực tà làm cho thuộc hạ bị thương và hạn định thời gian nào đó phải đến để họ chữa cho một lần. Nếu ly khai hẳn thì chỉ có một đường chết ...
Độc Cô Nhạn lại hỏi tiếp:
– Như vậy tôn giá là ...
Người kia giậm chân thở dài la lên:
– Các vị đừng hỏi lôi thôi nữa. Tại hạ đã bị tôn giá qua ải này một cách dễ dàng, dù muôn thác cũng không đủ đền tội. Tôn giá tuy có lòng muốn bảo vệ nhưng đối với tại hạ chẳng có nghĩa gì.
Rồi gã lảng sang chuyện khác nói bằng một giọng thê lương:
– Hai vị hãy thận trọng. Tại hạ xin cáo biệt!
Đột nhiên gã vung chưởng lên tự đập xuống đầu mình nghe đánh chát một tiếng. Máu lẫn óc bắn ra tung tóe. Gã chết thảm ngay đương trường.

Độc Cô Nhạn nghe gã ngỏ lời từ biệt tưởng gã muốn đi vào trong đường hầm để lẩn tránh mình, không ngờ gã lại đập đầu tự tử. Chàng muốn cứu cũng không kịp nữa. Thi thể gã ngã lăn xuống nước, đỏ lòm cả một khúc khe suối, hồi lâu mới lạt dần.
Đoàn Hiếu Vân buông tiếng thở dài não ruột. Nàng khiếp sợ cất giọng run run nói:
– Chúng ta đi thôi!
Độc Cô Nhạn không nói gì nữa cất bước đi trước.
Hai người đi rất thận trong vì biết rõ mỗi bước tiến vào sâu thì nguy cơ cũng tăng thêm một phần. Bất cứ lúc nào hay ở chỗ nào đều có thể xảy ra chuyện bất trắc.
Độc Cô Nhạn ngấm ngầm vận thần công dò dẫm bước đường nhưng chẳng thấy phản ứng chi hết tựa hồ trong Quỷ Sầu giản lạnh lẽo tối tăm này chẳng còn một người nào nữa Tuy nhiên, hai người đều biết rõ rất nhiều cao thủ hiện đang ở trong bóng tối rình mò. Tất cả những cử động của mình đều lọt vào con mắt giám thị của đối phương.
Bất thình lình một tiếng nổ kinh hồn như trời long đất lở vang lên!
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi. Chàng nắm lấy Đoàn Hiếu Vân nhảy vọt lên tung mình chênh chếch ra xa hơn bảy trượng, rồi hạ chân xuống một bên vách núi.
Nguyên ở trên vách núi ngay trên đỉnh đầu chàng đột nhiên có một tảng đá rất lớn rớt xuống nhắm đúng chỗ hai người. Nếu hai người không nhảy vọt đi kịp tất bị nát nhừ.
Tảng đá lớn này diện tích rộng đến ba bốn trượng rớt xuống trúng chỗ chân hai người vừa đứng.
Tiếng dội kinh thiên động địa vang lên hồi lâu không ngớt.
Tiếng dội vừa yên lại, thì phái trong vách đá lập tức nổi lên một tràng cười khanh khách.
Độc Cô Nhạn khẽ bấm Đoàn Hiếu Vân nói nhỏ:
– Cô nương phải cẩn thận. Đây chắc là cửa quan thứ hai.
Độc Cô Nhạn chưa dứt lời đã thấy bốn người đàn bà che mặt từ một bên vách núi chui ra như ma quỷ hiện hình đứng chắn trước mặt hai người.
Bốn người đàn bà này đều bịt mặt bằng tấm da đen, nhìn không rõ diện mạo và không hiểu nhiều tuổi hay ít. Cứ nghe thanh âm mà đoán thì họ đều vào hạng đứng tuổi.
Độc Cô Nhạn dừng bước lại. Chàng đề tụ công lực thủ thế chờ đợi.
Bốn người đàn bà đứng tuổi không nhìn gì đến Độc Cô Nhạn và Đoàn Hiếu Vân. Họ nhìn vào đống đá vụn mà tảng đá lớn vừa rớt xuống bị vỡ tan tành. Họ chạy lui chạy tới chỉ trong khoảng khắc đã

bầy thành một tòa trận thế.
Trận thế này rất kỳ dị. Họ lợi dụng những tảng đá lớn như những trái non bộ ngăn trở cả bề rộng khe suối chừng hai trượng, không đi lại được nữa.
Trận thế này tuy bày bằng những tảng đá lớn, nhưng nó tiết ra những làn hơi mù đủ mọi màu sắc đỏ, vàng, xanh, lục coi thần bí vô cùng khiến người trông thấy phải run sợ.
Độc Cô Nhạn liếc nhìn Đoàn Hiếu Vân khẽ nói:
– Trận thức này đã chiếu theo "Thất tuyệt cửu cung" mà bày ra. Tại hạ từng tập trận pháp nên biết rõ trận này biến hóa vô cùng. Nhưng làn khí cổ quái kia lại là ...
Đoàn Hiếu Vân khẽ nói tiếp:
– Chẳng những đây là một trận thức biến hóa phiến phức vô cùng mà rõ ràng nó còn là một tòa độc trận.
Độc Cô Nhạn sực nhớ tới Đoàn Hiếu Vân đã bày trận để chống cự với bọn Thuần Vu ngũ phu nhân. Bất giác chàng nói xen vào:
– Tại hạ đối với những trận pháp biến hóa thì còn có thể đối phó được, nhưng đối với hơi độc ...
Đoàn Hiếu Vân nói bằng một giọng rất nghiêm trọng:
– Gia gia tiểu muội là tay hảo thủ dùng độc, nên mang ngoại hiệu là Độc Thánh, nhưng tiểu muội chưa học được mấy. Những hơi độc này nếu trông bề ngoài thì không phân biệt được độc tính của nó mạnh hay yếu, có điều ...
Nàng đảo mắt nhìn quanh rồi móc trong bọc ra một bình thuốc. Nàng mở lấy một viên thuốc đỏ như lửa đưa cho Độc Cô Nhạn nói:
– Đây là Tỵ độc đan của gia gia tiểu muội chế ra, chưa biết có hiệu nghiệm gì không? Ta thử tạm dùng nó xem có ăn thua gì không? ...
Hai người liền nuốt mỗi người một viên.
Bốn người đàn bà che mặt chạy lụi chạy tới vun vút như thoi đưa, bây giờ đều dừng lại. Một người cười khanh khách nói:
– Hai vị đã qua được cửa quan thứ nhất, bây giờ hai vị lại đến đây chắc không chịu bỏ dở rút lui.
Độc Cô Nhạn bật lên một tràng cười sang sảng đáp:
– Dĩ nhiên là thế! Một tòa trận thức cỏn con này mà muốn đen ra khủng bố tại hạ thì không được đâu.
Người đàn bà che mặt kia cười khanh khách nói:
– Vậy mời tôn giá! ...
Mụ đưa tay ra vừa trỏ vừa nói tiếp:
– Đây là cửa Sinh. Nếu muốn xông trận thì cứ đó mà vào sẽ chẳng hề chi.

Chỗ mụ trỏ tay là một lối đi nhỏ ở giữa hai khối đá lớn. Nơi đây một luồng khí sắc xanh ngưng tụ thành hình trạng rất khủng khiếp khiến người trông thấy phải bở vía.
Độc Cô Nhạn cười lạt một tiếng rồi đột nhiên rút thành trường kiếm ra nói:
– Mụ nói đúng đó! Nơi đây chính là cửa Sinh.
Rồi chàng dắt Đoàn Hiếu Vân xuyên qua khe hai tảng đá mà đi.
Khe đá này rất hẹp, Độc Cô Nhạn thủng thẳng né người đi lướt qua.
Qua hai khối đá lớn đó rồi chàng thấy phía trước mặt rộng rãi và sáng sủa.
Trước mặt hai người hiện ra một thế giới kỳ lạ khiến ai nhìn thấy cũng phải hoa mắt và rối loạn tinh thần.
Nguyên do ai đã vào qua cửa trận liền lập tức bị ảnh hưởng về sự biến hóa.
Độc Cô nhạn thấy giữa nhưng khối đá lớn và nhưng trái núi cao ngất trời, từng áng mây ngũ sắc hiện ra lởn vởn ở bên trong.
Đoàn Hiếu Vân tuy biết bày độc trận nhưng chỉ lấy độc làm chủ. Còn đối với trận thức, thiên biến vạn hóa thì bữa nay nàng mới gặp lần đầu. Bất giác nàng tặc lưỡi kêu là trận thế kỳ dị.
Độc Cô Nhạn đứng lặng yên quan sát thế trận hồi lâu không nói gì.
Đoàn Hiếu Vân đảo mắt nhìn quanh rồi nhẹ nhàng cười nói:
– Nếu mình biết sớm thế này thì chẳng uống tỵ độc đan làm chi cho uổng.
Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ hỏi:
– Tại sao vậy? Hay là thuốc để lâu ngày mất hết dược tính?
Đoàn Hiếu Vân lắc đầu dơ tay ra vừa trỏ vừa nói:
– Không phải đâu! Tiểu muội muốn nói là hơi độc này đã ngưng tụ thành hình. Chúng ta cần giữ sao cho khỏi đụng vào đó. Vậy cứ quanh sang phía bên mà đi là không sao hết.
Độc Cô Nhạn không nín được, chàng bật cười hỏi:
– Nếu quả dễ dàng như lời Vân muội thì bọn họ bày trận thức làm chi vô ích?
Hai người vừa nói chuyện vừa tiếp tục tiến về phía trước.
Bỗng thấy hai bên là gò cao như trái núi. Một bên gò đất bao phủ làn mây đỏ, còn một bên gò bao phủ mây đen. Khoảng giữa là đất bằng để làm thông lộ.
Đoàn Hiếu Vân lại tủm tỉm cười nói; – Xem chừng con đường này đi được dễ dàng, chúng ta hãy đi rồi sẽ tính.
Nàng nói xong toan cất bước tiến về phía trước.
Độc Cô Nhạn vội ngăn lại nói:

– Không được đâu! Con đường đó coi bề ngoài có thể qua được dễ dàng nhưng nó lại là một tuyệt địa trong Thất tuyệt. Nếu mình đi vào tất gặp nguy hiểm tan xương nát thịt.
Đoàn Hiếu Vân chau mày hỏi:
– Trận này lợi hại đến thế thật ư?
Độc Cô Nhạn chưa kịp trả lời vội vươn tay ra nắm lấy khủy tay nàng kéo mạnh một cái rồi hướng về phía làn khí đen mé tả mà xông vào.
Đoàn Hiếu Vân chẳng hiểu ra sao đành vận chân lực đề phòng nhảy vọt vào.
Làn hắc khí này rất rộng hai người nhảy vào rồi bỗng ngửi thấy mùi tanh sặc sụa. Hiển nhiên là một luồng khí cực độc.
Độc Cô Nhạn ngưng thần nín hơi. Trong tay chàng cầm thanh trường kiếm vẫy một cái. Đột nhiên chàng quát lên một tiếng thật to. Trên đầu mũi kiếm lập tức vọt ra một làn mây ngũ sắc dài hơn trượng, nhắm đâm vào luồng khí đen.
Đoàn Hiếu Vân rất lấy làm kỳ. Vì nàng bị luồng hắc khí hôi tanh xông vào mũi rồi. Chỉ thấy một vùng tối đen dơ bàn tay không trông rõ ngón. Nàng không còn cách nào nhìn thấy tỏ tường, nên chẳng hiểu chàng phóng kiếm đâm tới làm chi.
Thực ra Độc Cô Nhạn phóng nhát kiếm này chẳng phải là bắn tên không đích.
Bỗng nghe một tiếng rú thê thảm rít lên. Luồng hắc khí ngưng tụ bị tiên tan trong chớp mắt. Một mụ đàn bà áo xanh che mặt bị mũi kiếm đâm trúng ngã lăn xuống đất đang dãy dụa rên la.
Độc Cô Nhạn liền phóng kiếm toan đâm tới lần thứ hai, nhưng mụ kia cũng là tay lợi hại phi thường. Mụ lăn mình trên mặt đất rồi vọt đi như một dây khói chuyển vào phía sau một tảng đá lớn rồi mất hút.
Độc Cô Nhạn tuy đâm trúng mụ áo xanh che mặt, nhưng mụ ôm vết thương mà chạy thoát khiến chàng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi vì chàng đã vận ngũ hành thần công vào mũi kiếm thì dù đâm vào sắt thép cũng phải nát ra như cám.
Thế mà mụ đàn bà này đã bị trọng thương còn rút lui được an toàn thế thật là một điều quái dị ra ngoài sức tưởng tượng của chàng.
Độc Cô Nhạn thêm một lần nữa biết được tà công ghê gớm của bọn Thuần Vu thế gia, lòng chàng không khỏi nao núng.
Có điều mụ đàn bà bị thương rút lui khiến cho trận thế bị tan vỡ đến quá nửa phần cảnh vật trước mắt chàng biến đổi gần hết, nghĩa là khôi phục lại gần như tình trạng lúc chưa bày trận.
Độc Cô Nhạn cùng Đoàn Hiếu Vân thấy mình đứng ở đống đá ngổn ngang, những tảng này từ trên vách núi rớt xuống.

Trừ mụ đàn bà bị thương đã rút lui rồi không kể còn ba mụ áo xanh che mặt kia vẫn đứng thành thế chân vạc để bao vây Độc Cô Nhạn và Đoàn Hiếu Vân vào giữa.
Độc Cô Nhạn vung kiếm lên quát lớn.
– Trận Thất tuyệt đã bị phá vỡ, khu "Trung cự" cửa cung đã bị móc mất hai mắt. Vậy mà các ngươi ỷ vào tòa trận tan tành này để ngăn trở chúng ta ư?
Ba mụ đàn bà che mặt vẫn đứng yên không nhúc nhích. Mụ đứng chặn phía sau cất tiếng lanh lảnh kêu lên:
– Gần mười năm nay người là người đầu tiên vào được hai cửa trong Quỷ Sầu giản ...
Độc Cô Nhạn hào khí bồng bột ngắt lời:
– Nếu những chỗ khác cũng tầm thường không đáng kể như thế này thì dù có lên đến ngàn vạn cửa quan muôn trạm canh ta cũng chẳng coi vào đâu.
Mụ đàn bà che mặt kia cười the thé đáp:
– Nơi đây chẳng có đến hàng ngàn cửa quan, muôn trạm cửa canh chỉ có ba cửa ải mà thôi.
Đoàn Hiếu Vân đứng bên cũng cười lạt nói xen vào:
– Nếu quả nhiên có ba cửa ái thì Quỷ Sầu giản này chẳng lấy chi là hi hữu .

Hồi 33
Vận khinh công hào kiệt quá quan

Người đàn bà che mặt kia bật lên tràng cười the thé nói:
– Cô nương đừng nói khoác nữa cô đi qua được ba cửa quan này thì Thuần Vu lão phu nhân sẽ xuống thềm nghênh tiếp và chắp tay giao Quỷ Sầu giản này cho hai vị để tùy ý sử dụng.
Độc Cô Nhạn "Ồ" lên một tiếng rồi hỏi:
– Tôn giá nói thật chăng?
Người đàn bà che mặt hắng giọng một cái rồi đáp:
– Nếu đó không phải là luật lệ của lão phu nhân thì tiểu phụ khi nào giám nói:
Độc Cô Nhạn cười khẩy nói:
– Tôn giá nói vậy chắc cửa quan thứ ba phải có thiên binh thần tướng trấn giữ.

Người đàn bà che mặt lại nổi lên chàng cười quái gở đáp:
– Cách đây chừng trăm trượng nữa là đến cửa quan thứ ba rồi đó. Các hạ hãy thử vào coi ...
Giữa lúc hai bên đối thoại với nhau thì có bóng người lấp loáng, hai mụ đàn ba che mặt kia đồng thời rút lui vào trong và trỏ tay về phía xa xa nói:
– Hai vị đã vào lọt hai cửa quan, bất tất phải nói nhiều vô ích. Mời hai vị vào nữa đi!
Độc Cô Nhạn từ từ thu kiếm về quay lại bảo Đoàn Hiếu Vân:
– Chúng ta đi thôi!
Đoàn Hiếu Vân trả lời bằng cái gật đầu chứ không nói gì nữa. Nàng cùng Độc Cô Nhạn sóng vai tiến về phía trước.
Bên tai bỗng nghe một tràng “Cách cách” vang lên, hai người quay đầu nhìn lại thì mụ đàn bà áo xanh che mặt đã biến vào trong khu loạn thạch.
Trước tình hình này, Độc Cô Nhạn cùng Đoàn Hiếu Vân biết Quỷ Sầu giản đã được kiến trúc một cách bí ẩn, ghê gớm. Khắp nơi đều bố trí cơ quan mai phục.
Độc Cô Nhạn đã nghiên cứu những cơ quan trận pháp. Về môn bát quái cửu cung, chàng được trời phú cho tài trí hơn người, nên đã thuộc lầu. Nhưng đối vời những cơ quan bố trí trong Quỷ Sầu giản này chàng chưa tìm ra được một đầu mối nào.
Chàng chợt ngửng đầu trông lên thì hai bên lạch nước toàn là vách núi cheo leo, đá mọc lởm chởm. Nhiều tảng đá trên cao tưởng chừng như sắp rớt xuống.
Dưới khe nước chảy rì rào. Như vậy việc bố trí cơ quan thực không phải là chuyện dễ. Cứ tình hình này mà phỏng đoán thì Quỷ Sầu giản nhiều lắm là có một vài đường hầm thông ra ngoài và một vài nơi có thể lợi dụng làm cửa ngầm mở đường được, nhưng chàng không hiểu những cơ quan này lợi hại đến thế nào?
Thế rồi hai người vừa tiến về phía trước vừa gia tâm đề phòng chân bước rất thận trọng. Tuy hai người đi trên khe núi có nước chảy mà mỗi bước chân đều phải dò dẫm trước rồi mới bước đi thật sự.
May ở chỗ nước khe này không sâu mấy chỉ ngập mắt cá. Có điều tình hình trong khe càng vào sâu càng nguy hiểm. Hai bên vách núi ngất trời, không một chút ánh sáng nào lọt vào được. Nhiều chỗ vách núi cao muôn trượng tưởng chừng đổ sập xuống lúc nào không biết.
Độc Cô Nhạn để ý xem trong khe này có Kim Ty thảo hay không. Chàng chỉ cần lấy được thứ cỏ đó là đạt được mục đích rồi, chứ không cần tiến vào căn cứ Thuần Vu thế gia. Nhưng trong khe này

thỉnh thoảng mới có mọc rêu xanh, hoặc lác đác vài cây rong biển mà thôi. Dường như nơi đây không một tấc cỏ nào mọc được thì làm gì có Kim Ty thảo với Ngân Ty thảo?
Độc Cô Nhạn không khỏi đem lòng hoài nghi về những lời của Lê Vi Tử và Vô danh Tẩu vì lẽ trong khe nước này không một tấc cỏ mà cảnh tượng lại âm thầm lạnh lẽo phi thường. Ngay giữa trưa cũng khó lòng nhìn thấy ánh sáng mặt trời làm gì còn cây cỏ mọc được.
Đoàn Hiếu Vân đảo cặp mắt trong sáng nhìn ra bốn phía. Trước tình trạng nguy hiểm này, hiển nhiên nàng đã ra chiều khiếp sợ. Nàng khẽ kéo áo Độc Cô Nhạn hỏi thầm:
– Địa phương quỷ quái này thực là đáng sợ mà sao bọn Thuần Vu thế gia lại chọn làm sào huyệt?
Chẳng những Đoàn Hiếu Vân có cảm giác như vậy mà chính Độc Cô Nhạn cũng thấy trong lòng xao xuyến.
Nhưng chàng nghĩ ngay tới bọn Thuần Vu thế gia bị quần hùng thiên hạ truy nã để trừ diệt nên họ phải tìm đến đây để lánh mình ẩn náu. Chàng chắc những ngày đầu họ cũng chẳng muốn ở nơi quỷ quái này, mà vì nơi đây so với chỗ khác được an toàn hơn. Quần hùng có bới lông tìm vết để truy xét cũng khó lòng phát giác ra được, nên họ đành chịu sống ở chốn địa ngục trần gian này. Nay đã lâu ngày quá rồi, họ không muốn dời khỏi địa phương này thì nó lại thành ra một nơi mà thiên hạ rất quan tâm, một nơi đầy bí mật rùng rợn uy hiếp võ lâm.
Độc Cô Nhạn lại nghĩ tới thuyết nhân quả mà xét cho cùng thì Thuần Vu thế gia có tìm cách báo thù khốc liệt cũng không nên trách họ. Vì lẽ quần hùng các phái đảng trong thiên hạ đã gây cho họ một mối cừu hận sâu cay. Cuộc diễn biến ngày nay tức là cái quả của các nhân ngày trước.
Chàng đang mải ngẫm nghĩ nên Đoàn Hiếu Vân hỏi thế mà chàng vẫn chẳng trả lời ra sao, chỉ ậm ừ đối đáp một cách hồ đồ cho xuôi chuyện.
Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, hai người mối đi chừng được tám chín chục trượng. Trong khe nước vẫn yên lặng như tờ, yên lặng một cách kỳ dị, nghẹt thở. Trừ tiếng nước khe róc rách ngoài ra không có một tiếng động nào khác.
Hai người không nói gì, mà trong bụng bao nhiêu điều phỏng đoán đang nhộn lên. Hai người đều tự hỏi:
– Không hiểu trên cửa quan thứ ba sẽ xuất hiện những nhân vật lợi hại đến thế nào?
Đột nhiên có một làn ánh sáng xanh lè lấp loáng ở ngoài xa chừng

mười trượng. Ánh sáng chỉ lóe lên một cái rồi tắt ngấm. Ở trong khe núi tối tăm âm u, rùng rợn, mà lóe lên một tia lửa thì chẳng khác gì ánh ma trơi. Hơn nữa hai người đang lúc khẩn trương đến cùng cực nên đều cho là một hiện tượng khủng khiếp ...
Độc Cô Nhạn tuy hồi hộp trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng ung dung, chàng vờ như không để ý gì đến, chỉ tủm tỉm cười nói:
– Chắc phía trước kia là cửa quan thứ ba rồi đó.
Vẻ mặt ung dung của chàng dường như có một sức mạnh ổn định truyền vào thân thể Đoàn Hiếu Vân, khiến nàng buông một tiếng thở phào nhẹ nhõm.
Hai người chân không dừng bước vẫn tiếp tục tiến về phía trước. Khe núi quãng này hơi quanh co. Hai người lại đi năm sáu trượng nữa thì đột nhiên nghe có tiếng gió rít lên vèo vèo tạt vào mặt khiến hai người không khỏi run lên.
Hai người định thần nhìn lên thì bên trời ở phía xa xa đã thấy những chòm sao dày đặc lúc ẩn lúc hiện dường như hai người đã vào đến chỗ cùng tận khe suối.
Lúc này chẳng những đêm khuya tối mò, mà mây mù lại mờ mịt, trước mắt ngoài mấy trượng cảnh vật đã lờ mờ không nhìn rõ.
Độc Cô Nhạn vận hết mục lực để nhìn ra thì chàng trông thấy lờ mờ có những khuôn mặt người. Nhờ thị lực và thính lực cực kỳ linh mẫn, chàng đã đoán ra là mình gặp phải một bọn đông người đang rình rập ở phía trước.
Độc Cô Nhạn dừng bước lại dùng phép truyền âm nhập mật bảo Đoàn Hiếu Vân:
– Cường địch ở phía trước, Đoàn cô nương chớ có bạo động.
Đoàn Hiếu Vân bao nhiêu ý nghĩ sợ sệt đều tiêu tan hết. Nàng ung dung dùng phép truyền âm nhập mật đáp:
– Nhạn ca cứ vững tâm, tiểu muội cũng biết rồi.
Độc Cô Nhạn tinh thần ổn định, đột nhiên chàng rút trường kiếm ra. Bỗng nghe một trận cười ha hả vọng lại rồi có tiếng người trầm giọng quát:
– Đốt lửa lên ...!
Một tiếng dạ ran, rồi hỏa quang bốn mặt bùng lên.
Chớp mắt trong vòng hơn mười trượng ánh sáng rực rỡ. Nhưng vì mây mù dầy đặc, nên thị tuyến vẫn lờ mờ mà chỉ thấy cảnh âm u lạnh lẽo tưởng chừng như hãm thân mình trong địa ngục.
Độc Cô Nhạn vội vận thần công đảo mắt nhìn ra phía trước thì thấy khe nước dường như đã đến tận đầu. Ngoài hai chục trượng là một dãy đất có những gò đống trồi lên, coi chẳng khác một nơi hang núi.

Hình tượng này rất giống cảnh động phủ của Âm Thánh Lâm Thiên Lôi trên Lục Bản sơn. Hai bên vách núi có cắm tới mấy chục ngọn đuốc rất là tề chỉnh cho đến tận đầu vách đá.
Dưới những ngọn đuốc này có đến hơn hai chục người đứng thành hàng tưởng chừng như họ bày trận Trường Xà.
Độc Cô Nhạn thấy những người này rất nghiêm trang và có thứ tự khiến chàng không khỏi sợ run.
Những người này y phục giống nhau, họ đều mặc áo xanh và mặt bịt kín, nên trông không rõ diện mạo và nên canh của họ. Nhưng chàng cũng nhận rõ ra được có trai, có gái, có già có trẻ.
Độc Cô Nhạn ngẩn người ra một chút, rồi tay vung thanh trường kiếm, chàng tiến gần lại cười lạt hỏi:
– Phải chăng các vị giữ của quan thứ ba trong Quỷ Sầu giản.
Người đứng đầu hàng phía tả tiến ra một bước nói:
– Các hạ nói đúng đó.
Độc Cô Nhạn để ý nhìn kỹ người này thì chẳng có gì khác lạ. Nghe tiếng lanh lảnh, chàng biết là âm điệu của một người đàn bà.
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Phương giá là ai?
Người kia lạnh lùng quát lên:
– Các hạ đừng hỏi nữa. Hai vị đã vào qua được hai cửa quan. Bây giờ chỉ còn hai đường, các hạ chọn lấy một. Một là tiến vào cửa quan này, hai là bó tay chịu trói.
Độc Cô Nhạn cả cười nói:
– Tại hạ đã qua được hai cửa quan rồi, mà đến cửa quan thứ ba lại bó tay chịu trói, há chẳng đáng buồn cười ru? Độc Cô Nhạn này không phải là kẻ chịu cúi đầu khuất phục ai đâu.
Người đàn bà che mặt cất giọng the thé hỏi:
– Nếu các hạ biết rõ lợi hại thì chẳng có chi đáng buồn cười nữa. Vậy ta cho các hạ hay là chưa có người nào vào đến được của quan thứ ba. Ai ỷ mình có tuyệt kỹ tiến vào một cách khinh xuất thì chỉ có đường chết mà thôi.
Ngừng lại một chút mụ trầm giọng nói tiếp:
– Các hạ bó tay chịu trói thì có thể khỏi chết. Vậy các hạ nên nghĩ kỹ đi!
Độc Cô Nhạn vung thanh trường kiếm một cái dõng dạc cười đáp:
– Trước khi tại hạ tới đây đã không nghĩ gì đến chuyện sống chết nữa. Có điều ...
Chàng tiến gần thêm một bước dằn giọng hỏi:
– Tại hạ muốn biết trước tôn giá giữ địa vị gì trong Thuần Vu thế gia

rồi sẽ liệu.
Người đàn bà che mặt hắng giọng một tiếng rồi đáp:
– Được lắm! Các hạ sắp đến nơi rồi, dù ta có nói ra cũng chẳng hề chi. Ta chính là Thuần Vu tam phu nhân.
Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp.
– Bây giờ chắc các hạ có chết cũng nhắm mắt được rồi, không còn điều gì ân hận nữa.
Độc Cô Nhạn cười khanh khác nói:
– Tại hạ đã có duyên được gặp Nhị phu nhân và Ngũ phu nhân thì quả nhiên hai vị đó danh bất hư truyền, đều là những nhân vật bản lãnh phi thường. Bữa nay lại được gặp quý phu nhân trấn giữ đệ tam quan thì nhất định võ công phải vào hạng thần sầu quỷ khốc ...
Đoạn chàng giơ trường kiếm lên nói lớn:
– Xem chừng đệ tam quan này trông cậy vào số đông đánh ẩn đề thủ thắng.
Thuần Vu tam phu nhân cất giọng lạnh như băng đáp:
– Các hạ bỏ trường kiếm đi thôi!
Độc Cô Nhạn cười rộ đáp:
– Chờ khi nào tại hạ quả nhiên bị bại về tay bọn quý vị, khi ấy hãy bỏ trường kiếm cũng chưa muộn.
Thuần Vu tam phu nhân thét lên:
– Đệ tam quan này không tỷ đấu bằng binh khí hay ám khí với các hạ cũng không giao thủ bằng quyền cước, chưởng, chỉ. Vậy các hạ có để trường kiếm cũng thành vô dụng, chi bằng liệng vứt đi hay hơn.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Quý phu nhân nói thế thì kỳ thật! Tại hạ xin thỉnh giáo:
Bây giờ tại hạ vào đệ tam quan bằng cách gì?
Thuần Vu tam phu nhân cất giọng trầm đáp:
– Giản dị lắm! Chỉ cần khinh công tuyệt diệu là đủ. Các hạ hãy thi triển thân pháp phi thường để chạy qua đây là được.
Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn ra thì thấy hai hàng bó đuốc lửa cháy rần rần dài đến hơn mười trượng. Chàng tính khinh công mình có thể vọt tới nửa đường, rồi lấy đà nhảy đi cái nữa là hết.
Thuần Vu tam phu nhân lại tủm tỉm cười nói:
– Nơi đây nhiều người, nhưng không một ai động thủ với các hạ. Nếu các hạ qua đây bình yên vô sự thì được coi là đã vượt xong đệ tam quan ...
Mụ liền giơ tay trỏ vào phía trong nói:
– Phía trong Quỷ Sầu giản này là căn cứ của Thuần Vu thế gia. Các hạ chỉ cần đi qua cửa quan này nữa là được lão phu nhân xuống

thềm nghênh tiếp, đối đãi với các hạ vào hàng thượng tân ...
Độc Cô Nhạn không khỏi sinh lòng ngờ vực. Chàng tự hỏi:
– Bọn người đứng hai bên này nếu không động thủ thì đến làm gì đây?
Nghe Thuần Vu tam phu nhân nói thì điều kiện có thể dễ dàng, mà lại bảo tuyệt không một ai qua được là nghĩa làm sao? ...
Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì mối nghi ngờ của chàng được trả lời ngay.
Nguyên Độc Cô Nhạn chất nhìn thấy hai hàng người bịt mắt hai bên khẽ xoa bàn tay một cái, đứng quay mặt vào vác đá. Tuy không nhúc nhích mà khắc người nổi lên một làn mù trắng mỗi lúc một dầy đặc.
Độc Cô Nhạn là thầm:
– Bạch Diên Độc chưởng!
Ý nghĩ này vụt qua trong đầu chàng, khiến chàng không khỏi giật mình.
Bạch Diên độc chưởng chỉ lọt vào trong người một chút là mắc chứng ác tật ma phong không chữa được nữa. Đó là điều mà chàng đã biết rồi. Bất giác chàng lẩm bẩm:
– Cả hai dẫy người đến hơn bốn chục đứng dàn trâm một quãng đường dài mười trượng mà muốn giữ không cho một tia hơi trắng thấm vào da thịt là một việc không thể làm được.
Đồng thời lúc này dù chàng chẳng muốn tiến vào cửa quan cũng không được nữa, vì trong khe núi nhỏ hẹp này gió thổi rất mạnh. Bốn chục người kia chỉ vận công lục đẩy hơi độc ra là có gió thổi đưa đi, hễ ai hít vào một cái là mắc bịnh ngay. Thế thì hai người còn có đường nào mà trốn thoát được nữa.
Đột nhiên Thuần Vu tam phu nhân cười khanh khách nói:
– Độc Cô Nhạn! Đoàn Hiếu Vân! Bây giờ hai vị đã biết đệ tam quan lợi hại thế nào chưa?
Hai người nghe nói đều ngẩn người ra.
Độc Cô Nhạn lớn tiếng hỏi lại:
– Tại sao tam phu nhân lại biết danh hiệu tại hạ?
Thuần Vu tam phu nhân cười khanh khách đáp:
– Thuần Vu thế gia để ý đến các hạ từ lâu rồi. Bữa nay hai vị đã nguyện ý đến đây nộp mạng là một việc hay lắm.
Đột nhiên mụ lớn tiếng quát:
– Nếu muốn vượt qua thì phải vượt ngay đi, chỉ chậm một lát nữa là phải nhắm mắt chờ chết đó.
Độc Cô Nhạn động tâm. Một ý nghĩ khác lóe ra trong đầu óc chàng, Chàng tự nhủ:

– Chất độc Bạch Diên chưởng tuy lợi hại thật, nhưng không làm cho người chết ngay tức khắc. Nhiều lắm là làm cho Ngũ quan tan nát rồi chết dần mòn. Ít ra còn được một vài năm mới hết sống. Chứng bệnh này sở dĩ đáng sợ chỉ vì không có thuốc chữa song tình thế của mình hiện nay khác hẳn. Lê Vi Tử đã nghiên cứu được phương thuốc mà chỉ còn thiếu Kim Ty thảo. Nếu mình lấy được thứ cỏ này đem về thì dù có trúng phải Bạch Diên chưởng cũng chẳng có chi đáng sợ nữa. Lê Vi Tử luyện xong dược vật là lập tức mình lại lành mạnh như xưa.
Những ý nghĩ này xoay chuyển rất mau trong đầu óc Độc Cô Nhạn. Chàng liền đi đến quyết định. Chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Đoàn Hiếu Vân.
– Bây giờ chúng ta chỉ còn một con đường phải theo là mạo hiểm vượt qua đệ tam quan.
Chàng vừa nói nhẹ nhàng đưa cánh tay phải ra phía sau.
Đoàn Hiếu Vân chẳng có quyết định gì. Nàng thấy vậy liền tiến gần lại một bước, giơ cánh tay nhỏ nhắn lên đặt vào lòng bàn tay Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn không còn rảnh để mà suy nghĩ. Chàng quát lên một tiếng thật to rồi nắm tay Đoàn Hiếu Vân vọt người đi như tên bắn vào giữa hai hàng người che mặt trong Quỷ Sầu giản.
Thuần Vu tam phu nhân cười khanh khách. Giữa lúc Độc Cô Nhạn vọt mình đi, mụ thét lên một tiếng và phất tay áo một cái.
Hơn bốn mươi tên đồng thời cùng quát vang. Làn bạch khí ngưng tụ chung quanh mình họ lập tức tản ra bốn mặt để cho luồng gió thổi đi khắp nơi.
Độc Cô Nhạn cùng Đoàn Hiếu Vân lúc nhảy tung mình lên đã để tụ chân khí để hộ thân. Đồng thời hai người bế tắc hô hấp vọt đi như sao xa. Bóng người lơ lửng bay vào giữa đám mây trắng mù mịt rồi vượt qua.
Quả đúng như Độc Cô Nhạn đã ước lượng. Đoạn đường mười trượng tuy khá dài, nhưng thân pháp hai người mau lẹ phi thường chỉ lướt đi một cái là qua được.
Hai người đã tụ cường lực hộ thân lại nín thở, nên luồng hơi trắng của Bạch Diên chưởng chỉ ở ngoài thân thể mà thôi. Dù nó có dính vào da một chút mà mắc bệnh cũng chưa có gì đáng ngại.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 34
Qua ba ải hào kiệt lâm nguy

Hai người vượt qua khe nước liền dừng chân lại.
Độc Cô Nhạn thở phào một cái, chàng hỏi Đoàn Hiếu Vân:
– Đoàn cô nương! Cô có cảm thấy gì khác lạ không?
Đoàn Hiếu Vân dương cặp mắt mê ly nhìn Độc Cô Nhạn đáp:
– Tiểu muội không thấy chi hết. Theo ý kiến tiểu muội thì cửa quan này vượt qua một cách dễ chịu hơn cả.
Độc Cô Nhạn cũng có cảm giác như vậy. Chàng thử vận nội tức thì thấy khí huyết vẫn lưu thông, chân khí thoải mái ngũ tạng điều hòa, tuyệt không có chút chi khó chịu. Chàng rất lấy làm kỳ.
Độc Cô Nhạn định thần nhìn lại thì trước mắt chàng hiện ra một giải đất chừng mấy chục mẫu gò đống nổi lên, cây cối rậm rạp, vân vụ mịt mờ. Bên mặt toàn núi non trùng điệp. Giả tỷ không phải trải qua một khe núi hiểm trở là Quỷ Sầu giản thì nơi đây có thể nói là một nơi ẩn cư lý tưởng.
Vì đêm đã khuya mà lại mây mù dầy đặc nên không nhìn rõ cảnh vật nào khác. Nhưng trực giác của Độc Cô Nhạn chợt nhờ tới Kim Ty thảo, thứ cỏ đó hẳn ở trong vùng sơn cốc này. Chàng không muốn chần chờ ở đây lâu để gây nên những điều phiền phức rắc rối với bọn Thuần Vu thế gia và chỉ mong lấy được Kim Ty thảo vào tay rồi lập tức ra về.
Chàng khẽ bảo Đoàn Hiếu Vân:
– Cô nương! Việc tìm kiếm Kim Ty thảo là rất cần! Vậy chúng ta hãy lánh vào trong rừng một lúc đi.
Nhưng Độc Cô Nhạn lại nghĩ ngay đến vấn đề then chốt. Chàng cho rằng bất luận là Thuần Vu tam phu nhân hay một người nào trong Thuần Vu thế gia trấn giữ đệ tam quan cũng đều tưởng mình đến đây cùng một mục đích với quần hùng võ lâm từ bao nhiên năm nay, tức là để do thám căn cứ của họ, hoặc mưu đồ chuyện gì nguy hại đến họ, chứ không khi nào họ biết mình tới đây chỉ để tìm kiếm một thứ cỏ nội là Kim Ty thảo.
Rồi chàng đoán rằng:
– Thuần Vu tam phu nhân trấn giữ đệ tam quan thấy mình vào quan rồi, dĩ nhiên mụ phải cáo giác bọn Thuần Vu thế gia, hoặc mụ dẫn mọi người trở về tiếp viện. Chi bằng ta mượn thời cơ này để kiếm cho bằng được Kim Ty thảo rồi lập tức trở gót quay về.
Đoàn Hiếu Vân thuận theo ý chàng, nàng đáp:

– Phải rồi! không chừng Kim Ty thảo mọc ở trong rừng cũng nên.
Độc Cô Nhạn không dám chần chờ, chàng kéo Đoàn Hiếu Vân tung mình vọt đi.
Ngờ đâu lúc chân hai người vừa chuyển động thì nghe có tiếng người quát lờn:
– Đứng lại!
Độc Cô Nhạn sửng sốt quay đầu nhìn lại thì thấy Thuần Vu tam phu nhân đã dẫn bọn người áo xanh che mặt đến sau lưng, chỉ còn cách hơn một trượng.
Độc Cô Nhạn cười nhạt đáp:
– Phương giá lại còn điều chi dạy bảo? Bọn tại hạ đã qua được đệ tam quan rồi, phương giá bị lão phu nhân trách phạt nên dẫn bọn thuộc hạ tới đây để đánh loạn xà ngầu lên chăng?
Thuần Vu tam phu nhân trâm giọng thét lên:
– Nói càn! Chỉ cần các hạ vượt được đệ tam quan mà không bị chút nào thì phu nhân chúng ta sẽ xuống thềm nghinh tiếp. Có lý đâu ta đã nói rồi ăn lời được?
Độc Cô Nhạn cười lạt hỏi:
– Vậy phương giá thống lĩnh bọn thủ hạ rượt theo là có ý gì?
Thuần Vu tam phu nhân cười lạt đáp:
– Bọn ta đến đây để thu thập thi thể các hạ.
Độc Cô Nhạn tức quá la lên một tiếng rồi vung trường kiếm lên quát lớn:
– Ta cũng chắc các vị không phải là hạng người biết giữ tín nghĩa. Vậy các vị động thủ lẹ đi.
Thuần Vu tam phu nhân xua tay lia lịa đáp:
– Lão thân tuyệt không phải là người phản bội tín nghĩa đây. Chỉ vì hai vị chưa vượt qua được tam quan ...
Độc Cô Nhạn sửng sốt ngắt lời:
– Phu nhân nói vậy nghĩa là sao?
Thuần Vu tam phu nhân cười khanh khách đáp:
– Hai vị trúng độc nặng lắm và sắp chết đến nơi.
Độc Cô Nhạn nghe nói cả kinh lại thử vận khí điều tức một lần nữa xem thế nào. Sắc mặt chàng đột nhiên biến đổi. Những huyệt đạo khắp người đều chạy điều hòa, nhưng chân khí chỉ tới chỗ tam tiêu là cảm thấy đau nhói lên.
Thuần Vu tam phu nhân cười hỏi:
– Sao? Có đúng thế không? Hay là lão thân nói gạt để hăm dọa các vị.
Độc Cô Nhạn buông một tiếng thở dài, rồi quay lại ngập ngừng nói

với Đoàn Hiếu Vân.
– Đoàn cô nương! Cô nương thấy thế nào?
Thực ra chàng hỏi câu này là thừa, vì con người nội lực thâm hậu như chàng còn bị trúng độc thì dĩ nhiên Đoàn Hiếu Vân tránh thoát thế nào được? Chỉ có phần nàng trúng độc còn nặng hơn.
Quả nhiên Độc Cô Nhạn chưa dứt lời nghe Đoàn Hiếu Vân nhăn nhó la lên.
– Nhạn ca đừng bận tâm đến tiểu muội nữa ... Nhạn ca bỏ đi lẹ lên ... Tiểu muội khó lòng thoát nạn rồi.
Thương thế nàng phát mau quá. Nàng chưa dứt lời đã co rúm người lại ngồi phệt xuống đất.
Thuần Vu tam phu nhân đắc ý nổi lên tràng cười khanh khách.
Giữa lúc canh khuya giữa chốn thâm sơn tiếng vọng trong khe càng vang dội khiến cho âm điệu thêm vẻ hãi hùng.
Độc Cô Nhạn lạnh toát người. Chàng miễn cưỡng để tụ một hơi chân khí để thử áp chế độc thương. Nhưng chất độc này rất kỳ quái. Lúc nó chưa phát tác thì tuyệt không thấy gì hết. Vậy mà lúc mình phát giác ra trong người bị trúng thương thì chất độc đã lan đi khắp thân thể, dù có vận khí đè nén thì cũng đã muộn mất rồi.
Chàng cảm thấy thương thế ở Tam Tiêu phát triển rất mau lẹ, không áp chế còn khá, hễ vận chân khí để ngăn ngừa thì nó càng loang ra rất mau. Trong lúc huyệt đạo toàn thân đều cảm thấy đau nhức.
Thuần Vu tam phu nhân đủng đỉnh bước lại gần mụ chỉ đứng cách trong gang tấc tựa hồ để thưởng thức, để ngắm nghía hai con dã thỏ bị thương. Mụ hề hề hỏi:
– Ta coi chừng hai người là một đôi bạn tình thì phải?
Độc Cô Nhạn chẳng thèm cãi lại. Chàng cúi xuống nắm lấy vai Đoàn Hiếu Vân la lên:
– Đoàn cô nương! Đoàn cô nương! Cô nương cố gắng gượng một chút ...
Đoàn Hiếu Vân nằm co quắp dưới đất thều thào nói:
– Đại ca ơi! Chất độc này lợi hại vô cùng! Tiểu muội không chống nổi nữa rồi.
Độc Cô Nhạn lòng như se lại. Chàng nhăn nhó cười hỏi:
– Tiểu huynh đã thí nghiệm chất độc này không phải là Bạch Diên chưởng thuần túy mà còn pha chất độc khác nữa. Lệnh tôn là Nam Thiên Độc Thánh, chẳng lẽ cô nương không hiểu một chút gì về tính chất thuốc độc này ư?
Đoàn Hiếu Vân nở một nụ cười thê lương đáp:
– Về tính chất những hơi độc tiểu muội biết rất nhiều, nhưng hơi độc

này tiểu muội không sao hiểu được.
Nàng khẽ thở phào một cái rồi nói tiếp:
– Tiểu muội còn nhớ chúng ta đã nuốt một viên thuốc. Viên thuốc đó có thể giải được bách độc nhưng phải trong mười hai giờ mới công hiệu. Nếu thuốc đó mà vô dụng ... thì tiểu muội cũng không có biện pháp nào nữa ...
Tiếng nàng nói đã nhát gừng không liên tục tỏ ra nàng đã lâm vào tình trạng không thể chống đỡ được nữa rồi.
Thuần Vu tam phu nhân lại cười khanh khách nói:
– Bạch Diên chưởng nhiều lắm chỉ khiến cho hai vị trúng phải thành ra một căn bệnh, một thứ quái tật khó chữa mà thôi, nhưng vẫn có thể kéo dài mạng sống ít là bốn năm năm. Đối với những người đã xông vào tam quan ở Quỷ Sầu giản thì đâu có thể dùng phương pháp nhẹ nhàng thế được? ... Chất thuốc này không để cho các vị sống lâu thế đâu ...
Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Bấy giờ lão thân khuyên hai vị nên trở về đi thôi! ...
Độc Cô Nhạn ngửa mặt trông trời, gầm lên một tiếng dài, rồi chàng té huỵch xuống đất.
Đầu óc chàng còn nhớ tới bao nhiêu việc chưa xong. Nếu chàng chết đi thì chẳng cam tâm chút nào. Nhưng hiện giờ đã tới lúc chàng sắp chết đến nơi, công lực không còn cách nào để tụ lại được. Tứ chi bát mạch đều đau đớn như dần không chịu nổi. Chân khí trong huyệt Đan điền không vận lên được nữa. Cả đến tia sáng trong đầu óc cũng đã bắt đầu lu mờ.
Quỷ Sầu giản cực kỳ hiểm trấn trong chốn thâm sơn trong lúc đêm khuya, phong cảnh đã cực kỳ rùng rợn. Thêm vào đó ánh lửa chập chờn soi nhưng người bịt mặt trông chẳng khác ma quỷ hiện hình. Ngoài ra còn có hai người bị thương nằm khoèo dưới đất tạo nên một bức vẽ âm u khủng khiếp.
Đoàn Hiếu Vân cũng chưa cam tâm chịu chết. Nàng nghĩ đến người cha già đã đau khổ vì mình, nàng còn nhớ con Lão bạch mao, rồi nghĩ đến người mẹ ruột mà nàng chưa gặp mặt lần nào. Nàng tưởng chừng như đứt từng khúc ruột.
Đoàn Hiếu Vân giẫy giụa người nàng lăn đến bên Độc Cô Nhạn cất tiếng gọi yếu ớt:
– Đại ca! ...
Độc Cô Nhạn thở phào một cái. Lòng chàng kích động, chàng nắm lấy tay Đoàn Hiếu Vân run run nói:
– Vân muội! ... Tiểu huynh đối với Vân muội rất lấy làm hối hận.

Đoàn Hiếu Vân để chàng nắm lấy hai tay, người nàng xích lại gần thêm miệng ngập ngừng nói:
– Không! ... Bây giờ đừng nói thế nữa.
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Tiểu huynh tuy còn nhỏ tuổi nhưng vốn là người cô đơn cao ngạo tự phụ.
Trước nay tiểu huynh làm việc gì không khi nào hối hận. Nhưng hiện nay tiểu huynh có điều oán hận, chết cũng không nhắm mắt được.
Đoàn Hiếu Vân buồn rầu hỏi lại:
– Điều chi vậy?
Độc Cô Nhạn bần thần đáp:
– Đáng lẽ tiểu huynh phải nghĩ đến trước kết quả ngày nay mà không đưa tiểu muội tới đây mới phải, sao tiểu huynh không đi kiếm lệnh tôn để chữa bịnh cho Vân muội mà lại đưa Vân muội vào chỗ chết này ...
Đoàn Hiếu Vân trên môi thoáng hiện nụ cười khoan khoái nói:
– Nhạn ca đừng nói thế. Trước nay tiểu muội làm việc gì rồi sau thường sinh lòng hối hận mà việc bữa nay thì trái lại tiểu muội không hối tiếc gì nữa.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Tại sao vậy?
Đoàn Hiếu Vân ra chiều e lệ. Nàng ngập ngừng hỏi lại:
– Nhạn ca hãy nói trước đi! ... Nhạn ca ... có ưa tiểu muội không?
Độc Cô Nhạn hơi nhíu cặp lông mày hỏi:
– Vận muội nói câu này ... là có ý gì?
Đoàn Hiếu Vân nét mặt rầu rầu đáp:
– Tiểu muội từ thủa nhỏ chiếc thân cô độc. Nhạn ca thử tưởng tượng coi tiểu muội không biết mẫu thân ngay từ hồi thơ ấu, phải nương tựa vào phụ thân mà trưởng thành. Tình cảnh con người thiếu tình mẫu tử đau khổ thế nào? Nhân thế mà tiểu muội tự xưng là Cô độc nữ! ...
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Về điểm này tiểu huynh cũng giống Vân muội. Tình thật mà nói thì hoàn cảnh của tiểu huynh còn xót xa hơn Vân muội một tầng. Vân muội còn có gia gia săn sóc cho từng ly từng tý, lại chẳng quản đường xa diệu vời, vạn hải thiên sơn đi kiếm thuốc trị bệnh cho Vân muội, còn tiểu huynh đây ...
Chàng cảm khái thở dài nói tiếp:
– Tiểu huynh từ thủa nhỏ là đứa trẻ bị bỏ rơi, thậm chí tên họ mình là gì, quê quán nơi đâu cũng không biết nữa.

Đoàn Hiếu Vân ngẩn người ra một chút rồi hỏi:
– Đại ca chẳng có tên Độc Cô Nhạn, là gì đó?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Đúng thế! Tiểu huynh là Độc Cô Nhạn, lại tự xưng là Cô Độc hiệp, nhưng thực ra không phải là tên họ thực đâu.
Hai người chẳng thèm để ý đến bọn Thuần Vu tam phu nhân còn canh giữ ở bên mình nữa hay không, cứ thản nhiên nói chuyện với nhau chẳng úy kỵ gì hết. Vì hai người cũng biết rằng trước tình trạng này chẳng còn đường nào tránh khỏi cái chết, chỉ chờ nhắm mắt nữa mà thôi. Thần chết đã gần kề. Họ còn cách tử thần một quãng đường thời gian ngắn ngủi, nên họ chẳng ngần ngại gì mà không phô bày tâm sự.
Đoàn Hiếu Vân "Ồ" lên một tiếng. Nàng xích lại gần hơn nữa nói:
– Nếu vậy thì đại ca còn đáng thương hơn tiểu muội ư ...
Độc Cô Nhạn chấn động tinh thần đáp:
– Đáng thương ư? ... Tiểu huynh không thấy mình có gì là đáng thương, mà chỉ hận mình là bất tài. Mình đã được trời phú cho trí tuệ cao minh khác thường mà vẫn để tính mạng lọt vào tay yêu ma này ... Chàng thở dài nói tiếp:
– Giả tỷ tiểu huynh đã bớt ra một tháng trời trong những năm tháng trước đây để nghiên cứu việc dùng độc dược thì bữa nay đâu đến nỗi đi vào kết quả bi thảm này? ...
Thuần Vu tam phu nhân đứng bên đắc ý cười nói:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi nói thế chẳng hóa ra là tự mãn thái quá ư? ... Thuần Vu thế gia ta đã tập trung bao nhiêu kinh nghiệm, bao nhiêu trí tuệ để nghiên cứu chất độc này cũng phải mất một khoảng thời gian hàng mấy năm trời mới chế luyện xong. Thế mà ngươi bảo chỉ phí một tháng trời thì làm cóc gì được?
Độc Cô Nhạn lạnh lùng hắng dặng một tiếng, chứ không trả lời. Chàng không có thì giờ để đối đáp vời mụ yêu phụ. Hơn nữa chàng sắp chết đến nơi, không còn muốn đem thiên tài của mình ra mà phô trương với hạng người này.
Đoàn Hiếu Vân mơ màng nằm sát vào lòng Độc Cô Nhạn mắt nàng mờ đi vì ngần lệ dương lên nhìn chàng. Nàng nói bằng một giọng u buồn.
– Đại ca ơi! ... Chắc đại ca nhớ song thân lắm đấy nhỉ? ...
Độc Cô Nhạn sửng sốt đáp:
– Nhớ ư? ... Tiểu huynh chỉ hận người mà thôi ...
Đoàn Hiếu Vân sửng sốt hỏi lại:
– Ủa! ... Tại sao vậy?

Độc Cô Nhạn hậm hực la lên.
– Còn tại sao nữa? Người ta đã sinh hạ tiểu huynh lại đem vứt bỏ. Chẳng lẽ còn muốn tiểu huynh hiếu thuận tưởng nhớ đến họ ư?
Đoàn Hiếu Vân không biết nói thế nào nữa.
Nàng không phân tách được lời nói của Độc Cô Nhạn là phải hay quấy.
Người đã sanh con lại đem con bỏ chợ dĩ nhiên là một việc làm chẳng hay ho gì, nhưng bề nào cha mẹ vẫn là cha mẹ. Kẻ làm con mà oán hận cha mẹ thì dường như có điều không thỏa đáng.
Đoàn Hiếu Vân nghĩ tới đây thì ý chí nàng đã bắt đầu lờ mờ. Chân tay nàng lần lần vận động không linh hoạt nữa. Nàng tự biết thời gian còn sống trên đời chẳng còn được mấy chốc nữa. Nàng cố cựa quậy để đặt đầu lên bụng Độc Cô Nhạn, rồi nói bằng một giọng rất thê lương:
– Chúng ta cũng chẳng nên nói đến chuyện này nữa ... Đại ca ... có thích tiểu muội không?
Đối với Độc Cô Nhạn, đây là một vấn đề rất khó trả lời. Chàng thở dài ngập ngừng đáp:
– Dĩ nhiên là ta thương yêu Vân muội ... Trước nay tiểu huynh không có một người bạn tri kỷ, không một người thân thích, mà bây giờ sắp chết lại có một nghĩa muội ...
Đoàn Hiếu Vân nhíu cặp lông mày liễu ngắt lời:
– Không phải tiểu muội có ý vậy đâu ...
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Vân muội khống nói vậy thì nói thế nào?
Đoàn Hiếu Vân đỏ mặt lên đáp:
– Tiểu muội muốn hỏi Nhạn ca có yêu tiểu muội không?
Nàng bị tử thần uy hiếp nên phế bỏ cả nỗi thẹn thùng, buột lời tâm sự nói ra như vậy.
Độc Cô Nhạn trong lòng kinh hãi, chàng ấp úng hỏi lại:
– Sao lúc này Vân muội còn hỏi đến chuyện đó? ...
Độc Cô Nhạn ra chiều khó chịu, cố gắng nói lớn hơn:
– Tiểu muội muốn biết điều đó. Chỉ cần đại ca trả lời dứt khoát một tiếng là xong.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Tiểu huynh có nói hay không thì cũng chẳng ích gì cho Vân muội. Chúng ta chết đến nơi rồi Vân muội còn chuốc lấy phiền não vào lòng mà chi?
Đoàn Hiếu Vân ra chiều thất vọng, nàng nói bằng một giọng yếu ớt và đứt đoạn:

– Nếu Nhạn ca có lòng yêu tiểu muội thì chúng ta ... chết xuống âm cung sẽ làm vợ chồng ... Còn đại ca không yêu tiểu muội thì tiểu muội sẽ thành một cái cô hồn lạc lõng, hay một con dã quỷ phiêu lưu ...
Độc Cô Nhạn đáp:
– Vân muội! Tiểu huynh ... chỉ có thể coi Vân muội là nghĩa muội được thôi, chứ không thể tiến thêm một bước nữa về mối quan hệ giữa đôi ta.
Đoàn Hiếu Vân buông một tiếng thở dài não ruột nàng gắng gượng la lên:
– Đại ca thật là ... tâm địa ...
Hai tay nàng buông ra lăn đi mấy thước.
Nguyên độc thương của nàng đã đến tình trạng không chống đỡ được nữa.
Giả tỷ nàng không chờ ở Độc Cô Nhạn một câu trả lời tối hậu thì nàng không còn gượng gạo được nữa và đã hôn mê từ trước rồi.
Bây giờ nàng nghe Độc Cô Nhạn ngỏ lời cự tuyệt, trái tim nàng như bị bóp nghẹt bao nhiêu chân khí đề tụ bỗng bị tiêu tan hết, lập tức khí huyết chạy ngược đường khiến nàng mê đi.
Thuần Vu tam phu nhân vẫn như con ma xó đứng bên ám ảnh. Mụ thấy vậy bật lên tràng cười khanh khách nói:
– Độc Cô Nhạn! ... Lão thân nghe danh ngươi từ lâu. Bữa nay được gặp mặt mới biết tiếng đồn quả không ngoa. Con người lạnh lùng như ngươi thiệt là có một ...
Độc Cô Nhạn vừa đau thương vừa tức giận. Đột nhiên chàng gầm lên một tiếng, vận hết dư lực phóng ra một chưởng nhắm Thuần Vu tam phu nhân đánh tới.
Tuy độc thương đã phát tác trong người và chàng đã lâm vào tình trạng không chống đỡ được nữa, nhưng tiềm lực của chàng thâm hậu phi thường phát chưởng của chàng vẫn còn kinh thiên động địa uy mãnh đến tan bia vỡ đá.
Thuần Vu tam phu nhân cả cười nói:
– Độc Cô Nhạn! Tuy ngươi đáng kể là một tay thiếu niên kỳ hiệp đệ nhất võ lâm. Võ công ngươi khiến cho người ta phục sát đất. Nhưng trong con mắt lão thân thì ngươi lại chưa đâu vào đâu ...
Mụ không né tránh cũng không đỡ gạt để mặc cho phát chưởng đánh xuống người mình.
Độc Cô Nhạn đã vận Ngũ hành công lực để phóng ngũ hành thần chưởng, tuy công lực chàng bị độc thương phát tác đã giảm đi nhiều nhưng vẫn phóng ra được một làn hào quang ngũ sắc trông hoa cả

mắt, Nhưng Thuần Vu tam phu nhân chỉ thấy tà áo bay phất phới, mụ vẫn thản nhiên như không thấy gì. Không ngờ phát chưởng tan bia vỡ đá mà đối với mụ chỉ hiu hiu như cơn gió thoảng.
Độc Cô Nhạn trong lòng thê thảm. Chàng la thầm:
– Hỏng rồi! Hỏng rồi! Độc Cô Nhạn này uổng một đời tài hoa tuyệt thế. Ai có ngờ đâu mình lại lượm được kết quả như ngày nay? Chết ở dưới tay một mụ mình đeo ác tật đã là nhục nhã, huống chi còn bị mụ khinh khi lại còn nhục nhã hơn.
Thuần Vu tam phu nhân chờ cho phát chưởng tiêu tan rồi mụ mới trầm giọng quát lên:
– Quả nhiên ngươi có chỗ phi thường. Độc thương đã phát tác mà ngươi còn phóng ra được chưởng lực kỳ công độc đáo như vậy thì thật trên đời chưa có ai.
Độc Cô Nhạn! Ngươi còn phóng được phát chưởng nữa chăng? Phát chưởng vừa rồi đã vô dụng thì bây giờ dù có phóng chưởng được nữa, chàng cũng chẳng dại gì mà làm việc ngớ ngẩm đó. Nhưng chàng cũng không đành nhắm mắt chờ chết.
Độc Cô Nhạn lại thu hết tàn lực còn sót lại để ra một chiêu độc thủ. Dù chàng chẳng đánh chết được mụ đàn bà che mặt độc ác kia thì ít ra cũng khiến mụ phải bị trọng thương chàng mới cam tâm nhắm mắt. Đột nhiên chàng nhớ tới Kim Sa chưởng.
Thế rồi chàng vung tay ra bốc lấy một nắm sa thạch, chàng vận dụng thần công về kim sa chưởng vào bàn tay phải.
Nhưng đáng thương thay chàng đã vận dụng toàn bộ lực mà sa thạch trong tay không hiển hiện sắc vàng lên. Đồng thời mắt tối sầm lại rồi công lực giảm bớt đi dần dần.
Dù người công lực thâm hậu đến đâu mà đã lâm vào tình trạng không chống chọi được nữa thì đành chịu thua. Chàng buông một tiếng thở dài. Hai mắt nhắm lại chàng đã hôn mê bất tỉnh.
Cả thế giới trước mắt chàng biến thành một màu ảm đạm, lờ mờ. Đầu óc chàng trống rỗng khác nào một viên đá rơi xuống vực sâu không đáy cho đến lúc nhất nhất đều yên lặng. Chàng trở thành hoàn toàn vô tri giác.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 35
Cuộc do thám Thuần Vu Thé Gia

Không hiểu Độc Cô Nhạn mê đi đã bao lâu. Thời gian giống như đã qua cả một trăm năm, lại tựa hồ mới trong nháy mắt. Chàng mơ màng hồi tỉnh. Đầu óc bàng hoàng, chàng chẳng hiểu hiện mình ở đâu. Chàng cũng chẳng biết là mình còn sống hay đã chết rồi. Có điều chàng đã khôi phục lại tri giác và đầu óc đã nêu ra nhiều vấn đề. Thoạt tiên chàng cần biết ngay là mình hiện đã xuống địa ngục hay còn ở nhân gian?
Chàng muốn kêu lên một tiếng thật to nhưng không phát ra thanh âm được.
Chàng toan cất tay mà hai cánh tay mỏi nhừ. Chàng muốn nhìn cảnh vật trước mắt, nhưng chỉ thấy một màu tối đen như mực, ngoài ra không thấy chi hết, đồng thời chàng phát giác ra các huyệt đạo toàn thân đều bị kiềm chế. Cả cặp mắt cũng bị một mảnh vải bưng chặt. Thảo nào chàng chẳng nhìn thấy gì cả.
Những việc xảy ra trước và sau khi trúng độc lần lượt hiển hiện lên trong đầu óc chàng.
Độc Cô Nhạn xác định ngay được một việc đích thực là mình còn sống ở nhân gian chứ chưa chết. Nếu không thì làm sao chàng hiểu được những huyệt đạo mình bế tắc và cặp mắt bị bịt chặt.
Chàng đã xác định được là mình còn sống thì việc đầu tiên là thở để tụ công lực để coi tình hình trúng độc của mình còn có thể dùng chân khí để phá giải huyệt đạo được hay không?
Nhưng chàng lập tức phát giác ra rằng những nỗ lực này hoàn toàn vô ích.
Chàng đã biến thành người bị phế hết võ công. Bất luận chàng vận dụng kình lực bằng cách nào thì cũng không thể tụ chân khí vào trong huyệt đan điền được.
Chàng tự nghĩ tới mấy điểm khiến mình biến thành con người thế này. Điểm thứ nhất là:
chất độc phát tác, thứ hai là võ công bị phế bỏ, thứ ba là mình bị điểm huyệt bằng một thủ pháp đặc biệt.
Độc Cô Nhạn chỉ trông vào sự phỏng đoán, mà không xác định được hiện mình thế nào. Nếu võ công bị phế bỏ thì thà chết đi còn hơn là sống. Tuy chàng không biết rõ mình ở đâu nhưng cũng đoán được là đang ở trong Thuần Vu thế gia.
Trong thời gian chớp nhoáng mà không biết bao nhiêu mối nghi ngờ chồng chất lên đầu óc chàng.
Độc Cô Nhạn nhớ rõ lời Thuần Vu tam phu nhân đã bỏ chàng không sống được bao lâu nữa. Vậy hiển nhiên là chất độc kịch liệt này có thể đưa người vào cõi chết.

Chàng tự hỏi:
– Tại sao mình lại chưa chết?
Phải chăng sau khi chất độc làm cho mình hôn mê, rồi bọn người Thuần Vu thế gia lại lấy thuốc giải cho uống để cứu sống mình? Hay là Thuần Vu tam phu nhân cố ý nói dối mình chứ chất độc này không làm chết người?
Độc Cô Nhạn liên tưởng đến Đoàn Hiếu Vân. Đó là một điều quan trọng thứ nhất sau khi chàng tỉnh lại. Tình trạng nàng hiện thời ra sao? Nàng còn sống hay nàng chết rồi và hiện ở nơi đâu?
Cặp mắt chàng bị băng tấm vải đen nên bất luận cái gì cũng không nhìn thấy nữa. Nhưng nhờ ở trực giác và ở lỗ tai, chàng có cảm giác là dường như mình đang ở một gian phòng, nằm duỗi chân trên giường đệm mềm nhũn. Trong phòng rất tĩnh mịch, rõ ràng chỉ có một mình chàng.
Độc Cô Nhạn từ từ suy nghĩ, đột nhiên chàng tỉnh ngộ nhớ ra một điều:
Sở dĩ người nhà Thuần Vu thế gia không muốn đưa mình cùng Đoàn Hiếu Vân vào đất chết vì bọn họ đang muốn lợi dụng mọi người làm nanh vuốt để len lỏi vào khắp chốn giang hồ. Bọn họ lại có phương pháp để kiềm chế bọn nanh vuốt. Nào ác tật ma phong, nào chất độc âm tà, đều có thể khiến cho nhân vật võ lâm phải khuất phục nghe lời họ sai khiến.
Độc Cô Nhạn càng suy nghĩ càng cảm thấy có lý. Bọn Thuần Vu thế gia lợi dụng ác tật ma phong hoặc khí độc âm tà để kiềm chế chàng cùng Đoàn Hiếu Vân. Tiến thêm bước nữa, chúng lợi dụng Đoàn Hiếu Vân để bức bách Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình cũng phải chịu ép một bề.
Chàng nhận thấy thủ đoạn này rất thâm độc, nhưng chàng không khỏi cười thầm, bụng bảo dạ:
– Tuy bọn họ đều mưu sâu kế độc nhưng đối với ta chẳng có ích gì. Nào, tật bệnh nào khí hàn độc uy hiếp sao được Độc Cô Nhạn này. Đau khổ hay chết chóc cũng không hăm dọa được Độc Cô Nhạn. Vậy thì muốn lợi dụng được Độc Cô Nhạn phải bán mình phụng sự Thuần Vu thế gia là một việc so với lên trời còn khó khăn hơn nhiều.
Nhưng chàng không khỏi cảm thấy nỗi thảm đạm thê lương, vì nếu chàng cự tuyệt lời yêu cầu của Thuần Vu thế gia thì khó lòng tránh khỏi cái chết. Còn sống mà ra khỏi Quỷ Sầu giản thì e rằng không thể được.
Trước mắt chàng vô số bóng người xuất hiện, nào Thiết Huyền tu sĩ Uông Công Lăng, Thiên Long tăng Vô Danh Tẩu, nào mẹ con Thẩm

Thiến Hoa, nào Lâm Nguyệt Thu, nào Tứ Bất hòa thượng, nào Thiên Nam Độc Thánh ...
Bất thình lình trực giác chàng cảm thấy có người tiến vào phòng. Tuy chàng không nghe thấy một chút thanh âm, song đó là cảm giác rất chân thực.
Độc Cô Nhạn ngưng thần nín thở, lẳng lặng chờ xem diễn tiến.
Quả nhiên, một bàn tay run run sờ lên mặt chàng. Chàng rất lấy làm kỳ lạ bàn tay này nhỏ nhắn mà lạnh toát, run bần bật không ngớt, khiến cho động tác phát ra một chút thanh âm nhỏ xíu. Giả tỷ chàng ở nơi khác mà không phải là Quỷ Sầu giản của Thuần Vu thế gia thì chàng cho ngay là gặp phải ma quỷ hiện hình.
Độc Cô Nhạn không lên tiếng. Thực ra chàng không thể phát ra thanh âm được mà cũng không thể di động tấm thân. Chàng đành để mặc ai muốn làm thế nào thì làm mà chỉ lắng tai nghe ngóng.
Bàn tay lạnh như băng tiếp tục sờ mó mặt chàng hồi lâu rồi khẽ buông một tiếng thở dài. Tiếng thở dài rất khẽ khó mà nghe thấy được ... Bàn tay đó cỡi tấm khăn đen bịt mặt cho Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn xiết đỗi nghi ngờ. Chàng tự hỏi:
– Người này rõ ràng là gia nhân Thuần Vu thế gia, mà sao bàn tay họ lại lạnh toát và run bần bật? Họ sờ soạng má mình hồi lâu là một hành động cổ quái và không hiểu vì lẽ gì?
Cặp mắt chàng được cởi tấm khăn bịt đen ra rồi, nhưng cởi hay không thì cũng vậy thôi chẳng có chi khác nhau, vì trong phòng tối đen như mực, thậm chí dơ bàn tay lên cũng không nhìn rõ ngón. Vả lại, huyệt đạo bị bế tắc, nội công do đó mà không phát huy được. Chàng chẳng khác gì người thường không biết võ công, thị lực chàng lúc này cũng chẳng tinh nhuệ hơn ai. Thêm vào đó cặp mắt chàng bị bịt lâu quá rồi, bây giờ được cởi mở, chỉ thấy quáng lòa, ngay giữa ban ngày cũng chưa chắc đã nhìn rõ cảnh vật.
Độc Cô Nhạn cảm thấy có một bóng đen lờ mờ ngời ở bên mình. Trực giác của chàng còn cảm thấy người đó che mặt và mình mặc áo xanh, giống như mọi nhân vật Thuần Vu thế gia, người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ.
Chàng nhắm mắt lại, đã không có sức kháng cự thì để mặc ai muốn làm gì thì làm.
Người kia vẫn yên lặng.
Độc Cô Nhạn tuy không trông rõ tướng mạo y, nhưng chàng nghe rõ tiếng hô hấp của người này mỗi lúc một nặng nề, cấp bách. Hiển nhiên trong lòng y đang cực kỳ khích động.
Đột nhiên một chuyện bất ngờ lại xảy ra Số là Độc Cô Nhạn cảm

thấy một giọt nước mắt giá lạnh rơi xuống má chàng. Người này đã khóc rồi.
Đó là một điều mà Độc Cô Nhạn dù tinh thần có sáng suốt đến đâu cũng không hiểu thấu được.
Chàng tự hỏi:
– Tại sao y khóc? Vì lẽ gì y lại rơi nước mắt xuống mặt ta?
Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Ngũ phu nhân trong Thuần Vu thế gia chàng đều đã gặp cả. Nhưng những mụ này đã có ấn tượng trong óc chàng là nhưng người tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn dường như đã mất hết nhân tính biến thành yêu phụ.
Nhưng người này khác hẳn ...
Độc Cô Nhạn lại hé mặt ra một chút. Cái mà chàng phân biệt được là bóng người lờ mờ che mặt mình mặc áo xanh này có một mớ tóc rũ xuống bên tai, chàng đoán chắc y là một người đàn bà. Chàng tự hỏi:
– Mụ là ai? Mình ở chỗ nào trong Thuần Vu thế gia?
Người đàn bà che mặt lại nhỏ thêm hai hạt lệ qua tấm khăn đen rơi xuống, rồi mụ lại buông một tiếng thở dài rất khẽ.
Độc Cô Nhạn muốn mở miệng hỏi cho biết rõ vì lẽ gì mụ lại khóc thầm.
Nhưng chàng đã chẳng cử động được lại khôn bề mở miệng. Chàng đành ôm mối hoài nghi để lắng nghe tình hình phát triển.
Người đàn bà che mặt vẫn cúi đầu không nói gì. Ngoại trừ cử động sờ vào mặt chàng, mụ lại chảy nước mắt hay thở dài. Chàng không hiểu mụ than thở cho thân thế mụ hay là mụ có chỗ đồng tình với chàng.
Trong phòng tĩnh mịch không một tiếng động. Thỉnh thoảng mới có cơn gió thổi qua cửa sổ rì rào không còn một tiếng động nào khác. Bốn bề tĩnh mịch, một cảnh tĩnh mịch nặng nề lúc canh khuya.
Độc Cô Nhạn không hiểu mình mê đi đã bao lâu, nhưng dần dần chàng đã cảm giác được cảnh tượng trong phòng. Chàng biết đây là phòng ngủ có cửa vào và cửa sổ, bên ngoài là vòm trời chiếu sáng lờ mờ, không giống như sơn động, thạch thất, hay là Quỷ Sầu giản, một nơi không nhìn thấy ánh mặt trời.
Cách trấn thiết trong phòng rất giản dị, chỉ có một cái bàn và một cái giường nằm. Độc Cô Nhạn đang nằm trên giường, một người đàn bà áo xanh che mặt ngồi ở cạnh giường cúi đầu xuống chăm chú nhìn chàng.
Cảnh tượng vẫn y nguyên. Thời gian lặng lẽ trôi một lúc khá lâu nữa thì người đàn bà áo xanh che mặt bỗng từ từ đứng lên thả bước trong phòng.

Bước chân rất khẽ, không phát ra một chút thanh âm. Chàng có cảm tưởng đang lúc nữa đêm ma quỷ hiện hồn.
Độc Cô Nhạn tuy không nhìn rõ dung mạo người đàn bà, nhưng coi cử chỉ của mụ, chàng biết rõ mụ đang lao tâm khổ tứ trước một vấn đề trọng đại khó bề quyết định.
Sau cùng người đàn bà che mặt lại ngồi xuống cạnh giường. Hai tay mụ run bần bật nắn vào các huyệt đạo khắp người chàng.
Độc Cô Nhạn lấy làm kinh dị. Chẳng những chàng kinh dị về cách đối đãi với chàng như vậy mà chàng còn kinh dị về thủ pháp nắn huyệt đạo đặc biệt khác người của mụ.
Đồng thời một luồng lực đạo của mụ nắn bóp huyết hạch khiến chàng phát giác ra mụ có một nội lực khác thường chẳng kém gì Nhị phu nhân và tam phu nhân. Chàng đoán ngay người đàn bà che mặt này là một nhân vật trọng yếu trong Thuần Vu thế gia. Có thể mụ là đại phu nhân, tứ phu nhân hay là Lục, Thất phu nhân gì gì đấy ...
Đầu óc Độc Cô Nhạn tiếp tục nghĩ quanh nghĩ quẩn. Đồng thời chàng vẫn tiếp thụ cử động nắn huyết mạch của người đàn bà che mặt.
Chẳng bao lâu chàng đã đề tụ được một chút công lực. Công lực của chàng tiếp xúc với ngón tay của người đàn bà che mặt vận chuyển khiến cho tinh thần lạnh toát cứng đơ của chàng dần dần khôi phục lại.
Sau Độc Cô Nhạn cảm thấy tình trạng trúng độc đã biến mất. Tuy người còn mệt nhọc, nhưng cảm thấy cực kỳ thoải mái, chẳng khác gì người bị trọng bệnh vừa khỏi, thân thể nhẹ nhõn và khoan khoái vô cùng.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, người đàn bà che mặt từ từ thu tay về. Mụ chép miệng thở dài khẽ gọi:
– Độc Cô Nhạn ngươi đã nghe được thanh âm của ta chưa?
Độc Cô Nhạn sửng sốt chàng lẳng lặng không nói gì. Thực ra lúc này chàng đã có thể mở miệng nói được, vì người đàn bà che mặt nắm huyệt đạo trong khắp người chàng đã được giải khai toàn bọ.
Hơn nữa lúc người đàn bà che mặt nắn bóp, chàng đã vận khí hồi lâu, chỗ nào khó chịu dần cũng được giải trừ hết. Hiện giờ ngoài sự nhọc mệt ra chàng không thấy chỗ nào đau khổ nữa.
Chàng càng lấy làm lạ hơn nữa là mình đã bị trúng phải ác tật ma phong mà sao chưa bị khí âm hàn làm tổn thương công lực, Thuần Vu thế gia đối với chàng thế nào, bọn họ còn muốn dùng phương pháp nào để kiềm chế chàng, hoặc xử trí chàng bằng cách nào? Chàng không đoán ra được.

Độc Cô Nhạn giữ vững lập trường để cho lời nói không lung lạc ý chí, nên chàng nhắm mắt lại không nói gì.
Người đàn bà che mặt lại cất tiếng hỏi rất khẽ:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi vẫn chưa hồi tỉnh ư?
Thanh âm mụ rất ôn nhu và đượm vẻ thê lương, Độc Cô Nhạn không khỏi động tâm ...
Người đàn bà lại thò mười đầu ngón tay vuốt má chàng, hai giòng châu lệ lạnh ngắt nhỏ xuống. Bây giờ Độc Cô Nhạn đã nghe rõ tiếng nghẹn ngào của đối phương.
Tình trạng bi ai của người đàn bà đã truyền nhiễm sang Độc Cô Nhạn khiến lòng chàng se lại. Chàng cũng muốn khóc lên, song chàng cũng cố nhẫn nại.
Độc Cô Nhạn vẫn lặng lẽ không lên tiếng:
Người đàn bà che mặt đột nhiên nghiến răng khẽ la:
– Tam tẩu! Thủ đoạn của ngươi thật là tàn ác! ...
Tiếng la thầm rất khẽ. Độc Cô Nhạn gần trong gang tất mà cơ hồ nghe không rõ. Những tiếng về sau chàng chẳng nghe thấy chi hết, khác nào tiếng ú ớ của người trong mộng.
Độc Cô Nhạn lại càng ngạc nhiên. Động tác và ngôn ngữ của người đàn bà này có thể xác định là mụ đồng tình với mình. Nhưng vì lẽ gì?
Độc Cô Nhạn lại phân tách tiếng gọi “Tam tẩu” tất nhiên là để chỉ Thuần Vu tam phu nhân. Do đó chàng xác định mụ là người bằng hàng với Thuần Vu tam phu nhân, song còn là đàn em. Vậy thì mụ là Tứ phu nhân hoặc Lục, Thất phu nhân ...
Người đàn bà che mặt lại đưa hai tay ra nhẹ nhàng nắn bóp huyệt mạch cho Độc Cô Nhạn. Có điều lần này mụ tăng gia cường lực hơn một chút.
Độc Cô Nhạn càng cảm thấy thoải mái dễ chịu và nội lực trong người khôi phục mau chóng hơn. Chàng nhận biết toàn bộ người chàng gần hoàn hảo như trước.
Người đàn bà che mặt lại nhẹ nhàng thu tay về rồi cất giọng ôn hòa hỏi:
– Bây giờ ta chắc ngươi nghe thấy rồi?
Độc Cô Nhạn vẫn nhắm chặt hai mắt không nói nửa lời.
Người đàn bà che mặt vuốt má chàng nói:
– Bao nhiêu huyệt đạo trong người ngươi đã giải khai hết bây giờ chắc ngươi còn mệt mỏi quá độ nữa mà thôi. Ngươi chỉ cần nghỉ ngơi trong ba ngày là có thể gắng gượng đi lại được.
Độc Cô Nhạn vẫn nhắm mắt khôn trả lời. Đồng thời chàng cố gắng thở rất khẽ chỉ cho hơi mũi chỉ còn thoi thóp, lúc đứt lúc nối tỏ ra

mình chưa tắt hơi và hãy còn sống. Nhưng trong lòng chàng không khỏi cười thầm vì chàng đã thử thì thấy thần công khôi phục lại hết rồi, chàng chẳng khác gì lúc mới đến Quỷ Sầu giản trên núi Nhạn Đãng. Thế mà chàng lại giả vờ sức cùng lực kiệt thì trách sao chàng chẳng buồn cười.
Người đàn bà che mặt lại ấp úng gọi:
– Độc Cô Nhạn! Độc Cô Nhạn! Ngươi thật giống như chim hồng nhạn lẻ loi tung bay một mình lạc lõng mười mấy năm nay ...
Câu này mụ nói để tự mình nghe nhưng nói cũng lọt vào tai Độc Cô Nhạn.
Nó còn có mãnh lực như một lưỡi dao sắc bén đâm vào trái tim chàng. Chàng không tự chủ được, nhịn không nổi, để nước mắt ngấm ngầm trào ra.
Đồng thời rất nhiều nghi vấn nổi lên trong đầu óc chàng. Từ ngày chàng biết đời đến nay, chàng chưa từng được nghe ai nói vời chàng những câu thâm trầm đồng điệu như vậy. Nhất là câu nói này lại từ miệng một yêu phụ trong Thuần Vu thế gia thốt ra mới thật là kỳ!
Người đàn bà che mặt từ từ đứng lên lại gần cửa sổ ngửng đầu trông chiều trời. Dường như mụ có vẻ nóng nảy, bước lui bước tới trong phòng một lúc rồi trở lại ngồi cạnh giường cúi đầu xuống nói:
– Độc Cô Nhạn! bất luận ngươi có nghe rõ ta nói gì hay không, ta cũng cho ngươi hay là thân thể ngươi không có gì đáng ngại nữa. Chẳng bao lâu ngươi sẽ phục hồi như cũ, vậy ngươi cứ yên lặng điều dưỡng. Sáng mai ta lại đến thăm ngươi. Khi đó có thể nâng đỡ ngươi xuống để hoạt động. Vậy ngươi cứ yên lòng bất tất phải nóng nảy ...
Đột nhiên mụ xúc động nắm lấy vai Độc Cô Nhạn cất giọng run run:
– Con người ta nhất thiết việc gì cũng có số mạng ...
Thế rồi mụ thi triển thân pháp kỳ tuyệt bỏ đi. Cửa phòng mở ra rồi đóng lại nhẹ nhàng, không phát ra chút tiếng động.
Độc Cô Nhạn tưởng chừng như mình vừa qua một giấc mơ quái đản đầy lòng ngờ vực.
Đột nhiên chàng từ trên giường nhảy xuống. Động tác mau lẹ chàng khác nào quỷ mị.
Lúc này mời nhìn rõ tình hình trong gian phòng. Chàng thấy phòng này toàn là những phiến đá xếp lên nhưng rất tề chỉnh dễ coi. Giường đóng bằng cây và bên trên giải đệm êm ấm. Trên giường bày cả đồ uống trà.
Độc Cô Nhạn không hiểu tình hình Đoàn Hiếu Vân ra sao. Nàng còn sống hay đã chết rồi? Hiện giờ lạc lõng nơi đâu? Lòng chàng nóng

nảy chỉ muốn phanh phui ngay được mối nghi ngờ.
Độc Cô Nhạn nhìn ra ngoài cửa sổ thì ngoài xa xa là núi non trùng điệp và ở gần là rừng âm u phòng chàng ở liền với một tòa nhà rộng lớn. Chàng lẩm bẩm:
– Đây chắc là nơi cư trú của Thuần Vu thế gia. Tòa nhà kiến trúc bằng gỗ đá này là cả một sự khủng khiếp cho khắp thiên hạ hiện nay. Thuần Vu thế gia làm cho giang hồ biến sắc. Nơi đây cũng là chỗ ẩn thân bấy nhiêu năm trời của Thuần Vu thế gia để lánh nạn quần hùng truy sát. Thế mà nay quần hùng mới nghe danh đã sợ thất sắc, coi nó là một nơi thần bí rùng rợn ở tận cùng trong Quỷ Sầu giản trên núi Nhạn Đãng.
Độc Cô Nhạn từ từ đẩy cửa sổ mặt sau ra. Chàng ngưng thần lắng tai nghe.
Lúc này vào khoảng nửa đêm, mọi vật đều yên lặng. Thần công Độc Cô Nhạn đã hoàn toàn hồi phục. Thị lực và thính lực của chàng có thể nghe xa trông rõ cả một khu sơn lâm rộng lớn nhưng không thấy một bóng người.
Chàng nghĩ tới khe nước hiểm trở là Quỷ Sầu giản lại có ba đồn canh giữ nghiêm mật thì dù một con chim chui vào cũng không lọt. Như vậy thì trong căn cứ Thuần Vu thế gia này chẳng cần phải bố trí canh phòng. Dĩ nhiên họ cũng không cần canh gác Độc Cô Nhạn vì chuyện chàng mau lành mạnh là một biến cố không ai ngờ tới.
Độc Cô Nhạn lắng tai nghe một lát rồi vọt mình ra ngoài cửa sổ. Chàng lẹ làng khép cửa lại. Người chàng vọt đi coi chẳng khác một dây khói tỏa.
Chàng hạ mình xuống ngọn một cây lớn, phóng tầm mắt quan sát hình thể các tòa viện trong Thuần Vu thế gia.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn chén trà, Độc Cô Nhạn thi triển khinh công đến độ chót vót về phía tòa đại viện chính giữa.
Viện này là trong một toàn đại sảnh phía trong toàn là đèn đuốc sàng trưng bóng người thấp thoáng.
Thân pháp tràng như ma quỷ ẩn hiện. Chàng đứng vào phía sau cửa sổ nhà đại sảnh.
Bên ngoài cửa sổ phía sau cũng có một ít cây hoa cao bằng đầu người.
Chàng ẩn vào giữa khu này để có thể yên tâm nhìn vào phía trong cửa sổ.
Cách trấn thiết trong nhà đại sảnh cực kỳ hào hoa. Đèn đuốc sáng tỏa như ban ngày. Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn vào. Chàng không khỏi ngấm ngầm kinh hãi.

Trong sảnh đường, bốn mặt đều thắp những ngọn cây nến lớn bằng cánh tay trẻ con, soi rõ cả một gian phòng không sót một vật gì dù chỉ là nhưng vật nhỏ bé.
Chính giữa đại sảnh kê một cái sập lớn bằng gỗ sơn đỏ. Trên sập trải đệm da hổ trông như hổ sống. Một vị lão phu nhân đầu tóc bạc phơ ngồi nghiêm trang trên sập.
Lão phu nhân này ngồi quay mặt nhìn lưng ra cửa sổ và mặt cũng che vải nên Độc Cô Nhạn không tài nào nhìn ra được dung mạo. Chàng chỉ ý thức được bà già che mặt này là Thuần Vu lão phu nhân.
Cách phục sức của mụ không có gì khác lạ, cũng mặc một bộ áo xanh như mọi người. Phía trước sập bày một hàng năm chiếc bồ đoàn thứ nhứt, thứ hai, thứ tư, và thứ năm đều có một người đàn bà áo xanh ngồi rồi. Chỉ còn chiếc thứ ba bỏ trống.
Độc Cô Nhạn cũng hơi giật mình. Tuy mấy người đàn bà này đều che mặt và cách phục sức cũng như thần hình cũng hao hao giống nhau, nhưng chàng vừa nhìn đã thấy ngay trong đám này ít ra là có hai người quen. Người ngồi trên bồ đoàn thứ hai chính là Thuần Vu nhị phu nhân mà chàng đã gặp một lần ở trên núi Bắc Mang. Người ngồi thứ năm là ngũ phu nhân, chàng đã gặp mụ lúc giải cứu Đoàn Hiếu Vân bị vây hãm. Té ra hai yêu phụ này đã về đến Thuần Vu thế gia.
Sở dĩ Độc Cô Nhạn kinh hãi là vì chàng với Đoàn Hiếu Vân ở núi Nhạn Đãng ra đi mà cưỡi con Lão Bạch mao bay trên không, nên quãng đường mấy ngàn dặm chỉ một ngày một đêm là tới nơi. Còn bọn này làm sao cũng về được chóng thế?
Chàng chỉ còn cách giải thích là mình bị trúng độc hôn mê trong khoảng thời gian chừng mấy ngày rồi mới tỉnh lại.
Độc Cô Nhạn không có thì giờ để ngẫm nghĩ lâu về chuyện này, chàng tiếp tục nhìn nhận tỷ mỉ để dò xét trong sảnh đường.
Cứ tình hình này mà đoán thì người ngồi trên bồ đoàn thứ nhất kia hẳn là Thuần Vu đại phu nhân không còn nghi ngờ gì nữa, bồ đoàn thứ ba bỏ trống vì lẽ tam phu nhân còn canh giữa ải thứ ba trong Quỷ Sầu giản chưa về.
Người đàn bà ngồi ở bồ đoàn thứ tư dĩ nhiên là Thuần Vu tứ phu nhân.
Trực giác của Độc Cô Nhạn nhận ra chính người đàn bà này vì mình mà rơi nước mắt cùng thở dài. Bà ta còn giải khai huyệt đạo cho chàng. Bất giác chàng chú ý nhìn bà mấy lượt nhưng bà ngồi cúi đầu xuống vả lại mặt cũng bịt bằng tấm khăn xanh nên chàng không

được nhìn thấy dung mạo có gì khác lạ không.
Phía sau các bồ đoàn còn có ba thiếu nữ che mặt một ả áo hồng, một ả áo vàng và một ả áo tía.
Trong ba ả thì Độc Cô Nhạn đã gắp ả áo hồng và ả áo vàng lúc hai ả đi theo Thuần Vu nhị phu nhân đến Lũng Tây và kêu là Hồng Cô, Hoàng cô. Hiện giờ hai ả ngồi song song ở sau lưng đại phu nhân dường như hai ả là con gái mụ. Còn ả thiếu nữ mặc áo tía thì ngồi sau bồ đoàn thứ ba còn bỏ trống dành cho tam phu nhân.
Ngoài ra là mười hai mụ bộc phụ và thị nữ đều mặc áo xanh che mặt, chia nhau đứng ở phía nhà đại sảnh.
Người nào cũng đứng nghiêm chăm chăm không nhúc nhích không nói năng gì, trông như tượng gỗ.
Hồi lâu bỗng nghe Lão phu nhân ngồi trên sập gỗ trải da cọp khẽ hắng giọng rồi bông một tiếng thở dài não ruột.
Độc Cô Nhạn bất giác giật mình kinh hãi vì lão phu nhân chỉ hắng giọng và thở dài, chàng cũng phát giác ra công lực mụ đã đến một trình độ phi thường.
Thuần Vu lão phu nhân nếu chưa đến bậc siêu phàm nhập thánh thì công lực mụ trên đời cũng ít người bi kịp. Tối thiểu là bản lãnh mụ gấp mười Nhị phu nhân.
Trong tòa đại sảnh vẫn tịch mịch không một tiếng động.

Hồi 36
Lão phu nhân tính kế lâu dài

Hồng cô và Hoàng cô ngồi ở phía sau Đại phu nhân, đột nhiên đứng phắt dậy thoăn thoắt tiến lên mấy bước, đồng thanh nói:
– Nhưng nhưng! Tôn nữ đấm lưng cho nhưng nhưng ...
Rồi không chờ Thuần Vu lão phu nhân trả lời, lập tức quanh đến phía sau giường đấm lưng cho mụ.
Không ngờ Thuần Vu lão phu nhân khẽ hắng giọng gạt đi:
– Bữa nay không cần đâu.
Hai thiếu nữ che mặt không khỏi kinh ngạc, ngập ngừng hỏi:
– Nhưng nhưng! Bữa nay nhưng nhưng ...
Giọng nói của hai cô đầy vẻ sợ hãi và tỏ ra có ý nũng nịu.
Thuần Vu lão phu nhân, khẽ thở dài ngắt lời:
– Bữa nay nhưng nhưng trong lòng bối rối, các ngươi hãy lui ra!

Hai ả thiếu nữ che mặt bằng tấm sa mỏng quay lại nhìn nhau rồi đồng thanh hỏi:
– Bữa nay nhưng nhưng bực mình với ai đó?
Thuần Vu lão phu nhân gượng cười đáp:
– Còn ai làm cho nhưng nhưng tức giận được nữa. Có điều bữa nay gặp ngày hội họp trọng yếu của bản hội. Các ngươi đừng làm bận tinh thần nhưng nhưng ...
Ngừng lại một chút rồi mụ hỏi:
– Con dâu thứ ba của ta chưa về ư?
Thuần Vu đại phu nhân ngồi ở ghế đầu vội nghiêng mình đáp:
– Tức phụ đã phái người đến thay cho y, chắc y cũng sắp về đến đây.
Thuần Vu lão phu nhân lại buông tiếng thở dài. Mụ nhìn Hồng cô và Hoàng cô vẫn còn đứng bên giường. Đột nhiên mụ ngả người ra nói:
– Bữa nay nhưng nhưng trong người khó ở cần có tứ thẩm của các ngươi đến đây.
Hồng cô và Hoàng cô kính cẩn dạ một tiếng rồi từ từ lui về phía sau Thuần Vu đại phu nhân.
Thuần Vu tứ phu nhân đang ngồi ở ghế thứ tư nghe lão phu nhân nói vây liền đứng lên.
Độc Cô Nhạn ở ngoài cửa sổ nhìn rõ mọi sự và nghe hết các câu chuyện trong sảnh đường. Lòng chàng không khỏi nghi hoặc. Lúc chàng nghe thấy tứ phu nhân lên tiếng rồi đứng dậy thì trong lòng hồi hộp mồ hôi ướt đẫm bàn tay. Vì Thuần Vu tứ phu nhân vô hình chung đã gây nên cho chàng một mối cảm tình tốt đẹp. Chàng sợ nàng bị Thuần Vu lão phu nhân hành hạ hoặc có những cử động bất lợi cho nàng.
Mười hai tên bộc phụ và thị tỳ đang đứng thị lập chung quanh sảnh đường đã lật đật chạy đi bốn ngả. Chúng không chờ ai ra lệnh đã vào nội thất lấy ra một cái kỷ thấp, một cái chén nước trong, mấy bình thuốc tán và một ít vải vụn đặt xuống giường.
Thuần Vu tứ phu nhân không ngần ngừ gì nữa, nàng lập tức thi triển thủ pháp rất lanh lẹ, đặt lão phu nhân nằm ngay ngắn lại rồi lật tấm khăn che mặt của mụ lên.
Động tác của tứ phu nhân coi có vẻ quen thuộc lắm.
Độc Cô Nhạn lại chấn động tinh thần xuýt nữa chàng không nhẫn nại được bật tiếng la hoảng.
Bộ mặt của Thuần Vu lão phu nhân còn ghê gớm hơn những bộ mặt mà chàng đã gặp mới đây. So với cái bộ mặt Biệt Quán Quán chủ ở động Hắc Ly núi Vân Vụ và người bị Lão Bạch mao đánh chết ngoài

Quỷ Sầu giản mặt mụ này còn khó coi gấp mấy lần.
Cặp mắt mụ chỉ còn lại hai cái tròng đen mấy dây thịt đỏ hồng ẩn cả vào trong lỗ mắt. Trán mụ gồ ghề chỗ cao chỗ thấp, mủ máu bầy nhầy. Đầu mũi mất sạch chỉ còn hai cái lỗ nhỏ đen sì. Cặp môi cũng mất hết để lộ hai hàm răng trắng ởn trông mà phát khiếp.
Mười ngón tay của Thuần Vu tứ phu nhân dường như đã luyện thành thủ pháp tinh thực. Nàng lấy những thỏi vải nhẹ nhàng lau mặt Thuần Vu lão phu nhân cho hết máu mủ rồi rắc lên một ít thuốc tán. Công việc này Thuần Vu tứ phu nhân làm rất cẩn thận và phải mất một quãng thời gian chừng cháy tàn nén hương mới xong xuôi. Nàng lại kéo tấm sa che mặt xuống cho lão phu nhân rồi nâng mụ ngồi dậy.
Trong lúc tứ phu nhân làm công việc này thì trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ.
Bỗng có một bóng người như quỷ hiện hình đẩy cửa tiến vào. Người này chính là Thuần Vu tam phu nhân trấn giữ đệ tam quan ngoài Quỷ Sầu giản mới về.
Thuần Vu tứ phu nhân sau khi rửa ráy xoa thuốc vào mặt cho lão phu nhân liền khép nép thi lễ rồi lui về chỗ ngồi.
Thuần Vu lão phu nhân ngồi trên sập trải da hổ lấy thêm một tấm khăn xanh bịt mặt lại để che thật kín bộ mặt quỉ sứ để không một ai còn trông thấy gì. Mụ bịt mặt xong từ từ đảo mắt nhìn mọi người trong đại sảnh rồi cất tiếng hỏi:
– Các ngươi về đầy đủ rồi chứ?
Đại phu nhân ngồi thủ vị đứng lên đáp:
– Bọn nhi tử năm người có mặt cả rồi, kính cẩn dâng bà bà hai chữ bình yên.
Bốn người kia theo thứ tự đứng lên khép nép thi lễ.
Thuần Vu lão phu nhân khẽ thở dài một cái cất tiếng nói:
– Những tục lệ thông thường này ta miễn quách đi.
Tuy miệng mụ nói thế, song vẫn ngồi nghiễm nhiên. Không nhúc nhích để đón nhận bốn lạy của mỗi người.
Thuần Vu đại phu nhân xuất lĩnh bốn bà con dâu lạy xong. Ai nấy ngồi vào nguyên vị.
Thuần Vu lão phu nhân trầm mặc một lúc thở dài cất tiếng hỏi:
– Các ngươi có biết bữa nay là ngày gì không?
Năm vị phu nhân đầu cúi đầu chưa ai nói gì. Hồng cô đứng sau đại phu nhân cất giọng trong trẻo đáp:
– Thưa nhưng nhưng! Nhi tôn biết rồi ...
Thuần Vu lão phu nhân ho một tiếng rồi nói:
– Thực ra mẫu thân cùng bốn vị thẩm thẩm của ngươi cũng đều biết

cả, nhưng chúng không nhẫn tâm nói ra mà thôi.
Mụ ngừng lại một chút rồi bảo Hồng cô:
– Ngươi thử nói ta nghe.
Hồng Cô ngần ngừ rồ buồn rầu đáp:
– Bữa nay là ngày kỵ bách niên của gia gia.
Thuần Vu lão phu nhân đột nhiên ngẩng mặt lên trời hú một tiếng dài rất thê thảm. Khiến người nghe phải kinh tâm động phách. Tiếng hú còn phát ra một luồng kinh phong làm rung động cả bốn bức tường trong nhà đại sảnh. Bao nhiêu những ngọn đuốc lớn cũng tạt đi tạt lại suýt nữa tắt ngầm.
Tiếng hú vừa ngừng lại, mụ liền cất giọng the thé la lên:
– Phải rồi! Bữa nay là ngày kỵ thứ một trăm của gia gia người và cũng là ngày các môn phái võ lâm tru lục Thuần Vu thế gia. Những chuyện thê thảm này phát sinh ra đến nay vừa được trăm năm chẵn.
Trong nhà sảnh lại ngự trị một bầu không khí trầm trọng nặng nề.
Thuần Vu lão phu nhân thủng thẳng nói tiếp:
– Trước đây trăm năm nhà Thuần Vu phong quang biết là chừng nào! Già trẻ bốn đời cả thảy bốn mươi lăm miệng tụ họp ở trong núi Quát Thương an hưởng phúc trời. Chẳng ngờ quần hùng thiên hạ tự xưng là danh môn chính phái kéo đến bao vây công kích nhà ta, thi hành những thủ đoạn cường bạo, nào gian dâm, nào giết chóc khiến cho nhà Thuần Vu thế gia lâm vào tình trạng thê thảm ngàn đời khó lòng khôi phục lại được.
Trong đại sảnh bật lên những tiếng thút thít từ miệng năm vị phu nhân phát ra.
Thanh âm của Thuần Vu lão phu nhân trở nên nghẹn ngào. Mụ ngập ngừng nói tiếp:
– Năm ấy lão nhân đứng tuổi tráng niên dẫn năm thằng con thục mạng chạy đến đây để duy trì hương khói cho Thuần Vu thế gia. Chẳng ngờ ...
Nói tới đây mụ nghẹ ngào phải cố gắng cho tiếng khóc khỏi bật ra mụ nói tiếp:
– Phúc bất trùng lai họa vô đơn chí. Một quái tật không chữa được đã hành hạ Thuần Vu thế gia. Hiện nay lại một lần nữa nhà Thuần vu lâm vào tình cảnh đoạn tử diệt tôn.
Hồng cô, Hoàng cô và Tử cô ba thiếu nữ bật lên tiếng khóc hu hu làm gián đoạn câu chuyện của lão phu nhân.
Hồng y thiếu nữ bỗng la lên:
– Nhưng nhưng ơi! Thuần Vu thế gia ta không có lý chịu thất bại vĩnh viễn với bọn quần hùng võ lâm, ít ra còn chị em chúng cháu.

Lão phu nhân thở dài nói:
– Phải rồi! Còn có các ngươi. Nhưng đáng tiếc các ngươi đều là con gái.
Hồng cô khẽ la lên một tiếng rồi ngồi xuống thừ mặt ra. Câu nói của mụ khiến cho cô phải đau lòng. Cô biết là đàn bà con gái dưới mắt nhưng nhưng không có địa vị đáng kể.
Thuần Vu lão phu nhân quay lại nhìn Nhị phu nhân nói:
– Thuần Vu thế gia hai lần tiến vào giang hồ đều chẳng thu lượm được kết quả nào, khiến lão thân thực lấy làm xấu hổ với tổ tiên đời trước ở dưới suối vàng.
Thuần Vu nhị phu nhân cúi gầm mặt xuống, miệng ấp úng:
– Nhị tức bất tài ... nhị tức.
Thuần Vu lão phu nhân xua tay lia lịa ngắt lời:
– Thực ra bây giờ không nên nhắc lại nữa. Kể từ lúc Thuần Vu thế gia gặp biến đến nay đã được trăm năm, lão thân muốn chỉnh đốn lại mấy việc ...
Thuần Vu đại phu nhân đứng lên cất giọng nghiêm trang nói:
– Bà bà cứ truyền dạy! Nhị tức xin phụ trách hoàn thành ý niệm của lão nhân gia.
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Mấy tháng gần đây những hành vi của các ngươi thực tình lão thân chưa được thỏa mãn. Nếu biết rằng Thuần Vu thế gia không tái hội giang hồ thì thôi mà đã xuất hiện thì phải làm thành uy thế sóng nước vỡ đê, lấy máu đào mà rửa sạch võ lâm ...
Thuần Vu đại phu nhân gượng cười nói:
– Xin bà bà hãy khoan tâm. Hiện giờ trong các môn phái võ lâm, tức phụ đã bố trí rất nghiêm mật bằng cách đặt những người tâm phúc nằm vùng sẵn sàng cả rồi. Chỉ cần một hiệu lệnh ban ra là lập tức giang hồ phải biến đổi bộ mặt.
Thuần Vu lão phu nhân hắt giọng một tiếng rồi hỏi:
– Đã thế mà sao lão ngũ tới biên cương chẳng làm nên công trạng gì?
Thuần Vu đại phu nhân tươi cười đáp:
– Nếu vì một việc không thành mà đã phiền trách nhị muội cùng ngũ muội thì quá nghiêm khắc, ít ra hai vị cũng đã thám thính được đường lối báo thù khiến cho bọn võ lâm trên chốn giang hồ đều nơm nớp lo sợ và làm cho họ tàn sát lẫn nhau ...
Thuần Vu lão phu nhân bật lên tiếng cười lạnh lẽo nói:
– Hay lắm! Vậy lão thân không truy cứu chuyện đó nữa. Bây giờ có mấy việc trọng yếu chắc các ngươi biết cả rồi. Nếu cần thì lão thân

sẽ xuất đầu lộ diện ...
Thuần Vu đại phu nhân lại ngắt lời:
– Bà bà dạy quá lời. Chỉ cần lão nhân gia ban lệnh xuống là bọn nhi tức nhất định hoàn thành đúng thời hạn.
Thuần Vu lão phu nhân cười khanh khách nói:
– Điều thứ nhất là lập tức phát động phong trào xâm nhập giang hồ. Kẻ nào thuận theo bọn ta thì sống mà chống đối bọn ta là chết. Bất luận kẻ chính người tà, hắc đạo hay bạch đạo, kẻ nào không chịu đầu hàng đều nhất loạt hạ sát.
Đại phu nhân nghiêng mình đáp:
– Nhi tức xin nhớ lời ... thực ra việc này cũng đang tiếng hành. Hiện giờ những nhân vật võ lâm qui phục nhà ta ít ra là có đến mấy ngàn, bị diệt trừ cũng trên ngàn người ...
Thuần Vu lão phu nhân sẽ gật đầu nói:
– Có thế mới mong vãn hồi được oai danh Thuần Vu thế gia để tiến tới chỗ trả thù bọn họ đã gây ra thảm biến cho nhà mình.
Ngừng lại một chút mụ nói tiếp:
– Nghe nói các phái võ lâm đang triệu tập một đại hội bí mật. Việc đó có thực không?
Thuần Vu đại phu nhân đáp ngay:
– Nhi tức cũng được tin này, nhưng chưa biết rõ nhật kỳ. Nhi tức đã phái người giám thị họ một cách nghiêm mật. Khi nào nhi tức được tin đích xác sẽ cho phi vũ truyền thư báo về.
Thuần Vu lão phu nhân nói bằng một giọng lạnh như băng:
– Khi việc này đến lúc khẩn yếu tối hậu, lão thân đặc biệt chỉ phái cho ngươi phụ trách việc này. Nếu được tin đích xác về nhật kỳ cuộc họp của bọn họ, thì ngươi tức khắc phải thống lĩnh bọn đồ đệ rất tinh nhuệ đến nơi để giết cho kỳ hết những nhân vật các môn phái, không được để tên nào lọt lưới ...
Đại phu nhân đáp:
– Nhi tức xin tuân lệnh.
Thuần Vu lão phu nhân lại nói:
– Sau khi diệt trừ hết quần hùng rồi chúng ta sẽ tuyên cáo về tình trạng thảm khốc của nhà ta trăm năm trước đây. Đồng thời triệu tập một cuộc hội nghị giữa những nhân vật đầu não khác của các môn phái đúng hạn kỳ đều đến tụ họp ở chân núi Nhạn Đãng để nghe lão thân phát lạc.
Đại phu nhân đáp:
– Nhi tức xin tuân lệnh.
Lão phu nhân lại hỏi:

– Việc này ngươi tự lượng có làm được chăng?
Đại phu nhân không ngần ngừ đáp ngay:
– Nếu nhị tức không hoàn thành được chỉ thị của bà bà thì cam lãnh trọng phạt.
Thuần Vu lão phu nhân lấy làm hài lòng nói:
– Ngoài ra còn có một việc khác cũng không kém phần trọng yếu là nhà Thuần Vu thế gia ta chẳng thể không người nối dõi để duy trì hương khói lâu dài nghĩ phải còn con cháu kế nghiệp và chấn chỉnh gia thanh.
Mụ trầm giọng lớn tiếng gọi:
– Hồng cô!
Thiếu nữ áo hồng ngồi co ro phía sau đại phu nhân dạ một tiếng rồi đứng dậy hỏi:
– Nhưng nhưng có điều chi dạy bảo?
Thuần Vu lão phu nhân vẫn trầm giọng nói:
– Ngươi lại đây!
Thiếu nữ áo hồng dạ rồi thoăn thoát tiến tới.
Thuần Vu lão phu nhân lại giơ tay ra vẫy thiếu nữ áo vàng và thiếu nữ áo tía ở phía sa tam phu nhân tiếp tục cất giọng nghiêm nghị nói:
– Các ngươi cũng lại đây!
Thiếu nữ áo vàng và thiếu nữ áo tía vâng lời tiến lại.
Cả ba thiếu nữ đứng hình thành hàng cúi đầu ở trước sập.
Thuần Vu lão phu nhân lẳng lặng một lúc rồi quát hỏi:
– Bọn ngươi câm cả rồi sao mà không lên tiếng?
Đại phu nhân hắng giọng một tiếng đỡ lời:
– Bà bà là bậc thánh minh. Bọn chúng còn chờ chỉ thị của lão nhân gia ...
Thuần Vu lão phu nhân cười rộ rồi đột nhiên quay sang tứ phu nhân hất hàm hỏi:
– Thằng nhỏ kêu bằng Độc Cô Nhạn ở đâu?
Tứ phu nhân chấn động tinh thần đáp:
– Dạ ... Y vẫn còn ở trong nhà tù tại hậu điện.
Thuần Vu lão phu nhân tủm tỉm cười hỏi:
– Gã chưa hồi phục như cũ ư?
Tứ phu nhân ra chiều lo lắng đáp:
– Thằng nhỏ đó thương thế nó nặng lắm. Nhi tức lo rằng y khó mà phụ hối được trong thời gian ngắn.
Thuần Vu lão phu nhân gật đầu nói:
– Không cần lắm đâu! Để gã nghỉ thêm mấy ngày ...
Rồi mụ quay sang hỏi nhị phu nhân:

– Nghe nói ngươi tiếp xúc với thằng nhỏ đó nhiều nhất. Vậy tình hình gã thế nào?
Nhị phu nhân vội cười đáp:
– Gã được trời ban cho kỳ tài, nhưng tính tình quá ư lạnh nhạt khó mà bắt gã thuần phục.
Lão phu nhân lại hỏi:
– Nghe nói gã đã giết chín mươi ba tay cao thủ các môn phái trong Hồ Lô núi Nhật Nguyệt. Chẳng hiệu sự việc đó có đứng sự thật không?
Nhị phu nhân đáp:
– Quả đúng thế thật. Cuộc tụ họp bí mật của các môn phái lớn trên núi Phục Ngưu bàn đến chuyện đối phó với Độc Cô Nhạn đã liệt vào hàng khẩn yếu đệ nhất, thứ hai mới đến chuyện đối phó với nhà ta.
Thuần Vu lão phu nhân nức lòng cả cười nói:
– Càng hay! Lão thân cần con người như gã. Xem chừng thằng nhỏ này đúng là một nhân tài mà lão thân trăm tuổi cũng không tìm ra được. Chúng ta có thể dùng gã trong trường hợp này.
Độc Cô Nhạn ẩn mình phía sau cửa sổ nên tình hình trong nhà đại sảnh đều rõ hết. Nhất là những câu chuyện đề cập đến chàng dĩ nhiên chàng càng để ý hơn, chàng nghe được câu chuyện mà trong lòng không khỏi giật mình kinh hãi.
Độc Cô Nhạn không hiểu Thuần Vu lão phu nhân sẽ lợi dụng mình làm gì?
Chàng không hiểu hơn gì còn người phu nhân đối với mình là ra chiều thân thiết.
Chàng chẳng khác nào bị lạc lõng vào trong đám mây mù rộn đến năm trượng.
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nghe đại phu nhân cất tiếng hỏi dò:
– Bà bà muốn lợi dụng gã thế nào, nhi tức ...
Thuần Vu lão phu nhân ngắt lời vẫy tay ba thiếu nữ nói:
– Các ngươi bỏ tấm sa che mặt ra đi!
Hồng cô, Hoàng cô và Tứ cô cả ba thiếu nữ không ngần ngừ gì nữa giơ bàn tay búp măng ra cởi bỏ tấm sa che mặt xuống để lộ chân tướng.
Độc Cô Nhạn ngó thấy rõ ràng, xuýt nữa chàng bật tiếng la thất thanh.
Không phải chàng khiếp sợ mặt mũi ba thiếu nữ ghê tởm rùng rợn mà lại kinh ngạc vì ba cô nhan sắc phi thường. Trên mặt ba cô này chẳng có một dấu vết nào đáng khủng khiếp.

Độc Cô Nhạn rất đỗi hoài nghi. Chàng không hiểu tại sao trong nhà Thuần Vu thế gia lại sinh được những cô gái sắc nước hương trời như vậy?
Ba cô mặt mày hớn hở hỏi:
– Nhưng nhưng ơi! Từ nay nhưng nhưng không bắt chúng cháu che mặt nữa chứ?
Thuần Vu lão phu nhân lắc đầu đáp:
– Không phải thế đâu! Sớm muộn gì rồi cũng có ngày, tai hại đáo đầu, khi đó các ngươi không che mặt cũng không xong ...
Ba cô biến sắc hỏi:
– Nhưng nhưng! Không hiểu bao giờ ...
Thuần Vu lão phu nhân ngắt lời:
– Những việc này các ngươi không thể biết được. Trước khi phát sinh sự việc. Nhưng nhưng sẽ có cách an bài các ngươi.
Đại phu nhân lại hỏi:
– Ba con nhỏ này có liên quan đến Độc Cô Nhạn không?
Thuần Vu lão phu nhân cười khanh khách đáp:
– Quan hệ lớn lắm! Chẳng những ba đứa nhỏ này có liên quan với Độc Cô Nhạn mà Độc Cô Nhạn cũng liên quan đến sự tồn vong của Thuần Vu thế gia.
Tứ phu nhân không nhẫn nại được nữa. Nàng đứng dây run lẩy bẩy la lên:
– Bà bà! Phải chăng theo ý bà bà thì ...
Thuần Vu lão phu nhân cười khanh khác ngắt lời:
– Ta muốn đem cả ba đứa cháu bảo bối này gả tất cho Độc Cô Nhạn.
– Úi chao! ...
Tứ phu nhân la hoảng một tiếng rồi ngất đi!

Hồi 37
Định cưỡng hôn tính cuộc trường tồn

Trong nhà đại sảnh đã thấy hơi nhốn nháo.
Hiển nhiên từ Thuần Vu lão phu nhân trở xuống thấy Tứ phu nhân ngất đi thì đều lấy làm kinh ngạc không hiểu ra sao.
Ba thiếu nữ Hoàng cô, Hồng cô và Tứ cô đã cởi bỏ tầm sa che mặt đều lộ vẻ kinh nghi. Cô nào cô ấy đưa mắt nhìn chằm chặp Tứ phu

nhân.
Hai cô Hồng y là Hoàng y tỏ ra trong sự kinh ngạc có ẩn dấu nỗi vui mừng vì hai cô này đã được gặp Độc Cô Nhạn. bây giờ hai cô thấy Lão phu nhân định đem mình gả cho chàng thì chính là một việc mà các cô hằng mong ước được vậy.
Tử y thiếu nữ tuy chưa gặp Độc Cô Nhạn lần nào nhưng cô cũng không phản đối. Cô thấy Tứ phu nhân phản ứng thất thường như vậy thì không sao tìm ra được lý do đích đáng, nên cô chỉ đứng ngẩn người ra.
Thuần Vu lão phu nhân thân hình chuyển động dường như có điều gì muốn nói nhưng rồi lại lặng lẽ. Tuy mụ bịt mặt mà cặp mắt sắc như tên vẫn đảo qua đảo lại rồi nhìn chầm chập vào người Tứ phu nhân.
Thực tình mà nói thì sự phản ứng của Tứ phu nhân không ai hiểu được. Nếu cho là nàng bất mãn về cuộc an bài này thì cũng chẳng thể vì thế mà ngất đi. Ba cô con gái kia thì hai cô là con Đại phu nhân còn một cô con Tam phu nhân. Vậy những cô này không có mối liên quan mẫu tử với nàng thì làm gì mà nàng phải đai xót đến ngất đi được. Vả lại cô gái kia lựa được một cao nhân tư chất thông minh, võ công cao cường, vào làm rể nhà Thuần Vu thế gia, chàng có thể cứu vãn cho nhà mình và sau này sinh con đẻ cháu để nối giòng họ Thuần Vu kế tiếp lâu dài.
Như vậy là một điều đáng mừng thì sao nàng lại ngất đi?
Độc Cô Nhạn đứng bên ngoài cửa sổ nhòm vào thấy thế trong lòng cực kỳ hồi hộp. Chàng cũng không tìm được một nguyên nhân nào về thần trí bất thường của Tứ phu nhân ngoài việc bà ta quan tâm đến mình mà có phản ứng này.
Chàng chỉ biết Tứ phu nhân dĩ nhiên không muốn mình lấy ba cô kia làm vợ, nhưng tại sao bà ta lại quan tâm đến chàng như vậy thì chàng không sao đoán được. Ngồi mé bên ghế Tứ phu nhân là Ngũ phu nhân. Ngũ phu nhân không chờ ai bảo, nàng từ từ đứng lên lại nắn bóp huyệt mạch cho Tứ phu nhân.
Chỉ trong khoảng khắc, Tứ phu nhân dần dần hồi tỉnh.
Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ, không một tiếng động.
Tứ phu nhân đã phát giác ra mình có thái độ thất thường liền ngồi nhổm dậy, quỳ xuống cất giọng dịu dàng nói:
– Xin bà bà lượng thứ cho. Bữa nay nhi tức thái độ thất thường, thiệt là có lỗi.
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Tại sao vậy?
Tứ phu nhân vội đáp:

– Từ mấy tháng trước đây, nhi tức mắc bệnh tâm thống. Ban đầu được hơn một tháng bệnh tình mới phát tác. Về sau chỉ mấy ngày lại một lần tái phát. Vừa rồi bệnh tâm thống của nhi tức lại lên cơn đó.
Câu trả lời của nàng thật là tuyệt diệu. Ngoài cách này thực ra không còn một nguyên nhân hay lý do nào để thoái thác nữa.
Thiếu nữ áo hồng buông một tiếng thở dài rồi lật đật chạy tới hỏi Tứ phu nhân bằng một giọng rất thân thiết:
– Tứ thẩm! Bây giờ Tứ thẩm đã khỏi hẳn chưa?
Cô vừa lộ vẻ lo lắng vô cùng, giọng nói thành thực tựa hồ tự đáy lòng phát ra.
Tứ phu nhân gượng cười đáp:
– Bây giờ đã khá lắm rồi ...
Thuần Vu lão phu nhân nắm chặt hai bàn tay, mụ ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:
– Vụ này sao ngươi không nói sớm cho ta biết?
Tứ phu nhân ấp úng đáp:
– Nhi tức chẳng dám vì một chút bệnh nhỏ mọn mà làm kinh động đến sự yên tĩnh của bà bà, nên ...
Thuần Vu lão phu nhân thở phào một cái. Mụ ra chiều quan thiết vội hỏi mấy phu nhân kia:
– Trong các ngươi đây, có ai bị bệnh hay không?
Bốn vị Đại phu nhân, Nhị phu nhân, Tam phu nhân và Ngũ phu nhân đều trả lời bằng cái lắc đầu.
Thuần Vu lão phu nhân lại hỏi:
– Từ thuộc hạ trong Vũ nội đến những người được phái ra ngoài đã mắc phải ác tật chẳng hiểu có ai mắc thêm chứng bệnh này nữa không?
Đại phu nhân cúi đầu xuống bẩm:
– Nhi tức chưa nghe thấy ai nói tới có bệnh này phát ra cả.
Thuần Vu lão phu nhân lại thở phào một cái nói:
– Vậy là may. Nếu ngoài ác tật kia còn mang thêm một chứng bệnh nào khác thì Thuần Vu thế gia càng mau đi tới chỗ nguy vong ...
Mụ ngừng lại một chút rồi quay ra nói với Tứ phu nhân bằng một giọng rất ôn hòa:
– Trong mình ngươi khó ở. Vây ngươi về nghỉ trước đi.
Tứ phu nhân cúi đầu đáp:
– Bây giờ nhi tức đã hoàn toàn hồi phục ... Huống chi bữa nay là ngày kỵ một trăm năm của công công thì dù trong mình có hơi khó ở một chút nhi tức có bổn phận phải gắng gượng mà chịu đựng.
Thuần Vu lão phu nhân giọng nói run run. Mụ mỉm cười vỗ về:

– Được các ngươi đều có lòng kiên trinh như vậy thì tổ tiên đời trước ở dưới suối vàng mà có linh thiêng tất cũng được an ủi trong lòng.
Mấy câu về sau xúc động cơ hồ sa lệ.
Thiếu nữ áo hồng ngần ngừ một chút rồi nói:
– Nhưng nhưng! Nhưng nhưng bất tất phải thương tâm. Võ công của Thuần Vu thế gia ta đủ để sau bằng thiên hạ, quét sạch võ lâm, tru diệt tơi bời bọn chúng ...
Thuần Vu lão phu nhân nghe cô cháu gái nói mấy lời, hào khí mụ cũng nổi lên bùng bùng. Mụ lới tiếng cười khanh khác nói:
– Ngươi nói thế đúng đó, Thuần Vu thế gia tuy gặp bao phen tai biến hiểm họa, lại mắc phải ác tật ma phong nhưng về võ công thì quả là tinh tiến rất nhiều.
Mình có thể tự hào là khắp thiên hạ không ai bì kịp. Việc trừ diệt giang hồ quét sạch võ lâm dễ như trở bàn tay.
Thiếu nữ áo hồng vẻ mặt tươi sáng. Cô cao hứng la lên:
– Nhưng nhưng! Nếu nhưng nhưng thân hành thống lãnh nhân mã lại càng hay hơn ...
Đại phu nhân khẽ quát mắng:
– Con quỷ này! Trước mặt Lão phu nhân mà mi dám càn rỡ đến thế ư?
Thuần Vu lão phu nhân cười khanh khách xua tay nói:
– Không sao! Không sao! Y nói đúng đó ...
Mụ trầm giọng xuống nói tiếp:
– Hiện giờ chính là lúc Thuần Vu thế gia báo thù rửa hận. Thật là một cơ hội rất tốt để ngóc đầu dậy. Nếu không biết thừa dịp này để đạt tới ý nguyện mong muốn thì biết đâu sau này chẳng phát sinh nhưng sự bất ngờ ra ngoài sự tiên liệu của chúng ta.
Thiếu nữ áo hồng nhíu cặp lông mày hỏi:
– Nhưng nhưng! Có việc gì xẩy đến với chúng ta được?
Phu nhân thở phào một cái rồi đáp:
– Vụ này khó nói lắm. Ta nên biết rằng nếu chỉ trông vào võ công trấn áp người thì khó mà chắc chắn được. Trên thế gian thiếu chi nhân tài. Biết đâu ngày sau chẳng có người dùng võ công để lấn áp chúng ta.
Thiếu nữ áo hồng cười hì hì hỏi:
– Thế thì sao chúng ta không lập tức kéo vào giết hết bọn giang hồ. Chỉ cần nhưng nhưng ra lệnh một tiếng là trong vòng một vài tháng có thể giết hết bọn giang hồ ...
Cô vui cười đắc ý, dường như chỉ sự thiên hạ không loạn lạc theo ý cô thì nhưng trận đánh trời long đất lở càng làm cho cô vừa dạ.

Độc Cô Nhạn núp ở ngoài cửa sổ nghe cô nói thì từ trong lòng có nhưng cảm nghĩ trái ngược bụng bảo dạ:
– Cô bé này dung nhan xinh đẹp như vậy không ngờ lòng dạ lại cực kỳ tàn ác.
Thuần Vu lão phu nhân cười khanh khách nói:
– Cái đó lọ là ngươi cần phải nhắc. Ngươi có biết vì sao nhưng nhưng phải nhẫn nại hàng trăm năm nay không?
Độc Cô Nhạn nghĩ thầm:
– Mụ già này trước đây một trăm năm đã đem năm đứa con trai vào ẩn ở trong này. Ngày đó ít ra mụ cũng đã ba chục tuổi, thế thì bây giờ mụ phải đến một trăm bốn mươi tuổi hay hơn nữa.
Vừa rồi Tứ phu nhân rửa mặt rắc thuốc cho mụ, Độc Cô Nhạn đã trông rõ da thịt mụ rữa nát đến quá nửa chẳng khác gì một cái tử thi con người một trăm bốn chục tuổi, bộ mặt hủ nát đến trình độ này mà sống mãi không chết thì thật là một chuyện rất ly kỳ.
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe thiếu nữ áo hồng lên tiếng hỏi:
– Nhưng nhưng có tự mình ra trận nữa không?
Thuần Vu lão phu nhân "Hừ" một tiếng rồi hỏi lại:
– Tại sao ngươi lại cứ muốn lôi nhưng nhưng đi?
Thiếu nữ áo hồng nhíu cặp mày liễu đáp:
– Chẳng dám dấu nhưng nhưng vừa rồi tôn nữ đi theo nhị Thẩm đến tận Lũng Tây đã chạm trán phải một tay hóc búa! ...
Thuần Vu lão phu nhân "Ủa" lên một tiếng rồi trầm giọng hỏi:
– Có thiệt thế không?
Thiếu nữ áo hồng có chút hối hận là đã lỡ lời. Cô ấp úng một hồi không thốt nên lời. Mục quang không tự chủ được, quay sang nhìn Nhị phu nhân cùng Đại phu nhân.
Bầu không khí trong nhà đại sảnh dường như ngừng cả lại. Tứ đại phu nhân trở xuống, ai nấy đều im lặng cúi đầu không nói nửa tiếng. Nhất là mọi người đều che mặt bằng tấm sa đen trông họ đều trơ trơ như phỗng đá cả.
Thuần Vu lão phu nhân gõ năm đầu ngón tay xuống cạnh sập lên tiếng thúc giục:
– Sao không nói nốt đi?
Thiếu nữ áo hồng ra chiều lo sợ hỏi lại:
– Nhưng nhưng có trừng phạt tôn nữ không?
Thuần Vu lão phu nhân vẫn trầm giọng quát:
– Nếu ngươi nói thự tình thì mới là đứa cháu ngoan của Nhưng nhưng. Bằng ngươi dám dối trá thì nhưng nhưng sẽ trừng phạt

ngươi đó.
Thiếu nữ áo hồng ra chiều sợ sệt. Sắc mặt lợt lạt cô đáp:
– Tôn nữ xin nói thật! Ở núi Bắc Mang. Nhị thẩm đã tóm được vô số chưởng môn phái mà kết quả lại bị người cứu thoát ...
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng một tiếng, quay lại nhìn Nhị phu nhân quát hỏi:
– Người đó là ai?
Nhị phu nhân vội quỳ một gối xuống đáp:
– Nhi tức mới về nhà, chưa có dịp bẩm kỹ từng chi tiết cùng bà bà về những việc đã trải qua trong chuyến đi vừa rồi ...
Thuần Vu lão phu nhân lại quát lên:
– Ta chỉ hỏi ngươi người đó là ai? Sao ngươi còn quanh co mãi?
Nhị phu nhân hạ thấp giọng xuống đáp:
– Hắn là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi ...
Thuần Vu lão phu nhân cũng sửng sốt hỏi:
– Lâm Thiên Lôi ư? ...
Mụ ngẩn người ra một chút rồi nói tiếp:
– Vậy thì không thể trách ngươi được. Âm công của lão ta đã đến bậc phi thường, dĩ nhiên các ngươi không chống cự nổi. Ngay đại tẩu các ngươi mà chạm trán lão thì đại khái cũng bị nguy khốn.
Nghe mụ nói vậy ai cũng cho rằng mụ biết rõ Lâm Thiên Lôi là nhân vật thế nào.
Độc Cô Nhạn không khỏi kinh dị vì Âm Thánh Lâm Thiên Lôi tuy đã già nua nhưng chưa thể quá trăm tuổi được. Thuần Vu lão phu nhân vào đây ẩn mình đã vừa trăm năm thì làm sao mụ lại biết tiếng Âm Thánh Lâm Thiên Lôi được? Vì lẽ gì mụ biết Nhị phu nhân không thể chống nổi Âm công của lão?
Đồng thời chàng nghĩ đến cái chết của Lâm Thiên Lôi chàng đã xác định cái chết đó không phải do bọn Thuần Vu thế gia hạ thủ. Bây giờ chàng càng tin lời phỏng định của mình là xác thực. Chàng còn xác định cái chết của Lâm Thiên Lôi có liên quan mật thiết với Thuần Vu thế gia nhưng mối liên quan thế nào thì chưa biết được.
Thiếu nữ áo hồng thở phào một cái nàng nở một nụ cười tươi nói:
– Trừ lão già thổi ống tiêu đó, Bọn Thuần Vu thế gia chúng ta khó tìm được tay đối thủ.
Thuần Vu lão phu nhân:
– Ngũ tức phụ!
Ngũ phu nhân giật mình vội đáp:
– Có nhi tức đây.
Thuần Vu lão phu nhân cất giọng lạnh lẽo hỏi:

– Ngươi tính sao? Nếu con nha đầu Đoàn Hiếu Vân không tự chui đầu vào tròng thì chẳng những ngươi đã đi không về rồi mà còn hy sinh thêm một số thuộc hạ nữa. Có đúng không?
Ngũ phu nhân khiếp sợ vô cùng, mụ đáp:
– Nhi tức bất tài, tội thật đáng chết, nhưng ...
Mụ ấp úng một lúc rồi nói tiếp:
– Nhi tức có gặp lão Quỷ Lâm Thiên Lôi.
Thuần Vu lão phu nhân "Hừ" một tiếng rồi hỏi:
– Ngươi nói vậy thì ra hắn cố tình chống lại lão thẩm chăng?
Ngũ phu nhân hạ thấp giọng hơn nữa đáp:
– Lão quỷ đó uy hiếp Nhi tức phải buông tha Đoàn Hiếu Vân mà nhi tức không chịu nhưng ...
Thuần Vu lão phu nhân ngắt lời:
– Sao? Phải chăng ngươi đánh bại lão?
Ngũ phu nhân vội đáp:
– Âm công lão đến trình độ nào thì nhi tức cũng không biết rõ, nhưng lão thi triển một thứ thần công khác thường khiến cho nhi tức bất đắc dĩ ...
Thuần Vu lão phu nhân vừa kinh hãi vừa tức giận hỏi ngay:
– Thần công gì?
Ngũ phu nhân thở dài đáp:
– Lão quỷ đó chỉ trong chớp mắt đã bay xa hàng trăm thước. Tuy lão vượt qua trên đầu mà không nhìn thấy hình bóng nào. Nhi tức tự lượng về thị lực cùng thính lực của mình thì thân pháp ai dù mau lẹ đến đâu cũng nhất định không thể nào qua tai mắt nhi tức được nhưng lão này thì ...
Thị ngừng lại một chút. Trong sảnh đường lại bao phủ bầu không khí tịch mịch. Dù là một hơi thở cũng nghe rõ.
Độc Cô Nhạn nấp bên ngoài cửa sổ cơ hồ không nhịn cười được, xuýt nữa phải phì cười, vì thực tình câu chuyện này thế nào, chàng đã hiểu rõ hơn ai hết.
Thuần Vu lão phu nhân dường như cũng bị lời nói của Ngũ phu nhân làm cho kinh hoàng. Mụ lẳng lặng hồi lâu rồi cương quyết nói:
– Được lắm! Xem chừng lão thân phải thân hành lên ngựa mới xong.
Mụ vừa nói câu này thiếu nữ áo hồng thích quá vỗ tay reo:
– Nhưng nhưng chịu đi rồi!
Thuần Vu lão phu nhân thở dài nói:
– Nhưng nhưng phải thân hành xuất mã không phải là chuyện hay đâu. Nếu các ngươi đủ tài kiềm chế được cục diện giang hồ thì nhưng nhưng đi làm chi.

Thiếu nữ áo hồng trầm lặng. Hiển nhiên cô đã nhận thức là việc này không phải tầm thường.
Thuần Vu lão phu nhân từ từ đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi chuyển sang vấn đều khác. Mụ nói:
– Nhưng nhưng hãy giải quyết hôn sự cho các ngươi trước đã rồi hãy lo tính mưu kế báo thù thuyết hận ...
Mụ cười khanh khách hỏi:
– Hồng nhi! Ý ngươi thế nào?
Thiều nữ áo hồng giả vờ không hiểu chớp mắt hỏi lại:
– Nhưng nhưng hỏi chuyện gì?
Thuần Vu lão phu nhân cười hề hề đáp:
– Con quỷ nha đầu này! Trước mặt Nhưng nhưng mà mi còn dám giả ngây giả dại. Nhưng nhưng muốn kêu thằng nhỏ Độc Cô Nhạn lấy cả ba chị em ngươi làm vợ. Mi có bằng lòng không?
Thiếu nữ áo hồng sắc mặt ửng đỏ. Cô cúi đầu xuống khẽ đáp:
– Việc này do Nhưng nhưng cùng má má làm chủ, dù tôn nữ chẳng bằng lòng cũng không dám trái ý nhưng nhưng ...
Thuần Vu lão phu nhân cười khanh khách nỏi:
– Con này thật là lẻo mép ... Đại tức phụ! Việc này là thế đó, càng lẹ càng hay, vậy ngươi liệu mà chuẩn bị mọi việc ...
Tứ phu nhân mới tỉnh táo lại nghe câu chuyện này bất giác bà la lên nhưng tiếng quái gở.
– Bà bà! ...
Thuần Vu lão phu nhân hừ một tiếng rồi hỏi:
– Ngươi có điều chi muốn nói không?
Tứ phu nhân gật đầu đáp:
– Nhi tức lớn mật muốn đưa ra ý kiến. Theo nhận xét của nhi tức thì việc này ... có chỗ không ổn ...
Tuy bà nói rất khẽ, giọng nói ôn nhu, nhưng lời lẽ ra chiều kiên quyết. Hiển nhiên bà là người bề ngoài ôn như mà bế trong ý chí cương cường. Bọn đại phu nhân đều ngạc nhiên khẽ la lên một tiếng kinh dị, quay lại nhìn tứ phu nhân.
Thuần Vu lão phu nhân chấn động tinh thần trầm giọng hỏi:
– Ngươi nói mau đi! Có chỗ nào không ổn?
Tứ phu nhân nói rất khẽ:
– Điều thứ nhất là bọn chúng ba gái chung chồng không khỏi có điều trái vời thường tình. Điều thứ hai:
Độc Cô Nhạn là con người chống đối chúng ta. Vả lại nhi tức nghe nói gã tính tình cô độc lạnh lẽo và cuồng bạo, ít hòa hợp với ai. Dù việc này có miễn cưỡng thành sự, nhưng nhi tức vẫn e rằng còn xẩy

nhiều sóng gió trầm trọng. Vậy thì đối vời ba điệt nữ đây, không phải là một hỷ sự ...
Thuần Vu lão phu nhân toàn thân run rẩy. Mụ trầm giọng quát hỏi:
– Phải chăng ngươi muốn cho nhà Thuần Vu thế gia đoạn tử diệt tôn, người nào cũng chết mòn cho đến hết?
Câu hỏi này cực kỳ nghiêm trọng. Tứ phu nhân vội quỳ phục xuống đất khẽ nói:
– Nhi tức không khi nào có ý nghĩ rồ dại như vậy.
Thuần Vu lão phu nhân buông một tiếng thở dài não ruột rồi nói bằng một giọng rất thê lương.
– Có phải ta nguyện ý cho ba đứa lấy chung chồng đâu. Đây là một biện pháp bất đắc dĩ. Mình ở vào trường hợp khác thường không tính hạ sách này không xong. Huống chi ta nghe nói Độc Cô Nhạn là một thằng nhỏ thông minh tuyệt thế, tài ba hơn đời. Sau này nếu ba chị em chúng mà sinh hạ được vài đứa con trai con gái thì nhà Thuần Vu thế gia mới trường tồn và mới có cơ hưng vượng được.
Tứ phu nhân ngập ngừng nói tiếp:
– Nhi tức còn có điều muốn trình bày.
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng một tiếng rồi gắt lên:
– Nói đi!
Tứ phu nhân buồn rầu nói:
– Nhi tức nhận xét trên thế gian không có hai chữ tuyệt đối. Nhà ta đã mắc phải quái tật, nhi tức tin rằng chẳng có bệnh nào mà không chữa được. Hiện nay thế lực nhà ta đã lan tràn khắp giang hồ thiên hạ. Nếu bà bà ban ra một chỉ thị cho bọn thuộc hạ các nơi tìm lấy môn thuốn trị ác tật này, thì sớm muộn thế nào cũng có ngày kiếm được thuốc chữa. Chờ bao giờ trừ xong ác tật rồi Thuần Vu thế gia sẽ lập một nền móng vững chắc cho vạn thế. Khi ấy ta sẽ dựng lôi đài chiêu tiền cầu thân thì chẳng khó gì không thu hút được hết những bậc anh tuấn thiên hạ, mình sẽ trọng lấy nhưng tay tài trí cùng võ công cao thâm hơn Độc Cô Nhạn, khiến cho ba điệt nữ đều kén được quý tế. Đó chẳng là một việc vẹn toàn ư?
Thuần Vu lão phu nhân toàn thân run bần bật dường như mụ tức quá thốt không ra lời.
Nhị phu nhân cười lạt một tiếng rồi nói theo:
– Lời nói của Tứ muội tưởng nên kỹ xét lại. Từ ngày nhà ta bị chứng ác tật ít ra là đã sáu bảy chục năm. Về việc chữa bệnh này, bà bà đã hao phí bao nhiêu cao sĩ danh y mà vị nào cũng đều bó tay ... Tứ muội nói vậy tựa hồ có vẻ trách bà bà ư?
Ngừng lại một lát mụ nói tiếp:

– Cứ chuyến ta đi Lũng Tây vừa rồi mà nói thì cũng là một việc cố gắng tìm thuốc trị bệnh nhưng ...
Đại phu nhân không nhịn được nói xen vào:
– Trên thế gian tuy nhiều danh y nhưng thực ra không có người chữa được quái tật này. Ba chục năm trước Lư Ngọc Hồ cũng thế. Lão đi chữa thuốc giang hồ mấy chục năm, đã tự hào là đệ nhất thần y. Nhưng bà bà đưa về Quỷ Sầu giản hơn hai chục năm, chính lão ta cũng mắc bệnh này mà chết, chứ có luyện được thuốc gì đâu?

Hồi 38
Lọt tai toàn những chuyện hoài nghi

Nhị phu nhân vội tiếp:
– Tiểu muội lần này đi Lũng Tây là cốt để mở một hành quan tại đó như việc lão già Lê Vi Tử thì chắc là chính lão ta cũng còn mắc bệnh nằm đó chưa dậy được.
Đại phu nhân gật đầu nói:
– Bọn thầy lang trên chốn giang hồ hết thảy là hạng lừa người. Dù có đem được Lê Vi Tử về đây cũng bằng vô dụng.
Độc Cô Nhạn ở ngoài cửa sổ chợt nghe câu chuyện này không khỏi kinh tâm động phách. Lúc chàng nghe Tứ phu nhân cùng Lão phu nhân tranh luận đã toan mạo muội tiến vào để nói rõ việc mình đến đây mục đích là để kiếm Kim Ty thảo, nhưng bây giờ chàng nghe Đại phu nhân nói vậy, bất giác dừng lại, bỏ ý định tiến vào. Vì chàng biết rõ ngoại trừ Tứ phu nhân còn chẳng có một ai thành thực lo cách chữa bệnh.
Thuần Vu lão phu nhân bây giờ đã bình tĩnh lại. Mụ hắng giọng một tiếng rồi gọi:
– Tứ tức phụ?
Tứ phu nhân vẫn quỳ mọt dưới đất, nghe tiếng gọi bèn thưa:
– Có nhi tức đây!
Thuần Vu lão phu nhân nổi giận đùng đùng nói:
– Nếu bữa nay không phải là ngày kỷ niệm một trăm năm tổ tiên mắc nạn thì lão thân phóng chưởng đánh chết ngươi rồi đó.
Tứ phu nhân dập đầu tận đất nói:
– Nhi tức tội thật đáng chết.
Thuần Vu lão phu nhân lắc đầu thở dài nói:

– Được rồi ... ! Nhà mình đã nhiều thảm họa còn tàn sát nhau làm gì nữa ...
Mụ nghiến răng trầm giọng nói tiếp:
– Dù chúng ta có chữa khỏi ác tật, nhưng việc tru lục hết quần hùng thiên hạ để báo thù cho Tiên tổ cũng là cần. Nếu chờ đến lúc dựng lôi đài kén rể để giao hảo với quần hùng thì lão thân đã hết đời rồi, không thể nào chờ được nữa.
Tứ phu nhân còn muốn nói nhưng bị Đại phu nhân gạt đi:
– Tứ muội! Tứ muội, bất tất phải nói nữa, bà bà đã lượng thứ cho rồi, sao không khấu đầu bái tạ bà bà đã rộng lượng cho. Hay là Tứ muội còn muốn chết?
Câu nói này của Đại phu nhân nửa phần phiền trách nửa phần che chở.
Tứ phu nhân khẽ thở phào một cái, bà vừa dập đầu vừa ấp úng:
– Nhi tức biết tội rồi.
Thuần Vu lão phu nhân phất tay áo nòi:
– Thế là xong! Lão thân đã nói điều gì nhất thiết thi hành ngay lập tức. Việc đầu tiên là phải đem ba chị em con nhỏ kia gả cho Độc Cô Nhạn bất cứ bằng một thủ đoạn nào.
Tứ phu nhân không dám nói gì nữa. Thực ra bà cũng biết Lão phu nhân đã quyết định rồi dù mình có nói gì cũng bằng vô dụng.
Bà đau khổ mê man chẳng khác gì người rơi xuống vực thẳm.
Đại phu nhân từ từ đúng lên chạy đến trước sập khẽ nói:
– Bà bà hãy nằm nghỉ. Nhi tức xin theo đúng chỉ thị của bà bà hành động, không dám trái ý chút nào.
Thuần Vu lão phu nhân vẫy tay nói:
– Từ nay mỗi ngày ngươi phải một lần đến bẩm rõ cho lão thân hay công việc diễn tiến thế nào. Nếu ngươi điều tra biết rõ được ngày đại hội quần hùng trên núi Phục Ngưu thì phải lập tức đăng trình, đừng để lỡ mất cơ hội này.
Đại phu nhân vâng dạ luôn miệng. Y kính cẩn rút lui trước rồi hẹn nhị phu nhân cùng theo thứ tự đến thi lễ trước sập Lão phu nhân rồi khép nép rút lui theo.
Lát sau trong nhà đại sảnh chỉ còn lại bốn tên bộc phụ. Những ngọn đuốc sáng rực cũng tắt hết. Thuần Vu lão phu nhân nằm dài trên sập không cử động nữa. Dường như mụ đã ngủ rồi.
Lúc mọi người từ từ rút lui thì Độc Cô Nhạn tựa hồ như ma quỉ hiện hình vọt mình đứng lên. Chàng phân vân trong hai quyết định:
Một là phải tìm cho được Kim Ty thảo để dời khỏi nơi đây. Hai là về chỗ nằm cũ để giải khai tấm lòng ngờ vực cho biết rõ tại sao Tứ phu

nhân lại có lòng che chở cho mình.
Sau nữa chàng còn muốn biết rõ mẹ con Thẩm Thiến Hoa có bị bọn Thuần Vu thế gia bắt vào đây không. Đoàn Hiếu Vân còn sống hay chết hoắc lạc lõng nơi đâu?
Sau cùng chàng lựa chọn quyết định thứ hai, chạy nhanh như gió về căn thạch thất hậu viện lên giường nằm duỗi dài.
Chẳng bao lâu Độc Cô Nhạn nghe thấy bước chân rất nhẹ, chàng biết ngay là Tứ phu nhân đã đến. Chàng liền nằm lại nguyên như cũ và giữ hơi thở chỉ còn thoi thóp, nằm im thin thít, nhắm mắt lại.
Cánh cửa phòng mở ra.
Độc Cô Nhạn hé mắt nhìn trộm ra thì thấy người tiến vào quả là Tứ phu nhân. Tuy bà bước chân rất khẽ mà có vẻ rất trầm trọng tựa hồ mỗi bước một dừng. Bà tiến lại trước giường khẽ cất tiếng gọi:
– Độc Cô Nhạn! Độc Cô Nhạn! ...
Độc Cô Nhạn giả vờ hãy còn hôn mê chưa tỉnh.
Tứ phu nhân ngần ngừ một chút rồi bà không nhẫn nại được nữa gục xuống người Độc Cô Nhạn mà khóc thút thít. Đồng thời miệng bà không ngừng lẩm bẩm:
– Minh nhi! Minh nhi! ...
Độc Cô Nhạn tưởng chừng như sét đánh ngang tai, trong lòng xao xuyến vô cùng, thiếu chút nữa chàng lại mê đi.
Đột nhiên trong khi vô tình, chàng thò tay ra khéo tấm khăn che mặt Tứ phu nhân. Chàng rất đỗi kinh ngạc vì sau tấm khăn này là một bộ mặt đoan chính xinh đẹp, nhưng đầy vẻ lo âu, vẫn còn giàn giụa ngần nước mắt.
Nguyên chàng tưởng mặt bà cũng cực kỳ xấu xa tương tự như bộ mặt của Thuần Vu lão phu nhân. Chàng có ngờ đâu nét mắt bà vẫn giống người thường chẳng có chi khác lạ Tứ phu nhân không ngờ chàng có cử động, khẽ la lên một tiếng rồi hốt hoảng lùi lại. Đồng thời bà kéo tấm khăn che mặt lại rất mau.
Tứ phu nhân cũng như người bị sét đánh, bà thất thanh la lên:
– Té ra ... là ngươi giả vờ ...
Độc Cô Nhạn đáp bằng một giọng trầm trầm:
– Nếu tại hạ không giả vờ thì chẳng có cơ hội nào được xem bộ mặt khủng khiếp của bà già tưởng như xác chết tám năm chưa mai táng ...
Tứ phu nhân lại la lên một tiếng:
– Úi cha!
Rồi bà nói tiếp:
– Té ra ngươi đã được coi hết rồi.

Độc Cô Nhạn:
– Đúng thế!
Tứ phu nhân trầm giọng gầm lên:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi thiệt là lớn mật!
Độc Cô Nhạn giương cặp lông mày thanh kiếm lên hỏi:
– Vừa rồi phu nhân kêu tại hạ bằng Minh nhi kia mà? ...
Tứ phu nhân ngập ngừng:
– Ngươi ...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Tại sao phu nhân lại kêu tại hạ bằng Minh nhi? Tại sao phu nhân lại vì tại hạ mà sa lệ? Tại sao phu nhân nghe mụ già có ý cưỡng bách kết hôn lại mê man bất tỉnh? Tại sao phu nhân lại hộ vệ che trở tại hạ
Tứ phu nhân gạt đi:
– Im đi đừng nói nữa!
Độc Cô Nhạn chưa chịu thôi nói tiếp:
– Tại hạ cần biết rõ vụ này ...
Đột nhiên phía xa có tiếng bước chân vọng lại.
Tứ phu nhân lộ vẻ bồn chồn giục:
– Nằm lại như trước đi!
– Không cần đâu! Phu nhân ở trong cái gia đình đổ nát này làm gì nữa? Tại hạ đưa phu nhân xông ra đi. Tại sao phu nhân không kiếm chỗ tự do mà ở? ...
Tứ phu nhân cướp lời:
– Ngươi đừng nói càn.
Độc Cô Nhạn nghiêm nghị nói:
– Phu nhân chưa mắc phải quái tật càng không nên ở lại đây.
Tứ phu nhân vội chẹn họng:
– Ngươi không hiểu, không hiểu gì hết ...
Giọng nói như vẻ van lơn, bà nói tiếp:
– Mau mau nằm duỗi thẳng chân ra và vẫn phải giả vờ như ngươi bị trọng thương sắp chết. Cần đối phó với chuyện này cho xong đã rồi sẽ nói chuyện.
Độc Cô Nhạn cười nói:
– Tại hạ vốn là người ưa dứt khoát chóng vánh. Nếu phu nhân quyết định nghe lời tại hạ thì cứ trở mặt cùng họ động thủ xông ra khỏi Quỷ Sầu giản.
Bước chân đã gần tới nơi, Tứ phu nhân bồn chồn giục:
– Lẹ lên! Lẹ lên! Nếu không thì ngươi với ta phải vạ tan xương nát thịt, chết không có đất mà chôn ...
Độc Cô Nhạn vẫn không lộ vẻ gì sợ hãi, chàng muốn bật lên tiếng

cười.
Tứ phu nhân tứ giận nghiến chặt hai hàm răng.
Đột nhiên bà chĩa mười đầu ngón tay ra nhắm đâm tới trước ngực Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn đã chuẩn bị từ trước, lập tức chàng vung tay lên đón. Nhưng chàng phát giác ra ngay là võ công mình với Tứ phu nhân khác nhau xa lắm. Thủ pháp của bà kỳ bí vô cùng. Nội lực bà lại cao thâm rất mực. Chẳng những Tam phu nhân, Ngũ phu nhân không bì kịp mà cả Nhị phu nhân cũng còn kém bà.
Độc Cô Nhạn trong lúc bất ngờ, chân tay luống cuống. Chàng chưa kịp ra chiêu thì thấy trước ngực mát lạnh huyệt Tương đài đã bị điểm trúng.
Tứ phu nhân chẳng những võ công kỳ bí mà thủ pháp điểm huyệt của bà cũng là một lối đặc biệt. Một khi huyệt tương đài đã bị kiềm chế là toàn thân nhũn ra không còn cách nào chống đỡ được nữa.
Tứ phu nhân dùng thủ pháp mau lẹ quá chừng liệng đẩy chàng vào góc giường.
Cửa phòng vang lên một tiếng kẹt. Tứ phu nhân ngấm ngầm thở phào một cái rồi cất tiếng hỏi:
– Ai đó?
Ngoài cửa phòng cất tiếng người đáp:
– Khải bẩm tứ phu nhân! Đại phu nhân đã đến đó.
Tứ phu nhân "Ủa" một tiếng rồi lật đật chạy ra mở cửa phòng.
Quả nhiên Đại phu nhân dẫn hai tên thị tỳ che mặt tiếng thẳng tời trước giường. Tứ phu nhân chờ cho Đại phu nhân đứng yên rồi khép nép nói:
– Xin ra mắt đại tẩu.
Đại phu nhân hờ hững "Ừ" một tiếng chứ không hoàn lễ, Mụ trầm giọng hỏi:
– Bây giờ gã ra sao?
Tứ phu nhân khẽ đáp:
– Thương thế gã nặng lắm, e rằng khó có thể hồi phục ngay được.
Đại phu nhân cười hỏi:
– Có thiệt thế không?
Tứ phu nhân cúi đầu xuống đáp:
– Khi nào tiểu muội dám lừa dối đại tẩu.
Đại phu nhân cười lạt nói:
– Được rồi ...
Đột nhiên mụ cất tiếng lạnh như băng quát lên:
– Ngươi hãy kéo tấm khăn che mặt của ngươi xuống.

Tứ phu nhân giật mình kinh hãi ấp úng hỏi:
– Đại tẩu! ... Đại tẩu nói vậy là có ý gì?
Đại phu nhân cười gằn đáp:
– Chẳng có ý gì cả. Ta chỉ muốn coi bệnh thế của ngươi ra sao?
Tứ phu nhân ấp úng chưa biết trả lời thế nào, bà cũng chưa cởi tấm khăn bịt mặt ...

Hồi 39
Tuyết Huyết Tú Sĩ Uông Công Lăng

Độc Cô Nhạn nằm duỗi dài trên giường. Chàng biết tâm sự của Tứ phu nhân đã bị bại lộ, nhưng vì bị điểm huyệt chàng chẳng thể cử động mà cũng không nói được. Chàng đành ngấm ngầm vận nội lực, thần công, toan lấy chân khí xung phá huyệt đạo để giúp đỡ Tứ phu nhân một tay, trước hết là kiềm chế Đại phu nhân rồi hãy tính. Nhưng thủ pháp điểm huyệt của Tứ phu nhân đặc biệt khác người, dù chàng có cố gắng đến đâu cũng không có cách nào giải khai huyệt đạo trong một lúc được.
Đại phu nhân trầm ngâm một lát quát hỏi:
– Phải chăng ngươi muốn kháng mạng bất tuân?
Tứ phu nhân nhỏ nhẹ đáp:
– Tiểu muội không dám ...
Đại phu nhân rít lên:
– Sao ngươi không bỏ tấm khăn che mặt đi?
Tứ phu nhân ngập ngừng:
– Tiểu muội ...
Đại phu nhân tức giận quát bảo thị tỳ:
– Các ngươi kéo tấm khăn che mặt của y xuống!
Hai tên bộc phụ đứng đằng sau không ngần ngừ gì cả, lập tức tiến lên hai bước, làm bộ khép nép:
– Xin tứ phu nhân miễn trách. Bọn nô tỳ phải tuân theo mệnh lệnh đại phu nhân mà hành động nên có điều đắc tội với phu nhân.
Hai mụ nói xong, song song tiến lại, quả nhiên toan động thủ kéo tấm khăn che mặt Tứ phu nhân.
Tứ phu nhân lúi lại một bước quát lên:
– Các ngươi hãy lùi lại! ... Để tự ta mở ra.
Rồi bà giơ tay lên kéo tấm khăn che mặt xuống.

Bộ mặt không chỗ nào khiếm khuyết và không bị tổn thương chi hết hiện ra trước mắt Đại phu nhân.
Đại phu nhân không lộ vẻ gì, tựa hồ mụ biết hết tình hình. Nhưng hai tên thị tỳ la lên một tiếng:
– Ái chà!
Hiển nhiên chúng kinh ngạc vô cùng.
Đại phu nhân cười lạt lạnh lùng hỏi:
– Tứ muội! Bây giờ tứ muội giải thích thế nào đây?
Tứ phu nhân lắc đầu nhăn nhó cười đáp:
– Tiểu muội không có chi mà giải thích được, xin tùy ý đại tẩu xử trí.
Đại phu nhân cười the thé nói:
– Được rồi! Có điều ... việc này không giấu lão phu nhân được đâu, trừ phi người thừa nhân sự thực với ta mấy điểm, bằng không thì ta chẳng thể nào che chở cho ngươi được nữa Mụ ngừng lại một chút rồi hỏi:
– Tứ đệ đâu! Y có chết thực không?
Nét mặt Tứ phu nhân lạnh lẽo như pho tượng đá. Nàng chậm chạp lùi lại:
– Việc này bà bà biết kỹ lắm rồi, đại tẩu hỏi đến chẳng là thừa ư?
Đại phu nhân trầm giọng quát:
– Cái đó là ngươi lừa gạt bà. Bây giờ chắc lão nhân gia không tin ngươi nữa đâu. Nếu ngươi chờ cho lão nhân gia dụng hình khảo vấn thì chẳng chịu được đâu.
Tứ phu nhân rầu rầu đáp:
– Tiểu muội cũng không còn có biện pháp nào khác đành chịu theo số mạng.
Độc Cô Nhạn đang cố gắng vận khí phá huyệt. Chàng nghe hai người nói chuyện lại càng nghi hoặc hơn. Đối vời những câu đai phu nhân quát hỏi tuy chàng không hiểu rõ nhưng cũng biết một vài điểm. Đại phu nhân hỏi đến tứ đệ, dĩ nhiên là trượng phu của Tứ phu nhân, giường như y sống chết thế nào vẫn còn trong vòng bí mật họ chưa hiểu rõ. Chàng xét tình hình này thì ra Thuần Vu lão phu nhân hãy còn một người con trai còn sống chưa chết. Nhưng Tứ phu nhân chưa nhiễm phải ác tật thì có liên quan gì đến sự sinh tử của bà? Đó là điều khó nghĩ.
Tứ phu nhân chỉ nhắm mắt cúi đầu chứ không nói gì.
Đại phu nhân hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp:
– Tứ muội! Tứ muội đã không chịu nói thiệt thì đừng trách ta vô tình.
Tứ phu nhân đáp rất khẽ:
– Đại tẩu trách phạt thế nào tiểu muội cũng xin ưng chịu.

Đại phu nhân lạnh lùng nói:
– Ta không có quyền trách phạt tứ muội mà chỉ giao lại bà bà phát lạc.
Tứ phu nhân không nói gì nữa để tỏ thái độ chịu ép một bề, ai muốn gì thì làm.
Đại phu nhân nhẹ nhàng bước lên hai bước. Đột nhiên mụ trầm giọng quát:
– Cột y lại!
Hai tên thị tỳ kính cẩn dạ một tiếng rồi rút một sợi gân bò sau lừng ra tiến đến trước mặt Tứ phu nhân, cất giọng lạnh lùng ngập ngừng:
– Tứ phu nhân ... Kẻ nô tỳ ...
Tứ phu nhân vẫn cúi đầu lặng ngắt rồi tự mình đưa tay ra sau lưng.
Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy vô cùng. Chàng trách thầm Tứ phu nhân nhu nhược. Sao bà lại không phản kháng và không giải khai huyệt đạo cho chàng để cùng nhau giết mụ này đi rồi xông ra khỏi Quỷ Sầu giản?
Nhưng chàng bị phong tỏa huyệt đạo dù có nóng nảy đến đâu cũng chẳng làm gì được. Chàng đành dương mắt nhìn hai tên thị tỳ cột Tứ phu nhân lại.
Đại phu nhân cười lạt nói:
– Các ngươi ôm thằng nhỏ kia đến phòng ta ... Tứ muội! Bây giờ cùng ta đến ra mắt lão phu nhân Hai tên thị tỳ lại dạ một tiếng rồi tiến lại trước giường.
Giữa lúc ấy. Độc Cô Nhạn cảm thấy những đốt xương trong thân thể bật lên mấy tiếng lách cách. Huyệt Tương đài bị bế tắc đã được chân lực của chàng thúc đẩy tự giải khai rồi.
Chàng thở phào một cái, chờ hai tên thị tỳ kia đến gần trước giường. Nhanh như chớp chàng phóng cả song chưởng ra.
Hai tên thị tỳ không kịp đề phòng bị chưởng lực đẩy ngã lộn lùi lại phía sau.
Một tên bị hất văng vào tường đánh huỵch một cái rồi té xuống đất.
Còn một tên nữa bị Độc Cô Nhạn đẩy trúng vào người Đại phu nhân.
Độc Cô Nhạn phóng chưởng ra rồi nhảy phát xuống lại cởi trói cho Tứ phu nhân.
Tứ phu nhân cả kinh thất sắc vội la lên:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi điên rồi hay sao?
Bà vừa nói vừa lạng người sang bên để tránh.
Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy hấp tấp nói:
– Phu nhân mới là người điên. Sao ta không liều mạng với họ để ra khỏi cái địa phương ma quỷ này?

Tứ phu nhân người run bần bật la lên:
– Gã ngốc kia! Ngươi trốn thế nào được. Sao không bó tay chịu trói.
Độc Cô Nhạn thấy Tứ phu nhân né tránh, chàng lại xoay mình lại toan cởi trói cho bà. Đồng thời chàng đột nhiên phóng ra một chưởng đánh tới Đại phu nhân.
Chàng có ngờ đâu công lực Đại phu nhân thâm hậu phi thường mụ không thèm để ý đến chuyện Độc Cô Nhạn đột nhiên đứng dậy động thủ, chỉ đứng yên một chỗ mà cười lạt.
Lúc Độc Cô Nhạn phóng chưởng tới mụ vẫn đứng trơ không nhúc nhích.
Độc Cô Nhạn tự biết khó mà đối địch vời Đại phu nhân, nên chàng đã vận đến mười thành công lực để phóng chưởng. Chưởng quang lóe mắt lợi hại phi thường. Không ngờ chưởng lực vừa tiếp xúc đến người Đại phu nhân liền bị hóa giải mất tăm. Đến tà áo mụ cũng không bị lay động. Bản lĩnh như vậy thì khó mà tưởng tượng được.
Độc Cô Nhạn không khỏi sửng sốt. Bỗng nghe tiếng Tứ phu nhân quát hỏi:
– Ngươi được mấy hơi sức mà dám cùng Đại phu nhân đông thủ sao không quỳ xuống xin tội đi?
Độc Cô Nhạn đã định chỉ việc cởi trói cho Tứ phu nhân. Một là vì Tứ phu nhân không ưng cho chàng ra tay. Hai là thần công của Đại phu nhân và đái độ ung dung của mụ khiến chàng phải sửng sốt.
Chàng biết đây là một việc nhọc sức và vô ích. Dù chàng có cởi trói được cho Tứ phu nhân, bà cũng không chịu chống lại đối phương. Chàng chắc mẩm bữa này mình sẽ chết chắc.
Độc Cô Nhạn thấy Tứ phu nhân bảo mình cúi đầu xin tha thì chàng có cảm giác trác ngược. Chàng ngạo nghễ phưỡn ngực ra trầm giọng la lên:
– Độc Cô Nhạn này đường đường tấm thân bảy thước đội trời đạp đất. Có lý đâu lại cúi đầu nhận tội trước một con yêu phụ bao giờ? Võ công mình kém cỏi thì đành chịu chết mà thôi.
Đại phu nhân cười lạt nói:
– Yêu phụ ư? Ngươi thóa mạ ta hay đấy! Tứ muội! Ngươi đã nghe rõ chưa?
Gã dám mắng ta là yêu phụ. Phải chăng ngươi đã dạy gã như vậy?
Tứ phu nhân sợ hãi ấp úng đáp:
– Tiểu muội đâu dám ...
Đại phu nhân tức giận chẹn họng:
– Vừa rồi ta nghe rõ ngươi nói gã bị trọng thương chưa khỏi mà sao mới trong khoảng khắc gã đã đứng lên động thủ đánh lại lão thân.

Vậy vụ này giải thích thế nào đây?
Tứ phu nhân lại lí nhí trong cổ họng:
– Tiểu muội thực là đáng chết. Đáng trách là tiểu muội chưa điều tra được tường tận, bị gã giả vờ để lừa gạt.
Đại phu nhân cười khanh khách nói:
– Hay lắm! Câu này để lát nữa Tứ muội đến trình với lão phu nhân ...
Mụ lại nghiêm nét mặt lại quát hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Bây giờ ngươi ngoan ngoãn theo lão đến yết kiến lão phu nhân, hay nhất định còn bắt ta trói người?
Độc Cô Nhạn đột nhiên thò tay rút thanh trường kiếm ra cười nói:
– Ta chỉ mong ngươi làm được thế ...
Hai tay cầm kiếm chàng vận đủ mười thành công lực ra chiêu Du Ngũ Xuất Thủy đâm tới. Bên tai chàng bỗng nghe Tứ phu nhân hốt hoảng la lên:
– Độc Cô Nhạn! ...
Nhưng Độc Cô Nhạn không thể tính toán được nữa. Chàng phóng kiếm đâm Đại phu nhân nhanh như điện chớp.
Đại phu nhân hắng giọng một tiếng lạng người đi né tránh, đồng thời phóng chưởng ra phản kích.
Độc Cô Nhạn thấy thân pháp Đại phu nhân xảo diệu vô cùng. Chàng phóng kiếm vào quãng không, còng đang kinh hãi thì chưởng lực của Đại phu nhân đã quét tới nơi. Chàng kinh hãi vô cùng. Dù trong giấc mơ chàng cũng không tưởng tượng được trên đời này lại có người võ công xuất quỷ nhập thần đến thế.
Chỉ trong nháy mắt chàng đã không còn cách nào ra chiêu để chống đỡ.
Chàng đành miễn cưỡng đề tụ công lực hộ thân đón lấy phát chưởng.
Phát chưởng của Đại phu nhân coi hời hợt như không mà thực ra nó mãnh liệt phi thường! Độc Cô Nhạn tuy đã vận hết thần công lực hộ vệ thân thể mà vẫn bị phát chưởng làm cho chấn động. Chàng loạng choạng mấy bước rồi ngã lăn ra.
Đồng thời phát chưởng này chẳng những đã hất ngã chàng mà chàng còn cảm thấy một luồng gió lạnh vào thấu xương tủy khiến chàng không thể tự chủ được, run lên bần bật cơ hồ không còn cách nào để tụ công lực được nữa.
Đại phu nhân cười khanh khách mấy tiếng rồi lạng người tới nơi vung tay ra chụp.
Độc Cô Nhạn vẫn tự phụ bản lãnh hơn người, khắp thiên hạ không ai sánh kịp. Chàng có ngờ đâu bữa nay mình lại vô dụng đến thế,

chẳng khác nào đứa trẻ sơ sinh rơi vào miệng cọp.
Độc Cô Nhạn đau lòng không bút nào tả xiết. Tuy chàng biết rõ chẳng làm được gì đối phương, nhưng cũng vận dụng toàn lực để đâm một kiếm và phóng một chưởng nữa.
Độc Cô Nhạn đã đến lúc liều mạng. Chàng biết hai chiêu này vô ích tuyệt đối không thể địch lại được công lực âm tà của Đại phu nhân đã làm cho quỷ thần cũng không lường được.
Nhưng sự tình biến đổi đột ngột! Bỗng nghe đánh "Sầm" một tiếng rùng rợn.
Cửa sổ mặt sau bị rung động gẫy tan nát! Một bóng người áo đen vọt vào trong phòng.
Người này thân hình khôi vĩ. Toàn thân mặc đồ xanh cùng che mặt bằng tấm khăn xanh. Vừa trông thấy đã biết ngay là một người đàn ông vào tuổi trung niên.
Trong phòng náo loạn cả lên, vì người này tiến vào một cách đột ngột. Đối với Thuần Vu thế gia, đây là một biến cố trầm trọng, ra ngoài sức tưởng tượng của mọi người.
Đại phu nhân tức giận gầm lên một tiếng rồi quát hỏi:
– Người này là ai mà dám đến đây càn rỡ?
Người này xông đến một cách đột ngột, Đại phu nhân bất đắc dĩ phải thu chiêu về. Thế là Độc Cô Nhạn được giải nguy.
Hán tử áo xanh không nói nửa lời vung tay một cái đánh tới Đại phu nhân.
Đây lại là một điều bất ngờ hơn nửa. Cách phục sức của hán tử rõ ràng là thuộc hạ dưới trướng Thuần Vu thế gia. Phá cửa sổ chuồn vào đã là một tội lớn không thể dung tha, lại còn phóng chưởng đánh lại Đại phu nhân thì thật là một tội tày đình muôn chết cũng còn là nhẹ. Chẳng hiểu ai mà lớn mật đến thế?
Đại phu nhân phẫn nộ đến cực điểm, mụ trầm giọng rít lên:
– Quân cường nô này muốn chết phỏng?
Mụ vận toàn lực phóng chưởng ra nghinh địch. Đang lúc tức giận mụ vận toàn lực phóng chưởng lực, người bị đánh trúng đến phải tan xương nát thịt. Ai cũng cho là hán tử áo xanh sẽ hóa thành vũng nước đen.
Nhưng sự thực đã ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Sầm một tiếng rùng rợn.
Hai luồng lực đạo đụng vào nhau rồi hóa giải mất tăm. Đồng thời chưởng lực của người áo xanh che mặt hiển nhiên còn hùng hậu hơn Đại phu nhân một chút, khiến cho hai vai mụ rung chuyển, người đứng không vững xuýt nữa té nhào.

Đại phu nhân kinh hãi la lên:
– Mi là ai?
Hiển nhiên mụ nhận ra hán tử không phải thuộc hạ Thuần Vu thế gia, bọn trong phủ quyết không có bản lãnh cao cường hơn Đại phu nhân. Trừ Thuần Vu lão phu nhân, mụ là một tay cao thủ đứng hàng thứ hai.
Người kia không nói gì phảng phất như một tên câm. Hắn phóng hết chưởng này đến chưởng khác như gió táp mưa sa đánh tới.
Đại phu nhân đã biết đối phương là tay lợi hại nên không dám khinh địch.
Mụ vội phát huy toàn thân tuyệt kỹ dùng cả chưởng chỉ phóng cả quyền cước để đánh người kia.
Hán tử áo xanh trấn tĩnh phi thường, người vững như núi. Hai chưởng của hắn vẫn không biến thể tiếp tục lộn ngang chém dọc bằng những chưởng lực thâm hậu tuyệt luân.
Chưởng lực của hắn lợi hại hết chỗ nói. Bản lãnh đại phu nhân ghê gớm là thế mà vẫn không tài nào ngăn cản nổi chưởng kình của đối phương.
Chỉ trong nháy mắt, hán tử áo xanh đã tấn công hết mười bảy mười tám chưởng, dồn Đại phu nhân vào góc tường mé tả.
Tứ phu nhân bị trói hai tay quạt ra đằng sau, bộ mặt bà hết sức kinh ngạc.
Nhưng bà vẫn không nói câu gì đứng nấp vào trong góc nhà ngơ ngẩn xuất thần.
Người áo xanh che mặt, tấn công Đại phu nhân bức bách mụ phải lùi lại đến góc tường rồi đột nhiên xoay mình chụp lấy Độc Cô Nhạn, cắp chàng vượt qua cửa sổ mà ra.
Thủ pháp của y mau lẹ đến một trình độ khiến cho mọi người phải kinh hãi.
Độc Cô Nhạn đối với y chẳng khác gì một chàng thư sinh trói gà không chặt.
Bên ngoài bốn mặt tối om mà người áo xanh vẫn chạy nhanh quá, nhanh đến nỗi Độc Cô Nhạn không nhìn rõ cảnh vật xung quanh mà cũng chẳng biết mình ở chỗ nào.
Chàng bị hắn cắp chạy đi chừng được một dặm thì dừng lại.
Bây giờ chàng định thần lại thì té ra đây cũng là một sơn động. Sơn động này đã nhỏ hẹp mà lại ẩm thấp tối tăm. Bên ngoài động cây cối rậm rạp. Thật là một nơi lý tưởng để ẩn mình tạm thời trong lúc cấp bách.
Người áo xanh thở hồng hộc, tỏ ra đã nhọc mệt vô cùng. Y đánh lùi

được Đại phu nhân, cứu được Độc Cô Nhạn ra được ngoài, nhưng bây giờ y đã sức cùng lực kiệt.
Độc Cô Nhạn nghi ngờ cất tiếng hỏi:
– Phải chăng tôn giá là người nhà Thuần Vu thế gia?
Hái tử câm lặng, không trả lời.
Độc Cô Nhạn rất lấy làm ngờ vực, chàng không nhịn được hỏi lại:
– Phải chăng tôn giá là người trong Thuần Vu thế gia?
Hán tử vẫn không trả lời. Hắn hơi ngửa mặt lên tựa hồ như đang ngẫm nghĩ xem bây giờ nên làm thế nào.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Vì lẽ gì tôn giá cứu tại hạ?
Hán tử vẫn câm như thóc.
Độc Cô Nhạn lại càng ngờ vực hơn. Bây giờ chàng không nhịn được nữa hỏi thẳng:
– Có phải tôn giá là người câm không?
Hán tử vẫn không tỏ vẻ gì phản ứng.
Độc Cô Nhạn không nhịn được nữa đột nhiên đứng phắt dậy nói:
– Giờ tôn giá đã chẳng cho biết họ tên lại không trả lời lấy nửa câu. Vậy tại hạ ...
Chưa dứt lời chàng đã chạy ra phía cửa động.
Hán tử hơi lộ vẻ bồn chồn, trầm giọng quát lên:
– Hãy đứng lại đã! ...
Độc Cô Nhạn sửng sốt. Chàng ngạc nhiên la lên:
– Tôn giá ...
Người áo xanh che mặt buông tiếng thở dài khẽ dơ tay lên kéo tấm khăn che mặt ra nói:
– Trước ta định dấu ngươi ...
Chàng như bị rắn cắn, lùi lại luôn mấy bước. Tưởng chừng như suốt đời chàng, đây là lần đầu tiên chàng gặp một sự kinh hãi phi thường.
Độc Cô Nhạn la lên ngắt lời:
– Tôn giá ... là người hay là quỷ?
Người kia cười thê thảm hỏi lại:
– Ngươi cũng tin là có quỷ ư?
Độc Cô Nhạn ấp úng đáp:
– Tại hạ tuy không tin, nhưng chắc là tôn giá đã chết đi rồi mới hoàn hồn!
Hán tử kéo tấm khăn bịt mặt ra thì là con người đoan chính tác phong một văn sĩ trung niên, cốt cách nghĩa hiệp. Nhưng giữa hai đám lông mày và hai má có những chấm đỏ loang lổ.
Sau một lúc sửng sốt, Độc Cô Nhạn quì hai gối xuống cất tiếng gọi:

– Sư phụ!
Nguyên hán tử áo xanh là đệ nhất chưởng môn phái Thiết Huyết, danh hiệu là Thiết Huyết Tu Sĩ Uông Công Lăng đã quá cố rồi.
Uông Công Lăng bây giờ hơi thở đã bình tĩnh lại. Lão thở dài nói:
– Ngươi không nên mạo hiểm đến đây. Chẳng lẽ ngươi còn chưa biết sào huyệt Thuần Vu thế gia so với Tổ Quỷ còn khủng khiếp rùng rợn hơn? Bản lãnh ngươi chưa được mấy mà ...
Độc Cô Nhạn trong lòng nảy ra nhiều nghi vấn, chàng không nhịn được ngắt lời hỏi Uông Công Lăng:
– Sư phụ trấn an, đệ tử có thể hỏi sư phụ trước về mấy điểm không?
Uông Công Lăng gật đầu đáp:
– Những điều bí mật đã bị tiết lộ ngươi muốn hỏi gì thì hỏi đi! Ta biết được chỗ nào sẽ cho ngươi hay để trừ khử những mối nghi ngờ trong lòng ngươi.
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
– Sở dĩ đệ tử vượt đường xa ngàn dặm tìm vào môn hạ phái Thiết Huyết chẳng phải học võ công, mà vì lòng hâm mộ đạo đức văn chương của sư phụ ...
Uông Công Lăng nhăn nhó ngắt lời:
– Về điểm này ta biết rồi!
Độc Cô Nhạn lại nói:
– Tuy đệ tử không theo sư phụ để học võ, có điều đệ tử biết rằng võ công của sư phụ cũng bình thường thôi so với đệ tử còn thấp nhiều mà sao ...
Uông Công Lăng thở dài nói tiếp:
– Đó là điều ta muốn dấu kín không muốn tiết lộ, chưa bao giờ thi triển những môn tuyệt học của bản thân với ngươi mà thôi.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Sao sư phụ phải giả tử?
Uông Công Lăng đáp:
– Đó là một điều bất đắc dĩ ...
Lão đưa tay trỏ vào mặt mình nói tiếp:
– Vì cái mặt này nếu không chết đi thì không thể nhìn thấy ai được nữa.
Độc Cô Nhạn kinh hãi hỏi:
– Thế nghĩa là sao?
Lúc này chàng mới nhìn rõ mặt Uông Công Lăng có nhiều chấm đỏ loang lổ.
Uông Công Lăng nhăn nhó cười đáp:
– Đây là triệu chứng ác tật ma phong bắt đầu phát tác.

Độc Cô Nhạn kinh hãi hỏi:
– Tại sao sư phụ nhiễm phải ác tật này? Chẳng lẽ sư phụ bị hại về tay Thuần Vu thế gia và bị Bạch diên chưởng lực của chúng đả thương hay sao?
Uông Công Lăng lắc đầu đáp:
– Không phải đâu.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Thế thì ... giữa sư phụ và Thuần Vu thế gia có mối quan hệ mật thiết hay sao?
Uông Công Lăng đáp:
– Mật thiết vô cùng!
Độc Cô Nhạn trái tim đập thình thịch chàng ấp úng:
– Sư phụ là ...
Uông Công Lăng nhăn nhó cười lạt một tiếng lão chẳng giấu diếm gì, đáp ngay:
– Ta là con thứ hai của Thuần Vu thế gia và lại là ...
Độc Cô Nhạn la lên một tiếng:
– Úi cha! ...
Độc Cô Nhạn không nghe rõ câu dưới lão nói gì. Vụ này khiến cho chàng kích thích rất mãnh liệt. Chàng có ngờ đâu con người mà chàng sùng bái lại là một nhân vật trong Thuần Vu thế gia.
Uông Công Lăng cảm khái thở dài không nói nữa. Xem ra trong lòng lão đau khổ vô cùng.
Độc Cô Nhạn như mê như tỉnh hỏi:
– Sư phụ đã là trượng phu của nhị phu nhân mà sao lại không trong Thuần Vu thế gia, còn chạy ra ngoài giang hồ sáng lập nên phái Thiết Huyết? Tại sao sư phụ lại cứu vãn bối? ...
Uông Công Lăng thở dài đáp:
– Vụ này câu chuyện dài lắm ... Ngày ấy trong lòng ta rất oán hận có ý muốn giết cho kỳ cùng quần hùng thiên hạ đặng trả thù cho đời trước ...
Độc Cô Nhạn lẳng lặng không nói gì. Chàng là người yêu ghét ai rất mãnh liệt, nhưng đặt mình vào địa vị này, chàng cũng phải hành động như vậy nên chàng không có ý nghĩ phiền trách Uông Công Lăng về việc báo thù rửa hận.
Uông Công Lăng thở dài một cái rồi nói tiếp:
– Nhưng về sau sự thể biến chuyển, Thuần Vu thế gia đến ẩn mình lánh trong này đều nhiễm phải quái tật khó chữa. Gia mẫu quyết tâm phục thù, nên một mặt thiết pháp cầu danh y, một mặt đôn đốc người nhà luyện tập võ công. Bao nhiêu năm nay vì Quỷ Sầu giản âm khí

lạnh lẽo rất bổ ích cho việc luyện võ hơn nữa gia mẫu có bộ Huyết Thiên bí lục, nên võ công Thuần Vu thế gia mỗi ngày một cao thêm. Nhưng quái tật mỗi ngày tăng gia chứ không giảm bớt. Quần y đánh bó tay không có thuốc nào chữa được.
– May mà công phu âm tà, khiến cho trong người phát ra một sự biến đổi khác nên quái tật này không đến nỗi làm cho người bị chết mau lẹ, dù là nát hết da thịt chẳng còn chi nữa cũng vẫn còn sinh tồn được mà không tổn hại đến võ công.
Trái lại nó làm cho võ công tăng tiến rất mau. Một năm tu luyện bằng mười năm.
Có điều bất hạnh là mấy anh em ta đều chết hết chỉ còn lại mình ta.
Độc Cô Nhạn nói xen vào:
– Quái tật này không phải là tuyệt chứng. Theo chỗ đệ tử biết ...
Uông Công Lăng ngắt lời:
– Phải rồi! Ta cũng biết bệnh này không phải tuyệt chứng trong thiên hạ.
Chỉ cần đem hết tâm huyết vào là có thể là được phương thuốc trị bệnh.
Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Gia mẫu sở dĩ chểnh mảng vì việc tìm thấy loại thuốc trị hết bệnh sẽ làm võ công xuống dốc rất mau, có thể biến thành người thường. Lúc nào người cũng tâm niệm vào việc báo thù mà võ công bị giảm sút thì người cho rằng dù chết đi còn hơn. Vì thế lão nhân gia dần dần bỏ ý định chữa mà chỉ đôn đốc bất luận trai hay gái cũng phải tích cực luyện công. Chờ bao giờ lão nhân gia cho là đủ lực lượng để kình địch lại với giang hồ thì lập tức mở cuộc đồ sát thiên hạ ...
Độc Cô Nhạn lại hỏi xen vào:
– Dường như ý kiến của sư phụ khác biệt với lão phu nhân?
Uông Công Lăng thở dài đáp:
– Đúng thế! Mối cừu hận đời trước cách đây đã một trăm năm. Những kẻ hành hung tàn ác trong võ lâm thời bấy giờ đến nay chẳng còn ai nữa. Thế thì có giết hết quần hùng thiên hạ cũng không phải là việc rửa thù trả hận cho tổ tiên được. Ta đã nhiều lần khuyên can gia mẫu đem toàn lực cầu lương dược để trị bệnh là hơn, nhưng lão nhân gia chẳng chịu nghe lời, đến nỗi giữa hai mẹ con chia rẽ ý kiến.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Thế sư phụ tức mình bỏ đi phải không?
Uông Công Lăng lắc đầu đáp:
– Không phải đâu. Gia mẫu tức giận quá, cho ta là đứa con bất hiếu, liền phóng chưởng âm tà đánh chết ta rồi bỏ xuống lạch nước sâu ...

Lão nhăn nhó cười nói tiếp:
– Dù ta và gia mẫu có mối quan hệ mẫu tử mà lão nhân gia chẳng chút lưu tình. Ta không chết, chỉ ngất đi ba bốn ngày rồi được cứu tỉnh dậy ...
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Thế thì thật là nhẫn tâm ...
Chàng đảo mắt nhìn quanh hỏi tiếp:
– Có phải Nhị phu nhân cứu sư phụ ra khỏi Quỷ Sầu giản không?
Uông Công Lăng lắc đầu đáp:
– Vợ ta cùng gia mẫu ý kiến giống nhau. Mụ không quan tâm đến sự sống chết của ta. Người cứu ta ra khỏi lạch nước lại là Tứ phu nhân, em dâu ta.
Độc Cô Nhạn vô cùng kinh ngạc. Chàng la lên:
– Ủa! Lòng dạ Tứ phu nhân thật là đáng quý!
Uông Công Lăng thở dài nói:
– Đáng tiếc người tốt lại không được đền bồi xứng đáng. Ta e rằng y phải đại họa lâm đầu mất.
Trước khi lão cứu được Độc Cô Nhạn, hiển nhiên lão đã nghe rõ Đại phu nhân nói những gì. Lão còn biết rõ cả hai tay Tứ phu nhân bị cột lại rồi.
Độc Cô Nhạn nghiến răng nói:
– Đệ tử thề rằng phải cứu cho được Tứ phu nhân.
Uông Công Lăng lắc đầu đáp:
– Không ăn thua gì đâu. Dù gia mẫu dùng những hình phạt tàn khốc để trừng trị y, y cũng cam lòng chịu đựng quyết không trốn tránh.
Độc Cô Nhạn nghiến răng hỏi:
– Sao Tứ phu nhân lại nhu nhược đến thế?
Uông Công Lăng nhăn nhó cười đáp:
– Đó không phải là nhu nhược mà là đại nhân đại dũng. Tứ phu nhân nặng lòng hiếu thảo, vả lại ngày trước gia mẫu đã cứu mạng y một lần, nên bất luận thế nào nàng cũng không phản bội gia mẫu ...
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Thế thì đành ngồi mà coi lão phu nhân hành hạ Tứ phu nhân cho đến chết hay sao?
Uông Công Lăng lắc đầu đáp:
– Sau khi ta len lỏi vào chốn giang hồ, sáng lập ra phái Thiết Huyết, đã dựng môn quy, mỗi đời chỉ truyền một người và chỉ dạy nhân nghĩa đạo đức. Đến nay đã mười mấy năm mà đã có tiếng tăm trên giang hồ, rất được võ lâm tôn trọng. Khi nào ta lại chống tay đứng nhìn Tứ phu nhân bị thảm tử? Ta phải hết sức cứu y, vì y đã có ơn

cứu mạng ta. Giả tỷ được không được y trị thương và hộ tống thì đã thành con quỷ vật vờ trong Quỷ Sầu giản rồi ...
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Phải chăng chỗ này cũng thuộc phạm vi Quỷ Sầu giản?
Uông Công Lăng gật đầu đáp:
– Phải rồi! Theo con đường bên cạnh ra khỏi Quỷ Sầu giản nhưng không dễ đâu, để ta dẫn ngươi kiếm đường khác mà ra. Nẻo đường này trừ ta ra cả gia mẫu cũng không hay.
Độc Cô Nhạn cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:
– Đệ tử còn có một chỗ bí mật chưa cởi mở được mối nghi ngờ. Chẳng hiểu sư phụ ...
Uông Công Lăng ngửng lên trông chiều trời, ngắt lời:
– Chỗ nào nghi ngờ? Nói mau!
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Tứ phu nhân đối với đệ tử đã hết lòng hộ vệ, không tiếc sức. Chẳng hiểu tại sao ...
Uông Công Lăng ngắt lời:
– Y đối với ai cũng vậy, lòng dạ nhân hậu của y không biết đến đâu là bờ bến.
Độc Cô Nhạn lắc đầu nói:
– Không những thế, phu nhân còn vì đồ đệ mà sa lệ, người kêu đồ là Minh nhi ...
Uông Công Lăng sửng sốt hỏi:
– Ủa! Sao lại kỳ thế? Chắc y đã sinh được một đứa con tên là Minh nhi và đứa con đó chết rồi. Có thể vì y trông thấy ngươi mà nghĩ đến rồi đau khổ, bất giác y gọi đến tên con.
Độc Cô Nhạn nghe lời giải thích có vẻ hợp lý, chàng liền lặng yên không nói gì nửa, chàng thầm nghĩ:
– Uông Công Lăng đã là trượng phu của Nhị phu nhân mà lại là con ruột lão phu nhân. Giả tỷ mình đã cùng Thuần Vu thế gia có mối liên quan thì nhất định y phải biết, mối quan hệ giữa mình và Thuần Vu thế gia.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 40
Lý Tiểu Khất vượt tường mắc nạn

Độc Cô Nhạn bây giờ đã bình tĩnh lại một chút chàng nhăn nhó cười hỏi:
– Sư phụ để tên là Uông Công Lăng và sáng tạo ra phái Thiết Huyết, chẳng lẽ người Thuần Vu thế gia không biết một chút nào ư? Ít ra là Nhị phu nhân ...
Uông Công Lăng gượng cười ngắt lời:
– Bọn họ đều biết là ta đã chết ở trong Quỷ Sầu giản rồi thì còn ai nghĩ đến Uông Công Lăng là Thuần Vu Cừu nữa.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Danh huy sư phụ là Thuần Vu Cừu ư?
Trong lòng Độc Cô Nhạn tuy còn mối hoài nghi nhưng chàng cũng không hỏi nữa. Chàng lảng sang vấn đề khác:
– Sư phụ có biết chứng ác tật Ma phong đã có thuốc trị được không?
Uông Công Lăng gật đầu đáp:
– Nếu ta không biết thì đã chả về đây ...
Lão ngừng lại một chút rồi trỏ tay về phía sau nói:
– Dưới đáy động ta đã hái được bốn mươi ngọn Kim Ty thảo, chắc là đủ dùng rồi.
Độc Cô Nhạn mừng hỏi:
– Sư phụ đã hái được Kim Ty thảo rồi ư?
Uông Công Lăng ngừng lại một chút trầm giọng nói:
– Gần hết đêm rồi. Ngươi phải buộc Kim Ty thảo lại cho cẩn thận để ta đưa ngươi rời khỏi nơi đây.
Độc Cô Nhạn sửng sốt đáp ngay:
– Không được. Đệ tử còn mấy việc lớn chưa làm xong không thể đi ngay được.
Uông Công Lăng chau mày nói:
– Ta tưởng việc gì cũng không quan trọng bằng việc đem Kim Ty thảo về.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi nói:
– Mẹ con Thẩm Thiến Hoa vì đệ tử mà lúc ở Lũng Tây đã bị Nhị phu nhân bắt sống, chắc bây giờ hai người đó cũng bị cầm tù ở đây. Ngoài ra người cùng đi với đệ tử tới đây là Đoàn Hiếu Vân cũng bị bắt chưa rõ sống chết ra sao. Đệ tử nỡ nào đi một mình.
Uông Công Lăng thở dài hỏi lại:
– Những việc đó quả nhiên quan trọng thật nhưng liệu ngươi có thể cứu được bọn họ ra không?
Độc Cô Nhạn cúi đầu đáp:
– Cái đó đệ tử không dám chắc.
Uông Công Lăng nhăn nhó cười nói:

– Há phải chỉ không nắm chắc mà thôi, cứ thẳng thắn mà nói thì ngươi trở lại chẳng khác nào đem thịt liệng cho chó, đi rồi không về ...
Lão chăm chú nhìn Độc Cô Nhạn rồi chậm rãi nói tiếp:
– Bây giờ ta hãy ẩn mình tại đây để chờ tin tức ngươi đem Kim Ty thảo về cho Lê Vi Tử. Nếu sớm luyện được thuốc trị quái tật mới hy vọng, phong vận có ngày chuyển chuyến. Bằng không thì chẳng những đừng hòng cứu bọn họ mà toàn thể võ lâm trên giang hồ cũng sắp sửa đi vào kiếp nạn múa đổ chan hòa. Còn về sự an toàn của bọn họ thì ta hết sức hành động với hy vọng họ không bị Thuần Vu thế gia sát hại.
Độc Cô Nhạn không biết nói thế nào, chàng đành gật đầu đáp:
– Lời giáo huấn của sư phụ rất hợp lý. Đệ tử xin tuân lệnh.
Chàng không ngần ngừ gì nữa, lập tức lấy túi vải ở sau lưng ra, chạy vào góc động. Quả nhiên thấy một đống cỏ xanh. Lá cỏ nào sau lưng cũng có một đường chỉ vàng. Chàng theo lời dặn của Lê Vi Tử thận trọng bỏ Kim Ty thảo vào trong túi. Chàng buộc miệng túi lại cầm tay nói:
– Xin sư phụ bảo trọng, đệ tử xin đưa thuốc về thật mau.
Uông Công Lăng gật đầu cất giọng thê lương nói:
– Ta hết lòng mong chờ ngươi ở đây. Còn việc Tứ phu nhân và bọn Đoàn cô nương, ta nhất thiết đem hết tâm lực ra để hộ vệ cho họ.
Lão chưa dứt lời đã chạy ra cửa động trước.
Lúc này gần hết canh tư, chỉ còn một trống canh nữa là trời sáng bạch.
May mà sương dày mờ mịt, giáp mặt người trông cũng không rõ. Một vách núi cao ngất hiện ra trước mặt hai người. Đây chắc là tuyệt bích thiên nhiên ở phía sau Quỷ Sầu giản của Thuần Vu thế gia.
Uông Công Lăng rất thuộc đường lối. Lão nắm tay Độc Cô Nhạn mà đi. Hai người đi rất chậm vì thế núi cực kỳ hiểm trở, lên đến đỉnh núi tương đối bằng phẳng hơn Uông Công Lăng thở phào một cái nói:
– Từ đây đi xuống sẽ dần dần ra khỏi núi Nhạn Đãng.
Độc Cô Nhạn dừng bước, cặp mắt nhìn Uông Công Lăng, dường như trong lòng chàng có điều gì muốn nói, nhưng chàng cảm thấy lõ mũi cay sè, trước ngực nặng như đá đeo. Chẳng không thốt ra lời được.
Sau chàng xoay mình chay đi như bay.
Độc Cô Nhạn chạy giữa đám sương mù mờ mịt liền một hơi chừng hơn hai chục dặm rồi mới đi thong thả lại. Chàng quay đầu nhìn về phía sau thì núi Nhạn Đãng ẩn vào trong đám mây mù chỉ còn thấy

bòng lờ mờ.
Những việc đã trải qua phảng phất như trong giấc mộng. Cho đến bây giờ Độc Cô Nhạn trong lòng vẫn nghi ngờ mình hãy còn đang mơ ngủ vì đã gặp toàn những việc ly kỳ.
Đêm tàn cạn, trời đã sáng dần. Độc Cô Nhạn hiện đã đi vào đường lớn.
Chàng không muốn thi triển khinh công thật nhanh trên đường cái. Chàng liền chạy quanh vào đường hẻo lánh trong rừng núi hoặc trong hoang dã mà đi.
Việc đầu tiên là chàng cần tìm đến một người Cái bang để hỏi cho biết rõ chỗ ở của Lê Vi Tử cùng Vô Danh Tẩu. Nhưng đi mãi mà chẳng gặp một nhân vật Cái Bang nào.
Độc Cô Nhạn sực nhớ tới Bang chúa Cái Bang trước đây đã đưa tin tức sau cùng là hiện bang đang bị bọn nanh vuốt Thuần Vu thế gia tàn sát, nên sự việc trợ của họ đối với chàng phải giảm bớt đi nhiều.
Độc Cô Nhạn bồn chồn trong dạ không biết đến đại phương nào để tìm cho được Đệ tử Cái Bang.
Đột nhiên từ phía xa xa, bóng một thị trấn lọt vào mắt Độc Cô Nhạn. Bụng đã đói meo, đồng thời chàng muốn vào thị trấn để thăm dò tin tức giang hồ gần đây và hy vọng tìm được đệ tử Cái Bang.
Chàng liền định phương hướng rảo bước đi tới.
Chẳng mấy chốc chàng đã lọt vào một tòa tửu lâu trong thị trấn. Độc Cô Nhạn gọi lấy mấy món rượu thịt rồi một mình ngồi ăn uống.
Hắn thất vọng chẳng những không nghe được tin tức chi hết mà cũng không chạm trán một đệ tử Cái Bang nào, tưởng chừng Cái Bang đã tuyệt tích trên giang hồ.
Độc Cô Nhạn ngồi đã lâu, trong lòng nóng nảy không yên, thỉnh thoảng lại buông tiếng thở dài.
Lúc này trời còn sớm lắm. Trên tửu lâu này tuy đã có mười mấy người khách mà đều ngồi rải rác mỗi người một bàn. Phần nhiều họ dùng điểm tâm, không mấy người ăn nhiều uống lắm như chàng.
Độc Cô Nhạn rất trân quý cái túi đựng Kim Ty thảo nên đang lúc ăn uống chàng cũng rất cẩn thận chỉ sợ bị mất hay làm hư hỏng. Vì thế mà nhiều người đem lòng nghi hoặc. Chàng không để ý gì đến những chuyện đó. Ngoại trừ kẻ nào che mặt mình mặc áo xanh là người Thuần Vu thế gia, chàng chẳng sợ một ai trên chốn võ lâm ...
Đột nhiên một gã đại hán mình mặc áo gấm từ từ bước tới khẽ cất tiếng hỏi:
– Quý tính tôn giá là gì?
Độc Cô Nhạn sửng sốt. Chàng hỏi lại:

– Chúng ta bèo nước gặp nhau, ông bạn hỏi họ tên tại hạ làm chi?
Chàng thấy người này là một nhân vật phổ thông trên giang hồ, giọng nói ra chiều gay gắt.
Người kia chưng hửng gặng cười đáp:
– Tại hạ cam bề thất lễ. Nhưng ...
Hắn ngần ngừ một chút rồi hỏi tiếp:
– Phải chăng tôn giá muốn đi Lũng Tây?
Độc Cô Nhạn hơi giật mình đổi giọng:
– Đúng thế các hạ ...
Người kia liền ngồi đối diện lấy tay viết lẹ lên mặt bàn mấy chữ:
– Tôn giá quý tính là gì xin cho biết ngay!
Độc Cô Nhạn lập tức xấp tay vào rượu viết hai chữ:
Độc Cô.
Người kia liền viết:
– Nơi đây không tiện nói chuyện, xin tôn giá dời gót ngọc ra ngoài ...
Đoạn hắn đứng lên xuống lầu đi luôn. Độc Cô Nhạn không ngần ngừ gì nữa liền theo người kia xuống lầu.
Người kia thủng thẳng đi trước đến một chỗ vắng ... Độc Cô Nhạn tiến lên hai bước khẽ hỏi:
– Các hạ là hào kiệt phương nào? Dẫn tại hạ ra đây có chuyện gì?
Người kia đảo mắt bốn phía, khẽ đáp:
– Tại hạ họ Lý tên gọi Tiểu Khất. Gia phụ là bang chúa Cái bang tên gọi Thiết Kiếm Thần Khất Lý Vô Vĩ.
Độc Cô Nhạn "Ồ" lên một tiếng. Chàng ngó Lý Tiểu Khất từ đầu xuống tới gót chân rồi hỏi:
– Sao các hạ lại ăn mặc thế này?
Lý Tiểu Khất thở dài nói:
– Câu chuyện này dài lắm. Tổng đà tệ bang đã bị phá hủy. Đệ tử trong bang bị giết rất nhiều. Bây giờ gia phụ đưa các trưởng lão và đường chúa lưu lạc tới đây để lẩn tránh, không cải trang thế này không xong.
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày hỏi:
– Sự tình nghiêm trọng đến thế ư?
Lý Tiểu Khất đáp:
– Chẳng dấu gì Độc Cô đại hiệp bản bang đang gặp phải hồi kiếp nạn không tiền khoán hậu.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Tổng đà quý bang bị phá về tay ai?
Lý Tiểu Khất tỏ vẻ căm hận đáp:
– Kẻ đứng đầu là Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo, người trong Thuần

Vu thế gia. Ngoài ra còn nhiều người các môn phái lớn, nhưng họ đều đã cải trang và chắc là họ đã quy đầu làm môn hạ Thuần Vu thế gia rồi.
Độc Cô Nhạn vội hỏi:
– Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử giờ ở đâu?
Lý Tiểu Khất đáp ngay:
– Hai vị này trải qua nhiều phen nguy hiểm. Nghe đâu Lê Vi Tử tiền bối đã bị thương ...
Độc Cô Nhạn la lên một tiếng "Úi chao"! rồi hỏi:
– Hiện giờ hai vị ở đâu?
Lý Tiểu Khất đáp:
– Vẫn quanh quẩn ở Lũng Tây. Nhưng địa chỉ đích đáng thì phải hỏi gia phụ mới biết.
Độc Cô Nhạn vội nói:
– Vậy cảm phiền các hạ dẫn tại hạ đến bái kiến lệnh tôn ...
Thực ra hai người chân không dừng bước. Bấy giờ Lý Tiểu Khất nghe Độc Cô Nhạn bảo vậy liền tăng gia cước lực đi thật nhanh. Hai người ra khỏi ngoại ô đi chừng năm sáu dặm thì một thôn trang hiện ra trước mắt.
Vì trời hãy còn sớm nên trong thôn tịch mịch chưa có người đi lại. Lý Tiểu Khất đi đến trước một tòa nhà rồi dừng chân lại, đưa tay khẽ gõ cửa.
Hồi lâu vẫn không thấy có tiếng người đáp lại:
Độc Cô Nhạn để ý nhìn tòa nhà rồi chau mày hỏi:
– Đây là đâu?
Lý Tiểu Khất đáp:
– Đây là phủ đệ của một ông bạn cũ của gia phụ.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Các vị dời tới đây đã bao lâu?
Lý Tiểu Khất đáp:
– Vì bọn Tư đồ Xảo bới lông tìm vết rất gắt gao, gia phụ dẫn bọn tại hạ chưa tìm được trụ sở nhất định, mới tới đây hôm qua.
Độc Cô Nhạn kinh hãi hỏi:
– Ông bạn của lệnh tôn này liệu tin được chăng?
Lý Tiểu Khất ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:
– Gia phụ cùng y giao tình rất thân, chắc chẳng có chuyện gì đâu ...
Gã ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Nếu không thế thì gia phụ đã chẳng vào đây mà tạm trú.
Nhưng bên trong vẫn không có tiếng người.
Độc Cô Nhạn không nhẫn nại được nữa liền nói:

– Việc đã đến thế này, thì không thể câu nệ lễ nghi nữa. Chúng ta phải đánh bạo vượt tường vào coi.
Lý Tiểu Khất cũng lộ vẻ hoang mang. Y "Dạ" một tiếng rồi vọt mình nhảy trước qua bức tường cao vào trong.
Độc Cô Nhạn nín thở chờ mở cửa. Nhưng Lý Tiểu Khất vừa hạ mình xuống đã rú lên một tiếng la hoảng!
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi. Hai vai chuyển động chàng đã vọt qua bức tường cao vào trong.
Nhưng chàng lập tức phát giác ra có điều nguy hiểm chàng thấy Lý Tiểu Khất nằm lăn dưới đất, đang dãy dụa ra chiều đau khổ vô cùng. Trong tòa viện yên lặng như tờ không một bóng người.
Độc Cô Nhạn còn đang kinh nghi thì đã hạ mình xuống đất.
Bỗng thấy mặt đất một làn khói vàng xông vào mình. Độc Cô Nhạn kinh hãi vô cùng, muốn nhảy vọt lên nhưng làn khói vàng tản ra rất mau. Một mùi tanh hôi xông vào mũi chàng.
Nguyên trên mặt đất chỗ này đã rắc một thứ thuốc độc ghê gớm. Chỉ hơi chấn động một chút là nó bốc lên ngay.
Lý Tiểu Khất thất khứu đã ứa máu ra, hơi thở tắt dần.
Độc Cô Nhạn cũng thấy khí huyết trồi ngược, mắt tối sầm lại. Chàng không đề tụ chân khí được nữa.
Giữa lúc Độc Cô Nhạn lảo đảo muốn té thì có tiếng cười rộ lọt vào tai. Một bóng người nhỏ bé và gầy nhom đang rảo bước đi ra. Độc Cô Nhạn chẳng lạ gì hắn. Hắn chính là Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo.

Hồi 41
ĐỘC CÔ NHẠN QUYẾT THA TƯ ĐỒ XẢO

Độc Cô Nhạn phẫn nộ vung song chưởng nhằm Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo.
Tuy người chàng đã trúng phải kịch độc nhưng chàng vận toàn lực phóng chưởng thì ít ra cũng đả thương được đối phương.
Tiểu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo bản lĩnh không phải tầm thường, hắn chuyển động thân hình tránh khỏi.
Độc Cô Nhạn lại loạng choạng người đi cơ hồ như muốn té. Chàng miễn cưỡng đề tụ chân khí hộ vệ trái tim, nên tuy chất độc đã vào tạng phủ mà chàng vẫn chống đỡ được không bị té nhào. Có điều

chàng đã biết rõ lúc này tuy gắng gượng đứng lại được, song chẳng thể ra chiêu công kích. Nếu chàng còn miễn cưỡng vận dụng nội lực thì tất nhiên là chân khi ngưng tụ ở đầu trái tim bị tiêu tan và chàng phải té xuống ngất đi.
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo cười khanh khách nói:
– Độc Cô Nhạn chúng ta lại gặp nhau ở đây.
Độc Cô Nhạn căm hận đến cùng cực:
– Tư Đồ Xảo ta hận chẳng thể ăn thịt mi, lột da mi.
Tư Đồ Xảo cười nhăn nhở đáp:
– Nếu vậy thì đại hiệp chờ kiếp sau, chứ kiếp này không được nữa rồi.
Nét mặt nham hiểm, Tư Đồ Xảo tiến lên hai bước, ung dung nói tiếp:
– Bây giờ đại hiệp hãy để lão phu an bài.
Độc Cô Nhạn tức quá nhưng ngoài nghiến răng trợn mắt chàng chẳng thể làm gì được.
Tư Đồ Xảo làm bộ ngắm nghía chàng như người bắt được con dã thú bị thương. Hắn đưa mắt ngắm ngứa đi ngắm nghía lại Độc Cô Nhạn ra chiều đắc ý nói tiếp:
– Lão phu không ngờ bữa nay lại thu được kết quả lớn lao này. Những phấn vung vãi ra đây là thứ kim sang rất quý báu. Mục đích của lão phu là để bắt mấy nhân vật đầu não của Cái Bang.
Độc Cô Nhạn ngắt lời quát hỏi:
– Chẳng lẽ mi mưu hại Lý bang chúa Cái Bang rồi ư?
Tư Đồ Xảo bật lên tiếng cười mỉa mai đáp:
– Y đã đi trước được một bước, hiện giờ đang chờ đại hiệp dưới hoàng tuyền.
Độc Cô Nhạn cả giận quát hỏi:
– Mi đã giết lão rồi ư?
Tư Đồ Xảo ung dung cười đáp:
– Há phải lão phu chỉ giết mình lão.
Hắn trỏ vào xác chết Lý Tiểu Khất nói tiếp:
– Kể cả chú bạn nhỏ này, lão phu đã giết mười ba nhân vật trọng yếu của Cái Bang. Chỉ chờ một toán nữa tới đây là Cái Bang hoàn toàn bị tan tành.
Độc Cô Nhạn trợn mắt lên cơ hồ rách mí mắt ra. Chàng bị chất độc xông kích trái tim và lâm vào tình trạng không thể chống đỡ được nữa.
Tư Đồ Xảo thấy Độc Cô Nhạn vẫn đứng vững thì hắn không khỏi bồi hồi trong lòng, liền hỏi thử:
– Lão phu dùng thứ phấn này là của Thuần Vu nhị phu nhân ban

tặng, chỉ dính vào người một chút tý dù là một nhân vật đúc bằng sắt thép cũng khó lòng thoát khỏi vận kiếp.
Độc Cô Nhạn trong lòng thê thảm, chàng biết Tư Đồ Xảo nói câu này là đúng sự thật. Chàng thấy mình sắp đi vào vết chân của Lý Tiểu Khất và uổng mạng đến nơi, chàng không nói gì nữa cố gắng giữ lấy làn chân khí ở đầu trái tim để đứng sững đương trường.
Tư Đồ Xảo chỉ thấy Độc Cô Nhạn dương cặp mắt tóe lửa nhìn lão chứ không nói gì nữa, thì đoán chắc chàng bị chất độc phát tác. Chỉ vì công lực chàng quá thâm hậu nên hắn không dám khinh thường đến gần.
Trong khoảnh khắc này trong lòng Độc Cô Nhạn không biết nổi lên bao nhiêu ý nghĩ. Nhưng có một điều chàng không cần suy nghĩ cũng quyết định được ngay, là bất luận thế nào cũng không nên để mình lọt vào tay tên Tiếu Diện Lỗ Ban xảo quyệt này.
Thế rồi chàng gắng gượng từ từ giơ tay định đập xuống đầu mình... Nhưng chất độc phát tác quá nhanh, chàng không đủ sức để tự tử. Tay phải chàng vừa mới cất lên được một nửa rồi kiệt lực lại buông xuống.
Tư Đồ Xảo đã nhìn biết ý định của Độc Cô Nhạn hắn bật lên tràng cười the thé nói:
– Độc Cô Nhạn! Dù người có tự tử mà chết được thì lão phu cũng không để xác ngươi được nguyên vẹn. Ngươi có biết lão phu xử trí thế nào với ngươi không? Nội lực của ngươi đã cao thâm như thế thì trái tim ngươi là một chất bổ vô thượng. Ngươi lại thông minh tài trí hơn đời thì bộ óc ngươi cũng là vật chân quý hiếm có trên thế gian. Bữa nay lão phu cũng vô tình mà tóm được ngươi thì khi nào lại bỏ qua cơ hội may mắn này. Lão phu muốn ăn sống trái tim và bộ óc của ngươi. Còn ngoài ra những thứ gì khác thì dùng để nuôi chó.
Bất thình lình một âm thanh quái gở nói tiếp:
– Người hiện diện phải có dự phần, vậy ngươi phải chia cho bản hòa thượng một nửa.
Độc Cô Nhạn nghe có tiếng người khác thì không khỏi sửng sốt vì thanh âm người này chỉ cách bên mình chừng mấy thước.
Nguyên Độc Cô Nhạn bị độc chất phát tác thị lực và thính lực của chàng bị giảm đi rất nhiều, nếu người kia không lên tiếng thì dù họ có đến bên chàng cũng không hay.
Tiếu Diện Lỗ Ban Tư Đồ Xảo giật mình kinh hãi. Hắn thấy người mới đến là một nhà sư bê bối, răng lồi, miệng rộng huếch. Lão cười nói coi rất hoạt kê.
Một điều khiến cho Tư Đồ Xảo kinh hãi hơn là nhà sư này lúc nhảy

qua tường cũng làm chấn động mặt đất cho Kim Hủy phấn tung lên, và chính mắt hắn trông thấy nhà sư hít vào rất nhiều thế mà sao chẳng việc gì?
Tư Đồ Xảo tự hỏi:
– Chất kim phấn lan ra rất mau, độc tính rất nặng. Có thể nói không một ai tránh thoát. Thân pháp Độc Cô Nhạn thần tốc là thế, nội lực chàng cao cường là thế mà tránh không thoát, không hiểu nhà sư có phù phép gì.
Nguyên nhà sư này chính là Tứ bất hòa thượng. Lão thấy Tư Đồ Xảo trợn mắt há miệng đứng ngẩn người ra. Lão lại nhe răng cười nói:
– Bây giờ bản hòa thượng định dàn xếp thế này, tim hay óc gã đều tốt cả. Chúng mình chia nhau mỗi người một thứ. Tôn giá muốn lấy thứ gì tùy ý, còn lại để cho bản hòa thượng cũng được.
Nhà sư vừa nói vừa đi từng bước tiến về phía trước.
Tư Đồ Xảo sắc mặt biến đổi, nhưng hắn cũng miễn cưỡng trầm giọng la lên:
– Lão thầy chùa chết đối kia! Lão đã trúng phải chất kịch độc sắp chết rồi đấy. Thế mà còn tham tâm ư?
Nguyên Tư Đồ Xảo không quen biết Tứ Bất hòa thượng, dĩ nhiên hắn không hiểu giữa Độc Cô Nhạn và nhà sư là chỗ quen biết.
Tứ Bất hòa thượng vỗ cái đầu trọc lốc cười khì khì hỏi:
– Có thiệt vậy không? Đúng vậy cũng không sao, bản hòa thượng muốn làm con quỷ no lòng. Hãy ăn trái tim này rồi sẽ chết.
Nhà sư vừa nói vừa chuyển động thân hình nhảy xổ về phía Độc Cô Nhạn.
Tư Đồ Xảo vừa nóng nảy vừa tức giận vừa thất thanh la lên:
– Thằng giặc đầu trọc kia! Đứng lại ngay!
Tứ Bất hòa thượng có phải chạy đến để vồ trái tim Độc Cô Nhạn đâu, xong Tư Đồ Xảo tưởng thật mới thét lão đứng lại.
Tứ Bất hòa thượng dùng thủ pháp nhanh như chớp móc sau lưng ra một vật liệng cho Độc Cô Nhạn. Đồng thời lão dùng phép truyền âm nhập mật bảo chàng:
– Liếm đầu lưỡi vào cái này là giải được chất độc kia.
Cái mà nhà sư đưa cho Độc Cô Nhạn là Thiên Sơn Ngọc Thiềm.
Độc Cô Nhạn thấy Tứ Bất hòa thượng xuất hiện một cách đột ngột. Lão vẫn cười đùa chớt nhả không hề gì cả thì biết ngay Thiên Sơn Ngọc Thiềm có thể giải được chất độc này nên chàng cũng vững tâm lại.
Tứ Bất hòa thượng đưa ngọc thiềm cho Độc Cô Nhạn rồi quay lại cười nói:

– Nếu ngươi muốn lấy trái tim thì bản hòa thượng sẽ đập vỡ đầu lấy óc của gã.
Nhà sư chưa nói dứt lời đã vung quyền nhằm đấm vào ngực Tư Đồ Xảo.
Tư Đồ Xảo cả giận nói:
– Tên thầy chùa thối tha đáng chết kia! Sao dám vung quyền dám ám toán lão phu?
Hắn vừa nói vừa phóng chưởng ra nghênh địch. Bỗng nghe sầm một cái vang lên. Hai luồng chưởng lực chạm vào nhau cuốn lại thành cơn gió lốc bốc cả cát đá lên, bụi đất bay tứ tung.
Kim Hủy phấn giải trên mặt đất bị gió thổi quét lên hết.
Tứ Bất hòa thượng lớn tiếng la:
– A di đà phật. Võ công lão thất phu này ghê gớm thật. Phải để gã tiểu tử Độc Cô Nhạn thu thập ngươi mới xong.
Tuy nhà sư nói vậy, nhưng trên thực tế thì dù lão có hơi rung động hai vai, song vẫn đứng nguyên yên chỗ. Còn Tiếu Diện Lỗ Bang Tư Đồ Xảo thì đứng không vững phải lui lại một bước. Như vậy hiển nhiên Tứ Bất hòa thượng còn chiếm tiên cơ hơn đối phương một chút.
Tiếu Diện Lỗ Bang Tư Đồ Xảo một là không hiểu lai lịch đối phương, nhà sư lại không sợ chất độc Kim Hủy phấn nên hắn đem lòng khiếp sợ. Hai nữa là phải nghênh địch một cách đột ngột, vì thế mà mới một chiêu hắn đã bị thua.
Tư Đồ Xảo vốn là con người giảo quyệt. Hắn xoay mình lại bước đi mấy bước, lại bật lên tràng cười rộ nói:
– Lão hòa thượng dơ dáy kia! Lão có biết Độc Cô Nhạn ư? Nếu vậy càng hay! Bản lĩnh thắng lợi này còn hơn lão một bậc... Gã đi trước lão một bước xuống hoàng tuyền chờ lão dưới đất rồi.
Nguyên Tư Đồ Xảo không ngó thấy Tứ Bất hòa thượng đưa Thiên Sơn Ngọc Thiềm cho Độc Cô Nhạn. Hắn yên trí chàng trúng độc sắp chết đến nơi nên hắn không sợ hãi chi hết, hắn cũng không thèm đưa mắt nhìn Độc Cô Nhạn lần nào nữa.
Ngờ đâu Tứ Bất hòa thượng mới phóng một thế quyền rồi không đánh ra chiêu thứ hai nữa. Lão lạng người đi la lên:
– Tiểu tử! Nếu bản hòa thượng không đến đây kịp thời thì lão quỷ kia định đập đầu ngươi lấy óc, mổ bụng ngươi lấy tim, chắc ngươi không thể tha hắn được.
Tiếu Diện Lỗ Bang Tư Đồ Xảo sửng sốt. Hắn lại đưa mắt nhìn Độc Cô Nhạn. Vừa ngó chàng bất giác hắn cả kinh thất sắc vì cặp mắt chàng sáng như đuốc, vạt áo phình lên như cái trống. Hiển nhiên

chất độc đã tiêu tan hết, công lực đã phục hồi. Đồng thời hắn nghe đánh soạt một tiếng, Độc Cô Nhạn đã rút bảo kiếm ra.
Tư Đồ Xảo chẳng còn hồn vía nào. Hắn ấp úng la lên:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi...
Tứ Bất hòa thượng đứng bên, cất tiếng quái gở la lên:
– Tiểu tử! Nếu ngươi đâm lão một nhát cho chết ngay chẳng hóa làm phước cho lão ư? Sao ngươi lại thế?
Tư Đồ Xảo sợ hãi quá chừng. Hắn không nghĩ ngợi gì nữa nhảy vọt người toan chạy trốn.
Độc Cô Nhạn bật lên tràng cười rộ, rồi trầm giọng quát:
– Lão thất phu! Lão còn định chạy trốn ư?
Chàng vung tay trái một cái rồi quét lên không một vòng.
Bỗng nghe một tiếng rú chói tai vang lên. Tư Đồ Xảo đang vọt người lên cao hơn trượng liền bị Độc Cô Nhạn phóng chưởng lực xoáy vòng tròn lôi tuột hắn xuống đất đánh sầm một tiếng.
Độc Cô Nhạn lúc này chẳng khác gì một vị thiên thần. Tay chống trường kiếm, từng bước đi lại gần.
Tư Đồ Xảo đang nằm dưới đất lăn mình đi la lớn:
– Độc Cô đại hiệp! Đại hiệp không nên giết ta!
Độc Cô Nhạn thu trường kiếm về hỏi:
– Tại sao vậy?
Tư Đồ Xảo thở hồng hộc đáp:
– Cục diện bữa nay lão phu không phải vì đại hiệp mà thiết lập. Nếu đại hiệp là đấng anh hùng thì hãy tha cho lão phu một chuyến. Sau này sẽ có ngày lão phu quyết đấu với đại hiệp.
Tứ Bất hòa thượng vội la lên:
– Tiểu tử! Đừng trúng gian kế của hắn.
Độc Cô Nhạn bị Tứ Bất hòa thượng một điều kêu mình bằng tiểu tử, hai điều bằng tiểu tử, thì trong lòng có ý tức giận, nhưng vì nhà sư đã có ơn cứu mạng cho chàng, chàng không tiện buông cơn giận cho nổi lên, nhưng trong lòng đã quyết chủ ý phải cho lão một bài học.
Chàng liền không đếm xỉa gì đến lời nói của Tứ Bất hòa thượng, tự ý nhìn Tư Đồ Xảo quát lên:
– Lúc ở động Bạch Cốt, núi Bắc Mang, ta đã định tâm giết lão. Lão là hạng người giảo hoạt, đê tiện, tàn ác, không thể nào để lão sống trên chốn giang hồ được. Huống chi toàn thể Cái Bang từ cha con Lý bang chúa trở xuống, mười mấy mạng người chết dưới tay lão, thì dù có băm vằm lão ra như cám cũng chưa đủ đền tội ác.
Tư Đồ Xảo thất thanh:
– Lão phu chết mà trong lòng không phục. Nếu bữa nay đại hiệp

dám tha lão phu thì lần sau chúng ta còn gặp nhau, nhất định đại hiệp sẽ chết vì tay lão phu.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi lại:
– Ngươi tự lượng có bản lĩnh thế ư?
Tư Đồ Xảo lớn tiếng la:
– Lần sau nếu lão phu không thắng được đại hiệp thì đại hiệp muốn bầm vằm mổ xẻ thế nào tùy ý, lão phu tuyệt không có nửa câu oán hận.
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày trầm giọng quát lên:
– Tư Đồ Xảo! Tuy ta biết đây là một ngụy kế để cầu toàn mạng, nhưng ta cũng tha mạng cho lão vì ta còn muốn lợi dụng lão đưa tin về.
Tư Đồ Xảo mừng quá muốn rớt nước mắt, nhưng lão phải cố nén cơn xúc động trong lòng, liền bình tĩnh đáp:
– Tôn giá có điều chi sai bảo? Dĩ nhiên lão phu phải tuân mạng làm theo gọi là để báo đáp tấm thịnh tình đã tha mạng cho bữa nay.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng nói:
– Ta phiền lão quay về Quỷ Sầu Giản núi Nhạn Đãng đưa tin cho Thuần Vu lão phu nhân cùng năm vị phu nhân biết là ta đã dời khỏi núi Nhạn Đãng và hái được thứ thuốc cứu trị ác tật ma phong, một ngày gần đây thuốc luyện xong rồi ta sẽ đưa đến để trừ tận gốc căn bệnh quái ác kia đã làm cho Thuần Vu thế gia phải chịu đời đau khổ. Ta mong rằng các vị phu nhân nên suy nghĩ nhiều, chẳng nên phát động những cuộc kiếp nạn đẫm máu trên chốn giang hồ. Nếu không thì kết quả đối với bọn họ chẳng có gì tốt đẹp đâu.
Tư Đồ Xảo ngạc nhiên hỏi:
– Tôn giá đã đến núi Nhạn Đãng rồi ư?
Độc Cô Nhạn xẵng giọng gạt đi:
– Lão bất tất hỏi những điều đó làm chi. Chỉ cần sao đưa được tin đó tới Thuần Vu thế gia là xong.
Tư Đồ Xảo vâng dạ luôn miệng rồi đáp:
– Về điểm này lão phu xin làm cho bằng được.
Tứ Bất hòa thượng la lên:
– Tiểu tử! Sao mà ngươi ngốc thế? Tha lão thất phu này thế nào được? Hành động của ngươi như vậy thì còn chi là bằng hữu với bang chúa Cái Bang.
Độc Cô Nhạn quát lên:
– Im miệng đi! Tại hạ đã quyết định việc gì không bao giờ tranh cãi nữa... Còn như món nợ máu của Lý bang chúa thì sớm muộn gì Độc Cô Nhạn này cũng đòi cho bằng được.

Tứ Bất hòa thượng buông một tiếng thở dài nói:
– Tiểu tử! Ngươi làm cho bản hòa thượng cực kỳ thất vọng.
Tư Đồ Xảo đảo cặp mắt nhìn bốn phía, miệng ấp úng:
– Lão phu đã được tôn giá tha mạng... vậy bây giờ lão phu xin cáo từ.
Hắn chỉ sợ Độc Cô Nhạn có Tứ Bất hòa thượng ở bên cạnh lung lạc khiến chàng thay đổi chủ ý, nên hắn vừa dứt lời cất bước vọt đi ngay.
Độc Cô Nhạn cười lạt quát lên:
– Khoan đã!
Tư Đồ Xảo sắc mặt tái mét lắp bắp hỏi:
– Chẳng lẽ Độc Cô đại hiệp... lại...
Độc Cô Nhạn dõng dạc ngắt lời:
– Tại hạ đã ưng thuận một điều gì thì tuyệt không có một lý do gì mà tranh cãi có điều...tại hạ chỉ miễn cho tội chết của lão, còn tội sống không thể nhiêu dung. Lão ung dung ra đi như thế nào được?
Tư Đồ Xảo la lên một tiếng "Úi chao" rồi nói:
– Độc Cô đại hiệp muốn...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Tại hạ chỉ cần lão để lại một thứ gì trong người lão, cho lão nếm ít nhiều hậu quả về hành động tàn ác của lão.
Chàng vừa dứt lời thanh trường kiếm vung lên một cái, vọt ra một luồng hào quang lấp loáng.
Tư Đồ Xảo đột nhiên thấy kiếm quang bao phủ khắp mình rồi tai bên trái mát lạnh tiếp theo là một cơn đau thấu tim gan.
Bất giác lão rú lên một tiếng thất thanh. Tai trái bị đứt rớt xuống.
Độc Cô Nhạn chưa chịu dừng tay, làn kiếm quang lạnh toát lại lướt qua bên tai bên hữu Tư Đồ Xảo.
Chỉ thấy cục máu đỏ hỏn rớt ra. Còn trái tai không cánh mà bay.
Tư Đồ Xảo đưa hai tay lên bưng lấy mặt. Không đầy chớp mắt hắn biến thành con người máu.
Độc Cô Nhạn thu trường kiếm về. Chàng quát lên:
– Bây giờ lão cút đi d rồi. Phải nhớ kỹ đừng quên đưa tin của tại hạ về cho Thuần Vu thế gia. Nếu tin này không tới nơi thì lần sau tại hạ gặp lão, thì cũng như lần này xẻo từng miếng thịt một kỳ cho tấm thân tan nát.
Tư Đồ Xảo cố nhịn cơn đau thấu tâm can. Hắn ôm đầu chạy trốn như chó nhà tang, như cá lọt lưới. Hắn hơ hải chạy đi, chớp mắt đã mất hút.
Trong đình viện thê lương chỉ còn lại thi thể Lý Kiều Khất bị thảm tử về trúng độc cùng Tứ Bất hòa thượng, quần áo lôi thôi. Lão lắc đầu

lắc cổ ra điều hành động của Độc Cô Nhạn như vậy là không được.
– Dã hòa thượng, lão mắc chứng bệnh khỉ gì thế?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu lia lịa đáp:
– Tình thật mà nói: thì bản hòa thượng thấy tiểu tử ngang ngạnh thì rất lấy làm thất vọng...
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng, chàng không nói gì nữa, đột nhiên tiến gần lại mấy bước rồi ra tay nhanh như điện chớp.
Bỗng hai tiếng "Bốp, bốp" vang lên. Cả hai má Tứ Bất hòa thượng đều bị một phát chưởng.
Tứ Bất hòa thượng không bao giờ ngờ tới hành động của Độc Cô Nhạn lại tai ác đến thế và chàng ra tay nhanh như điện chớp. Dù lão có muốn né tránh đỡ gạt cũng không kịp được. Cả hai má lão cùng trúng chưởng.
Tứ Bất hòa thượng mặt bị sưng húp. Khóe miệng máu tươi rươm rướm chảy ra.
Độc Cô Nhạn đánh lão hai chưởng, rồi hắng giọng lạnh lùng nói:
– Dã hòa thượng! Lão có biết tại sao tại hạ lại vả miệng lão không?
Tứ Bất hòa thượng đưa tay sờ má bị tát rồi la lên:
– Bất luận về phương diện nào, ngươi đều không nên đánh bản hòa thượng. Bản hòa thượng căm giận ngươi lắm... nhất là bản hòa thượng bữa nay đã thành ân nhân cứu mạng cho ngươi.
Độc Cô Nhạn bật lên tràng cười sang sảng đáp:
– Bậc đại trượng phu máu chảy đầu rơi thì được nhưng không để người khinh mạn. Bữa nay lão cứu tại hạ thì dĩ nhiên là ân nhân cứu mạng của tại hạ. Độc Cô Nhạn này sớm muộn gì cũng tính chuyện báo ơn lão. Có điều hễ động lão mở miệng là lại kêu tại hạ bằng tiểu tử. Đó là nguyên nhân lão phải ăn đòn. Hai cái tát vừa rồi chẳng qua là một bài học cho lão. Từ đây hễ lão mở miệng nhớ đừng mắng người.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu thở dài nói:
– Độc Cô đại hiệp! Thôi thì bản hòa thượng có sợ đại hiệp cũng không sao. Lão hữu của bản hòa thượng là Lý Vô Vi e rằng đã bị hại từ lâu. Bữa nay vì bản hòa thượng tưởng niệm lão hữu nên dù có tức mình bản hòa thượng cũng đành nhẫn nhục.
Tứ Bất hòa thượng chưa dứt lời đã nhảy vọt về phía nhà đại sảnh.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 42
CẢNH RÙNG RỢN TẠI NHỊ LONG TRANG

Độc Cô Nhạn lòng như se lại cũng vọt đi theo.
Trong nhà đại sảnh yên lặng như tờ. Không một bóng người. Cách trần thiết trong phòng vẫn còn tề chỉnh màn the buông rủ, chẳng dính bụi trần tựa hồ chưa phát ra một biến cố nào.
Độc Cô Nhạn đầu óc căng thẳng như dây đàn. Chàng cố gắng kiềm chế mối xúc động, lặng lẽ theo sau Tứ Bất hòa thượng đi vào nội thất.
Tứ Bất hòa thượng dường như đã thuộc hết mọi ngõ hẻm. Xuyên qua nhà nội thất rồi, lão lại do một cửa ngách có che tấm rèm vải, cúi xuống đi vào.
Độc Cô Nhạn theo sau lão lúc rảo bước lúc chậm chạp. Sau chàng thấy Tứ Bất hòa thượng dừng bước miệng lẩm bẩm:
– A di đà Phật! A di dà Phật!...
Độc Cô Nhạn ngấm ngầm kinh hãi, chàng vội né người bước vào thì một thảm cảnh bày ra trước mắt. Chàng tưởng chừng huyết dịch toàn thân đóng kết cả lại.
Phía trong là một gian phòng nhỏ bí mật. Trong phòng này có đến hơn một chục tử thi chất đống.
Sự thực thì mười mấy xác chết này cũng không có cách nào đếm cho rõ được, vì những xác chết sau khi bị trúng độc tắt thở được kéo vào trong phòng rồi rồi lại bị loạn đao chém ra từng mảnh, Bây giờ chỉ nhìn thấy tay chân bị chặt phăng ra và mình mẩy cũng không còn nguyên vẹn. Tất cả một đống máu bầy nhầy, nát bét.
Độc Cô Nhạn đứng ngẩn người ra hồi lâu rồi nghiến răng nói dằn từng tiếng:
– Tại hạ thật lấy làm hối hận là không đem lão thất phu Tư Đồ Xảo phanh thây làm muôn đoạn...
Tứ Bất hòa thượng hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Cái Bang lập thành bang quá ngàn năm. Bao giờ bang này cũng chủ trương cứu nạn, phò nguy, giúp người chính nghĩa diệt kẻ gian tà mà ngày nay những những nhân vật đầu não đi đến kết quả thê thảm này. Đại hiệp nghĩ lại những vụ Cái Bang đã trợ giúp cho đại hiệp. Lý bang chúa phái thuộc hạ đưa tín phù tối cao của bản bang là Cửu Bổng Đồng bài giao cho đại hiệp thì phỏng có khác gì bắt toàn thể đệ tứ Cái Bang phải chịu dưới quyền điều khiển của đại hiệp. Thế

mà họ đã thu được kết quả là đại hiệp phóng thích tên hung thủ sát hại bọn họ...
Độc Cô Nhạn biết mình có lỗi nhưng bị nhà sư lè nhè bên tai. Chàng lấy làm khó chịu, liền trầm giọng quát:
– Thôi đừng nói nữa...
Mặt chàng tím bầm, cặp mắt trợn tròn xoe, trán nổi gân xanh. Coi thế đủ biết tâm tình chàng xúc động đến cực điểm.
Hồi lâu Độc Cô Nhạn mới cất giọng thẫn thờ nói tiếp:
– Dã hòa thượng trỏ cho tại hạ biết đâu là di thể của Lý bang chúa.
Tứ Bất hòa thượng chép miệng thở dài giơ tay ra vừa trỏ vừa đáp:
– Ông già râu bạc mà dài kia là Lý bang chúa đó.
Độc Cô Nhạn nhìn theo ngón tay trỏ thì thấy thi thể này tương đối hãy còn hoàn chỉnh. Có lẽ lão là chúa tể một bang nên kẻ hạ thủ còn nể vì một chút. Nhưng lão cũng bị chặt một tay và nằm còng queo lẫn với những xác chết khác. Hai mắt phẫn nộ trợn lên, chưa nhắm lại.
Độc Cô Nhạn lòng đau như cắt. Chàng không tự chủ được quì hai chân xuống đến huỵch một tiếng. Chàng vừa khóc rống lên vừa nói:
– Độc Cô Nhạn này ngưỡng mộ đại danh từ lâu, ngờ đâu bữa nay được bái kiến tiền bối lại gặp thảm họa mà hóa ra người thiên cổ.
Tứ Bất hòa thượng đứng lên tìm lời nói móc:
– Độc Cô đại hiệp! Đại hiệp có biết vì nguyên nhân nào mà Lý bang chúa chết không nhắm mắt được? Đó là vì đại hiệp đã phóng thích tên hung thủ hủy diệt Cái Bang và khiến cho bọn người đây cũng bị thảm tử...
Độc Cô Nhạn còn biết nói sao được nữa. Chàng đưa tay đỡ thi thể Lý bang chúa để ngồi tựa vào vách tuyên thệ:
– Tại hạ xin phát thệ là trong vòng ba tháng truy tìm cho bằng được tên chánh hung Tư Đồ Xảo, phân thây hắn làm muôn đoạn tế điện trước hương hồn. Tại hạ còn tru lục cả bọn hung đồ đã tham dự vào vụ án thảm khốc này. Ngoài ra...
Chàng quay lại nheo mắt nhìn Tứ Bất hòa thượng rồi trịnh trọng nói tiếp:
– Tại hạ còn sống ngày nào, nhất định gắng sức ngày ấy chấn chỉnh lại oai danh cho Cái Bang, giúp Bang chúa Cái Bang truyền đời trùng hưng cơ nghiệp cho ngày thêm hiển hách.
Tứ Bất hòa thượng nét mặt rầu rầu buông một tiếng thở dài nói:
– Nếu được như vậy thì Lý bang chúa tuy hồn về chín suối cũng nhắm mắt được, chẳng còn điều chi oán hờn nữa. Nhưng...
Lão đưa mắt nhìn Độc Cô Nhạn rồi im miệng không nói nữa.
Độc Cô Nhạn nghiến hai hàm răng, đột nhiên rút kiếm ở sau lưng ra

bẻ gãy làm đôi nói:
– Nếu tại hạ không làm được như lời thề sẽ cùng một số phận như thanh kiếm này.
Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi đứng lên hỏi:
– Ngoài Tư Đồ Xảo ra còn những tên nào dự vào cuộc mưu sát này?
Hiện giờ trong trang viện đã bỏ trống không, chẳng còn một bóng người. Hiển nhiên bọn chúng thấy Độc Cô Nhạn khôi phục lại công lực rồi. Chúng mới nghe phong thanh đã trốn biệt.
Tứ Bất hòa thượng chau mày đáp:
– Theo chỗ bản hòa thượng biết thì có Nhị Long trang chúa tức chủ nhân đất này tên gọi Vu Kiếm Hàn, hộ pháp chân nhân phái Côn Luân là Nhất Thanh lão đạo, Tâm Ngộ trưởng lão phái Nga Mi.
Độc Cô Nhạn tức giận ngắt lời:
– Những nhân vật này ở trong danh môn chánh phái lừng lẫy tiếng tăm mà cũng đi chịu quyền sai khiến của bọn Thuần Vu Thế Gia ư?
Tứ Bất hòa thượng hắng giọng một tiếng rồi đáp:
– Bản hòa thượng chưa nói hết. Ngoài ra còn Lưu Tứ tiên sinh phái Thanh Thành, Song Chưởng Phiên Thiên Tề Đại Bạnh phái Hoa Sơn và mấy tên áo xanh che mặt tùy tùng Tư Đồ Xảo. Ngoài ra còn một số nữa nhưng bản hòa thượng không biết là ai.
Độc Cô Nhạn vẻ mặt lạnh như băng ra chiều nghi hoặc hỏi:
– Các môn phái lớn sắp tụ họp trên núi Phục Ngưu để nghiên cứu kế hoạch đối phó với Thuần Vu thế Gia mà tại sao những nhân vật đã nổi danh chính phái cũng cam chịu kết đảng với Tư Đồ Xảo để tàn hại Cái Bang?
Tứ Bất hòa thượng nở một nụ cười chua chát đáp:
– Vì một nguyên nhân rất giản dị là bọn này đại đa số có dã tâm rất lớn. Họ muốn mượn lực lượng của Thuần Vu thế gia để chinh phục bản môn rồi tự lập làm chưởng môn nhân. Ngờ đâu họ tính toán như vậy e rằng không được như ý.
Độc Cô Nhạn nghiến răng ken két hằn học nói:
– Bọn người này chẳng những tham dự vào công cuộc diệt Cái Bang mà còn có lòng bán rẻ môn phái thì so với Tiếu Diện Lỗ Ban còn đê hèn ác độc hơn. Độc Cô Nhạn này quyết chẳng dung tha bọn chúng...
Bỗng chàng chuyển sang quát mắng Tứ Bất hòa thượng:
– Dã hòa thượng! Trong mình lão đã có Thiên Sơn Ngọc Thiềm lại biết tin bọn Lý bang chúa bị Tư Đồ Xảo gia hại mà sao không đến sớm để giúp người ta một tay?

Tứ Bất hòa thượng tuyên Phật hiệu rồi đáp:
– Đây là một kiếp vận khó bề tránh khỏi. Bản hòa thượng có bao giờ không tính đến đây sớm hơn, nhưng bản hòa thượng được tin chạy tới nơi thì đây chậm mất rồi, tức là lúc Lý Tiểu Khất giẫy chết và đại hiệp đang trúng độc cực kỳ nguy hiểm.
Độc Cô Nhạn trợn mắt lên hỏi vặn:
– Thế thì sao lão lại biết cặn kẽ như những lời vừa nói? Cả bọn Lý bang chúa phơi thây chỗ nào lão cũng thông tỏ ngõ chăng?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nhăn nhó cười:
– Chủ nhân chốn này là Vu Kiếm Hàn mấy năm trước đã cùng bản hòa thượng gặp mặt một lần. Y đáng kể vào hạng tri giao. Bản hòa thượng biết y khá sâu xa. Y là người ngoài mặt tử tế nhiệt thành mà thực ra trong lòng nham hiểm gian trá. Bản hòa thượng rượt theo đại hiệp tối hôm qua mới tới Bạch Sa Cương cách đây vài trăm dặm và mới nhận được tin tức là Lý bang chúa đến chốn này ẩn náu. Khổ cho bản hòa thượng chạy suốt đêm mà vẫn không kịp...
Lão đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:
– Không ngờ nhân đó mà lại cứu được đại hiệp.
Độc Cô Nhạn hơi đỏ mặt lên, chàng chau mày không nói gì nữa.
Tứ Bất hòa thượng hít một hơi dài rồi nói tiếp:
– Bây giờ chúng ta hãy nói đến chuyện sau khi chia tay bản hòa thượng vâng lệnh đại hiệp rượt theo Lâm Nguyệt Thu cô nương. Ngờ đâu quanh quẩn trong chốn thâm sơn suốt một đêm rồi cô ta mất hút.
Độc Cô Nhạn hỏi ngay:
– Vậy dã hòa thượng không gặp nàng ư?
Tứ Bất hòa thượng đáp:
– Chẳng những bản hòa thượng không gặp y mà còn mất hút cả đại hiệp nữa. Lúc ra khỏi trái núi quỷ quái kia rồi tưởng là nhờ bạn hữu Cái Bang gửi phi vũ truyền thư để hỏi tin tức hai vị. Chẳng dè Cái Bang gặp phải cơn đại nạn không tiền khoáng hậu. Tổng đà bị phá hủy, Lý bang chúa dẫn dắt một phần bộ thuộc đi ẩn lánh một nơi. Cái Bang đã lâm vào tình thế tan tành. Bản hòa thượng biết đại hiệp nhất định lên núi Nhạn Đãng, nên cứ rượt theo hoài. Không ngờ lại gặp ở đây. Đại hiệp đã lên núi Nhạn đãng và lấy được Kim Ty thảo rồi thật ư?
Độc Cô Nhạn trỏ vào chiếc túi vải đen ở sau lưng đáp:
– Một túi này chắc cũng đủ rồi...
Tứ Bất hòa thượng chắp hai tay niệm Phật hiệu rồi nói:
– Quả nhiên Độc Cô đại hiệp thần thông quảng đại. Đại hiệp làm thế

nào vào được tới Quỷ Sầu giản. Vào đã khó ra càng khó hơn. Thế mà đại hiệp lấy được Kim Ty thảo một cách mau lẹ như vậy.
Độc Cô Nhạn chau mày đáp:
– Hiện giờ tại hạ không được rảnh để mà nói kỹ, và tại hạ cũng không muốn nhắc lại làm chi. Có điều trước mắt còn hai việc khẩn cấp cần giải quyết ngay. Điều thứ nhất là Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử hiện ở chỗ nào? Điều thứ hai là thu xếp nơi đây.
Tứ Bất hòa thượng cặp mắt luôn luôn chuyển động đáp:
– Cái đó khó nói lắm. Bản hòa thượng cùng Vô Danh lão nhân đã mười mấy bữa nay không thông tin tức thì ai mà biết được hiện giờ y ở đâu. Còn việc thu dọn chỗ này thì bản hòa thượng đành phải ra tay.
Giữa lúc hai người đang nói chuyện trong phòng thì ngoài cửa có tiếng gõ cửa rất cấp tốc. Rồi lập tức có người vượt tường mà vào.
Tứ Bất hòa thượng vỗ cái đầu trọc lóc "Ồ" lên một tiếng rồi chạy trước ra ngoài.
Độc Cô Nhạn cũng không ngần ngừ gì nữa, lật đật ra theo. Hai người chưa ra khỏi cửa phòng đã có tiếng người la hoảng.
– Hỏng rồi! Đây là thiếu bang chúa...
Độc Cô Nhạn tưởng chừng như trái tim chìm xuống. Chàng hấp tập vọt mình ra khỏi nhà thì thấy bốn lão già ăn mặc ra kiểu văn sĩ đang xúm vào bên tử thi Lý Tiểu Khất để điều tra nguyên nhân cái chết của gã.
Một người trong bọn vừa ngó thấy Tứ Bất hòa thượng và Độc Cô Nhạn từ trong nhà chạy ra không khỏi sửng sốt hỏi:
– Tứ Bất thiền sư! Vụ này... là thế nào đây? Lý thiếu bang chúa sao lại phơi thây chốn này? Tệ bang chúa đâu rồi?...
Nguyên lão này là người quen biết Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng giở cười giở khóc lắc đầu đáp:
– Bốn vị khoan rồi hãy hỏi. Hay hơn hết là liếm cái này rồi sẽ nói chuyện.
Nhà sư nói xong lấy Thiên sơn ngọc thiềm đưa cho họ.
Giữa lúc ấy bốn lão văn sĩ đều lảo đảo muốn té. Họ không rảnh để nói đầu đuôi nữa. Lão nào cũng gắng gượng thò đầu lưỡi liếm vào con Thiên Sơn ngọc thiềm một lúc.
Nguyên chất độc mà Tư Đồ Xảo rắc xuống mặt đất vì Độc Cô Nhạn và Tứ Bất hòa thượng đến nơi, Tư Đồ Xảo đã gây ra một trường chiến đấu, chất độc tiêu tan đi khá nhiều. Nếu không thì bốn lão này chẳng thể thể chống chọi được nữa mà ngã lăn ra rồi.
Bốn người này nguyên là bốn vị trương lão Cái Bang. Trừ bang chúa

ra, các trưởng lão là những nhân vật tối cao trong bang.
Sau khi bốn người liếm ngọc thiềm giải chất độc rồi. Bốn lão lại hỏi đến tin tức Lý bang chúa.
Tứ Bất hòa thượng buồn rầu thở dài đáp:
– Bốn vị đến chậm mất rồi, không thể gặp mặt bang chúa một lần cuối cùng.
Bốn vị trưởng lão Cái Bang giật mình hỏi:
– Chẳng lẽ tệ bang chúa...
Tứ Bất hòa thượng đưa mắt nhìn Độc Cô Nhạn ngập ngừng một chút rồi đáp:
– Bốn vị hãy đi theo bản hòa thượng...
Nhà sư chưa dứt lời đã trở gót đi vào nhà đại sảnh.
Bốn vị trưởng lão Cái Bang bàng hoàng như người trong mộng, nhưng họ không ngần ngừ gì nữa đi theo nhà sư ngay.
Độc Cô Nhạn tưởng chừng như bị một phiến đá lớn đè lên ngực. Chàng muốn khóc mà không có nước mắt muốn kêu mà không ra tiếng. Đồng thời trong lòng chàng có điều hối hận khiến chàng muốn bỏ đi ngay. Nhưng ý nghĩ này lập tức bị tinh thần trách nhiệm đánh đổ.
Lát sau trong sảnh đường vang lên những tiếng kêu khóc. Hiển nhiên bốn vị trưởng lão Cái Bang đã nhìn thấy thi thể bọn Lý bang chúa.
Độc Cô Nhạn trong lòng nẩy ra những cám giác khôn tả. Chàng bâng khuâng đứng ở ngoài sân ngẩn người ra mà nhìn Lý Tiễu Khất.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, tiếng khóc mới ngừng lại và chỉ còn những tiếng nói chuyện thê lương. Dường như Tứ Bất hòa thượng đang tường thuật trường hợp của bọn Lý bang chúa ngộ nạn.
Một lúc nữa, lại thấy bước chân người trầm trọng đi ra.
Độc Cô Nhạn trong lòng hồi hộp không biết làm thế nào cho phải.
Giữa lúc chàng đang ngơ ngẩn như người thất thần thì bốn vị trưởng lão Cái Bang ra tới nơi xá dài nói:
– Xin tham kiến Độc Cô đại hiệp.
Độc Cô Nhạn nét mặt đỏ bừng miệng ấp úng:
– Tại hạ... Tại hạ...
Chàng nhắc đi nhắc lại chữ tại hạ rồi chẳng biết nói sao nữa.
Một người trong bốn vị trưởng lão buông một tiếng thở dài rồi trầm giọng nói:
– Lão phu họ Lộ tên Thiên Lý là thủ tịch trưởng lão Cái Bang. Bang chúa bản bang cùng những người tùy tùng không may ngộ nạn. Vụ này vừa rồi Tứ Bất thiền sư đã lược thuật cho lão phu nghe.

Độc Cô Nhạn mặt đỏ mặt lên nói:
– Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn với quý bang chúa...
Lộ Thiên Lý vội đáp:
– Độc Cô đại hiệp dạy quá lời...
Lão quỳ hai gối xuống.
Độc Cô Nhạn rất đỗi ngạc nhiên, vội đưa tay ra đỡ dậy nói:
– Lộ trưởng lão sao lại làm thế này, khiến cho tại hạ càng thêm áy náy...
Lộ Thiên Lý đứng dậy nghiêm trang nói:
– Tệ bang chúa đã trao phù hiệu tối cao của bản bang cho Độc Cô đại hiệp mà nay bang chúa bất thần ngộ nạn, vậy Độc Cô đại hiệp xử lý công việc bang chúa của bọn lão phu.
Độc Cô Nhạn kinh hãi biến sắc đáp:
– Cái đó... sao lại thế được? Chính Lộ trưởng lão thay quyền bang chúa mới đúng, tại hạ đã không phải người quý bang thì có lý đâu lại đại lý chức vụ bang chúa của quý bang được?
Lộ Thiên Lý không từ chối, nhưng lão đáp một giọng trang trọng:
– Cái Bang bang chúa chẳng qua là người đứng đầu bọn ăn xin thiên hạ. Độc Cô đại hiệp đã là đệ nhị đại truyền nhân phái Thiết Huyết dĩ nhiên chẳng thèm làm...
Độc Cô Nhạn nói ngay:
– Lộ trưởng lão dạy quá lời... tại hạ không có ý nghĩ như vậy, nhưng...
Lộ Thiên Lý chặn lời nói tiếp:
– Trên thực tế thì bọn lão phu cũng không có cao vọng như thế. Nhưng sự hưng suy tồn vong của Cái Bang từ đây đều ký thác vào một tay Độc Cô đại hiệp. Nếu Độc Cô đại hiệp còn nghĩ đến chút tình Lý bang chúa đã từ trần thì xin để tâm chiếu cố đến tệ bang...
Độc Cô Nhạn khẳng khái đáp:
– Đó là việc nghĩa tại hạ đâu dám từ nan, một mình tại hạ xin gánh vác công việc theo dõi hung thủ, tầm nã cừu nhân. Tại hạ thề rằng phải đòi được món nợ máu cho Lý bang chúa cùng những người bị nạn. Còn như cuộc hưng suy của quý bang thì tại hạ cùng nguyện rằng ngày nào tại hạ còn sống ở thế gian sẽ tùy thời và tùy trường hợp đem hết sức mọn để mưu đồ lấy lại oai phong của Lý bang chúa.
Lộ Thiên Lý lại xá dài nói:
– Lão phu chẳng quản gian nan tạm thời nhiếp quyền địa vị bang chúa, nhưng sau này nhờ Độc Cô đại hiệp giúp dùm cho mọi việc, cả việc lập tân tân bang chúa nữa.

Độc Cô Nhạn nói:
– Cái đó tại hạ chỉ có thể đứng trên cương vị bằng hữu mà hiệp trợ trưởng lão chứ không dám can thiệp vào nội bộ của quý bang...
Lộ Thiên Lý đáp:
– Không được! Hễ ai giữ Cửu Bổng đồng bài của bản bang thì đệ tử trong bang đều coi là bang chúa, vì chỉ có bang chúa mới có Cửu Bổng đồng bài.
Tứ Bất hòa thượng đứng bên cũng nói vào:
– Độc Cô đại hiệp! Bản hòa thượng khuyên đại hiệp nên ưng thuận đi là phải. Lúc Lý bang chúa truyền giao Cửu Bổng đồng bài cho đại hiệp người đã có thâm ý đề phòng có việc động trời xảy ra...
Lộ Thiên Lý thở dài nói:
– Nếu Độc Cô đại hiệp không ưng thuận thì lão phu lại phải quỳ mọp xuống mà xin.
Lão chưa dứt lời đã quỳ mọp xuống đất.
Ba vị trưởng lão kia đồng thời cũng quỳ xuống luôn.
Độc Cô Nhạn chân tay luống cuống. Bất giác chàng vội đáp:
– Bốn vị đừng làm thế nữa! Tại hạ xin chịu rồi!...
Lộ Thiên Lý đứng lên trịnh trọng hỏi:
– Lão phu tuy quyền nhiếp địa vị bang chúa nhưng trên thực tế hơn hai vạn đệ tử Cái Bang ở trong tay Độc Cô đại hiệp.
Độc Cô Nhạn xúc động đến sa lệ chàng đáp bằng một giọng hết sức bi tráng:
– Dù tại hạ có phải gan óc lầy đất cũng hết sức mưu đồ phục hưng Cái Bang. Vừa rồi tại hạ đã lập lời trọng thệ trước linh hồn Lý bang chúa. Vậy bốn vị trưởng lão cứ yên tâm.
Lộ Thiên Lý lau ngấn nước mắt rồi nói:
– Bản bang có cả thảy một trăm lẻ tám chỗ phân đà khắp các nơi. Đệ tử ước chừng hơn hai mươi vạn người. Hiện nay vì lánh nạn bọn Thuần Vu thế gia nên phải cải trang nhiều lối.
Lão đảo mắt nhìn quanh hạ thấp giọng xuống nói:
– Nhưng có dấu hiệu riêng. Hễ là đệ tử bản bang thì ngón tay vô danh bên trái có đeo một cái nhẫn trắng. Độc Cô đại hiệp đưa Cửu Bổng đồng bài ra mà phát lệnh cho bọn chúng...
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Tại hạ nhớ rồi, nhưng nơi đây...
Lộ Thiên Lý nói ngay...
– Độc Cô đại hiệp trong mình mang nặng bao nhiêu công việc cấp, xin đại hiệp lập tức đăng trình.
Việc thu dọn nơi đây do bọn lão phu phụ trách xử lý, còn thi thể bang

chúa thì bây giờ tạm thời quàn táng tại đây. Chờ hận máu trả xong, võ lâm thái bình sẽ đi về tổng đàn cử hành đại lễ an táng.
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
Vậy phiền bốn vị chưởng lão chu tất mọi việc...
Chàng chăm chú đưa mắt nhìn Tứ Bất hòa thượng rồi hỏi:
– Chẳng hiểu Lộ trưởng lão có biết Vô Danh Tẩu và Lê Vi Tử hiện thời lạc lõng ở đâu không?
Lộ Thiên Lý vội đáp:
– Hai vị đó bị bọn Tư Đồ Xảo sục sạo gắt quá phải dời khỏi núi Bắc Mang rồi đi về phía Đông. Nhưng hai người đem theo rất nhiều vị thuốc cùng lò luyện kềnh càng, hành động rất khó khăn nên bị bọn nanh vuốt thuộc hạ Thuần Vu Thế Gia phát giác mấy lần. Lê Vi Tử đã một lần bị thương nhưng không có gì đáng ngại. Còn bọn thuộc hạ Vô Danh Tẩu đều đã bị tru lục dần mòn đến hết...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Tư Đồ Xảo đã đến đây thì hiện nay bọn họ chắc không có người theo dõi hành tung mưu hại nữa?
Lộ Thiên Lý lắc đầu đáp:
– Không phải thế. Nếu chỉ có bọn Tư Đồ Xảo thôi thì Vô Danh Tẩu và Lê Vi Tử không đến nỗi phải trốn tránh vất vả. Ngoài hắn còn bọn người chuyên dùng Độc Công rất ghê gớm của bọn Thuần Vu thế gia mới làm cho hai vị này chẳng được lúc nào sống yên thân.
Độc Cô Nhạn cho là phải. Chàng nhớ tới trong bọn Thuần Vu Thế Gia trừ lão phu nhân và năm vị phu nhân ra còn vô số người chuyên dùng Bạch Điên chưởng cùng Âm Tà thần công trà trộn vào khắp nơi.
Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Lộ Thiên Lý lại nói:
– Ba bữa trước đây hai vị mới tới ẩn nấp vào khu núi Vân Sơn. Vì bọn vây cánh Thuần Vu Thế Gia rất đông người không ngớt theo dõi hành tung hai vị, nên bọn đệ tử bản bang rất khó bề liên lạc. Sau đó chưa được tin tức gì khác.
Độc Cô Nhạn buông tiếng thở dài nói:
– Như vậy cũng đủ rồi. Chắc hai vị một mặt trốn lánh nanh vuốt Thuần Vu Thế Gia đang theo dõi, một mặt tiếp tục từ từ đi về phía núi Nhạn Đãng. Tại hạ cứ nhằm núi Vân Sơn mà tới. Dọc đường sẽ hỏi dò đệ tử quí bang thì có thể tìm được hai vị.
Tứ Bất hòa thượng vỗ lên cái đầu nhẵn thín rồi sờ hai má vẫn còn sưng vù nói:
– Trước kia bản hòa thượng chỉ đính ước cùng Vô Danh Tẩu là giúp đại hiệp đi lên Nhạn Đãng hái thuốc chứ không nói giúp đại hiệp đưa

thuốc trở về cho lão. Mặt khác đại hiệp thường hay nổi nóng lấn người, bản hòa thượng ăn không tiêu được vậy xin cáo từ.
Độc Cô Nhạn cũng cảm thấy trong lòng hối hận. Chàng nói bằng giọng ngượng nghịu:
– Dã hòa thượng! Cái ơn cứu mạng sớm muộn gì tại hạ cũng có ngày báo đáp.
Chàng chắp hai tay thi lễ với mọi người rồi nói:
– Xin tha thứ cho tại hạ phải lên đường.
Chàng chưa dứt lời đã băng mình vọt qua tường mà đi.

Hồi 43
ĐỘC CÔ NHẠN TÍNH BÀI DỤ ĐỊCH

Lúc bấy giờ mới khoảng đầu giờ tý nhưng Nhị Long trang là một nơi thôn dã hoang vu, nên bốn bề tịch mịch, trên đường không có người đi lại.
Độc Cô Nhạn dừng lại một chút để nhận định phương hướng rồi tiếp tục thượng lộ.
Trong lòng trầm trọng, chàng uể oải thả bước chậm chạp. Chàng cần dành tâm trí để nghĩ lại những hành vi của mình là đúng hay sai. Đầu óc chàng cực kỳ hỗn loạn. Bất kỳ thế nào cũng không tìm ra nổi. Chàng không có cách nào để đo lường những điều phải trái mà mình đã làm.
Giữa lúc Độc Cô Nhạn đang bâng khuâng suy nghĩ thì đột nhiên ngoài mười trượng có bóng người thấp thoáng lẫn vào trong khu rừng tùng.
Nguyên Độc Cô Nhạn không muốn theo đường lớn, nên vừa rời khỏi Nhị Long trang, lập tức chàng tìm vào những nẻo hoang vu tịch mịch mà đi.
Khu rừng tùng này chỉ cách Nhị Long trang chừng nửa dặm.
Độc Cô Nhạn động tâm. Hai vai rung chuyển chàng rượt theo vào rừng.
Khu rừng tùng này chỉ rộng chừng vài mẫu nhưng cực kỳ rậm rạp. Khinh công người kia không phải hạng tầm thường, hắn vừa chuyền vào rừng, trong chớp mắt đã mất hút.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày, ngầm vận thần công xuyên rừng

mà chạy.
Đột nhiên chàng vung tay chụp xuống một tòa cổ mộ.
Nguyên rừng tùng nay là một nơi mộ địa, tòa cổ mộ này dường như lâu ngày không ai thăm viếng, nó biến thành một cái hang cho bọn dã thú. Trên mộ có một cái cửa động rộng đến vài thước.
Người kia vào rừng rồi không nơi ẩn lánh. Trong lúc cấp bách hắn liền chui vào trong động. Vì thế mà Độc Cô Nhạn vừa tiến vào rừng đã không thấy tông tích hắn đâu nữa.
Độc Cô Nhạn phóng chưởng đánh sầm một tiếng. Tòa cổ mộ đã bị bật tung. Giữa đám đất cát bay lên mù mịt. Đồng thời một người áo xanh che mặt cũng bị tung lên cao hơn hai trượng rồi ngã huỵch xuống đất.
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi lại thò tay ra chụp, nắm lấy ngực người kìa giơ lên. Chàng phất tay trái một cái, khăn bịt mặt người kia rớt xuống. Hắn là một vị hòa thượng đầu trọc lóc.
Độc Cô Nhạn kinh ngạc trầm giọng quát:
– Ngươi là ai? Nói mau!
Nhà sư bị thần công của Độc Cô Nhạn làm cho khiếp sợ, hắn ấp úng đáp:
– Tiểu tăng là... đệ tử phái Nga Mi.
Độc Cô Nhạn hất hàm hỏi:
– Đệ tử phái Nga mi ư?... Ngươi đã là đệ tử phái Nga mi mà sao không ở trên núi tĩnh tu, lại vượt đường ngàn dặm tới đây? Huống chi ngươi còn mặc áo xanh che mặt thì đâu có vẻ là nhà sư đã xuất gia?
Nhà sư ngập ngừng đáp:
– Tiểu tăng theo Tâm Ngộ trưởng lão đến đây.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Tâm Ngộ lão trưởng ư?...
Rồi chàng lớn tiếng:
– Lão trọc Tâm Ngộ đã qui đầu Thần Vu thế gia để lên địa vị chưởng môn phái Nga mi. Coi cách phục sức của ngươi thế này cũng đủ biết ngươi thành nanh vuốt cho bọn Thuần Vu Thế Gia rồi.
Nhà sư kinh hãi thất sắc đáp:
– Tiểu tăng nguyên là đệ tử dưới trướng Tâm Ngộ trưởng lão bị người bắt buộc tới đây. Thật là chuyện bất đắc dĩ...
Độc Cô Nhạn nghe giọng nói và coi vẻ mặt thì dường như những lời chân thật không có chi giả trá, liền buông hắn xuống. Đối với hắn chàng đã hòa hoãn hơn, chỉ hắng giọng hỏi:
– Lão trọc Tâm Ngộ đi về phương nào?

Nhà sư ấp úng đáp:
– Cái đó chắc là y lên núi Nhạn Đãng.
Độc Cô Nhạn sa sầm nét mặt nói:
– Nếu ngươi muốn sống thì phải nói thật. Bằng không ta cho ngươi biến thành một đống máu thịt hoặc băm nát ngươi ra?
Nhà sư kia hai tay để trước ngực quỳ xuống năn nỉ:
– Tiểu tăng tuyệt không có câu nào bịa đặt.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Tại sao ngươi phải ẩn núp nơi đây?
Nhà sư sợ hãi đáp:
– Cái đó... tiểu tăng đã vâng mệnh lệnh của Tâm Ngộ trưởng lão. Ở đây để chờ người nhà Thuần Vu thế gia đưa tin đến.
Độc Cô Nhạn lấy làm hứng thú hỏi:
– Đưa tin gì thế?
Nhà sư ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:
– Sáng nay Tư Đồ Xảo thông mưu với Nhị Long trang chúa Vu Kiếm Hàn đem bán bang chúa Cái Bang mưu hại rồi dùng phi vũ truyền thơ báo tin lên núi Nhạn Đãng. Độc Cô đại hiệp cùng nhà sư dơ dáy kia kia kẻ trước người sau tới nơi. Chất độc của Tư Đồ Xảo không còn hiệu nghiệm nữa. Tiểu tăng cùng bọn Tâm Ngộ trưởng lão cũng theo hậu điện chuồn ra ngoài. Tiểu tăng ở lại đây chờ bọn Thuần Vu đưa tin đến đây, đồng thời tại hạ sẽ đem tình hình trong trang báo cho bọn họ biết...
Độc Cô Nhạn trong lòng hồi hộp vô cùng. Không nghĩ trước tới điều này. Nhị Long trang cách núi Nhạn Đãng rất gần. Nếu Thuần Vu thế gia quả nhiên phái người đến thì e rằng chỉ trong khoảng khắc là tới nơi. Tứ Bất hòa thượng cùng bốn vị trưởng lão Cái Bang mai táng những xác chết kia cũng phải mất đến một hai giờ chưa chắc đã xong. Nếu bọn Thuần Vu thế gia tới nơi lại xảy một trường đại chiến máu chảy thây phơi.
Chàng nghĩ thế liền quyết định chủ ý chờ cho bọn Thuần Vu thế gia tới nơi, chàng sẽ tìm cách đánh lạc đường bọn chúng, rồi sẽ quay về Nhị Long trang thúc giục bọn Lộ Thiên Lý phải lập tức dời đi thì chàng mới yên dạ.
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một lát rồi quát hỏi:
– Ngươi muốn sống hay chết?
Nhà sư gật đầu ấp úng đáp:
– Con sâu con kiến còn muốn sống thì tiểu tăng ra ngoài lệ đó sao được?
Độc Cô Nhạn hỏi:

– Nếu ngươi không muốn chết thì phải làm theo lệnh của ta.
Nhà sư đáp:
– Độc Cô đại hiệp cứ việc sai bảo, tiểu tăng nhất nhất tuân theo.
Độc Cô Nhạn gật đầu hỏi:
– Nếu người Thuần Vu thế gia có tới đây thì ngươi liên lạc với họ bằng cách nào?
Nhà sư lấy một vật trong tay áo ra giống như mui tụ tiễn giơ lên nói:
– Đây là Thất âm tụ tiễn của Thuần Vu thế gia, tiểu tăng phóng tên này ra là bọn họ nghe tiếng tìm đến.
Độc Cô Nhạn mỉm cười nói:
– Đã thế thì ngươi quay về chỗ cũ để chờ người nhà Thuần Vu thế gia đến đây tiện hơn. Có điều ngươi phải nghĩ cách nhử cho bọn họ chạy đi nơi khác, tuyệt đối đừng để bọn họ tiến vào Nhị Long trang. Về điểm này ngươi có làm được không?
Nhà sư gật đầu đáp:
– Tiểu tăng hết sức làm cho bằng được.
Độc Cô Nhạn vẫy tay nói:
– Bây giờ ngươi có thể đi đi!
Nhà sư lồm cồm bò dậy muốn đi ra khỏi khu rừng.
Độc Cô Nhạn trầm giọng khẽ quát:
– Khoan đã!
Nhà sư giật mình kinh hãi, toàn thân run bần bật, quay lại ngập ngừng hỏi:
– Chẳng nhẽ Độc Cô đại hiệp lại thay đổi?
Độc Cô Nhạn đột nhiên vung tay một cái phóng chỉ điểm ra nhưng chàng không điểm về phía nhà sư mà lại điểm qua khe các cành lá vào một gốc cây ở tận cuối rừng. Thân cây này bị điểm thành một hốc lớn.
Nhà sư chưa biết rõ bản lĩnh của Độc Cô Nhạn, bây giờ thấy thần công chàng như vậy thì không khỏi trợn mắt há miệng, lè lưỡi ra không rụt vào được nữa.
Độc Cô Nhạn cười lạt nói:
– Lúc bọn người Thuần Vu thế gia tới đây, mà ngươi nói ra ta ở chốn này, thì kẻ phải chết đầu tiên chính là ngươi đó.
Nhà sư xua tay lia lịa đáp:
– Tiểu tăng không dám nói đâu.
Y toan nói nữa nhưng Độc Cô Nhạn hơi biến sắc, chàng hạ thấp giọng xuống giục:
– Đi lẹ lên! Bọn người Thuần Vu thế gia đã tới đó.
Chàng chưa nói hết lời đã rung động hai vai, như một cây khói tỏa

vọt lên cây tùng. Tuy giữa ban ngày nhưng thân pháp chàng mau lẹ quá chừng trông tựa hồ quỷ mị chập chờn một cái đã mất hút.
Nhà sư ngẩn người ra một chút, nhưng không dám trùng trình lập tức vọt ra khỏi rừng tùng vừa tới ven rừng, y giơ tay lên vung mạnh một cái. Một tiếng còi lanh lảnh rít lên đến tận trời xanh.
Độc Cô Nhạn ẩn mình trên ngọn cây tùng, chàng nín thở ngưng thần chú ý chờ xem diễn biến.
Chỉ trong chớp mắt quả nhiên chàng thấy mấy bóng người nhỏ như những chấm đen từ phương chính nam vun vút lao tới. Thân pháp những người này cũng mau lẹ phi thường, trông thấp thoáng như quỷ mị hiện hình.
Độc Cô Nhạn bỗng giật mình kinh hãi, vì chàng nhận ra trong những người đó có Thuần Vu nhị phu nhân và bốn tên áo xanh che mặt.
Thuần Vu nhị phu nhân vừa vọt tới trước mặt vị nhà sư kia, đã trầm giọng quát hỏi:
– Tư Đồ Xảo đâu? Sao hắn không đến nghênh tiếp lão thân?
Độc Cô Nhạn thở phào một cái miệng lẩm bẩm:
– May mà dọc đường mụ không gặp Tư Đồ Xảo, nếu không thì chẳng tài nào lừa gạt được mụ.
Nhà sư kia vội vàng thi lễ đáp:
– Khải bẩm Nhị phu nhân! Ở đây... đã xảy ra... những chuyện bất ngờ.
Hiển nhiên trong lòng y hốt hoảng vô cùng, nên lắp bắp nói không ra lời:
Thuần Vu nhị phu nhân hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Chuyện gì bất ngờ? Chẳng lẽ lão cẩu Tư Đồ Xảo bị hạ rồi ư?
Nhà sư run lên đáp:
– Không phải thế, Lý bang chúa Cái Bang cùng cả bọn... đột nhiên có người cứu đem đi.
Thuần Vu nhị phu nhân sửng sốt hỏi:
– Sao lại cứu đem đi? Trong vu thư trình báo đã nói bọn chúng trúng phải Kim Hủy phấn chết hết cả rồi kia mà?
Độc Cô Nhạn không khỏi hồi hộp trong lòng, bụng bảo dạ:
– Nhà sư này miệng nói lắp ba lắp bắp mà sắc mặt tái mét. Lời nói của hắn linh tinh không gẫy gọn, e rằng khó lòng gạt được con người giảo hoạt đến cực điểm là Thuần Vu nhị phu nhân.
Bỗng nghe nhà sư thở hồng hộc đáp:
– Dạ! Đúng thế! Bọn họ trúng độc chết cả nhưng lại có người võ công cao cường đến cứu sống lại hết rồi đưa nhau chạy về phía đông.

Nhà sư giương cặp mắt kinh hãi lên nhìn tấm khăn xanh che mặt của Nhị phu nhân rồi tiếp:
– Tư Đồ Xảo đã dẫn người rượt theo! Phu nhân mau mau...
Nhà sư chưa dứt lời, Thuần Vu nhị phu nhân đã quát to:
– Nói bậy! Ngươi dám dối trá để lừa gạt lão thân.
Mụ chưa dứt lời đã vung tay phải lên chụp xuống vai nhà sư.
Độc Cô Nhạn thấy thế mà lạnh gáy.
Không hiểu Thuần Vu nhị phu nhân đã dùng thủ pháp gì mà nhà sư toàn thân run bần bật, mồ hôi toát ra đầm đìa. Miệng la lên:
– Tiểu tăng xin nói, tiểu tăng xin nói.
Một ý nghĩ thoáng qua đầu Độc Cô Nhạn. Lúc này chàng không thể lựa chọn đường lối nào khác được là phải hạ thủ ngay. Chàng hy vọng là chỉ một đòn là hạ thủ ngay được Thuần Vu nhị phu nhân.
Chàng tính toán khoảng cách, ngấm ngầm đề tụ toàn lực vung tay phóng chỉ nhằm điểm vào sau lưng Thuần Vu nhị phu nhân.
Nguyên lúc này Thuần Vu nhị phu nhân đang đứng xoay lưng về phía Độc Cô Nhạn đem lại cho chàng một cơ hội rất tốt để ra tay đánh lén.
Phát chỉ này chàng đã thúc đẩy toàn thân Ngũ Hành thần công vào đầu ngón tay. Nếu đánh trúng người thì mụ sẽ nát ra như cám.
Một tia ánh sáng lấp loáng. Chỉ phong khác nào một cây cầu vồng vọt ra nhanh như chớp.
Nhưng chàng quên mất một điểm là công lực chí âm chí tà của Nhị phu nhân đã luyện đến độ xuất thần nhập hóa có thể chống lại bất luận thần công nào đánh tới cũng không bị thương.
Thuần Vu thế gia tuy chẳng may mắc phải chứng ác tật ma phong, nhưng chất độc của chứng này tụ tập trong cơ thể khiến cho người luyện võ đạt tới trình độ mà những người thường không bao giờ bì kịp. Thế là ác tật lại biến thành một căn bản rất tốt cho người luyện võ. Thêm vào đó trong Quỷ Sầu Giản có một địa mạch âm hàn khiến cho bọn Thuần Vu thế gia từ lão phu nhân trở xuống đến bọn nanh vuốt làm thủ hạ tâm phúc đều luyện thành một thứ thần công chí âm cực tà.
Độc Cô Nhạn lúc ở trong núi Bắc Mang tuy đã lãnh giáo thần công này của Thuần Vu nhị phu nhân, nhưng chàng nghĩ rằng đối phương bị đánh trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng thì hiệu quả tất nhiên khác với lúc thông thường.
Luồng chỉ phong nhanh như chớp điểm tới huyệt Tỉnh Quang sau lưng Thuần Vu nhị phu nhân rất chuẩn xác mặc dù chàng ở cách xa đến mười trượng.

Độc Cô Nhạn nắm chắc Thuần Vu nhị phu nhân chẳng chết cũng trọng thương. Ngờ đâu chàng đã đoán sai.
Thuần Vu nhị phu nhân quả nhiên không kịp đề phòng có Độc Cô Nhạn ở trong rừng ra chiêu đánh lén mà thủ pháp chàng lại mau lẹ kinh người khiến mụ không kịp chống cự hay phản kích. Nhưng mụ là người gian hoạt vô cùng. Lúc mụ vặn hỏi nhà sư thấy y ấp úng ra vẻ sợ sệt thì nghi ngay có người ẩn nấp đâu đây đã bức bách nhà sư nói quanh để lừa gạt mình, mụ liền ngấm ngầm đề tụ thần công hộ thân.
Thuần Vu nhị phu nhân bị chưởng phong của Độc Cô Nhạn điểm trúng nhưng chỉ lực Ngũ Hành Thần Công của chàng không làm cho mụ tan xác ra được, mụ chỉ loạng choạng người đi, rồi bị hất ra ngoài bốn năm trượng.
Thuần Vu nhị phu nhân xoay mình đứng dậy được ngay. Mụ quát lên the thé:
– Độc Cô Nhạn! Thằng lỏi này lớn mật thiệt! Lão thân đã nghĩ tới ngươi ngay.
Mụ ra tay nhanh như điện chớp, phóng một chưởng đánh vào nhà sư phái Nga mi, một chưởng đánh về phía cây tùng có Độc Cô Nhạn ẩn nấp trên ngọn cây. Đồng thời mụ nhảy xổ về phía chàng nhanh như chớp nhoáng.
Nhà sư áo xanh phái Nga mi đang sợ hãi quỳ xuống đất thì tránh thế nào thoát được thế chưởng của Nhị phu nhân phóng ra trong lúc cáu giận.
Bốp nghe đánh chát một tiếng óc lẫn máu phọt ra tung tóe.
Đồng thời cây tùng có Độc Cô Nhạn ẩn mình cũng bị mụ đánh trúng.
Một quầng ánh hồng quang lờ mờ vừa lướt qua thì trên ngọn cây phát ra những tiếng động chói tai. Lập tức cành lá tung bay tới tấp xuống mà người mụ vụt tới như ma quỷ hiện hình.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, chưởng lực Thuần Vu nhị phu nhân chưa đánh tới, chàng không kịp nghi gì nữa, nhảy vọt người đi, xuyên rừng mà chạy.
Thuần Vu nhị phu nhân phát giác ra hành tung Độc Cô Nhạn. Mụ rít lên:
– Độc Cô Nhạn! Đứng lại! Bữa nay lão phụ không sát hại ngươi mà cũng không bắt ngươi đêm về núi Nhạn Đãng. Lão thân chỉ cần biết ai đã cứu ngươi ra? Người đó hiên giờ ở đâu? Rồi lão thân để tùy ý người đi đâu thì đi.
Độc Cô Nhạn không quay đầu lại cũng chẳng nói chẳng rằng, cứ lao người đi như gió cuốn mây bay.

Chàng không sợ Thuần Vu nhị phu nhân tỷ đấu một cách chân chính mà chỉ sợ chất độc Bạch Diên chưởng ở tay mụ làm cho nhiễm phải ác tật. Còn lấy sức mà chiến đấu thì chưa chắc ai đã ăn ai. Huống chi võ công chàng ngày một tiến triển, so với mười bữa trước bản lĩnh chàng đã cao thâm hơn nhiều. Độc Cô Nhạn còn có ý muốn dụ Thuần Vu nhị phu nhân rời xa nơi đây, bất luận có phải đánh nhau hay không chàng kéo dài thời gian được lúc nào hay lúc ấy để bọn Tứ Bất hòa thượng và Trưởng lão Cái Bang kịp chôn cất thi thể cho bọn Lý bang chúa rồi dời đi nơi khác.
Tính toán như vậy, Độc Cô Nhạn đã chạy xa đến mười mấy dặm đường.
Khinh công Thuần Vu nhị phu nhân cũng không phải hạng tầm thường, thân pháp mụ chẳng những không thua kém Độc Cô Nhạn mà còn có phần hơn.
Mụ đuổi đến mười mấy dặm thì quãng cách trước là hai mươi trượng bây giờ rút lại còn hơn hai trượng.
Lúc này Độc Cô Nhạn đã tiến vào một khu núi non trùng điệp.
Thuần Vu nhị phu nhân lửa giận ngất trời, vừa vọt người đuổi gấp hơn vừa lớn tiếng:
– Độc Cô Nhạn! Nếu ngươi không dừng lại, để phúc đáp mấy câu hỏi của lão thân, mà lão thân không làm cho ngươi hóa ra một đống máu thịt thì quyết không trở về núi Nhạn Đãng nữa.
Độc Cô Nhạn trong lòng rất nao núng. Chàng đã hạ sát chín mươi ba tay cao thủ võ lâm và đả bại vô số anh hùng hào kiệt nhưng đối với mấy bà che mặt của Thuần Vu thế gia thì chàng chẳng có biện pháp nào trừ khử được. Những mụ này có âm tà thần công cao thâm khôn lường, nên bất cứ bằng cách nào chàng cũng không hạ nổi. Mặc dù chàng đã thi triển thân pháp đến độ chót mà vẫn bị Thuần Vu nhị phu nhân đuổi tới mỗi lúc một gần và bây giờ chỉ còn cách chừng một với tay.
Chàng chợt động tâm, đột nhiên lạng người sang một bên, rồi dừng bước lại nói:
– Thong thả đã!
Thuần Vu nhị phu nhân cũng dừng bước quát hỏi:
– Ngươi đã biết không tài nào trốn thoát được chưa?
Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:
– Dưới công lực chí âm tà của Thuần Vu thế gia, trong võ lâm hiện nay có mấy người thoát được, chẳng cứ gì một tại hạ.
Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:
– Tôn giá đã có điều muốn hỏi thì xin hỏi ngay đi!

Thuần Vu nhị phu nhân hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Lúc ngươi ở trong phòng Tứ phu nhân, người đã đánh lui đại phu nhân là ai?
Độc Cô Nhạn nhân lúc nói chuyện đã điều hòa chân lực, đột nhiên phóng chưởng đánh ra.
Phát chưởng này là tuyệt chiêu Hắc sát chưởng. Chưởng phong có cả chất kịch độc. Chưởng vừa phóng ra một luồng mù đen, mờ mịt bao phủ cả một trượng vuông.
Thuần Vu nhị phu nhân tức giận gầm lên:
– Quân nghiệt súc này to gan thật! Mi muốn chết thiệt ư?
Độc Cô Nhạn đã cố ý phóng chưởng không để Thuần Vu nhị phu nhân còn có cơ hội trả đòn, một chưởng phóng ra rồi lại liên tiếp mấy chưởng nữa, chàng đem những tuyệt chiêu ra mà thi triển, nào Ngũ Hành chưởng, nào Hắc sát chưởng, nào Huyền băng chưởng, chưởng phong lúc đen lúc trắng, lúc nhiều màu sặc sỡ rít lên veo véo.
Bụi cát đá bốc lên mịt mù.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 44
NGHĨ TÌNH THẦY PHÓNG THÍCH YÊU NHÂN

Độc Cô Nhạn không có ý ham đánh. Chàng phóng ra mười mấy chiêu liền để mượn cơ hội nhảy vọt đi. Chàng nhảy một cái xa mười mấy trượng rồi chạy như tên bắn.
Thuần Vu nhị phu nhân rít lên the thé:
– Thằng súc sinh giảo quyệt kia!... Lão nhân thử xem mi bữa nay chạy đằng nào cho thoát?
Mụ xuyên qua đám bụi mịt mờ phóng cước lực đuổi gấp như bong theo hình, nhưng khoảng cách giữa hai người đã xa đến hai ba chục trượng.
Mụ lại đuổi liền một mạch hơn mười dặm thì khoảng cách rút lại chừng hai trượng.
Tuy Thuần Vu nhị phu nhân đã che mặt bằng tấm sa đen không trông rõ thần sắc, nhưng miệng mụ không ngớt quát tháo om sòm đủ biết mụ tức giận đến cực điểm.
Thuần Vu nhị phu nhân rượt Độc Cô Nhạn hai phen đã xa đến gần

ba chục trượng và mất khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm.
Độc Cô Nhạn bụng bảo dạ:
– Dù Thuần Vu nhị phu nhân có quay về Nhị Long Trang ngay bây giờ thì bốn vị Trưởng lão Cái Bang chắc cũng chôn xác táng chết xong xuôi rồi. Huống chi bọn họ ít ra cũng biết Nhị Long Trang chẳng phải đất lành, không nên ở lại lâu.
Nghĩ vậy, chàng lạng người sang mé bên rồi dừng bước lại.
Thuần Vu nhị phu nhân cười khành khạch quát hỏi:
– Bây giờ ngươi còn ngụy kế gì thì trổ hết ra đi?
Độc Cô Nhạn thấy xung quanh người mụ, một làn hơi trắng ùn ùn bốc ra. Tay áo và tấm khăn che mặt không gió cũng lay động rung rinh. Mười đầu ngón tay mụ khoằm khoằm như móc câu muốn chụp xuống người chàng. Kiểu cách của mụ thật là khủng khiếp.
Độc Cô Nhạn cũng nổi tràng cười khanh khách đáp:
– Phu nhân đừng tưởng lầm Độc Cô Nhạn này khiếp sợ đâu nhé! Dù bữa nay có phải quyết một trận tử chiến, tại hạ cũng không nao núng.
Bản tâm chàng cũng muốn quyết một trận sanh tử, có điều chàng chưa được yên tâm, vì túi Kim Ty Thảo đeo ở sau lưng chưa trao cho Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử. Nhưng lúc này chàng lâm vào tình thế cấp bách, nên không thể nghĩ nhiều được.
Thuần Vu nhị phu nhân nghe chàng đáp câu này, mụ không khỏi sửng sốt. Mụ cười the thé nói:
– Được lắm! Nếu dưới bàn tay lão thân mà mi ra đủ được mười chiêu thì lão thân quyết phóng chưởng tự tử ngay trước mặt mi.
Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:
– Tại hạ chỉ e rằng phu nhân không chịu thủ tín, coi trọng lời hứa mà thôi.
Thuần Vu nhị phu nhân tức giận quát lên:
– Bất luận lão thân có thủ tín hay không nhưng mi cứ thử đi coi! Mặc dầu lão phu nhân coi mi đã vừa dạ, muốn đem gả cả ba đứa cháu gái cho mi. Nhưng lão thân cũng đập chết mi. Theo đúng quy chế của Thuần Vu thế gia thì lão phu nhân cũng chẳng thể trách lão thân được.
Độc Cô Nhạn bị mụ chọc giận nghiến răng gầm lên:
– Con yêu phụ kia! Đừng nói ba con nha đầu nhà Thuần Vu thế gia, ngay đến Tây Thi tái thế, Vương Từng phục sinh cũng đừng hòng đem ra nhử Độc Cô Nhạn này được...
Chàng ngừng lại một chút rồi cười khành khạch nói tiếp:
– Trừ phi đem con yêu phụ gả cho ta làm thứ thiếp thì họa may có

chỗ thương lượng.
Câu này vừa thốt ra khỏi miệng, Độc Cô Nhạn biết mình lỡ lời. Dù sao Thuần Vu nhị phu nhân cũng là vợ Thiết Huyết tu sĩ Uông Công Lăng, chàng không nên nói càn cho sướng miệng. Chàng đã hâm mộ đạo đức Uông Công Lăng bái ông làm sư phụ và thành đệ nhị đại truyền nhân của phái Thuyết Huyết mà lại buông lời hạ lưu thì còn ra thể thống gì nữa?
Thuần Vu nhị phu nhân nghe câu này tức như vỡ mật. Mụ vung tay một cái, lòng bàn tay phóng ra một mủ trắng xô lẹ tới.
Độc Cô Nhạn đã biết thứ chưởng lực âm tà này rồi, chàng chẳng sợ gì nữa, phóng Ngũ Hành thần chưởng ra nghênh địch.
Chàng biết chưởng lực của mụ bất quá là khí độc âm hàn, chứ không làm cho mình mắc phải ác tật như Bạch Điện Chưởng.
Sự thực bây giờ chàng chẳng còn úy kỵ chi nữa vì công lực chàng đã đến trình độ quá cao, dù có trúng Bạch Điện Chưởng, chất độc cũng không phát tác ra được. Chỉ cần sao không chết về bàn tay Nhị phu nhân, chàng tìm đến Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử luyện được thuốc chữa ác tật Ma Phong thì có trúng Bạch Điện Chưởng cũng chẳng có gì đáng ngại nữa.
Hai luồng chưởng lực chạm nhau đánh sầm một tiếng rùng rợn, rồi luồng lực đạo của hai bên đều bị hóa giải, không còn thấy tăm hơi chi nữa.
Độc Cô Nhạn tuy còn muốn liều mạng tỷ đấu nhưng lòng chàng đã bị chấn động vì chưởng lực của Thuần Vu nhị phu nhân trong chỗ nhu có cả phần cương. Coi bề ngoài lực đạo hai bên cũng không hơn kém nhau mấy đều bị hóa giải một cách dễ dàng. Có điều Độc Cô Nhạn cảm thấy khì huyết nhộn nhạo, mắt nảy đom đóm.
Thuần Vu nhị phu nhân dường như có ý muốn hạ sát Độc Cô Nhạn. Một chưởng vừa bị hóa giải, mụ liền đánh ra chưởng nữa ghê gớm hơn.
Độc Cô Nhạn biết phát chưởng này ít ra mụ cũng tăng thêm một phần nội lực hơn phát trước, chàng không dám chần chờ, vội phóng chưởng ra đón. Lần này chàng thi triển Huyền Băng chưởng pháp, cũng phóng ra một làn mù trắng.
Độc Cô Nhạn lần này càng kém thế hơn, vì Huyền Băng chưởng chỉ lợi hại về nội lực âm hàn mà chưởng lực của Nhị phu nhân lại là tà công chí âm cực hàn, dĩ nhiên chàng đấu với mụ sao được?
Thuần Vu nhị phu nhân thấy vậy lòng mừng hớn hở cười rộ nói:
– Độc Cô Nhạn! tuy mi đã nổi danh trong võ lâm, nhưng dưới bàn tay lão thân thì mi hãy còn cách xa một trời một vực...

Bỗng nghe ầm một tiếng rùng rợn, Độc Cô Nhạn đứng không vững bị hất văng ra xa hơn trượng
Thuần Vu nhị phu nhân phóng chiêu mỗi lúc một mãnh liệt hơn. Mụ phóng cả song chưởng đánh tới tấp rồi cười the thé la lên:
– Thằng tiểu súc sinh kia! Hai phát chưởng vừa rồi tưởng cũng đủ đưa mi xuống âm phủ bái kiến tổ tiên rồi.
Độc Cô Nhạn ngấm ngầm kinh hãi, chàng ghê cho chưởng lực của Thuần Vu nhị phu nhân vừa kỳ bí vừa thần tốc đến độ né không được, tránh không xong, chỉ có một đường phóng chưởng đón tiếp. Hai phát chưởng vừa rồi đã đưa chàng vào tình trạng kém thế. Chàng thấy khí huyết trồi ngược, cánh tay phải tê nhức, công lực chạy rần rần, muốn đề tụ lại cũng không được.
Chàng biết chừng Thuần Vu nhị phu nhân nói thế là đúng sự thật. Mụ mà đánh thêm hai chưởng nữa thì e rằng mình gặp dữ nhiều lành ít.
Giữa lúc Độc Cô Nhạn lâm vào tình trạng nguy hiểm chẳng khác ngàn cân treo sợi tóc, bật thình lình có tiếng quát như sấm vọng lại:
– Con yêu phụ lớn mật kia, sao còn chưa chịu chết?
Rồi hai luồng một tả một hữu cực kỳ mãnh liệt tấn công vào hai bên Thuần Vu nhị phu nhân.
Độc Cô Nhạn đem toàn lực để chống chọi với những đòn khốc liệt của Thuần Vu nhị phu nhân nên chưa phát giác ra có người đến trợ giúp mình.
Thuần Vu nhị phu nhân bị hai luồng chưởng lực ghê gớm đột khích, mụ bắt buộc phải thu chiêu về để tự giải cứu mình. Vì vậy mà thế công của mụ bị chùn lại. Bây giờ Độc Cô Nhạn mới có cơ hội nhìn xem người mới đến là ai. Bất giác chàng mừng rỡ vô cùng.
Nguyên hai vị này là một nhà sư và một đạo sĩ chính là Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo trong Thế ngoại tam kỳ.
Từ ngày Độc Cô Nhạn ra đời và nổi tiếng thì lần đầu tiên chàng bị chùn nhụt vì Thiên Long tăng. Chàng thua nhà sư ở chỗ cứu nhược phò nguy, uy hiếp bạo tàn.
Còn Địa Khuyết đạo trưởng thì bị bại về tay Độc Cô Nhạn và Vô Danh Tẩu ở núi Bắc Mang nhưng cả hai lão đều nổi tiếng về lòng hiệp nghĩa và được liệt vào hành võ lâm trưởng gia.
Độc Cô Nhạn không khỏi có ý thẹn thò vì sau khi chia tay với Thiên Long tăng, chàng toàn gặp những chuyện rắc rối chẳng nên việc gì, mà hiện giờ suýt tí nữa chàng bị mất mạng dưới bàn tay một người đàn bà tà đạo, nếu không có hai người đến cứu.
Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo đã mệnh danh là Thế Ngoại Tam Kỳ và một mình Thiên Long tăng đã hai lần đánh bại Độc Cô Nhạn vì

võ công của lão rất thần kỳ. Huống chi bây giờ hai người hợp lực ra tay thì thế mạnh dường dời non lấp bể.
Mới trong hai chiêu Thuần Vu nhị phu nhân đã mất hết tiên cơ Thuần Vu nhị phu nhân nhận thấy mình sắp nắm phần thắng mà đột nhiên một tăng một đạo xuất hiện đưa mình vào thế hạ phong. Mụ tức quá dậm chân thóa mạ:
– Lão trọc đầu! Lão mũi trâu! Hai ngươi không muốn sống nữa hay sao?...
Thực lòng mụ đã biết cục diện bữa nay thắng mà thành bại. Giả tỷ lấy một chọi một thì mụ chẳng sợ ai, nhưng Thiên Long, Địa Khuyết hiệp lực liên công, lại thêm Độc Cô Nhạn nữa thì tình hình sẽ khác hẳn.
Thiên Long tăng cùng Địa Khuyết Đạo khí thế cực kì hùng hậu, phóng chưởng ra như sấm sét.
Thuần Vu nhị phu nhân đem toàn lực ra chống với hai người. Trong chiêu đầu còn giữ được thế quân bình không hơn không kém.
Thiên Long tăng tuyên Phật hiệu rồi dõng dạc nó:
– Đức Phật tuy từ bi nhưng không dung tha những kẻ tàn ác như mụ. Trừ phi mụ chịu nghe lời lão tăng chỉ bảo, không thì tự hủy mình đi!
Địa Khuyết Đạo trưởng cũng niệm Vô Lượng Thọ Phật rồi nói:
– Thiện tai! Thiện tai! Giết người để ngăn sự tàn sát chính là cái đạo tiêu tai hóa kiếp. Bọn yêu nhân này không thể dung tha được...
Hai người vừa nói vừa phóng chưởng. Thiên Long tăng thi triển Phật Tâm Kim Ấn thần chưởng tỏa ra muôn đạo hào quang, khí thế bằng vạn cân.
Địa Khuyết Đạo trưởng phóng Thái Cực thần chưởng theo thế Ngũ lôi khai sơn. Chưởng lực khác nào thiên quân vạn mã xô ra ầm ầm cuộn đất cát tung lên rồi đập mạnh xuống.
Thuần Vu nhị phu nhân bị một tăng một đạo bao vây hai bên tả hữu. Hai người này một là cao tăng cửa Phật, một là thần đạo Huyền môn. Thần công hai người phối hợp với nhau thành ra một tấm lưới dầy đạc không một kẽ hở. Dù thần công của Thuần Vu nhị phu nhân vào hạng chí âm chí tá hay bá đạo đến đâu cũng không thể tranh cường được.
Mấy lần Thuần Vu nhị phu nhân đã toan tính thi triển Bạch Điện chưởng để khắc phục đối phương, nhưng Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo đánh rát quá, khiến mụ chỉ còn đỡ gạt chứ không trả đòn được, thì còn nói chi đến chuyện phóng Bạch Điện Chưởng ra nữa.
Thực ra dù mụ có đủ điều kiện để phóng Bạch Điện Chưởng thì đối

với Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo cũng chẳng ăn thua gì, vì một người có làn hào quang bao bọc, một người có làn tử hà hộ vệ. Hai người đã thi triển toàn bộ thần công thì Bạch Điện Chường dù ghê gớm đến đâu cũng không thể xâm nhập vào nhà sư và đạo sĩ này được.
Thật là một cuộc ác đấu hiếm có. Thế Ngoại Tam Kỳ nổi tiếng đã lâu. Mấy chục năm nay không nghe thấy ai nói tới Thế Ngoại Tam Kỳ cùng võ lâm động thủ với nhau chứ đừng nói chuyện hai người đánh một.
Độc Cô Nhạn đứng bên coi cuộc chiến bất giác thộn mặt ra. Tuy chàng võ công cao cường đến độ xuất thần nhập hóa, nhưng chưa thể so sánh với thần công dị dang của Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo hai người liên thủ, phép đánh cực kỳ tinh diệu khiến chàng đứng coi phải say sưa quên mình. Bất giác chàng thở dài vì thấy mình còn kém cỏi.
Đồng thời chàng cũng nhận định Thuần Vu nhị phu nhân bị Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo tấn công mãnh liệt để uy hiếp. Tuy mụ có kém sút nhưng nhờ thần công âm tà, mụ không đến nỗi bị hạ ngay tức khắc.
Nếu Độc Cô Nhạn cũng nhảy vào vòng chiến thì nhất định Thuần Vu nhị phu nhân phải thất bại liền
Thuần Vu nhị phu nhân dường như nghĩ tới chuyện này nên mụ không có ý ham đánh, chỉ tìm cơ hội để thoát khỏi vòng vây của Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo để chạy thoát thân. Nhưng thế công của hai người rất là kín đáo không chút sơ hở nên dù mụ đã dùng hết phương pháp nhưng không thể nào thoát ly được.
Độc Cô Nhạn vẫn đứng tự chủ bàng quang chứ không nhảy vào vòng chiến.
Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo tưởng Độc Cô Nhạn tất vào tham chiến ngay để hợp lực kiềm chế Thuần Vu nhị phu nhân hay đánh mụ chết tại đương trường. Không ngờ chàng lại ung dung đứng ngoài như chẳng có việc gì.
Địa Khuyết đạo trưởng thấy thế chẳng thuận mắt chút nào, nhưng lão không tiện lên tiếng trách hỏi. Lão phóng hai chưởng đánh “binh” một tiếng rồi dùng phép truyền âm nhập mật nói với Thiên Long tăng
– Thằng lỏi kia nó chỉ đứng ngoài mà coi như người đi xem hội!...
Thiên Long tăng vừa phóng chưởng tấn công đối phương vừa dùng phép truyền âm nhập mật đáp
– Kẻ sĩ từ sau khi từ biệt ba ngày, lúc gặp nên mở mắt ra mà trông. Thằng nhỏ này không hiểu đã tham luyện thứ thần công gì?...

Ngừng lại một chút gã nói tiếp:
– Lão mũi trâu kia! Thử kêu gã hỏi thử xem!
Địa Khuyết Đạo nổi giận đùng đùng nói:
– Lão trọc kia! Thằng nhỏ đó lão đã thu phục mà còn bảo gã là đệ nhất kỳ tuyệt hiện nay. Bần đạo cần gì phải kêu gã trợ lực, dù gã có đi với con yêu phụ này thì đạo gia đây cũng chẳng thèm nói tới gã.
Tuy hai người miệng vẫn ung dung nói chuyện mà tay vẫn không ngớt chiêu, tả chưởng hữu quyền, khiến cho Thuần Vu nhị phu nhân đâm ra luống cuống không tài nào vãn hồi được thế kém để giành thế chủ động.
Mụ đã rượt theo Độc Cô Nhạn một mạch gần ba mươi dặm, bỏ bốn tên áo xanh che mặt lại đàng sau, Đến bây giờ chúng cũng chưa tới nơi khiến cho thế lực mụ bị cô đơn. Mụ đã mấy lần muốn tẩu thoát, nhưng đã bị Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo cản trở. Mụ vận dụng hết mọi phương pháp cùng bản lãnh mà cũng không thoát thân được.
Thiên Long tăng cũng sinh lòng nghi hoặc, đồng thời lúc này cần Độc Cô Nhạn trợ lực, vì cứ dằng dai thế này hoài thì dù Thuần Vu nhị phu nhân chẳng vãn hồi được thế kém, nhưng muốn đánh chết hay kềm chế mụ thì trong mấy trăm chiêu nữa cũng chưa thành sự.
Thế rồi lão dùng phép truyền âm nhập mật hỏi Độc Cô Nhạn
– Độc Cô thí chủ! Thí chủ còn nhận ra được bần tăng không?
Độc Cô Nhạn có vẻ thẹn thùng, dùng phép truyền âm nhập mật đáp
– Lão hòa thượng quá nặng lời! Độc Cô Nhạn này có lý đâu không nhận được hòa thượng, nhưng... tại hạ thẹn mình chưa làm được việc gì gọi là trừ kẻ cường bạo, giúp kẻ yếu đuối. Những điều kiện đã hứa với lão hòa thượng chưa thực hành được điều nào.
Địa Khuyết Đạo biết hai người đang nói chuyện với nhau. Lão không hiểu nội dung câu chuyện, chỉ đem hết tâm thần vào cuộc chiến. Bao nhiêu tuyệt chiêu trổ ra hết để đối phó với Thuần Vu nhị phu nhân
Thiên Long tăng cả cười nói:
– Bây giờ thí chủ có cơ hội thực hành rồi đó...
Lão ngừng lại một chú rồi trầm giọng xuống nói tiếp:
– Lão nạp đã mấy chục năm nay không khai sát giới, nhưng đối với người đàn bà này không thể không tha thứ được. Thí chủ mau lại kết liễu tính mạng mụ đi! Đây là một việc công đức to lớn vô cùng!
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày, ngập ngừng đáp:
– Cái đó...
Hiển nhiên chàng không có ý muốn hạ Thuần Vu nhị phu nhân
Thiên Long tăng lấy làm lạ hỏi:

– Thí chủ đã hạ sát chín mươi ba tay cao thủ võ lâm, chắc khi đó thí chủ chẳng cau mày, sao bây giờ lại từ bi đến thế?
Độc Cô Nhạn khẽ buông tiếng thở dài đáp:
– Tại hạ không cách nào giải thích được. Lão hòa thượng không nên nói chuyện đó nữa.
Thiên Long tăng hắng dặng một tiếng rồi hỏi:
– Hay là thí chủ không muốn dính vào việc đời nữa?
Câu này nhà sư không dùng phép truyền âm nhập mật mà nói thẳng ra.
Địa Khuyết Đạo nghe Thiên Long tăng nói vậy thì không khỏi sửng sốt. Lão réo lên như sấm:
– Sao? Thằng lỏi đó không chịu động thủ ư?
Thiên Long tăng tuyên Phật hiệu rồi đáp
– Lão mũi trâu ơi! Bần tăng đui mắt ngay từ lúc đầu. Từ nay không dám đến chuyện coi tướng cho thiên hạ nữa.
Địa Khuyết Đạo tuy nét mặt vẫn lạnh lùng, thực ra lòng lão vẫn kỳ vọng ở Độc Cô Nhạn, đã từng đến núi Bắng Mang để ngăn trở Độc Cô Nhạn không cho gặp Vô Danh Tẩu. Vì Thiên Long tăng xem quái tướng biết Độc Cô Nhạn cùng Vô Danh Tẩu có một đoạn nhân duyên mà hai lão lại nhận ta Vô Danh Tẩu là một cao thủ võ lâm trong tà đạo, cần tuyệt đường giao hảo với y.
Địa Khuyết đạo trưởng nghe Thiên Long tăng nói vậy lại càng phẫn nộ hơn, bất giác lão gầm lên:
– Lão trọc kia! Khi đó chính lão tính quẻ quỷ quái kia không thì trừ khử gã tiểu súc sinh này đi, há chẳng hay hơn ư? Bây giờ mình đã phí bao nhiêu tâm cơ để vun trồng cho gã trở thành một nhân tài...
Thiên Long tăng cũng nổi cơn tức giận lớn tiếng quát
– Lão mũi trâu kia! Liệu hai người chúng ta có chém chết được con yêu phụ này không?
Địa Khuyết Đạo la lên:
– Nếu không chém chết được con mụ này thì ngươi với ta còn mặt mũi nào mà đứng trên thế gian?
Thiên Long tăng không nói tiếng nào nữa, lão phóng cả chưởng chỉ, thi triển cả quyền cước đánh tới Thuần Vu nhị phu nhân như gió táp mưa sa.
Địa Khuyết Đạo trưởng cũng phóng ra những chiêu cực kỳ mãnh liệt, phát huy toàn lực để tấn công.
Hai người trong cơn tức giận phát huy toàn lực áp đảo đối phương. Thuần Vu nhị phu nhân thấy áp lực của đối phương gia tăng khủng khiếp, mụ lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Nguyên mụ đã đem toàn lực ra ứng chiến hồi lâu, công lực tiêu hao gần hết. Mụ mỗi lúc một đi đến chỗ bất lợi. Tình trạng này mà còn kéo dài thì nhiều lắm là trong vòng ba mươi chiêu nữa, tất nhiên mụ gặp phải thảm họa khôn lường.
Đột nhiên Độc Cô Nhạn lạng người nhảy vào lớn tiếng la lên:
– Xin các vị dừng tay!
Đồng thời chàng phóng luôn hai chưởng lực vào chưởng phong của bao người
Địa Khuyết Đạo, Thiên Long tăng cùng Thuần Vu nhị phu nhân chiến đấu đã lâu. Công lực ba người hao tổn gần hết, so với Độc Cô Nhạn vừa mới nhảy vào thì kém hơn nhiều. Vì thế mà Độc Cô Nhạn vừa xuất chiêu bất giác thu chiêu lùi lại.
Thuần Vu nhị phu nhân mặt vẫn che tấm khăn đen. Mụ thở hồng hộc như trâu cày kiệt lực, xem chừng mụ đã đến tình trạng sức cùng lực kiết.
Thiên Long tăng cùng Địa Khuyết đạo trưởng đầy vẻ tức giận nhưng cũng mượn cơ hội này để điều dưỡng. Cả hai người lặng lẽ không nói gì nữa.
Thuần Vu nhị phu nhân thở hồng hộc một lúc rồi bình tĩnh lại được đôi chút. Mụ cười the thé hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Chắc ngươi có ý muốn tự mình ra tay để kết quả cuộc đời của lão thân phải không?
Độc Cô Nhạn chỉ cười lạt một tiếng chứ không trả lời mụ. Chàng quay lại nói với Thiên Long tăng:
– Lão hòa thượng! Tại hạ không muốn giải thích nhiều, nhưng có điều tại hạ muốn thỉnh giáo lão hòa thượng.
Thiên Long tăng niệm phật hiệu rồi đáp:
– Lão tăng lấy làm hổ thẹn với hai chữ thỉnh giáo. Không dám tiếp thụ.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười nói:
– Tại hạ đã bại về tay lão hòa thượng và vâng lời lão hòa thượng trừ diệt cường bạo, tế khốn phò nguy. Nếu không xảy ra vụ này thì tám chữ kia sẽ thành kim chỉ nam cho mọi hành động của tại hạ.
Địa Khuyết đạo trưởng hắng giọng một tiếng rồi ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác.
Độc Cô Nhạn giả vờ như không thấy, chàng hỏi tiếp:
– Lão hòa thượng là một vị cao tăng cửa Phật. Tại hạ không hiểu người đối với năm chữ Thiên, Địa, Quân, Thân, Sư như thế nào?
Thiên Long tăng sửng sốt hỏi lại:
– Thí chủ hỏi câu này là có ý gì?

Độc Cô Nhạn đáp:
– Tại hạ đã nói là chỉ muốn thỉnh giáo lão hòa thượng mà thôi.
Thiên Long tăng nhăn tít cặp mày bạc, nghi ngờ đáp:
– Lão tăng đã nói là không dám nhận hai chữ thỉnh giáo, có điều...
Nhà sư trầm ngâm một chút rồi nói tiếp:
– Thí chủ đã đề cập đến năm chữ đó tất phải có nguyên nhân?
Độc Cô Nhạn gượng cười đáp:
– Tại hạ muốn tìm hiểu hành vi của mình đúng hay sai
Địa Khuyết đạo trưởng không khỏi đem lòng ngờ vực, lão liền quay lại đưa mắt nhìn từ Thiên Long tăng đến Độc Cô Nhạn, rồi lại ngó qua Thuần Vu nhị phu nhân, người đang quấn tấm khăn xanh, nhưng lão hoang mang không tìm ra được chủ ý về câu hỏi của Độc Cô Nhạn
Thiên Long tăng đảo mắt nhìn quanh một chút rồi bỗng nhiên cười ha hả nói:
– Độc Cô thí chủ được trời ban cho tài hoa tuyệt thế, lại từng bái Thiết Huyết tú sĩ Uông Công Lăng, một nhân vật nổi tiếng về đạo đức văn chương, làm sư phụ. Vậy đối với năm chữ kia chẳng cần phải lão tăng điểm chỉ làm chi. Độc Cô thí chủ nhận ra là đúng thì dĩ nhiên không còn sai trật, cứ tự ý làm là được.
Độc Cô Nhạn chấp tay đáp:
– Đa tạ lão hòa thượng đã có lòng chỉ giáo.
Thuần Vu nhị phu nhân mượn cơ hội này điều dưỡng một lúc. Mụ đã phục hồi công lực khá nhiều. Nhưng đối lập với Thiên Long tăng, Địa Khuyết Đạo và Độc Cô Nhạn cả thảy ba người thì vẫn ở vào tình trạng nguy hiểm. Mụ cười the thé nói:
– Độc Cô Nhạn! Nếu ngươi có mục đích tự tay giết lão thân thì bây giờ động thủ đi!
Độc Cô Nhạn cười lại đáp:
– Kể về tâm tính hung tàn, thủ đoạn độc ác thì bữa nay tại hạ dù không phân thây phu nhân làm muôn đoạn, ít ra cũng không để phu nhân sống sót rời khỏi nơi đây.
Thuần Vu nhị phu nhân nổi lên một tràng cười rộ nói:
– Lão thân không phản đối câu này, nhưng trước khi hạ sát được lão thân thì ít ra ngươi cũng còn tổn một phen hơi sức.
Độc Cô Nhạn vẫn cười lạt đáp:
– Phu nhân đoán thế là sai. Bữa nay tại hạ đã định tha mạng cho phu nhân, vậy phu nhân đi đi!
Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo bất giác ồ lên một tiếng, nhưng không nói gỉ nữa.

Thuần Vu nhị phu nhân ra vẻ không tin hỏi lại
– Tiểu súc sinh! Ngươi bảo sao?
Độc Cô Nhạn trợn mắt lên quát:
– Nếu mụ muốn toàn mạng thì cút lẹ đi, đừng để tại hạ thay đổi ý định.
Thuần Vu nhị phu nhân ngơ ngác hỏi:
– Lão thân không tin ngươi là con người hảo tâm như vậy. Trong vụ này hẳn có...
Độc Cô Nhạn không nhịn được nữa ngắt lời:
– Mụ nói đúng rồi! Tại hạ chẳng có lòng dạ tử tế gì đâu. Sở dĩ tại hạ không giết mụ cũng vì con người đã cứu tại hạ ra khỏi Thuần Vu Thế Gia.
Thuần Vu nhị phu nhân lại càng ngờ vực hỏi nữa:
– Người ấy là ai vậy? Tại sao...
Độc Cô Nhạn tức giận quát lên như sấm:
– Tại hạ nói tới đây là hết lời, nếu mụ không muốn đi thì ra tay tỉ đấu phen nữa. Có điều tại hạ nhắc cho mụ hay là tại hạ chỉ tha có một mạng mà thôi. Nếu mụ vẫn không chịu đi thì đó lại là một chuyện khác.
Thuần Vu nhị phu nhân ngẩn người ra một chút. Đột nhiên mụ bật lên tràng cười khanh khách rồi vọt mình đi như một con chim khổng lồ tung mình tung bay trước gió.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 45
GẶP ĐỆ TỬ HỎI DÒ SƠN ĐỘNG

Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo chăm chú nhìn Độc Cô Nhạn khi chàng buông tha Thuần Vu nhị phu nhân. Hai người xiết nỗi nghi ngờ. Nhưng không ngăn trở và không nói gì.
Bao nhiêu ý nghĩ phức tạp nổi lên như cơn sóng trong đầu Độc Cô Nhạn. Bất giác chàng thộn mặt ra, ngơ ngẩn xuất thần.
Sau một khoảng thời gian chừng uống cạn nửa chén trà, Độc Cô Nhạn nhìn Thiên Long tăng chắp tay xá dài nói:
– Lão hòa thượng, tại hạ thật thất lễ!
Thiên Long tăng buông tiếng thở dài cảm khái rồi lắc đầu không nói gì. Hiển nhiên lão tỏ ra bất mãn với Độc Cô Nhạn. Lão thất vọng đến

độ không muốn mở miệng nữa.
Địa Khuyết Đạo chừng như lưu tâm xem Thiên Long tăng xử lý việc này ra sao nên từ nảy giờ lão vẫn yên lặng. Nhưng đến bây giờ thì lão không nhịn được nữa liền hắng giọng luôn hai tiếng rồi hỏi:
– Lão trọc! Bần đạo chẳng có đức hạnh gì cao đẹp cả. Món nợ bữa nay phải tính toán sao đây?...
Lão đảo cặp mắt sắc bén ngó qua Độc Cô Nhạn rồi hỏi tiếp:
– Nếu bần đạo và lão trọc không đến đây kịp thời thì đại khái ngươi đã chết về tay con yêu phụ rồi. Ngươi có thừa nhận điều đó không?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Tại hạn không phải đối thủ của con yêu phụ kia. Nếu hai vị không đến kịp thời thì nhất quyết tại hạ không tránh khỏi tai kiếp. Ơn cứu mạng này tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.
Địa Khuyết Đạo trưởng tức giận hỏi:
– Ghi lòng tạc dạ ư?... Ngươi tưởng chỉ nói một câu thế là xong hay sao? Bây giờ bần đạo hãy hỏi ngươi: Sao ngươi không phụ giúp chúng ta để trừ khử con yêu phụ đó mà lại buông tha cho mụ là có ý gì, hay ngươi điên rồi?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Tại hạ bất đắc dĩ phải làm như vậy... vì tại hạ không có biện pháp nào khác.
Địa Khuyết Đạo tưởng chừng như muốn nhảy lên. Lão la lối:
– Không có biện pháp nào ư? Độc Cô Nhạn! trước kia chẳng những cặp mắt của lão trọc đui mù mà cả lão đạo này coi người cũng lầm lẫn.
Thiên Long tăng nghiêm trang niệm Phật hiệu rồi nói:
– Lão mũi trâu! Chúng ta đi thôi!
Giọng nói lão cực kì lạnh nhạt khiến Độc Cô Nhạn bất giác lòng như dao cắt.
Địa Khuyết Đạo vuốt cong râu lên hỏi
– Đi ư?... Lão trọc tiện nghi cho gã vậy ư?
Thiên Long tăng thở dài đáp:
– Lão tăng một đời coi người đã hiểu rồi mà chưa từng sai trật bao giờ, nhưng đây là một lần trỏ người tốt lầm người xấu và cũng là một lần lấy hư người làm người tốt.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Thế hai vị đối với sự hiểu lầm Vô Danh Tẩu không còn nữa ư?
Địa Khuyết đạo trưởng lớn tiếng:
– Ngươi dám nói câu đó ra, vậy ngươi với Vô Danh Tẩu có đắc tội không?

Độc Cô Nhạn ngăn nhó cười đáp:
– Hai vị đối với tại hạ không tha thứ cho thì tại hạ cũng không có cách nào giải thích được. Vô Danh Tẩu tiền bối bảo tại hạ đến Nhạn Đãng làm một việc trọng yếu, may mà tại hạ làm xong được.
Địa Khuyết đạo trưởng vuốt râu hỏi
– Việc gì? Phải chăng ngươi muốn nói về Kim Ty Thảo?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Hai vị biết rồi thì tại hạ chẳng cần giấu diếm làm gì nữa.
Chàng cho tay vào túi vải dầu đeo trên lưng nói tiếp:
– Kim Ty Thảo chứa trong túi này, đại khái cũng đủ dùng rồi.
Thiên Long tăng cùng Địa Khuyết Đạo đồng thời la lên một tiếng "ái chà!" rồi hỏi:
– Thật không? Thí chủ... Đã vào Thuần Vu Thế Gia lấy được Kim Ty Thảo về đó ư?
Độc Cô Nhạn dõng dạc đáp:
– Tại hạ tuy có chỗ lỗi lầm với hai vị nhưng không dám nó dối.
Dứt lời chàng cởi túi vải sau lưng xuống. Lúc mở ra coi thì bên trong lá xanh ngồn ngộn, ánh vàng rực rỡ. Quả nhiên là một túi đầy Kim Ty Thảo.
Nét mặt Địa Khuyết Đạo hòa hoãn lại rất nhiều. Lão trầm ngâm một chút rồi hỏi:
– Ngươi định đem Kim Ty Thảo cho Vô Danh Tẩu ư?
Độc Cô Nhạn mỉm cười đáp:
– Tại hạ xuất sinh nhập tử lấy được Kim Ty Thảo này đem về, nếu không đưa đến cho Vô Danh Tẩu và Lê Vi Tử để luyện thuốc, thì tại hạ lấy về làm chi?
Thiên Long tăng vẻ mặt nghiêm trọng bây giờ lại tươi cười. Mắt lão chiếu ra những tia kỳ quang ngó Địa Khuyết Đạo nhưng chưa nói gì.
Địa Khuyết đạo trường hai tay vuốt râu nói:
– Nguyên một điều này là đủ đền bồi những uất hận, những lỗi lầm này... Thí chủ có biết hiện giờ Vô Danh Tẩu ở đâu không?
Độc Cô Nhạn vội đáp:
– Tại hạ đang muốn thỉnh giáo hai vị... Hai vị cùng Vô Danh Tẩu chia tay đã bao lâu? Hiện giờ hai vị có biết...
Địa Khuyết đạo trưởng cả cười ngắt lời:
– Bần đạo chỉ muốn hỏi thi chủ một câu: Thí chủ có tin được lão trọc và bần đạo không?
Độc Cô Nhạn không ngần ngừ gì đáp ngay:
– Hiện trên đời này những người đáng để cho tại hạ tin cậy thì trong số đó có Thiên Long hoà thượng, còn đạo trưởng đã là một vị trong

Thế Ngoại tam kỳ, dĩ nhiên tại hạ tin quá đi rồi!
Địa Khuyết đạo trưởng cười khanh khách đáp:
– Đã thế thí chủ giao Kim Ty Thảo cho lão trọc. Hai ta sẽ giúp thí chủ đưa tới nơi.
Độc Cô Nhạn cả mừng hỏi:
– Hai vị cũng đi Dân Sơn ư?
Địa Khuyết Đạo ngạc nhiên hỏi:
– Sao thí chủ biết Vô Danh lão nhi đã qua Dân Sơn?
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Tại hạ cũng nhờ có Vô Danh Tẩu giới thiệu một người Cái Bang đem tin tức lại cho...
Nhắc tới Cái Bang, bất giác lòng chàng se lại, nhưng chàng cũng không muốn thuật kỹ với hai lão. Chàng liền cầm ngay túi vải đưa cho Thiên Long tăng nói:
– Nếu vậy tại hạ xin kính cẩn ủy thác.
Thiên Long tăng hai mắt sáng ngời tủm tỉm cười nói:
– Lão tăng cùng lão mũi trâu chuyến này xuôi nam là chịu lời ủy thác của Vô Danh lão nhi định đến núi Nhạn Đãng để trợ lực thí chủ. Không ngờ việc này lại làm xong một các dễ dàng... Lão tăng sẽ thay mặt thí chủ phụ trách đưa Kim Ty Thảo tới nơi.
Lão nói rồi đỡ lấy túi Kim Ty Thảo.
Độc Cô Nhạn biết hai lão sợ mình mang thuốc đi đường gặp chuyện bất ngờ. Nhưng đó cũng là một điều sở cầu của chàng vì chàng còn nhiều việc khẩn yếu để làm.
Độc Cô Nhạn giao Kim Ty Thảo cho Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo đem đi rồi, chàng biết hai lão đi còn an toàn hơn mình nên cảm thấy trong lòng như nhẹ nhõm.
Thiên Long tăng đón lấy túi cỏ khâu miệng lại rồi cẩn thận đeo vào lưng rồi vẻ mặt nghiêm trọng nói:
– Chỉ mong sao Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử trong những ngày gần đây không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì chuyện luyện thuốc không thành vấn đề nữa. Có điều sau này việc đem thuốc cho Thuần Vu thế gia là một chuyện rất nhiều phiền phức, không chừng lại phải trông cậy ở nơi thí chủ lần nữa. Ít ra thí chủ đã vào nơi đó và thuộc đường rồi.
Độc Cô Nhạn biết lão nói vậy là phải. Nếu dùng thuốc mà khỏi được ác tật mà lại giảm bớt võ công thì e rằng Thuần Vu lão phu nhân là người đầu tiên kiên quyết phản đối. Vậy vấn đề bức bách họ uống thuốc không phải dễ dàng.
Độc Cô Nhạn đáp ngay:

– Chỉ cầu sao tại hạ có đủ năng lực, dù phải nhảy vào đống lửa, tại hạ cũng không chối từ.
Địa Khuyết Đạo trưởng cười ha hả nói:
– Thiệt là một câu hùng tráng!... Bây giờ thí chủ có thể đi làm việc riêng của mình. Ngày sau mình luyện thuốc xong bọn người trời đánh không chết như chúng ta sẽ có cách tìm đến thí chủ...
Độc Cô Nhạn cũng nổi một tràng cười vui vẻ đáp:
– Nếu vậy tại hạ xin cáo biệt.
Dứt lời chàng toan cất bước ra đi.
Bỗng Thiên Long tăng niệm Phật hiệu rồi gọi giựt lại:
– Khoan đã!...
Độc Cô Nhạn dừng bước hỏi:
– Lão hòa thượng còn điều chi dạy bảo?
Thiên Long tăng cười đáp:
– Tuy lão tăng không muốn thám thính những điều bí mật của người khác. Nhưng việc này không biết không được. Thí chủ làm thế nào mà tiến vào trong Thuần Vu thế gia hái được Kim Ty thảo rồi ra về vô sự? Lại câu chuyện vừa rồi, sao thí chủ phóng xá con yêu phụ che mặt kia chạy đi mà chính mụ lại là người đã toan giết thí chủ?...
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Câu chuyện này dài lắm. Tại hạ khó mà kể hết tường tận. Rút lại, tại hạ tiến vào Quỷ Sầu Giản mấy lần gặp tai họa nhưng lần nào cũng may gặp người cứu thoát.
Địa Khuyết Đạo trưởng vuốt râu dài thưỡn ra lớn tiếng ngắt lời:
– Trong Thuần Vu thế gia sao lại có người cứu thí chủ?
Độc Cô Nhạn cau mày đáp:
– Chính tại hạ cũng đang ngờ vực về vụ này. Rồi đây phải tìm cách điều tra cho biết...
Thiên Long tăng nghi hoặc hỏi:
– Thí chủ đã không muốn kể tường tận, lão tăng cũng không hỏi nhiều nữa. Có điều con yêu phụ che mặt...
Độc Cô Nhạn không sao được đành đáp:
– Tại hạ ở trong Thuần Vu thế gia lần cuối cùng gặp nguy hiểm may được một người bịt mặt giải cứu. Người ấy chẳng những cứu mạng tại hạ đưa ra khỏi Quỷ Sầu Giản mà còn...
Chàng trỏ vào túi Kim Ty thảo treo trên lưng Thiên Long tăng nói tiếp:
– Kim Ty thảo cũng là do y hái cho đó. Nếu không thì tại hạ dù chết trong Quỷ Sầu Giản cũng không thể nào đem được Kim Ty thảo ra một cách bình yên.
Thiên Long tăng nhìn Địa Khuyết Đạo trưởng chằm chặp nói:

– Nếu vậy thì thần công võ nghệ người này nhất định còn hơn chúng ta nhiều.
Địa Khuyết Đạo trưởng đảo mắt nhìn Độc Cô Nhạn hỏi:
– Nhưng vụ đó có liên quan gì đến con yêu phụ che mặt mà thí chủ đã phóng thích đâu?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Vì người đó chính là chồng yêu phụ nên tại hạ chẳng thể không cứu mụ một chuyến.
Thiên Long tăng bật lên tràng cười sang sảng nói:
– Thế thì phải lắm! Đó là tác phong và hành vi của con người hiệp sĩ.
Địa Khuyết Đạo trưởng cặp mắt nhắm lại, chỉ để hé mở ti hí. Lão ra chiều ngẫm nghĩ một chút rồi nói:
– Vụ này quả là huyền diệu phi thường, người kia là chồng yêu phụ thì dĩ nhiên cũng là người trong Thuần Vu thế gia.
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Theo hiện tình mà nói thì bảo y là người Thuần Vu thế gia cũng được, mà nói y không phải người Thuần Vu thế gia cũng không sai.
Địa Khuyết Đạo trưởng lấy làm kỳ hỏi:
– Sao lại lạ thế?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Vì hiện nay y đã thoát ly Thuần Vu thế gia rồi.
Thiên Long tăng láo liên cặp mắt hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Lão tăng còn nhớ trước khi thí chủ phóng thích yêu phụ đã đề cập đến năm chữ: Thiên, Địa, Quân, Thần, Sư là có ý gì?
Địa Khuyết đạo trưởng cũng nói:
– Những câu nói của thí chủ cao thâm khó hiểu, huyền bí khôn lướng!
Độc Cô Nhạn không sao được liền đáp:
– Người đó là sư phụ tại hạ.
– Sư phụ thí chủ ư?...
Thiên Long tăng cùng Địa Khuyết Đạo tuy là những người tu luyện đức tính hàm dưỡng mà nghe chàng nói suýt nữa cũng phải nhảy lên. Cả hai đồng thanh hỏi tiếp:
– Thí chủ bái sư ở Thuần Vu thế gia ư?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Y chính là Thiết Huyết Tú Sĩ Uông Công Lăng.
– Ủa!
Thiên Long tăng cùng Địa Khuyết Đạo một phen kinh ngạc vô cùng!
– Sao! Y chưa chết thật ư?

Thiên Long tăng niệm Phật hiệu rồi nói:
– Thảo nào lão tăng ngày đi tìm y trên núi Long Thủ không sao tra ra được sự thực Uông Công Lăng sống hay chết. Thế thì ngôi mộ do y dựng lên chỉ là cái mả hờ.
Nhưng lão nói câu này không được lời đáp của Độc Cô Nhạn. Chàng buồn rầu nói:
– Tại hạ không muốn nói nhiều nữa. Sau này nếu đánh được vào Quỷ Sầu Giản, chữa ác tật cho Thuần Vu thế gia thì bất luận sự gì cũng phanh phui được hết. Không thì chuyện gì cũng thành vô ích...
Chưa nói dứt lời chàng đã vọt mình đi ngay. Chỉ trong chớp mắt chàng đã bỏ hai người một quãng khá xa.
Độc Cô Nhạn chạy được mấy dặm chàng mới từ từ dừng bước. Bây giờ trong lòng chàng đã cởi mở khá nhiều. Ít nhất là chàng đã ủy thác được việc của Vô Danh Tẩu, vụ này lúc trước chàng rất đỗi băn khoăn. Bây giờ chàng yên trí hai lão kia sẽ làm được một cách thuận lợi.
Độc Cô Nhạn tĩnh tâm nghĩ lại xem bây giờ mình nên làm việc gì trước và đi về đâu.
Trong đầu óc chàng nổi lên rất nhiều bóng người chập chờn và những việc chàng lo lắng nghi ngờ cũng hiện ra không ít. Nào cái chết của Âm Thánh Lâm Thiên Lôi, nào cháu gái lão là Lâm Nguyệt Thu mất tích, nào mẹ con Thẩm Thiến Hoa có bị người Thuần Vu Thế Gia cầm tù trong Quỷ Sầu Giản không? Ngoài ra còn Đoàn Hiểu Vân và con lão Bạch Mao ở lại ngoài Quỷ Sầu Giản hôm trước bây giờ lạc lõng nơi đâu?
Hiện giờ chàng không đủ sức để trở lai Thuần Vu Thế Gia cứu người vì đó là con đường chết. Nếu lại tới đó thì cả đến Thiết Huyết Tú Sĩ Uông Công Lăng cũng vô phương cứu chàng.
Độc Cô Nhạn lại cần luyện tập thêm võ công. Chàng là người tài hoa tuyệt thế, thì võ công tiến bộ rất mau. Chỉ trong một năm là có thể ngang nhiên tiến vào Quỷ Sầu Giản được. Nhưng hiện giờ...
Chàng chợt nhớ tới lúc ở Thiên Lôi Động, Lâm Nguyệt Thu đã nói với gia gia nàng yêu cầu chàng đi tìm một người trung niên tàn phế ở động Linh Xà núi Quát Thương.
Người này không quen biết Lâm Thiên Lôi mà sao lão lại muốn mình đi tìm. Đó là một việc quái lạ không sao nghĩ ra được.
Vụ bí mật này Độc Cô Nhạn đã chôn sâu vào lòng từ lâu rồi. Chàng muốn có cơ hội lên núi Quát Thương một chuyến. Hiện giờ chàng chỉ cách núi Quát Thương chừng vai trăm dặm. Nếu không đi còn đợi đến bao giờ?

Quyết định rồi, chàng không ngần ngừ gì nữa, nhận định phương hướng rồi chạy về núi Quát Thương.
Độc Cô Nhạn chưa đi qua đây bao giờ. Núi Quát Thương tuy là một trái núi lớn và chẳng có gì hiểm trở cho lắm nhưng dãy núi trùng điệp. Cả dãy núi có chu vi hàng vạn dặm. Mặc dù chàng có dò hỏi cho biết rõ trước khi tìm đến, song muốn kiếm ra động Linh Xà không phải là chuyện dễ.
Độc Cô Nhạn đến chân núi, chàng đắn đo một hồi rồi tìm vào một thị trấn để ăn một bữa cơm no và mua một bộ quần áo xanh để thay đổi. Chàng dò hỏi động Linh Xà ở hướng nào trong dãy núi. Nhưng chàng đành thất vọng vì bao nhiêu người trong thị trấn này chẳng ai hay núi Quát Thương có động Linh Xà
Độc Cô Nhạn sinh lòng nghi ngờ lời nói của Lâm Thiên Lôi. Chàng tự hỏi:
– Lời nói của lão liệu tin được không?
Dù sao chàng cũng phải điều tra cho rõ mới cởi mở được mối nghi ngờ trong lòng.
Thế rồi Độc Cô Nhạn tự tìm đường lên núi. Chàng cũng không cần biết đi về phương nào. May hồi nay chàng không có chuyện gấp, dù có mất mấy ngày để chạy đi tìm sơn động khắp dãy núi Quát Thương cũng không sao.
Trời xế chiều, mặt trời ngã non tây. Thời tiết vào cuối thu, gió tây hiu hắt, lá vàng tơi tả, giục lòng chàng nhớ tới thân phận mình. Chàng không khỏi buồn rầu buông tiếng thở dài.
Độc Cô Nhạn chợt thấy trong thung lũng góc núi xuất hiện mấy căn nhà tranh.
Những căn nhà này thấp thoáng trong vòm cây cỏ rậm tỏ ra thấp lè tè và hủ lậu. Vừa nhìn là biết ngay của bọn hiệp lộ (thợ săn) trú ngụ.
Độc Cô Nhạn vui mừng khôn xiết bụng bảo dạ:
– Trong núi có nhà hiệp lộ, dĩ nhiên họ quen thuộc đường lối và địa danh. Ta có thể dò hỏi ở đây cho biết động Linh Xà ở chỗ nào.
Chàng không ngần ngừ gì nữa băng mình chạy vọt tới nơi.
Trong thung lũng lá đổ rợp đất, đá núi như rừng. Thật là cảnh tượng thê lương! Mấy gian nhà tranh ở nơi này càng thêm vẻ tịch mịch, quạnh hiu
Độc Cô Nhạn tiến về phía trước
Đột nhiên chàng sinh lòng nghi hoặc, vì lúc chạy tới nơi rõ ràng chàng thấy có bóng người lờ mờ ở trước gian nhà tranh. Lúc người đó phát hiện ra chàng, họ liền lập tức vào nhà đóng chặt cửa lại. Hẳn những người này thấy chàng đến không có thiện cảm rồi.

Độc Cô Nhạn tự nhiên vào. Chàng khẽ gõ vào cánh cửa phên tre mấy cái.
Chờ một hồi lâu không thấy người đáp lại.
Độc Cô Nhạn không khỏi bực mình, khẽ đẩy cửa một cái, cánh cửa lập tức đổ xuống. Cùng lúc hai hán tử trung niên cầm trường kiếm đứng chắn ngay phía cửa.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày lại nói:
– Tại hạ vào núi lạc đường. Mục đích đến đây là hỏi thăm đường hai vị. Cớ sao hai vị lại coi như thù địch?
Hai hán tử nghe Độc Cô Nhạn nói xong thở phào một cái. Nhưng một người biến sắc hỏi lại:
– Khách quan là ai? Muốn tìm địa phương nào trong núi này?
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Hai vị có biết Linh Xà động ở chỗ nào không?
Cả hai hán tử nghe chàng hỏi đều lộ vẻ ngẩn ngơ. Một gã lầm bầm trong miệng:
– Linh Xà động ư? Dường như bọn tại hạ chưa từng nghe ai nói tới địa phương này.
Độc Cô Nhạn cực kỳ thất vọng nhắc lại:
– Hai vị ở đây đã lâu mà không biết ư?...
Xuýt nữa thì chàng la lên một tiếng. Vì lúc này chàng đã để ý nhìn ngón tay vô danh của hai người đều có đeo một chiếc nhẫn trắng. Theo lời trưởng lão Lộ Thiên Lý Cái Bang thì vòng bạc là ám ký của đệ tử Cái Bang. Vì muốn trốn tránh khỏi bị bọn Thuần Vu thế gia tru lục, nên đệ tử Cái Bang không mặc quần áo lam lũ và hóa trang làm những người có nghề nghiệp.
Độc Cô Nhạn lập tức móc trong bọc ra chiếc Cửu Bổng đồng bài, tủm tỉm cười hỏi:
– Hai vị có biết vật này không?
Hai hán tử sửng sốt "Ồ" lên một tiếng kinh ngạc rồi hỏi lại
– Phải chăng tôn giá là Độc Cô hiệp sĩ?
Chúng vừa nói vừa khom lưng lạy xuống.
Độc Cô Nhạn vội vàn đỡ dậy nói:
– Hai vị bất tất phải như vậy, chẳng hiểu hai vị...
Hai gã hán tử trung niên đồng thời đứng dậy, không nhịn được nước mắt đầm đìa nói:
– Tin bang chúa ngộ nạn, bọn tiểu nhân mới được hay sáng nay.
Bốn vị trưởng lão đã huấn dụ cho biết Độc Cô đại hiệp tuy không phải người Cái Bang, nhưng đệ tử bản bang phải theo lễ bang chúa mà đối đãi với đại hiệp.

Độc Cô Nhạn không tiện khiêm nhượng. Và chàng thở dài nói:
– Đây là đâu?
Hai người đồng thanh đáp:
– Bọn tiểu nhân mới rời đến đây chưa đầy hai ngày mà coi như thuộc chi đà Quát Thương trong phân đà Nam Cương. Bọn tiểu nhân phải ngụy trang làm hiệp lộ để an toàn...
Gã hán tử nói trước lau nước mắt rồi lên tiếng:
– Bọn tiểu nhân mong Độc Cô đại hiệp sớm bình định yêu khí, khiến cho võ lâm trở lại thanh bình, Cái Bang phục hưng...
Độc Cô Nhạn chua xót ngắt lời:
– Hai vị chẳng nên bi thiết cho lắm, hiện nay nghĩa sĩ võ lâm đã đem toàn lực, hết sức quét sạch yêu tà. Chẳng bao lâu nữa sẽ có tin tức truyền ra...
Chàng đảo mắt quanh rồi hỏi:
– Hai vị thực không biết động Linh Xà ở đâu ư?
Hán tử vội đáp:
– Động Linh Xà ở cách căn cứ của Thuần Vu Thế Gia chừng một trăm trượng. Trong vòng một năm nay rất nhiều người bịt mặt trong Thuần Vu Thế Gia ra vào luôn luôn. Vì thế mà vừa rồi Độc Cô đại hiệp hỏi tới bọn tiểu nhân giả vờ không biết.
Trong lòng Độc Cô Nhạn lại phủ thêm một tầng mây ngờ vực. Chàng không hiểu người trung niên tàn phế trú ngụ trong động Linh Xà là nhân vật thế nào? Hắn cùng mình có liên quan gì?
Chàng nghe lời hai hán tử nói thì người đó khó lòng tránh khỏi độc thủ của Thuần Vu Thế Gia, không chừng hắn bị giết chết từ lâu rồi cũng nên. Chàng còn không hiểu tại sao người kia lại trú ngụ trong một căn cứ của Thuần Vu Thế Gia?
Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa hỏi thử:
– Trong căn cứ của Thuần Vu Thế Gia này còn có người ở không?
Hai người đồng thanh đáp:
– Trước đây trăm năm, Thuần Vu Thế Gia bị quần hùng thiên ha vây đánh quét sạch đình viện. Bây giờ không còn dấu vết gì nữa, mà chỉ còn trơ miếng đất trống hoang vu. Trước kia đó là nơi đủ cả đình viện vườn hoa. Hiện nay nơi đây được gọi là Thuần Vu Ba.
Độc Cô Nhạn hỏi luôn:
– Nơi đó cách đây bao xa, đi về hướng nào?
Hai gã đáp:
– Chỗ đó cách đây chừng hai mươi dặm đường núi. Bọn tiểu nhân xin dẫn đường cho Độc Cô hiệp sĩ.
Độc Cô Nhạn xua tay đáp:

– Không cần, hai vị cứ trỏ đường lối là đủ.
Hai gã ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:
– Ở đây đi về phía đông, vượt qua ba ngọn núi thì tới một lạch nước nhỏ. Cứ theo lạch nước đi ngược lên là tới động Linh Xà.
Ngừng lại một chút chúng nói tiếp:
– Có điều Độc Cô đại hiệp phải cẩn thận, vì trong núi Quát Thương thường có bọn áo xanh che mặt là người nhà Thuần Vu Thế Gia lẩn quất.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười đáp:
– Hai vị bất tất phải lo xa. Tại hạ sẽ hết sức để ý...
Chàng vừa nói vừa đi ra khỏi phòng.

Hồi 46
QUÁI NHÂN TRONG ĐỘNG LINH XÀ

Lúc Độc Cô Nhạn vừa ở trong phòng chạy ra tới cửa thì bất thình lình thấy một bóng đen thấp thoáng ở trong rừng gần đó, bóng đen này lập lờ mau quá khiến cho hai tên hóa tử chưa kịp nhìn rõ tung tích.
Độc Cô Nhạn khẽ nói:
– Hai vị nên thu thập và thay đổi địa phương.
Hai tên hóa tử cải trang thành liệp hộ sửng sốt hỏi:
– Độc Cô hiệp sĩ nói thế là...
Độc Cô Nhạn thở dài ngắt lời:
– Đây có thể là tại hạ làm cho hai vị phải phiền lụy. Nói tóm lại hai vị mau mau rời khỏi nơi này thì hơn.
Chàng dứt lời vọt người đi chim đại bàng tung cánh nhảy vọt về phía bóng đen vừa xuất hiện. Thần công tuyệt kĩ của Độc Cô Nhạn khiến cho hai gã hóa tử phải trợn mắt há miệng kinh ngạc ngẩn ra hồi lâu không nói nên lời.
Chẳng mấy chốc một tiếng rú thê thảm từ trong rừng vọng lại. Hai tên hóa tử nghe tiếng rú giật mình như người mê mộng choàng tỉnh giấc. Hai gã chẳng ai bảo ai mà đồng thời nhảy vọt về phía có phát ra tiếng rú.
Chúng không thấy tông tích Độc Cô Nhạn đâu nữa mà chỉ thấy dưới gốc cây có một xác chết nằm lăn ra đó. Xác chết này mình mặc áo

xanh và che mặt cũng bằng một tấm khăn xanh. Lạ ở chỗ xác chết bị chặt thành mấy khúc mà không thấy có máu tươi chảy ra, tựa hồ như là những mảnh xác vừa móc ở huyệt băng lên vậy. Hai tên hóa tử kinh ngạc vô cùng đưa mắt nhìn nhau, một tên hỏi:
– Vụ này là thế nào đây?
Tên hóa tử kia khẽ đáp:
– Thằng cha này nhất định đã bị Độc Cô hiệp sĩ vận dụng một thần công nào đó để hạ sát. Có kẻ hóa thành một vũng máu, có kẻ thành một đống nát vụn, còn thằng cha này thì...
Gã chưa dứt lời đã vung tay lên phóng ra một chưởng. Chưởng lực của gã rất tầm thường, mà lại chưa xuất toàn lực, thế mà chưởng phong khẽ quạt tới đã làm cho những mảnh xác chết biến thành một đống nát như cám, theo gió bốc lên. Chớp mắt còn lại thì chẳng còn ra hình thù gì nữa.
Hai tên hóa tử trợn mắt thộn mặt chẳng nói nên lời. Hồi lâu sau một gã mới lên tiếng:
– Ta còn nhớ Độc Cô hiệp sĩ đã bảo bọn mình phải cấp tốc rời khỏi đây.
Tên kia cũng nói theo:
– Chắc bọn nanh vuốt của Thần Vu thế gia đã phát giác ra chúng ta ở đây rồi, chúng ta chạy lẹ đi là phải.
Hai gã vừa nói vừa chạy không dám quay về căn nhà tranh để thu thập đồ vật nữa. Chúng men theo đường trên sườn núi mà đi, giữa ánh chiều mờ mịt, thoáng cái đã mất hút.
Nhắc lại Độc Cô Nhạn chạy về hướng Đông theo lời chỉ của hai tên hóa tử. Chàng vượt qua ba trái núi thì quả nhiên thấy một lạch nước nhỏ nằm ngang ngay trước mặt. Lạch nước này trong suốt, nước chảy róc rách. Hai bên bờ toàn vách núi cao ngất trời điểm xuyết bằng dây leo hoa nội. Tuy tiết đã vào cuối thu mà cảnh sắc vẫn khêu gợi lòng người. Đây thật là nơi rất lý tưởng để mai danh ẩn tích.
Độc Cô Nhạn theo bờ lạch nước đi ngược lên. Chàng đi được chừng năm dặm thì thấy khe núi chợt sáng sủa hơn. Hang núi rộng ra đến hơn ba trượng, đồng thời mé bên phải xuất hiện hai trái gò bằng phẳng. Độc Cô Nhạn động tâm nghĩ thầm:
– "Đây chắc là Thuần Vu ba rồi! Ngược dòng lịch sử một trăm năm trước Thuần Vu thế gia đến định cư ở đây, tình trạng trải qua mấy độ biến thiên khiến người nghĩ tới không khỏi cảm khái muôn vàn".
Độc Cô Nhạn phóng mục quang nhìn xa xa thì thấy trên gò đất này không có vật gì ngoài mấy phiến đá ngổn ngang, rừng cây thưa thớt, thật là một cảnh thê lương ảm đạm. Chàng nhớ tới hai gã đệ tử Chi

đà Quát Thương đã nói động Linh Xà là nơi cố thổ của Thuần Vu thế gia, chỉ cách Thuần Vu ba này chừng trăm trượng, vậy chắc là gần đây rồi. Thế mà tại sao hang núi này lại chẳng có huyệt động chi hết?
Độc Cô Nhạn còn đang ngần ngừ thì đột nhiên có tiếng tà áo nhè nhẹ lọt vào tai chàng. Thị lực và thính lực của chàng hiện nay thì dù có ở giữa nơi nước chảy róc rách, gió thổi vi vu chàng cũng nghe được tiếng động khác lạ ở ngoài mười trượng. Chàng bèn ngồi sụp xuống ẩn mình vào trong đống loạn thạch.
Lúc này trời đêm rồi, bốn bể tối đen như mực song Độc Cô Nhạn vẫn có thể nhìn trong bóng tối. Tiếng tà áo mỗi lúc một gần, chỉ trong khoảnh khắc đã thấy có hai bóng đen đi tới. Chàng liền nín thở, ngưng thần, ngồi im không nhúc nhích. Hai người này đều mặc áo xanh che mặt, đúng là người Thuần Vu thế gia. Cả hai đều không phát giác có người ẩn núp, vẫn tiếp tục cất bước từ từ tiến về phía trước.
Độc Cô Nhạn bụng bảo dạ:
– Mình cứ theo dõi hai tên này không chừng sẽ tìm được tới động Linh Xà.
Thế rồi chàng thi triển thân pháp thật nhẹ nhàng, len lén theo sau hai gã. Chàng chỉ cách hai gã chừng hơn trượng nhưng thân pháp chàng tuyệt diệu và kì bí không phát ra tiếng động nên hai gã không tài nào phát giác ra được. Chẳng bao lâu bỗng nghe một tên thở dài hỏi:
– Sư đệ, chúng ta qui đầu Thuần Vu thế gia rốt lại là đúng hay trật?
Gã kia kinh hãi hỏi lại:
– Sư huynh! huynh đã phát điên hay là không muốn sống nữa vậy?
Gã nói trước đáp:
– Thực ra sống kiểu này thì có chi là hứng thú.
Gã kia không cho thế là phải, liền cãi ngay:
– Chỉ mong sao Thuần Vu thế gia bình định võ lâm xong rồi, sư phụ mình lên chức chưởng môn phái Côn Luân thì chúng mình cũng đều được thăng lên chức Hộ Pháp chân nhân của bản phái...
Độc Cô Nhạn hiểu ngay hai gã này là đạo nhân phái Côn Luân, đại khái chúng theo Nhất Thanh lão đạo đến nương nhờ Thuần Vu thế gia. Nhưng chàng không hiểu chúng lần mò lên núi Quát Thương làm gì?
Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì một đạo nhân lại lên tiếng:
– Chẳng phải tiểu huynh oán trách gì ai, có điều ngày ngày phải ở đây canh giữ cái lão quái trời đánh không chết kia thì trong lòng quả là khó chịu. Hắn đã đến thế rồi mà sao không chết quách đi!

Tên kia đáp:
– Coi thường y là không được đâu, đến Thuần Vu thế gia còn ra chiều trọng vọng y lắm. Tiểu đệ nghe nói Thuần Vu lão phu nhân có đến đây một lần, nhìn lão mà sa lệ.
Chẳng những đạo nhân kia nghe được phải sửng sốt, mà đến Độc Cô Nhạn cũng không khỏi sinh lòng nghi hoặc. Chàng tự hỏi:
– Lão quái đó là nhân vật thế nào?
Bỗng chàng nghe gã sư huynh lên tiếng:
– Ủa vậy chúng ta về sớm đi, chỗ này quanh năm ngày tháng chẳng có ma nào thì còn điều tra cái cóc gì?
Thế rồi hai gã không nói gì nữa cất bước đi về phía trước, theo khe suối trong hang núi rồi rẽ sang mé tả. Bỗng thấy một khu rừng đứng chắn trước mặt, rậm rạp vô cùng. Vừa rồi Độc Cô Nhạn không để ý đến nhưng bây giờ chàng mới nhận ra hiển nhiên động Linh Xà ở vách núi phía sau khu rừng. Hai người áo xanh che mặt tức đạo nhân phái Côn Luân không ngoảnh đầu lại đi thẳng vào rừng.
Bỗng trong rừng có tiếng người quát hỏi:
– Đã tra hết mặt trước mặt sau hang núi chưa?
Hai đạo sĩ vội đáp:
– Điều tra hết cả rồi.
Người kia nói:
– Đêm nay hai người không có việc gì nữa, về ngủ đi thôi.
Độc Cô Nhạn động tâm, bụng bảo dạ:
– Xem chừng động Linh Xà này chẳng những có hai đạo nhân canh giữ mà thôi. Người trú ngụ ngay trong động mới là nhân vật không phải tầm thường.
Đột nhiên chàng giật mình kinh hãi vì thấy phía trước có một vật ngoằn ngoèo bò lại. Chàng vội nhìn kĩ thì ra đó là một con rắn lớn dài tới mấy thước đang ung dung lắc mình bò tới. Bây giờ Độc Cô Nhạn mới hiểu sở dĩ nơi đây kêu là Linh Xà động vì nó là một cái ổ rắn.
Không còn thì giờ để suy nghĩ nhiều hơn, chàng lập tức thi triển khinh công tuyệt đỉnh đi xuyên vào trong rừng như một tia khói mỏng manh, không gây một tiếng động nào.
Chẳng bao lâu chàng đã dừng trước cửa động. Chàng đã xét kỹ thì thấy trong động có bốn tên canh giữ, hai tên ở ngọn cây ngoài ven rừng, còn hai tên ở loạn thạch gần cửa động. Bốn tên canh giữ này đều là hạng võ công tầm thường nên không thể phát giác ra khinh công tuyệt đỉnh của chàng được.
Cửa động nửa do thiên nhiên, nửa do con người kiến tạo nên. Trong động tối tăm ẩm thấp nhưng rất rộng rãi, có thể đi lọt ba người. Lác

đác chỗ nào cũng thấy rắn, chúng đi thành từng đoàn con lớn con nhỏ, hay chỉ nằm yên một chỗ mà lắc lư cái đầu. Mùi tanh sặc sụa xông lên khiến người ta phải buồn ói.
Độc Cô Nhạn dán chặt mình vào vách động rồi lướt đi. May ở chỗ đàn rắn cứ bò lui bò tới không để ý gì đến người. Độc Cô Nhạn có tính sợ rắn, tuy nó không cắn nhưng trong lòng chàng rất xao xuyến. Vào sâu thêm ba chục trượng nữa thì càng tối tăm hơn, giơ bàn tay đã không trông thấy rõ ngón. Thính lực và thị lực của chàng tuy linh mẫn vô cùng mà cũng chỉ thấy lờ mờ không phân biệt rõ được cảnh vật trước mắt. Có điều chàng biết có những phiến đá lớn cheo leo, mặt đá trơn tuột khó mà đứng vững được. Hơn nữa rắn lớn rắn nhỏ thành đàn xông lên mùi tanh cực kì khó chịu. Phạm vi động này rất dài, phóng tầm mắt trông ra không nhìn thấy chỗ cùng tận. Động Linh Xà lúc này trong con mắt của Độc Cô Nhạn khác nào khoét hết đá đi, ít ra là rộng tới vài mẫu.
Chàng cẩn thận bước từng bước một tiến về phía trước. Vì không hiểu địa thế trong động và không biết người trung niên tàn phế trong động ở đâu nên chàng vừa đi vừa sờ mó và để ý dò xét.
Đột nhiên có tiếng chân người vọng lại. Độc Cô Nhạn vội vã ẩm mình vào sau một tảng đá lớn, lặng lẽ chú ý nhìn nghe ngóng. Chàng nhìn rõ bọn này có năm người, dường như chúng ở một gian thạch thất nào đó đi ra. Năm người này đều mặc áo xanh che mặt, bước chân thoăn thoắt tha thướt thân hình. Độc Cô Nhạn vừa nhìn đã biết ngay đó là đàn bà. Người đi đầu dường như là trưởng toán, chân bước không nhanh không chậm, bốn người đi sau mỗi người bưng một cái khung gỗ đỏ, trong khay có đặt thịt gà, vịt, tôm, cá, rượu ngon nhắm tốt.
Một mùi thơm xông vào mũi khiến cho Độc Cô Nhạn không khỏi chảy nước miếng. Mấy tháng liền chàng bôn tẩu ngược xuôi lại gặp nhiều phen nguy hiểm mà chưa hề được ăn một bữa thịnh soạn nào, vì thế những món thơm ngon này khiến cho ngón tay trỏ của chàng máy rất dữ. Tuy nhiên chàng vẫn phải nín thở ngưng ngần ngồi không nhúc nhích. Chờ cho họ đi qua chàng mới vọt ra nhẹ như một con mèo theo sau bọn họ tiến vào trong động.
Đi chừng mười trượng nữa thì dường như đã đến đáy động. Trước mặt toàn là nhũ đã rủ xuống lởm chởm. Cả ba mặt đều không có thông lộ nhưng bên tả có đuốc sáng chập chờn lộ ra tựa hồ có một thạch thất thiên nhiên, và có những tiếng phun phè phè vào tai chàng. Năm người đàn bà bỗng bước chậm lại và tiến từng bước rất cẩn thận.

Độc Cô Nhạn sinh lòng ngờ vực chú ý nhìn kỹ thì thấy hai bên cửa thạch thất này có một ngọn nến lớn bằng cánh tay trẻ con soi sáng cả một vùng chừng hai trượng vuông, chẳng vật gì mà không nhìn rõ. Ánh sáng chiếu ra ngoài khiến trong thạch thất càng tối đen, Độc Cô Nhạn chỉ nhìn thấy hai cái đầu rắn to bằng cái thùng gánh nước để lộ ra ngoài. Trên đầu rắn có mọc một chiếc sừng, mình có vẩy như vẩy rồng coi rất khủng khiếp.

Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, nhớ tới con rắn bị đánh chết ở thiên lôi động phủ hình dáng cũng giống như con rắn này. Chàng liền vận hết thần công để nhìn vào trong, cuối cùng cũng có thể trông thấy sơ qua tình hình trong động. Lòng chàng run sợ suýt bật tiếng la hoảng vì phạm vi trong động không lớn chỉ rộng chừng hai trượng vuông, mình của hai con rắn cuộn lại đầy mặt đất, điều làm chàng kinh hãi nhất là có một quái nhân ngồi vào khoảng giữa hai con rằn.

Quái nhân này mặt mũi râu ria xồm xoàm, cặp mắt trố ra như hai chiếc chạc đồng, hai chân bị cụt từ đầu gối trở xuống. Độc Cô Nhạn nhớ đến Lâm Thiên Lôi đã nhắc đến người tàn phế trung niên nên chàng đoán chắc là người này không còn nghi ngờ gì nữa. Ẩn trong đống loạn thạch, chàng vừa suy nghĩ vừa ngưng thần quan sát để ý mọi sự xung quanh.

Quái nhân dường như có vẻ chán ghét năm người đàn bà mới đến. Cặp mắt hắn chiếu ra những tia ánh sáng khác lạ tựa hồ như hắn đang kìm chế cơn tức giận không cho nổi lên. Hai con rắn lớn vẫn tiếp tục thè lưỡi ra thụt lưỡi vào, miệng phun phì phì không ngớt.

Năm người đàn bà đến cách động thất chừng năm bước thì có bốn đứng lại, chỉ có người đàn bà đi đầu vẫn thoăn thoắt bước vào.

– Đứng lại!

Quái nhân trong động thất đột nhiên thét lên, tiếng hét của hắn làm cả vách đá rung động ầm ầm như muốn sụp đổ, làm người ta phải ù tai hồi lâu mới hết.

Người đàn bà đi đầu đành dừng bước lại, cất tiếng gọi:

– Tứ gia!...

Thanh âm nàng trong trẻo và ngọt ngào khiến cho người nghe không khỏi bâng khuâng trong dạ. Dù thị che mặt nhưng nghe thanh âm cũng biết thị là một thiếu nữ.

Quái nhân kia nổi giận đùng đùng quát lên:

– Cái gì mà Tứ gia với Ngũ gia? sao không cút đi cho lẹ?

Người đàn bà không tỏ vẻ gì giận dữ, nàng vẫn tươi cười nói:

– Đáng trách là nô tỳ mau quên, phải rồi..! Linh Xà cư sĩ! Cư sĩ dùng chút điểm tâm đã.

Thị nói xong đưa tay ra vẫy đồng bọn giục:
– Mau đem đồ ăn lại đây.
Bốn thiếu nữ theo sau thị khẽ dạ một tiếng, tay nâng cao hộp thức ăn lên ngang đỉnh đầu, chân thoăn thoắt tiến về phía trước. Chúng đi thêm mấy bước rồi quỳ xuống trước của động thất. Thị nữ đi đầu lại tươi cười nói:
– Linh Xà cư sĩ! Đây là nô tỳ vâng lệnh lão phu nhân lựa những thứ mà cư sĩ thích ăn... bây giờ cư sĩ ra đây ăn uống hay là...
Thị nữ chưa dứt lời, quái nhân trong động đã nổi lên một tràng cười the thé, tiếng cười như sấm sét khiến người nghe phải đinh tai nhức óc. Bốn tên thị nữ quỳ dưới động thất đều run lên bần bật, hiển nhiên là chúng sợ hãi vô cùng. Song hai tay chúng vẫn nâng cái khay lên ngang đầu không dám nhúc nhích.
Quái nhân ngừng tiếng cười quát bảo:
– Đặt xuống đấy!
Tên thị nữ đi đầu lập tức cởi bỏ khăn che mặt và tấm áo ngoài rất mau, vẫn niềm nở tươi cười nói:
– Nay lại được Tứ... Linh Xà cư sĩ ban cho tiểu tì cái hân hạnh được phụng thị cư sĩ dùng bữa...
Thị nói xong lấy những cái khay của bốn thiếu nữ che mặt kia xuống bày trên mặt đất. Lúc thị quay lại thì Độc Cô Nhạn đã nhìn rõ mặt mũi, chẳng những tướng mạo không có sứt sẹo gì, mà còn xinh đẹp vô cùng, làm cho người ta phải mê mẩn tâm hồn.
Thị lại cởi áo ngoài ra rồi nên để lộ tấm áo lót màu hồng, những đường cong rung rinh, ánh hồng đẹp mắt. Thêm vào đó là cánh tay tròn trắng như ngó sen với mười ngón búp măng, cùng với chiếc đùi non hở hang càng khiến cho người ta phải điên đảo thần hồn, khó mà tự chủ được.
Độc Cô Nhạn cười dở khóc dở, đồng thời chàng nghi ngờ không hiểu là tên thị nữ này tại sao phải chiều lão đến thế?
Ngờ đâu quái nhân trong động mặt lạnh như tiền, lớn tiếng quát:
– Tụi bay lui ra!
Ả thị nữ đã cởi áo ngoài sửng sốt, ngập ngừng hỏi:
– Linh Xà cư sĩ!... Cư sĩ...
Quái nhân lại quát lên:
– Đừng rườm lời nữa, lui ra!
Âm điệu của quái nhân ngoài vẻ tức giận còn có vẻ lạnh lẽo phi thường, tuyệt không một chút cảm tình. Thiếu nữ đã cởi áo không làm thế nào được đành buông tiếng thở dài đáp:
– Tiểu tỳ xin tuân mạng...

Thị xoay tay lại vẩy một cái nói:
– Các ngươi cũng lui ra.
Bốn tên thị nữ kia đang quỳ nghe nói vậy liền dạ một tiếng rồi mới đứng lên thoăn thoắt rút lui đứng xa hơn một trượng. Thị nữ đi đầu lại dịu dàng nói:
– Linh Xà cư sĩ! Cư sĩ ra ngoài tự mình dùng bữa..
Thị nói xong cũng lùi lại nốt.
Quái nhân lại nổi tràng cười the thé nói:
– Lòng dạ các ngươi tốt đấy!
Thị nữ đi đầu sửng sốt đáp:
– Thật ra đây là lệnh của lão phu nhân
Quái nhân cười rộ nói:
– Nếu vậy càng hay...

Độc Cô Quái Khách

Hồi 47
THIÊN MA VŨ DỄ SAY LÒNG HÀO KIỆT

Quái nhân đột nhiên vung tay lên đánh ra một chưởng. Tuy hắn là người tàn phế cụt hai chân song chưởng lực đánh ra hùng hậu vô cùng. Phát chưởng phóng ra đánh sầm một tiếng rùng rợn, bát đĩa khay chén vỡ tan tành, rau thịt tung bay tới tấp rồi rơi xuống.
Thị nữ la thất thanh:
– Trời ơi! Linh Xà cư sĩ... sao lại làm như thế?
Quái nhân cười rộ đáp:
– Mấy chục năm nay bản cư sĩ ăn thịt rắn quen rồi, những thứ này tuy thơm ngon nhưng không hợp với khẩu vị của bản cư sĩ...
Hắn nói xong thò tay ra nắm lấy một con rắn sống dài chừng hơn thước há miệng ra cắn một khúc. Ả thị nữ đi đầu thấy thế thì cặp lông mày nhíu lại. Thị ấp úng nói:
– Linh Xà cư sĩ không chịu hồi tâm chuyển ý thật ư? Cư sĩ nên biết cho là lão phu nhân ngày đêm nhớ mong cư sĩ... Nếu tiểu tỳ không khuyên giải được cư sĩ hồi tâm chuyển ý thì e rằng lão phu nhân sẽ không khoan dung cho tiểu tỳ nữa. Cư sĩ không thể thương cho bọn tiểu tỳ này hay sao?
Thị nói xong vẻ mặt cực kì thê thảm, hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi.
Độc Cô Nhạn ở trong đống loạn thạch cũng không khỏi xúc động tâm

trường, cặp lông mày của chàng nhăn tít lại.
Quái nhân tuyệt không động tâm chút nào, hắn tự nhiên nhai ngấu nghiến con rắn sống, ăn hết cả da lẫn xương. Ăn xong rồi hắn quệt hết máu rắn trên miệng đi rồi hỏi:
– Bọn mi còn chưa cút đi ư?
Ả thị nữ đi đầu buông một tiếng thở dài não ruột hỏi:
– Cư sĩ không động tâm một chút nào ư?
Quái nhân không nhẫn nại được nữa, đáp ngay:
– Trái tim ta đã biến thành sắt đá thì còn có thứ gì có thể làm ta xao động được?
Ả thị nữ đột nhiên biến đổi nét mặt thê lương thành một nụ cười bẽn lẽn nói:
– Mặc dầu cư sĩ thân thể tàn tật nhưng vẫn là con người huyết nhục. Tiểu tỳ không tin là đởm lực của cư sĩ lại mạnh hơn cả cao tăng được. Cư sĩ có cho chị em tiểu tỳ hiến một khúc Thiên Ma Vũ không?
Quái nhân hắng giọng một tiếng đáp:
– Tùy ý các ngươi, nhưng sau khúc Thiên Ma Vũ còn có trò gì nữa không?
Ả thị nữ đi đầu vội đáp:
– Không còn gì nữa, nếu cư sĩ chống lại được Thiên Ma Vũ mà vẫn không động tâm thì chị em tiểu tỳ đành quay về phúc bẩm lão phu nhân để lãnh tội. Chỉ có điều...
Thị ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Lão phu nhân có ý đem hết sức lực ra chữa trị chứng hàn độc cho cư sĩ, để cư sĩ khỏi phải mỗi ngày ăn năm con rắn độc mà chỉ cần lấy "âm dương tam dịch" trong thân thể bọn tiểu tỳ để cứu trị theo phép "Đại hồi thiên thuật". Lão phu nhân còn bảo đảm trong vòng ba ngày cư sĩ sẽ hết bệnh.
Quái nhân cười lạt nói:
– Dù cho hàn độc có chữa khỏi được nhưng còn ác tật ma phong thì làm thế nào?
Ả thị nữ đáp:
– Chứng bệnh đó không hại đến tính mạng mà cũng không ảnh hưởng võ công. Lão phu nhân thọ đến 137 tuổi mà vẫn còn khỏe mạnh như thường... cư sĩ cũng biết đấy...
Quái nhân nổi giận quát to:
– Không nói nhiều nữa, bọn mi muốn múa gì thì múa lẹ đi.
Ả thị nữ đứng đầu buông tiếng thở dài rồi trầm giọng quát:
– Bọn ngươi mau lại đây, cởi bỏ áo ngoài ra.
Bốn tên thị nữa đã lui ra xa hơn trượng nghe thấy thế đồng thanh dạ

một tiếng rồi chạy tới, đồng thời chúng cũng cởi áo ngoài và khăn che mặt ra rất nhanh.
Lúc nghe ả thị nữ đi đầu nói chuyện với Linh Xà cư sĩ thì Độc Cô Nhạn cũng chấn động tĩnh thần, trong lòng hồi hộp không yên, lo nghĩ rất nhiều. Vì ả thị nữ đề cập đến việc bọn chúng năm người đem thân thể cho Linh Xà cư sĩ dùng "âm dương tam dịch" trong phép "Đại hồi thiên thuật" để trị chứng bệnh hàn độc, mà chính chàng cũng đã ưng thuận để cho Đoàn Vân Trình dùng thủ thuật này để chữa cố tật cho con gái lão. Khi ấy chàng chưa hiểu là thủ pháp gì nhưng bây giờ nghe vậy thì tất nhiên đây là một việc bỉ ổi giữa nam nữ, nên chàng cảm thấy rất khó nghĩ.
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ thì bọn thiếu nữ đã cởi bỏ áo ngoài, chàng không nghĩ nhiều nữa, để luồng tư tưởng quay về coi diễn biến. Vừa rồi chàng chỉ lo nghĩ tới việc mình sẽ phải chữa trị chứng Tiên Thiên cố tật cho Đoàn Hiểu Văn nên chưa nhìn rõ bốn ả thị nữ kia, bây giờ chàng ngó tới thì không khỏi giật mình kinh hãi.
Bốn tên thị nữ bỏ áo ngoài rồi thì chúng so với ả thị nữ đi đầu có nhiều chỗ khác nhau. Nguyên bọn chúng không mặc áo lót, hạ thể chỉ mặc một chiếc xiêm thật ngắn, không thể nào ngắn hơn được, để hở làn da trắng như tuyết. Chúng nở nụ cười xinh đẹp, rất hấp dẫn, những tấm thân trần ở dưới ánh đèn cầy càng tăng thêm phần quyến rũ khiến cho trái tim người ta phải nhảy loạn lên.
Linh Xà cư sĩ mặt lạnh như tiền ngồi trong động, xung quanh là những con rắn to tướng, cộng thêm bộ râu xồm xoàm và hai cái chân cụt. Thật là so với các thiếu nữ nguyệt thẹn hoa nhường bên ngoài động thì như hai thái cực, ai coi đến cũng không khỏi chau mày.
Thị nữ đứng đầu lại nở nụ cười yêu kiều, đột nhiên thị nhảy phốc lại trước động, rón rén thi lễ nói:
– Bọn tiểu tỳ xin phô trương chút nghề mọn.
Thị không chờ Linh Xà cư sĩ phản ứng ra sao đã trầm giọng nói:
– Bắt đầu khúc múa đi!
Bốn ả thiếu nữ mình trần cũng đều lập tức nở một nụ cười và bắt đầu dơ tay co chân múa thành những trăm nghìn kiểu. Trong tay bốn ả đều cầm một giải lụa đào, lúc múa lên bay phất phới rất mỹ quan, chẳng khác gì đàn bướm xuyên qua rừng hoa khiến người coi phải ngây ngất.
Ả thị nữ đứng đầu cũng xuyên vào giữa bốn thiếu nữ kia mà múa, điệu bộ của thị so với bốn ả kia càng yêu kiều quyến rũ hơn, toàn thân thị lúc nào cũng nhún nhẩy. Một làn hương bốc ra dàn dụa, chỉ trong chốc lát trong thạch động đã tràn ngập mùi thơm, làm tiêu tan

mùi tanh tưởi của rắn đi không ít.
Linh Xà cư sĩ ngồi trong động thất vẫn nghiêm trang như trước, hiển nhiên khúc Thiên Ma Vũ đối với hắn đến giờ vẫn chẳng có tác dụng nào.
Năm ả thiếu nữ mỗi lúc múa một mau hơn, mùi hương cũng mỗi lúc một ngào ngạt khiến cho Độc Cô Nhạn đứng ngoài cũng không tự chủ được, suýt chút nữa bật tiếng la hoảng. Đột nhiên thiếu nữ đi đầu cất giọng yêu kiều hô đồng bọn:
– Hát đi!
Tiếng hô vừa dứt, một điệu ca say đắm lòng người nổi lên:
Phơn phớt áng đào kiểm
Long lanh bộ mặt hoa
Lắm vẻ mặn mà
...
Sương mai hoa diễm lệ
Lòng thiếp ngỏ trăng tà
Thân phận xót xa
...
Tiếng hát điệu múa tựa hồ không phải ở nhân gian. Linh Xà cư sĩ tưởng chừng như cũng ngẩn ngơ chút đỉnh, trong cổ họng hắn bỗng phát ra những tiếng ừng ực.
Thiếu nữ đứng đầu đột nhiên nổi lên một tràng cười rất lả lơi, thị uốn éo thân hình, rung rinh bộ ngực từng bước tiến về động thất. Bốn thiếu nữ kia cũng không chần chờ, tiến gần lại với dáng điệu cực kì lãng mạn.
Độc Cô Nhạn ở phía đối diện nên trông rất rõ. Linh Xà cư sĩ lời nói cứng cỏi nhưng về sau tựa hồ như không chống nổi khúc Thiên Ma Vũ mê hoặc này, tưởng chừng như hắn sắp dang tay ra ôm lấy từng cô vào lòng cho hả dạ.
Chàng thấy thế vô cùng kinh hãi, không đắn đo nữa lượm lấy năm viên đá nhỏ nhắm mông năm ả thiếu nữ mà liệng tới. Tuy chàng liệng khẽ nhưng cũng đủ làm cho bọn này đau đớn khó chịu. Sau mấy tiếng lạch cạch, năm thiếu nữ mà gần như đều khỏa thân hết đều dừng lại, ả nào cũng xuýt xoa cái mông đỏ ửng, lùi lại một bên.
Vì Độc Cô Nhạn dùng thủ pháp đặc biệt, mà bọn thiếu nữ đang trong lúc múa may nên không phát giác ra chàng ở trong đống loạn thạch.
Ả thị nữ đi đầu vừa xoa mông vừa kêu lên:
– Linh Xà cư sĩ! Cư sĩ chẳng nên đánh vào mông bọn tiểu nữ như vậy...
Vũ khúc bị dừng thì Linh Xà cư sĩ vụt trở lại nét mặt lạnh lùng phẫn

hận. Hắn lớn tiếng quát:
– Loài yêu nghiệt, suýt chút nữa bản cư sĩ bị thanh sắc của bọn mi phá hoại, thật là đáng giận.
Thiếu nữ đi đầu cất giọng u oán nói:
– Chị em tiểu nữ bị bức bách phải làm như thế này, dù sao thì cũng là một việc hay cho cư sĩ.
Linh Xà cư sĩ nổi giận đùng đùng thét:
– Nếu bọn mi mà không cút ngay thì đừng trách bản cư sĩ động thủ một cách vô tình.
Thiếu nữ đứng đầu chưa chịu rút lui, vẫn nhẹt cái mồm ra hỏi:
– Trời ơi! Chẳng lẽ cư sĩ còn muốn giết chết cả bọn tiểu nữ hay sao?
Linh Xà cư sĩ tức giận gầm lên:
– Bản cư sĩ không muốn giết bọn mi, nhưng để nuôi hai con rắn này...
Hắn dừng lại, vươn tay vỗ vào mình rắn nói:
– Đại hắc, Đại hoa! Mấy con nha đầu chuyên dùng sắc đẹp và tiếng hát để quyến rũ người ta. Chúng là tai họa ở nhân gian, nếu chúng không chịu rút đi thì các ngươi vồ chúng mà ăn thịt quách đi.
Hai con rắn dường như hiểu tiếng người, chúng ngóc đầu lên cao đến bảy tám thước, lưỡi thè ra thụt vào như muốn cắn người. Năm thiếu nữ thét lên lanh lảnh hoảng hốt bỏ chạy, chớp mắt đã mất tích, không kịp lượm cả quần áo đã cởi ra để đem đi nữa.
Trong động thất Linh Xà cư sĩ nổi lên một tràng cười the thé, tiếng cười vang lên mãi không ngớt, lúc đầu có vẻ đắc ý, về sau biến thành quạnh quẽ thê lương. Sau nữa chẳng khác gì tiếng khóc một điệu u buồn rất khó nghe.
Linh Xà cư sĩ ngừng tiếng cười rồi, Độc Cô Nhạn len lén nhìn ra thì thấy hai mắt hắn long lanh ngấn lệ. Hắn ngồi lặng lẽ, cặp lông mày nhăn tít lại, lẩm bẩm một mình:
– Đáng thương cho mình suýt nữa không ngăn nỗi tâm tình trước sự quyến rũ của mấy con nha đầu miệng còn hôi sữa. Nếu không có...
Hắn ngừng lại một lát rồi nói tiếp:
– Nhưng gã là ai? sao đến lúc khẩn trương tối hậu lại thức tỉnh mình?
Độc Cô Nhạn bỗng la lên một tiếng rất khẽ rồi đáp:
– Chính là tại hạ.
Linh Xà cư sĩ giật mình hỏi:
– Ngươi là ai?
Độc Cô Nhạn đáp:

– Tại hạ là Độc Cô Nhạn.
Linh Xà cư sĩ ngơ ngác hỏi lại:
– Độc Cô Nhạn? Phải chăng lão phu nhân phái ngươi tới đây?
Độc Cô Nhạn nổi lên tràng cười sang sảng đáp:
– Không phải đâu, mà trái lại đằng khác. Tại hạ lên đây một mình.
Linh Xà cư sĩ lại hỏi:
– Vừa rồi năm con ma đầu múa điệu Thiên Ma Vũ chắc ngươi cũng thấy rõ rồi?...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Tại hạ chỉ cách xa hơn một trượng, tất nhiên là nhìn rõ mồn một.
Linh Xà cư sĩ đưa mục quang đảo nhìn mặt Độc Cô Nhạn rất nhanh một cái rồi nói như để mình nghe:
– Thế thì kì thiệt! Kì thiệt!...
Hắn buông một tiếng thở dài cảm khái nói tiếp:
– Ngươi hãy còn nhỏ tuổi mà sao chống cự được khúc Thiên Ma Vũ đó? Bản cư sĩ tự cho là đạo tâm của mình đã kiên quyết rồi. Không ngờ...
Hắn thở dài, ngừng lại không nói nữa
Độc Cô Nhạn ngạo nghễ đáp:
– Chẳng dấu gì cư sĩ, dù là thiếu nữ tuyệt sắc trong thiên hạ, tại hạ cũng chẳng để mắt nhìn.
Linh Xà cư sĩ lấy làm kì hỏi:
– Tại sao vậy? hay là... hay là ngươi đã bị nhiều chuyện cay đắng với đàn bà con gái?
Độc Cô Nhạn khẽ gật đầu đáp:
– Có thể nói như vậy, đàn bà đã làm cho tại hạ đau thấu tâm can. Đàn ông cũng khiến tại hạ phải căm hờn. Tại hạ không ưa kết giao bằng hữu với ai, mà cũng không muốn gần gũi đàn bà.
Linh Xà cư sĩ ra chiều không hiểu hỏi:
– Sao lại như thế được? ngươi thật là khác người.
Độc Cô Nhạn đỏ mặt lên, vì tuy miệng chàng nói vậy nhưng thực ra trên cõi đời này chàng cũng có người quen biết hoặc kết giao không phải là ít, tỷ như Lâm Nguyệt Thu, Thẩm Thiên Hoa, Đoàn Hiểu Vân, cùng bọn Thế Ngoại Tam Kỳ, Cái Bang tứ đại trưởng lão... Những người đàn ông đàn bà này có người đối với chàng rất thân thiết, có người chàng đã đem lòng yêm mến, chàng có muốn cự tuyệt cũng không được. Ba chữ Cô Độc Hiệp của chàng đã bị lung lay rồi. Tình thực mà nói thì chàng có căm hận đàn bà là chỉ căm hận những người chàng chưa biết mặt. Còn đàn ông thì chàng cũng chỉ tức giận phụ thân, người mà chàng chưa hề gặp mặt bao giờ. Nguyên chàng

là một đứa con bị cha mẹ bỏ rơi, song thân chàng tuy tạo nên cuộc đời chàng như không hề nuôi dạy chàng, khiến chàng từ nhỏ đã phải chịu trăm cay ngàn đắng, làm cho chàng chỉ có tâm lý căm hận chứ không có tình yêu.
Độc Cô Nhạn không muốn kéo dài thêm câu chuyện này nữa nên đánh trống lảng:
– Tại hạ đường xa tới đây chẳng qua muốn hỏi tôn giá một điều...
Linh Xà cư sĩ sửng sốt ngắt lời:
– Phải đấy, bản cư sĩ quên chưa hỏi ngươi đến đây có việc gì? phải chăng muốn kiếm ta?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Tại hạ nhận di chúc của vị tiền bối đến đây thăm tôn giá, không hiểu...
Linh Xà cư sĩ thở dài ngắt lời:
– Ai vậy, ai mà còn nghĩ đến kẻ tàn phế này?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Vị tiền bố đó là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi, tôn giá có nhận biết vị đó không?
Linh Xà cư sĩ ủa lên một tiếng kinh ngạc rồi hỏi:
– Té ra là lão già đó. Lão già vẫn mạnh giỏi chứ?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Tại hạ không dám giấu gì tôn giá, Lâm tiền bối chết rồi.
– Sao? Lão già chết rồi ư?
Linh Xà cư sĩ kinh hãi thiếu chút nữa nhảy tung người lên, sau đó buông một tiếng thở dài não ruột hỏi:
– Lão gia vì sao mà chết? Người mắc bệnh gì?
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:
– Lâm tiền bối bị người ta hạ sát...
Linh Xà cư sĩ mắt trợn tròn xoe lớn tiếng hỏi:
– Hung thủ là ai?
Độc Cô Nhạn lại lắc đầu đáp:
– Tại hạ cũng không biết.
Linh Xà cư sĩ sa đôi hàng lệ lẩm bẩm một mình:
– Lão gia là người ở đời ta tôn sùng nhất, nhưng lão gia không chịu lượng xét cho ta. Ngờ đâu nay lão gia lại bị thảm sát về tay kẻ khác...
Hắn nghẹn ngào một lúc rồi hỏi:
– Giữa ngươi và lão gia có mối liên quan thế nào?
Độc Cô Nhạn trầm ngâm một chút rồi đáp:
– Là tình bạn hữu.
Linh Xà cư sĩ giật mình hỏi:

– Là bạn hữu ư? Sao lão gia lại kết bạn với ngươi?
Độc Cô Nhạn hơi đỏ mặt lên:
– Thiệt tình mà nói thì cô cháu gái của Lâm tiền bối là bằng hữu của tại hạ.
Linh Xà cư sĩ động tâm hỏi:
– Cháu gái của lão gia ư? Y vẫn bình yên chứ?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Nàng vẫn bình yên, có điều hiện nay hành tung vô định, không biết đang ở địa phương nào?
Linh Xà cư sĩ cất giọng ấm ớ hỏi:
– Chắc ngươi yêu con bé ấy lắm nhỉ?
Độc Cô Nhạn hắng giọng nói:
– Tại hạ đã nói là đối với bất cứ cô gái nào trong thiên hạ tại hạ cũng không thèm để ý nhìn thì tại sao lại yêu cô ấy được.
Linh Xà cư sĩ thở dài nói:
– Nếu vậy thì y yêu ngươi rồi.
Độc Cô Nhạn nhăn mặt:
– Sao tôn giá cứ rườm lời mãi thế?
Linh Xà cư sĩ xịu mặt xuống hỏi:
– Thế thì tại sao ngươi lại tới đây? Ngươi muốn gặp bản cư sĩ với mục đích gì?
Độc Cô Nhạn chưng hửng ấp úng đáp:
– Cái đó... cái đó...
Chàng nhắc đi nhắc hai chữ đó hồi lâu rồi cứng miệng, không biết nói sao nữa. Lâm Thiên Lôi chỉ di ngôn bảo chàng đến Linh Xà động bái kiến một trung niên tàn phế nhưng lại không dặn chàng đến kiếm hắn để làm gì. Ấp úng một hồi, chàng đành nói thật:
– Lâm lão tiền bối chỉ dặn tại hạ đến yết kiến tôn giá mà không chỉ thị rõ đến để làm gì.
Linh Xà cư sĩ rất lấy làm kỳ, hắn đảo mắt nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Nhạn rồi bỗng la lên:
– Quả thiệt như vậy ư? Ngươi... ngươi hãy lại gần đây...
Hai tay hắn vỗ vào mình rắn quát:
– Các ngươi hãy lui ra một lúc.
Quả nhiên hai con rắn hiểu tiếng người, từ từ co mình lại rồi trườn vào trong động. Độc Cô Nhạn cũng lấy làm kì, chàng cất bước tiến lại, chớp mắt đã đến gần cửa động. Linh Xà cư sĩ lại đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Nhạn. Chàng không tự chủ được hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Tôn giá có điều gì muốn nói phải không?

Linh Xà cư sĩ thu ánh mắt về hỏi lại:
– Sau gáy ngươi có cái gì không?
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi nói:
– Sau gáy tại hạ có một chấm đỏ, vì sao tôn giá lại biết?
Trong đầu óc chàng nảy ra nhiều mối nghi ngờ, chàng không hiểu giữa quái nhân tàn phế này và mình có mối quan hệ gì. Chàng cơ hồ không nhịn nổi, khấn thầm Thượng Đế cầu mong cho mình và quái nhân kia không có quan hệ gì hết.
Linh Xà cư sĩ nước mắt chạy quanh hỏi:
– Ngươi bao nhiêu tuổi rồi?
Rồi không chờ Độc Cô Nhạn trả lời, y tự đưa ngón tay ra bấm một lúc rồi hỏi:
– Chắc ngươi đúng hai mươi?
Độc Cô Nhạn trong lòng lạnh ngắt đáp:
– Đúng thế!
Linh Xà cư sĩ hỏi tiếp:
– Ngươi là đứa con côi cút từ nhỏ, cái tên Độc Cô Nhạn cũng do ngươi chọn lấy phải không?
Độc Cô Nhạn mặt lạnh như băng đáp:
– Hoàn toàn đúng cả.
Chàng nói tiếp:
– Và chấm đỏ thì tại hạ không chỉ có một chấm...
Linh Xà cư sĩ nói ngay:
– Ở đầu gối bên trái cũng có một chấm nữa chứ gì?
Độc Cô Nhạn lầm lì đáp:
– Tôn giá không nói sai một ly... bây giờ tại hạ xin hỏi tôn giá mấy câu.
Linh Xà cư sĩ đáp:
– Ngươi hỏi đi.
– Vừa rồi một trong năm tên nha đầu kêu tôn giá là Tứ gia, mà Thuần Vu lão phu nhân lại quan tâm đến tôn giá như vậy, thì chắc chắn tôn giá là Tứ công tử trong Thuần Vu thế gia phải không? Còn vị Tứ phu nhân trong Thuần Vu thế gia thì chắc là vợ của tôn giá rồi.
Linh Xà cư sĩ gật đáp:
– Đúng lắm, ngươi đã gặp y rồi ư?
Độc Cô Nhạn không lộ vẻ gì, lạnh lùng đáp:
– Tại hạ đã gặp rồi.
Linh Xà cư sĩ thở dài nói:
– Bây giờ ngươi cần biết ta là ai chứ?
Độc Cô Nhạn cất tiếng lạnh lẽo như băng giá mùa đông, chậm chạp

đáp từng tiếng một:
– Tôn giá là gia gia tại hạ.

Hồi 48
HIỂU THÂN THẾ ĐAU LÒNG HÀO KIỆT

Độc Cô Nhạn trong lòng bối rối vô cùng, nhưng chàng không có cách nào phủ nhận một sự thực vô cùng phũ phàng: vị Tứ phu nhân trong Thuần Vu thế gia kia là mẫu thân chàng, còn quái nhân cụt chân ăn rắn sống này là phụ thân.
Chàng hận mình sao không chết ngay từ thuở nhỏ mà lại còn sống đến ngày nay để chịu đựng những cái đau khổ ở đời một cách vô ích. Trước kia chàng mong mỏi biết được thân thế của mình, nhưng nay hiểu rõ phụ mẫu là ai thì chàng lại hối hận, thà rằng chẳng biết cho xong.
Linh Xà cư sĩ nước mắt ràn rụa cất tiếng hỏi:
– Hài tử, dường như ngươi căm hận ta lắm thì phải?
Độc Cô Nhạn la lên:
– Im miệng đi, đừng kêu bản nhân là hài tử nữa, bản nhân...
Linh Xà cư sĩ run lên ngắt lời:
– Phải rồi, ta không đủ tư cách làm gia gia ngươi. Nhưng...
Độc Cô Nhạn đâm liều, chàng cắt ngang:
– Thôi đừng nói nữa, bản nhân đi đây...
Linh Xà cư sĩ cất giọng thê thảm la lên:
– Hài tử! À quên... Độc Cô Nhạn! Ngươi không muốn nghe ta giải thích nữa hay sao?
Độc Cô Nhạn ngừng hờ đáp:
– Chẳng có gì đáng giải thích cả. Sự thực đã tỏ rõ hết rồi. Bản nhân là người không cha mẹ, bản nhân không muốn nhận ai làm gia gia...
Linh Xà cư sĩ toàn thân run bần bật, giọng nói càng thê thảm hơn:
– Trong thiên hạ chẳng bao giờ có chuyện cha mẹ không thương yêu con cái. Ta làm việc này là vạn bất đắc dĩ. Ban đầu ta bỏ rơi ngươi chính là một điều hay cho ngươi đó.
Độc Cô Nhạn la lên:
– Đừng nói nữa, đừng nói nữa...
Chàng xoay mình rảo bước đi luôn.

Linh Xà cư sĩ gầm lên như tiếng sấm:
– Quay lại đã!
Thanh âm hắn bi thảm như con thú bị thương.
Độc Cô Nhạn đau lòng chịu không nổi, chàng dừng chân quay lại hỏi:
– Gia gia, đây là lần đầu tiên mà cũng là cuối cùng tại hạ kêu cư sĩ bằng gia gia đó. Cư sĩ nghĩ thế nào mà muốn giữ tại hạ lại? Phải chăng để cùng ăn thịt rắn sống với cư sĩ?
Linh Xà cư sĩ bật tiếng cười thê thảm đáp:
– Ta muốn cho ngươi biết mấy điều. Tên thật của ngươi là Thuần Vu Minh. Lâm Thiên Lôi là ngoại tổ ngươi. Mẫu thân ngươi là con gái lão gia đó. Còn cháu ngoại của người là em ruột của ngươi...
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười hỏi:
– Còn gì nữa không?
Linh Xà cư sĩ lắc đầu đáp:
– Không còn gì nữa. Có điều...
Hắn ra vẻ cầu khẩn nói tiếp:
– Ta còn chưa muốn chết, ta sẽ gắng gượng ở đây mà sống thêm để chờ một ngày kia ngươi lại đến thăm ta. Có khi ngày đó ngươi sẽ kêu ta bằng gia gia với một tấm lòng tha thiết...
Độc Cô Nhạn trầm giọng ngắt lời:
– Cái đó thì không được đâu. Tại hạ vĩnh viễn sẽ không trở lại đây và kêu cư sĩ bằng gia gia nữa. Trên cõi đời này và ngày hôm nay chúng ta chỉ có bấy nhiêu lời là chấm dứt.
Linh Xà cư sĩ nghẹn ngào hỏi:
– Ngươi quyết tuyệt đến thế ư?
Độc Cô Nhạn hững hờ đáp:
– Tại hạ quyết tuyệt đến độ không thể nào quyết tuyệt hơn được nữa.
Linh Xà cư sĩ chép miệng thở dài nói:
– Thôi thế cũng được... ngươi đi đi!
Độc Cô Nhạn chợt động tâm hỏi lại:
– Tại hạ còn một điều muốn hỏi cư sĩ.
Linh Xà cư sĩ hai mắt sáng lên giục:
– Ngươi hỏi đi!
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi hỏi:
– Thuần Vu lão phu nhân có biết việc cư sĩ sinh hạ một trai một gái không?
Linh Xà cư sĩ lắc đầu đáp:
– Lão nhân gia không biết đâu!
Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Thế là may! Ngoài ra... nhị phu nhân có biết cư sĩ còn sống ở chốn này không?
Linh Xà cư sĩ sửng sốt đáp:
– Chắc mụ không biết đâu. Mụ yêu phụ đó mà biết ta ở đây thì chắc mụ đã gia hại rồi. Lão phu nhân mới biết gần đây, nhưng người có tình mẫu tử nên phải dấu diếm không cho Nhị phu nhân hay. Ý người còn muốn kêu ta về Thuần Vu thế gia...
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Cư sĩ có định về không?
Linh Xà cư sĩ đáp:
– Ta quyết định về.
Độc Cô Nhạn đăm chiêu hỏi:
– Tứ phu nhân bị cầm tù rồi cư sĩ có biết không?
Linh Xà cư sĩ giật mình kinh hãi hỏi:
– Ta không biết chuyện này, tại sao y lại bị giam cầm?
Độc Cô Nhạn dõng dạc đáp:
– Y vì tại hạ mà bị giam cầm, y đã buông tha tại hạ.
Linh Xà cư sĩ la lên:
– Trời ơi!...
Độc Cô Nhạn nói tiếp:
– Nếu y không phải la mẫu thân tại hạ thì tại hạ phải cảm kích ân tình suốt đời và sẽ báo đáp cho xứng. Tuy nhiên giờ đây khi đã biết được sự thật thì chẳng những tại hạ không cảm ơn tí nào, cũng chẳng giảm bớt lòng căm hận.
Linh Xà cư sĩ la lên:
– Ngươi...
Độc Cô Nhạn thét lên:
– Tại hạ đi đây!
Chưa dứt lời chàng đã băng mình chạy đi. May ở chỗ đường hầm rất rộng, chàng chạy nhanh mà không bị vướng vấp chút nào, chớp mắt đã ra đến cửa động.
Độc Cô Nhạn trong lòng đang tức giận, chàng chẳng úy kị gì bọn người Thuần Vu thế gia đang canh gác trong bóng tối mà vẫn xông thẳng ra cửa động. Lập tức có bốn tên áo xanh che mặt bước ra chặn đường. Một tên lớn tiếng quát hỏi:
– Ai? sao dám tự tiện xông vào động phủ?
Độc Cô Nhạn gằn giọng đáp:
– Hôm nay ta không muốn giết người, các ngươi nếu còn quý tính mạng thì tránh xa đi.
Gã kia hiển nhiên không biết Độc Cô Nhạn lợi hại thế nào, càng lớn

tiếng thét:
– Quân chó má này thiệt là lớn mật, sao dám...
Độc Cô Nhạn nổi giận đùng đùng, chàng không chờ tên kia dứt lời đã phóng chưởng đánh ra. Một làn ngũ sắc vừa vọt lên thì mấy tiếng rú ngắn ngủi đã vang lên. Bọn này chỉ là nanh vuốt dưới trướng của Thuần Vu thế gia thì làm sao chống nổi Ngũ Hành thần chưởng của chàng, cả bốn tên chết ngay lập tức không còn tên nào sống sót.
Độc Cô Nhạn không ngừng lại chút nào vẫn tiếp tục cắm đầu chạy về phía trước nhanh như tên bắn. Chàng chạy như người điên không có mục đích gì. Dường như chỉ có chạy không ngừng mới bớt được một chút nỗi đau khổ trong lòng chàng. Tình cảm cùng lý trí Độc Cô Nhạn đã hoàn toàn lâm vào tình trạng rối ren, hỗn loạn. Chàng bị kích thích quá mạnh đến nỗi không phân tích được hành động của mình là đúng hay sai nữa. Lúc này chàng chẳng phân tích được gì hết.
Đã hết canh ba, sương đêm mát rượi, trăng tỏ giữa trời, ánh ngân quang chiếu ra bốn phía sáng rực rỡ cả một vùng. Cảnh vật ngoài mấy trượng cũng có thể trông thấy rõ.
Độc Cô Nhạn chạy liền một mạch hơn hai chục dặm mới thả bước từ từ đi chậm lại. Đột nhiên phía sau có tiếng người kêu:
– Độc Cô Nhạn! Độc Cô Nhạn!...
Thanh âm hiển nhiên từ miệng một thiếu nữ thốt ra.
Độc Cô Nhạn đang trong cơn thất vọng tột độ nên thính giác trở nên chậm chạp, chàng chỉ nghe tiếng gọi lờ mờ như có như không nên vẫn tiếp tục cất bước. Thiếu nữ kia gọi một lúc lâu mà không thấy phản ứng thì dường như phát cáu. Đột nhiên nàng lạng mình đúng chắn trước mặt Độc Cô Nhạn cười lạt hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi là cây gỗ vô tri hay sao thế?
Độc Cô Nhạn kinh ngạc, bây giờ chàng mới nhìn thấy trước mặt mình có người đứng chắn. Người này toàn thân mặc đồ trắng, dưới ánh trăng sáng tỏ người nàng càng lộng lẫy phi thường khiến chàng hoang mang ngó nàng chằm chặp. Sau chàng dụi mắt nhìn lại rồi nở một nụ cười ngây ngô hỏi:
– Phải chăng ngươi là Lâm Nguyệt Thu?
Người đó chính là Lâm Nguyệt Thu, bữa trước vì một lúc tức giận nên nàng bỏ đi. Lâm Nguyệt Thu nghe Độc Cô Nhạn nói vậy thì giương cặp lông mày lên hỏi lại:
– Mới chia tay có mấy bữa mà ngươi không nhân được ra ta ư?
Giọng nói của nàng ra vẻ hờn giận. Độc Cô Nhạn nhìn chằm chặp vào mặt Lâm Nguyệt Thu rồi đột nhiên nổi tràng cười rộ, cười lăn cười lộn, vặn vẹo cả lưng một hồi lâu không ngừng. Lâm Nguyệt Thu

thầy thái độ của Độc Cô Nhạn trở nên thất thường thì không khỏi kinh ngạc. Nàng hỏi bằng một giọng khá thân thiết:
– Ngươi điên rồi hay sao?
Độc Cô Nhạn nhìn nàng vừa cười vừa đáp:
– Đúng đó, ta điên rồi đây!
Lâm Nguyệt Thu cười lạt hỏi:
– Ta biết tại sao ngươi điên rồi.
Độc Cô Nhạn không khỏi sửng sốt hỏi:
– Ngươi biết rồi ư?
Lâm Nguyệt Thu lên giọng bí mật đáp:
– Dĩ nhiên là ta biết, ta không cần tận mắt thấy mà đoán ra cũng được.
Độc Cô Nhạn lấy làm kì hỏi:
– Vậy thì ngươi nói đi, vì sao ta phát điên?
Lâm Nguyệt Thu cười đáp:
– Nhất định là con nhỏ chủ nhân của con chim to lớn đó không yêu ngươi.
Độc Cô Nhạn khẽ quát:
– Tầm bậy!...
Nói đoạn chàng lại cười rộ. Lâm Nguyệt Thu chau mày dậm chân nói:
– Hỏng bét, ngươi điên thật sự rồi...
Độc Cô Nhạn ngừng tiếng cười nói:
– Lâm Nguyệt Thu, ta muốn hỏi ngươi một câu.
Lâm Nguyệt Thu hững hờ đáp:
– Ngươi cứ nói!
Độc Cô Nhạn ngập ngừng hỏi:
– Ngươi... ngươi thích ta lắm có phải không?
Lâm Nguyệt Thu nhìn Độc Cô Nhạn chằm chặp một hồi rồi nàng ngơ ngẩn xuất thần, mặt đỏ lên hỏi:
– Tại sao ngươi hỏi ta câu này?
Độc Cô Nhạn trầm giọng nói:
– Ngươi bất tất phải hỏi tại làm sao, chỉ cần trả lời ta là có hay không?
Lâm Nguyệt Thu cúi đầu xuống đáp:
– Có!
Tiếng nàng đáp khẽ nhưng lọt vào tai Độc Cô Nhạn tưởng chừng như một tiếng sét. Chàng thở dài hỏi nữa:
– Vậy ngươi có vui lòng kết hôn với ta không?
Lâm Nguyệt Thu bẽn lẽn đáp:

– Vui lòng.
Độc Cô Nhạn lại cười rộ nói:
– Hay lắm! vậy chúng ta đi kiếm người chứng để làm lễ thành hôn được chăng?
Lâm Nguyệt Thu trong lòng sung sướng như mở cờ nhưng cố dấu kín không để lộ ra ngoài mặt, nàng sượng sùng đáp:
– Cái đó... là... tùy ở Nhạn ca...
Nhưng nàng vừa dứt lời thì đột nhiên bên mình có thêm một người xuất hiện. Người này tới không phát ra một tiếng động tựa hồ ma quỉ hiện hình khiến cho Lâm Nguyệt Thu cùng Độc Cô Nhạn đều giật mình kinh hãi. Nguyên Độc Cô Nhạn trong lòng đang vô cùng khích động, còn Lâm Nguyệt Thu thì vui mừng quá đỗi đến say sưa ngây ngất, hai người như điên như dại đến nỗi có người tới bên cạnh mà không ai hay.
Độc Cô Nhạn chuyển động ánh mắt, chàng hoang mang chắp tay xá dài và cất tiếng chào:
– Đoàn lão tiến bối!
Người mới đến là Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình. Ông ta vẻ mặt trầm trọng, so với khi gặp chàng lần trước thì lần này tiều tụy đi nhiều. Đầu tóc bơ phờ râu ria tua tủa, hai mắt nổi lên đầy tia máu đỏ như một người thất hồn phách lạc. Ông ta đưa mắt liếc qua mặt Lâm Nguyệt Thu rồi hỏi:
– Con nhỏ này là ai thế?
Độc Cô Nhạn vẫn bâng khuâng ngập ngừng đáp:
– Đó là... Lâm cô nương.
Đoàn Vân Trình cất giọng trầm trầm ngắt lời:
– Lão phu muốn hỏi nó là người thế nào, tại sao đi cùng với thiếu hiệp?
Độc Cô Nhạn sửng sốt đáp:
– Cái đó... dường như Đoàn lão tiền bối bất tất phải hỏi làm chi.
Vì trong lòng đang rối bời nên câu trả lời của chàng có vẻ vô lễ.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình như chạm phải đinh. Lão tức giận trợn ngược hai mắt, râu tóc dựng đứng cả lên, tưởng chừng sắp làm dữ đến nơi. Lão lắp bắp một hồi rồi thừ người ra thở dài nói:
– Đúng thế, lão phu hỏi như vậy là không tiện.
Lão đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi tiếp:
– Còn lão trọc kia đâu rồi?
Độc Cô Nhạn biết Đoàn Vân Trình muốn hỏi Tứ Bất hòa thượng, chàng ngần ngừ một lúc rồi đáp:
– Tại hạ bữa trước có gặp y một lần, nhưng chỉ hốt hoảng một lúc

rồi lật đật chia tay.
Đoàn Vân Trình nhảy chồm lên la lối:
– Sao? chỉ một lúc rồi chia tay ư? Vậy ra lão không đi theo thiếu hiệp sao?
Độc Cô Nhạn ấp úng:
– Có đi chung với nhau nhưng chưa được bao lâu thì vì nguyên nhân khác nên phải chia tay...
Đoàn Vân Trình lầm bầm tức giận hỏi:
– Vì nguyên nhân gì?
Lão không chờ Độc Cô Nhạn trả lời đã lớn tiếng nói tiếp:
– Thảo nào lão trọc đó không thông tin cho lão phu lấy một tiếng. Chuyến sau mà bị lão phu tóm cổ thì phải đánh cho què mới được...
Độc Cô Nhạn cực kì bối rồi vì chàng không biết trả lời Đoàn Vân Trình về việc Đoàn Hiểu Vân ra sao. Hơn nữa trong lòng chàng đang gặp nỗi đau thương, chỉ hận mình không chết đi cho rồi. Lâm Nguyệt Thu đứng bàng quan bằng con mắt lạnh lùng không nói gì, bây giờ nàng mới khẽ cất tiếng hỏi Độc Cô Nhạn:
– Lão là ai vậy?
Độc Cô Nhạn chau mày đáp:
– Đoàn lão tiến bối...
Câu trả lời của chàng quá ư hàm hồ. Lâm Nguyệt Thu hoang mang không hiểu. Nàng ngẫm nghĩ một lúc lại hỏi:
– Lão quen với Nhạn ca à?
Độc Cô Nhạn ra chiều khó chịu đáp:
– Bất quá mới chỉ gặp nhau một lần.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình nghiến răng thóa mạ Tứ Bất hòa thượng một hồi, sau lại thấy Độc Cô Nhạn cùng Lâm Nguyệt Thu thì thầm to nhỏ với nhau ra chiều thân thiết thì lão không chịu được, tức giận phờ râu hỏi:
– Giữa các ngươi có mối quan hệ gì?
Lâm Nguyệt Thu giương cặp lông mày liễu lên đáp:
– Chẳng có mối liên quan gì hết nhưng...
Rồi nàng đỏ bừng hai má cúi đầu xuống nói tiếp:
– Bây giờ bọn tại hạ đang sắp sửa cùng nhau kết hôn.
Đoàn Vân Trình nhảy lên cao mấy thước lớn tiếng hỏi:
– Kết hôn?.. Có thật thế không?
Độc Cô Nhạn cặp mắt thẫn thờ nhìn vào bóng đêm trầm ngâm không nói gì cả. Sở dĩ chàng nói với Lâm Nguyệt Thu cùng nàng kết hôn chỉ là một câu nói để phát tiết nỗi phẫn uất trong lòng. Dĩ nhiên đó không phải là sự thật. Chẳng phải chàng không có ý kết hôn, nhưng kết hôn

với ai thì được, chứ không khi nào kết hôn với em gái mình.
Lâm Nguyệt Thu nhíu cặp lông mày hỏi:
– Lão tiên sinh bị làm sao thế? Hôn nhân là việc lớn, chẳng lẽ bọn tại hạ còn lừa gạt tiên sinh hay sao?...
Nàng đảo cặp mắt sượng sùng nói tiếp:
– Bây giờ bọn tại hạ còn thiếu người làm chứng... lão tiên sinh... lão tiên sinh có đồng ý giúp việc đó hay không?
Đoàn Vân Trình như người phát điên, lão la lên:
– Sao? Ta... không được. Các ngươi muốn chết cả hay sao?

Hồi 49
MỘT MÀN KỊCH ĐÁNG CƯỜI HAY ĐÁNG KHÓC

Lâm Nguyệt Thu tức giận hỏi:
– Lão nói vậy là có ý gì? Lão không bằng lòng giúp thì thôi sao lại mở miệng mắng người?
Nàng đảo mắt nhìn Độc Cô Nhạn hỏi:
– Nhạn ca tính thế nào? Câm rồi hay sao mà không nói?
Độc Cô Nhạn như quả bóng xì hơi, thở dài không nói gì. Đoàn Vân Trình trừng mắt nhìn Lâm Nguyệt Thu, lão trầm giọng quát:
– Các ngươi không thể kết hôn được, lão không chuẩn cho.
Lâm Nguyệt Thu vừa nóng nảy vừa tức giận la lên:
– Lão lấy quyền phép gì mà không chuẩn cho? Độc Cô Nhạn!... Tại sao lão lại can thiệp vào việc của chúng ta? Nhạn ca bảo mới gặp lão một lần thì vì lẽ gì mà lão lại hung hăng với mình như vậy?
Đoàn Vân Trình đột nhiên nổi tràng cười rộ nói:
– Không cho là không cho. Nếu ngươi làm lão phu điên tiết lên thì lão phu đánh cho một chưởng chết tươi rồi sẽ nói.. Độc Cô Nhạn! Ngươi đuổi thị đi cho ta.
Lâm Nguyệt Thu tức quá nét mặt xám ngắt, nàng la lên:
– Độc Cô Nhạn! Nhạn ca để lão làm nhục tiểu muội thế ư? Mau giết lão quỷ này đi, lão làm muội tức đến chết người...
Nàng chưa dứt lời đã vung chưởng lên đánh. Đoàn Vân Trình cười rộ nói:
– Đó là mi tự tìm lấy cái chết.
Lão xoay tay lại quạt một cái, một làn ánh sáng lờ mờ vọt ra nghênh

địch. Độc Cô Nhạn thấy vậy cả kinh, chàng biết Đoàn Vân Trình là một tay lợi hại vô cùng. Bất luận thế nào chàng cũng không thể để cho Lâm Nguyệt Thu chết dưới bàn tay của Đoàn Vân Trình được. Độc Cô Nhạn chẳng để ý gì đến sự an nguy của bản thân mình, chàng lạng người ra đứng chắn rồi thét lên:
– Dừng tay!
Đồng thời chàng vận công lực để hộ vệ bản thân và chuẩn bị tiếp nhận đòn đánh của cả hai bên. Đoàn Vân Trình thấy vậy cả kinh, lão nghiêng cổ tay đi để cho chưởng lực xéo sang một bên. Lâm Nguyệt Thu cũng hoảng hốt thu chưởng về bằng cách giảm bớt năm thành công lực.
Nghe đánh sầm một tiếng, chưởng lực của Đoàn Vân Trình đã đánh xéo sang đống loạn thạch. Đống loạn thạch này ban đầu lẫn lộn sắc xanh, vàng và trắng, nhưng bị chưởng lực màu đỏ mịt mờ đánh vào nên biến thành màu đỏ. Lâm Nguyệt Thu giật mình kinh hãi la lên:
– Chưởng lực gì thế? Độc chưởng phải không?
Đoàn Vân Trình hắng giọng một tiếng rồi đáp:
– Nếu không có Độc Cô Nhạn xen vào giữa thì ngươi đã biến thành một đống máu rồi.
Lâm Nguyệt Thu tức quá nghiến răng dậm chân, nàng lùi lại ba bước rồi móc ống ngọc tiêu trong tay áo đưa lên miệng thổi. Tiếng sáo choang choảng như tiếng gươm dáo chạm nhau chát chúa. Đoàn Vân Trình nghe vậy không khỏi sửng sốt miệng lắp bắp:
– Âm công ư? Y thị... là đồ đệ của Âm Thánh Lâm Thiên Lôi...
Rồi lão cười ha hả nói:
– Trò chơi này đối với người khác còn có ý nghĩa chứ đối với ta thì chẳng ăn thua gì đâu.
Dứt lời lão vung chỉ điểm ra. Nghe “cách” một tiếng, ngọc tiêu trong tay Lâm Nguyệt Thu lập tức gãy làm hai đoạn.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng nhìn Lâm Nguyệt Thu rồi lại ngó Đoàn Vân Trình, chàng vẫn dửng dưng tựa hồ chẳng có điều chi quan hệ.
Lâm Nguyệt Thu tức qua sa lệ, nàng hằn học la lên:
– Độc Cô Nhạn! Huynh dửng dưng như vậy nghĩa là thế nào? Huynh chẳng đã định kết hôn cùng tiểu muội ư? Huynh là chồng tương lai của tiểu muội thì tại sao thấy người khác uy hiếp tiểu muội mà chẳng ngó ngàng gì đến?
Độc Cô Nhạn trong lòng cực kì phiền não. Chàng không hiểu nên nói gì hay làm gì bây giờ. Thực ra chàng chẳng có câu gì đáng nói, chẳng có việc gì đáng làm. Thế rồi chàng vẫn lẳng lặng đưa nhãn quang nhìn ra phương trời xa thẳm, dường như đang lúc trầm tư.

Lâm Nguyệt Thu tức đến độ không nói ra lời. Nàng hậm hực bỏ đi nhưng cặp giò nhũn ra, hai bàn chân tưởng chừng mọc rễ khó mà cất bước. Đoàn Vân Trình nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Nhạn quát hỏi:
– Bây giờ ngươi còn định kết hôn với thị không?
Độc Cô Nhạn đành phải lên tiếng, thanh âm chàng lạnh toát như buổi tàn đông. Chàng nhạt nhẽo đáp:
– Kết hôn hay không là việc riêng của hai người tại hạ...
Đoàn Vân Trình không chờ chàng dứt lời đã lớn tiếng quát:
– Nói bậy! Ít ra ngươi phải chữa bệnh cho con gái ta trước. Ngươi quên lời hứa với ta rồi ư? Nếu ngươi phá hoại chân khí thuần dương thì con gái ta không tài nào chữa khỏi được rồi.
Độc Cô Nhạn chau mày:
– Lệnh ái...
Độc Cô Nhạn toan đem chuyện mình ngẫu nhiên gặp Đoàn Hiểu Vân cho đến khi nàng bị hãm vào trong khu vực Thuần Vu thế gia thuật lại cho lão nghe vì không sớm thì muộn những vụ này cũng tiết lộ ra. Nếu dấu diếm lão thì chẳng hóa ra làm mất phong độ người nghĩa hiệp. Nhưng chàng vừa thốt ra được hai tiếng lệnh ái, còn đang chần chừ chưa biết nói tiếp như thế nào thì Đoàn Vân Trình đã thở dài sườn sượt ngắt lời chàng:
– Con gái ta mất tích rồi...
Độc Cô Nhạn lắc đầu ngập ngừng đáp:
– Y...
Đoàn Vân Trình lại nói tiếp:
– Y giữ một lòng hiếu thảo. Lão phu về đến nhà ở Thiên Nam thì phát giác y đã biên thơ để lại nói rằng còn sống ngày nào quyết đi tìm mẫu thân ngày ấy.
Lão đăm đăm nhìn Độc Cô Nhạn một hồi rồi thở dài nói:
– Y biết mình chẳng còn sống được bao lâu nữa mà vẫn bôn ba trên đường diệu vợi. Y quả là một đứa con hiếu thuận, nhưng đáng tiếc...
Tới đây giọng nói lão trở nên thê thảm, nước mắt đầm đìa. Độc Cô Nhạn cố đè nén mọi rối ren trong lòng lên tiếng:
– Hiện giờ lệnh ái...
Đoàn Vân Trình lại xen vào:
– Lão phu đã ủy thác bạn hữu thám thính xem y lạc lõng nơi đâu, chắc chẳng bao lâu sẽ tìm được y về.
Lão trầm giọng nói tiếp:
– Bây giờ lão phu không thể buông tha thiếu hiệp nữa, chờ bao giờ tìm thấy ái nữ để thiếu hiệp chữa trị cố tật cho y xong rồi sẽ tính...
Độc Cô Nhạn sững sờ nói:

– Tại hạ đã nhận lời ủy thác thì chẳng khi nào thất tính hay hối hận, nhưng không muốn tiếp nhận thái độ hung dữ của tiền bối. Thật ra lệnh ái...
Đoàn Vân Trình lớn tiếng quát:
– Nếu con gái ta mà xảy ra chuyện bất trắc thì ngươi cũng đừng hòng sống nữa.
Độc Cô Nhạn muốn đem tình hình nói rõ cho lão biết nhưng tam phen tứ thứ đều bị lỡ cơ hội. Đoàn Vân Trình mỗi lúc một hung dữ, Độc Cô Nhạn khi nào chịu nổi. Chàng bất giác bật tiếng cười nhạt rồi không muốn kể chuyện nữa.
Lâm Nguyệt Thu thở hồng hộc một lúc thì dần dần bình tĩnh trở lại đôi chút, nàng trỏ vào ống tiêu bị gãy hậm hực la lên:
– Độc Cô Nhạn! Vụ này Nhạn ca tính thế nào?
Độc Cô Nhạn hai mắt trợn tròn xoe đáp:
– Ta đây giết người, gây nên bao chuyện kinh thiên động địa trên giang hồ. Nếu có chuyện gì thì cũng phải làm cho trời sầu đất thảm rồi mới ẩn nhẫn được.
Lâm Nguyệt Thu sửng sốt:
– Nhạn ca điên rồi ư?
Độc Cô Nhạn thở dài hững hờ đáp:
– Đúng thế, ta điên rồi, hay nói đúng ra là sắp điên...
Đoàn Vân Trình trợn mắt lên nói:
– Dù cho ngươi sắp điên thì cũng phải chờ cho ta tìm thấy ái nữ đặng chữa bệnh cho y rồi ngươi hãy điên.
Độc Cô Nhạn cười rộ hỏi:
– Nếu tại hạ muốn chết thì sao?
Đoàn Vân Trình lại quát lớn:
– Muốn chết cũng được, nhưng phải chờ trị bệnh cho con gái ta xong đã. Ta mà còn ở bên ngươi thì ngươi đừng hòng phát ra bệnh gì. Nếu không thì ta sống cũng không được, mà chết cũng không xong...
Độc Cô Nhạn sững sờ, Đoàn Vân Trình tuy căm giận nói lên những điều trái tai nhung lời nói của lão như một lưỡi dao bén đâm vào trái tim chàng. Lão lặp đi lặp lại một câu “Sống không được mà chết cũng không xong”.
Đúng thế! Hiện giờ Đoàn Vân Trình đang ở vào hoàn cảnh như vậy, sinh mạng đối với lão không còn ý nghĩa gì nhưng lão cũng không thể chết cho xong.
Lâm Nguyệt Thu thấy lão ngớ ngẩn bất giác cười rộ hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Lão là con người thế nào? Sao lão lại cai quản

được Nhạn ca?
Độc Cô Nhạn gay gắt:
– Nói càn!
– Nói càn ư?
Lâm Nguyệt Thu lại cười ngặt nghẽo, cười lăn cười lóc. Hồi lâu nàng dừng tiếng cười nói:
– Độc Cô Nhạn! Bây giờ phải tìm lấy một đường mà đi. Một là cho lão già kia một bài học rồi chúng ta tìm nhân chứng khác để kết hôn. Hai là..
Mắt nàng sắc như tên nhìn thẳng vào mặt Độc Cô Nhạn nói tiếp:
– Hai là Nhạn ca ríu ríu theo lời lão, đi tìm con gái bửu bối của lão mà chữa trị cố tật cho y thị... Phải rồi Độc Cô Nhạn, đến bao giờ thì Nhạn ca làm chức lang trung?
Đoàn Vân Trình phờ râu trợn mắt nói:
– Độc Cô Nhạn, nếu ngươi không đuổi con nha đầu này đi thì lão phu phải làm cho thị chết không còn đất chôn, dù ngươi muốn chắn cũng không thể được.
Lâm Nguyệt Thu thét lớn:
– Độc Cô Nhạn! Bây giờ Nhạn ca đi trị bệnh cho con gái lão hay là đi kết hôn với tiểu muội. Nhạn ca chọn lựa cho dứt khoát đi.
Độc Cô Nhạn mặt nổi gân xanh, trán toát mồ hôi nhỏ giọt. Chàng trợn hai mắt gầm lên:
– Các người đừng bức bách ta nữa. Ta đang phiền não đến cùng cực rồi.
Lâm Nguyệt Thu vừa khóc vừa la:
– Nhạn ca phiền não cũng không được, phải tỏ rõ thái độ. Nếu Nhạn ca đi theo tiểu muội thì đánh đuổi lão kia đi, lão khinh mạn tiểu muội lắm rồi...
Độc Cô Nhạn như người phát điên, cười rộ hỏi:
– Thu muội nguyện ý lấy ta ư?
Lâm Nguyệt Thu mắt hạnh tròn xoe đáp:
– Đó là Nhạn ca yêu cầu tiểu muội.
Độc Cô Nhạn đột nhiên ngửng mặt trông trời nói:
– Tiểu huynh nói chơi đấy. Bây giờ tiểu huynh không thể nói dối Thu muội được nữa, vì Thu muội cũng như tiểu huynh thật là đáng thương...
Lâm Nguyệt Thu nghe Độc Cô Nhạn nói câu này như sét đánh ngang tai. Nàng rít lên:
– Sao? Ngươi nói đùa ư? Ngươi còn có bụng dạ mà đùa cợt ta ư?
Độc Cô Nhạn đáp:

– Không phải tiểu huynh định bụng thế đâu. Đáng trách là bữa nay Thu muội cùng tiểu huynh gặp nhau trong trường hợp éo le...
Lâm Nguyệt Thu hầm hầm thét lên:
– Ngươi là kẻ lừa gạt, là quân vô lại...
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Thu muội muốn mắng tiểu huynh thế nào cũng được. Tiểu huynh cũng chẳng tưởng gì nữa. Nào chí khí, nào tiếng tăm, nhất thiết đối với tiểu huynh đã trở thành vô vị.
Chàng thê thảm la lên:
– Tiểu huynh nói lấy Thu muội nhưng tiểu huynh không thể làm như thế được... bất luận thế nào cũng không được. Tiểu muội bỏ ý nghĩ đó đi...
Lâm Nguyệt Thu toàn thân run bần bật, hận mình không thể băm vằm Độc Cô Nhạn ra được. Nhưng sau nàng nghĩ lại, thấy chàng thần trí thất thường một cách ghê gớm thì cho là chàng phát điên thật. Nàng nghiến răng la lên:
– Độc Cô Nhạn! ngươi đừng tưởng là minh đẹp, mình tài, khiến cho con gái trong thiên hạ phải xiêu lòng. Ngươi có lòng độc ác, độc hơn rắn rết, ta căm hận ngươi. Ta hối hận sao bữa nay lại gặp ngươi.
Nàng lảo đảo trở gót toan đi.
Độc Cô Nhạn cũng lảo đảo như người say rượu. Chàng la lên:
– Khoan đã!
Đoàn Vân Trình quát hỏi:
– Ngươi ngăn thị làm gì? Chẳng lẽ ngươi muốn lão phu giết thị chăng?
Độc Cô Nhạn bỗng gầm lên một tiếng như trời long đất lở:
– Tiền bối không dám đâu.
Thanh âm chàng làm chấn động cả một vùng. Chẳng những Lâm Nguyệt Thu kinh hãi dừng bước mà cả Đoàn Vân Trình cũng phải run sợ. Giọng nói trở lại hòa hoãn, lão hỏi:
– Tại sao lão phu không dám?
Độc Cô Nhạn lại gầm lên:
– Nếu tiền bối mà giết y thì chẳng những cô con gái bảo bối của tiền bối hết đời, mà ngay cả cái mạng già của tiền bối cũng nguy đó.
Đoàn Vân Trình hỏi:
– Tại sao vậy?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Vì tại hạ sẽ liều mạng với tiền bối.
Đoàn Vân Trình chỉ hắng giọng chứ không nói gì nữa.
Độc Cô Nhạn đột nhiên sa lệ quay lại gọi:

– Thu muội!
Lâm Nguyệt Thu vừa khóc vừa la:
– Nhạn ca! Nhạn ca! Nhạn ca thay đổi ý rồi chăng?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Không có đâu, tiểu huynh chẳng thể nào hồi tâm chuyển ý được. Tiểu huynh và Thu muội không thể thành hôn, đó là điều bất di bất dịch. Nhưng tiểu huynh và Thu muội cũng không thể tuyệt giao được. Thu muội ơi, tại sao số mạng của chúng ta lại khổ sở thế này?
Độc Cô Nhạn không để ý gì đến thái độ của Lâm Nguyệt Thu, chàng nước mắt lã chã tuôn rơi, nghẹn ngào không nói thêm được nữa.
Lâm Nguyệt Thu cũng nước mắt tràn trề la lên:
– Nhạn ca tại sao vậy? Tại sao không thay đổi được? Chỉ cần Nhạn ca yêu tiểu muội là xong. Bất luận sự đau khổ nào cũng chẳng làm cho chúng ta đầu hàng...
Độc Cô Nhạn vẫn không nói gì. Lâm Nguyệt Thu vừa khóc vùa hỏi gặng:
– Nhạn ca, Nhạn ca cho tiểu muội hay... Nhạn ca có yêu tiểu muội không?
Độc Cô Nhạn cực kì xúc động la lên:
– Dĩ nhiên là tiểu huynh yêu Thu muội.
Lâm Nguyệt Thu cũng la lên một tiếng:
– Trời ơi!
Rồi nàng nhảy xổ vào lòng Độc Cô Nhạn.
Đoàn Vân Trình quát tháo om xòm:
– Độc Cô Nhạn, ngươi để thị làm thế này ư?
Lão giơ ngón ta ra chụp tới.
Độc Cô Nhạn không quay đầu lại lớn tiếng quát:
– Đi đi!...
Chàng xoay tay lại phóng chưởng đánh ra.
Đoàn Vân Trình chẳng những muốn Độc Cô Nhạn chữa tiên thiên cố tật cho con gái lão mà còn muốn chàng làm con rể nữa, nên bất luận thế nào cũng hạ độc thủ, chiêu trảo vừa rồi chẳng qua là muốn bức bách chàng phải ly khai Lâm Nguyệt Thu. Nào ngờ Độc Cô Nhạn phát huy trên sáu thành công lực để phóng chưởng, khoảng cách gần mà hai bên đều phát chiêu mau lẹ nên lão bị trúng chưởng, cảm thấy bộ ngực rung động, khí huyết nhộn nhạo xuýt ngã lăn ra.
Độc Cô Nhạn không để ý đến phát chưởng chàng đánh ra sao, chàng vòng tay ôm chặt Lâm Nguyệt Thu vào lòng.
Đoàn Vân Trình nổi giận đùng đùng. Lão điều dưỡng xong lại muốn ra tay. Trong cơn tức giận lão không nghĩ tới hậu quả ra sao nữa.

Nhưng hai lần lão giơ tay lên đều gặp thái độ cương quyết của Độc Cô Nhạn khiến cho lão phải dừng lại.
Bỗng nghe Độc Cô Nhạn thốt lên:
– Thu muội! Tiểu huynh cần nói cho Thu muội hay vì lẽ gì chúng ta không thể kết hôn được.
Lâm Nguyệt Thu thờ thẫn nói:
– Sao lại không thể được chứ? Nếu Nhạn ca đã thực lòng yêu tiểu muội thì còn ai ngăn trở được chúng ta...
Độc Cô Nhạn dần dần bình tĩnh lại, chàng từ từ buông hai cánh tay ra, lắc đầu nói:
– Thu muội, chúng ta có kết hôn hay không chưa bàn tới vội. Nhưng Thu muội càn biết nguyên nhân này.
Lâm Nguyệt Thu vẫn tựa vào lòng Độc Cô Nhạn, nàng ấp úng nói:
– Nhạn ca... nói đi...
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Có một việc mà Thu muội còn chưa biết được là vì.. là vì..
Chàng ngập ngừng mãi không nói hết lời. Lâm Nguyệt Thu thúc giục:
– Vì làm sao? Nhạn ca nói mau đi.
Độc Cô Nhạn nghiến răng dậm chân nói:
– Tiểu huynh... không thể nói nguyên nhân ra được, nhưng tiểu huynh mách Thu muội một nơi để tới đó hỏi người kia sẽ biết rõ vì nguyên nhân gì...
Lâm Nguyệt Thu bồn chồn trong dạ, nàng ngắt lời:
– Độc Cô Nhạn! Nhạn ca thế thì còn là nam tử hán được ư? Sao không nói huỵch toẹt ra luôn mà cứ úp mở hoài thế?
Độc Cô Nhạn lau ngấn nước mắt, gượng cười đáp:
– Thu muội đến Linh Xà động trên núi Quát Thương, ở đó có một người tàn phế trú ngụ. Thu muội vào ra mắt lão, báo rõ tính danh thì lập tức lão sẽ cho biết hết...
Lâm Nguyệt Thu hoang mang hỏi lại:
– Linh Xà động núi Quát Thương ư? Đó chẳng phải là nơi mà tiểu muội đã nói lại cho Nhạn ca nghe lời di ngôn của gia gia? Tại sao bảo tiểu muội phải đi lên đó?
Độc Cô Nhạn ngửng mặt lên trời đáp:
– Ta không thể nói gì thêm được nữa, chỉ cần Thu muội đến ra mắt một lần là biết rõ hết. Có điều Thu muội đi hay không thì tùy ở Thu muội vì... điều đó đối với Thu muội biết hay không biết cũng được.
Lâm Nguyệt Thu chau mày nói:
– Vậy thì tiểu muội đi với Nhạn ca, nếu quả có lý do thì tiểu muội tuyệt không dây dưa với Nhạn ca nữa. Nhưng nếu lý do không thỏa

đáng thì Nhạn ca chẳng có lý do gì để từ chối hôn sự được.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Lý do này đích đáng vô cùng. Đáng tiếc là tiểu huynh không thể đi cùng tiểu muội được, vì tiểu huynh vẫn còn căm hận người đó, không muốn thấy mặt lão nữa...
Lâm Nguyệt Thu không chịu, nói:
– Nếu Nhạn ca không đưa tiểu muội đi tới nơi thì tiểu muội chẳng đi làm gì, mà cũng không buông tha Nhạn ca.
Nàng nói xong nắm chặt vạt áo Độc Cô Nhạn không chịu buông ra nữa. Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Thu muội! Thu muội lượng thứ cho tiểu huynh, tiểu huynh phải cáo từ đây...
Lâm Nguyệt Thu vừa nắm áo Độc Cô Nhạn vừa la:
– Không được! Tiểu muội không buông ra đâu.
Độc Cô Nhạn dở khóc dở cười, la to lên một tiếng rồi khẽ đẩy Lâm Nguyệt Thu ra, chàng băng mình vọt đi. Chỗ vạt áo mà Lâm Nguyệt Thu nắm giữ chàng đã vận Ngũ Hành thần công làm cho biến thành một mảnh vải cháy thành tro.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 50
THƯƠNG ÁI NỮ, VÂN TRÌNH CHẾT GIẤC

Lâm Nguyệt Thu không làm sao được, nàng gào lên bằng một giọng rất thê thảm:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi thật là tàn nhẫn.
Nhưng nàng kiệt lực không rượt theo được, nàng ngồi phệt xuống đất nức nở khóc. Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình trầm giọng quát:
– Thằng lõi lớn mật kia, ngươi định chạy đi đâu?
Lão băng mình rượt theo rất gấp.
Lâm Nguyệt Thu khóc lóc tưởng đứt từng khúc ruột, hồi lâu nàng ngừng lại nhìn ra đồng nội mênh mông lẩm bẩm nói một mình:
– Linh Xà động có người tàn phế trú ngụ, người này có ma lực ghê gớm đến đâu mà khiến cho Nhạn ca biến thành con người thế này?
Sau cùng nàng quyết định đến chỗ động Linh Xà núi Quát Thương một chuyến. Nàng định phương hướng rồi trầm trọng kéo lê bước

chân đi.
Độc Cô Nhạn chạy chừng năm sáu dặm đột nhiên thở hồng hộc rồi dừng chân lại. Năm sáu dặm đường có bao xa, thực chưa đủ khiến chàng mỏi mệt đến thế. Sở dĩ chàng chóng mệt nhọc là vì chàng đeo nặng một mối tâm tình. Đoàn Vân Trình đã rượt tới nơi, lão nói:
– Độc Cô Nhạn, sao không chạy nữa đi?
Độc Cô Nhạn lắc đầu nhăn nhó đáp:
– Tại hạ không muốn chạy nữa, tại hạ chỉ muốn tránh vị cô nương kia thôi.
Đoàn Vân Trình nghe thế thì có vẻ đồng tình, lão nở một nụ cười khoan khoái, ôn tồn hỏi:
– Phải chăng thiếu hiệp vì ái nữ của lão mà ly khai thị?
Độc Cô Nhạn muốn nhổ nước miếng vào mặt lão nhưng khi nghĩ đến Đoàn Hiểu Vân thì chàng lại nhũn ra, buông một tiếng thở dài hững hờ đáp:
– Không phải!
Đoàn Vân Trình lại hỏi:
– Thế thì tại sao? Thiếu hiệp có chỗ khó nói ư?...
Độc Cô Nhạn nhăn nhó nhìn lão gượng cười đáp:
– Đúng thế, tại hạ vốn chẳng muốn nói ra, nhưng cho lão hay cũng chẳng hề gì...
Mắt chàng bỗng nhìn tới đầu tóc râu ria lão rối tung, cặp mắt đỏ như máu, vẻ mặt tiều tụy thì chàng nghĩ cũng thương tình, miệng lẩm bẩm:
– Lão này quả là một người đáng thương trên thế gian, nỗi đau khổ của lão so với ta còn thâm trọng hơn nhiều.
Nghĩ vậy chàng thở dài nói:
– Tiền bối có biết cô gái đó là ai không? Là em ruột tại hạ đấy.
Đoàn Vân Trình kêu trời một tiếng rồi lão hỏi:
– Cả hai người cùng một mẹ sinh ra hay sao?
Độc Cô Nhạn chỉ gật đầu chứ không nói gì.
Đoàn Vân Trình ngẫm nghĩ một chút rồi lại hỏi:
– Song thân hai người vẫn mạnh khỏe chứ?
Độc Cô Nhạn lại gật đầu mà không trả lời. Đoàn Vân Trình thở ra nói:
– Lão phu lấy làm hối hận đã hiểu lầm thiếu hiệp, nhưng tại sao thiếu hiệp không cho lão phu biết trước?
Độc Cô Nhạn buồn rầu đáp:
– Bây giờ không nói tới chuyện đó nữa. Đây chẳng qua là số tiền định xui khiến. Tại hạ bây giờ lại ao ước mình là một đứa con côi cút, cha mẹ chết hết còn hơn có song thân như vậy...

Đoàn Vân Trình ngạc nhiên:
– Thiếu hiệp bảo sao?
Lão hắng giọng một tiếng rồi hỏi tiếp:
– Phải chăng song thân thiếu hiệp đối xử với thiếu hiệp gắt gao quá đỗi?
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:
– Họ bỏ tại hạ từ lúc còn thơ dại, nên tại hạ rất giận...
Đoàn Vân Trình tìm lời khuyên giải:
– Bậc làm cha mẹ... phải đối xử với thiếu hiệp như vậy chẳng qua là chuyện bất đắc dĩ. Họ cũng phải khổ tâm vô cùng. Thiếu hiệp nên biết rằng trên đời này khắp thiên hạ không một ai là chẳng yêu con...
Độc Cô Nhạn chấn động tâm thần. Câu này Linh Xà cư sĩ đã nói rồi, nhưng vì lẽ gì mà hai người họ phải bỏ chàng thì thật là một điều khó giải thích. Chàng đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Đoàn Vân Trình từ từ nói tiếp:
– Đáng thương cho kẻ làm cha mẹ trong thiên hạ. Lão phu cũng vì đứa con gái kia...
Nói tới đó lão cảm khái thở dài rồi rươm rướm sa lệ.
Độc Cô Nhạn cũng không khỏi đau lòng, bao nhiêu ý nghĩ thù nghịch trong lòng hoàn toàn tiêu tan hết. Vì chuyện làm Đoàn Vân Trình làm chàng rất cảm động. Lão vì mong chữa bệnh cho con gái mà chẳng quản thiên sơn vạn thủy bạt thiệp gian lao. Còn Đoàn Hiểu Vân vì muốn cho cha mẹ đoàn tụ mà chẳng tiếc tấm thân sắp chết tới nơi, một mình trơ trọi len lỏi vào giang hồ để tìm mẫu thân. Đó cũng là việc khiến người ta cảm động. Chàng tự hỏi:
– Còn song thân mình thì sao?
Chàng không muốn nghĩ thêm nữa. Bây giờ việc đầu tiên chàng phải làm là nói chuyện của Đoàn Hiểu Vân cho Đoàn Vân Trình nghe. Chàng tính rằng không nên dấu diếm lão một chút nào về việc này, thế rồi chàng xếp đặt ký ức lại cho có thứ tự đoạn mở đầu câu chuyện.
– Có một việc tại hạ cần phải nói rõ cho tiền bối hay.
Đoàn Vân Trình hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Việc đó có quan trọng không?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Dĩ nhiên là quan trọng, vì nó có liên quan tới lệnh ái...
Đoàn Vân Trình sửng sốt ngắt lời:
– Có liên quan đến con gái lão phu ư?
Độc Cô Nhạn sợ lão cứ cắt đứt câu chuyện khiến chàng không đủ mạnh dạn nói ra nên vội đáp:

– Tại hạ đã gặp lệnh ái rồi.
Đoàn Vân Trình hỏi ngay:
– Thiếu hiệp đã gặp nó rồi ư?
Lão xúc động quá nhảy vọt lên cao năm sáu thước, la lên:
– Hiện y ở đâu?
Độc Cô Nhạn thấy lão xúc động quá không khỏi giật mình, ấp úng đáp:
– Cô nương... bị bọn Thuần Vu thế gia giam hãm trong Quỉ Sầu giản trên núi Nhạn Đãng.
Đoàn Vân Trình kêu to một tiếng rồi ngất đi. Độc Cô Nhạn không ngờ câu chuyện lại ra thế này nên vội nâng lão dậy, thi triển thủ thuật nắn bóp huyệt đạo. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, Đoàn Vân Trình dần dần hồi tỉnh. Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Tiền bối có nóng nảy cũng bằng vô dụng, điều cần thiết là tiền bối cần phải bảo trọng thân thể.
Đoàn Vân Trình nghiến răng nói:
– Nếu con gái lão mà có mệnh hệ gì thì lão sống trên đời làm gì nữa?
Lão nhìn quanh rồi đứng phắt dậy hỏi:
– Thiếu hiệp gặp y trong trường hợp nào? Vì lẽ gì y lại bị bọn người Thuần Vu thế gia giam giữ? Sao thiếu hiệp biết y là con gái lão phu? Thiếu hiệp đã hỏi y rồi hay sao?
Lão hỏi dồn một chặp khiến cho Độc Cô Nhạn không biết trả lời thế nào cho tiện, sau chàng đem chuyện Đoàn Hiểu Vân thuật lại đầu đuôi không bỏ sót một chữ nào.
Đoàn Vân Trình nghe xong nghiến răng dậm chân, hai mắt trợn lên cơ hồ rách cả mí ra. Lão lạnh lùng hỏi bằng một giọng mỉa mai:
– Kết quả là ngươi bình yên thoát ra rồi bỏ mặc con gái lão ở lại Thuần Vu thế gia?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Tại hạ không có biện pháp nào khác và đã thuật lại cho tiền bối nghe cả rồi.
Đoàn Vân Trình gầm lên:
– Không có biện pháp nào ư?
Đột nhiên lão xoay tay nắm lấy cổ tay chàng la lên:
– Thế mà ngươi còn vác mặt về đây gặp lão phu...
Độc Cô Nhạn không ngờ Đoàn Vân Trình ra tay một cách đột ngột, thực ra chàng cũng nghĩ tới lúc phát cáu lão có thể động thủ nhưng chàng vẫn không né kịp. Vì trong lòng chàng hối hận thẹn thùng mà thủ pháp của Đoàn Vân Trình cũng nhanh ghê gớm. Cổ tay Độc Cô

Nhạn đã bị nắm giữ, chàng không nghĩ đến chuyện cựa quậy, chỉ gượng cười hỏi:
– Tiền bối tính thế nào đây?
Đoàn Vân Trình tức giận hét lên:
– Bây giờ chỉ còn một cách là ngươi đi theo với lão phu lập tức trở về núi Nhạn Đãng cứu nó ra rồi chữa khỏi cố tật cho y, như thế thì mọi chuyện đều yên. Còn không thì...
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Không thì sao?
Đoàn Vân Trình quắc mắt đáp:
– Ta có hai mươi bốn thứ Độc Công cực kì lợi hại, bất luận dùng thứ nào cũng đủ làm cho ngươi tan xương nát thịt, hóa thành vũng máu.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Việc đi cứu lệnh ái là bổn phận tại hạ phải làm rồi, có điều tiền bối ra tay bức bách thì không được.
Đoàn Vân Trình tức giận hỏi:
– Vậy chứ ngươi định cứu con gái ta bằng cách nào?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Ít ra cũng phải tính kế hoạch trước...
Đoàn Vân Trình ngắt lời:
– Người trùng trình được, chứ lão phu không được. Huống chi con gái lão phu bị cầm tù trong Thuần Vu thế gia biết đâu đã gặp chuyện gì bất trắc rồi...
Độc Cô Nhạn thủng thẳng đáp:
– Tại hạ biết cô nương không hề chi!
Đoàn Vân Trình hỏi ngay:
– Sao ngươi dám nói chắc như vậy?
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi nói:
– Một là có Thiết Huyết tú sĩ Uông Công Lăng hiện ẩn mình trong Quỷ Sầu Giản. Y đã chịu ngấm ngầm bảo vệ cho lệnh ái được an toàn. Hai là Thuần Vu thế gia không giết nàng.
Đoàn Vân Trình la lên:
– Bọn yêu phụ đó có còn đạo nghĩa gì đâu, sao chúng không dám hạ sát con gái ta?
Độc Cô Nhạn ngửng mặt lên trời đáp:
– Ít ra họ cũng nể mặt tiền bối mà không dám hạ sát lệnh ái.
Đoàn Vân Trình sửng sốt hỏi:
– Phải chăng bọn họ định lợi dụng ái nữ để uy hiếp lão phu phải đầu hàng?
Độc Cô Nhạn cười đáp:

– Tiền bối thật là người mẫn tiệp, vừa nghe nói đã đoán nghĩ ra ngay. Thuần Vu thế gia đã lập tâm gây ra những cuộc đổ máy rùng rợn trên giang hồ để quét sạch võ lâm thì dĩ nhiên họ cần một vị chuyên nghề dùng độc như tiền bối, người có ngoại hiệu là Độc Thánh...
Đoàn Vân Trình tức giận hỏi:
– Thế ra bọn chúng muốn lão phu làm nanh vuốt cho bọn chúng hay sao?
Độc Cô Nhạn ung dung đáp:
– Bọn họ đã chăng lưới từ lâu, sở dĩ họ cố ý bắt lệnh ái là vì muốn thâu dụng tiền bối. Bây giờ thế là họ đã đạt được mục đích rồi. Họ biết tiền bối rất yêu con gái, nếu họ bắt được lệnh ái là được nửa người tiền bối rồi.
Đoàn Vân Trình thở dài nói:
– Quả đúng như thế thật...
Lão hậm hực dậm chân nói tiếp:
– Nếu bọn chúng ngược đãi con gái lão phu thì lão phu quyết đạp đổ Thuần Vu thế gia thành bình địa, cả con gà con chó cũng không còn chứ đừng nói con người.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Trong Thuần Vu thế gia ai cũng tinh thông về công lực âm tà. Môn Bạch điện chưởng của họ đã khiến cho bao nhiêu người phải khiếp đảm. Tiền bối liệu có chống chọi nổi với họ không?
Độc Cô Nhạn trong lòng hồi hộp không yên. Bây giờ chàng đã rõ thân thế, Thuần Vu lão phu nhân là tổ mẫu chàng, Tứ phu nhân là mẫu thân chàng, tên thực của chàng là Thuần Vu Minh, chàng cũng là một phần tử trong Thuần Vu thế gia. Liệu chàng có thể vứt bỏ được cái đó để tiếp tục coi Thuần Vu thế gia là cừu địch được nữa không?
Nhưng Độc Cô Nhạn lại nghĩ đến hai chữ chính tà. Hơn nữa chàng đã phát thệ không nhìn nhận song thân thì hà tất phải lấy điều đó làm băn khoăn lo nghĩ. Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Đoàn Vân Trình nói:
– Thoạt tiên lão phu đem sự thành thực ra đàm luận với Thuần Vu thế gia, cùng bọn họ hợp tác...
Độc Cô Nhạn sửng sốt ngắt lời:
– Hợp tác ư? Hợp tác trên lập trường nào?
Đoàn Vân Trình gượng cười đáp:
– Vì sự an toàn của con gái, lão phu đành ưng thuận điều kiện của họ, cùng họ đối lập với võ lâm đồng đạo. Bằng con gái lão phu mà có

chuyện gì bất trắc thì lão phu trở mặt động thủ đập tan Thuần Vu thế gia, chẳng cần tính đến chuyện thành bại nữa.
Độc Cô Nhạn kinh ngạc hỏi lại:
– Phải chăng tất cả đều là lời thành thật?
Đoàn Vân Trình trịnh trọng đáp:
– Chẳng lẽ lão phu lại còn hăm dọa hay sao?
Độc Cô Nhạn trầm giọng đáp:
– Ít ra cũng còn một điểm tiền bối nên suy nghĩ.
Đoàn Vân Trình hỏi ngay:
– Điều gì?
Độc Cô Nhạn chậm rãi đáp:
– Nếu tiền bối quyết ý như vậy thì tại hạ có thể thủ tiêu lời hứa với lão tiền bối, tức là không chữa trị chứng Tiên thiên cố tật cho cô ấy nữa.
Đoàn Vân Trình cười khanh khách nói:
– Ta e rằng cái đó ngươi không tự chủ được.
Lão xiết chặt năm ngón tay một chút. Độc Cô Nhạn cảm thấy một luồng lực đạo kì dị uy hiếp kinh mạch trong người, toàn thân không tự chủ được, trong người tê nhức dường như bị rất nhiều kiến đốt.
Bất giác chàng tức giận la lên:
– Lão thất phu, làm trò gì thế?
Đoàn Vân Trình cười đáp:
– Đây chẳng qua là một thứ Độc Công của lão phu tên là Hắc Phúc Cổ. Độc Công này tựa hồ có hàng vạn con kiến chui vào kinh mạch.
Độc Cô Nhạn hằn học thét lên:
– Thật là một thủ đoạn đê hèn!
Đoàn Vân Trình lắc đầu cười đáp:
– Lão phu chỉ vì con gái mà thôi. Nhưng ngươi cũng bất tất phải hoang mang, Hắc Phúc Cổ tuy lợi hại nhưng cũng không có gì đáng ngại đâu, cứ chờ cho con gái của lão phu khỏi bệnh thì lão phu lập tức hút hết chất độc ra.
Độc Cô Nhạn liền hỏi thử:
– Nếu ta bỏ mặc thì sao?
Đoàn Vân Trình cười lạt nói:
– Chỉ trong ba ngày da thịt sẽ vỡ nát ra mà chết. Khắp gầm trời ngoài lão phu ra không còn một ai trị được chứng Hắc Phúc Cổ cả.
Dứt lời lão nắm tay Độc Cô Nhạn nói:
– Chúng ta đi thôi.
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Đi đâu?

Đoàn Vân Trình gắt lên:
– Lên núi Nhạn Đãng chứ đi đâu. Ngươi đã biết sao còn giả vờ hỏi?
Độc Cô Nhạn bật lên tràng cười rộ nói:
– Ai nói là ta đi?
Đoàn Vân Trình sửng sốt hỏi:
– Sao lại không đi? Chẳng lẽ ngươi muốn chết chăng?
Độc Cô Nhạn càng cười lớn hơn đáp:
– Bậc đại trượng phu sống đã chẳng lấy chi làm mừng thì chết cũng chẳng có gì đáng sợ...
Chàng chưa dứt lời đã giựt mạnh một cái, cổ tay của chàng thoát khỏi bàn tay của Đoàn Vân Trình rồi tung người vọt đi.
Đoàn Vân Trình la lên:
– Độc Cô Nhạn! Quay lại đã!
Độc Cô Nhạn không ngoảnh đầu lại, chàng gằn giọng đáp:
– Thời gian ba ngày là đủ lắm rồi. Cám ơn lão đã ban ơn cho ta có lý do mà chết khỏi hối hận.
Đoàn Vân Trình hậm hực quát:
– Độc Cô Nhạn, ngươi còn chưa đứng lại à?
Độc Cô Nhạn vờ như không nghe tiếng, chàng cắm đầu gia tăng cước lực chạy thật nhanh. Chàng bị đả kích quá mạnh nên bây giờ đối với chàng sinh mạng đã trở thành gánh nặng vô vị. Độc dược của Đoàn Vân Trình lại làm cho chàng chết yên lòng hơn, bớt hối hận với Đoàn Hiểu Vân vì ít ra chàng cũng chết trong tay gia gia của nàng. Vì thế dù nghe Đoàn Vân Trình la gọi chàng vẫn cắm đầu chạy như bay.
Hắc Phúc Cổ tuy làm cho con người có cảm giác như có kí sinh trùng trong kinh mạch toàn thân nhưng chưa đến lúc phát tác thì trong người không bị ảnh hưởng gì. Mới chớp mắt Độc Cô Nhạn đã chạy xa đến mười dặm. Đoàn Vân Trình tuy hết sức rượt theo nhưng cũng khó lòng đuổi kịp trong một thời gian ngắn.
Giữa lúc Độc Cô Nhạn đang chạy như bay thì phía trước mặt có người lớn tiếng gọi:
– Độc Cô Nhạn! Độc Cô Nhạn!
Độc Cô Nhạn định thần nhìn lại thì là Tứ Bất hòa thượng. Chàng không kịp nói rõ, chỉ la lên:
– Chạy lẹ đi! Chạy lẹ đi! lão Đoàn Vân Trình đang rượt theo đó...
Tứ Bất hòa thượng xoa cái đầu trọc tếu hốt hoảng hỏi:
– Sao? Đoàn Vân Trình ư? Chết rồi, bản hòa thượng chắc là nguy với lão.
Nhà sư không dám nói nhiều nữa, lập tức xoay mình sóng vai Độc

Cô Nhạn mà chạy. Nhưng thân thủ Đoàn Vân Trình quá cao cường. Hai người chỉ dừng lại một chút lão đã đuổi kịp, quát to lên một tiếng vung chưởng đánh tới Tứ Bất hòa thượng mà người lão vẫn không dừng bước vọt lên như sao xẹt để đón đầu Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi quay lại thì thấy Tứ Bất hòa thượng đã trúng chưởng ngã lăn quay ra, còn Đoàn Vân Trình thì đã vọt lên đứng trước mặt chàng.
Độc Cô Nhạn nổi giận đùng đùng thét lên:
– Đoàn Văn Trình! Thủ đoạn của lão thật tàn độc!
Chàng xoay mình nhảy lại chỗ Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng nằm co ro dưới đất không lên tiếng mà cũng không nhúc nhích.
Thiên Nam Độc Thánh hắng giọng một tiếng. Lão chắp tay để sau lưng đứng bên Độc Cô Nhạn, chỉ cười lạt chứ không nói gì.
Độc Cô Nhạn vội đưa tay ra sờ vào Tứ Bất hòa thượng thì thấy nhà sư đã tắt hơi, chân tay lạnh ngắt. Hiển nhiên lão đã chết rồi.

Hồi 51
PHÉP QUY TỨC KHÔN LỪA ĐỘC THÁNH

Độc Cô Nhạn lắc đầu thở dài nói để mình nghe:
– Hòa thượng chết mất rồi!… Tuy nhà sư này có chỗ làm cho người ta chán ghét, nhưng tội lão chưa thực đáng chết.
Đột nhiên chàng quay lại quát hỏi Đoàn Văn Trình:
– Đoàn Văn Trình! Tại sao lão lại tàn ác như vậy?
Đoàn Văn Trình thản nhiên mỉm cười hỏi lại:
– Hắn chết thật rồi ư?
Độc Cô Nhạn tức mình đáp:
– Tứ chi lạnh ngắt, hơi thở đã ngừng. Chẳng chết thì còn sống được nữa ư?
Đoàn Văn Trình đột nhiên co giò đá một cước khá nặng vào mông Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng đang nằm ngửa lộn người nằm sấp lại.
Độc Cô Nhạn hầm hầm nổi giận. Chàng cực kỳ bất mãn về thủ đoạn tàn nhẫn của Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Văn Trình. Chàng muốn ra tay quyết đấu với lão một phen.

Đoàn Văn Trình cười nhạt nói:
– Lão trọc này chết giả vờ đó…
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Chết giả ư?
Chàng cho là Đoàn Văn Trình ăn nói hồ đồ, hắng giọng một tiếng hỏi tiếp:
– Đừng tưởng tại hạ là đứa con nít lên ba mà lường gạt. Lão bảo nhà sư chưa chết thì sao y lại tắt thở, người không nhúc nhích?
Đoàn Văn Trình lắc đầu cười đáp:
– Nhà sư này chắc đã học được phép "Quy tức" dĩ nhiên hắn gạt được ngươi, nhưng lừa lão phu thế nào được?
Độc Cô Nhạn càu nhàu:
– Quy tức ư?... Bất luận Quy tức hay gì gì tức tại hạ không cần biết. Nếu lão không làm cho y sống lại thì tại hạ không tin được.
Đoàn Văn Trình cả cười nói:
– Cái đó dễ lắm mà!…
Lão đưa tay trỏ vào mông Tứ Bất hòa thượng nói:
– Cứ đánh mạnh vào hai bên mông mỗi bên năm cái là lão trọc tỉnh lại ngay. Nếu không thì lão phu cam chịu thiệt mạng.
Lão nói xong chuyển động thân hình cưỡi lên lưng Tứ Bất hòa thượng nói:
– Ngươi giữ cho chặt đừng để hắn nhúc nhích.
Độc Cô Nhạn trong lòng bán tín bán nghi, nhưng thấy Đoàn Văn Trình nói bằng một giọng trang nghiêm, chàng liền cúi xuống nắm chặt lấy hai chân Tứ Bất hòa thượng.
Đoàn Văn Trình cưỡi trên lưng hòa thượng nhưng chưa ra tay, lão tủm tỉm cười nói:
– Lão phu không có ý đánh chết hắn. Phát chưởng vừa rồi không phải là Độc Công mà chỉ phát huy có ba thành công lực. Kể về bản lãnh của lão trọc này chưa thể chết được. Vì thế mà lão phu biết hắn thi triển thuật "Quy tức" để trá tử.
Bỗng lão cười khanh khách nói tiếp:
– Lão trọc này là con người rất điêu ngoa, lão phu đã biết từ trước. Hắn lấy pháp danh là Tứ Bất làm điếm nhục Phật môn. Vậy bữa nay lão phu phải thay nhà Phật cho hắn một bài học.
Lão vừa nói vừa giơ tay lên ra chiêu. Bỗng nghe một tiếng vang lên. Chưởng lực của Đoàn Văn Trình xoáy lại. Hai cành cây lớn bằng cánh tay trẻ con gãy xuống rớt vào tay lão. Lão vung tay lên đánh xuống.
Độc Cô Nhạn vẫn lo lắng nghi ngờ hỏi:

– Khoan đã! tiền bối có phán đoán lầm không?
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Văn Trình quắc mắt lên đáp:
– Lão phu đã bảo nếu không làm cho hắn tỉnh lại thì cam nguyện đền mạng…
Đoàn Văn Trình cầm cành cây giơ lên rồi lại mỉm cười nói:
– Lão trọc này muốn thi gan đây. Hắn đànhh chịu một côn chứ không kêu van. Lão phu biết chắc trong lòng hắn còn tỉnh táo và biết hết. Hắn hy vọng chịu đựng mười côn chứ không lên tiếng, nhưng hắn có biết đâu đánh mạnh vào mông đít tất làm chấn động đến huyệt đan điền thì phép quy tức của hắn bị phá tan. Hắn có muốn tiếp tục trá tử cũng không được nữa.
Độc Cô Nhạn cau mày nói:
– Quả đúng thế thật! Tiền bối cho lão một bài học là phải. Tiền bối cứ đánh đi!
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Văn Trình hừ một tiếng, đánh mạnh một đòn vào mông bên tả Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng toàn thân chấn động, nhưng vẫn chưa lên tiếng.
Đoàn Văn Trình cười nói:
– Thằng trọc này gan thiệt!
Lão lại giơ cành cây lên đánh mạnh một đòn vào mông bên hữu Tứ Bất hòa thượng.
Tứ Bất hòa thượng vẫn không lên tiếng.
Đoàn Văn Trình hất râu lên nói:
– Thuật quy tức của tên trọc này khá đấy, không đánh mạnh không được… Lão đánh côn này mà hắn không lên tiếng thì lại đánh nữa,
Đoàn Văn Trình chưa dứt lời thì đã nghe đánh chát một tiếng. Cành cây lại đập vào mông bên tả Tứ Bất hòa thượng.
Côn này lão đánh thật nặng. Cắc một tiếng! Cành cây gẫy làm hai đoạn.
Đoàn Văn Trình nói quả đã không sai, Tứ Bất hòa thượng la lên một tiếng:
– Trời ơi!
Rồi tỉnh lại.
Đoàn Văn Trình tủm tỉm cười. Lão giơ tay lên một cái. Một đoạn cành cây khác đã rớt vào tay. Lão mỉm cười đưa mắt nhìn Độc Cô Nhạn hỏi:
– Sao?… Còn bảy côn có nên đánh nữa hay thôi?
Độc Cô Nhạn không nhịn được cũng bật cười nói:
– Đánh nữa hay không tùy ở nơi tiền bối, tại hạ không muốn can thiệp. Có điều nhà sư này bịp cả tại hạ thì gớm thật!

Tuy miệng chàng nói là không can thiệp, nhưng tay chàng vẫn nắm chặt chân tay Tứ Bất hòa thượng không cho nhúc nhích. Hiển nhiên chàng tán thành ý kiến của Thiên Nam Độc Thánh là đánh đủ mười côn.
Thiên Nam Độc Thánh cười ha hả nói:
– Thằng trọc này! Ngươi đã biết mùi chưa?
Chát một tiếng! Lại một côn giáng xuống.
Tứ Bất hòa thượng đau quá không nhịn được la thất thanh:
– Đoàn thí chủ! Tiểu tăng không dám nữa! Xin thí chủ nương tay cho.
Đoàn Văn Trình cười rộ không trả lời, lại vung tay đập xuống một côn.
Tứ Bất hòa thượng ngoác miệng ra la lên:
– Đoàn thí chủ! Đoàn đại thúc… Đoàn tổ tông… tha cho tiểu tăng… Độc Cô Nhạn! Ngươi câm miệng rồi hay sao mà không khuyên can Đoàn lão tiền bối cho ta một lời?
Đoàn Văn Trình không lý gì đến lời nhà sư kêu van, tiếp tục giáng xuống mỗi bên một côn cho đủ mười đòn mới dừng tay lại rồi đứng lên.
Độc Cô Nhạn cũng buông tay ra cười lạt nói:
– Hòa thượng! Cái đó là tự lão rước lấy vạ vào mình. Lão nên cam tâm mà đón lấy vận xui.
Chàng chưa dứt lời, bỗng thấy Thiên Nam Độc Thánh vươn tay nhanh như cắt chụp xuống cổ tay chàng.
Lần này Độc Cô Nhạn đã phòng bị trước. Chàng lạng mình né tránh. Đồng thời chàng phóng chưởng quét ngang. Một luồng chưởng lực ngũ sắc lấp loáng phóng ra bức bách Đoàn Văn Trình phải lùi xa bốn bước.
Tứ Bất hòa thượng hoảng hốt, lồm cồm bò dậy. Nhà sư nhe răng méo miệng la lên:
– Đoàn Văn Trình! Lão nhớ lấy câu chuyện hôm nay!
Đoàn Văn Trình cười lạt đáp:
– Ngươi cứ yên chí, lão phu nhớ dai lắm! Không quên đâu… Độc Cô Nhạn ngươi dám ra tay chống cự lão phu ư?
Độc Cô Nhạn cả cười đáp:
– Tại hạ đã không sợ chết thì còn sợ gì ai?
Thiên Nam Độc Thánh cau mày hỏi:
– Bây giờ lão phu phải làm thế nào ngươi mới chịu phép?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Trừ phi lão tiền bối nghe tại hạ một lời là hãy tạm đình việc tìm kiếm lệnh ái. Tiền bối không nên giúp kẻ dữ làm điều ác, đi phò tá

Thuần Vu thế gia đầu độc võ lâm…
Thiên Nam Độc Thánh quát lên:
– Ngươi đừng nói nữa! Lão phu không biết ái nữ lạc lõng nơi đâu chẳng nói làm chi. Bây giờ biết rồi phải đi kiếm ngay lập tức…
Độc Cô Nhạn cũng tức giận nói:
– Đã thế thì lão đừng hòng Độc Cô Nhạn này điều trị cố tật cho cô con gái nữa.
Chàng lại vung tay đánh ra. Đoàn Văn Trình cười rộ, vung song chưởng phản kích.
Phát chưởng này chẳng những mãnh liệt đến cực điểm mà trong lòng bàn tay lại vọt ra một làn mù đen mờ mịt cả một vùng nhằm chụp xuống đầu Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi. Chàng biết làm mù đen này là hơi độc. Chàng không dám trùng trình, phóng liền ba phát chưởng nhanh như chớp.
Trong ba phát này thì một phát là Ngũ Hành Thần Chưởng, còn hai phát là Huyền Băng Chưởng. Mục đích của chàng phóng chưởng ra là để xua tan làn mù đen hoặc chống đỡ không cho nó vào gần.
Ngờ đâu lúc chưởng lực hai bên chạm nhau, làn mù đem lại càng dày đặc và lan rộng đến mấy trượng, bao phủ Độc Cô Nhạn vào giữa.
Độc Cô Nhạn trong lòng xao xuyến. Nhưng lúc này bất luận chàng ứng biến cách nào để cự địch cũng đều chậm quá rồi. Mắt chàng tối sầm lại rồi mê đi.
Không hiểu Độc Cô Nhạn mê đi đã bao lâu. Nó phảng phất như cả một trăm năm mà lại tựa hồ mới trong khoảnh khắc. Chàng từ từ hồi tỉnh.
Lúc chàng giương mắt lên nhìn thì thấy mình hiện trong một khu rừng nhỏ có nước suối chảy róc rách. Vừng thái dương sắp lặn xuống non tây, trời đã vào lúc huỳnh hôn.
Độc Cô Nhạn chưa hoàn toàn tỉnh táo hẳn. Chàng cảm thấy trên trán mát lạnh liền gắng gượng chớp mắt mấy cái mới biết có người đang lấy nước suối nhỏ vào trán mình.
Sau chàng hoàn toàn tỉnh hẳn liền trở mình ngồi nhỏm dậy.
Lúc này chàng mới nhìn rõ hết mọi vật trước mắt mình, thì thấy mình nằm dựa vào chân vách núi trong hang. Gần đó Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Văn Trình cũng nằm dài. Hơi thở như sấm, dường như lão đang cơn ngủ say.
Điều khiến cho Độc Cô Nhạn kinh ngạc hơn là Tứ Bất hòa thượng đang lấy nước suối lạnh nhỏ lên trán cho mình. Nhà sư thấy chàng

tỉnh lại liền nhe răng cười nói:
– Độc Cô Nhạn! Thằng lỏi này tệ thật! Ngươi giúp lão quỷ sứ kia đánh bản hòa thượng một trận nên thân.
Thanh âm nhà sư nói rất lớn dường như chẳng sợ gì Đoàn Văn Trình nghe tiếng.
Độc Cô Nhạn không khỏi lấy làm kỳ hỏi:
– Dã hòa thượng! Lão nói… gì vậy?…
Chàng giơ tay ra trỏ về phía Đoàn Văn Trình hỏi:
– Dã hòa thượng không sợ lão đánh cho một chập nữa ư?
Tứ Bất hòa thượng lại nhe răng ra cười đáp:
– Ít ra là hắn còn ngủ một hai giờ nữa. Hắn mà tỉnh lại chúng ta đã đi xa ngoài trăm dặm. Chúng ta đi thôi!…
Nhà sư nói xong đứng dậy toan đi.
Độc Cô Nhạn cau mày hỏi:
– Khoan đã, dã hòa thượng hãy kể lại những chuyện vừa xảy ra rồi hãy đi.
Tứ Bất hòa thượng cười ha hả đáp:
– Chính là thứ Long Diên Hương mà lão đã cho bản hòa thượng. Lão quỷ này thế mà vận xui!
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Thế này mà bỏ đi thì dường như có điều không tiện. Lão…
Tứ Bất hòa thượng hòa thượng xua tay lia lịa gạt đi:
– ,Độc Cô Nhạn! Ngươi là một kẻ không hiểu thời vận. Lúc nên tàn độc lại không tàn độc, khi đáng từ bi lại chẳng từ bi. Tỷ như chuyện đêm qua, lão quỷ đánh ta thừa sống thiếu chết thì ngươi lại câm họng…
Dường như nhà sư thấy vụ đó chẳng tốt đẹp gì cho mình, nên nói dở chừng rồi dừng lại không nói nữa.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Đây là địa phương nào?
Tứ Bất hòa thượng đáp:
– Chỉ đi chừng năm mươi dặm nữa là đến núi Nhạn Đãng. Nếu bản hòa thượng không do đường nhỏ đuổi tới dùng Long Diên Hương khiến cho cả hai người mê đi thì chắc bây giờ ngươi đã bị lão quỷ giao trả về Thuần Vu thế gia rồi.
Độc Cô Nhạn trong lòng xiết nỗi vừa bi thương lại vừa vui mừng, vừa cảm kích lại vừa tức mình. Chàng bâng khuâng buông một tiếng thở dài nói:
– Dã hòa thượng! Tại hạ… thật là đến điên cái đầu vì lão.
Tứ Bất hòa thượng xoa xuýt chỗ mông bị đòn đau nói:

– Ngươi có đi hay không mặc kệ ngươi, còn bản hòa thượng nhất định đi đây. Có điều…
Nhà sư đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi tiếp:
– Có một tin tức rất trọng đại cần cho ngươi hay. Ngươi có biết quần hùng thiên hạ mở cuộc hội nghị bí mật trên núi Phục Ngưu sắp khai mạc rồi không?
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Dã hòa thượng đã được tin đó rồi hay sao?
Tứ Bất hòa thượng cười đáp:
– Chẳng những bản hòa thượng nghe được tin quần hùng thiên hạ mà thôi, lại còn biết cả tin Thuần Vu thế gia nữa. Theo lời đồn thì Thuần Vu đại phu nhân cầm đầu bọn người thần bí đến trước đó ba ngày. Theo lộ trình mà tình thì hiện giờ họ tới nơi rồi.
Độc Cô Nhạn nghe tin trọng đại này không khỏi sửng sốt. Chàng la lên một tiếng "Ái chà" rồi hỏi:
– Dã hòa thượng có biết quần hùng thiên hạ là những nhân vật nào không?
Tứ Bất hòa thượng ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:
– Cái đó khó nói lắm. Có điều chắc chắn là quá nửa anh hùng hào kiệt đã tới nơi rồi. Đại hội này ít ra đến hơn hai trăm người…
– Có thực thế không?…
Độc Cô Nhạn tưởng chừng như bị một khối đá nặng đề lên. Tấm lòng hiệp nghĩa sôi động. Chàng lập tức ra chiều quan thiết đến việc trọng đại này.
Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:
– Quần hùng mở đại hội bí mất có tin Thuần Vu thế gia cũng tới nơi không?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp:
– Hỏng bét là ở điểm này. Mục đích của cuộc họp chú trọng về chuyện đối phó với ngươi rồi mới đến bọn Thuần Vu thế gia. Tình thực mà nói thì bọn họ chưa phát giác ra Thuần Vu thế gia mưu đồ cuộc đổ máu rùng rợn trên chốn giang hồ.
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Thực là kiếp vận xui nên!
Tứ Bất hòa thượng trợn mắt lên hỏi:
– Ngươi không nghĩ gì đến vụ này ư?
Độc Cô Nhạn nghiến răng hỏi:
– Núi Phục Ngưu cách đây chừng bao xa?
Tứ Bất hòa thượng đáp:
– Vào khoảng hai ngàn dặm.

Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Muốn tới đó phải đi mất bao nhiêu ngày?
Tứ Bất hòa thượng nhíu cặp lông mày đáp:
– Nếu đi suốt đêm ngày thì phải mất từ ba tới bốn bữa… Có điều…
Độc Cô Nhạn xua tay gạt đi:
– Dã hòa thượng bất tất phải nói thêm nữa. Tại hạ bị trúng phải Hắc Phúc Cổ của Đoàn Văn Trình, nếu lão không chữa cho thì nhiều lắm là ba ngày đã chết rồi.
– Úi chao!
Tứ Bất hòa thượng nhảy lên nói:
– Trên mình lão tất có thuốc giải…
Lão nói xong muốn xục tìm trong người Đoàn Văn Trình.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười nói:
– Lão bất tất tìm kiếm chi vô ích. Tại hạ đã nói Hắc Phúc Cổ cần phải do chính lão dùng Độc Công hút ra chứ không có thuốc nào giải được. Dù có chăng nữa, dã hòa thượng cũng không thể nhận biết.
Tứ Bất hòa thượng nghe chàng nói vậy, liền trầm mặc không biết làm thế nào.
Lời Độc Cô Nhạn quả đã không lầm.
Đoàn Văn Trình mang ngoại hiệu Nam Thiên Độc Thánh, trong người lão mang nhiều thứ thuốc độc.
Tứ Bất hòa thượng cũng Độc Cô Nhạn đều là người ngoài thì sao phân biệt thuốc nào là thuốc giải Hắc Phúc Cổ được?
Độc Cô Nhạn vận khí điều tức một hồi vẫn thấy phủ tạng điều hòa, khí huyết lưu thông thư thái. Chàng liền đứng lên hỏi:
– Có thuốc gì giải được Long Diên Hương không?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp:
– Dù có thuốc giải thì bản hòa thượng cũng chẳng tội gì phóng hỏa đốt cháy mình.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Làm thế nào khiến cho lão tỉnh lại mau được?
Tứ Bất hòa thượng vò đầu đáp:
– Dìm lão xuống nước thì chỉ chứng uống cạn chén trà nóng là lão tỉnh lại…
Nhà sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Nhưng để cho bản hòa thượng đi xa đã rồi có làm gì hãy làm. Không thì…
Độc Cô Nhạn lắc đầu cười nói:
– Không phải tại hạ làm cho lão tỉnh lại để giải độc cho mình đâu. Nhưng bỏ lão xuống khe nước rồi chúng ta tức khắc chạy ngay…

Tứ Bất hòa thượng nhe răng méo miệng hỏi:
– Ngươi định làm như thế là có ý gì?
Độc Cô Nhạn nghiêm trang đáp:
– Tuy lão là Thiên Nam Độc Thánh, nhưng lúc này lão chẳng khác chi người thường. Đừng nói lão gặp người hung dữ, mà ngay loài dã thú xuất hiện cũng đủ ăn thịt lão rồi. Chúng ta chẳng thể bỏ mặc lão được.
Tứ Bất hòa thượng hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Vậy chất độc trong mình ngươi thì sao?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Chết sống là do số mạng, phú quý dầu sao tại bởi lòng trời!
– Được rồi! Bản hòa thượng cũng chiều lòng ngươi.
Đoạn không ngần ngừ gì nữa, cầm hai chân Thiên Nam Độc Thánh nhấc lên bỏ xuống khe nước.
May chỗ khe nước này rất nông, nên Thiên Nam Độc Thánh không bị chết ngộp.
Tứ Bất hòa thượng bỏ Thiên Nam Độc Thánh xuống khe suối rồi liền lập tức co giò chạy tuốt.
Độc Cô Nhạn cũng sợ Thiên Nam Độc Thánh hồi tỉnh, lão sẽ làm cho mình phải phiền não. Chàng liền chạy theo sau Tứ Bất hòa thượng.
Hai người thi triển khinh công đến tột độ lao đi thật mau.
Chỉ trong chớp mắt, hai người đã chạy ra khỏi hang núi.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 52
NÚI PHỤC NGƯU CẢI DẠNG DÒ LA

Tứ Bất hòa thượng dừng bước lại hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Bản hòa thượng rất phục ngươi, nhưng thọ mạng còn có ba ngày…
Độc Cô Nhạn dõng dạc ngắt lời:
– Thời gian ba ngày cũng đủ rồi!
Chàng đảo mắt nhìn quanh, lại nói tiếp:
– Có điều tại hạ không thể đi theo dã hòa thượng được, vì cần tận dụng ba ngày này.
Tứ Bất hòa thượng buồn rầu hỏi lại:
– Ngươi còn tính chuyện gì khác nữa hay sao?

Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Không có đâu! Tại hạ muốn lợi dùng khoảng thời gian ba ngày để chạy hơn hai ngàn dặm đường tới núi Phục Ngưu là chỗ quần hùng thiên hạ tụ tập đặng cảnh cáo họ về việc Thuần Vu thế gia. Đồng thời để nói trắng cho họ hay thái độ cùng lập trường của Độc Cô Nhạn này…
Tứ Bất hòa thượng nhăn nhó cười nói:
– Tráng chí của ngươi thật là đáng khen!… Bản hòa thượng vẫn còn tiếc cho ba ngày thọ mạng của ngươi.
Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Thực ra bây giờ có cách phóng tin ra đêm nay là sáng mai tới nơi…
Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ hỏi:
– Biện pháp gì vậy?
Tứ Bất hòa thượng nở một nụ cười thần bí đáp:
– Ngươi hãy đi theo ta rồi ta nói cho mà hay…
Nhà sư dứt lời liền chạy trước về phía khu rừng thưa.
Độc Cô Nhạn trong lòng ngờ vực, chàng ngần ngừ một lúc rồi cũng chạy theo Tứ Bất hòa thượng vào rừng.
Thực ra chàng không chạy vào rừng cũng hiểu vụ này là thế nào rồi.
Nguyên trong rừng có một hồi tiếng chim nổi lên.
Độc Cô Nhạn cả mừng gọi:
– Lão Bạch Mao!
Đồng thời một ý niệm bi thương cũng đến xâm chiếm tâm hồn chàng, khiến chàng cơ hồ trào lệ.
Quả nhiên Độc Cô Nhạn trông thấy con Lão Bạch Mao đang đứng chờ ở trong rừng. Trên cổ nó buộc một sợi dây cột vô một cành cây.
Nó vừa ngó thấy Độc Cô Nhạn lập tức ngẩng đầu vỗ cánh kêu lên từng tràng dài không ngớt.
Độc Cô Nhạn chẳng những trong lòng còn có ý thê thảm mà chàng còn có ý thẹn thùa nữa.
Nguyên con chim này là con vật của Đoàn Hiểu Vân, mà từ ngày chàng trốn khỏi Thuần Vu thế gia đến nay bỗng nhiên gặp lại nó.
Tứ Bất hòa thượng tủm tỉm cười nói:
– Bữa nay chú chim luẩn quẩn với mình mà chú chịu để mình cột vào cây thì thật là duyên cớ không phải tầm thường.
Độc Cô Nhạn thở dài hỏi:
– Dã hòa thượng có biết con chim này của ai không?
Tứ Bất hòa thượng nở một nụ cười thần bí đáp:
– Chẳng những bản hòa thượng đã biết chủ nhân con chim này là ai,

mà còn biết cả người cùng chủ nhân nó đồng thời du dương ở trên không…
Tứ Bất hòa thượng nhìn quanh rồi nói tiếp:
– Hiện giờ bản hòa thượng đối với ngươi đồng thời nếm phong vị đi mây về gió xem thế nào, nghĩa là cưỡi nó bay đến núi Phục Ngưu, ngươi thử tính xem như vậy có được không?
Độc Cô Nhạn vẻ mặt nghiêm trọng, người trơ như tượng đá… Bỗng chàng vỗ nhè nhẹ vào cổ con Lão Bạch Mao, âu yếm hỏi:
– Lão Bạch Mao! Ngươi còn nhận được ta không?
Lão Bạch Mao bật lên một tiếng líu lo tựa hồ để trả lời Độc Cô Nhạn. Đồng thời nó tựa đầu vào vai chàng ra chiều thân mật.
Tứ Bất hòa thượng nhe răng cười nói:
– Được rồi!…
Độc Cô Nhạn thở dài hỏi:
– Ngươi có nhớ chủ nhân ngươi không?
Lão Bạch Mao gật đầu luôn mấy cái. Cặp mắt nó giương lên tròn xoe ra điều bi thảm.
Độc Cô Nhạn xiết bao cảm động, vỗ về nói:
– Ngươi cứ yên lòng. Nếu ta còn sống thì nhất định sẽ cứu chủ ngươi ra.
Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Nhưng hiện giờ ta còn có việc gấp phải đi ngay. Ngươi có thể chở ta đi núi Phục Ngưu một chuyến không?
Lão Bạch Mao gật đầu kêu lên mấy tiếng líu lo.
Độc Cô Nhạn buông tiếng thở dài cởi dây buộc cổ con chim ra. Chàng ngồi lên khoảng giữa cổ và xương sống nó.
Lão Bạch Mao kêu lên một tiếng vỗ cánh toan bay đi.
Tứ Bất hòa thượng vội la lên:
– Khoan đã! Chờ bản hòa thượng một chút.
Rồi lão cũng nhảy lên theo.
Độc Cô Nhạn vỗ lưng con chim nói:
– Lão Bạch Mao! Ngươi chịu khó một chút. Vị hòa thượng này tuy không phải người tốt, nhưng y đã phát thệ đi cứu chủ nhân của ngươi. Nếu…
Chàng thở dài một tiếng nói tiếp:
– Nếu vạn nhất xảy ra chuyện bất hạnh thì nhà sư này sẽ giúp ngươi…
Lão Bạch Mao dường như hiểu tiếng người. Nó quay đầu lại nhìn Tứ Bất hòa thượng hòa thượng, lại gáy líu lo một tiếng rồi vỗ cánh vọt lên mây bay đi.

Con Lão Bạch Mao bay rất nhanh, chỉ mất chừng ba giờ, nó đã vượt qua từng mây hạ mình xuống một sườn núi.
Tứ Bất hòa thượng lấy làm kỳ. Lão ngó chung quanh rồi hỏi:
– Đây là địa phương nào? Con chim này mệt rồi xuống nghỉ hay là đã tới nơi?
Độc Cô Nhạn tuy đã cưỡi Lão Bạch Mao một lần, nhưng chàng cũng không khỏi lấy làm lạ, vỗ đầu nó cất tiếng hỏi:
– Đến núi Phục Ngưu chưa?
Con Lão Bạch Mao gật đầu luôn mấy cái nhưng nó không lên tiếng.
Độc Cô Nhạn tuy chưa hết ngạc nhiên, song chàng rất tin con Lão Bạch Mao. Chàng bước xuống ghé miệng bên cổ nó khẽ nói:
– Ngươi hãy cứ bay đi! Khi nào cần đến chúng ta sẽ có cách kiếm ngươi…
Lão Bạch Mao gật đầu mà vẫn không kêu. Nó vỗ cánh vọt lên không bay đi.
Độc Cô Nhạn khẽ nói:
– Lão Bạch Mao là một thần điêu cổ kim hiếm có. Vừa rồi sở dĩ nó không lên tiếng, chắc là nó đã phát giác ra trong núi có nhiều người. Tức thị quần hùng đã đến đây đông lắm.
Chàng đảo mắt nhìn quanh, gượng cười ngập ngừng nói:
– Có điều chúng ta…
Tứ Bất hòa thượng vò đầu bứt tai nói:
– Quần hùng thiên hạ lấy việc đối phó với Độc Cô Nhạn làm trọng yếu hơn hết. Giả tỷ họ phát giác ra người thì e rằng sẽ xảy ra một cuộc đại chiến ngay tức khắc.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Tại hạ giữ thái độ hòa bình để nói chuyện với họ xem thế nào?
Tứ Bất hòa thượng xua tay đáp:
– Vô ích! Nguyên ở trên núi Nhật Nguyệt, ngươi đã giết chín mươi ba tay cao thủ, nếu ngươi không có đường lối giải thích thì chẳng đời nào họ chịu buông tha…
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi nói:
– Ngoài cách đó còn có biện pháp khác.
Tứ Bất hòa thượng vội hỏi:
– Biện pháp gì?
Độc Cô Nhạn cởi cái bọc trên lưng ra rồi tủm tỉm cười đáp:
– Bây giờ phải thay đổi bộ mặt. Nguyên trong bọc có mặt nạ cùng quần áo…
Tứ Bất hòa thượng vỗ tay và cười nói:
– A di đà phật! Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu!

Lão lại vò đầu hỏi:
– Ngươi định giả làm người nào?
Độc Cô Nhạn không trả lời. Chàng lấy áo mặc vào mình.
Tứ Bất hòa thượng lẳng lặng đứng bên coi. Lão chờ Độc Cô Nhạn mặc áo xong rồi ngạc nhiên hỏi:
– Ái chà!… Ngươi định làm lão nhân gia ư?
Độc Cô Nhạn động tâm đột nhiên xoay lại nắm tay Tứ Bất hòa thượng hỏi:
– Lão nhân gia là ai? Chắc lão cũng nhận biết rồi.
Tứ Bất hòa thượng giương mày trợn mắt lên đáp:
– Y là… trời ơi! Ngươi đừng làm thế có hơn không?
Rồi lão cảm khái thở dài nói:
– Bây giờ ta có tố cáo với ngươi cũng chẳng quan hệ gì. Lão chính là gia gia tại hạ. Tại hạ là cháu ruột lão.
Độc Cô Nhạn buông tay ra, "ồ" lên một tiếng rồi hỏi:
– Lão nói rõ hơn một chút được không?
Tứ Bất hòa thượng nhăn mặt nói:
– Lão nhân gia sinh được một trai một gái, người con gái gả cho người Thuần Vu thế gia. Mụ là ai đại khái ngươi cũng biết rồi.
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng, chàng thúc giục:
– Lão nói tiếp đi!
Tứ Bất hòa thượng thở dài nói:
– Người con trai là gia gia bản hòa thượng. Từ thuở bé gia gia không chịu chăm lo việc nhà. Từ ngày người lấy vợ, lại càng chểnh mảng hơn…Người đem mẫu thân bản hòa thượng trốn đi…
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Lão gia trốn đi ư?… Còn dã hòa thượng thì sao?
Tứ Bất hòa thượng nhăn nhó cười nói:
– Khi ấy bản hòa thượng còn nhỏ, chỉ nhớ rằng tổ phụ mắng chửi cả một tháng trời. Nhưng bản hòa thượng…
Lão hòa thượng vò đầu bứt tai nói:
– Bản hòa thượng cũng chẳng hay ho gì! Trộm gà, trộm chó, càng lớn càng mất nết…
Độc Cô Nhạn cười hỏi:
– Chắc dã hòa thượng bị lão nhân gia bắt được?
Tứ Bất hòa thượng nhăn nhó cười nói:
– Đúng lắm! Sau ta đi quy y đầu Phật làm hòa thượng. Từ đó mới khá hơn những ngày còn nhỏ một chút. Có điều ta không sửa đổi hoàn toàn được nết hư…
Độc Cô Nhạn trầm giọng hỏi:

– Dã hòa thượng có nghe được tin gì về song thân không?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu đáp:
– Không có! Bản hòa thượng không muốn đi theo song thân là người trần tục.
Trong lúc Độc Cô Nhạn cùng Tứ Bất hòa thượng đang nói chuyện bỗng nghe có tiếng chân người lật đật đi tới.
Độc Cô Nhạn kéo áo Tứ Bất hòa thượng khẽ nói:
– Có người phát giác ra chúng ta rồi đó!
Hai người liền lạng minh đi ẩn vào trong đống loạn thạch.
Chẳng bao lâu, bỗng thấy mấy bóng đen lập lờ đến nơi. Cứ coi bộ pháp cũng đủ biết những người này bản lĩnh không phải tầm thường, đáng được kể vào hạng nhất, nhì trong các môn phái lớn. Song đối với Độc Cô Nhạn thì bọn này chàng vẫn chưa coi vào đâu.
Khi mấy người đến gần chàng mới nhìn rõ là hai nhà sư và hai đạo sỹ. Trong hai nhà sư thì một người đã già lắm, trạc tuổi ngoại bảy mươi, còn một người nữa vào hàng đứng tuổi. Vừa trông đã hiểu ngay là nhà sư trẻ này còn ở dưới lão già một bậc.
Hai đạo nhân kia cũng tương tự. Một người râu tóc bạc phơ trạc tuổi bảy chục trở lên, còn người kia mới chỉ loáng thóang có mấy sợi râu vàng, coi bộ là hai thấy trò.
Bốn người đi vành ngoài một vòng chứ không xuất hiện.
Nhà sư già niệm phật hiệu rồi nói:
– Lạ thiệt! Lạ thiệt!… Lão tăng nghe rõ có tiếng người nói chuyện mà tại sao gần tới nơi lại chẳng thấy động tĩnh chi hết?
Độc Cô Nhạn ẩn mình trong đống loạn thạch, suýt nữa không nhịn được bật lên tiếng cười.
Hai tăng hai đạo bước nhanh tới nơi, nói chuyện lớn tiếng hơn để lộ hành tung của mình. Giả tỷ có người của Thuần Vu thế gia thì bốn người này liền bị hại ngay. Vì thế mà có thể biết rằng họ ít khi len lỏi vào chốn giang hồ.
Đạo nhân râu bạc miệng niệm “Vô Lượng Thọ Phật” rồi nói:
– Phải đó! Kể về bản lãnh của lão thiền sư cùng bần đạo thì những người nói chuyện vừa rồi khó lòng thoát khỏi phạm vi sục tìm của mình, Vậy mà sao bây giờ không thấy tông tích họ đâu nữa?
Giọng nói của lão đạo đầy vẻ nghi ngờ,
Nhà sư đứng tuổi ra chiều kinh hãi. Y đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi quay lại ngập ngừng nói với nhà sư già:
– Bẩm sư phụ! Cứ tình hình này mà coi thì chắc đây là… Độc Cô Nhạn hoặc bọn người Thuần Vu thế gia đã đến! Ngoài ra chẳng có ai lại thân pháp mau lẹ qua được tai mắt mình.

Lão tăng và lão đạo nghe nhà sư đứng tuổi nói như vậy thì giật mình biến sắc. Cả hai vị không bảo nhau mà cùng thò tay về phía sau vai rút trường kiếm ra, tưởng chừng chuẩn bị một cuộc đại chiến.
Đạo nhân có mấy sợi râu vàng cũng nhìn lão đạo râu bạc hốt hoảng nói:
– Sư phụ! Liệu có cần phóng tin báo động để thông tri…
Lão đạo râu bạc xua tay khẽ nói:
– Đừng có hoang mang!… Tông tích kẻ địch chưa xuất hiện mình không nên hốt hoảng báo động. Nếu đây chỉ là một sự kinh sợ hão huyền thì khó lòng tránh khỏi quần hùng thiên hạ cười chê bọn mình là khiếp nhược…
Lão đạo nói xong đưa mắt chăm chú nhìn thẳng vào mặt lão tăng.
Nhà sư già tâm thần hồi hộp, không có chủ định gì, liền nói hòa theo:
– Đúng đúng!… Chúng ta hãy sục tìm lúc nữa rồi sẽ tính.
Lão tăng nói xong lấy trong tay áo ra một trái hỏa cầu chế bằng lưu hoàng chuyên đưa tin báo cấp tốc, cặp quả cầu vào khe ngón tay, tủm tỉm cười nói:
– Nếu là Độc Cô Nhạn hay bọn Thuần Vu thế gia mà chúng ta phóng phi đạn báo hiệu cáo cấp thì chỉ trong nháy mắt là bao nhiêu tay diệu thủ lục tục đến ngay…
Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn Tứ Bất hòa thượng cười nói:
– Bây giờ chúng ta bất tất phải ẩn nấp làm chi nữa…
Chàng nói xong lượm một hòn đá liệng ra.
Hòn đá đụng vào cành cây ở ngoài ba trượng phát ra một tiếng “cạch”, hai tăng hai đạo nghe tiếng cả kinh, đều chống kiếm nhảy xổ lại đồng thanh quát hỏi:
– Ai đó…
Tiếng quát run run chẳng những tỏ ra bất lực, mà còn lộ vẻ khủng khiếp nữa.
Dĩ nhiên trên cành cây đó không có người, bốn người nhảy lại chẳng thấy chi hết.
Giữa lúc bốn người còn đang kinh hãi thì trên vai lão tăng lão đạo bỗng nghe tiếng vỗ nhẹ một cái.
Hai lão hoảng hồn xoay mình vung kiếm toan chém tới.
Thật là kỳ dị! Nếu không phải là ma quỷ thì phải là một tay cao thủ tuyệt đỉnh trên đời.
Hai người vừa vung trường kiếm lên thì thấy huyệt Kiên Tỉnh tê nhức. Thanh bảo kiếm đưa lên nửa vời rồi không chém xuống mà cũng không thu về được vì hai lão đã bị điểm huyệt.
Nhà sư và đạo sỹ đứng tuổi dường như chưa thấy trường hợp này

bao giờ, nên càng kinh hãi hơn, đứng thộn mặt ra. Miệng há hốc mà không nói nên lời. Người không nhúc nhích.
Lão tăng và lão đạo bị điểm huyệt, tuy đứng ngay đơ như xác chết, không chuyển động được, nhưng thần trí chưa mất. Họ còn trông thấy và nghe rõ nên trong lòng đã bớt phần kinh hãi. Họ đã nhìn rõ hai người xuất hiện là một lão già đầu tóc bạc phơ và một nhà sư thậm thượt, liền tự nhủ:
– Độc Cô Nhạn là chàng thanh niên hai chục tuổi. Bọn người Thuần Vu thế gia hết thảy đều mặc áo xanh che mặt. Cứ coi bộ mặt hai người này cũng biết họ không có liên quan gì với Độc Cô Nhạn cùng Thuần Vu thế gia.
Hai lão tăng đạo đang ngẫm nghĩ thì thấy lão già râu tóc bạc phơ cười khà khà, khẽ vung ngón tay ra. Hai luồng chỉ phong vọt tới giải khai huyệt đạo cho lão tăng và lão đạo.
Hai lão thở phào một cái rồi đưa mắt nhìn nhau ra vẻ nghi ngờ. Đồng thời tra thanh trường kiếm đang cầm trong tay vào vỏ. Trong lòng hai lão đều yên chí đối phương muốn gia hại mình thì đã không giải khai huyệt đạo. Huống chi võ công của đối phương ghê gớm như vậy thì thanh trường kiếm trong tay mình đối với họ chẳng khác gì một cành mục vô dụng.
Lão đạo bất giác niệm "Vô Lượng Thọ Phật" rồi hỏi:
– Bần đạo là Nhất Hư ở Côn Luân, xin hai vị cho biết tôn tính đại danh…
Lão già râu tóc bạc phơ vẻ mặt lầm lỳ, hắng giọng một tiếng rồi hỏi lại:
– Phái Côn Luân có một vị đạo hiệu là Thanh Nhất đạo trưởng chắc cũng đồng môn với các hạ?
Nhất Hư đạo trưởng hơi đỏ mặt lên ấp úng đáp:
– Y là… tệ sư đệ. Đáng tiếc hành vi của y… có điều lầm lỗi nên đã bị trục xuất khỏi môn phái rồi.
Lão già râu bạc lạnh lùng nói:
– Như thế là phải…
Lão quay sang nhà sư già hỏi:
– Phải chăng đại sư phó là một vị cao tăng phái Nga Mi?
Lão hòa thượng hay tay chắp trước ngực đáp:
– Bần tăng là Thiên Đạo ở chùa Thiếu Lâm. Thí chủ là…
Lão già râu bạc gật đầu cười đáp:
– Lão phu là Lâm Thiên Lôi. Còn vị này là Tứ Bất đại sư…
Nhất Hư đạo trưởng cùng Thiên Đạo thiền sư nghe nói đều giật mình kinh ngạc hỏi lại:

– Phải chăng… thí chủ là Âm Thánh Lâm lão gia?… Hồi ở núi Bắc Mang, có phải thí chủ đã viện trợ cho chưởng môn các phái lớn thoát hiểm không?
Lâm Thiên Lôi vuốt râu cười đáp:
– Lão phu chính là Lâm Thiên Lôi. Còn hai chữ Âm Thánh chẳng qua là ngoại hiệu mà các bạn võ lâm đã quá khen mà gắn cho, lão phu rất lấy làm hổ thẹn…
Nhất Hư đạo trưởng ngập ngừng hỏi:
– Nhưng… bần đạo nghe đồn Lâm thí chủ đã…
Lâm Thiên Lôi bật lên tiếng cười ngắt lời:
– Người ta đồn lão phu chết rồi. Có đúng thế không?
Thiên Đạo thiền sư cũng nói theo:
– Bần tăng cũng nghe… người ta đề cập…
Lâm Thiên Lôi hơi lộ vẻ giận dữ hỏi ngay:
– Hai vị trước kia đã từng gặp lão phu, mà bây giờ lão phu rõ ràng đứng trước hai vị, chẳng lẽ còn giả được hay sao?
Nhất Hư đạo trưởng cùng Thiên Đạo thiền sư ngơ ngác nhìn nhau.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 53
GẶP CỐ NHÂN TUỆ PHÀM NGỜ VỰC

Lão tăng và lão đạo ngậm ngừng một lúc rồi nói:
– Lâm lão hiệp sỹ dạy quá lời. Lời đồn trên giang hồ thường không đúng sự thực… Nguyên về bản lãnh Lâm lão hiệp sỹ cũng chưa ai có thể mạo xưng được.
Lâm Thiên Lôi cười khanh khách nói:
– Tứ Bất đại sư đây từng quen bôn tẩu giang hồ, giao lưu rất rộng chắc hai vị nhận biết y?
Nhất Hư đạo trưởng cùng Thiên Đạo thiền sư ra chiều bẽn lẽn đáp:
– Nói ra lại mắc cỡ, bọn bần tăng và bần đạo quanh năm ở chùa tu luyện, ít khi qua lại giang hồ, nên những vị lừng danh võ lâm hiện nay không được biết mấy. Có điều pháp hiệu thiền sư đây nghe rất đặc biệt.
Tứ Bất hòa thượng nhe răng cười đáp:
– Bản hòa thượng sở dĩ dùng pháp hiệu Tứ Bất vì một là “bất tụng kinh”, hai là “bất lễ Phật” ba là “bất giới tửu”, bốn là “bất giới luân” (cữ

ăn mặn). Sự thực mà nói thì chỉ có thể liệt vào hàng dã hòa thượng.
Nhất Hư cùng Thiên Đạo cúi đầu thi lễ nói:
– Rượu thịt chẳng qua chui vào lòng dạ còn đức Phật ngồi trên đầu. Đại sư tu hành đến bậc cao thâm, tự nhiên không cần câu nệ những quy củ thông thường. Bọn bần tăng muôn phần không kịp một.
Tứ Bất hòa thượng nghe hai lão tâng bốc mình thì trong lòng khoan khoái vô cùng, lão đưa tay lên xoa cái đầu trọc rồi cười nói:
– Bản hòa thượng rất lấy làm hổ thẹn…
Lão đảo mắt nhìn đối phương rồi hỏi tiếp:
– Sao bốn vị không ở lại Côn Luân và Thiếu Lâm để tiếp tục công cuộc thanh tu mà còn đến núi Phục Ngưu làm chi?
Lão tăng và lão đạo bị Tứ Bất hòa thượng hỏi câu này không khỏi sửng sốt. Thiên Đạo thiền sư ở chùa Thiếu Lâm từ từ cất tiếng hỏi:
– Đại sư phụ qua lại giang hồ lâu ngày. Vậy người có biết việc Độc Cô Nhạn đã giết chín mươi ba tay cao thủ ở núi Nhật Nguyệt không?
Tứ Bất hòa thượng đưa mắt nhìn Lâm Thiên Lôi, nhe răng cười hỏi:
– Hai vị nói thế thì ra quần hùng đến núi Phục Ngưu hội họp là để tính kế diệt trừ thằng lỏi đó phải không?
Thiên Đạo thiền sư niệm Phật hiệu rồi đáp:
– Ngoài việc đó ra còn vụ Thuần Vu thế gia đã làm chấn động giang hồ một trăm năm trước đây. Nhà này sau lâm vào tình cảnh suy vi bây giờ lại ngóc đầu dậy. Mục đích của họ là để báo thù cho ông cha đời trước và cũng có ý tranh quyền bá chủ võ lâm.
Lão tăng dứt lời lại quay sang nhìn Lâm Thiên Lôi nói:
– Khi ở núi Bắc Mang nếu những chưởng môn của các phái lớn không được Lâm lão hiệp sỹ viện trợ cho thì e rằng cũng bị bọn người nha Thuần Vu thế gia cướp đi rồi.
Tứ Bất hòa thượng thè lưỡi ra hỏi:
– Bọn chúng lợi hại đến thế kia ư?
Thiên Đạo thiền sư thở dài đáp:
– Tình hình nghiêm trọng không phải chỉ có thế. Trong các môn phái lớn còn có những hạng đệ tử bất tiếu quy đầu Thuần Vu thế gia gây loạn võ lâm. Vì thế mà anh hùng hiệp sĩ trong thiên hạ mới mở cuộc hội họp bí mật trên núi Phục Ngưu… Chắc hai vị cũng là người đồng hội đồng thuyền nên đến đây giúp sức phải không?
Tứ Bất hòa thượng lộ vẻ kỳ quái lắc đầu cười đáp:
– Không phải đâu. Bản hòa thượng cùng Lâm lão thí chủ đi du sơn ngoạn thủy ngẫu nhiên qua đây mà thôi.
Nhất Hư đạo trưởng cùng Thiên Đạo thiền sư đưa mắt nhìn nhau rồi song song thi lễ hỏi:

– Hai vị đều là bậc thánh võ lâm. Chẳng lẽ thấy người đồng đạo gặp trường kiếp nạn, sinh linh đồ thán mà điềm nhiên tọa thị được ư? Giọng nói ra chiều tha thiết mong được hai người tham dự hội nghị.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu lắc cổ đáp:
– Bọn lão phu tuy cũng có ý muốn tham dự đại hội nhưng không nhận được thiệp mời của người chủ trương nên không tiện đường đột tham gia…
Thiên Đạo thiền sư vội thi lễ nói:
– Té ra vì thế mà đại sư phụ quở trách. Nhưng nghe tin…
Nhà sư muốn nói nghe tin Âm Thánh Lâm Thiên Lôi chết rồi. Còn Tứ Bất hòa thượng lại không phải là nhân vật nổi danh trong võ lâm họ cũng chẳng biết ở đâu mà phát thiệp. Nhưng lão chưa thốt ra lời thì cảm thấy nói như vậy không tiện nên ấp úng một hồi không biết nói gì nữa.
Lâm Thiên Lôi tủm tỉm quay lại nhìn Tứ Bất hòa thượng gắt lên:
– Đã đến đây thì còn nói lắm làm chi?
Thiên Đạo thiền sư cả mừng hỏi:
– Nói vậy thì ra Lâm lão hiệp sĩ đã ưng thuận rồi chăng?
Lâm Thiên Lôi tủm tỉm cười hỏi lại:
– Không hiểu cuộc đại hội này do vị nào chủ trương?
Thiên Đạo thiền sư chắp tay đáp:
– Cuộc đại hội này do ân sư đời trước tệ phái là Tuệ Phàm thiền sư chủ trương…
Tứ Bất hòa thượng ngạc nhiên hỏi:
– Tuệ Phàm lão thiền sư là chưởng môn sư phụ của quý phái ngày nay. Người thoái vị đã ba bốn chục năm sao còn trở lại giang hồ?
Thiên Đạo thiền sư thở dài đáp:
– Võ lâm gặp hồi kiếp nạn, chưởng môn tệ phái phải thống lãnh đệ tử ba đời phải đến thiền viện ân sư quỳ lạy ba ngày ba đêm ân sư mới chịu đứng ra.
Lâm Thiên Lôi cũng cười nói theo:
– Tuệ Phàm lão thiền sư là một vị cao tăng cửa Phật, người rất tinh thông về những môn học của đức Đạt Ma để lại, nhưng đối với những âm tà thần công của Thuần Vu thế gia dường như còn có chỗ chưa theo kịp…
Thiên Đạo thiền sư gật đầu:
– Ân sư cũng đã nghĩ đến điều đó. Người chỉ lo không thắng được họ thì khiến cho kiếp vận võ lâm càng thêm phần trầm trọng. Vì thế phải chia hành động ra làm hai đoạn…
Lâm Thiên Lôi vội hỏi:

– Hai giai đoạn đó như thế nào?
Thiên Đạo thiền sư đáp:
– Giai đoạn thứ nhất, ân sư mời những cao nhân hiệp đạo quy ẩn từ lâu đều ra giúp đỡ…
Lâm Thiên Lôi gật đầu mỉm cười nói:
– Lệnh sư là một nhân vật cao cả, người chỉ hô một tiếng là khắp thiên hạ răm rắp nghe theo, có điều theo chỗ lão phu biết Âm tà thần công của Thuần Vu thế gia bá đạo và tàn độc vô cùng. Dù có mời cả mấy vị võ lâm nổi tiếng trên chốn giang hồ hiện nay lão phu e rằng chưa phải đối thủ của bọn Thuần Vu thế gia.
Thiên Đạo thiền sư chắp tay nói:
– Đúng thế! Vì vậy mà ân sư đã dự định thêm giai đoạn thứ hai. Đó là nguyên nhân mở cuộc đại hội bí mật trên núi Phục Ngưu.
Lão tăng đưa mắt nhìn Nhất Hư đạo trưởng rồi hạ thấp giọng nói tiếp:
– Ân sư là Tuệ Phàm tuy ưng chịu hạ sơn, nhưng người cũng tự biết chưa chác đã đủ lực lượng để trừ diệt Độc Cô Nhạn và bình trị Thuần Vu thế gia, nên có ý khẩn cầu tổ sư của bần tăng xuống núi…
Tứ Bất hòa thượng “ồ” một tiếng rồi hỏi:
– Phải chăng là Ngộ Quả lão thiền sư… Lão nhân gia hãy còn tại thế ư?
Thiên Đạo thiền sư niệm phật hiệu chắp tay nghiêm trang đáp:
– Tổ sư bần tăng đã tới một trăm năm chục tuổi, nhưng tinh thần hãy còn tráng kiện, công lực thông huyền. Lão nhân gia là vị cao tăng bậc nhất chùa Thiếu Lâm từ trước đến nay. Chỉ cầu sao được người chịu hạ sơn thì bất luận việc gì cũng giải quyết dễ như trở bàn tay.
Lâm Thiên Lôi tỏ vẻ hững hờ tủm tỉm hỏi:
– Giả tỷ Ngộ Quả lão thiền sư ưng chịu hạ sơn mà vẫn không diệt được bọn Thuần Vu thế gia thì làm thế nào?
Thiên Đạo thiền sư dường như không ngờ Lâm Thiên Lôi hỏi đến câu này, lão sửng sốt đáp:
– Nếu tệ tổ sư đã hạ sơn mà không thắng được Thuần Vu thế gia thì là thiên mệnh muốn cho võ lâm phải chịu một trường kiếp nạn.
Lâm Thiên Lôi gật đầu cười mát hỏi:
– Vậy lệnh tổ sư có chịu hạ sơn không?
Thiên Đạo thiền sư khẽ thở dài đáp:
– Tệ sư tổ thoái vị tiềm tu đã bẩy tám chục năm, đâu có phải chuyện cầu được dễ dàng.
Lâm Thiên Lôi trầm ngâm một chút rồi nói:
– Lão phu có ý muốn được gặp Tuệ Phàm thiền sư trong cuộc đại

hội này, không hiểu hai vị có chịu dẫn kiến chăng?
Thiên Đạo thiền sư vội đáp:
– Dĩ nhiên bần tăng rất hoan nghênh. Vậy bần tăng xin dẫn đường cho hai vị vào.
Nhà sư nói xong cùng Nhất Hư đạo trưởng và cả hai tên tăng, đạo trung niên cất bước đi trước. Lâm Thiên Lôi cùng Tứ Bất hòa thượng liền song song theo bọn họ.
Nguyên chỗ này là chân núi Phục Ngưu, từ chân lên đến đỉnh có đến hơn mười dặm đường.
Dọc đường từ chân lên đến đỉnh núi cứ năm bộ là một trạm nhỏ, mười bộ là một trạm lớn. Những trạm canh kín có hở có, nghiêm mật phi thường. Đồng thời lại còn có rất nhiều người đi tuần tiễu, phần lớn là những tay cao thủ trong quần hùng đảm nhiệm.
Lâm Thiên Lôi cùng Tứ Bất hòa thượng được Thiên Đạo thiền sư và Nhất Hư đạo trưởng dẫn đường nên không bị ngăn trở chi hết.
Trong lòng Lâm Thiên Lôi bất giác nảy ý nghĩ khâm phục, vì chàng thấy mười mấy dặm đường trên núi Phục Ngưu bố trí canh gác nghiêm mật chẳng khác gì thiên la địa võng, dù là một con kiến bò lên núi cũng bị người phát giác. Điều khiến cho lão quan tâm là những người canh gác đại đa số võ công tầm thường. Nếu bọn Thuần Vu thế gia kéo đến thì những người này chẳng khác con sâu cái kiến trong bàn tay chúng. Vận mệnh họ ra sao không cần nói cũng đã biết rồi. Như thế té ra họ lượm được những tin tức quá ít ỏi nên không biết rõ thực trạng.
Lâm Thiên Lôi còn đang ngẫm nghĩ thì đã tới bên ngoài một khu rừng rậm. Bỗng nghe tiếng chuông trống vọng tới. Lão nhìn qua kẽ lá thấy thấp thoáng bên ngoài có tòa miếu vũ tường đỏ ngói xanh.
Thiên Đạo thiền sư ngoành đầu lại mỉm cười nói:
– Lâm lão hiệp sĩ cùng Tứ Bất thiền sư đến nơi vừa gặp dịp. Bây giờ chính là lúc quần hùng sắp mở đầu cuộc họp đêm…
Lão nói xong rảo bước đi trước, xuyên vào những nửa khu rừng rậm thì đến trước miếu vũ.
Lâm Thiên Lôi gần đến nơi ngó thấy tòa miếu này cách kiến trúc rất là hùng vĩ. Tường xây cao đến hơn ba trượng, phía bên cổng lớn treo biển đề ba chữ vàng: Linh Thạch Tự.
Tứ Bất hòa thượng khẽ huých Độc Cô Nhạn tức người hóa trang Lâm Thiên Lôi, khẽ nói:
– Linh Thạch Tự này là một trong bảy mươi hai tòa miếu viện lớn nhất của phái Thiếu Lâm.
Lâm Thiên Lôi thấy kiến trúc nguy nga, khí phách nghiêm trang cũng

sinh lòng kính cẩn.
Cổng chùa mở rộng. Hai bên đều có tám nhà sư cầm giới đao canh giữ. Ngoài ra còn hai vị lão tăng lưng đeo trường kiếm mình mặc áo cà sa đứng trước mười sáu vị sư kia.
Trong ngoài cổng sơn môn chỗ nào cũng đèn đuốc sáng rực như ban ngày.
Thiên Đạo thiền sư dừng lại trước cổng sơn môn khép nép nói:
– Xin hai vị hãy chờ một chút, bần tăng xin vào bẩm báo ân sư để lão nhân gia ra đón hai vị.
Lâm Thiên Lôi chắp tay đáp:
– Xin thiền sư cứ tùy tiện.
Chàng nghĩ thầm trong bụng:
Tuệ Phàm thiền sư giới luật nghiêm minh. Tuy mình đã đóng giả Lâm Thiên Lôi đến đây mà Thiên Đạo thiền sư cũng vào bẩm trước chứ không dám thiện tiện dẫn vào.
Chẳng bao lâu, bỗng thấy mười mấy nhà sư ra nghênh tiếp. Đứng đầu là một vị lão tăng tuy tuổi rất cao mà mặt mũi hồng hào. Cặp mày bạc rất dài, khó mà đoán được tuổi lão chừng bao nhiêu.
Vị lão tăng chân bước vững vàng, điệu bộ ung dung khiến ai nhìn thấy cũng đem lòng kính phục.
Lâm Thiên Lôi tiến lên chắp tay hỏi:
– Phải chăng đại hòa thượng là Tuệ Phàm thiền sư?
Lão hòa thượng cũng tiến nhanh một bước tuyên Phật hiệu rồi cười ha hả đáp:
– Xa cách nhau hơn bốn chục năm mà coi Lâm lão hiệp sĩ cũng chẳng khác năm xưa. Sao? Lão hiệp sĩ không nhận được lão tăng ư?
Lâm Thiên Lôi hơi chấn động tâm thần, chàng cũng cười khanh khách nói:
– Lão thiền sư cũng giống hệt như ngày trước, có điều bảo tướng thì trang nghiêm hơn nhiều.
Tuệ Phàm thiền sư ngừng tiếng cười thở dài nói:
– Không dám! Lão tăng tự hẹn với mình vĩnh viễn ẩn dật lâm tuyền, tiềm tu Phật quả, không ngờ lại phải tái xuất giang hồ…
Lão lại thở dài nói tiếp:
– Khi lão tăng thoái vị tiềm tu thì Lâm lão thí chủ có tặng cho một đôi câu đối mà lão tăng vẫn treo ở trước thiền đường để hàng ngày trông thấy. Câu đó là…
Lâm Thiên Lôi lại chấn động tâm thần, liền cười nói:
– Văn tài kém cỏi, nét bút tầm thường, đâu dám mong được hân

hạnh ấy.
Chàng nói xong cười ha hả đối đáp hàm hồ cho xuôi chuyện.
May ở chỗ Tuệ Phàm thiền sư cũng không nói gì về chuyện này nữa.
Lão thở dài nói tiếp:
– Ngay nay giang hồ nổi cơn biến cố, chẳng những bần tăng phải hạ sơn mà còn làm phiền lụy các bạn tri giao ngày trước. Điều khiến cho bần tăng áy náy nhất là quấy nhiễu đến cả ân sư của mình…
Lâm Thiên Lôi gật đầu nói nhỏ:
– Lệnh sư là Ngộ Quả thiền sư, thần công của nhà Phật đã đến bậc siêu phàm nhập thánh. Nếu người chịu hạ sơn thì cuộc náo động giang hồ chỉ trong nháy mắt là định…
Tuệ Phàm thiền sư khẽ thở dài nói:
– Lão tăng đến đây đã gần mười bữa. Ngày nào cũng vào cầu khẩn nhưng gia sư quy ẩn đã lâu không muốn len lỏi vào chốn giang hồ thị phi nữa…
Lâm Thiên Lôi chau mày nói:
– Nếu lệnh sư nhất định không ra thì chẳng có cách nào nữa…
Ngừng một lúc chàng lại hỏi:
– Ngộ Quả lão thiền sư sau khi lui khỏi giang hồ rồi cứ tĩnh tu ở đây hay sao?
Nguyên chàng tưởng Ngộ Quả thiền sư đã là một vị cao tăng thoái vị ở chùa Thiếu Lâm thì tiềm tu ở núi Tung Sơn mới phải, sao lại đến núi Phục Ngưu xa xôi này.
Tuệ Phàm thiền sư mắt chiếu ra những tia hàn quang, nhìn chằm chặp vào mặt Lâm Thiên Lôi ngó kỹ một hồi rồi nói:
– Lâm lão hiệp sĩ sao lại mau quên thế? Bốn mươi ba năm trước, bần tăng chẳng đã cùng Lâm lão hiệp sĩ đến yết kiến gia sư một lần rồi ư?
Lâm Thiên Lôi càng chấn động tâm thần bụng bảo dạ:
– Mình không ngờ Lâm Thiên Lôi và phái Thiếu Lâm lại có mối quan hệ mật thiết đến thế. Câu hỏi vừa rồi e rằng sẽ bị lộ tẩy.
Chàng liền cười ha hả nói:
– Lão phu thật là hồ đồ… Rất nhiều việc ngày xưa bây giờ không nhớ được nữa…
Chàng chắc chắn là Tuệ Phàm thiền sư đã đem lòng ngờ vực mình rồi.
Giữa lúc hai người đang nói chuyện, Tứ Bất hòa thượng đứng bên không ngớt vò đầu bứt tai mà không tiện xen vào.
Quần hùng tụ tập trong Đại hùng bảo điện đang lục tục ra khỏi cửa điện.

Tuệ Phàm thiền sư đảo mắt nhìn quanh. Lão thấy vậy liền cười nói:
– Cả bần tăng cũng hồ đồ mất rồi! Lâm lão hiệp sĩ cùng Tứ Bất đại sư vì quan tâm đến chuyện còn mất của võ lâm mới đường xa lặn lội tới đây, mà mình quên mất không mời vào thiền đường nghỉ ngơi, cứ đứng chỗ này lải nhải hoài.
Lão hòa thượng liền nghiêng mình tươi cười nói tiếp:
– Mời Lâm lão hiệp sĩ cùng Tứ Bất đại sư vào đi!
Lập tức hai nhà sư trong mười mấy vị đứng sau tiến ra dẫn đường. Họ đi qua mé tả Đại hùng bảo điện tiến thẳng vào một viện nhỏ gần đó.
Lâm Thiên Lôi vận mục lực nhìn quanh bốn phía thì thấy quần hùng từ trong Đại hùng bảo điện đi ra có đến năm sáu chục người đủ cả tăng, ni , đạo, tục mà người nào cũng từ năm chục tuổi trở lên. Vì Tuệ Phàm thiền sư không giới thiệu với mọi người nên ai nấy đều giương mắt lên nhìn Lâm Thiên Lôi cùng Tứ Bất hòa thượng.
Lâm Thiên Lôi thấy thế lấy làm khó chịu liền đảo mắt nhìn quanh rồi nói:
– Nghe nói bây giờ lão thiền sư sắp chủ tọa buổi hội họp ban đêm, lão phu cũng muốn tham dự, sao lão thiền sư không có đi yết kiến các vị anh hùng để cùng bàn việc lớn…
Nguyên chàng sợ Thuần Vu đại phu nhân mà kéo tới một cách đột ngột thì tất nhiên phải xảy ra cuộc đổ máu. Có điều thứ hai làm cho chàng băn khoăn là chàng đã trúng phải Hắc Phúc Cổ của Thiên Nam Độc Thánh và chỉ còn sống được hai ngày. Nếu không làm xong kịp thời những hoài bão trong lòng mà tử kỳ đến nơi thì chết cũng không nhắm mắt.
Chàng muốn trước khi chết làm việc cực kỳ mau lẹ. Một là nói rõ việc Thế Ngoại Tam Kỳ đã bắt đầu chế luyện thứ thuốc chữa ác tật cho bọn Thuần Vu thế gia. Đó là một biện pháp hữu hiệu nhất để giải quyết tận cội rễ mối nguy cơ cho võ lâm. Điều thứ hai chàng muốn lợi dụng cơ hội này để tỏ rõ cho quần hùng võ lâm biết mình là người thế nào. Dĩ nhiên chàng chẳng thể nói ra mình là người nhà Thuần Vu thế gia. Chàng chỉ lấy cái tên Độc Cô Nhạn trong suốt đời mình và quyết tâm không nhìn nhận thân thế cùng lai lịch.
Trong thời gian ba ngày chàng chỉ có thể làm được bấy nhiêu việc.. Giả tỷ Thuần Vu đại phu nhân dẫn người đến lúc chàng còn sống thì dĩ nhiên chàng phải chu toàn một phen. Ngoài chuyện đó ra, nhất thiết chàng bỏ hết không nghĩ gì nữa.
Dĩ nhiên đây là chàng đã mất hết những lưu luyến trên đời, chẳng thiết sống nữa. Nếu không chàng chỉ cần đi kiếm Thiên Nam Độc

Thánh Đoàn Văn Trình để lão chữa cho thì chàng lại khỏi như thường.
Bấy nhiêu ý nghĩ vụt qua như chớp nhoáng trong đầu óc chàng.
Bỗng nghe Tuệ Phàm thiền sư ung dung cười nói:
– Một là hai vị đường xa nhọc mệt nên đi nghỉ ngơi một lúc. Hai là trời đã gần sáng, buổi họp đêm mà lão tăng chủ tọa cũng giải tán. Đến giờ Ngọ sẽ mời hai vị cùng ra thương nghị việc lớn.
Lâm Thiên Lôi không tiện nói gì hơn, đành đi theo hai nhà sư dẫn đường cho mình.
Chỉ trong nháy mắt, ba người đã tiến vào một thiền điện. Trong sân điện bóng trúc phất phơ, bách tùng chi chít. Lâm Thiên Lôi ngẩng đầu trông lên thấy ba gian sảnh phòng sáng sủa và sạch sẽ. Chàng chắc nơi đây là chỗ tiếp khách.
Hai nhà sư dẫn đường đến cửa thì dừng bước lại, cúi đầu chắp tay rất là cung kính.
Tuệ Phàm thiền sư tiến nhanh lại một bước hỏi:
– Lâm lão hiệp sĩ còn nhớ lại chỗ này chăng?
Lâm Thiên Lôi lại hàm hồ đáp:
– Lão phu đã nói là gần đây trí nhớ tệ quá. Bao nhiêu việc ngày trước cơ hồ quên hết ráo.
Tuệ Phàm thiền sư mỉm cười nói:
– Bần tăng muốn nhắc nhở Lâm lão hiệp sĩ một điều may ra có giúp cho trí nhớ Lâm lão hiệp sĩ được phần nào chăng. Bốn mươi ba năm trước đây lão hiệp sĩ đã cùng bần tăng bàn hoàn với nhau nửa tháng trời. Chúng ta đã ở trong thiền viện này.
Lâm Thiên Lôi bật lên một tiếng cười nhăn nhó đưa tay gõ trán nói:
– Phải rồi! Phải rồi! Thảo nào lão phu coi thấy quen mắt.
Tuệ Phàm thiền sư cả cười nói:
– Lâm lão hiệp sĩ qua chơi đất cũ, bần tăng cùng lão hiệp sĩ phải dắt tay nhau mà đi vào.
Lão vừa nói vừa phất tay áo bào, nắm lấy cổ tay Lâm Thiên Lôi.
Lâm Thiên Lôi cũng cười ha hả nói:
– Lão thiền sư đối với lão phu trịnh trọng quá chừng.
Chàng cũng xoay tay nắm lấy cổ tay Tuệ Phàm thiền sư.
Thế rồi hai người tiến vào sảnh đường.
Coi bề ngoài hai lão ra chiều thân thiết mà trên thực tế đã ngấm ngầm trao đổi một chiêu.
Tuệ Phàm thiền sư mặt hơi biến sắc cả cười nói:
– Hơn bốn mươi năm chưa gặp, thần công Lâm lão hiệp sĩ tăng tiến

rất nhiều, bần tăng tự cảm thấy xấu hổ là thua kém không bàng Lâm lão hiệp sĩ.

Hồi 54
NGHE TIẾNG CƯỜI TỨ BẤT KINH HỒN

Nguyên hai lão lúc nắm tay nhau đều ngấm ngầm vận kình lực, dù chỉ trong nháy mắt, Tuệ Phàm thiền sư cũng cảm thấy nội lực đối phương rất là hùng hậu, khiến cho cánh tay mình bị tê chồn và khí huyết đã hơi nhộn nhạo.
Lâm Thiên Lôi cười ha hả nói:
– Thần công cửa Phật của lão thiền sư đã đến bậc thông huyền. Lão thiền sư là một cao thủ hạng nhất trong số những người mà lão phu đã gặp từ trước đến nay. Lão phu cam chịu lội thất kính.
Lâm Thiên Lôi nói xong chắp tay xá dài.
Nguyên Tuệ Phàm thiền sư phát huy kình lực tuy không cao thâm bằng Lâm Thiên Lôi, nhưng cũng khiến cho chàng giảm bớt lòng khinh miệt các môn phái lớn.
Sau một chiêu thử sức chàng thấy công lực Tuệ Phàm thiền sư dù không hơn được chàng nhưng cũng tương đương với mình.
Trừ hai nhà sư đứng gác trước cửa, còn ngoài ra chưa có ai tới. Tuệ Phàm thiền sư nghiêm sắc mặt nhìn hai nhà sư thụ lập quát:
– Các ngươi truyền dụ ra ngoài đâu đấy phải canh phòng cho nghiêm nhặt, đừng thấy trời sáng mà chểnh mảng. Sau nữa ra báo cho quần hùng ở ngoài điện hãy vào nhà khách xá nghỉ ngơi.
Hai nhà sư kính cẩn dạ một tiếng rồi đi ngay.
Trong khách đường tịch mịch, chỉ còn lại Tuệ Phàm thiền sư, Lâm Thiên Lôi và Tứ Bất hòa thượng.
Tuệ Phàm thiền sư niệm Phật hiệu rồi hỏi:
– Lâm lão hiệp sĩ! Bây giờ… Lão hiệp sĩ đã cho biết tên họ thiệt chưa?
Lâm Thiên Lôi ung dung cười đáp:
– Lão thiền sư đã biết tại hạ giả mạo rồi chăng?
Chàng cũng không ngờ mình lại bật ra câu hỏi này.
Tuệ Phàm thiền sư bình tĩnh đáp:
– Âm Thánh Lâm Thiên Lôi tạ thế đã có tin đưa đến lão tăng. Tuy

những lời đồn đại trên chốn giang hồ khó mà tin được, nhưng ít ra nó cũng làm cho lão tăng phải nghi ngờ và chú ý đến thí chủ nhiều hơn.
Độc Cô Nhạn cười nói:
– Nguyên nhân chân chính khiến cho tiền bối khám phá ra tại hạ đã mạo xưng Lâm Thiên Lôi là vì tiền bối cùng Âm Thánh quen biết nhau và mấy chục năm trước đã có mấy phen đi lại. Không thì…
Tuệ Phàm thiền sư vẫn bình tĩnh ngắt lời:
– Không phải thế đâu mà là ngược lại. Giữa lão tăng cùng Âm Thánh Lâm Thiên Lôi tuy ngưỡng mộ đại danh mà chưa từng gặp mặt một lần. Dĩ nhiên lão chẳng tặng đối liễn chi hết và chưa bước chân tới núi Phục Ngưu này lần nào.
Độc Cô Nhạn vừa cười vừa trầm giọng nói:
– Té ra tại hạ có tật giật mình… Giả tỷ tại hạ không nhìn nhận những điều mà tiền bối bịa đặt ra thì e rằng tiền bối cũng không phân biệt được là chân hay giả.
Tuệ Phàm thiền sư cười nói:
– Sự thực là như vậy. Vì tấm mặt nạ của thí chủ chế tạo rất tinh vi nên tuy giữa ban ngày ban mặt cũng khó lòng mà phân biệt được chân giả…
Rồi nhà sư trầm giọng quát hỏi:
– Thí chủ là hào kiệt phương nào? Thí chủ mạo xưng Lâm Thiên Lôi trà trộn lên núi Phục Ngưu vì mục đích gì?
Tứ Bất hòa thượng lớn tiếng xen vào:
– Tuy y mạo xưng nhưng bản hòa thượng là của thật.
Lão dùng phép truyền âm nhập mật bảo Độc Cô Nhạn:
– Ngươi đừng nói rõ tên hiệu thật của mình…
Ngờ đâu câu này làm cho Độc Cô Nhạn tức giận. Chàng cười khẩy một tiếng rứt tấm mặt nạ ra để lộ chân tướng.
Tứ Bất hòa thượng vỗ cái đầu trọc lóc la lên:
– Ông nội ơi! Ông định làm hư việc hay sao?
Lão hấp tấp xoay mình lùi lại mấy bước.
Tuệ Phàm thiền sư đột nhiên biến sắc, kinh hãi la lên:
– Phải chăng ngươi là…
Độc Cô Nhạn dõng dạc đáp:
– Tại hạ là Độc Cô Nhạn… ngoài ra tưởng chả cần nói gì thêm nữa.
Tuệ Phàm thiền sư vạt áo phùng lên như cái trống, Hiển nhiên là lão đã vận đầy đủ thần công. Nhưng Độc Cô Nhạn tỏ thái độ oai hùng, bình tĩnh khiến cho nhà sư không khỏi sửng sốt.
Độc Cô Nhạn ngạo nghễ không thèm đề phòng, cười lạt hỏi:
– Lão thiền sư đã biết tại hạ là ai mà sao chưa hành động?

Tuệ Phàm thiền sư khẳng khái thở dài nói:
– Lão tăng coi người đã nhiều mà chưa thấy ai diện mạo tuấn kiệt như thí chủa. Có điều đáng tiếc là thí chủ lạc vào tà đạo. Nếu không thì nhất định là một tay hào kiệt quán thế đội trời đạp đất…
Độc Cô Nhạn cười rộ ngắt lời:
– Tại hạ chỉ hỏi lão thiền sư định đối phó với tại hạ bằng cách nào?
Tuệ Phàm thiền sư hắng giọng một tiếng rồi đáp:
– Thí chủ hãy cho biết trước mình giả trang làm Âm Thánh Lâm Thiên Lôi lên núi Phục Ngưu để mưu đồ chuyện gì rồi lão tăng sẽ nói cách đối phó thí chủ.
Độc Cô Nhạn thở phào một cái đáp:
– Trên núi Nhật Nguyệt tại hạ đã tàn sát chín mươi ba tay cao thủ các môn phái, rồi ở núi Bắc Mang lại làm cho chưởng môn phái Võ Di nát ra như tương thì bây giờ bất luận có nói gì chắc lão thiền sư cũng chẳng tin nào.
Tuệ Phàm thiền sư bình tĩnh đáp:
– Bất luận lão tăng tin hay không, sao thí chủ không thẳng thắn nói ra.
Độc Cô Nhạn bị thái độ của đối phương làm cho chấn động. Giả tỷ là người khác thì tất nhiên đã phóng hiệu lên cáo cấp và sắp khai diễn một trường huyết chiến. Nhưng nhà sư già này lại không hoang mang,đàm luận một cách ung dung, cách đối đãi không kiêu căng mà cũng không chịu lép vế, thêm vào thái độ bình tĩnh đủ khiến cho người ta phải kính phục,
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:
– Tại hạ tuy giết người đã nhiều, nhưng những người bị giết đều có lý do đáng chết, họ hầu hết là phường tàn bạo bất nhân. Còn vụ chín mươi ba tay cao thủ trên núi Nhật Nguyệt là do bọn đó bức bách tại hạ, nên mới…
Tuệ Phàm thiền sư ngắt lời:
– Những cái đó lão tăng đã hoàn toàn tin là sự thực. Lão tăng chỉ hỏi thí chủ đến đây với mục đích gì?
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:
– Mục đích của tại hạ chính là viện trợ chính phái diệt trừ tà đồ để giải trừ hậu hoạn cho võ lâm…
Đoạn chàng đem việc mìng cùng Thiên Long tăng, Địa Kiếp Đạo, Vô Danh Tẩu và Thế Ngoại Tam Kỳ từng đi lại với nhau nói cho Tuệ Phàm nghe. Chàng thản nhiên kể chuyện tìm đến Thuần Vu thế gia lấy cắp Kim Ty Thảo đem về thuật hết một lượt.
Dĩ nhiên chàng rút câu chuyện cho ngắn lại và những điểm liên quan

đến tự sự chàng đều lược bớt đi. Sau hết chàng nói đến vụ Thuần Vu đại phu nhân thống lĩnh hàng ngàn nhân mã đã động thân ba ngày trước đây tiến đến núi Phục Ngưu.
Độc Cô Nhạn thấy Tuệ Phàm thiền sư khí độ không phải tầm thường mới đem mọi việc nhất nhất nói hết.
Tuệ Phàm thiền sư không hỏi xen vào, lão chờ Độc Cô Nhạn kể xong mới niệm Phật hiệu một lần.
Độc Cô Nhạn nhíu cặp lông mày hỏi:
– Những điều tại hạ muốn nói chỉ có bấy nhiêu. Còn tin hay không thì tùy ở lão thiền sư. Tại hạ…
Tuệ Phàm thiền sư nghiêm trang ngắt lời:
– Lão tăng hoàn toàn tin là sự thật.
Độc Cô Nhạn lấy làm kỳ hỏi:
– Chẳng lẽ lão thiền sư không hoài nghi một điểm nào ư?
Tuệ Phàm thiền sư bật lên tràng cười sang sảng đáp:
– Vì khóe mắt thí chủ đã tố cáo tâm trạng của thí chủ một cách rất rõ ràng.
Lão đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:
– Đáng tiếc là thí chủ trán đã hiện màu hắc ám. Trong vòng ba ngày e rằng có cơ nguy đến tính mạng…
Độc Cô Nhạn tưởng phải nói đến rách đầu lưỡi chưa chắc nhà sư đã chịu tin mình. Ngờ đâu sự tình lại giải quyết được một cách mau lẹ như vậy, chàng mừng rỡ vô cùng!
Độc Cô Nhạn hoan hỉ cười nói:
– Không dấu gì lão thiền sư, tại hạ trúng phải Hắc Phúc Cổ của Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Văn Trình, nhiều lắm là ba ngày hai đêm nữa tại hạ sẽ lìa bỏ cõi trần.
– Trời ơi!
Tuệ Phàm thiền sư không ngờ có việc này. Lão nhíu cặp lông mày nói:
– Thí chủ nên đi kiếm Thiên Nam Độc Thánh cầu y giải cứu cho.
Độc Cô Nhạn khảng khái cười đáp:
– Đây là việc tư của tại hạ. Lão thiền sư bất tất phải quan tâm… Nhưng việc Thuần Vu đại phu nhân thống lĩnh binh mã đến đây, lão thiền sư cần phải phòng bị.
Tuệ Phàm thiền sư ung dung đáp:
– Phép xử sự của đệ tử Phật môn là lấy bất biến để đối phó với vạn biến. Hiện giờ gia sư chưa ưng thuận xuất sơn mà quần hùng đến đây rất đông. Nếu có cuộc chuyển động thì e rằng khó tránh được tại mắt bọn Thuần Vu thế gia, đành phải dùng phương pháp lấy sự nhàn

hạ đối phó với kẻ nhọc mệt, cứ chờ cho bên địch tới đây sẽ tính. Có điều hay hơn hết là Vô Danh Tẩu cùng Lê Vi Tử luyện thuốc chữa ác tật mau chóng thành công để làm điều kiện căn bản giải quyết kiếp vận trong võ lâm trong trường hợp này.
Lão lại nhìn Độc Cô Nhạn một lần nữa, thở dài nói:
– Thí chủ đã không coi sinh mạng làm trọng thì lão tăng cũng không hỏi nhiều nữa. Nhà tranh quê kệch, mời hai vị nghỉ tạm đây một ngày, lão tăng xin tạm thời cáo thoái.
Lúc sắp bước chân ra khỏi sảnh đường, nhà sư quay lại nhìn Độc Cô Nhạn nói:
– Độc Cô thí chủ nên đeo mặt giả vào như trước vì hiện giờ quần hùng đối với thí chủ vẫn còn căm hận sâu cay chứ chưa tin được thí chủ như lão tăng đâu…
Độc Cô Nhạn xiết bao cảm kích chăm chú nhìn nhà sư già rồi đeo mặt nạ vào khôi phục lại diện mạo Lâm Thiên Lôi.
Lát sau hai chú tiểu đưa trà nước cùng đồ điểm tâm vào rồi chẳng nói gì, kín đáo rút lui.
Trong tiểu viện hoàn toàn tịch mịch không một tiếng động. Trong phòng cửa đóng âm u, bên ngoài tùng bách che kín làm cho bầu không khí càng thêm nặng nề khiến người ta tưởng chừng nghẹt thở.
Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn ra thấy các cửa đều đóng kín. Chàng ngấm ngầm vận công, tuy cách tấm cửa gỗ mà chàng vẫn trông rõ có hai nhà sư canh gác.
Độc Cô Nhạn thấy Tuệ Phàm thiền sư đã có lòng tin mình, thì chàng cũng tin nhà sư, nên tuy trong lòng phiền muộn mà chàng vẫn không nghi ngờ có chuyện gì xảy ra.
Độc Cô Nhạn uống trà ăn điểm tâm rồi ngồi xuống vận công điều tức. Tuy chàng mắc phải Hắc Phúc Cổ của Thiên Nam Độc Thánh, nhưng chưa đến thời kỳ phát tác. Chàng vẫn không thấy gì khác lạ.
Vận khí điều tức rồi, chàng cảm thấy nội lực cuồn cuộn, tâm trí sáng suốt. Chàng vẫn tin Thiên Nam Độc Thánh không phải là người dùng lời nói để hăm dọa ai. Hết ba ngày, chất độc phát tác, chàng nhất định phải chết.
Đột nhiên chàng nghĩ tới mấy ngày nay bôn ba nhọc mệt, trừ lúc ở trên núi Vân Vụ chàng đã luyện tập được mấy khúc âm công. Chàng chưa luyện lại lần nào. Bây giờ gặp lúc thanh tịnh, chàng tự nhủ:
– “Sao ta không nhân lúc này tiềm tâm nghiên cứu võ học một phen. Dù sinh mệnh sắp kết thúc, mình học thêm chút võ công cũng chẳng hại gì”.
Nghĩ thế rồi chàng bỏ hết tạp niệm dụng tâm nghiên cứu.

Lâm Nguyệt Thu cho chàng một ít khúc phổ chàng đã thuộc lòng, liền đem khúc phổ đọc lại một lượt thì chẳng thấy chỗ nào đặc biệt cho lắm. Chàng nhớ lại Lâm Nguyệt Thu có nói cuốn Thiên Lôi Dẫn đã bị thất lạc không thì…
Một ý nghĩ thoáng qua đầu óc, chàng thấy tự sáng chế ra võ học là một điều hợp với tính ngạo nghễ của mình rồi tự hỏi:
– "Sao ta không sáng tác một khúc có thể chẳng kém gì khúc Thiên Lôi Dẫn".
Chàng liền nhắm mắt cố nghĩ, miệng nói lảm nhảm tựa như kẻ điên khùng. Hiển nhiên chàng đã đi vào lĩnh vực quên hết cả người lẫn mình.
Tứ Bất hòa thượng không được ung dung như chàng. Lão ở trong phòng bước lui rồi lại bước tới, có lúc vò đầu bứt tai, có lúc ngồi phệt xuống đất ra chiều xao xuyến không yên.
Thời gian lặng lẽ trôi qua, lại qua mất nửa ngày.
Độc Cô Nhạn vẫn ngồi yên như trước không nhúc nhích chút nào.
Tứ Bất hòa thượng không nhịn được nữa. Lão cố ý nện chân xuống thật mạnh cho Độc Cô Nhạn nghe tiếng, lão thấy chàng vẫn ngồi lỳ liền thở dài la lên:
– Độc Cô Nhạn! Chúng ta sắp chết đến nơi rồi, ngươi có biết không?
Độc Cô Nhạn vẫn ngồi yên, chẳng hỏi han mà cũng không nhìn đến lão.
Tứ Bất hòa thượng cúi gầm mặt xuống nhìn chàng một lúc rồi lớn tiếng hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Mi si ngốc rồi ư?
Độc Cô Nhạn bỗng mở mắt ra. Ánh mắt sáng như điện nhìn Tứ Bất hòa thượng cười hỏi:
– Dã hòa thượng! Ta biết gọi dã hòa thượng bằng gì bây giờ? Biểu huynh nhé?
Tứ Bất hòa thượng không ngờ chàng hỏi câu này. Lão ngơ ngác đáp:
– Người xuất gia không co gia đình, những việc tục gia không nói đến nữa. Bản hòa thượng pháp hiệu là Tứ Bất. Còn người muốn kêu bằng dã hòa thượng hay phong hòa thượng gì tùy ý ngươi.
Độc Cô Nhạn mỉm cười nói:
– Dã hòa thượng đã là cháu Lâm Thiên Lôi thì chắc âm công phải giỏi lắm. Tại hạ muốn biết điều đó.
Tứ Bất hòa thượng nhe răng cười đáp:
– Nói ra lại mắc cỡ: Bản hòa thượng không làm cho lão nhân gia vui lòng. Nên chẳng học được bao nhiêu.

Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Dã hòa thượng so với Lâm Nguyệt Thu thế nào?
Tứ Bất hòa thượng vẫn còn có chút kiêu ngạo. Lão cười đáp:
– Bản hòa thượng tuy nói là không học được nhiều, so với y chẳng biết có hơn không, nhưng nhất định không chịu kém.
Độc Cô Nhạn gật đầu:
– Tại hạ cũng nhờ Lâm Nguyệt Thu mà học được chút âm công…
Tứ Bất hòa thượng vỗ cái đầu trọc nói:
– Cái đó bản hòa thượng đã biết rồi… Cây thiết địch mà ta cho ngươi đem ra ngoài giang hồ cũng đủ hăm dọa người rồi đó.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng nói:
– Tại hạ tự mình cũng chế ra được một khúc mệnh danh là Tâm Ma khúc…
Tứ Bất hòa thượng "ồ" một tiếng rồi nói:
– Ngươi là kẻ thông minh tài trí thì tất nhiên khúc đó cũng có chút uy lực, ngươi lại dùng cây thiết địch của ta thì có thể tự hào là một tay danh thủ về âm công rồi đó.
Độc Cô Nhạn "hừ" lên một tiếng rồi rút ông thiết địch mà Tứ Bất hòa thượng đã cho chàng ở trong tay áo ra. Chàng rung tay liệng cây thiết địch quát lên:
– Đây cầm lấy!
Tứ Bất hòa thượng đón lấy cây thiết địch ra chiều hối hận hỏi:
– Ngươi giận ta rồi ư?
Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:
– Tại hạ phát minh ra khúc này không cần một thứ nhạc khí nào hết.
Tứ Bất hòa thượng trợn hai mắt tròn xoe lắp bắp nói:
– Kỳ nhỉ! Kỳ nhỉ! Âm công mà không dụng nhạc khí thì chỉ có tổ phụ Lâm Thiên Lôi phục sinh mới làm nổi. Bản hòa thượng e rằng ngươi không giỏi đến thế được.
Độc Cô Nhạn cười rồi nói:
– Tâm Ma khúc của tại hạ uy lực thế nào chưa thể chứng minh được. Bây giờ tại hạ hãy cùng hòa thượng tỉ thí một phen.
Tứ Bất hòa thượng nhảy lên hỏi:
– Ngươi tỉ thí với bản hòa thượng?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Chính thế!
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nói:
– Ngươi cùng bản hòa thượng đang ở trong hang cọp, cần phải che đỡ cho nhau. Có lý đâu lại tàn sát nhau bao giờ?
Độc Cô Nhạn cười hỏi:

– Dã hòa thượng muốn nói là âm công thắng được tại hạ chăng?
Tứ Bất hòa thượng ấp úng đáp:
– Không phải thế đâu! Nhưng….
Độc Cô Nhạn đột nhiên cười rộ rồi thổi lên mấy tiếng lanh lảnh.
Tứ Bất hòa thượng cười hích hích nói:
– Ngươi thổi sáo miệng…
Độc Cô Nhạn ngừng tiếng thổi lanh lảnh rồi phát ra một tràng cười đặc biệt kỳ lạ.
Tứ Bất hòa thượng la lên:
– Ngươi định giở trò gì vậy?
Miệng lão nói thế mà lòng cực kỳ kinh hãi. Vì tiếng còi lanh lảnh lão nghe chẳng coi vào đâu, nhưng khi chuyển sang tiếng cười thì lão tưởng chừng như đầu óc bị cưa xẻ.
Chỉ trong khoảnh khắc, Tứ Bất hòa thượng công lực mình đã đề tụ hoàn toàn bị tiêu tan. Lão tựa hồ người uống nhiều rượu nóng, đầu nặng mà chân nhẹ, tứ chi mềm nhũn.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu lắc cổ la lên:
– Thôi im đi!
Đồng thời lão cầm cây thiết địch để lên miệng thổi. Nhưng hai tay lão tựa hồ đeo nặng ngàn cân mà cả khí lực cần để thổi tiêu cũng mất hết. Lão miễn cưỡng thổi lên mấy tiếng yếu ớt, chẳng thấm thía gí. Lão đành dừng lại đứng thừ người ra.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 55
ĐỘC CÔ NHẠN PHÁT GIÁC CỪU NHÂN

Độc Cô Nhạn thu tiếng cười lại hỏi:
– Dã hòa thượng! Bình sinh hòa thượng thích gì nhất? Rượu ngon nhắm tốt chăng? Đàn bà con gái xinh đẹp chăng? Bạc vàng ngàn lạng chăng?… Nghĩ đến cái gì là có cái đó chăng?…
Tứ Bất hòa thượng thở phào một cái đáp:
– Bản hòa thượng chẳng muốn chi hết. Chỉ xin ngươi đừng cười nữa.
Độc Cô Nhạn trầm giọng nói:
– Cái đó đã hẳn. Cười không được chẳng ích gì. Dã hòa thượng hãy nghe điệu này…

Đoạn chàng lớn tiếng ngâm:
Trời không ưa uống rượu
Tửu lượng chẳng bằng ai
Đất không ưa uống rượu
Nên không có tửu tuyền
Trời đất mà thích rượu
Say rượu chẳng bẽ bàng
……..
Rồi chàng ngâm lúc nhỏ lúc to.
Tứ Bất hòa thượng kêu rầm lên, ngồi phệt ngay xuống.
Đồng thời trước mắt lão xuất hiện những ảo ảnh như có như không. Lão thấy một tiệc lớn ở trước mặt, nhắm ngon đầy bàn. Rượu thơm sực mũi. Lão không nhịn được cầm lấy chén uống.
Độc Cô Nhạn miệng không ngớt thổi. Còn Tứ Bất hòa thượng thì đưa tay ra ngửa miệng lên tựa hồ đang ăn uống coi có vẻ ngon lành thỏa thích, chẳng còn biết trời đất là gì nữa.
Độc Cô Nhạn trong bụng mừng thầm vì chàng đã chứng minh Tâm Ma khúc của mình đã thành hiệu quả.
Sau một hồi thổi sáo chàng lại cất tiếng ngâm:
Vóc ngọc da ngà lắm vẻ thanh
Gió về trêu cợt nảy hương tình
Bên rèm ánh nguyệt le nhìn trộm
Điên đảo thoa trâm tóc lộn vành
……..
Tứ Bất hòa thượng tưởng mình ăn uống thỏa thích thì chợt lại thấy mỹ nữ kéo đến một đàn. Cô nào cũng phong phanh tấm áo sa mỏng dính tựa hồ thấu lộ hình hài. Tấm thân mềm uốn éo. Vẻ kiều mị không bút nào tả xiết.
Nhà sư cảm thấy tinh thần bâng khuâng, tâm trí mất hết, tưởng chừng đưa mỹ nữ vào phòng loan màn buông trướng rủ.
Những ảo ảnh trước mắt mỗi lúc một thêm li kỳ. Lão thấy ba ả mỹ nữ ra chiều suồng sã lả lơi.
Tứ Bất hòa thượng không nhịn được nữa, lão nghiêng người toan nhảy lên giường làm điều thú dục.
Đột nhiên lão thấy cái đầu trọc của mình bị đánh một thoi quyền rất nặng.
Độc Cô Nhạn cất tiếng cười bên tai lão, rồi nói:
– Dã hòa thượng! Tại hạ hãy tha cho hòa thượng một lần.
Tứ Bất hòa thượng tuy bị đánh đến nảy đom đóm, nhưng lão tỉnh táo lại ngay. Lão giương cặp mắt đỏ sọng nhìn Độc Cô Nhạn hỏi:

– Vụ này là thế nào đây?…
Hiển nhiên lão còn ở vào tình trạng lưu luyến ảo ảnh.
Độc Cô Nhạn đắc ý cười nói:
– Nếu dã hòa thượng còn thích cảnh mê ly thì tại hạ có thể làm cho dã hòa thượng trở về phòng the cùng mấy thiếu nữ ngả nghiêng loan phượng.
Tứ Bất hòa thượng kinh ngạc nhảy lên la hoảng:
– Tâm Ma khúc của ngươi đấy ư?
Độc Cô Nhạn ngạo nghễ hỏi lại:
– Thế nào? Dã hòa thượng đã chịu phục chưa?
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nhăn nhó cười đáp:
– Phục lắm! Phục lắm! Thế là cái miệng ngươi không tha bản hòa thượng. Bản hòa thượng tuy không cữ rượu thịt, nhưng kiêng phạm sắc giới. Nếu ngươi làm hư hoại tấm thân tam bảo của bản hòa thượng thì còn làm sư thế nào được?
Độc Cô Nhạn toan trả lời, bỗng nghe thấy tiếng dức lác từ trong tiểu viện vọng ra.
Hai người chú ý lắng nghe thì ngoài cổng sơn môn có tiếng hô:
– Chính Nghĩa môn chủ là Âu Dương Bá thống lĩnh các anh hùng bản môn đã đến đó!
Tiếp theo nghe thấy tiếng bước chân sột soạt dường như bọn Tuệ Phàm thiền sư đã dẫn mọi người ra đón.
Tứ Bất hòa thượng chau mày hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi đã nghe ai nói đến Chính Nghĩa môn gì gì đó bao giờ chưa?
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi hỏi lại:
– Dã hòa thượng vẫn khoe mình biết mặt khắp giang hồ. Thế mà sao cả một môn phái cũng không biết đến danh hiệu?
Tứ Bất hòa thượng hỏi:
– Ngươi có biết ư?
Độc Cô Nhạn ngập ngừng đáp:
– Tại ha… cũng chưa từng nghe ai nói đến bao giờ. Chắc là một phái nhỏ ở miền biên giới xa xôi.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nói:
– Không phải đâu! Cái tên này nghe cũng cổ quái. Nếu một môn phái nhỏ bé mà dám xưng là Chính Nghĩa môn thì e rằng không được ba ngày đã bị bọn ma đầu hắc đạo trừ diệt. Nếu là môn phái lớn thì có lý đâu bản hòa thượng lại không hay biết?
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày ra chiều suy nghĩ. Chàng lẳng lặng không nói gì nữa.

Độc Cô Nhạn nhớ tới câu Tuệ Phàm thiền sư đã nói là phải giữ thái độ bất biến để ứng phó với mọi biến cố. Đó là một biện pháp tốt nhất. Bất luận bọn mới đến kia là tiêng hay ma cũng chẳng cần gì.
Lúc này trời đã xế chiều. Bóng mặt trời chiếu xiên qua khe tùng, bách xuống đám hoa vàng mềm mại yếu ớt khiến cho tòa tiểu viện thêm phần ảm đạm.
Một lúc sau hai chú tiểu sa di bưng một mâm cơm chay vào đặt xuống rồi rút lui không nói một tiếng.
Độc Cô Nhạn cũng chẳng buồn hỏi. Chàng cùng Tứ Bất hòa thượng ngồi vào ăn no một bữa. Ăn cơm xong hai người lại ngồi vận công. Sau hai giờ trôi qua đã đến lúc lên đèn.
Độc Cô Nhạn không nhẫn nại được nữa, bỗng nghe cửa lớn tiểu viện mở ra.
Tuệ Phàm thiền sư dẫn bốn nhà sư tuổi trach bảy mươi rảo bước đi vào. Vừa đến sảnh đường nhà sư đã tuyên Phật hiểu rồi cất tiếng gọi:
– Lâm lão hiệp sĩ đã tỉnh dậy chưa?
Độc Cô Nhạn cùng Tứ Bất hòa thượng ra nghinh tiếp đáp:
– Chẳng giấu gì lão thiền sư, lão phu tuy có chút tuổi tác nhưng chưa đến nỗi tham lam giấc ngủ.
Tuệ Phàm thiền sư mỉm cười nói:
– Theo lời Lâm lão hiệp sĩ tính toán thì Thuần Vu thế gia đại khái đêm nay sẽ tới đây. Vì vậy mà bần tăng đến mời Lâm lão hiệp sĩ cùng Tứ Bất thiền sư ra thương nghị kế hoạch đối phó.
Tuệ Phàm thiền sư nói xong trở gót dẫn đường đi về phía Đại hùng bảo điện.
Trong Đại hùng bảo điễn đã thấy đầu người đen sì, ít ra là có đến trăm người.
Chùa Linh Thạch là một phân chi lớn nhất của chùa Thiếu Lâm. Trong viện uy tụ tập đến hơn trăm anh hùng hảo hán mà vẫn còn rộng rãi.
Trong đại điện bầy từng hàng bồ đoàn rải rác khắp bốn phía.
Độc Cô Nhạn vận mục lực nhìn quanh một lượt. Chàng phát giác chỉ có một số ít quần hùng chàng đã quen biết còn phần nhiều là người lạ chưa từng gặp mặt bao giờ. Chàng bỗng để mắt đến một đám người dị dạng trong đám đông, bất giác động tâm nhíu cặp lông mày ra chiều suy nghĩ.
Nguyên đám người này đứng đầu là một lão già cỡ bảy chục tuổi, thân hình bé nhỏ và gầy nhom. Cặp mắt xếch lên. Dưới cằm có một túm râu dê uốn cong. Bộ mặt trơ trơ dường như có đeo mặt nạ.

Xung quanh lão là một bọn người võ phục áo ngắn, hai bàn tay không, trạc tuổi đều trên dưới ba mươi. Lạ ở chỗ họ mình mặc áo ngắn mà đầu lại đội mũ. Những người này mặt mũi sáng sủa, ngực nở, mông tròn tựa hồ họ là đàn bà cải nam trang.
Độc Cô Nhạn nhìn kỹ thì dường như bọn này cũng đeo mặt nạ.
Chàng sinh lòng nghi hoặc bất giác tiến về phía bọn họ.
May mắn bên bọn người này còn có mấy cái ghế trống. Độc Cô Nhạn chẳng chờ ai mời, ngồi ngay xuống đó.
Tuệ Phàm thiền sư chẳng hiểu vô tình hay hữu ý nhìn chàng khẽ mỉm cười giới thiệu:
– Vị này là một quý khách của lão tăng, tiếng tăm lừng lẫy võ lâm. Y chính là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi.
Lão già có chòm râu dê bỗng run lên một cái, vội vàng chắp tay đáp:
– Tại hạ cũng được nghe danh đã lâu…
Rồi lão gượng cười nói tiếp:
– Lão hiệp sĩ hãy còn cường kiện ở nhân gian. Vậy mà sao dạo trước có tin đồn là người đã xa chơi tiên cảnh…
Độc Cô Nhạn cười ha hả đáp:
– Hùng biện không bằng sự thật, lời đồn vẫn là lời đồn. Lão phu chẳng muốn nói nhiều…
Chàng đưa cặp mắt sắc như tên nhìn vào mặt lão rồi hỏi:
– Xin các hạ cho biết đại danh…
Chàng chợt nhớ tới khẩu âm người này rất quen thuộc dường như đã gặp ở đâu rồi, nhưng trong lúc thảng thốt chàng không nghĩ ra.
Độc Cô Nhạn đang còn ngẫm nghĩ thì Tuệ Phàm thiền sư đứng bên đáp:
– Vị này là Âu Dương hiệp sĩ ở Chính Nghĩa môn.
Độc Cô Nhạn chấn động tâm thần, bất giác chàng đảo mắt nhìn những người tùy tùng lão kia. Nhưng họ đều đeo mặt nạ, đầu đội phong mạo, dù mắt chàng sắc bén đến đâu cũng không nhìn ra được họ thuộc môn hộ nào.
Âu Dương Bá bật lên tiếng cười khô khan nói:
– Lão phu là kẻ vô danh, đâu dám sánh với Lâm lão hiệp sĩ.
Tuy miệng hắn nói vậy, nhưng hắn nghênh ngang quay đầu nhìn ra phía khác.
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng. Đột nhiên vai chàng bỗng run lên vì chàng bật tiếng cười oang oang.
Tiếng cười này rất quái đản. Quần hùng trong đại điện có đến tám chín phần mười nghe tiếng cười mà khí huyết nhộn nhạo, tim đập hồi hộp.

Chính Nghĩa môn chủ Âu Dương Bá nghe tiếng cười cũng giật mình, không tự chủ được, hai vai chuyển động.
Điều khiến cho Độc Cô Nhạn kinh ngạc là trong bọn tùy tùng ngồi sau lưng Âu Dương Bá có một người không xúc động chút nào. Hắn chỉ đưa cặp mắt sắc như tên nhìn Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn rất lấy làm kỳ, vì tiếng cười của mình là một hình thức âm công, chính Âu Dương Bá còn bị cảm nhiễm không đủ công lực chống lại. Bọn thuộc hạ của hắn thống lĩnh theo lẽ ra không thể cao thâm bằng hắn được. Vậy mà người kia không bị âm công làm cho cảm nhiễm thì hiền nhiên công lực của hắn cao thâm gấp mười Âu Dương Bá. Đó là một điều rất không hợp lý.
Độc Cô Nhạn lại đưa mục quang nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Bá. Âu Dương Bá thấy Độc Cô Nhạn nhìn mình một cách xoi mói liên cúi đầu xuống rồi quay sang phía khác, có ý né tránh cái nhìn sắc bén của chàng. Nhưng Độc Cô Nhạn cũng hướng thị tuyến ra chỗ khác rồi. Vì chàng đã nhận thấy ở Âu Dương Bá ít nhiều bí mật. Nguyên từ hai vành tai cho đến lỗ mũi có ẩn hiện những tia đỏ. Nguyên một điểm này cũng đã đủ cho chàng thấy rõ mọi sự và trong lòng chàng đã hiểu hết cả rồi.
Tuệ Phàm thiền sư đứng bên Độc Cô Nhạn cũng là người bị tiếng cười cảm nhiễm. Cặp mắt lão chiếu ra những tia sáng kỳ dị khôn tả. Nhưng lão vui vẻ nói:
– Lâm lão hiệp sĩ không hổ với hai chữ Âm Thánh. Tuy chỉ là một tràng cười tầm thường cũng đủ cho người ta phải chấn động tâm thần.
Tiếp theo lão dùng phép truyền âm nhập mật bảo chàng:
– Thảo nào Độc Cô thí chủ mạo xưng là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi. Té ra âm công của thí chủ chẳng kém gì lão. Võ lâm được Độc Cô thí chủ viện trợ thật may mắn vô cùng
Độc Cô Nhạn cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp:
– Lão thiền sư đừng vội quá khen. Tại hạ cảm thấy hứng thú đối với vị Chính Nghĩa môn chủ này…
Chàng quay lại tươi cười hỏi Âu Dương Bá:
– Lão phu tuy đã có ít nhiều kinh nghiệm giang hồ, các môn phái võ lâm cũng biết được một hai mà sao chưa được nghe đến ba chữ "Chính Nghĩa môn"?
Âu Dương Bá cười lạt đáp:
– Lão phu ở chốn biên cương xa thẳm vả lại là môn phái nhỏ bé thì khi nào lọt đến tai Lâm lão hiệp sĩ được?
Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Không hiểu quý môn sáng lập phái từ ngày nào?
Âu Dương Bá thản nhiên đáp:
– Mới năm bữa trước đây!
– Năm bữa trước đây ư?
Độc Cô Nhạn cười khẩy hỏi tiếp:
– Tôn giá đã truyền lịnh báo cáo cùng các phái võ lâm và mời các đại môn phái đến chứng kiến cuộc lễ mở đàn chưa?
Âu Dương Bá ra chiều bất mãn xẵng giọng đáp:
– Lão phu đã nói rồi. Vì môn phái nhỏ bé chẳng dám kinh động các vị hiền tài.
Độc Cô Nhan trợn mắt lên nói:
– Chiếu theo luật lệ giang hồ, tôn giá mà không tuyên cáo trước võ lâm lại không mời các phái lớn đến coi lễ thì không thể khai môn lập phái để tự xưng là Chính Nghĩa môn chủ được.
Âu Dương Bá nghe Độc Cô Nhạn công kích ra mặt thì căm phẫn vô cùng. Lão đã toan nổi hung, nhưng lão đưa mắt nhìn về đám tuỳ tùng phía sau thì thấy người chưa bị tiếng cười của Độc Cô Nhạn làm cho cảm nhiễm chỉ nhìn xuống chân hắn chứ không lộ vẻ gì.
Độc Cô Nhạn để hết tinh thần chú ý đến phản ứng của bọn họ, nên nhất cử nhất động của từng người chàng đều thấy rõ.
Âu Dương Bá dường như thấy người kia không lộ vẻ gì thì lập tức biến đổi thành thái độ mềm dẻo. Lão nở nụ cười nham hiểm hỏi:
– Phải chăng Lâm lão hiệp sĩ là người đứng chủ trương cuộc đại hội này?
Độc Cô Nhạn không khỏi sửng sốt. Chàng bị câu hỏi xói móc nhưng rất có lý làm cho bối rối. Cứ tình thực mà nói thì quả nhiên chàng đã phạm vào lỗi xuyên tân đoạt chủ.
Chàng liền quay lại nói với Tuệ Phàm thiền sư:
Câu nói nhẹ nhàng này đưa cục diện bẽ bàng đổ lên đầu Tuệ Phàm thiền sư.
Tuệ Phàm thiền sư nhíu cặp mày bạc gượng cười nói:
– Lâm lão hiệp sĩ nói thật chí lý, nhưng hiện nay thiên hạ nhiễu nhương không thể theo quy củ như lúc bình thời, dĩ nhiên chẳng nên phiền trách Âu Dương môn chủ. Huống chi bây giờ các vị đều đem lòng lo lắng cho cuộc an nguy của võ lâm đã không từ nguy hiểm gian lao đến đây, tưởng ta bất tất phải câu nệ những điều tiểu tiết… Những lời nói của nhà sư già uyển chuyển khéo léo khiến cho hai bên đều hạ đài một cách êm thấm.
Độc Cô Nhạn cười mát nói:
– Lão phu còn có một chút hiếu kỳ muốn đưa ra thỉnh giáo Âu Dương

môn chủ.
Âu Dương Bá hắng giọng một tiếng đáp:
– Hai chữ "thỉnh giáo", lão phu khi nào dám đương. Lâm lão hiệp sĩ có điều chi xin cứ nói ra.
Độc Cô Nhạn nhìn thẳng vào mặt Âu Dương Bá hỏi:
– Tại sao quý môn lại dùng hai chữ "Chính Nghĩa" để đặt tên cho môn phái?
Âu Dương Bá lại ra chiều bất mãn đáp:
– Cái đó… dĩ nhiên là tệ môn lấy ý chí chính nghĩa làm thiên thức để chủ trương tham dự công cuộc chỉnh đốn võ lâm. Chẳng lẽ cái này có chỗ nào không ổn? Lão hiệp sĩ can dự vào như vậy tưởng cũng hơi nhiều.
Độc Cô Nhạn cười khẩy hỏi:
– Theo ý tôn giá phải chăng chính nghĩa tức là lấy oán trả oán lấy thù trả thù?
Âu Dương Bá gật đầu cười lạt đáp:
– Có thể nói như vậy.
Độc Cô Nhạn lại nhìn chằm chặp vào mặt Âu Dương Bá hỏi:
– Quý môn không nhận được thiếp mời của Tuệ Phàm thiền sư mà cũng đến đây là có ý gì?
Âu Dương Bá lộ vẻ tức giận đáp:
– Về điểm này lão phu chỉ cần nói với một mình Tuệ Phàm thiền sư mà thôi. Lâm lão hiệp sĩ bất tất hỏi đến làm chi.
Tuệ Phàm thiền sư vội niệm phật hiệu chen vào giữa câu chuyện hai người rồi nói:
– Lão tăng có ý muốn dẫn kiến một người nữa cùng Lâm lão hiệp sĩ. Không hiểu lão hiệp sĩ có thể tạm dời tịch vị được chăng?
Độc Cô Nhạn hiểu rõ Tuệ Phàm e ngại giữa mình và Âu Dương Bá phát sinh xung đột, chàng liền gật đầu cười đáp:
– Dĩ nhiên lão phu tuân mệnh.
Chàng liền cùng Tứ Bất hoà thượng đứng lên theo Tuệ Phàm thiền sư ra giữa đại điện.
Tuệ Phàm thiền sư truyền dụ cho người trà nước tới.
Trong Đại hùng bảo điện nổi lên một phen nhốn nháo khiến cho bầu không khí khẩn trương nhạt đi khá nhiều.
Tuệ Phàm thiền sư dẫn Độc Cô Nhạn ra giữa Đại hùng bảo điện ngồi bên chủ vị. Lão muốn dùng lúc uống trà để ngấm ngầm hỏi Độc Cô Nhạn bằng phép truyền âm nhập mật:
– Tại sao Độc Cô thí chủ đối với Chính Nghĩa môn chủ ra điều gay gắt?

Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp:
– Vì quá nửa bọn chúng là những người mà tại hạ đã biết mặt.
Tuệ Phàm thiền sư sửng sốt hỏi:
– Thí chủ biết mặt ư?
Nhà sư lại hỏi tiếp:
– Đã là chỗ quen biết mà sao lời nói có vẻ lạnh lùng sắc bén?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Vì bọn chúng với tại hạ là oan gia đối đầu!
Tuệ Phàm thiền sư hỏi ngay:
– Ủa! Chẳng lẽ Âu Dương Bá trước khi thành lập Chính Nghĩa môn…
Độc Cô Nhạn thở dài ngắt lời:
– Chẳng lẽ lão thiền sư lại dễ tin bọn họ thế được? Thiền sư tưởng hắn là Chính Nghĩa môn chủ thật hay sao?
Tuệ Phàm thiền sư lắc đầu đáp:
– Cũng không hẳn như thế. Có điều trước khi chưa có chứng cớ rõ ràng, lão tăng không tiện có những hành động đột ngột. Nhưng…
Tuệ Phàm thiền sư ngừng một chút rồi nói tiếp:
– Lão tăng đã có chút đề phòng…
Độc Cô Nhạn nhìn theo mục quang của Tuệ Phàm thiền sư. Bây giờ chàng mới phát giác ra những người ngồi xung quanh bọn Chính Nghĩa môn đều là những tăng lữ già của chùa Thiếu Lâm. Tuy coi bề ngoài vị nào cũng lừ thừ như hạng già nua bất lực, mà thực ra ai nấy đều ẩn giấu thần công kín đáo. Chàng biết ngay là những tay cao thủ phái Thiếu Lâm đã được lựa chọn.

Hồi 56
Thấy Bóng Đen Quần Hùng Chột Dạ

Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày nói:
– Cuộc bố trí của lão thiền sư tuy có vẻ chu đáo. Nhưng một khi phát động tại hạ e rằng những tăng lữ quý tự khó bề tránh được một trường đổ máu.
Tuệ Phàm thiền sư nhăn nhó cười đáp:
– Lão tăng đành hết sức người còn thì nghe ở thiên mệnh. Bây giờ thí chủ có thể nói rõ cho lão tăng biết chính nghĩa môn chủ là nhân

vật thế nào không?
Độc Cô Nhạn vẫn dùng phép truyền âm nhập mật đáp:
– Hắn chính tên gọi là Tư Đồ Xảo và được người gắn cho một ngoại hiệu là Tiếu Diện Lỗ Ban. Hắn rất tinh thông về mọi cách bố trí và đã ẩn nấp dưới bàn tay Vô Danh Tẩu mười năm. Hung thủ sát hại cha con Lý bang chúa cùng mười mấy người Cái Bang ở Nhị Long trang chính là thằng cha này.
Tuệ Phàm thiền sư vẫn không lộ vẻ kinh ngạc, lão niệm phật hiệu rồi nói:
– Nếu vậy cũng không ngoài dự kiến của lão tăng. Hắn đã là nanh vuốt của Thuần Vu Thế Gia thì tất đã đến đây nằm vùng từ trước, sợ là bọn Thuần Vu Thế Gia sắp kéo đến.
Độc Cô Nhạn bình tĩnh đáp:
– Họ đến cả rồi đó.
Tuệ Phàm thiền sư không thể giữ vẻ bình tĩnh nữa, vội hỏi ngay:
– Họ ở chỗ nào?
Độc Cô Nhạn hỏi lại:
– Tư Đồ Xảo trá danh Chính nghĩa môn đem theo bao nhiêu người?
Tuệ Phàm đáp:
– Tất cả mười sáu tên.
Độc Cô Nhạn nói:
– Toàn thể bọn chúng đều là người Thuần Vu Thế Gia, Theo chỗ tại hạ biết thì Thuần Vu đại phu nhân cũng ở trong này.
Tuệ Phàm thiền sư lại đưa mắt nhìn về phía Âu Dương Bá thì thấy bọn tuỳ tùng chẳng có chỗ nào đặc biệt. Tên nào thân hình cũng bé con con, gầy khẳng kheo. Mười mấy tên ngồi ủ rũ ở một chỗ, trông còn có vẻ đáng thương nữa.
Nhưng nhà sư biết lời Độc Cô Nhạn không phải hão huyền. Lão vội hỏi ngay:
– Bản lãnh Thuần Vu đại phu nhân thế nào?
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi lại:
– Quần hùng thiên hạ được mời đến đây, công lực tương đương với lão thiền sư phỏng có bao nhiêu người?
Tuệ Phàm thiền sư trầm ngâm một lát rồi đáp:
– Lão tăng đã mời đến mười mấy vị đã ẩn cư lâu năm. Những vị đó có đến mấy chục năm chưa từng hội diện. Ngày trước võ công so với lão tăng chẳng hơn kém nhau gì mấy. Nhưng hiện giờ thực lực ra sao thì khó mà biết được. Chắc có mấy vị cao thâm hơn lão tăng mà cũng có mấy vị kém hơn một chút. Còn quần hùng các phái thì không phải lão tăng có ý coi thường, tình thực bản lĩnh họ còn lạc hậu kém

xa lắm...
Độc Cô Nhạn thở phào một tiếng rồi nói:
– Như vậy thì tại hạ cùng lão thiền sư và mười mấy vị Ẩn Giả đó, đại khái có thể chống chọi được với Thuần Vu đại phu nhân còn ngoài ra thì khó nói lắm.
Tuệ Phàm thiền sư cả kinh hỏi:
– Như vậy thật là một việc rất khó tin. Chẳng lẽ võ công bọn Thuần Vu Thế Gia ghê gớm đến thế ư?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Tin hay không là ở lão thiền sư, tại hạ không tiện nói nhiều.
Tuệ Phàm thiền sư đảo mắt nhìn quanh rồi nói:
– Đa tạ Độc Cô thí chủ đã có lời chỉ bảo. Lão tăng sẽ có cách...
Bỗng ngoài điện có một tiếng chuông vọng vào để báo đêm đã sang canh một.
Tuệ Phàm thiền sư đột nhiên rời khỏi chỗ ngồi, đứng lên, hai tay chắp để trước ngực, dõng dạc lên tiếng niệm phật hiệu.
Đại hùng bảo điện đang nhốn nháo lập tức yên tĩnh nghiêm trang trở lại, bao nhiêu cặp mắt đều nhìn vào nhà sư.
Tuệ Phàm thiền sư khẽ chép miệng thở dài nói:
– Lão tăng lui về ẩn nơi chốn sơn tuyền, rắp tâm trọn đời tiềm tu Phật quả cho hiểu rõ tiền nhân. Chẳng ngờ trong võ lâm đột nhiên xuất hiện một thiếu niên đồi bại...
Thanh âm nhà sư tuy hạ thấp nhưng từng tiếng một lọt vào tai mọi người. Trong đại hùng bảo diện tuy số quần hùng đông đảo là thế mà chẳng một ai không nghe rõ.
Tuệ Phàm thiền sư ngưng nói một chút, rồi cũng dùng phép truyền âm nhập mật nói:
– Xin Độc Cô thí chủ miễn trách cho lão tăng thật là đắc tội..
Rồi nhà sư tiếp tục tuyên bố:
– Gã này ỷ mình thân kỳ tài cái thế, rất nguy hại cho giang hồ, gã giết người không biết bao nhiêu mà kể. Núi Nhật Nguyệt là mồ chôn chín mươi ba tay cao thủ các phái. Trên núi Bắc mang gã làm cho Tĩnh Từ sư thái, chưởng môn phái Võ Di biến tành một đống đổ nát. Nếu không trừ gã thì toàn thể võ lâm chẳng được ngày nào yên tĩnh. Vì vậy mà lão tăng phải dời chỗ ẩn cư xuống núi.
Đại hùng bảo điện yên lặng như tờ không một tiếng động. Chính nghĩa môn chủ Âu Dương Bá cùng mười mấy người tuỳ tùng ngồi im một góc không phản ứng chi hết dường như họ đang chú ý lắng tai nghe.
Tuệ Phàm thiền sư hắng giọng môt tiếng nói:

– Nhờ được các vị chẳng quản đường xá xa xôi lặn lội tới đây là nghĩa cử khiến cho lão tăng cảm kích vô cùng, Có điều lão tăng nghe nói Độc Cô Nhạn võ nghệ siêu quần, người thường không thể bì kịp. Lão tăng so đo lực lượng vẫn e rằng khó đương đầu nổi.
Tuệ Phàm Thiền sư vừa tuyên bố câu này trong đại điện lập tức nổi lên những tiếng ồn ào.
Mười mấy vị lão già ngồi trên bồ đoàn nơi thủ vị gần đó lập tức đứng cả dậy. Nét mặt đều tỏ vẻ không hài lòng. Một lão lớn tiếng nói:
– Lão thiền sư thật quá lo xa.
Tuệ Phàm Thiền sư liếc mắt nhìn ra thì chính là một vị ẩn cư đã mấy chục năm mà mình đã mời đến. Lão là Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường.
Tuệ Phàm Thiền sư vội chấp tay lên hỏi:
– Thân lão thí chủ có điều gì cao kiến?
Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường cho là lời nói vu khoát liền cười nói:
– Lão phu tưởng có gì trọng đại mà phải mở cở gióng trống. Té ra là một thằng lỏi vào hàng hậu sinh vãn bối chưa ráo máu đầu, miệng còn hôi sữa. Cử động này của lão thiền sư thật quá hão huyền. Ai lại đi khoe trương một thằng lỏi để tự giảm gió thân mình. Đúng là một chuyện tức cười thiên cổ hiếm có.
Tuệ Phàm Thiền sư vẫn trịnh trọng nói:
– Thân lão thí chủ thật hợp đạo lý. Nhưng lão tăng nghĩ rằng ta vẫn nên cẩn thận là hơn. Lão tăng vừa tiếp được mật báo cho hay Độc Cô Nhạn đã biết tin cuộc họp bí mật trên núi Phục Ngưu này. Gã đi suốt ngày đêm để tới đây thi hành độc thủ.
Hà Lạc Điếu Tẩu kêu to lên:
– Nếu gã mà đến đây thì lão phu chỉ cần cái cần câu này phứt đầu gã đi là xong chuyện.
Tuệ Phàm Thiền sư nói:
– Thân lão thí chủ hùng tráng thật là đáng phục, song nhân mạng đâu phải là trò chơi? Lão tăng mong rằng không cần phải giết người mà khiến cho Độc Cô Nhạn phải y theo một phép.
Thần Công Thường lạnh lùng hỏi:
– Kế hoạch của lão hoà thượng thế nào?
Tuệ Phàm thiền sư cười nói:
– Độc Cô Nhạn tuy võ công cái thế đáng kể vào cao nhân hạng nhất nhưng tính khí quật cường nóng nảy. Muốn cho y tâm phục thì không nên dùng sức mạnh để thủ thắng, lão tăng muốn cầu ân sư xin lão gia thâu phục con người lầm đường lạc lối này. Nếu gã còn mê muội

không tin thì mời các vị xuất thủ, tưởng hạ gã không khó gì.
Nhà sư muốn đề cập đến nhà Thuần Vu Thế Gia mà chỉ nói tới Độc Cô Nhạn. Ngoại trừ Thân Công Thường không ai lên tiếng bầu không khí thần bí cơ hồ ngẹt thở.
Thân Công Thường chỉ thấy mười mấy người là có ý bênh vực ý kiến của lão, còn ai nấy trầm lặng không nói gì, lão thở ồ ồ hắng giọng một cái rồi ngồi phịch xuống.
Tuệ Phàm Thiền sư lại tuyên phật hiệu rồi nói:
– Bây giờ đã hết canh một, chính là lúc gia sư ngồi chơi trong viện, lão tăng có điều thỉnh nguyện, mong các vị chuẩn cho.
Thân Công Thường run lên hỏi:
– Lão thiền sư có điều gì sao không dám nói ra?
Giọng nói ra chiều bất mãn.
Tuệ Phàm Thiền sư chẳng để ý gì đến thái độ của Thân Công Thường chậm rãi đáp:
– Cảm phiền các vị cùng lão tăng đến thỉnh gia sư khiến lão nhân gia nể mặt các vị mà không tiện từ chối thì mới có hy vọng được lão nhân gia ra khỏi cấm phòng viện trợ.
Thân Công Thường lắc đầu thở dài không nói câu gì.
Tuệ Phàm Thiền sư hai tay chắp để trước ngực, không nói gì nữa, dẫn bước đi trước.
Quần hùng lục tục theo sau.
Độc Cô Nhạn chỉ chú ý đến Chính nghĩa môn chủ Âu Dương Bá cùng mười mấy tên tuỳ tùng. Chàng thấy bọn họ trà trộn vào trong đám đông cùng đi ra ngoài, tựa hồ chưa có ý động thủ ngay.
Độc Cô Nhạn thở phào một cái rồi nhìn ra chỗ khác. Chàng ngấm ngầm dùng phép truyền âm nhập mật nói hỏi Tuệ Phàm:
– Lão thiền sư có cử động này là vì lẽ gì?
Tuệ Phàm Thiền sư cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp lại:
Lời của Độc Cô thí chủ quả là đúng lắm. Lão tăng không thể để quần hùng gặp nạn tru lục nên phải có cử động này.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Nếu Ngộ Quả thiền sư không chịu ra khỏi cấm phòng thì làm thế nào?
Tuệ Phàm Thiền sư đáp:
– Lão nhân gia lòng dạ rất từ bi. Trừ trường hợp người tính ra đây là một kiếp nạn chẳng thể nào thoát khỏi không thì người chẳng chịu để cho bọn yêu nhân mặc sức chém giết trong chốn thiền quan của người.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:

– Nếu trong trường hợp không có cách nào cứu vãn tình thế thì lão thiền sư định dời chiến trường đồ sát ra ngoài thiền quan của lệnh sư phụ phải không?
Tuệ Phàm Thiền sư đáp:
– Lão tăng nghĩ không đến nỗi phải như vậy.
Giữa lúc hai người đối đáp với nhau, quần hùng tiếp tục từ Đại hùng bảo điện rẽ sang mé bên để tiến vào hậu viện.
Đoàn người xuyên qua bảy tầng toà viện thì tới một lối đi nhỏ khá dài.
Hai bên đường hẻm này trồng toàn là tùng bách. Đường đi mỗi lúc một lên cao ít ra là ba bốn chặng mới đến một toà viện bằng đá xếp thành. Đây là một gian thạch thất nhỏ bé ẩn trong rừng rậm.
Độc Cô Nhạn vận mục lực nhìn ra thì toà thạch thất nhỏ bé này tuy có phần u tinh nhưng đượm vẻ thê lương quạnh quẽ khiến lòng người động mối thê lương.
Độc Cô Nhạn trong lòng đang ngẫm nghĩ thì người đã tới trước cửa viện. Cửa tiểu viện vừa thấp vừa hẹp không đầy ba thước trên cửa khắc bốn chữ lớn: “Từ bi thiền viện”.
Tuệ Phàm Thiền sư vẻ mặt bỗng trở nên nghiêm trọng thả nhẹ bước chân.
Quần hùng dư trăm người lúc này tụ tập ở trước cửa viện.
Chính nghĩa môn chủ Âu Dương Bá cùng mười mấy tên tuỳ tùng vẫn ung dung trà trộn vào đám đông không lộ vẻ gì hấp tấp, khẩn trương.
Tuệ Phàm thiền sư đảo mắt nhìn ra bốn phía rồi đột nhiên quỳ xuống, mắt hướng về phía cổng thiền viện khẽ niệm một tiếng phật hiệu. Thế là bao nhiêu tăng lữ chùa Thiếu Lâm có mặt tại trường đều theo thứ tự cao thấp mà quỳ sau Tuệ Phàm thiền sư.
Tuệ Phàm bỗng lộ vẻ nghiêm trang không nói gì.
Tuệ Phàm thiền sư cất tiếng:
– Đệ tử là Tuệ Phàm khấu đầu thỉnh an ân sư.
Cửa thạch viện đóng kín quanh năm nên đầy bụi bặm. Ngoài viện tùng bách mọc đầy, lại không đèn lửa nên tối tăm ảm đạm tựa hồ một tòa nhà cổ hoang phế đã lâu.
Chờ mãi không thấy tiếng người đáp lại, Tuệ Phàm thiền sư lại lên tiếng:
– Đệ tử đến phá cuộc thanh tu của ân sư thật là tội lớn nhưng đệ tử lâm vào tình trạng bất đắc dĩ. Nay vì thương sinh của thiên hạ mà đệ tử phải đến gõ cửa để cầu khẩn.
Bên trong cửa vẫn lặng ngắt như tờ.
Tuệ Phàm thiền sư ngẫu nhiên quay lai nhìn phía sau rồi ngấm ngầm

dùng phép truyền âm nhập mật nói với Độc Cô Nhạn:
Gia sư không chấp nhận lời thỉnh cầu, thế là ý trời đã định cho vụ kiếp nạn này.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Không hiểu lệnh sư đã nghe rõ lời khấn thỉnh của đại sư chưa?
Tuệ Phàm thiền sư gật đầu đáp:
– Phật pháp của gia sư đã am hiểu đến lẽ cùng thông của tạo hóa. Chẳng cần lão tăng phải lên tiếng thỉnh cầu chỉ cần quỳ ở trước cửa là lão nhân gia đã phát giác ra rồi.
Nhà sư ngừng một chút rồi nói tiếp:
– Huống chi lúc này lão nhân gia đang ngồi chơi trong viện thì có lý đâu lại không nghe thấy?
Độc Cô Nhạn dường như đã tin vào hai thuyết nhân quả của nhà Phật. Chàng cũng cho là nhà sư trong tòa thạch viện này dự đoán và biết số trời đã định nên chàng cũng không hỏi gì nữa.
Chàng quay đầu lại thì thấy bọn Chính nghĩa môn vẫn đứng lẫn vào trong đám quần hùng không động tĩnh gì.
Đột nhiên một ý nghĩ lóa ra trong đầu óc chàng. Chàng khẽ đụng vào người Tứ Bất hòa thượng dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:
– Dã hòa thượng! Những tin tức hòa thượng lấy được ở đâu?
Tứ Bất hòa thượng sửng sốt, gãi đầu gãi tai ra chiều hoang mang hỏi lại:
– Tin tức gì?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Vụ Thuần Vu đại phu nhân đến đây?
Tứ Bất hòa thượng đáp liền:
– Dĩ nhiên là người do Cái Bang đưa lại.
Lão quay lại ngó bọn Chính nghĩa môn rồi nói tiếp:
– Chẳng nhẽ tin này không xác thực?
Độc Cô Nhạn chau mày nói:
– Tin tức thì đúng rồi, nhưng e rằng có chỗ sơ hở thiếu sót.
Tứ Bất hòa thượng hỏi lại:
– Người nói vậy là có ý gì?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Những người Thuần Vu Thế Gia đến đây chỉ có nhân mã của đại phu nhân hay còn có bọn nào khác? Không hiểu Thuần Vu lão phu nhân...
Tứ Bất hòa thượng vỗ đùi ngắt lời:
– Cái đó khó nói lắm. Lúc bản hòa thượng đến đây thì tên đệ tử Cái Bang đã bảo còn có tin quan trọng hơn lục tục đưa đến. Nhưng bản

hòa thượng vội vã lên đường, lật đật cưỡi chim đến đây.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi vội hỏi Tuệ Phàm thiền sư:
– Ngộ Quả thiền sư có đúng ngồi chơi trong viện không?
Tuệ Phàm thiền sư sửng sốt hỏi:
– Vì lẽ gì thí chủ lại hỏi câu này?
Độc Cô Nhạn trầm giọng đáp:
– Có khi là tại hạ quá lo xa, nhưng nếu quả thực mà Ngộ Quả thiền sư đang ngồi chơi mà có người lén vào thì kết quả...
Tuệ Phàm thiền sư la lên một tiếng kinh hoàng nét mặt xám ngắt, đột nhiên lão đứng phắt dậy, thì đồng thời nghe đánh vù một tiếng, một bóng đen từ trong viện nhảy vọt lên như tên bắn xuyên qua đám tùng bách xẹt về phía sau tiểu viện, loáng cái đã mất hút.
Động tác của bóng đen mau lẹ vô cùng. Quần hùng tại trường tuy đều trông thấy nhưng chẳng một ái nhìn rõ bóng đen đó là người hay là ma.
Trong Từ bi thiền viện vẫn im lìm không một tiếng động, người ta có cảm tưởng chẳng có biến cố gì xảy ra.
Tuệ Phàm thiền sư không khỏi sững sờ. Mục quang lão vẫn nhìn đăm đăm vào cánh cửa đá bí mật đóng kín. Lão chắp tay tiếp tục thỉnh cầu:
– Ân sư từ bi! Lão gia có thể trả lời đệ tử được chăng?
Dĩ nhiên trong tiểu viện vẫn không có tiếng đáp lại.
Độc Cô Nhạn chau mày nói:
– Việc đã đến thế này, tưởng lão thiền sư nến có thái độ quả quyết.
Tuệ Phàm thiền sư run lên hỏi:
– Chẳng lẽ lão tăng lại phá cửa mà vào hay sao?
Độc Cô Nhạn cười lạt đáp:
– Giả tỷ lệnh sư cả đêm không trả lời, lão thiền sư cùng quần hùng cũng đứng yên thế này hay là bỏ về?
Tuệ Phàm thiền sư ngập ngừng đáp:
– Việc này thật quá xa với dự liệu của lão tăng. Lão tăng...
Độc Cô Nhạn đột nhiên dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:
– Vừa rồi có một bóng đen bay ra, lão thiền sư có trông thấy chăng?
Tuệ Phàm thiền sư gật đầu đáp:
– Đó đúng là một cao thủ tuyệt thế.
Độc Cô Nhạn trầm ngâm một lát hỏi:
– Có phải lệnh sư không?
Tuệ Phàm thiền sư khẽ lắc đầu đáp:
– Nhất định là không phải. Gia sư đóng cửa tiềm tu chẳng khi nào lại tự nhiên vô cớ vọt ra ngoài. Huống chi người này mặc áo đen, gia sư

chẳng bao giờ ăn mặc như thế cả.
Độc Cô Nhạn trầm giọng hỏi:
– Trong thiền phòng của lệnh sư lúc nửa đêm mà có cao thủ tuyệt thế ở đó vọt ra, vụ này... có vẻ nghiêm trọng đó.
Tuệ Phàm thiền sư miệng không ngớt niệm phật hiệu. Lão nói:
– Sự thực khó mà biết được. Nhưng phá cửa tiến vào.....
Độc Cô Nhạn hỏi ngay:
– Phá cửa vào thì phạm tội gì?
Tuệ Phàm thiền sư đáp:
– Đó là tội bất kính...
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười đáp:
– Việc này mà lão thiền sư hành động thì kẻ dưới phạm thượng nên mắc tội đại bất kính, nhưng tại hạ lấy tư cách Âm Thánh Lâm Thiên Lôi mà làm thì ít ra cũng gỡ được mối liên can đến lão thiền sư.
Tuệ Phàm thiền sư kinh ngạc ngăn lại:
– Không được ! Hãy để lão tăng nghĩ kỹ đã.
Nhưng Độc Cô Nhạn chẳng cần nhà sư nghĩ kỹ hay không nghĩ kỹ, chàng vung chưởng đánh ra nhanh như điện chớp.
Tuệ Phàm thiền sư muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa. Một tiếng sầm vang động. Cánh cửa đá nhà mật thất lập tức vỡ tan. Đá vụn tung bay mù mịt, để ra một lỗ thủng, rộng đến mấy thước.
Tuệ Phàm thiền sư thở dài nói:
– Độc Cô thí chủ lỗ mãng quá chừng.
Dĩ nhiên nhà sư cũng dùng phép truyền âm nhập mật để bưng bít không cho mọi người biết Độc Cô Nhạn là Lâm Thiên Lôi. Giọng nói của nhà sư có vẻ trách móc chàng.
Độc Cô Nhạn không rảnh để nói lời với lão. Chàng vội giương mắt lên nhìn vào phía trong.
Phía trong cổng tùng bách chi chít, cửa sổ lệch lạc ba gian thạch thất tối om, không có đèn lửa, cửa phòng đóng kín, chỗ nào cũng tịch mịch im lìm, không một bóng người.
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh hỏi:
– Phải chăng lão thiền sư nói giờ này lệnh sư đang tản bộ trong viện?
Tuệ Phàm thiền sư trong lòng hồi hộp đáp:
– Đúng thế! Bao nhiêu năm nay gia sư đã luyện thành tập quán như vậy, vì lẽ gì..
Nhà sư chưa dứt lời đã tất tả chạy vào trong viện.
Viện này không rộng mấy, từ cửa viện đến cửa phòng, chỉ cách chừng sáu bảy trượng.

Tuệ Phàm thiền sư vào qua cửa viện rồi, quần hùng cũng ùa vào theo.
Độc Cô Nhạn liếc mắt nhìn Chính nghĩa môn chủ cùng mười sáu tên tùy tùng đi lẫn vào trong quần hùng. Chàng vôi nói với Tuệ Phàm thiền sư:
– Người nhiều càng phức tạp. Nếu xảy chuyện động thủ rất dễ gây nên đại loạn. Hiện giờ tình trạng lệnh sư ra sao, mình chưa biết vậy không thể đặt hết hy vọng vào lão tiền bối được.
Tuệ Phàm thiền sư chỉ lo lắng về sự an nguy của ân sư. Lão nghe Độc Cô Nhạn nói vậy vội hỏi:
– Độc Cô thí chủ có cao kiến gì không?
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh vội hỏi lại:
– Vừa rồi ở ngoài Đại hùng bảo điện, tại hạ đã mượn tiếng cười để phát huy một chút âm công, lão thiền sư có bị ảnh hưởng gì không?
Tuệ Phàm thiền sư hơi tức mình đáp:
– Lão tăng tuy công lực chẳng lấy gì làm thâm hậu nhưng may mà chưa bị cảm nhiễm.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười rồi hỏi lại:
– Lão hòa thượng miễn trách cho tại hạ, Quần hùng trong trường hợp đại khái có bao nhiêu người không bị ảnh hưởng về âm công của tại hạ?
Tuệ Phàm thiền sư trầm ngâm một chút rồi đáp:
– Đại khái chỉ có bọn Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường mà mấy vị lão hữu mà thôi.
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Lúc tại hạ thi triển âm công đã dò xét thì trong bọn Chính nghĩa môn chỉ có một người không bị ảnh hưởng, người đó đại khái là Đại phu nhân trong Thuần Vu Thế Gia...
Tuệ Phàm thiền sư tỉnh ngộ hỏi:
– Độc Cô thí chủ có ý muốn dùng âm công để kiềm chế mọi người trong trường. Còn vị Thuần Vu phu nhân kia thì do lão tăng đối phó phải không?
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh rồi đáp:
– Ý kiến của tại hạ quả đúng là vậy. Nếu thiền sư còn có cao kiến gì khác...
Tuệ Phàm thiền sư vội ngắt lời:
– Không có. Cứ theo ý kiến của Độc Cô thí chủ là được. Hành động này ít ra tạo nên cơ hội cho quần hùng ít bị tử thương.
Độc Cô Nhạn cùng Tuệ Phàm thiền sư thủy chung vẫn hết sức để ý đến Chính nghĩa môn chủ và mười sáu tên tùy tùng. Nhưng bọn kia

lại bình tĩnh lạ thường khiến hai người phải ngạc nhiên. Dường như bọn chúng cố ý lọt lại sau quần hùng và đứng cách bọn Tuệ Phàm thiền sư ít nhất là ngoài năm trượng. Tên nào cũng thõng tay, bình tĩnh bàng quang.
Ngoài ra quần hùng tại trường đều không giữ được vẻ bình tĩnh. Có người trông ngang trông ngửa, có người bàn tán thầm thì, xem chừng đã hơi náo loạn.
Độc Cô Nhạn chăm chú nhìn Tứ Bất hòa thượng rồi dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:
– Dã hòa thượng! Cây thiết địch của lão còn không?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng cười rồi cũng dùng phép truyền âm nhập mật trả lời:
– Bản hòa thượng biết trước thế nào cũng có lúc người phải cần đến ta.
Lão liền thò tay móc vào trong bọc.
Độc Cô Nhạn hừ một tiếng rồi nói:
– Tại hạ cử Tâm ma khúc không cần đến ống sáo.
Tứ Bất hòa thượng ngập ngừng:
– Thế thì...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Dã hòa thượng có thể tấu khúc Hoàng lương dẫn được không?
Tứ Bất hòa thượng đáp:
– Đó là trò ruột của bản hòa thượng sao lại không biết.
Độc Cô Nhạn vẫn không lộ vẻ gì, chàng nói:
– Dã hòa thượng cứ nhìn tại hạ ra hiệu là bắt đầu thổi lên chứ đừng chờ tại hạ phải lên tiếng ra lệnh. Dã hòa thượng cần phải nhớ kỹ là thổi lui thổi tới hoài, chớ có ngừng lại.
Tứ Bất hòa thượng đảo mắt nhìn quanh rồi nói:
– Bản hòa thượng trước nay không quen để ai quát tháo ra lệnh. Huống chi mình thi triển âm công thì không phải chỉ những người Chính nghĩa bị ảnh hưởng mà cả quần hùng nữa.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng quát lên:
– Bất chấp. Dã hòa thượng có chịu nghe và đừng hỏi nhiều đến chuyện khác.
Tứ Bất hòa thượng liếc mắt nhìn Độc Cô Nhạn, lão không biết làm thế nào đành đáp:
– Được rồi! Bản hòa thượng đành chịu nhân lấy thời vận xúi quẩy này là xong.
Độc Cô Nhạn lại đảo mắt nhìn Tuệ Phàm thiền sư khẽ nói:
– Tại hạ xin mở đầu đây.

Tuệ Phàm thiền sư gật đầu không nói gì. Nhà sư từ từ đưa mắt cho Thân Công Thường và mấy lão già.

Hồi 57
Cuộc Chiến Ác Liệt Phi Thường

Độc Cô Nhạn đứng dựa vào tường nhà thạch thất. Đột nhiên chàng ngẩng đầu lên trời phát ra một tiếng hú rất dài. Tiếp theo là một tràng cười như rồng gầm trên chín tầng mây, thanh âm oang oang như lọt vào tai mọi người.
Tuệ Phàm thiền sư nhíu cặp mày trắng ngơ ngác đứng đó. Vì tiếng hú dài tuy làm chấn động màng tai khiến lòng người hoang mang. Nhưng nó không phát huy uy lực về âm công, quần hùng tại trường ngơ ngác không hiểu tại sao Lâm Thiên Lôi lại ngửng mặt lên trời mà hú lên. Mục quang mọi người đều chú ý nhìn lại, nhưng chẳng một ai bị ảnh hưởng cả.
Độc Cô Nhạn phát tiếng hú lâu dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn nửa chung trà rồi đột nhiên đình chỉ.
Tình hình này đã ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Tuy tiếng hú tựa hồ không có tác dụng gì, nhưng nó đình chỉ một cách đột ngột khiến người ta không khỏi sửng sốt. Khác nào người đang bay bổng trên lưng chừng mây, bất thình lình rơi xuống mặt đất, không khỏi chấn động tâm thần.
Độc Cô Nhạn ngừng tiếng hú lại rồi lập tức quát lên một tiếng như sấm sét.
Tiếng quát bất thình lình này cũng khiến cho người ta không kém phần khó chịu, lỗ tai không ngớt vo vo, phảng phất như lúc trời tạnh, đột nhiên mây đen kéo nghịt.
Độc Cô Nhạn chưa ngừng tiếng quát đã bật lên một tràng cười rộ. Tiếng cười như kêu như gào.
Tràng cười vừa nổi lên, trước mặt mọi người lập tức hiện ra những ảo ảnh. Ai cũng nhìn thấy trên không tựa hồ có con quái thú hình thù khó tả đang nhe nanh múa vuốt nhào xuống.
Lúc này quần hùng mắt nhìn thấy ảo ảnh, tức là đã hoàn toàn bị âm công khống chế. Công lực đã không đề tụ được thì tứ chi phải nhũn ra, muốn chạy không được, muốn trốn không thoát.

Độc Cô Nhạn vừa dứt tiếng cười tiếng la, liền vẫy tay nhìn Tứ Bất hòa thượng giục:
– Thổi đi!
Tứ Bất hòa thượng đã cầm ngang ống sáo chờ đợi. Lão vừa nghe Độc Cô Nhạn hô lập tức đặt lên môi thổi lên ô hô. Một dãy thanh âm cuồn cuộn đưa lên.
Tiếng địch thấp mà trầm trọng. Tứ Bất hòa thượng lại thổi rất chậm, những người đã bị âm công của Độc Cô Nhạn kiềm chế bây giờ càng mỏi mệt chẳng khác đứa hài nhi gục đầu vào từ mẫu mà ngủ li bì.
Chỉ trong khoảnh khắc mọi người gáy pho pho như đi vào giấc mộng triền miên. Thoáng cái quần hùng đã tới tấp ngã lăn ra nằm dài dưới đất.
Độc Cô Nhạn nói quả đã không lầm. Trong phái Chính nghĩa chỉ có một người mặc võ phục áo ngắn đầu đội mũ đỏ, mặt vẫn che kín vẫn đứng trơ ra đó. Còn ngoài ra cả bang chủ là Âu Dương Bá đều bị té nhào.
Người chưa ngã ra ăn mặc như kiểu đàn ông đứng tuổi, hiển nhiên có đeo mặt nạ. Hắn có vẻ tự hào chỉ đứng cười lạt ra điều không thèm để ý.
Bọn đệ tử phái Thiếu Lâm cùng quần hùng các phái hầu hết đều bị ngã ra. Chỉ có Tuệ Phàm thiền sư và bọn Thân Công Thường mấy người vẫn đứng vững không việc gì.
Độc Cô Nhạn thở phào một cái nhẹ nhõm. Chàng chỉ cần có một số người không bị âm công của mình kiềm chế là đủ biết võ công đến bậc nào rồi.
Thế là bọn Tuệ Phàm thiền sư mười mấy người chỉ phải đối phó với một mình mình Thuần Vu đại phu nhân thì dù chẳng thủ thắng cũng không đến nỗi thất bại.
Tứ Bất hòa thượng đứng vào trong góc viện, hai mắt nhắm lại tựa hồ bỏ hết mọi sự để cả tâm trí vào việc thổi thiết địch.
Người phái Chính nghĩa không bị ảnh hưởng về âm công đứng phưỡng ngực đảo mắt nhìn bốn phía rồi đột nhiên nhảy vọt tới nơi.
Tuệ Phàm thiền sư tuyên phật hiệu xong lạng người ra đứng chặn quát lên:
– Thí chủ muốn gì đây?
Người kia cười lạt giơ tay trỏ vào quần hùng hoặc ngồi hoặc nằm lăn ra nói:
– Chính tại hạ muốn hỏi thiền sư vụ này là thế nào đây?
Tuệ Phàm thiền sư chắp tay đáp:

– Đây là Lâm hiệp sĩ muốn thí nghiệm nội lực của quần hùng xem đã đến đâu để quyết định lựa lấy những người có thể đối phó với Độc Cô Nhạn cùng Thuần Vu thế gia hầu tránh cho những người công lực bạc nhược phải hy sinh tính mạng một cách vô ích...
Thiền sư đảo mắt nhìn quanh rồi thở phào nói tiếp:
– Xem chừng những người được tuyển lựa vào việc chống cường địch bất quá chỉ có lão và bọn thí chủ hơn chục người mà thôi.
Người kia cả cười nói:
– Lâm hiệp sĩ ư? Nên lột da lão trước.
Tuệ Phàm thiền sư lại tuyên phật hiệu nói:
– Thí chủ bất quá là một tên đệ tử trong Chính nghĩa môn. Lão tăng tuy bất tài nhưng cũng là người đứng chủ trì đại hội. Thí chủ nói vậy chẳng hóa ra là quá ngông cuồng ư?
Người kia vẫn cười the thé không ngớt. Đột nhiên hắn vọt người đi như quỷ mị, lướt qua Tuệ Phàm thiền sư lao về phía Độc Cô Nhạn.
Tuệ Phàm thiền sư là một cao nhân cửa phật, há phải hạng tầm thường. Lão phất tay áo bào một cái, một luồng hoàng quang chói mắt, do chưởng phong xô ra đánh tới.
Người kia tựa hồ không ngờ chưởng lực của Tuệ Phàm thiền sư mãnh liệt đến thế. Hắn không dám trực tiếp chống đỡ, xoay mình một cái, thân pháp xảo diệu vô cùng. Hắn nhảy lui trở về.
Giữa lúc di chuyển thân hình, hắn vung tay đánh ra một chưởng.
Phát chưởng này chẳng những huyền diệu và mau lẹ phi thường, nó còn nhả ra một luồng khí âm hàn lạnh thấu xương. Chưởng lực chưa xô tới nơi mà bọn Tuệ Phàm đã tưởng chừng như đứng trước một hố băng lạnh buốt.
Tuệ Phàm thiền sư giật mình kinh hãi. Lão nghiêng người sang mé hữu đồng thời đánh ra phát chưởng thứ hai.
Người kia dường như muốn thí nghiệm công lực thực sự của Tuệ Phàm thiền sư, hắn không né tránh mà cũng không lùi lại, đứng thẳng người lên để đón tiếp phát chưởng.
Chẳng những nội công hai người cùng thâm hậu, thần lực kinh người mà còn thi triển cuộc tấn công chớp nhoáng. Đứng ngoài chỉ nhìn thấy vạt áo bay phất phơ, ào ào gió cuốn. Thật là một cuộc chiến đấu không tiền khoáng hậu.
Độc Cô Nhạn thõng tay đứng ngoài để mặc hai bên chiến đấu, chẳng nói năng gì.
Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường cùng mấy lão già râu tóc bạc phơ đứng ngẩn người ra mà nhìn cuộc chiến đấu khốc liệt. Những diễn biến liên tục khiến bọn họ lóa mắt, hồi hộp không biết đến đâu

mà kể.
Những người này mấy chục năm trước đây đã nổi tiếng. Lão nào cũng ra chiều khinh thế ngạo vật coi bọn Chính nghĩa giáo chưa từng nổi danh không vào đâu. Bây giờ họ thấy đệ tử Chính nghĩa môn chẳng những không bị âm công của Lâm Thiên Lôi kiềm chế mà còn có thể ra tay khiêu chiến với Tuệ Phàm thiền sư thì kinh hãi vô cùng. Bọn họ còn kinh hãi hơn là sau khi qua lại ba chiêu, Tuệ Phàm thiền sư còn bị đánh phải lùi hoài và bắt đầu lâm vào tình trạng nguy hiểm. Xem chừng chỉ trong vòng mười chiêu nữa là Tuệ Phàm thiền sư không chết tất cũng bị thương.
Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường cặp mắt tròn xoe quay lại nhìn hai vị đứng bên là Hủ Mộc Ẩn Giả và Vô Vi Tử cái cất giọng trầm trầm hỏi:
– Hai vị có biết Chính nghĩa môn là ....?
Hủ Mộc Ẩn Giả là một lão già thân hình thấp lủm thủm mập thù lù không chờ Hà Lạc Quân dứt lời đã lên tiếng:
– Chính nghĩa môn gì đâu? Rõ ràng là quân yêu đồ trong Thuần Vu thế gia.
Vô Vi Tử đột nhiên la hoảng:
– Nguy to !Tuệ Phàm thiền sư không chống được nữa rồi.
Chưa dứt lời, lão đã rung động hai vai nhảy vọt tới.
Hà Lạc Điếu Tẩu, Hủ Mộc Ẩn Giả cùng sóng vai vọt ra ra nhập chiến cuộc.
Ngoài ra còn tám chín lão đều là những cao nhân võ lâm quy ẩn đã lâu, vì có lời mời của Tuệ Phàm thiền sư mới hạ sơn tương trợ. Bây giờ họ thấy Tuệ Phàm lâm nguy, bọn Vô Vi Tử hăm hở xuất chiến thì đủ biết tình hình rất nghiêm trọng. Mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi lục tục chạy ra động thủ trợ chiến.
Tình thế đột nhiên biến đổi. Mười mấy tay cao thủ tuyệt thế võ lẫm đồng thời khai chiến với một người. Cuộc tiến công vừa mãnh liệt vừa mau lẹ.
Người kia vẫn không sợ hãi chút nào. Một làn mù trắng mịt mù vây bọc quanh mình. Chưởng chỉ phóng nhanh như điện chớp. Nội lực xô ra ào ạt. Cùng một lúc hắn phải đối phó với mười mấy tay cao thủ vây đánh mà vẫn ung dung, không hoang mang chút nào.
Tứ Bất hòa thượng vẫn tiếp tục ngồi thổi thiết địch không nhanh mà cũng không chậm. Chỉ một khúc Hoàn Lương Dẫn mà lão thổi đi thổi lại hai lần và vẫn tiếp tục không ngớt. Quần hùng kẻ ngồi nghiêng ngồi ngả lăn đều gáy o o như một đàn lợn.
Chỉ trong khoảnh khắc, bọn Tuệ Phàm thiền sư đã đánh ra hơn hai

chục chiêu. Tuy người kia bị bao vây bốn mặt, song chưởng lực chỉ phong của hắn xô ra thành một vòng tròn như thành đồng vách sắt ngăn cản mười mấy tay cao thủ tuyệt thế chỉ đứng ở bên ngoài, không sao lọt vào được.
Độc Cô Nhạn nghĩ thầm trong bụng:
– Nếu tình hình này cứ tiếp tục diễn tiến thì đến hàng ngàn chiêu cũng không phân thắng phụ. Chỉ cần sao cho bọn Thuần Vu thế gia không có ngoại viện tới nơi là tình hình còn kéo dài trong hai giờ cũng chẳng có chi chuyển biến.
Nghĩ vậy chàng liền dùng phép truyền âm nhập mật nói với Tuệ Phàm thiền sư:
– Tại hạ đã phá cửa mà vào nội viện thì tự nhiên tại hạ phải phụ trách chỗ đó.
Tuệ Phàm thiền sư vừa chiến đấu vừa đáp:
– Nhất thiết đều tùy ý Độc Cô thí chủ, nếu có xảy chuyện bất ngờ, xin thí chủ báo cho hay.

Hồi 58
Tặng Bảo Kiếm Thiền Sư Di Mệnh

Độc Cô Nhạn dạ một tiếng rồi xoay mình đẩy vào cửa.
Giữa nhà là hai phiến đá lớn, nhưng chàng chỉ đẩy một cái là mở ra được ngay.
Độc Cô Nhạn trong lòng cũng hơi run sợ. Tình thế xem chừng đã rõ, Ngộ Quả lão thiền sư đã xảy ra chuyện bất ngờ. Chàng không kịp suy nghĩ gì nữa vội lạng người vào ngay. Đồng thời xoay tay khép cửa.
Cách bố trí trong phòng rất giản dị, đồ đạc chỉ có một cái bàn đá thấp. Trên bàn bày mấy quả phật thủ đã khô. Trước bàn là một chiếc bồ đoàn. Nhưng trong phòng chẳng có một ai.
Độc Cô Nhạn tra xét kỹ một lượt thì không thấy dấu vết gì tỏ ra đã có cuộc ẩu đả. Hai bên tả hữu đều có một gian nội thất và cánh cửa toàn bằng đá.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút, rồi tiến lại gần cửa căn phòng mé tả. Hai cánh cửa đá đóng kín. Chàng khẽ đẩy một cái mà không thấy nhúc nhích, dường như phía trong cửa khóa.

Độc Cô Nhạn lại chạy sang căn phòng mé hữu. Cửa căn phòng này cũng đóng chặt và mở không ra. Độc Cô Nhạn không khỏi sinh lòng ngờ vực. Chàng nghĩ thầm:
– Nếu Ngộ Quả lão thiền sư đang nhập định đã gặp điều bất hạnh mà bây giờ mình lại phá cửa đá vụn tung bay há chẳng làm cho thương thế của lão thiền sư thêm phần trầm trọng, có khi làm nát thi thể nữa là khác.
Nhưng một ý nghĩ khác thoáng qua.
Cánh cửa đá đóng kín dường như phía trong có khóa. Trường hợp mà Ngộ Quả lão thiền sư gặp chuyện bất trắc thì khi nào lão còn ra tay khóa cửa được nữa?
Bên ngoài thạch thất tiếng đánh nhau vẫn kích liệt. Nhưng vì chàng đóng cửa kín rồi nên thanh âm bên ngoài nhỏ bé đi.
Giữa lúc Độc Cô Nhạn còn đang ngần ngừ chưa quyết định có nên phá cửa vào hay không. bỗng thấy cửa đá mé hữu đột nhiên tự động mở ra.
Độc Cô Nhạn sửng sốt, nhưng chàng vừa kinh hãi vừa mừng thầm, vì cánh cửa đá mở ra quả nhiên chàng thấy một nhà sư nhỏ bé mà gầy đét ngồi đó.
Cách bố trí trong nội thất cũng cực kỳ đơn giản, ngoài chiếc bồ đoàn lớn có nhà sư ngồi, bên phải đặt một chiếc ghế đá. Trên ghế là một cuốn kinh và một chiếc mõ. Ngoài ra còn một thanh bảo kiếm chuôi giát ngọc treo ở trên tường.
Nhà sư đã nhỏ bé, gầy nhom, lại ngồi trên một chiếc bồ đoàn rất lớn thành ra không cân xứng. Đồng thời Độc Cô Nhạn càng nghi ngờ hơn vì chàng thoáng nhìn nhà sư này mới bốn năm chục tuổi. Chàng tự hỏi:
– Chẳng lẽ người này không phải là Ngộ Quả lão thiền sư?
Chàng đứng giương mắt lên mà nhìn rồi thộn mặt ra không hỏi câu nào.
Nhà sư kia cũng ngồi cúi đầu chắp tay. Bây giờ lão chợt ngẩng đầu giương mắt nhìn ra.
Độc Cô Nhạn bất giác toàn thân run bần bật. Vì hai luồng nhãn quang của lão sáng như mặt trời khiến cho người vừa nhìn vào đã hoa mắt, nhức đầu, trái tim đập thình thịch.
Nhà sư này tuy nhỏ bé gầy đét nhưng hai mắt giương lên, lộ ra tướng mạo trang nghiêm, khiến Độc Cô Nhạn sinh lòng kính cẩn:
– Phải chăng pháp hiệu lão thiền sư là Ngộ Quả?
Nhà sư nhỏ bé niệm phật rồi đáp:
– Độc Cô thí chủ hỏi câu này thật là kỳ? Nơi đây trừ lão tăng ra dĩ

nhiên không còn một người nào khác.
Độc Cô Nhạn bật lên một tiếng kinh ngạc rồi nghi hoặc hỏi:
– Nhưng tuổi tác lão thiền sư....
Nhà sư kia bật tiếng cười ngắt lời:
– Lão tăng đã một trăm năm mươi ba tuổi.
Thật là một chuyện kỳ dị khó mà tin được. Nhưng Độc Cô Nhạn cũng phải tin vì nhà sư đã nói nơi đây chỉ có một mình lão tức là Ngộ Quả lão thiền sư.
Chàng liền ấp úng hỏi:
– Tại sao thiền sư biết vãn bối là Độc Cô ....
Ngộ Quả lão thiền sư mỉm cười ngắt lời:
– Những việc bên ngoài lão tăng đều biết hết.
Lão giơ tay chỉ chiếc bồ đoàn ở bên ngoài nói tiếp:
– Thí chủ sao không kéo bồ đoàn lại gần đây ngồi xuống nói chuyện một lúc.
Độc Cô Nhạn ngồi xuống đất nói:
– Lão thiền sư có điều chi dậy bảo, vãn bối xin rửa tai mà nghe...
Nhưng ngoài kia Tuệ Phàm đại sư đang cùng quần hùng cùng Thuần Vu thế gia ....
Ngộ Quả lão thiền sư xòa tay ra ngắt lời:
– Nhân quả họa phúc đều có tiền định, hãy tạm thời để mặc họ. Bây giờ hãy nói thí chủ đến đây là có ý ....
Lão nói tới đây liền ngưng lại để chờ đối phương trả lời.
Độc Cô Nhạn sửng sốt, miệng há hốc ra, không biết nói sao.
Thật là một vấn đề khó trả lời. Chàng ấp úng hồi lâu rồi mới nói:
– Vãn bối sở dĩ vào đây bái yết lão thiền sư là do ý kiến của Tuệ Phàm đại sư. Nhưng việc phá cửa mà vào là do vãn bối chủ trương. Vì sự thế cấp bách nên vãn bối không thể chần chừ được.
Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Lão thiền sư đã biết hết việc bên ngoài, chắc chẳng cần vãn bối nói thêm gì.
Ngộ Quả lão thiền sư tủm tỉm cười đáp:
– Đúng thế! Đệ tử của lão tăng là Tuệ Phàm đã quy ẩn lâu năm. Phen này y lại hạ sơn lãnh đạo quần hùng thiên hạ khẩn cầu lão tăng xuất quan là có ý muốn bình họa loạn trên chốn giang hồ để khỏi sinh linh đồ thán. Nhưng y không biết vụ này có một mối liên hệ về nhân quả vì tuổi y hãy còn nhỏ lắm.
Độc Cô Nhạn không nhịn được bật cười hỏi:
– Tuổi y còn nhỏ ư?
Chàng ngần ngừ nói tiếp:

– Tuệ Phàm thiền sư đã đến tuổi trăm, trước kia từng làm chưởng môn một đời, rồi lui về ẩn cư ba bốn chục năm sao còn bảo là nhỏ tuổi.
Ngộ Quả lão thiền sư cũng bật cười đáp:
– Tấm thảm kịch tại Thuần Vu thế gia trước đây một trăm năm mà Tuệ Phàm mới hơn một trăm tuổi, lão tăng bảo y còn nhỏ tuổi là vì lẽ đó.
Độc Cô Nhạn động tâm hỏi:
– Việc thảm biến của nhà Thuần Vu thế gia trước đây là một trăm năm phải chăng lão thiền sư cũng có tham dự vào?
Ngộ Quả lão thiền sư thở dài đáp:
– Chẳng những lão tăng tham dự mà còn là người lãnh tụ chủ trương tập công Thuần Vu thế gia nữa.
– Ủa!
Độc Cô Nhạn la lên một tiếng kinh ngạc rồi hỏi:
– Có thật thế không?
Chàng vừa dứt lời, bỗng nghe bên ngoài có tiếng rú thê thảm vang lên khiến người nghe phải đinh tai nhức óc, Độc Cô Nhạn không khỏi giật mình, kinh hãi tái mặt.
Ngộ Quả lão thiền sư vẫn bình tĩnh như thường. Lão khẽ tuyên phật hiệu rồi nói:
– Lòng trời tuy xa nhưng đạo trời không lầm.
Độc Cô Nhạn nghi ngờ hỏi lại:
– Lão thiền sư nói vậy nghĩa là sao?
Ngộ Quả lão thiền sư nhăn nhó cười nói:
– Tiếng hú vừa rồi ở miệng Nhiên Lê cư sĩ thốt ra chắc là y đã gặp nạn rồi!
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Nhân quả vụ này thế nào?
Ngộ Quả lão thiền sư trịnh trọng đáp:
Nhiên Lê cư sĩ năm nay đã một trăm bốn mươi ba tuổi nghĩa là ít hơn lão tăng mười tuổi. Ngày trước y cũng là một trong những người vây đánh Thuần Vu thế gia, y tránh được hơn một trăm năm mà một chiều sớm cũng không thoát. Độc Cô thí chủ cứ coi lão tăng cũng đủ nên biết lấy đó để răn mình.
Độc Cô Nhạn ruột rối như tơ vò. Nếu thuyết này quả đúng thì mình là dòng dõi Thuần Vu thế gia mà Ngộ Quả lão thiền sư ngồi trước mặt đây là một kẻ đại thù nhà mình. Nhưng chàng hận cho thân thế mình, hận song thân rồi hận đến cả mọi người trong Thuần Vu thế gia. Mối thù hận đời trước không làm cho chàng bốc lửa hận lên được.

Đồng thời chẳng quan tâm đến cuộc chiến bên ngoài, Nhiên Lê cư sĩ mà chết thì đủ biết võ công của Thuần Vu đại phu nhân thừa sức để chống với bọn Tuệ Phàm đại sư mười mấy người, chàng mong mỏi, chàng kỳ vọng Ngộ Quả lão thiền sư xuất quan viện trợ, nhưng chàng không muốn nói ra.
Độc Cô Nhạn nghẫm nghĩ một chút rồi cương quyết nói:
– Việc trăm năm trước, vãn bối không muốn nghe nữa. Lão thiền sư không chịu bước chân vào chốn loạn ly thì vãn bối xin cáo biệt.
Chàng nói xong trở gót toan đi.
Ngộ Quả lão thiền sư lắc đầu nhăn nhó cười nói:
– Quay lại đã!
Giọng nói của lão rất oai nghiêm khiến người nghe chẳng thể nào không theo được, Độc Cô Nhạn dừng bước quay lại nhưng chàng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng hỏi:
– Lão thiền sư còn điều gì dậy bảo?
Ngộ Quả lão thiền sư nhăn nhó cười đáp:
– Thuần Vu thế gia vì căm phẫn mà gây lọan, làm nhiều điều trái ngược dĩ nhiên không tồn tại lâu được. Vì ngày trước Thuần Vu thế gia gặp cảnh không tiền khoáng hậu nên mới có cuộc họa loạn ngày nay.
Độc Cô Nhạn hơi giật mình hỏi:
– Việc trăm năm trước xảy ra mà những bạn giang hồ hiện nay theo nhau chịu chết đâu có phải là những người hành hung buổi đó.
Ngộ Quả lão thiền sư nghiêm sắc mặt nói:
– Độc Cô thí chủ có tin thuyết kiếp sau không?
Câu hỏi này khiến cho Độc Cô Nhạn ngẩn người ra. Chàng không muốn nói mình tin thuyết đó mà chẳng thể nói là không tin được vì thuyết này bất cứ là ai cũng không có cách nào chứng thực.
Chàng ấp úng hồi lâu rồi hỏi lại:
– Phải chăng lão thiền sư muốn nói mỗi người bị kiếp nạn ngày nay đều là con cháu của những kẻ đã vây đánh Thuần Vu thế gia ngày trước?
Ngộ Quả lão thiền sư cảm khái thở dài, buột miệng đọc một hồi:
– Nhân là quả mà quả cũng là nhân. Nhân với quả khó lòng phân biệt. Kiếp này báo thù, kiếp sau lại báo thù. Mình làm nên tội đến con cháu phải chịu đựng? Khuyên thí chủ chẳng nên hờn giận. Sinh lão bệnh tử của con người đều có nguyên nhân.
Nhà sư chưa dứt lời đột nhiên toàn thân run lên suýt nữa ngã ra. Sắc mặt đang hồng hào bỗng biến thành lợt lạt.
Độc Cô Nhạn kinh ngạc vội trầm giọng hỏi:

– Lão thiền sư làm sao vậy?
Ngộ Quả lão thiền sư chưa vội trả lời, nhưng lão hồi tỉnh lại ngay. Hồi lâu lão nhăn nhó cười nói:
– Muôn việc trên thế gian, nhân quả liên quan tới nhau, chẳng sai chút nào.
Lão giờ tay trỏ ra ngoài nói tiếp:
– Theo thuyết này mà nói thì nhân trước quả sau hay quả sinh ra nhân cũng khó. Lão tăng khổ công tu luyện trăm năm tuy có tham ngộ được chút ít mà không tránh được thuyết nhân quả luân hồi.
Ngộ Quả lão thiền sư nói xong cảm khái thở dài, nhắm mắt yên lặng.
Cuộc chiến bên ngoài thạch thất đương diễn biến kịch liệt nhưng từ lúc Nhiên Lê cư sĩ bật lên tiếng rú thê thảm rồi sau không thấy ai kêu la gì nữa, tựa hồ cuộc chiến lầm vào tình thế quân bình không phân thắng bại.
Tứ Bất hòa thượng vẫn không ngừng thổi khúc Hoàn lương dẫn, chắc bọn quần hùng nằm ngồi lăn lộn vẫn hôn mê chưa tỉnh mà chẳng biết gì.
Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy, nhưng từ lúc Ngộ Quả lão thiền sư gọi chàng đứng lại, để thuyết một hồi về nhân quả, lão toàn nói những chuyện không có liên quan khẩn yếu gì đến hiện tại rồi nhắm mắt ngồi yên tựa hồ chẳng quan tâm gì đến vụ này.
Chàng nhăn tít cặp lông mày muốn cất bước đi ra, nhưng chàng lại ngần ngừ rồi lại đứng yên nói:
– Lão thiền sư đã là người chủ trương vây đánh Thuần Vu thế ngày trước mà bây giờ cứ ngồi yên thì không hiểu nhân quả ra sao?
Ngộ Quả lão thiền sư lại giương mắt lên đáp:
– Lão tăng sắp nói đên vụ này đây. Từ khi vào đây bế quan, mỗi tối từ canh một đến canh hai là giờ đi tản bộ trong viện nhưng tối nay lão tăng thủ tiêu việc này.
Độc Cô Nhạn gật đầu hỏi:
– Phải rồi! Vãn bối quên chưa hỏi lão thiền sư vì lẽ gì?
Ngộ Quả lão thiền sư tuyên phật hiệu rồi đáp:
– Vì lẽ gì ư? Lão tăng phản lại cái lệ đó vào nhập định trước nhằm hưởng ứng về cái nhân trăm năm trước để tiện cho người tới đây hạ thủ.
Độc Cô Nhạn sửng sốt suýt nữa nhảy lên la hoảng:
– Vãn bối không hiểu ý nghĩa câu nói của lão thiền sư. Nhưng lòng chàng cảm thấy kinh hãi mà trong trực giác chàng đã đoán là có phát sinh gì rồi.
Ngộ Quả lão thiền sư tủm tỉm cười hỏi:

– Độc Cô thí chủ trước khi phá quan vào đây chẳng nhẽ không thấy có người vừa bỏ đi ư?
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Vãn bối quả thấy có một người ở đây vọt đi như tên bắn. Nhưng không hiểu người đó là ai?
Ngộ Quả lão thiền sư bình tĩnh đáp:
– Đó là Thuần Vu thế gia lão phu nhân. Trăm năm trước mụ đã năn nỉ lão tăng tha mạng.
Lão cảm khái thở dài rồi nói tiếp:
– Vì lão tăng khi đó có lòng bất nhẫn tha mạng cho mụ mới gieo nên ác nhân ngày nay.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Giả tỷ ngày ấy lão thiền sư giết mụ đi thì sao?
Ngộ Quả lão thiền sư run lên đáp:
– Nếu ngày ấy lão tăng giết mụ thì nhất định bây giờ không còn có họa loạn Thuần Vu thế gia nữa. Nhưng e rằng vì vụ đó mà phát sinh hậu quả ghê gớm hơn trên chốn giang hồ.
Độc Cô Nhạn thở dài hỏi:
– Thuần Vu lão phu nhân đâu rồi?
– Mụ đã bỏ đi.
– Mụ đi đâu?
– Lên núi Nhạn Đãng.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Mụ nghe lời thành khẩn của lão thiền sư mời đến và đã tham ngộ thuyết nhân quả nên không tham dự vào cuộc tàn sát này phải không?
– Không phải!
– Vậy thì tại sao?
Ngộ Quả lão thiền sư ngắt lời:
– Mụ đến đây là cốt để đâm lão tăng rửa cái nhục phải cầu khẩn ngày trước và cái thù cả nhà bị giết. Còn vụ này quần hùng tuy nhiều nhưng mụ tự tin chỉ một người con dâu lớn cũng đủ làm mưa làm gió, muốn giết ai thì giết. Nhưng mụ không ngờ tới...
Đoạn lão cảm khái thở dài dừng lại không nói nữa.
Độc Cô Nhạn trong lòng trăm mối nghi ngờ. Lúc trước chàng cũng có nhiều nghi vấn cần suy xét nhưng lúc này đầu óc chàng trống rỗng, bâng khuâng không biết nói gì nữa. Nên Ngộ Quả lão thiền sư tuy chưa nói hết hơi mà chàng cũng không hỏi nữa.
Trong lúc chàng đang ngần ngừ nghĩ thì Ngộ Quả lão thiền sư vừa giơ tay ra trỏ vừa hỏi:

– Thí chủ có biết gì về thanh bảo kiếm treo trên vách kia không?
Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:
– Phải chăng trăm năm trước lão thiền sư đã dùng thanh kiếm đó để tàn sát bọn Thuần Vu thế gia?
Ngộ Quả lão thiền sư gạt đầu nói:
– Đúng thế! Đó là thanh kiếm Long Tuyền, một vật chí bảo trấn sơn của Thiếu Lâm. Nhưng tổ sư đời trước phái này đã tặng cho lão làm của riêng. Nó theo lão tăng đã hơn trăm năm nay. Bây giờ lão lại đem nó tặng cho thí chủ cho hợp với ý nghĩa tặng người tráng si.
Độc Cô Nhạn mỉm cười hững hờ đáp:
– Vô công thì không hưởng lộc. Vãn bối không thèm khát thanh kiếm đó...
Ngộ Quả lão thiền sư lắc đầu nói:
– Tiếp nhận hay không là quyền ở thí chủ. Nhưng lão tăng có một việc muốn ủy thác, mong rằng thí chủ cho lão tăng biết.
Độc Cô Nhạn đáp:
– Nếu vãn bối có thể làm được thì xin hết sức.
Ngộ Quả lão thiền sư nói:
– Phái Thiếu Lâm từ lão tăng trở xuống mỗi đời một kém đi, cảnh suy vi trông thấy rõ ràng mỗi ngày một đi vào cảnh đổ nát hoang tàn. Lão tăng yêu cầu thí chủ ngày sau hết sức giúp đỡ tệ phái, cho hương khói còn được lâu bền không đến nỗi bị mai một.
Nhà sư già nói bằng một giọng cực kỳ trịnh trọng, tỏ ra lão rất quan tâm về việc này.
Độc Cô Nhạn ngượng ngùng cười đáp:
– Lão thiền sư nói câu này quá xa sự thật. Trong phái Thiếu Lâm biết bao nhiêu là cao tăng đắc đạo. Ngoài ra còn có hơn bảy chục chi nhánh phụ thuộc, tăng lữ quá nhiều như lá cây trong rừng. Vãn bối tuổi còn non nớt lại không phải đệ tử nhà phật. Sao lão thiền sư lại đặt trọng trách này lên đầu vãn bối được?
Ngộ Quả lão thiền sư đáp:
– Phái Thiếu Lâm tuy nhiều tăng chúng nhưng không có người đủ năng lực để giữ đại nghiệp. Thí chủ tuy không phải đệ tử nhà Phật nhưng có huấn lệnh của lão tăng chỉnh đổi phái Thiếu Lâm, lão tăng tin rằng chẳng một ai dám kháng mệnh bất tuân.
Nhà sư nói xong giơ tay lên không chụp xuống một cái. Một luồng lực đạo xoáy lại khiến cho thanh kiếm Long Tuyền đang treo trên vách rơi vào tay lão.
Ngộ Quả lão thiền sư cầm thanh trường kiếm trịnh trọng đưa ra nói:
– Thanh kiếm này là phù lệnh tối cao của phái Thiếu Lâm. Thí chủ

cầm kiếm này trong tay thì bất luận chưởng môn phái Thiếu Lâm hiện nay hoặc các chưởng lão, chẳng ai là không tuân theo mệnh lệnh của thí chủ.
Độc Cô Nhạn lòng dạ rối bời, nhưng chàng nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Ngộ Quả lão thiền sư không thể nào cự tuyệt được. Bất giác chàng đỡ lấy thanh kiếm thở dài nói:
– Dù vãn bối có ưng chịu vụ này nhưng e rằng sức mình không làm được như ý muốn và không hoàn thành được sứ mạng mà lão thiền sư đã ủy thác.
Ngộ Quả lão thiền sư nói:
– Tại sao vậy?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Sinh mạng của vãn bối sắp kết thúc rồi, chỉ còn sống được hai ngày nữa mà thôi.
Ngộ Quả lão thiền sư tủm tỉm cười đảo mắt nhìn chàng một lượt rồi không hỏi nguyên nhân lão tin đây là sự thật liền bảo:
– Nếu quả thật có chuyện không may thì nhất thiết không nói làm chi. Bằng không lão tăng mong thí chủ ưng thuận lời ủy thác của lão tăng.
Đột nhiên Ngộ Quả lão thiền sư mấp máy môi tựa hồ như muốn dùng phép truyền âm nhập mật như muốn nói gì.
Độc Cô Nhạn rất đỗi nghi ngờ, chàng lặng lẽ hồi lâu mới nghe Ngộ Quả lão thiền sư nói tiếp:
– Lão tăng tham luyện hơn một trăm năm cũng học được đôi chút về những điều Đạt Ma để lại và những tuyệt kỹ cũng được mấy chiêu, vì lão tăng sợ bọn đồ đệ không hiển, không dám truyền hết nay xin để tặng thí chủ, tuy nó không được cao minh như những điều mà thí chủ tự lãnh hội, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra ngoài chốn giang hồ, kể cả những môn tuyệt học nhà Thuần Vu thế gia nó đều có thể miễn cưỡng đối phó được, những khẩu quyết ta ghi vào vỏ kiếm tuy đơn giản mấy câu mà thực ra là môn học rất cao thâm của Thiếu Lâm, sáu bảy đời nay môn học ấy chỉ truyền cho lão tăng mà thôi.
Độc Cô Nhạn nhận cũng dở mà không nhận cũng dở. Bất giác chàng đâm luống cuống, đứng ngẩn người ra không nói gì.
Ngộ Quả lão thiền sư khẽ tuyên phật hiệu rồi thở dài nói:
– Trốn được hơn trăm năm mà một ngày không thoát. Luân quả nhân hồi vĩnh viễn không bao giờ hết.
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày hỏi:
– Lão thiền sư chỉ bàn về thuyết nhân quả mà chưa cho hay tại sao Thuần Vu lão phu nhân lại buông tha cho lão thiền sư?

Ngộ Quả lão thiền sư nhăn nhó cười đáp:
– Mụ có buông tha lão tăng đâu!
Độc Cô Nhạn ngạc nhiên hỏi:
– Mụ không buông tha mà tại sao lão thiền sư....?
Ngộ Quả lão thiền sư ngắt lời:
– Giả sử lão tăng chiến đấu thì khó mà liệu trước được ai thắng ai bại, nhưng lão tăng bó tay chịu chết cho đúng kiếp số..
Bỗng thần sắc của nhà sư bỗng biến thành lợt lạt. Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi lớn tiếng gọi:
– Lão thiền sư! Lão thiền sư!
Ngộ Quả lão thiền sư thu hết sức tàn quang vào đôi mắt nhìn Độc Cô Nhạn một lần nữa, miệng niệm câu:
– A...Di...Đà...
Chữ Phật chưa nói ra miệng, thì người lão đã té lăn xuống đất.
Độc Cô Nhạn kinh hãi cúi xuống nhìn thì thấy trước ngực nhà sư bị thủng năm lỗ ra sau lưng nhưng không có một tia máu nào chảy ra.
Độc Cô Nhạn trong lòng kinh hãi không bút nào tả xiết, vì người đã bị những vết thương trí mạng này dù công lực có cao thâm đến đâu cũng phải ngã lăn ra mà chết. Vậy mà Ngộ Quả lão thiền sư vẫn ngồi nói chuyện với mình hồi lâu thì vụ này xưa nay chưa từng thấy.

Hồi 59
Viện Bạch Thạch Tham Nghiên Tuyệt Kỹ

Độc Cô Nhạn vội mở vỏ kiếm ra coi, thì quả nhiên bên trong có một mảnh lụa. Trên mảnh lụa ghi những khẩu quyết về năm chiêu tuyệt kỹ. Tất cả độ vài trăm chữ.
Chàng coi thật mau những chữ viết trên mảnh lụa, ghi nhớ từng chữ như in vào trong óc. Sau đó chàng vò nát ra châm vào lửa đốt thành than.
Độc Cô Nhạn nhìn đống tro tàn, thẫn thời nhắc lại hai chữ:
– Nhân quả ! Nhân quả!
Độc Cô Nhạn trong lòng bối rối như mớ bòng bong. Chàng nhớ lại Lý bang chúa Cái Bang ngộ hại bất giác sờ đến tấm cửu bổng đồng bài để trong bọc. Đó là một tín phù tối cao của Cái Bang. Chàng có trách nhiệm phải phục hưng phái này và có trách nhiệm lập bang chúa cho

họ. Bây giờ trong tay chàng lại có thanh kiếm Long Tuyền là một tín phù tối cao của phái Thiếu Lâm thì chàng cũng có trách nhiệm chấn hưng phái đó.
Độc Cô Nhạn nghĩ về thân mình. Tay Thiết Thủ tú sĩ Uông Công Lăng chưa chết thật và kể về tình máu mủ của lão còn là nhị bá phụ của chàng, nhưng chàng lại là đệ nhị đại truyền nhân của phái Thiết Huyết. Chàng không thể để cho Uông Công Lăng phải khổ tâm để môn phái tiêu diệt. Ngoài ra còn Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình, rồi song thân chàng, em gái chàng Lâm Nguyệt Thu.. biết bao việc làm cho chàng xao xuyến không yên.
Đương nhiên Độc Cô Nhạn còn đau khổ về nỗi chỉ sống được ba ngày nữa. Lúc này chàng như say sưa như điên khùng đứng ngơ ngẩn xuất thần.
Không hiểu Độc Cô Nhạn đã đứng bao lâu, đột nhiên có tiếng khóc làm chàng tỉnh lại. Chàng nhìn ra gian ngoài thấy Tuệ Phàm thiền sư dẫn đầu, phía sau một đám đen sì toàn là đệ tử phái Thiếu Lâm đang quỳ mọp dưới đất.
Tuệ Phàm thiền sư nước mắt đầm đìa vừa dập đầu xuống tận đất vừa kêu khóc:
– Ân sư! Ân sư! Đệ tử xin chờ sau cuộc đại điển mai táng cho ân sư rồi, sẽ theo ân sư xuống tuyền đài, vinh viễn phụng sự từ nhan.
Độc Cô Nhạn thấy vạt áo bào của Tuệ Phàm thiền sư có mấy chỗ rách nát và hơi thở hồng hộc. Hiển nhiên một là lão bị thương quá độ, hai là vì vừa trải qua một trận ác đấu sức cùng lực kiệt.
Độc Cô Nhạn từ lúc Ngộ Quả thiền sư chết rồi, chàng ngẩn ngơ như ngây như dại, không để ý đến tình hình cuộc chiến đấu bên ngoài thạch thất nữa, nên hai bên được thua ra sao, chàng cũng không hay.
Tình hình Thuần Vu đại phu nhân thế nào? Quần hùng bị giết chết hay rút lui, hay đắc thắng về hết rồi, chàng không sao đoán được.
Tứ Bất hòa thượng đã ngừng tiếng sáo. Bọn đệ tử phái Thiếu Lâm quỳ ở trong nhà, ngoài Tuệ Phàm thiền sư, còn lại những người lúc trước bị âm công kiềm chế.
Di thể của Ngộ Quả thiền sư do hai tên đệ tử Thiếu Lâm đỡ dậy, ngoài cặp mắt nhắm nghiền, nét mặt vẫn y nguyên như lúc còn sống và tựa hồ ở trong trạng thái nhập định.
Lát sau, Tuệ Phàm thiền sư đứng dậy trước. Nhà sư quay mình lại quỳ xuống trước mặt Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi. Chàng vừa nâng đỡ Tuệ Phàm thiền sư đứng lên vừa ấp úng hỏi:

– Lão thiền sư làm gì thế này? Tại hạ đâu dám nhận lễ của lão thiền sư.
Tuệ Phàm thiền sư đứng dậy đáp:
– Lão tăng quỳ đây không phải quỳ lạy thí chủ mà là quỳ trước thanh kiếm Long Tuyền. Thanh kiếm này không những là báu vật ở luôn bên mình tiên sư mà còn là phù lệnh duy nhất tối cao vô thượng của phái Thiếu Lâm.
Độc Cô Nhạn lúc bấy giờ mới nhớ ra là mình vẫn mang thanh kiếm Long Tuyền.
Chàng vội dâng thanh kiếm Long Tuyền cho Tuệ Phàm nói:
– Vật này đã trọng yếu như vậy, xin lão thiền sư thu lấy.
Đồng thời trong lòng chàng rất lấy làm khó nghi, không biết nên giải thích thế nào về cái chết của Ngộ Quả thiền sư.
Tuệ Phàm thiền sư xua tay lia lịa nói:
– Không, không! Sự việc vừa rồi tiên sư đã dùng phép truyền âm nhập mật dặn dò lão tăng rồi.
Độc Cô Nhạn tựa hồ đã khoan tâm được một phần, chàng hỏi lại:
– Vậy ra lão thiền sư đã biết cả rồi ư?
Tuệ Phàm thiền sư trịnh trọng gật đầu đáp:
– Chẳng những thế cuộc hưng phế tồn vong của phái Thiếu Lâm ở trong tay thí chủ, mà cả cuộc cải cách giáo huấn đều do thí chủ an bài..
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười nói:
– Những cái đó tuy là di ngôn của Ngộ Quả thiền sư lúc lâm chung. Nhưng tại hạ đảm đương thế nào được?
Tuệ Phàm thiền sư đỡ lời:
– Thí chủ bất tất phải khiêm tốn. Thanh bảo kiếm này của phái Thiếu Lâm có một địa vị tôn sùng bất khả xâm phạm. Toàn thể đệ tử bản phái bất luận cao thấp nhất luật do thí chủ định đoạt, dù đánh dù giết cũng không một ai dám ca thán. Lão tiên sư đã ủy thác trọng nhiệm này cho thí chủ là người đã nghĩ kỹ. Lão tăng lập tức thông tri cho chưởng môn hiện thời của bản phái truyền đi cho các nơi của phái Thiếu Lâm cho họ biết mà tuân lệnh.
Tuệ Phàm quay sang quát bọn đệ tử:
– Sao các ngươi không quỳ xuống làm lễ bái kiến Độc Cô hiệp sĩ đi?
Mười mấy tên đệ tử phái Thiếu Lâm đều là những nhân vật có danh vọng nghe Tuệ Phàm thiền sư hô, vội kính cẩn dạ một tiếng, nhưng không một ai di động.
Tuệ Phàm thiền sư niệm phật hiệu rồi hỏi:
– Các ngươi chưa nghe thấy lão tăng nói gì hay sao?

Một người trong bọn ấp úng hỏi lại:
– Độc Cô hiệp sĩ phải chăng...?
Tuệ Phàm thiền sư nghiêm nét mặt ngắt lời:
– Độc Cô thí chủ tức là Độc Cô Nhạn.
Bao nhiêu đệ tử phái Thiếu Lâm ở trong nội thất đều bật lên tiếng la hoảng.
– Ủa!...
Độc Cô Nhạn mỉm cười thò tay lên tháo tấm mặt nạ ra để lộ chân tướng.
Tăng nhân phái Thiếu Lâm đồng thanh la lên:
– Độc Cô Nhạn thủ đoạn độc ác, bản tính tàn nhẫn. Trên núi Nhật Nguyệt y đã hạ sát chín mươi ba tay cao thủ các môn phái. Trong núi Bắc Mang y lại đánh tan xác Tĩnh Từ sư thái. Hai tay y đẫm máu tanh hôi mà sao ân sư lại trao thanh bảo kiếm Long Tuyền cho y.
Người phát ngôn đây chính là Tuệ Tâm thiền sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm hiện nay.
Tuệ Phàm thiền sư biến sắc nói:
– Ta đem địa vị chưởng môn ủy thác cho ngươi là mong phát huy được oai phái Thiếu Lâm để bản phái có một căn bản vững vàng, không bao giờ bị lung lay. Nhưng ngươi không biết phải trái, không phân biệt được....
Tuệ Phàm thiền sư trầm giọng nói tiếp:
– Độc Cô đại hiệp là người đã được tiên sư ủy thác lúc lâm chung. Chính ta đây còn phải vâng lệnh đại hiệp. Chẳng nhẽ các ngươi dám kháng cự di mệnh của tổ sư hay sao?
Bao nhiêu đệ tử phái Thiếu Lâm đều quỳ phục xuống đất dập đầu nói:
– Đệ tử không dám!
Thiếu Lâm chưởng môn là Thiên Tâm thiền sư sợ quá nằm phục xuống không dám nói gì.
Tuệ Phàm thiền sư lại lớn tiếng quát:
– Ngươi không mau mau thỉnh tội cùng Độc Cô hiệp sĩ còn chờ gì nữa?
Thiên Tâm thiền sư đứng đầu liền cùng quần đệ tử phục xuống lạy trước mặt Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn trong lòng vốn khiêm cung, nhưng với bọn Thiên Tâm thiền sư có ý bướng bỉnh rồi sau mới ra chiều kính sợ, sợ chàng không khỏi có chút bất mãn. Chàng nghiễm nhiên để cho họ lạy rồi lạnh lùng nói:
– Mời chư vị pháp tăng đứng dậy.

Thiên Tâm đại sư mặt đỏ bừng lên. Y chăm chú nhìn Độc Cô Nhạn rồi chắp tay nói:
– Lão tăng mê muội có chỗ thất thố. Mong Độc Cô hiệp sĩ bao dung.
Độc Cô Nhạn lộ vẻ gì khác lạ, chàng nói:
– Tại hạ vốn không đủ tư cách can thiệp vào việc của quý phái nhưng một là vì cảm lòng tri ngộ của Tuệ Phàm thiền sư, hai là chịu lời ủy thác của Ngộ Quả thiền sư, tại hạ muốn từ chối mà không thể được.
Chàng từ từ đeo thanh kiếm Long Tuyền lên lưng rồi trịnh trọng nói:
– Tại hạ không dám phụ lời trọng thác của Ngộ Quả lão thiền sư. Vậy từ nay tại hạ bất đắc di phải dùng thanh kiếm Long Tuyền mà tham dự vào bất luận việc trong hay việc ngoài của Thiếu Lâm.
Thiên Tâm đại sư dạ mấy tiếng rồi nói:
– Xin Độc Cô hiệp sĩ tùy tiện sai khiến, bất luận việc gì lão tăng cũng xin tuân mệnh.
Độc Cô Nhạn vẫn lạnh lùng nói:
– Phái Thiếu Lâm trước đây được coi là núi Thái sơn, là sao bắc đẩu trong võ lâm. Vậy mà mấy năm nay đồng hành với các phái trong giang hồ luôn luôn thất bại, mất hết thể diện.
Thiên Tâm đại sư bẽn lẽn nói:
– Đó đều là lỗi tại lão tăng không biết đường lãnh đạo.
Độc Cô Nhạn chăm chú nhìn Tuệ Phàm thiền sư trầm giọng hỏi:
– Tại hạ cầm thanh kiếm này trong tay mà muốn phế bỏ chức chưởng môn của Thiên Tâm đại sư có được chăng?
Tuệ Phàm thiền sư vội cúi đầu chắp tay đáp:
– Thanh Long Tuyền bảo kiếm của tiên sư muốn chém ai thì người đó cũng không dám bất tuân.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười. Đột nhiên chàng trầm giọng quát:
– Thiên Tâm chưởng môn làm mất oai quyền của phái Thiếu Lâm phụ lòng các vị tổ sư truyền đời của bản phái, vậy phải phế truất chức chưởng môn.
Thiên Tâm đại sư vội vàng quỳ xuống ấp úng đáp:
– Lão tăng cam lòng lãnh tội.
Đồng thời lão thò tay vào trong bọc lấy ra chiếc hộp bọc lụa vàng trong đặt ngọc ấn hai tay đưa lên nói tiếp:
– Đây là ngọc tỷ của chưởng môn, xin kính cẩn dâng lên Độc Cô hiệp sĩ thu nạp.
Độc Cô Nhạn không đón lấy ngọc ấn, chàng đảo mắt nhìn đệ tử phái Thiếu lầm một lượt rồi cất tiếng gọi:
– Thiên đạo đại sư!

Thiên đạo đại sư vội phủ phục xuống đáp:
– Có lão tăng đây.
Độc Cô Nhạn giõng dạc tuyên bố:
– Chưởng môn đại vị của phái Thiếu Lâm nay tạm thời ủy lạo cho đại sư tiếp nhận. Chờ võ lâm bình định tảo thanh yêu khí, về chùa Thiếu Lâm cử hành đại điển truyền chức.
Thiên đạo đại sư gặp chuyện bất ngờ, nhưng không dám chối từ liền đón lấy ngọc ấn trong tay Thiên Tâm rồi nói:
– Lão tăng bất tài e không đương nổi đại nhiệm.
Đại sư nói xong phục lạy Độc Cô Nhạn trước, đoạn lậy Tuệ Phàm thiền sư rồi đứng sang một bên.
Tuệ Phàm thiền sư niệm phật hiệu rồi nói:
– Thí chủ xử sự thông minh và quyết đoán mau lẹ lão tăng kính phục vô cùng.
Tuệ Phàm ngừng một lát rồi nói tiếp:
– Hiện giờ quần hùng còn đang ở trong tiểu viện, hoặc giả có chỗ hiểu lầm Độc Cô thí chủ. Vậy xin thí chủ hãy đeo mặt nạ vào hay hơn.
Bây giờ Độc Cô Nhạn mới nhớ ra cuộc ác chiến giữa Thuần Vu đại phu nhân với bọn Tuệ Phàm thiền sư. Chàng vội hỏi:
– Câu chuyện bên ngoài thế nào?
Tuệ Phàm thiền sư cảm khái thở dài đáp:
– Người đó quả là Thuần Vu đại phu nhân. Thần công tà môn của mụ cao thâm khôn lường. Nhiên Lê cư sĩ chẳng may bị thiệt mạng cả lão tăng cũng bị trọng thương.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Mụ đâu rồi?
Tuệ Phàm lắc đầu đáp:
– Bọn lão tăng mười mấy người vây đánh, mụ không thể sính cường được. Nhưng trước khi mụ sắp bi bắt, thì bọn lão tăng để mụ lọt lưới trốn đi.
– Mụ trốn rồi ư?
Độc Cô Nhạn thở dài nói tiếp:
– Để mụ trốn thoát là một mối lo về sau. Tại hạ e rằng bọn Thuần Vu thế gia lại một phen kéo cả nhà đến, khi ấy...
Tuệ Phàm thiền sư gượng cười ngắt lời:
– Đó là điều bất đắc di không có biện pháp nào khác. Mụ yêu phụ kia võ công thiệt đã đến một trình độ phi thường ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Bọn lão tăng chỉ có một mình Nhiên Lê cư sĩ uổng mạng. Đây là một điều đại hạnh trong những điều bất hạnh.

Nhà sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Chính nghĩa môn chủ và mười lăm người tùy tùng đều bị bắt hết.
Độc Cô Nhạn buông tiếng thở dài hỏi:
– Tại đây có chỗ nào an toàn không?
Tuệ Phàm thiền sư ngơ ngác đáp:
– Giới trì luyện của bản tự là một gian thạch thất dưới đất không hiểu....
Độc Cô Nhạn vội ngắt lời:
– Đã vậy thì đem bao nhiêu người bị bắt giam cả vào trong Giới trì viện, và phải phái những tay cao thủ phòng giữ nghiêm ngặt.
Tuệ Phàm thiền sư nói:
– Lão tăng xin tuân dụ.
Đoạn lão quay sang quát Thiên đạo đại sư:
– Độc Cô hiệp sĩ đã truyền việc sao ngươi không thi hành?
Độc Cô Nhạn nhíu cặp mày nói:
– Khoan đã.
Thiên đạo đại sư vội dừng bước khoanh tay hỏi:
– Độc Cô hiệp sĩ còn điều chi truyền dậy?
Độc Cô Nhạn trầm giọng nói:
– Bao nhiêu người bị bắt bất luận nam nữ, nhất định phải điểm huyệt và dùng dây gân bò trói lại để khỏi xảy chuyện bất ngờ. Còn vị chính nghĩa môn chủ...
Chàng nói tới đây ngừng lại. Trán nổi gân xanh, chàng nghiến răng ken két tỏ ra phẫn nộ đến cực điểm. Hồi lâu chàng mới quay lại căn dặn Thiên đạo đại sư:
– Chặt hết chân tay hắn đi nhưng đừng để hắn chết.
Thiên đạo đại sư sửng sốt nhưng không dám hỏi lại, đáp ngay:
– Lão tăng xin tuân mệnh.
Đại sư nói rồi lựa lấy bốn vị cao tăng phái Thiếu Lâm nghiêm chỉnh đi ra.
Thế là cuộc đại hội bí mật võ lâm do Tuệ Phàm thiền sư chủ trương mà trên thực tế là do Độc Cô Nhạn cầm đầu thao túng.
Tuệ Phàm thiền sư từ từ tiến lại hỏi:
– Kế hoạch bữa nay lão tăng chưa hiểu Độc Cô hiệp sĩ dùng biện pháp nào để đối phó với Thuần Vu thế gia?
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:
– Dù sao mặc lòng, tại hạ vẫn ở khách vị, lão thiền sư phải chủ trương định đoạt.
Tuệ Phàm thiền sư vội nói:
– Lão tăng tuy được quần hùng võ lâm đề cử chủ trương đại hội,

nhưng Độc Cô hiệp sĩ đã nắm giữ Long Tuyền bảo kiếm của tiên sư, đồng thời lão tăng đã được tiên sư di mệnh khi nào dám vượt bậc? Nhất thiết chuyện gì lão tăng cũng phải chờ mệnh lệnh của hiệp sĩ.
Độc Cô Nhạn từ chối không được đành miễn cưỡng đáp:
– Nếu vậy thì tại hạ cũng phải gắng gượng mà làm.... bọn Thuần Vu thế gia người nào cũng võ nghệ cao cường. Bên ta nhiều người mà phức tạp. Đối với quần hùng võ công sút kém...
Tuệ Phàm thiền sư nhíu cặp lông mày hỏi:
– Theo ý của Độc Cô hiệp sĩ thì nên thế nào?
Độc Cô Nhạn ngập ngừng hỏi lại:
– Liệu giải tán phần lớn đi có được không?
Tuệ Phàm thiền sư ra chiều khó nghĩ đáp:
– Quần hùng đều có ý xả thân cứu thế mà đến đây, bây giờ bảo họ rút lui, thiệt khó nói quá...
Độc Cô Nhạn biết rằng trong đám quần hùng này tuy rất ít người có thể chống chọi được với Thuần Vu thế gia, nhưng ai cũng coi trọng danh dự hơn cả tính mạng mà bảo họ rút lui thì không phải là việc dễ.
Chàng trầm ngâm một chút rồi hỏi:
– Đã không có cách nào giải tán quần hùng thì mời họ vào hết khách xá khoản đãi để chuẩn bị cuộc chiến đấu ngày mai, điều thứ hai là....
Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:
– Bao nhiêu người ở các đồn canh đều rút về hết.
– Rút về hết ư?
Tuệ Phàm thiền sư ngơ ngác hỏi tiếp:
– Nếu bọn Thuần Vu thế gia lại đến lần thứ hai mà chúng ta làm như vậy há chẳng là triệt bỏ tấm bình phong.
Độc Cô Nhạn chau mày đáp:
– Những người ngoài đồn canh bất quá là để đưa tin cấp báo, chúng ta chuẩn bị kháng chiến suốt đêm thì còn đặt trạm canh làm chi? Cử động này cốt để giảm bớt những người bị thương bên ngoài. Ta nên biết Thuần Vu đại phu nhân đến đây lần đầu còn mượn tiếng Chính nghĩa môn nên họ chưa ra tay tàn sát, nhưng lần thứ hai họ đến tất nhiên ra mặt và sẽ xảy ra cuộc đổ máu rùng rợn.
Tuệ Phàm thiền sư niệm phật hiệu rồi nói:
– Độc Cô hiệp sĩ thật là thông minh. Lão tăng xin tuân mệnh.
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Bây giờ trời sắp sáng rồi. Dù bọn người Thuần Vu thế gia có đến gần đây cũng không vào ngay. Theo sự nhận xét của tại hạ thì đêm mai cực kỳ nghiêm trọng.

Tuệ Phàm thiền sư lại chắp tay nói tiếp:
– Những sự liệu tính của Độc Cô hiệp sĩ rất đúng. Lão tăng nhất nhất tuân hành...
Nhà sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Bây giờ lão tăng hãy liệu lý việc an táng di thể cho tiên sư trước đã. Xin Độc Cô thí chủ vào Bạch thạch thiền viện ở phía trước an nghỉ.
Bạch thạch thiền viện là một nơi thắng địa để tiếp đãi các quý khách đến chùa Linh thạch. Nơi đây phong cảnh êm u tịch mịch. Ai đã vào đây thì chỉ trong khoảnh khắc là quên hết mọi sự phiền não, tâm thần trở lại an nhàn.
Độc Cô Nhạn không rảnh để quan sát nhiều. chàng vào phòng chính trong Bạch thạch thiền viện ngồi điều tức dưỡng thần một lúc rồi vận thần công nội lực để tham luyện năm chiêu tuyệt học của phái Thiếu Lâm.
Chàng là người thông minh tuyệt thế, từng nghiên cứu võ học, dù chiêu nào khó khăn đến đâu, cũng chỉ dụng tâm một lúc là thành thục ngay. Nhưng năm chiêu thức này chàng nghiên cứu vất vả hơn từ trước tới nay, vì nói thần kỳ ảo diệu vô cùng.
Độc Cô Nhạn không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu, chàng để hết tâm trí vào việc nghiên cứu võ công, quên ăn quên ngủ. Sau chàng học được không còn sai mấy. Chàng nhớ tới Ngộ Quả lão thiền sư đã đem hết tâm trí tham luyện thần công nhà phật thu cả vào năm tuyệt chiêu này mà chàng mới chỉ trong thời gian ngắn ngủi một ngày trời đã học được. nghĩ tới đây trong lòng không khỏi mừng thầm.
Nhưng một hình ảnh khủng khiếp khác lại ám ảnh chàng. Vì thời gian cứ đi vun vút. Hiện tại chàng chỉ còn sống được hơn một ngày nữa. Bữa trước vì chàng bị những mối đau thương kích thích quá độ nên không còn ý thức cầu sinh. Rồi chàng bị trúng Hắc phúc cổ của Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Văn Trình, chàng cũng muốn chết cho được giải thoát.
Nhưng hiện nay bất giác chàng sinh lòng hối hận. Chàng cho là vô luận thế nào, thì sống vẫn hơn là chết. Sức sống càng mạnh thì võ công càng thâm hậu để mà hoàn thành bao nhiêu công việc mà mình muốn hoàn thành.
Bất thình lình chàng nghe có tiếng người gọi:
– Độc Cô Nhạn! Người đã tỉnh chưa?
Độc Cô Nhạn hơi giật mình. Chàng vội quay đầu nhìn thì ra là Tứ Bất hòa thượng. Trong tay lão cầm hồ rượu đang rót uống một mình. Trên bàn trước mặt lão có bày canh rau, nhưng lão chưa động đến.
Tứ Bất hòa thượng thấy Độc Cô Nhạn tỉnh táo lại rồi liền đứng lên

nói:
– Trong chùa này tệ quá, khiến cho bản hòa thượng nhạt miệng chua cả răng.
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Dã hòa thượng! Lão cũng ở trong này ư?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng cười đáp:
– Một ngày và nửa đêm bản hòa thượng chưa rời khỏi nơi đây nửa bước.
Độc Cô Nhạn dụi mắt hỏi:
– Bây giờ là mấy giờ rồi?
Tứ Bất hòa thượng đáp:
– Mới bắt đầu canh một.
– Bắt đầu canh một ư? Độc Cô Nhạn nhảy lên hỏi: Chẳng lẽ tại hạ đã ngủ một ngày một đêm rồi ư?
– Nếu bản hòa thượng không khua ngươi tỉnh lại, thì e rằng ngươi cứ thế này rồi chết luôn.
Độc Cô Nhạn trợn mắt lên hỏi:
– Dã hòa thượng mỗi lúc một lớn mật! Lão không sợ tại hạ lôi xuống âm phủ một thể ư?
Tứ Bất hòa thượng bây giờ mới nhớ ra câu hỏi của mình đụng vào chỗ đau thương ngấm ngầm của Độc Cô Nhạn. Nếu hơn một ngày nữa mà chàng không giải trừ được Hắc phúc cổ trong người thì dĩ nhiên là chàng chỉ có đường chết.
Lão vội đổi giọng:
– Bản hòa thượng quên chưa kính mừng các hạ. Bây giờ các hạ đã trở thành Thái thượng hoàng của phái Thiếu Lâm. Thanh thế mỗi ngày một lớn....
Giữa lúc hai người đang nói chuyện bỗng nghe có tiếng bước chân lật đật đi tới trước cửa rồi có người khẽ hỏi Tứ Bất hòa thượng:
– Độc Cô hiệp sĩ tỉnh lại rồi ư?
Tứ Bất hòa thượng vội mở cửa ra đáp:
– Mời lão thiền sư vào.
Nguyên người mới đến này chính là Tuệ Phàm thiền sư.
Độc Cô Nhạn có ý lo sợ. Chàng hàn huyên vài câu rồi hỏi:
– Đêm đến rồi, bên ngoài có tin tức gì không?
Tuệ Phàm thiền sư lắc đầu đáp:
– Lão tăng tuân theo lời dặn của Độc Cô hiệp sĩ bao nhiêu đồn canh vòng ngoài triệt thoái về hết. Trong chùa chỗ nào cũng tắt đèn lửa để chờ sự điều động của Độc Cô hiệp sĩ.
Độc Cô Nhạn khẽ nói:

– Trừ mười mấy vị đã ứng chiến đêm qua, còn ngoài ra hay hơn hết là an trí họ ở khách quán. Chớ nên khinh suất vọng động để tránh khỏi một cuộc huyết kiếp.
Tuệ Phàm thiền sư gật đầu nói:
– Lão tăng đã biết rồi. Nhưng bọn quần hùng mình mời họ tới đây. Không thể cầm từ được. Giả tỷ lúc có việc mà họ nhất định đòi ra mặt thì lão tăng không có biện pháp nào ngăn cản.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 60
Chùa Linh Thạch Vân Trình Xuất Hiện

Độc Cô Nhạn trầm ngâm một lúc rồi nói:
– Mưu sự là ở người, nhưng việc thành bại ở lòng trời. Bây giờ chúng ta đi thôi.
Tuệ Phàm thiền sư nói:
– Độc Cô hiệp sĩ chưa dùng qua chút cơm chay.
Độc Cô Nhạn gạt đi:
– Không cần.
Chàng vừa nói vừa băng mình nhảy ra khỏi nhà khách xá chạy ra phía Đại hùng bảo điện.
Trong Đại hùng bảo điện chuông trống im lìm, đèn lửa tắt hết. Đâu đây một màu tối đen như mực.
Trước đại điện đặt mười mấy cái bồ đoàn lớn. Bọn Thân Công Thường mười mấy lão già ngồi thành hàng chữ nhất thấy Độc Cô Nhạn tới nơi vẫn không di động, chỉ khẽ gật đầu chào.
Nguyên Độc Cô Nhạn vẫn giả làm Lâm Thiên Lôi xuất hiện. Bọn Thân Công Thường mười mấy lão này đều đứng vào hàng cao thủ bậc nhất võ lâm hiện nay. Lão nào cũng tự cho mình là bản lĩnh cao siêu, nên đối với Lâm Thiên Lôi không khỏi có ý ghen tức.
Ba chiếc bồ đoàn chính giữa còn bỏ trống, hiển nhiên dành cho ba vị là Tuệ Phàm thiền sư, Độc Cô Nhạn và Tứ Bất hoà thượng.
Độc Cô Nhạn vẫn điềm nhiên chàng không để ý gì đến vẻ mặt lãnh đạm của Thân Công Thường, nghiễm nhiên ngồi vào ghế giữa.
Tuệ Phàm thiền sư tới nơi, đối với những người ngồi đó đều là bạn hữu thâm giao, nhà sư không cần khách sáo, cũng lẳng lặng ngồi vào.

Người làm cho mười mấy lão khó chịu nhất chính là Tứ Bất hoà thượng. Trong con mắt họ, nhà sư nà không có tư cách đồng toạ. Nhưng đây là cuộc an bài của Tuệ Phàm thiền sư, mọi người tuy có ý bất mãn mà không nói ra miệng chỉ đưa con mắt khinh bỉ nhìn Tứ Bất hoà thượng.
Tứ Bất hoà thượng cứ điềm nhiên đặt đít xuống ngồi ra chiều đắc ý. Đồng thời lão móc cây thiết địch trong người ra mân mê.
Mọi người ngồi xuống để chờ địch tới.
Đẩu chuyển sao dời, đêm đã sang canh hai. Linh Thạch Tự tựa hồ một ngôi chùa hoang phế không người, bao phủ một bầu không khí tịch mịch cô quanh, tưởng chừng rớt kim cũng nghe. Thi thoảng mới có tiếng côn trùng kêu loạn lên phụ với tiếng gió thu hiu hắt.
Tuệ Phàm thiền sư lẳng lặng đưa mắt nhìn Độc Cô Nhạn, dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:
– Độc Cô hiệp sĩ liệu bọn họ có tới không?
Độc Cô Nhạn thở phào một cái rồi cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp lại:
– Bất luận việc gì cũng có hai mặt. Tại hạ khó mà biết trước được. Nhưng hiện giờ ngoài cách ngồi suông chờ đợi, không còn biện pháp nào khác.
Tuệ Phàm thiền sư khẽ niệm phật hiệu rồi nói:
– Theo chỗ kinh nghiệm đối địch đêm qua lão tăng đã nhận định thì nếu bọn Thuần Vu thế gia kéo cả nhà tới đây, thực lực của chúng ta e rằng..e rằng...
Tuy lão không nói rõ e ngại thế nào, nhưng ý kiến đã rõ rồi. Lão sợ những người bên mình đều không phải là địch thủ của đối phương và hết thảy sẽ bị hạ về tay bên địch.
Đầu óc Độc Cô Nhạn cũng trầm trọng không kém. Theo chỗ chàng biết thì Thuần Vu lão phu nhân chẳng cần thân hành tới đây mà chỉ cần hai ba người trong năm vị phu nhân, hiểm hoạ cũng không biết đâu mà lường. Nhưng chàng không dám nói ra. Vì hiện giờ chàng đã nhận lời di chúc của Ngộ Quả thiền sư và trên thực tế chàng đã nắm địa vị lãnh đạo quần hùng thì không có lý do gì tuyên bố những lời khiếp nhược chủ bại.
Chàng liền thản nhiên cười đáp:
– Thắng bại là việc thường của nhà binh. Hiện tại khó bề đoán trước được....
Tuệ Phàm thiền sư hỏi luôn mấy lần vẫn không thu lượm được kết quả nào nhà sư đành nhắm mắt ngồi yên vận công điều tức.
Trong bọn này chỉ có Tứ Bất hoà thượng là ra chiều không ngồi yên

được. Dường như từ ngày lão xuất gia chưa từng ngồi bồ đoàn bao giờ, lão cảm thấy bứt rức khó chịu, thỉnh thoảng lão lại nhấp nhổm mông lên hay gãi đầu gãi tai, cặp mắt láo liên nhìn tả ngõ hữu. Lão vừa ra vẻ đắc ý vừa ra vẻ khủng khiếp phi thường.
Độc Cô Nhạn thừa cơ hội ngồi xếp bằng ôn luyện năm tuyệt chiêu của Ngộ Quả thiền sư truyền cho, chàng đã cùng Nhị phu nhân mấy lần xung đột tỷ đấu và chàng biết nếu chỉ vào sở học của mình thì nhất quyết không địch lại bọn họ. Chàng chỉ có mỗi hy vọng duy nhất là trông vào tuyệt chiêu vừa học xong.
Đột nhiên chàng xúc động mãnh liệt, lập tức ngưng thần lắng tai nghe ngóng.
Tuệ Phàm thiền sư nhíu cặp lông mày nói:
– Độc Cô đại hiệp đã phát giác ra điều gì chăng?
– Ngoài ba dặm đang có người chạy về phái Linh Thạch Tự này.
– Ngoài ba dặm?
Tuệ Phàm thiền sư kinh ngạc nói tiếp:
– Thị lực và thính lực của Độc Cô đại hiệp xa tới ba dặm kia ư?
Độc Cô Nhạn mỉm cười không trả lời vào câu hỏi chàng nói:
– Chưa có chuyện gì gấp rút, chỉ có một người tới. Chắc bọn Thuần Vu thế gia chưa rời khỏi núi Nhạn Đãng, chắc Thuần Vu đại phu nhân sau khi điều dưỡng phục hồi công lực một mình trở lại đây.
Tuệ Phàm thiền sư vẻ mặt băn khoăn lo lắng hỏi:
– Nếu bọn họ chia ra từng toán mà tới hoặc người này chính là Thuần Vu đại phu nhân thì sao?
Độc Cô Nhạn sửng sốt đáp:
– Nước chảy thì lấy nước lấp, quân đến thì lấy tướng ngăn. Chúng ta chỉ còn cách quyết đấu với họ một phen.
Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Người này thân pháp siêu quần. Hiện giờ họ chỉ cách đây không đầy một dặm. Lão thiền sư mời các hiệp sĩ chuẩn bị. May là sau người này chưa có dấu vết bọn khác. Hay hơn hết là chúng ta dùng phương pháp sét nổ không kịp bưng tai, kiềm chế ngay người đến trước này đã, rồi sẽ tìm cách chống chọi bọn đến sau.
Lúc này mười mấy vị tại trường đã phát giấc ra tiếng động, liền đồng thời đứng dậy chia ra bốn phía ẩn vào chỗ kín.
Lát sau một tiếng hú dài vang lên. Một bóng người vọt tới như sao sa lao mình vào trước Đại hùng đại điện.
Hà Lạc Điếu Tẩu gầm lên một tiếng chạy ra trước quát hỏi:
– Loài yêu nghiệt lớn mật! Đã ra đi sao còn dám trở lại.
Lão rung cánh tay giơ chưởng toan nhằm đầu đối phương đánh tới.

Nguyên trong lúc khẩn trương, lão yên trí người tới đây là Thuần Vu Đại phu nhân trở lại nên định hạ thủ đánh một chiêu để quyết thắng.
Người kia sửng sốt quát lên một tiếp quái gở:
– Ai dám đánh lén lão phu?
Hà Lạc Điếu Tẩu vung song chưởng lên nửa chừng vội dừng lại rồi thu về.
Lão ra chiều hứng khởi la lên:
– Đoàn Vân Trình! Té ra là lão.
Người mới tới là Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình.
Tứ Bất hoà thượng đứng trong góc chân tay nhủn ra, đầu nhức mắt hoa, trái tim đập thình thịch. Suýt nữa lão ngất đi. Lão giơ bàn tay vô lực lên vỗ cái đầu trọc miệng la thầm:
– Ối mẹ ơi! Phen này chắc mình phải chết.
Rồi lão chuồn vào bụi hoa quế lăn mình vào trong.
Tuệ Phàm thiền sư cũng quen biết Đoàn Vân Trình. Lão kéo tay Độc Cô Nhạn nói:
– Lão tăng phải bở vía một phen hão huyền, sợ đến toát mồ hôi. Không ngờ lại gặp một tay viện trợ.
Lão vừa nói vừa chạy ra.
Đoàn Vân Trình vừa trông thấy Tuệ Phàm thiền sư vội vàng thi lễ kính cẩn lên tiếng gọi:
– Lão thiền sư! Đã lâu nay không được hội diện.
Đứng trước Tuệ Phàm thiền sư, Đoàn Vân Trình tự đặt mình vào hàng vãn bối. Tuệ Phàm thiền sư đã một trăm lẻ một tuổi, còn Đoàn Vân Trình mới ngoài năm mươi.
Độc Cô Nhạn trong lòng rất lấy làm khó nghĩ. Chàng không quyết định được nên ra hội kiến với lão hay đừng hỏi gì đến? Chàng chỉ sợ Đoàn Vân Trình biết rõ chân tướng thì thật khó coi.
Giữa lúc chàng đang phân vân khó nghi, bỗng nghe Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường la lên:
– Đoàn Vân Trình vô duyên vô cớ đến đây vào lúc này là vì việc gì?
Giọng nói của lão lên mặt kẻ cả. Nguyên lão cũng hơn Đoàn Vân Trình đến bốn năm chục tuổi, nên là người quen biết mà lão vẫn giữ địa vị tiền bối.
Đoàn Vân Trình thở dài đáp:
– Gần đây tại hạ xui quá!
– Làm sao mà xui?
Thân Công Thường bật cười hỏi tiếp:
– Liệu có cho lão phu nghe được không?
Đoàn Vân Trình mặt buồn rười rượi đáp:

– Thực tình tại hạ không được rảnh để nói nhiều. Bây giờ tại hạ đang kiếm hai người rất gấp.
Lão đảo mắt nhìn Tuệ Phàm thiền sư hỏi:
– Chẳng hay trong quý tự bữa nay có người ngoài nào tới không?
Tuệ Phàm thiền sư không hiểu hỏi lại:
– Đoàn thí chủ muốn tìm ai?
Đoàn Vân Trình nhăn nhó cười đáp:
– Tại hạ muốn kiếm một chàng thiếu niên trạc tuổi hai mươi tên gọi là Độc Cô Nhạn.
Tuệ Phàm thiền sư ngạc nhiên hỏi:
– Độc Cô Nhạn? Hay là thí chủ nhớ nhầm tên.
Đoàn Vân Trình cặp mắt chiếu ra hàn quang hỏi lại:
– Tại hạ không nhớ lầm đâu. Hay là lão thiền sư đã gặp y rồi?
Tuệ Phàm thiền sư ngẩn ngơ một chút rồi lắc đầu đáp:
– Không đâu! Chẳng hay Đoàn thí chủ gặp y có việc gì?
Đoàn Vân Trình nhăn nhó cười đáp:
– Y đã không ở đây thì xin lão thiền sư tha thứ cho tại hạ không thể chần chừ được mà cũng không có thời giờ để nói rõ nguyên nhân với lão thiền sư...Tại hạ còn kiếm một người nữa, một nhà sư tên gọi là Tứ Bất ....
Tuệ Phàm thiền sư giật mình hỏi lại:
– Tứ Bất hoà thượng ư?
Tuệ Phàm chưa dứt lời thì Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường đã đứng bên cười rộ, đáp lời:
– Đoàn Vân Trình chẳng hay ông bạn muốn kiếm Tứ Bất hoà thượng gì gì đó, con người hắn vừa bê bối vừa dơ bẩn, vừa khét lẹt. Thật là một tên dã hoà thượng.
Đoàn Vân Trình mừng quá nhảy lên hỏi:
– Thân tiền bối! Tiền bối đã gặp lão hoà thượng đó rồi sao?
Thân Công Thường cả cười đáp:
– Lão phu không muốn nói, ông bạn thử đoán coi.
Đoàn Vân Trình vội nói:
– Xin lão tiền bối chỉ giáo cho.
Thân Công Thường ung dung cười, lấp lửng đáp:
– Xa thì ở bên trời mà gần thì ở trước mắt.
Đoàn Vân Trình cả mừng đáp:
– Gần ở ngay trước mắt...té ra dã hoà thượng ở trong Linh thạch tự này rồi.
Thân Công Thường quay đầu nhìn ra phía khác rồi cười ruồi chứ không nói gì nữa.

Tứ Bất hoà thượng rất lấy làm bất mãn. Cừu gia đến tận nhà mà lão lẩn tránh mà lại có người vạch ra.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình lại quay sang Tuệ Phàm thiền sư hỏi:
– Lão thiền sư có thể nói chỗ cất giấu dã hoà thượng kia được không?
Tuệ Phàm thiền sư ngần ngại vì có Độc Cô Nhạn. Lão chau mày hồi lâu mới đáp:
– Đoàn thí chủ kiếm Tứ bất đại sư là có dụng ý gì?
Đoàn Vân Trình hằn học đáp:
– Dã hoà thượng đó làm cho tại hạ cay cực vô cùng. Tại hạ tìm hắn ít ra là đánh què hắn mới hả dạ.
– Cái đó....
Tuệ Phàm thiền sư nhăn nhó cười hỏi lại:
– Giữa Đoàn thí chủ và Tứ bất đại sư tại sao lại gây nên mối cừu hận?
Nguyên nhà sư thấy Tứ Bất hoà thượng không dám lộ diện mà mình không tiện nói chỗ lão ẩn nấp ra, nên chỉ muốn tìm câu chuyện để kéo dài thời gian.
Đoàn Vân Trình ở trước mặt bọn Tuệ Phàm thiền sư cũng không tiện nóng này, mà trong dạ rất bồn chồn. Lão đành cố nhẫn nhịn đáp:
– Tại hạ chỉ có thể nói sơ qua một điểm cùng thiền sư vì dã hoà thượng mà tiểu nữ nguy đến tính mạng. Lão còn làm cho tại hạ suýt chết nữa. Cái hạng hoà thượng không giữ thanh quy đó thì còn tệ hại hơn quân trộm cắp. Thật là phường phá hoại cửa phật. Hắn đã ở trong bảo tự thì lão thiền sư còn che chở cho hắn làm gì?
Thân Công Thường nghe nói không nhẫn nại được nữa. Lão chẳng cần hỏi ý kiến Tuệ Phàm thiền sư giơ tay trỏ về khóm hoa quế trong đó có Tứ bất hoà thượng ẩn nấp. Lão nói:
– Đoàn Vân Trình! Lão đành đắc tội với Tứ bất hoà thượng kia. Ông bạn ra mà bắt lấy hắn.
Đoàn Vân Trình lên tiếng cảm tạ rồi chẳng cần cho Tuệ Phàm thiền sư có đồng ý hay không, lão nhảy xổ lại khóm hoa quế định tóm Tứ bất hoà thượng. Ngón tay lão chưa tới nơi, bỗng có một luồng ám kình xô tới trước ngực mình luồng lực đạo này mãnh liệt phi thường, bình sinh lão chưa từng thấy.
Đoàn Vân Trình không ngờ đến diễn biến đột ngột này, bất giác lão giật mình kinh hãi, vội co mình lùi lại nhảy về phía sau năm thước. Lão định thần nhìn lại, thì thấy người phát chưởng không phải Tứ bất hoà thượng mà là một lão già râu tóc bạc phơ.

Đoàn Vân Trình sửng sốt nhưng lão nhận ra ngay, cười nói:
– Té ra là Âm Thánh lão hiệp sĩ cũng đến đây. Chắc bữa nay trong chùa mở thịnh hội..
Rồi lão trầm giọng quát:
– Lão hiệp sĩ lại hộ vệ cho Tứ bất hoà thượng ư?
Độc Cô Nhạn toan trả lời thì Tứ bất hoà thượng đã ở dưới gốc cây chuồn ra la lớn:
– Lâm lão hiệp sĩ, Mau giết lão quỷ chuyên dùng độc này đi! Giết lão thì chúng ta sẽ yên thân, bằng không sẽ bị giết hết.
Độc Cô Nhạn không lý gì đến Tứ bất hoà thượng trầm giong nói:
– Ngoài ba dặm có bốn tay cao thủ tuyệt thế đang chạy về phía Thạch Linh tự. Chuyến này chắc là bọn Thuần Vu thế gia rồi.
Quần hùng kinh hãi là thất thanh:
– Bốn tay cao thủ tuyệt thế ư?

Độc Cô Quái Khách

Hồi 61
Chống Cường Địch Đủ Mặt Hiền Tài

Trong lúc quần hùng bật lên tiếng la kinh ngạc thì một dãy tiếng hú văng vẳng vọng lại.
Vì trong trận đánh hôm qua, Tuệ Phàm thiền sư gặp phải âm tà thần công của Thuần Vu thế gia, bọn Tuệ Phàm thiền sư mười mấy người công lực thâm hậu là thế mà còn bị một mình Thuần Vu đại phu nhân đánh cho mỏi mệt. Mụ lại đánh chết Nhiên Lê cư sĩ rồi ung dung bỏ đi. Nếu lần này có đến bốn nhân vật như mụ thì kết quả khó mà tưởng tượng được.
Độc Cô Nhạn trong lòng cũng hồi hộp không yên. Tuy Chàng đã được Ngộ Quả lão thiền sư truyền cho năm chiêu tuyệt kỹ Thiếu Lâm nhưng công lực chàng cao thâm đến trình độ nào, liệu có chống nổi bốn tay cao thủ của Thuần Vu thế gia không thì thật khó mà biết trước được.
Đồng thời Độc Cô Nhạn còn một chuyện rất lấy làm khó nghĩ nữa là tuy chàng đã ra lòng hạn độc không nhìn nhận song thân nhưng chàng vẫn là người dòng họ Thuần Vu thế gia. Dù cho công lực chàng đủ diệt trừ bọn Thuần Vu đại phu nhân, liệu chàng có thể giết chết bọn họ được không?

Bao nhiêu luồng tư tưởng nổi lên như sóng cồn trong đầu óc chàng, chàng không biết phải làm thế nào cho phải.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình sửng sốt hỏi:
– Bốn tay cao thủ tuyệt thế này ở đâu đến?
Mục quang lão vẫn không ngớt nhìn Lâm Thiên Lôi chầm chậm ra chiều thù hận sâu cay. Lão đang suy nghĩ chẳng biết có nên ra tay chiến đấu nữa không?
Độc Cô Nhạn trong lòng nóng nảy bồn chồn. Chàng không có nhiều thì giờ để giải thích vì tiếng hú dài kia đã nghe gần lắm chỉ trong chớp mắt là người có thể tới nơi.
Đồng thời chàng sợ chân tướng mình bị Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình khám phá ra nên chàng ấp úng không nói gì, tuy lòng nóng như lửa đốt.
Tuệ Phàm thiền sư niệm phật hiệu luôn mấy tiếng rồi tiến ra một bước hỏi:
– Đoàn thí chủ! Thí chủ có tin được lão tăng không?
Đoàn Vân Trình chắp hai tay nói:
– Lão tăng là một cao tăng cửa phật, dĩ nhiên tại hạ tin quá đi rồi nhưng...
Tuệ Phàm thiền sư vội ngắt lời:
– Bất luận Đoàn thí chủ và Tứ bất đại sư cùng Độc Cô hiệp sĩ có chuyện dây dưa gì với nhau, việc dàn xếp trông vào một mình lão tăng.
Tuệ Phàm thiền sư ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Chẳng dấu gì Đoàn thí chủ. Hiện giờ bọn lão tăng đang ở trong tình trạng rất nguy nan.
Đoàn Vân Trình đảo mắt nhìn quanh ngắt lời:
– Thảo nào các vị tiền bối đều tụ tập vào đây. Chắc đối phương là bọn người Thuần Vu thế gia rồi.
Tuệ Phàm thiền sư trịnh trọng gật đầu chắp tay đáp:
– Đúng thế! Tuy bọn lão phu chiến đấu với bọn Thuần Vu thế gia mà thực sự là cuộc chiến đấu cho toàn thể võ lâm giữa hai phe chính tà. Đoàn thí chủ mình mang tuyệt nghệ độc đáo liệu có viện trợ bọn lão tăng được không?
Thiền sư chưa dứt lời thì lại một tiếng hú rất dài nữa vọng lại. Cứ nghe tiếng hú mà đoán thì người chỉ còn cách mấy trăm trượng.
Đoàn Vân Trình lắng tai nghe rồi nói:
– Tại hạ đã gặp vụ này lại có mệnh lệnh của lão thiền sư kể ra nên giúp một tay nhưng ...
Lão đảo mắt nhìn quanh bốn phía Đại hùng điện rồi nói tiếp:

– Đáng tiếc là họ đã tới nơi không kịp bài ra một tòa độc trận. Bất luận là ai cũng khó lòng ra khỏi được trận của tại hạ....
Tuệ Phàm thiền sư vội nói:
– Bọn lão tăng hãy tạm núp vào chỗ tối, chờ bọn địch tới sẽ liệu bề xuất chiến.
Tuệ Phàm chưa dứt lời đã hất tay áo bào một cái rồi cùng Độc Cô Nhạn và bọn Thân Công Thường ẩn vào trong những bụi cây rậm bốn góc sân trước.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình mắt vẫn chưa rời khỏi Tứ Bất hòa thượng, lão vung tay áo bào lên một cái. Lập tức phía trước Đại hùng bảo điện xô ra một làn mù trắng mịt mù. Lão cười lạt nói:
– Tuy không kịp bày trận, nhưng "Thất trùng vu" này đủ khiến cho bọn người tới nơi phải nhụt nhuệ khí.
Đọan lão xoay mình ẩn vào trong bóng tối.
Giữa lúc Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình ẩn vào bóng tối thì một bóng đen nhảy sổ lại.
Người này hai chân cứng đơ. Lúc hạ mình xuống khẽ bật lên tiếng lách cách. Ai nghe cũng biết đó là hai chân chắp.
Độc Cô Nhạn vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Nguyên chàng nhận định bọn người mới đến là bọn Thuần Vu thế gia, không ngờ đây lại là Vô Danh Tẩu. Chàng cùng lão chia tay ở núi Bắc Mang rồi từ đó chưa được gặp lần nào.
Vô Danh Tẩu hạ mình xuống đất rồi, lão khẽ la lên một tiếng ủa tự hỏi:
– Lạ thiệt! Chẳng nhẽ những người trong này chết sạch rồi ư?
Nguyên những trạm canh gác vòng ngoài bốn mặt Linh thạch tự này đã triệt bỏ hết. Khắp nơi trong chùa lại không chuông trống, đèn lửa tắt hết tựa như chốn không người.
Lão chưa dứt lời lại có ba bóng nữa nhảy vào.
Độc Cô Nhạn đã nhìn rõ. Ba người về sau là Lê Vi Tử, Thiên Long tăng và Địa Khuyết đạo trưởng.
Bỗng nghe Địa Khuyết đạo trưởng la lên:
– Vô Danh lão nhi, chúng ta đã đến chậm quá rồi phải không?
Lê Vi Tử đứng giữa Thiên Long tăng và Địa Khuyết đạo trưởng đột nhiên quát lên:
– Đâu đấy hãy đứng yên.
Vô Danh Tẩu cười hỏi:
– Ông bạn già lại sinh chứng gì rồi đó?
Lê Vi Tử lưng hơi còng lại đeo một gói nhỏ trông rất buồn cười. Lão thò tay vào bọc móc ra một vốc, liệng cho mỗi người một viên rồi nói:

– Mỗi người hãy uống một viên thuốc này!
Nguyên lúc lão liệng ra ba viên thuốc tựa hồ như ba mui ám khí để chia cho Vô Danh Tẩu, Thiên Long tăng và Địa Khuyết đạo trưởng.
Vô Danh Tẩu đón lấy viên thuốc cầm tay rồi cười mát hỏi:
– Thuốc không có mùi vị, chẳng hiểu bên trong có chất độc gì không?
Lê Vi Tử chỏng râu lên đáp:
– Bất luận có chất độc hay không, nếu lão không muốn uống thì trả lại cho lão phu.
Vô Danh Tẩu cả cười đáp:
– Thuốc đã vào tay lão phu, có lý nào lại trả cho ông bạn được?
Lão nói rồi bỏ vào miệng nuốt.
Bốn người vẫn chưa tiến thêm một bước nào, không biết bàn định thế nào rồi tựa lưng vào nhau, đứng quay ra bốn phía tựa hồ sắp lâm đại địch.
Bốn người này đều là những tay cao thủ hiếm có trên đời. Họ vừa nhảy vào trong trang viện đã phát giác ra bốn mặt có đến mười mấy người dang dấu hình trong bóng tối.
Nguyên khi Thiên Long tăng và Địa Khuyết đạo trưởng đem Kim Ty thảo đi rồi dọc đường gặp Lê Vi Tử và Vô Danh Tẩu. Bốn vị lại nghe tin của đệ tử Cái Bang đưa đến, liền tới thẳng núi Phục Ngưu.
Thiên Long tăng dõng dạc tuyên phật hiệu rồi nói:
– Bất luận các vị là bạn hay thù, cũng mời ra đây để tương kiến đã.
Bỗng từ trong bóng tối nhảy vọt ra một bóng vàng cười khanh khách hỏi:
– Các vị còn nhận ra lão tăng chăng?
Thế ngoại tam kỳ và Lê Vi Tử đều nổi lên một tràng cười lớn. Vô Danh Tẩu vuốt râu la lên:
– Dĩ nhiên là phải nhận ra, dù lâu ngày không gặp nhưng vừa trông thấy đã biết ngay là Tuệ Phàm hòa thượng.
Quần hùng còn ở trong bóng tối cũng lục tục chạy ra. Tứ bất hòa thượng chạy sau Lâm Thiên Lôi. Hai người đều lấp ló không có vẻ tự nhiên.
Thế ngoại tam kỳ và Lê Vi Tử tới nơi làm tăng thêm thực lực rất nhiều. Nhất là trong bọc của Lê Vi Tử có thuốc chữa được ác tật cho bọn Thuần Vu thế gia, tuy nhiên trước mặt vô cùng sáng sủa nhưng trong lòng Độc Cô Nhạn cùng Tứ bất hòa thượng vẫn trầm trọng nguyên như trước, nguyên nhân chỉ vì sự hiện diện của Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình.
Bọn Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường, Hủ mộc Ẩn Giả, Vô Vi Tử mười mấy vị lão quái cùng Thế ngoại tam kỳ quen biết nhau hâm mộ

danh vọng, bây giờ gặp lại được nỗi mừng kể sao cho siết thiếu gì những chuyện hàn huyên.
Trừ Lâm Thiên Lôi cùng Tứ bất hòa thượng. Lê Vi Tử cùng Thiên Nam Độc Thánh cũng nhận có điều khác lạ.
Thiên Nam Độc Thánh từ trong bóng tối chậm chạp đi ra tiếng bước chân có vẻ trầm trọng.
Lê Vi Tử ngó thấy Thiên Nam Độc Thánh nét mặt lão tươi lên một chút rồi lại cúi xuống ra chiều giận dữ.
Thiên Nam Độc Thánh do dự một chút rồi chắp hai tay như có điều chi muốn nói nhưng lão lại hắng giọng một tiếng rồi ngoảnh đầu ra phía khác.
Tuệ Phàm thiền sư thấy tình hình này vội chạy tới tươi cười hỏi:
– Chắc hai vị lúc trước đã từng quen biết nhau?
Thiên Nam Độc Thánh hơi ra chiều bẽn lẽn, lão không nói gì.
Lê Vi Tử lạnh như tiến, hắng giọng đáp:
– Lão phu chưa gặp qua bao giờ.
Tuệ Phàm thiền sư chưng hửng, rồi cười gượng và quay ra chỗ khác.
Vô Danh Tẩu đảo mắt nhìn qua bốn phía bỗng la lên bằng một giọng quái gở:
– Nghe nói Độc Cô Nhạn đã tới đây mà sao lại không thấy?
Tuệ Phàm thiền sư vội nói ngay:
– Độc Cô hiệp sĩ đã tới đây nhưng....
Vô Danh Tẩu vội hỏi ngay:
– Sao? Y lại bỏ đi rồi ư?
– Không phải.
Tuệ Phàm thiền sư xua tay lia lịa hạ thấp giọng xuống nói:
– Lão tăng mời y vào trong mật thất để chờ đợi. Lát sau y sẽ ra tương kiến.
Vô Danh Tẩu cười khanh khách nói:
– Quí tự đây cũng có mật thất, hay là lại giống chùa Hồng Liên.
Tuệ Phàm thiền sư bẽn lẽn đáp:
– Lão hiệp sĩ khéo nói giỡn...
Lâm Thiên Lôi chạy tới cười nói:
– Vô danh hiệp sĩ...
Vô Danh Tẩu quay lại nhìn chàng lấy làm kỳ lạ hỏi:
– Phải chăng các hạ là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi?
Độc Cô Nhạn đỏ mặt lên đáp:
– Chính là lão phu.
Chàng đã đeo mặt nạ nên khi đỏ mặt vì thẹn mà cũng không bị đối

phương trông thấy. Âm điệu chàng bắt chước giống người già giống hệt Lâm Thiên Lôi nên Vô Danh Tẩu đã nhiều kinh nghiệm lại lắm kế mưu mà không khám phá ra được Lâm Thiên Lôi trước mặt là chân hay giả.
Lão lại ngắm nghía chàng chút nữa rồi hỏi:
– Các hạ vẫn còn cường kiện thế này mà sao lại có tin đồn là chết rồi?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Những tin đồn trên chốn giang hồ phần nhiều là tin thát thiệt, lão hiệp sĩ còn lạ gì nữa mà cứ tin người ta.
Vô Danh Tẩu vuốt râu nói:
– Lời đồn trên chốn giang hồ tuy không tin được nhưng tin tức của lão phu thì nhất định không sai.
Độc Cô Nhạn mấp máy môi toan tìm câu trả lời địch đáng thì Tuệ Phàm thiền sư vội chạy tới nơi nói:
– Hai vị hà tất vì một câu chuyện nhỏ mọn mà phí thời giờ. Hiện nay....
Vô Danh Tẩu ung dung cười hỏi:
– Hiện giờ thì người của Thuần Vu thế gia đã tới nơi rồi phải không?
Tuệ Phàm thiền sư khẽ niệm phật hiệu đáp:
– Tuy họ chưa đến nhưng thế nào rồi cũng đến. Cuộc chiến đêm qua may nhờ âm công của Lâm lão hiệp sĩ kiềm chế được mười mấy tên trong bọn Thuần Vu thế gia. Nhưng còn một vị Thuần Vu đại phu nhân mà bọn lão tăng mười mấy người liên thủ đối địch còn bị mụ giết mất Nhiên Lê cư sĩ rồi ung dung bỏ đi. Nếu đêm nay họ kéo cả ổ đến đây.....
Nhà sư mặt hơi đỏ lên, dừng lại không nói nữa.
Vô Danh Tẩu cười mát nói:
– Thế thì cuộc chiến đêm nay là trận đánh để quyết định hơn thua còn mất.
Tuệ Phàm thiền sư đáp:
– Chính là thế đó.
Vô Danh Tẩu lại hỏi:
– Nếu bọn Thuần Vu thế gia không tới thì sao?
Tuệ Phàm thiền sư chưng hửng đáp:
– Cái đó ra ngoài sự tiên liệu của mọi người. Trường hợp này chúng ta sẽ tính kế lâu dài.
Vô Danh Tẩu vẫn ung dung đảo mắt nhìn quanh bốn phía rồi nói:
– Coi tình hình này thì các vị có mặt tại đây đều lựa chọn trong các tay cao thủ hạng nhất, đủ để đối phó với Thuần Vu thế gia mà tranh

thắng bại...
Độc Cô Nhạn không nhịn được cũng lên tiếng:
– Nghe nói Vô danh hiệp sĩ đã nghiên cứu được dược vật để chữa chứng ác tật cực kỳ nan giải của người Thuần Vu thế gia. Chẳng hay hiện nay đã tìm kiếm được chưa?
Vô Danh Tẩu đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn chàng hỏi lại:
– Tại sao các hạ lại biết việc này?
Độc Cô Nhạn ngẩn người ra một chút rôi đáp:
– Cái đó... Lão phu ngẫu nhiên nghe người ta đề cập đến mà thôi.
Vô Danh Tẩu cười ruồi hỏi:
– Ngẫu nhiên ư?
Lão đưa cặp mắt sắc bén nhìn Tứ bất hòa thượng hỏi:
– Lão trọc kia! Lão phu thất vọng về ngươi lắm.
Tứ bất hòa thượng toét miệng nhe răng đáp:
– Bản hòa thượng đã làm hết sức, tuy mấy phen mất liên lạc với lão, nhưng bởi đó là Cái Bang gặp tai kiếp, tin tức khó đưa tới nơi chứ có phải bản hòa thượng lười nhác đâu.
Vô Danh Tẩu hừ một tiếng rồi dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:
– Lâm thiên Lôi, lão phu thấy ngươi mà không khỏi hoài nghi?
Lâm thiên Lôi đảo mắt nhìn quanh rồi cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp:
– Mục quang của lão tiền bối thật là sắc bén! Thực tình chẳng dám giấu gì, tại hạ là Độc Cô Nhạn, Thứ thuốc kia....
Vô Danh Tẩu ngắt lời:
– Kim Ty thảo đã đến tay rồi, nếu nhử được Thuần Vu thế gia khỏi gây loạn thì ngươi là người công đầu.
Độc Cô Nhạn cảm khái thở dài nói:
– Lão tiền bối nên biết cho tại hạ nào phải kẻ ham công, mà chỉ muốn biết thuốc đó đã chế xong chưa?
Vô Danh Tẩu gật đầu đáp:
– Thuóc chế xong rồi. Bây giờ chỉ còn vấn đề là Thuần Vu thế gia có chịu uống hay không thôi.
Độc Cô Nhạn ngập ngừng đáp:
– Cái đó... thật là một vấn đề khó có thể biết được trước.
Chàng đã biết chuyện này khó khăn chẳng những từ Thuần Vu lão phu nhân trở xuống đều không muốn vì uống thuốc chữa bệnh rất bị giảm sút võ công, hơn nữa dù họ có nguyện ý trị ác tật nhưng khi nào họ đã tin ngay Vô Danh Tẩu cùng quần hùng.
Hai người nói chuyện đều dùng phép truyền âm nhập mật nên người ngoài không nghe thấy. Lúc hai người nói chuyện cũng chẳng ai chú

ý. Chỉ có một mình Tuệ Phàm thiền sư là trong lòng thắc mắc không yên.
Giữa Thiên Nam Độc Thánh cùng Tứ bất hòa thượng và Độc Cô Nhạn dường như có mấy dây ràng buộc với nhau. Mặt khác giữa Vô Danh Tẩu và Độc Cô Nhạn có mối liên quan gì? Thiền sư không sao hiểu được.
Sau nữa giữa Lê Vi Tử và Thiên Nam Độc Thánh dường như cũng có chuyện. Trước mắt quần hùng tuy nhiều mà không vui vẻ với nhau cho lắm. Đó là những điều khiến nhà sư phải thắc mắc.
May mà Vô Danh Tẩu không hỏi vặn đến chuyện Độc Cô Nhạn. Lão đưa mắt nhìn Tuệ Phàm thiền sư hỏi:
Trong quý tự đây có cái chảo sạch sẽ nào lớn không
Tuệ Phàm thiền sư không hiểu hỏi lại:
– Vật đó thì khó gì đâu nhưng chẳng hiểu hiệp sĩ dùng vào việc gì?
Vô Danh Tẩu đáp:
– Lão phu không rảnh nói kỹ được, xin thiền sư cho đốt ngay một lò lửa trong Đại hùng bảo điện và bắc một cái vạc lớn lên, đổ đầy nước vào trong, dùng than củi đun sôi lên.
Độc Cô Nhạn không nhịn được hỏi ngay:
– Chẳng nhẽ thuốc chưa chế xong hay sao mà phải nấu tại đây?
Vô Danh Tẩu lắc đầu đáp:
– Thuốc kia chế luyện xong rồi, còn thứ thuốc này khác. Trước khi uống thuốc kia phải đun nước đến một trình độ hỏa hậu nhất định mới có công hiệu.
Độc Cô Nhạn vui vẻ nói:
– Nếu vậy thì hay lắm. Xin lão thiền sư mau sai người chuẩn bị đi.
Nguyên Độc Cô Nhạn sợ bọn người kém côngluực phải chịu tai ương nên sau trận đánh đêm qua, chàng đã sai giải tán hết khắc nơi. Một số quần hùng thì do đệ tử phái Thiếu Lâm khoản đãi trong nhà khách xá, nên bên mình Tuệ Phàm thiền sư chẳng có một nhà sư nào phục thị.
Vô Danh Tẩu lấy làm kỳ hỏi:
– Độc Cô Nhạn ! Xem chừng lão hòa thượng này kính phục ngươi lắm thì phải. Vậy cái vụ giết chín sáu tay cao thủ các phái tại núi Nhật nguyệt lão không hỏi gì đến ư?
Dĩ nhiên Vô Danh Tẩu dùng phép truyền âm nhập mật để hỏi chàng câu này.
Độc Cô Nhạn khẽ thở phào nhẹ nhõm đáp:
– Lão thiền sư là người cao xa, lão nghe tại hạ phân biệt rõ trắng đen, và lão còn biết coi tướng người đã hiểu rõ nội tâm chân giả...

Vô Danh Tẩu cười hích hích nói:
– Cái kiểu xem tướng người đó.... thì lão phu đây cũng làm được, có điều so với lão trọc Thiên Long thì mình kém một chút.
Độc Cô Nhạn ra chiều đắc ý nói:
– Ngoài ra tại hạ còn có một đọan duyên kỳ ngộ là được gặp vị sư phó của Tuệ Phàm thiền sư ....
Vô Danh Tẩu ngạc nhiên hỏi:
– Ngộ Quả thiền sư hả?
– Đúng thế.
Vô Danh Tẩu lại hỏi:
– Ngộ Quả thiền sư hãy còn sống ư?
Độc Cô Nhạn buồn rầu đáp:
– Người quy tiên đêm qua rồi, và chết về tay Thuần Vu lão phu nhân. Vì trăm năm trước Ngộ Quả thiền sư là người đứng đầu gây ra vụ thảm án cho nhà Thuần Vu.
Vô Danh Tẩu hai mắt trợn tròn xoe hỏi:
– Chính miệng lão thiền sư nói với ngươi như vậy hay sao?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Chẳng những chính lão thiền sư kể rõ chuyện này mà còn tặng thanh Long Tuyền bảo kiếm để trút trách nhiệm phục hưng phái Thiếu Lâm lên đầu tại hạ nữa.
Vô Danh Tẩu ngó thanh trường kiếm ở trên lưng Độc Cô Nhạn lắc đầu nói:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi thật chuốc lấy bao nhiêu phiền não vào người.
Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Ngươi đã là truyền nhân của phái Thiết huyết, lại mang Cửu bổng đồng bài của Cái Bang. Cha con Lý bang chúa Cái Bang bị thảm tử khiến cho Cái Bang lâm vào tình trạng bị mưa dập gió vùi, long lay đến cội rễ thì lẽ dĩ nhiên chấn hưng Cái Bang là một việc nghĩa không nên khước từ. Nay ngươi lại tiếp thụ thanh Long Tuyền kiếm của phái Thiếu Lâm thì sau này...
Lão thở phào một cái rồi không nói nữa.
Độc Cô Nhạn trong lòng cũng trầm trọng vô cùng. Trong người chàng còn bao nhiêu chuyện phiền não. Nào chữa thuốc cho ái nữ của Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình, nào mẹ con Thẩm thiến Hoa bị cầm tù vì việc Thuần Vu thế gia, nào điều tra nguyên nhân cái chết của Lâm Thiên Lôi, nào mối liên quan của song thân mình.... bấy nhiêu chuyện làm cho chàng phải điên đầu.

Hồi 62
Hai Kỳ Trận Bày Ra Đợi Địch

Không may hơn nữa là Độc Cô Nhạn chỉ còn sống được một ngày, trừ phi chàng chịu lộ chân tướng và năn nỉ Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình cứu chữa cho. Nhưng đó là một điều mà không bao giờ chàng chịu làm.
Độc Cô Nhạn còn đang ngẫm nghĩ thì Tuệ Phàm thiền sư đã chạy về tới nơi. Đồng thời trong Đại hùng bảo điện đã có những tiếng ồn ào nho nhỏ vang lên.
Nguyên Tuệ Phàm thiền sư đã vời bốn vị lão tăng hàng chữ Thiên đến giúp đỡ. Trong Đại hùng bảo điện đã đốt lên một lò lửa.
Vô Danh Tẩu vội quay lại nhìn Lê Vi Tử lưng đeo bọc, mặt hơi có sắc giận, ngập ngừng hỏi:
– Lão hữu, thứ thuốc đó...?
Lê Vi Tử hằm hằm ngắt lời:
– Trước nay lão phu không bao giờ để người sai khiến. Việc gì cũng tự khiến mình làm lấy.
Lão chưa dứt lời đã rảo bước tiến vào Đại hùng bảo điện.
Vô Danh Tẩu nhìn sau lưng lão cười hề hề nói:
– Kỳ quá! Kỳ quá! Tính ông già này nóng như lửa.
Độc Cô Nhạn lắng tai nghe, chàng ngấm ngầm vận thần công để nghe động tĩnh trong phạm vi mấy dặm. Đồng thời chàng khẽ nói với Vô Danh Tẩu:
– Tuy lão tiền bối cùng Lê Vi Tử tiền bối đã kiếm được thuốc trị ác tật cho Thuần Vu thế gia nhưng nếu Thuần Vu thế gia kéo cả ổ đến đây thì e rằng bao nhiêu dược vật phải tốn công lao vất vả mới tìm được sẽ bị bọn họ làm tan nát hết. Hơn nữa bữa nay vãn bối e rằng những người tại trường đều đã...
Vô Danh Tẩu cất tiếng cười, khà khà ngắt lời:
– Mưu việc là ở người, nếu không thành đó là mệnh trời. Nếu cứ thắc mắc hoài thì bất cứ tình thế nào diễn ra trước mặt thì chỉ có một con đường chết mà thôi.
Độc Cô Nhạn bất giác đỏ mặt lên. Sự thực thì chàng đã quá lo xa, nhưng chàng cũnn miễn cưỡng cãi lại:
– Bất cứ việc gì cũng nên cẩn thận, nếu không phòng bị, há chẳng...

Vô Danh Tẩu cười nói tiếp:
– Đại đa số tinh anh võ lâm khắp thiên hạ đều tụ hội ở đây, chỉ cần sao ai nấy đều tận tâm kiệt lực thì không đến nỗi bị thất bại về tay Thuần Vu thế gia. Huống chi....
Lão đảo mắt nhìn khắp mọi người trong trường rồi nói tiếp:
– Theo chỗ nhận xét của lão phu thì đêm nay Thuần Vu thế gia không kéo hết cả nhà đến đây đâu, vì Thuần Vu lão phu nhân đã phóng tay đâm Ngộ Quả thiền sư, thế mà mụ không động thủ liên tiếp là mụ đã đi nơi khác rồi, không coi cuộc đại hội bí mật võ lâm này vào đâu. Đó chính là cơ hội rất tốt của chúng ta. Trước hết chúng ta hãy đem một bộ phận các tay cao thủ Thuần Vu thế gia chữa cho khỏi bệnh thì việc đối phó với Thuần Vu phu nhân sẽ dễ hơn được đôi phần. Ta nên biết quần hùng thiên hạ tuy nhiều người quy đầu Thuần Vu thế gia, nhưng họ không phải những tay đối đầu của chúng ta, đồng thời họ không đồng tâm nhất trí, vậy chúng ta cứ đối phó với từng người một.
Thiên Long tăng và Địa Khuyết Đạo trưởng cũng đã bâu lại. Hai vị để ý nhìn kỹ Lâm Thiên Lôi và Tứ bất hòa thượng một hồi rồi nở một nụ cười thần bí, quay sang nhìn Vô Danh Tẩu rồi nói:
– Cường tân không lấn át chủ nhà. Tuệ Phàm thiền sư là người chủ trương mọi việc ở đây, nhất thiết phải do đại sư ra lệnh mới đúng. Đêm đã khuya rồi, cường địch sắp đến, nên bố phòng trước đã...
Vô Danh Tẩu cười nói:
– Phải lắm! Phải lắm! Tuệ Phàm thiền sư là một vị cao tăng, bọn lão phu xin nghe lời điều động.
Tuệ Phàm thiền sư xua tay nói:
– Lão tăng không dám. Hay là mời vị nào đó chủ trương cho lợi thế hơn vì những người tới đây trừ Độc Cô Nhạn và Tứ bất hoà thượng đều là những người có địa vị và oai vọng trong võ lâm, tuổi cũng sàn sàn như nhau, nên lão không nói nữa.
Mọi người trong trường đều yên lặng chú ý nhìn Tuệ Phàm thiền sư tựa hồ để xem lão đề cử ai đứng chủ trương. Nhưng thiền sư ấp úng hồi lâu rồi dừng lại.
Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường la lên:
– Lão thiền sư đức cao vọng trọng đứng chủ trương là phải. Nếu còn muốn cử người khác thì xin quyết định mau đi cho khỏi mất thì giờ. Câu hỏi này có ý dò xét dã tâm của bọn quần hùng cao cả?
Tuệ Phàm thiền sư ngần ngừ một lúc rồi nói:
– Trong các vị đây, vị nào tự nhận đủ khả năng đảm đương trọng nhiệm này sao không thẳng thắn đứng ra? Lão phu không dám vượt

lễ
Vô Danh Tẩu lớn tiếng:
– Lão thiền sư bất tất quá khiêm.
Hủ mộc Ẩn Giả cũng kêu lên:
– Lão thiền sư đầy đủ danh vọng, cùng địa vị, lại võ công cao cường. Là người xứng đáng hơn hết.
Tuệ Phàm thiền sư xua tay đáp:
– Không được. Thực tình lão tăng không thể đương nổi trọng trách này.
Hà Lạc Điếu Tẩu lớn tiếng hỏi:
– Tại sao vậy?
Tuệ Phàm thiền sư đáp:
– Nếu các vị nhất định đề cử lão tăng thì lão tăng xin đề cử một người. Người này về bất cứ phương diện gì cũng cao hơn lão tăng nhiều. Y chịu di mệnh của tiên sư phụ trách công cuộc chấn hưng phái Thiếu Lâm.
Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường có ý không bằng lòng hỏi ngay:
– Ai thế?
Tuệ Phàm thiền sư trỏ ngay vào Lâm Thiên Lôi đáp:
– Thí chủ đây tuy không phải là đệ tử nhà Phật. Nhưng ở phái Thiếu Lâm thì địa vị còn cao hơn lão tăng. Nếu các vị quả có lòng yêu lão tăng và phái Thiếu Lâm thì xin ...
Vô Danh Tẩu cười khà khà đáp:
– Thiệt mình nghĩ không ra! Độc... Lâm lão hiệp sĩ lãnh đạo quần hùng mà điều động mấy lão già chúng ta là phải quá.
Tuệ Phàm thiền sư hơi nhíu cặp mày bạc hỏi:
– Phải chăng Vô danh hiệp sĩ không chịu ưng thuận?
Vô Danh Tẩu láo liêng cặp mắt, cười đáp:
– Chịu..chịu lắm! Lão phu xin nghe lệnh chỉ huy của y.
Độc Cô Nhạn toan khước từ. nhưng quần hùng đã khẽ cất tiếng hoan hô. Nhất là Tứ bất hòa thượng cao hứng đến khoa chân múa tay.
Bọn Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường tuy hơi có ý bất mãn nhưng nghe lời Tuệ Phàm thiền sư và đêm qua đã thấy được Lâm Thiên Lôi trổ tuyệt kỹ âm công khá hiệu quả nên cũng không nói gì.
Độc Cô Nhạn để ý nhìn vào mặt Thiên Long tăng và Địa Khuyết đạo và Vô Danh Tẩu vì thấy ba người ngấm ngầm tỏ ý khuyến khích nâng đỡ, chàng càng thêm lòng tự tin. Chàng liền bật tiếng cười sang sảng nói:
– Đã được sự tiến cử của Tuệ Phàm thiền sư và các vị tiền bối nâng

đỡ, lão phu đành miễn cưỡng nhận lấy trọng trách này.
Dĩ nhiên trước mặt quần hùng chàng vẫn là Âm Thánh Lâm Thiên Lôi.
Trước Đại hùng bảo điện ngự trị một sự yên lặng cơ hồi nghẹt thở, Bao nhiêu cặp mắt đều đổ dồn vào Lâm Thiêu Lôi chờ xem lão điều động thế nào.
Lâm Thiêu Lôi thủng thẳng bước tới giữa sân trầm giọng cất tiếng gọi y:
– Vô danh hiệp sĩ!
Vô Danh Tẩu vỗ đầu nói:
– Hay lắm ! Phát đạn đầu tìm đến lão phu. Có lão phu đây.
Lâm Thiêu Lôi cười nói:
– Lão hiệp sĩ có mưu kế gì hay xin giúp cho. Tại hạ bất quá phải miễn cưỡng nhận lấy trọng trách, nhưng vẫn trông cậy vào các sự chỉ giáo của các vị hiệp sĩ.
Vô Danh Tẩu cười rộ nói:
– Lâm hiệp sĩ khách sáo quá! Lão phu hồi ở núi Bắc Mang có luyện qua một trận "Bạch cốt thần công" chuyên việc trừ ma đuổi quỷ. Tuy đó không phải là môn học quang minh lỗi lạc nhưng cũng có phen cần dùng tới...
Lâm Thiêu Lôi hứng khởi hỏi:
– Phải chăng lão hiệp sĩ đã khuân những bộ xương khô tới đây?
Vô Danh Tẩu mỉm cười đáp:
– Bên trời đâu chẳng có mồ xanh. Đem nắm xương khô đi rất là bất tiện. Lúc lão phu lên núi đã trưng dụng một đám.
Lão vừa nói vừa phất tay áo lên không một cái. Đồng thời lão hú lên những tiếng líu lo một hồi.
Tiếng líu lo của Vô Danh Tẩu chưa dứt thì đồng thời bốn mặt Đại hùng bảo điện cũng vang lên những tiếng líu lo chỗ hô chỗ ứng.
Mọi người nghe rất lấy làm kỳ, liếc mắt nhìn ra thì thấy các tường quanh điện chỗ nào cũng có thây ma, xương trắng hếu, nhưng trông như người sống cả và nhảy cao đến sáu bảy thước , tiếng líu lo vẫn tiếp tục không ngừng.
Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường la lên:
– Bạch cốt trận! Bạch cốt trận này thực lợi hại! Nó có thể đối phó với nhiều nhân vật võ lâm không để cho vượt qua hào lạch sấn vào. Nhưng e rằng đối với Thuần Vu thế gia chưa chắc đã được ích gì.
Lâm Thiêu Lôi tủm tỉm cười hỏi:
– Vô danh hiệp sĩ bày Bạch cốt trận này không phải là để ngăn chặn bọn Thuần Vu thế gia chỉ đứng bên ngoài trận đấy chứ?

Vô Danh Tẩu đắc ý cười đáp:
– Dĩ nhiên là thế. Trận bạch cốt này không ngoài mục đích dụ bọn Thuần Vu thế gia xông vào tấn công. Vì bọn họ không xông vào thì vạc thuốc này để ai uống.
Hà Lạc Điếu Tẩu hơi đỏ mặt nói:
– Thế ra lão phu đoán sai rồi.
Lão bật lên tiếng cười chữa thẹn rồi quay đầu nhìn ra chỗ khác.
Lâm Thiêu Lôi lại hô:
– Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân lão hiệp sĩ.
Đoàn Vân Trình cười lạt nói:
– Lão phu tuy ưng lời viện trợ, nhưng không nhập bọn. Cái kiểu hô lên hô xuống này lão phu cảm thấy khó chịu lắm.
Lâm Thiêu Lôi thản nhiên cười đáp:
– Đoàn lão hiệp sĩ đã không muốn nhập bọn thì cứ tự tiện ra đi. Nhưng lão phu có một tin muốn báo cáo mà lão phu biết chắc Đoàn lão hiệp sĩ rất cần nghe.
Đoàn Vân Trình hắng giọng một tiếng rồi giục:
– Nói đi!
Lâm Thiêu Lôi mỉm cười đáp:
– Lệnh ái là Đoàn Hiểu Vân bị Thuần Vu thế gia cướp đi. Nếu Đoàn lão hiệp sĩ muốn cứu thoát lệnh ái thì không nhập bọn không xong. Ở đây quần hùng đã đề cử lão phu đứng đầu thì Đoàn lão hiệp sĩ không xong. Lão hiệp sĩ muốn đi đâu về đâu thì cứ tự mình lựa chọn lấy.
Đoàn Vân Trình biến sắc hỏi:
– Lão nói thiệt chăng?
Lâm Thiêu Lôi trầm giọng đáp:
– Nếu lão phu nói không thực thì xin lấy cái đầu này ra mà đảm bảo.
Đoàn Vân Trình nghiến răng nói:
– Lão phu cũng đoán là câu chuyện sẽ xảy ra như vậy. Lời Lâm hiệp sĩ dĩ nhiên không sai rồi.
Lão nghiêm trang nó tiếp:
– Lão phu đành chịu nghe sai khiến. Nào phát lệnh đi.
Lâm Thiêu Lôi cười mát nói:
– Đoàn lão hiệp sĩ chuyên về Độc Công liệu có thể bày cho một độc trận vào phía trong Bạch cốt trận được không? Thuần Vu thế gia xông vào Bạch cốt trận rồi tất họ không am hiểu bên trong còn có chất độc, như thế thì mười phần chắc đến tám, độc trận rất có hiệu quả.
Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình thản nhiên đáp:

– Cái đó dễ lắm! Trong mình lão phu đem theo đến mấy chục chất kịch độc, bất luận thứ nào cũng đưa người đến chỗ chết được. Dù bọn Thuần Vu thế gia tên nào cũng có âm tà thần công nhưng chưa chắc đã chống cự lại được chất độc của lão phu.
Lâm Thiêu Lôi xua tay cười:
– Độc trận này chớ nên dùng chất kịch độc.
Thiên Nam Độc Thánh hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Tại sao vậy? Lão phu không có lòng từ bi như Lâm hiệp sĩ đâu.
Lâm Thiêu Lôi ung dung cười nói:
– Nếu Đoàn hiệp sĩ muốn cứu mạng lệnh ái thì nên làm theo như lời lãp phu. Nếu không lão phu e rằng chất độc chua chắc đã đánh chết được người của Thuần Vu thế gia mà tính mạng của lệnh ái cũng khó lòng giữ được.
Thiên Nam Độc Thánh ngơ ngẩn một chút rồi nói:
– Có lý! Nhưng lão hiệp sĩ muốn dùng chất độc như thế nào?
Lâm Thiêu Lôi đáp:
– Hay hơn hết là dùng thuốc mê hồn, khiến cho người vào trận trúng độc hôn mê đi mà không hại đến tính mạng. Đoàn lão hiệp sĩ mà làm như vậy là có công hàng đầu trong vụ này.
Thiên Nam Độc Thánh ngẫm nghỉ một chút rồi nói:
– Được rồi! Lão phu sẽ y kế thi hành.
Đoạn lão lấy ra một chiếc bình nhỏ bằng ngọc biếc, liệng cho Lâm Thiêu Lôi nói:
– Bình này đựng thuốc giải. Mỗi người uống một viên là ngăn ngừa được chất độc mà lão phu sắp bài trí đây.
Lâm Thiêu Lôi đón lấy bình thuôc, móc ra hơn mười viên, phất cho mỗi người một viên để uống trước phòng ngừa.
Thiên Nam Độc Thánh chờ mọi người uống thuốc xong lão cũng tự uống một viên rồi nhìn Lâm Thiêu Lôi trầm giọng nói:
– Các vị hãy tạm lui ra để lão phu bày trận.
Lâm Thiêu Lôi vẫy tay một cái nói:
– Trong trận không cần bố trí đề phòng. Xin các vị hãy tiến vào trong điện.
Những nhân vật tiền bối võ lâm tính tình ngang bướng lúc này nghe Lâm Thiêu Lôi sắp đặt chỉ cúi đầu nghe, chứ không buông lòi dị nghị.
Mọi người theo nhau đi vào Đại hùng bảo điện rồi Tuệ Phàm thiền sư dẫn đường qua hai bên thiền viện.
Thiên Nam Độc Thánh thấy mọi người rút lui rồi, lão rung động hai vai đi lượn vòng quanh đình viện mấy lượt.
Mọi người thấy lão phất tay áo luôn luôn, trông chẳng khác gì người

nhảy múa. Hiển nhiên dược vật không màu sắc không mùi vị thuộc loại vô hình.
Thiên Nam Độc Thánh quanh đi quanh lại ba lượt rồi thu tay áo về nhảy vào trong đại điện.
Lâm Thiêu Lôi đứng trước cửa điện chắp tay nói:
– Đoàn lão hiệp sĩ phải một phen vất vả.
Thiên Nam Độc Thánh hững hờ đáp:
– Lâm lão hiệp sĩ quá lời!
Đọan ngồi xuống một bên cửa tựa hồ cố nén nỗi bi thương phẫn hận.
Lò lửa lớn giữa nhà đại điện cháy bùng bùng. Đứng ngoài trông vào tưởng trong viện đang có cuộc lễ lớn, đốt nhiều hương lửa.
Lê Vi Tử tựa hồ không nhìn thấy ai. Lão đứng đằng sau lò lửa nhìn chằm chằm vào cái vạc trên lò. Vạc nước khói bốc lên nghi ngút, sôi ùng ục. Mọi người trong điện đều cảm thấy ấm áp. Vạc đựng thuốc gì chẳng một cái hay vì không ai ngửi thấy mùi gì khác lạ.
Lê Vi Tử vẫn để hết tâm trí vào trong vạc, lão nhìn không chớp mắt.
Bầu không khí yên lặng kéo dài một thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Lê Vi Tử bỗng bật lên tràng cười khanh khách nói:
– Được rồi!
Đọan lão vẩy tay một cái, một luồng mù trắng lạnh lẽo xô vào lò lửa vang lên những tiếng xèo xèo. Ngọn lửa đang cháy bừng bừng chớp mắt đã tắt ngấm.
Mọi người thấy vậy đều sửng sốt. Bây giờ họ mới hiểu đây là vị đệ nhất thần y lừng danh trên đời mà võ công cũng đến độ xuất thần nhập hóa.
Lâm Thiêu Lôi nhìn Vô Danh Tẩu khẽ hỏi:
– Hiện giờ chúng ta chỉ làm được đến thế thôi. Giả tỷ bọn người Thuần Vu thế gia sấn vào hai trận không bị tổn thương hay họ không chịu uống thuốc thì chúng ta vẫn bị thảm bại.
Vô Danh Tẩu khẽ đáp:
– Đúng thế! Trận Bạch cốt của lão phu và độc trận của Đoàn Vân Trình vẫn không thể bắt buộc được bọn Thuần Vu thế gia phải chịu đầu hàng. Như vậy khó mà ép được họ uống thuốc. Lão nói vậy nhưng không lộ vẻ ưu sầu tựa hồ lão còn có biện pháp nào khác.
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp chân mày, đột nhiên hất hàm hỏi:
– Diệu dụng thuốc này ra sao?
Vô Danh Tẩu tủm tỉm cười đáp:
– Thuốc này thiệt là tuyệt diệu. Họ không cần uống mà là hơi nóng trong nồi làm cho họ mê đi cũng đủ chữa bệnh. Còn đối với người không có ác tật thì chẳng được lợi gì mà cũng không bị hại.

Độc Cô Nhạn cả mừng nói:
– Nếu vậy thì hay lắm.
Vô Danh Tẩu cười hỏi:
– Làm sao mà hay?
Độc Cô Nhạn đáp:
– Chờ lúc bọn Thuần Vu thế gia đánh vào trong viện, chúng ta sẽ dùng phép Khích thuỷ hoá khí khiến cho toàn viện bị hơi thuốc bao phủ thì tự nhiên phát sinh công hiệu.
Vô Danh Tẩu cười gật đầu đáp:
– Biện pháp này lão phu cũng đã nghĩ ra, nhưng tôn giá là người chủ trương đại cuộc, nên không tiện nói, có điều nên lựa chọn thêm mấy người đề phòng khi cần thiết.
Độc Cô Nhạn liền đáp:
– Việc này lại phải phiền đến Vô Danh hiệp sĩ, Thiên Long hoà thượng, Địa Khuyết đạo trưởng và Lê Vi Tử tiền bối bốn vị đảm đương cho được chăng?
Vô Danh Tẩu cười khanh khách nói:
– Hiện giờ tôn giá chủ trương đại cuộc, lão phu theo được thì theo mà không theo được thì cũng phải theo, tôn giá cứ sai bảo là được, hà tất phải khách khí như vậy.
Lão nói xong băng băng đi ngay tiến vào phía sau cái vạc lớn.
Thiên Long tăng tuyên một tiếng phật hiệu rồi theo vào, Địa Khuyết đạo trưởng cũng đi luôn không ngần ngừ chút gì cả.
Độc Cô Nhạn ở trong điện, thả bước từ từ rồi lên tiếng:
– Cách đối địch của chúng ta chắc các vị đều nghe rõ cả rồi. Khi bọn Thuần Vu thế gia đánh vào chính viện thì xin các vị theo lão phu giả vờ xuất chiến mà thực ra mục đích chỉ cuốn lấy họ, khiến họ hoặc nhiều hoặc ít nhiễm phải hơi thuốc là xong.
Quần hùng đều gật đầu không nói gì. Thế là mọi việc đều chuẩn bị sẵn sàng.
Canh khuya bốn bề cảnh vật im lặng như tờ, không một tiếng động.
Quần hùng trong lòng hồi hộp. Cuộc biến diễn sắp xảy ra khó mà đoán trước được.
Những người này có thị lực và thính lực rất minh mẫn. Ai nấy lặng lẽ ngấm ngầm vận thần công và chú ý nghe ngóng bên ngoài xem có động tĩnh gì không. Nhưng đâu đấy im lìm, tưởng chừng kim rớt cũng nghe thấy. Cả tiếng chim kêu thú chạy cũng không có.
Mọi người ở trong tình trạng dây đàn căng thẳng, không biết đứt lúc nào?

Hồi 63
Lão Phu Nhân Xót Chuyện Gia Đình

Độc Cô Nhạn thốt nhiên giật mình kinh hãi.
Nguyên chàng đã nghe rõ có tiếng người cười rất lạnh lẽo rồi nói:
– Mưu kế của các ngươi tuy hay thiệt nhưng e rằng không được như nguyện đâu.
Thanh âm này tuy nhỏ bé nhưng rất rõ ràng.
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn quanh bốn phía. Quần hùng đều nhắm mắt ngưng thần dường như không một ai phát giác ra điều gì khác lạ.
Chàng không nhịn được nữa cất tiếng khẽ hỏi:
– Quý vị có nghe thấy động tĩnh gì không?
Quần hùng đều đồng thanh đáp:
– Không thấy chi hết.
Tuệ Phàm thiền sư vội hỏi:
– Thị lực và thính lực của lão hiệp sĩ rất mực cao cường đã phát hiện tung tích địch chưa?
Quần hùng liền đề tụ chân lực chuẩn bị ứng chiến. Nhưng bốn bề đều yên lặng như tờ đến gió lay động ngọn cỏ cũng không có nữa.
Độc Cô Nhạn rất lấy làm kỳ vì thanh âm kia không phải là dùng phép truyền âm nhập mật nói ra, mà sao chỉ có một mình nghe thấy còn người khác lại không hề hay biết.
Giữa lúc chàng đang kinh ngạc thì nghe tiếng cười lạt và thanh âm kia lại vang lên:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi có dám ra đây không?
Lần này chàng nghe rõ lắm và phân biệt được cả là tiếng đàn bà.
Độc Cô Nhạn lại đảo mắt nhìn những người xung quanh thì bao nhiêu mục quang đều nhìn chằm chặp vào chàng và hiển nhiên họ vẫn không nghe thấy gì.
Tuệ Phàm đại sư thấy Độc Cô Nhạn cả kinh thất sắc, vội dùng phép truyền âm nhập mật hỏi:
– Độc Cô hiệp sĩ đã nghe thấy gì vậy?
Độc Cô Nhạn thở phào một cái rồi cũng dùng phép truyền âm nhập mật đáp:
– Người của Thuần Vu thế gia đã đến đây lâu rồi mà bọn ta không

phát giác ra được.
Tuệ Phàm đại sư run lên hỏi:
– Đúng vậy ư? Độc Cô hiệp sĩ có nghe thấy bọn họ đã đến đâu rồi không?
Độc Cô Nhạn chau mày đáp:
– Nhiều lắm là không quá một trăm trượng. Có khi họ đã đến chùa Linh thạch rồi.
– Ủa! Đến chùa rồi ư?
Thiền sư bở vía hỏi tiếp:
– Vậy mà sao lão tăng tuyệt không nghe thấy một chút thanh âm nào.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Bọn họ đã ngỏ lời khiêu chiến với tại hạ. Họ không dùng phép truyền âm nhập mật mà cũng không phải thuật thiên lý dương thanh, nhưng lạ ở chỗ là sao chỉ có một mình tại hạ nghe thấy? Vụ này..?
Tuệ Phàm đại sư khẽ tuyên phật hiệu rồi nói:
– Nếu vậy thì những cuộc bố trí của chúng ta ở đây không chừng đã bị mấy mụ đó khám phá ra được rồi.
Độc Cô Nhạn gật đầu nói:
– Tại hạ cũng lo rằng nhất thiết công cuộc bố trí đêm nay sẽ tan thành bọt nước.
Thanh âm quái gở kia lại nói vọng vào:
– Độc Cô Nhạn! Lão thân không muốn nói nhiều nữa. Chỉ ra hạn cho ngươi phải ra ngay tức khắc. Nếu không thì dư trăm quần hùng ngụ trong nhà khách xá kia chẳng một tên nào sống sót.
Độc Cô Nhạn lại càng khiếp vía, vội hỏi Tuệ Phàm đại sư:
– Nhà khách xá trong quý tự hiện ở nơi nào?
Tuệ Phàm đại sư giật mình hỏi lại:
– Nhà khách xá ở trong tầng viện thứ ba. Hết thảy quần tăng bản phái và bọn quần hùng đều ở trong đó. Chẳng lẽ bọn Thuần Vu thế gia cũng biết rồi ư?
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày. Đột nhiên chàng đứng thẳng người lên rồi trầm giọng nói:
– Tại hạ đi rồi sẽ quay trở lại.
Tuệ Phàm đại sư hốt hoảng nói:
– Độc Cô hiệp sĩ mình mang trọng nhiệm, chớ nên khinh suất dấn thân vào nơi nguy hiểm.
Độc Cô Nhạn gượng cười đáp:
– Vì cơ sự cấp bách, tại hạ không còn đất để mà lựa chọn.
Quần hùng đều giật mình kinh hãi, Thiên Long tăng hỏi xen vào:
– Phải chăng bọn Thuần Vu thế gia đã kiềm chế hết quần hùng ở

trong nhà khách xá?
Độc Cô Nhạn đáp bằng một giọng rất nghiêm khắc:
– Cái đó chưa chắc. Nếu đúng thế thì sao bọn ra không phát giác ra một chút nào?
Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Dù cho quần hùng ở trong nhà khách xá chưa bị kiềm chế cũng chẳng khác gì chim trong lồng cá trong chậu. Thử hỏi trong bọn đó ai là người đối thủ được với Thuần Vu thế gia?
Tuệ Phàm đại sư hít mạnh một hơi ngập ngừng:
– Lão hiệp sĩ ra đi chuyến này...
Độc Cô Nhạn gượng cười ngắt lời:
– Nếu tại hạ không may xảy ra chuyện bất hạnh thì xin lão thiền sư lại chủ trương đại cuộc.
Chàng chưa dứt lời đã vọt người xuyên qua điện ngoài mà đi.
Độc Cô Nhạn ra khỏi điện rồi, khẽ điểm đầu ngón chân xuống đất nhảy vọt lên nóc điện nhìn ra bốn phía.
Bóng đêm lờ mờ, giữa đám điện đài trùng điệp khó mà phát giác ra bọn Thuần Vu thế gia ở chỗ nào.
Độc Cô Nhạn chiếu theo lời Tuệ Phàm thiền sư nói là nhà khách xá ở tầng viện lạc thứ ba mé tả, liền đảo mắt nhìn ra phía đó thì quả nhiên thấy một toà đại diện lờ mờ trong bóng đêm.
Chàng hơi yên tâm được một chút vì ít ra trong khách xá chưa có thảm kịch nào xảy ra.
Đột nhiên thanh âm kỳ dị kia đập vào màng tai chàng:
– Độc Cô Nhạn! Lão thân đã ở đây chờ ngươi từ lúc nào rồi.
Độc Cô Nhạn cả kinh thất sắc.
Nguyên thanh âm kia phát ra từ sau đại điện cách xa chừng hai chục trượng.
Đó chính là một toà viện khác ở phía trước đại đường. Mấy bóng tùng bách che kín bóng người phát ra âm thanh.
Độc Cô Nhạn trầm ngâm một lát, sau chàng bật lên tiếng cười dõng dạc rồi lẹ làng hạ người xuống. Chàng ung dung bước tới phía trước mấy cây tùng bách. Quãng này chỉ cách chừng hai mươi trượng chàng đi chớp mắt đã tới rồi.
Nhưng chàng chân bước trầm trọng ra chiều khó khăn. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này chàng có rất nhiều vấn đề cần phải suy nghĩ cố tìm ra một quyết định để đối phó với một cục diện vo cùng khẩn trương này. Lúc chàng đến trước mấy khóm tùng bách thì đồng thời chàng nhìn thấy dưới mấy gốc cây có vô số bóng người.
Trái tim chàng tưởng như chìm hẳn xuống.

Nguyên bọn người xuất hiện nơi đây là Thuần Vu lão phu nhân, đại phu nhân, nhị phu nhân, tam phu nhân, ngũ phu nhân và ba thiếu nữ đời thứ ba trong Thuần Vu thế gia. Ngoài bốn vị phu nhân dường như toàn bộ đã tới nơi.
Thuần Vu lão phu nhân được ba ả tố nữ nâng đỡ. Mặt mụ vẫn bịt khăn đen. Mụ thấy Độc Cô Nhạn thất thểu đi tới liền lạnh lùng cười hỏi:
– Nhai nhi! Mật ngươi quả nhiên không nhỏ. Chẳng lẽ ngươi không sợ lão thân làm thịt ư?
Độc Cô Nhạn bật lên tràng cười sang sảng đáp:
– Bậc đại trượng phu sống có gì vui thì chết cũng chẳng có gì đáng sợ. Huống chi tại hạ chưa chắc đã chịu chết ở chỗ này.
Thuần Vu lão phu nhân cả giận ngắt lời:
– Nhỏ kia! Người đừng tưởng bản lĩnh của mình ghê gớm lắm. Ngươi chỉ như đứa trẻ con ba tuổi trong bàn tay lão thân mà thôi. Ngươi muốn chết thì thật là một sự dễ dàng.
Độc Cô Nhạn thấy trong tâm nảy sinh một cảm giác khó tả. Chàng đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:
– Tại hạ muốn hỏi lão phu nhân một chuyện có được không?
Lão phu nhân hắng giọng đáp:
– Ta chỉ cho ngươi hỏi một lần thôi.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Tứ phu nhân đâu?
Thuần Vu lão phu nhân hơi lấy làm kỳ hỏi lại:
– Tại sao ngươi hỏi đến y?
Độc Cô Nhạn nhắc lại:
– Lão phu nhân đã ưng chuẩn cho tại hạ được hỏi một lần?
Thuần Vu lão phu nhân đáp:
– Được rồi! Lão thân nói cho ngươi hay. Y là một tên phản nghịch Thuần Vu thế gia. Lão thân cầm tù y rồi. Nhưng lão thân xong việc ở đây trở về sẽ đem y ra xử tử.
Độc Cô Nhạn dặng hắng một tiếng rồi nói:
– Nếu lão phu nhân giết chết y thì e rằng ...vị cư sĩ trong động Linh xà núi Quát thương sẽ không nhìn nhận lão phu nhân là mẫu thân nữa.
– Ủa!
Thuần Vu lão phu nhân toàn thân chấn động hỏi tiếp:
– Ngươi nói cái gì? Ngươi đã gặp y rồi hay sao?
Độc Cô Nhạn gật đầu đáp:
– Đúng thế! Tại hạ rời khỏi Quỷ sầu giản rồi liền tới thăm Linh xà cư

sĩ. Mối quan hệ giữa phu nhân và cư sĩ tại hạ đã biết rồi.
Thuần Vu lão phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Sao ngươi biết nhiều thế? Vì lẽ gì ngươi giả dạng làm Lâm Thiên Lôi? Phải chăng giữa người và lão Lâm có mối quan hệ sư đồ?
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười đáp:
– Nói về mối quan hệ thì dường như còn thân mật hơn là tình sư đồ. Có điều...tại hạ không muốn nhận mối quan hệ đó mà thôi.
Thuần Vu lão phu nhân nghiến răng quát lên:
– Nhỏ kia! Lão thân không rảnh để nói nhiều với ngươi nữa. Bây giờ chỉ hỏi ngươi là muốn sống hay muốn chết mà thôi?
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Muốn chết thì sao mà muốn sống thì sao?
Thuần Vu lão phu nhân nổi giận đùng đùng đáp:
– Muốn chết thì cũng không dễ dàng đâu. Ít ra là ngươi phải chịu một phen hành hạ. Còn muốn sống thì ... một là phải nói là ngươi làm thế nào mà trốn thoát ra khỏi Quỷ sầu giản. Người che mặt giúp cho ngươi trốn thoát là ai? Hai là ngoan ngoãn theo lão thân về làm tôn nữ tế kết hôn với ba tên tôn nữ của ta.
Độc Cô Nhạn đột nhiên ngẩng đầu lên trời cười khanh khách Tiếng cười như phát điên.
Thuần Vu lão phu nhân lấy làm kỳ lạ hỏi:
– Nhai nhi! Người làm sao vậy? Điên rồi chăng?
Độc Cô Nhạn từ từ thu tiếng cười lạt đáp:
– Lão phu nhân coi thường thiên hạ quá. Hai điều kiện này thực dễ dàng lắm, nhất là đem ba vị tôn nữ nguyệt thẹn hoa nhường cho tại hạ một mình hưởng thụ. Chắc Độc Cô Nhạn kiếp trước đã dầy đường tu.
Ba thiếu nữ lúc này chưa kịp bịt khăn sa nghe chàng nói vạy cô nào cô nấy cũng đỏ mặt đến mang tai. Các cô gục đầu vào lưng Thuần Vu lão phu nhân, không nói nửa lời.
Thuần Vu lão phu nhân lớn tiếng:
– Ngươi nói vậy là ưng thuận rồi. Bây giờ chỉ còn xưng ra người đã cứu thoát ra khỏi Quỷ sầu giản. Như vậy thì bao nhiêu hành vi ngông cuồng của ngươi lão thân nhất thiết tha thứ hết không trách phạt chi cả.
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Người đã cứu tại hạ là một nhân vật rất mật thiết với lão phu nhân. Y...
Thuần Vu lão phu nhân đột nhiên biến sắc ngắt lời:

– Ai vậy? Sao y lại có quan hệ mật thiết với lão thân?
Độc Cô Nhạn thủng thỉnh đáp:
– Vì người đó chính là con trai lão phu nhân.
Thuần Vu lão phu nhân lại biến sắc xẵng giọng:
– Người đừng nói càn.
Độc Cô Nhạn nói:
– Lão phu nhân thử hỏi lại đại phu nhân coi.
Thuần Vu lão phu nhân nửa tin nửa ngờ. Mụ trầm ngâm hồi lâu không nói gì.
Thuần Vu đại phu nhân đứng bên dịu dàng lên tiếng:
– Người đó quả nhiên dùng âm tà thần công của nhà ta. Tuyệt công của hắn dường như còn hơn cả nhi tức. Nếu không thì nhi tức đã không để hắn trốn thoát.
– Ủa.
Thuần Vu lão phu nhân đứng phắt dậy lẩm bẩm:
– Phải chăng hắn là lão tứ?
Độc Cô Nhạn dõng dạc hỏi:
– Linh xà cư sĩ hai chân đã bị tàn phế, sao còn đi từ núi Quát thương chạy lên núi Nhạn Đãng để cứu tại hạ được?
Thuần Vu đại phu nhân cũng nói:
– Đúng thế! Người này chân tay cực kỳ mau lẹ, nhất định không phải tứ đệ.
Độc Cô Nhạn nói:
– Nếu vậy thì lạ thiệt.
Lão phu nhân lẩm bẩm một lúc rồi trầm giọng hỏi:
– Y là ai? Nói mau.
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Y là Thuần Vu Cừu. Cái tên đó lão phu nhân còn nhớ chăng?
Thuần Vu lão phu nhân suýt nửa nhảy vọt lên, mụ la lớn:
– Lão nhị ư? Y còn sống ư?
Thuần Vu đại phu nhân cũng la hoảng:
– Phải rồi! Quả nhiên là hắn.
Thuần Vu lão phu nhân nghẹn ngào ấp úng:
– Chính lão thân đã ra tay đánh chết y ở trong khe suối, làm sao y còn sống được?
Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:
– Mẫu thân tại hạ đã cứu y.
Câu này chẳng khác tiếng sét nổ giữa lúc trời quang, làm cho mọi người đều chấn động tâm thần.
Thuần Vu lão phu nhân run bần bật hỏi:

– Mẫu thân người là ai?
Độc Cô Nhạn thản nhiên đáp:
– Mẫu thân tại hạ là Thuần Vu tứ phu nhân.
Thuần Vu lão phu nhân chẳng khác gì con gà chọi bị thua. Mụ thét lớn:
– Ngươi nói nhăng. Hoàn toàn nói nhăng. Lão tứ không sinh đẻ một đứa con trai con gái nào cả.
Độc Cô Nhạn kiên quyết đáp:
– Nhưng đó là sự thực cả trăm phần trăm. Có điều tại hạ không những căm giận các vị mà thôi, còn oán hờn cả song thân nữa. Vì song thân đối với tại hạ tuyệt không có chút từ tâm nào.
Thuần Vu lão phu nhân gạt đi:
– Thằng lỏi con! Ngươi nói toàn những lời vu vơ, mưu đồ.
Thuần Vu lão phu nhân chưa dứt lời thì Độc Cô Nhạn đã nói ngay:
– Chẳng những tứ phu nhân sinh ra một mình tại hạ mà còn sinh ra một cô em nữa. Có điều y còn may mắn hơn tại hạ là được gửi ra nhà ngoại công nuôi nấng, không đến nỗi bị đem bỏ ngoài nơi sơn dã.
Thuần Vu lão phu nhân vẫn bằng một giọng quái gở la lên:
– Vô lý! Hoàn toàn vô lý! nếu quả có việc này thì đời nào lão thân lại không hay biết được?
Độc Cô Nhạn cười lạt không nói nữa.
Đại phu nhân nhích lại gần lão phu nhân ghé tại nói nhỏ:
– Vụ này có thể là sự thật. Nhi tức còn nhớ đệ muội đã hai lần cáo bệnh không ra, mỗi lần đến mấy tháng. Không chừng y đã ngấm ngầm sinh dục.
Thuần Vu lão phu nhân tựa hồ đau thương lại giống như người tức giận lớn tiếng hỏi:
– Nhưng sao y phải làm thế? Vì lẽ gì mà giữ kín chuyện sinh dục?
Thuần Vu đại phu nhân khẽ thở dài đáp:
– Vụ này nói cho cùng cũng chẳng có chi là khác lạ. Chắc vợ chồng lão tứ chỉ sợ con mình nhiễm phải ác tật nên sau khi sinh dục liền tìm cách đem ra ngoài Quỷ sầu giản.
Thuần Vu lão phu nhân vẫn không tin nói:
– Song vợ chồng lão tứ sau khi kết duyên tứ tức phụ khó lòng không nhiễm phải ác tật. Dù có đưa ra ngoài Quỷ sần giản thì trong mình đứa nhỏ cũng đã có mầm bệnh rồi. Nếu vậy thì thằng nhỏ này..
Đại phu nhân thở dài ngắt lời:
– Nhi tức còn có một việc chưa bẩm báo với bà bà, Tứ đệ muội chưa nhiễm phải ác tật. Đêm hôm ấy nhi tức trói y vào địa đạo, đã nhìn rõ

chân tướng y.
Thuần Vu lão phu nhân ngập ngừng:
– Cái đó?
Thuần Vu đại phu nhân lại nói:
– Không chừng tứ đệ có tuyệt nghệ hút được chất độc ở trong người tứ đệ phụ ra, nên ...
Thuần Vu lão phu nhân dở khóc dở cười. Mụ muốn khóc mà không ra tiếng.
Sự thực này vượt ra khỏi sức tưởng tượng của mụ nhiều quá. Bất giác mụ liên tưởng đến việc mình sinh ra năm người con trai. Lão đại, lão tam và lão ngũ đều bị ác tật chết rồi. Hiển nhiên quái tật này làm cho đàn ông dễ chết hơn. Còn lão nhị đã luyện huyền công từ thủa nhỏ ác tật khó bề phát tác nhưng sớm muộn gì cũng không tránh khỏi.
Lão nhị bất đồng ý kiến với phu nhân, lúc mụ nổi cơn tức giận, đến cực điểm liền phóng chưởng đánh y chết trong khe suối. Tuy bấy lâu nay mụ vẫn hối hận về việc nhưng mụ có biết đâu lão nhị đã được tứ phu nhân cứu thoát và vẫn sống trên cõi đời.
Bấy giờ Thuần Vu lão phu nhân khôn xiết bi thương và vui mừng. Mụ rất nóng lòng được thấy mặt con và muốn ôm con vào lòng nữa.
Sau cùng là lão tứ, y cũng bất hòa với lão phu nhân, nhưng mụ đã đánh chết lão nhị và chỉ còn một mình lão tứ mụ không thể nào giết chết hết được. Thế rồi mụ đem cầm tù y vào động Linh xà núi Quát thương . Đây là chỗ ở cũ của Thuần Vu thế gia. Mụ muốn y ở đây ăn năn sám hối rồi nghĩ đến những thảm trạng mà tổ tiên nhà Thuần Vu đã trải qua.
Thuần Vu lão phu nhân hành động như vậy là hy vọng lão tứ phát giác ra mình đã lầm lỗi. Không ngờ hành động này chẳng có tác dụng gì đối với lão tứ. Tuy y không thay tên đổi họ nhưng tự xưng là Linh xà cư sĩ thà rằng chịu chết chứ không trở về với lão phu nhân.
Thuần Vu lão phu nhân bị kích thích dữ dội khiến cho bản tính của mụ lại càng thiên lệch, mụ muốn gây đổ máu khắp võ lâm để hả nỗi lòng căm tức.
Thuần Vu lão phu nhân không ngờ ngày nay mình còn một đứa cháu trai nội và nghe nói còn một đứa cháu gái nữa.
Nhưng chuyện này có thật không?
Nếu là sự thực thì mụ nên mừng hay nên đau thương?
Lúc này mụ chìm đắm vào trong cơn trầm lặng suy tư. không nói gì nữa.

Hồi 64
Độc Cô Nhạn Tính Phương Dụ Địch

Độc Cô Nhạn cũng không nói gì, trong lòng chàng có đủ các mùi cay đắng ngọt ngon, vì lời nói của Thuần Vu đại phu nhân khiến tâm hồn chàng rung động.
Giả tỷ song thân chàng sợ chàng mắc bệnh truyền nhiễm mà phải đem bỏ ngoài Quỷ sầu giản thì mối cừu hận của chàng có vì thế mà cải biến không?
Tiếng gọi thê thảm của Tứ phu nhân đi theo giọt châu tầm tã: Minh nhi, minh nhi cùng tiếng rên la của Linh xà cư sĩ lại không ngớt vẳng lên bên tai chàng.
Độc Cô Nhạn nhớ lại lời của Linh xà cư sĩ: Trong thiên hạ chẳng có cha mẹ nào mà không thương con cái, chỉ có chuyện vạn bất đắc dĩ mà thôi. Ban đầu ngươi là đứa con bỏ rơi cũng chỉ vì muốn cho ngươi hay.
Từng câu từng chữ này là những mui dao nhọn đâm vào trái tim chàng.
Đột nhiên nước mắt đầm đìa, chàng la thầm:
– Gia gia! Nương nương...
Trong những thời gian chớp nhoáng này bao nhiêu mối uất hận đối với song thân biến thành lòng yêu mến. Chàng hận mình chẳng được đến quỳ lậy ngay trước song thân để khóc rống lên một hồi.
Câu: Trong thiên hạ chẳng có cha mẹ nào mà không thương con cái làm cho chàng nước mắt đầm đìa. Chàng phải cắn răng vào đầu lưỡi để cho khỏi bật lên tiếng khóc.
Thuần Vu lão phu nhân ấp úng hỏi:
– Độc Cô Nhạn! Cớ sao ngươi lại thương tâm đến thế? Hay nhất thiết những chuyện đó là sự thật?
Độc Cô Nhạn run lên đáp:
– Hoàn toàn là sự thật. Nhưng chuyện này chẳng bao lâu sẽ điều tra được rõ ngay. Bây giờ...
Chàng cao hứng gọi tiếp:
– Nhưng nhưng! Bây giờ tôn nhi nguyện ý kêu lão phu nhân bằng nhưng nhưng! Nhưng nhưng nên biết rằng hào kiệt nhân sĩ thiên hạ chẳng một ai là có ý cừu hận Thuần Vu thế gia. Trái lại họ hết sức

nghiên cứu dược vật để trị ác tật cho nhà ta. hiện nay thuốc đã chế xong, hễ uống vào là khỏi. Nhưng nhưng ơi ! Nhưng nhưng chỉ tuyên bố một câu là mù tan mây tạnh ngay tức khắc. Chẳng dấu gì nhưng nhưng, tôn nhi hiện là người đứng đầu quần hùng. Chúng ta trở về đất cũ chấn hưng thanh danh...
Thuần Vu lão phu nhân thở dài nói:
– Vụ này khó mà tin được nhưng ...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Nhưng nhưng ơi! Nhưng nhưng đừng do dự nữa, quần hùng hiện đang ở đại hùng bảo điện chờ đợi. Họ thấy Nhưng nhưng tới nơi là hết thảy đều đem lòng kính mộ.
Thuần Vu lão phu nhân trầm ngâm không nói gì.
Thuần Vu nhị phu nhân lên tiếng:
– Bá mẫu! Lão nhân gia tin những lời này là thật ư?
Thuần Vu lão phu nhân ngậm ngùi đáp:
– Nếu quả đúng như vậy thì...
Thuần Vu nhị phu nhân cười lạt ngắt lời:
– Còn ai không biết Độc Cô Nhạn là một tay kỳ tài cái thế? Thằng nhỏ này xảo trá vô cùng. Nhi tức e rằng bá mẫu bị gạt. Chúng ta mà theo gã đến Đại hùng bảo điện là lọt vào cạm bẫy của chúng.
Nhị phu nhân ngừng lại một chút rồi lại tiếp:
– Dù cho chuyện này có thực. Chẳng lẽ bá mẫu phút chốc phá bỏ thành kiến cũ để chung sống hòa bình với họ chăng? Mối cừu hận trăm năm trước có lý đâu lại tiêu tan nhanh thế này được? Nhà ta nhẫn nhục hàng trăm năm, chẳng thể một ngày gây nên oai võ để gây cừu hận được, bây giờ gặp cơ hội chẳng lẽ bá mẫu lại đi nghe lời xảo trá của thằng lỏi mà bỏ hết chí kiên quyết bấy lâu nay ư?
Thuần Vu lão phu nhân run lên bần bật trầm giọng quát:
– Ai bảo ta bỏ hết mọi sự? Bất luận gã nói thiệt hay nói dối thì lão thân cũng quyết lấy máu võ lâm rửa mối thâm cừu đại hận, quyết không canh cải.
Độc Cô Nhạn chấn động tâm thần lớn tiếng là:
– Nhị bá mẫu.
Thuần Vu nhị phu nhân lạnh lùng hỏi:
– Ai là Nhị bá mẫu của ngươi?
Độc Cô Nhạn đổi giọng:
– Nhị bá mẫu không bằng lòng cho điệt nhi xưng hô như vậy cũng không sao. Nhị phu nhân! Nhị phu nhân đừng quên là đức trượng phu của Nhị phu nhân hãy còn sống ở thế gian và lúc này đại khái vẫn quanh quẩn trong Quỷ sần giản. Nếu Nhị phu nhân còn nhớ tới

chút tam tòng tứ đức, tất nhiên không hung dữ thế này.
Nhị phu nhân không chờ Độc Cô Nhạn hết lời mụ đã rít lên:
– Thằng lỏi này nói càn! Mi muốn chết rồi đây!
Mụ vung chưởng lên đánh tới.
Độc Cô Nhạn nổi giận đùng đùng. Chàng cũng vừa vung tay phóng chưởng vừa quát to:
– Ta đã kêu mụ một điều Nhị bá mẫu. Đó là tiếng gọi đầu tiên và cũng là tiếng gọi cuối cùng. Nếu mụ không biết hối hận thì từ đây mụ với ta thành kẻ thù không đội trời chung.
Bỗng nghe những tiếng rít veo véo làm cho chưởng lực của hai bên đều bị hóa giải.
Nhị phu nhân loạng chọang người đi mấy bước, mụ gầm lên bằng một thứ âm thanh quái gở:
– Thằng lỏi này bản lĩnh đã đến một trình độ gớm ghê. Nếu không sớm trừ khử đi thì rồi đây....
Người mụ lại lao đi muốn nhảy xổ vào đánh nữa.
Thuần Vu lão phu nhân lạnh lùng thét lên:
– Dừng tay!
Nhị phu nhân vội thu tay lùi về. Mụ hằn học nói:
– Xin bá mẫu tác chủ cho! Dù lời thằng lỏi này đúng sự thật nhưng thái độ ngang ngược của gã như vậy thì phải là con cháu của nhà Thuần Vu thế gia, chi bằng sớm trừ đi là hơn..
Thuần Vu lão phu nhân không nhẫn nại được liền nói:
– Người làm chi mà lắm điều thế? Lão thân sẽ có cách xử trí.
Đọan lão phu nhân quay sang hỏi Độc Cô Nhạn:
– Hài tử, nếu lời người nói đúng sự thật thì ngươi có phải là tôn nhi của ta không?
Độc Cô Nhạn hững hờ đáp:
– Dĩ nhiên là sự thực không còn sai nữa. Bây giờ chỉ còn chờ thái độ của lão phu nhân quyết định mà thôi.
– Ngươi trở mặt với Nhị bá mẫu như vậy mà bảo là con cháu của nhà Thuần Vu ư?
Độc Cô Nhạn ngập ngừng:
– Cái đó...
– Lại đây....
Thanh âm Thuần Vu lão phu nhân rít lên the thé nghe rất chói tai khiến Độc Cô Nhạn không khỏi sợ hãi. Nhưng chàng tỏ vẻ kiên quyết lắc đầu đáp:
– Không được! Trước hết tôn nhi cần được cùng lão phu nhân bàn định ổn thỏa đã.

Thuần Vu lão phu nhân gắt lên:
– Mi tính sao thì nói đi.
Độc Cô Nhạn đáp:
– Xin lão nhân hãy đưa các vị bá mẫu đến uống thuốc trừ ác tật.
Thuần Vu lão phu nhân trợn mắt lên hỏi:
– Lão thân biết đâu mi không bỏ thuốc độc vào.
Độc Cô Nhạn chau mày đáp:
– Cái đó... tôn nhi lập lời trọng thệ.
Thuần Vu lão phu nhân bật lên tràng cười lạnh gáy nói:
– Lão thân nghe lời thề thốt đã nhiều, nên đối với lão thân nó chẳng còn có ý nghĩa gì nữa.
Độc Cô Nhạn bồn chồn đáp:
– Thế thì tôn nhi đem thủ cấp ra mà đảm bảo.
Thuần Vu lão phu nhân lại cười lạt nói:
– Thôi cũng được! Nhưng có một điều là lão thân phải khuất tất mi một chút.
Độc Cô Nhạn đáp:
– Lão nhân gia cứ nói đi, dù phải khuất tất thế nào tôn nhi cũng cam chịu.
Thuần Vu lão phu nhân nói:
– Vậy ngươi qua đây để lão thân điểm huyện ngươi đi.
Độc Cô Nhạn ngập ngừng:
– Cái đó...
Thuần Vu lão phu nhân nói ngay:
Trừ cách này, mi đã đứng đầu quần hùng thì đi gọi hết bọn người trong điện ra đây để lão thân điểm huyệt bọn họ. Xong rồi hãy bàn đến vấn đề khác.
Độc Cô Nhạn ngập ngừng hỏi lại:
– Cái đó.. tôn nhi dù tiếp thụ nhưng quần hùng.
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng một tiếng rồi ngắt lời:
– Nếu vậy thì khó lắm...
Lão phu nhân trầm giọng nói tiếp:
– Lão thân chẳng muốn lừa gạt ngươi làm chi. Nhưng quần hùng thiên hạ thì bất luận lý do nào lão thân cũng không thể nhiêu dung một cách khinh suất.
Độc Cô Nhạn cảm khái thở dài:
– Lão nhân gia ý định thế nào? Liệu có cho tôn nhi hay được không?
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng một tiếng rồi đáp:
– Bản ý lão thân đến đây là phải giết cho bằng hết những người dự hội, song vì có mi trong đó thì mười phần giảm đi bảy còn ba. Tỷ dụ

quần hùng có trăm người hội họp thì phải giết trước ba mươi người.
Độc Cô Nhạn nóng nảy vô cùng, chàng hỏi:
– Vụ này không thể làm được. Sao lão nhân gia lại khư khư ôm lấy mối cừu hận như vậy?
Thuần Vu lão phu nhân lớn tiếng:
– Thế là lão thân đã nhân từ quá thể lệ rồi đó. Ngoài ra lão thân còn bắt hết các môn phái trong thiên hạ phải tôn kính nhà Thuần Vu là vạn thế chi tôn trong võ lâm, toàn quyền sinh sát, không một ai được có điều dị nghị.
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Lão nhân gia không thể suy nghĩ hơn được nữa ư?
Thuần Vu lão phu nhân cương quyết đáp:
– Ngoài những điều kiện này không còn biện pháp nào khác.
Độc Cô Nhạn ngửa mặt lên trời hú một tràng dài rất thê thảm nói:
– Lão nhân gia nói vậy thì e rằng cuộc đàm thoại không đi được đến kết quả nào.
Lão phu nhân đột nhiên trầm giọng quát:
– Đại tức phụ! Nhị tức phụ! Hai người ra bắt lấy gã cho ta.
Đại phu nhân, nhị phu nhân vâng lời chạy ra.
Độc Cô Nhạn lòng như dao cắt, lớn tiếng la:
– Tiểu điệt đã nói rõ thân thế, chẳng lẽ các vị còn không tin ư?
Đại phu nhân sửng sốt thét vang:
– Lão thân bắt buộc phải vâng lệnh lão phu nhân, dù lão thân có lòng bảo hộ cho ngươi nhưng cũng không dám. Đây là một việc không còn có biện pháp nào nữa. Nhưng ...
Nhị phu nhân nói theo:
– Nếu ngươi biết tôn kính bậc trưởng thượng, một lòng tuân lời lão phu nhân thì chúng ta có thể bênh vực cho ngươi khỏi bị tru lục. Bằng ngươi còn kháng cự thì khó nói lắm...
Mụ chưa dứt lời đã vung năm ngón tay khoằm khoằm như móc câu chụp tới.
Thuần Vu đại phu nhân tuy ngoài miệng ra vẻ đồng tình nhưng mà lòng chẳng khoan dung. Mụ xoè hai bàn tay ra, uy thế còn ghê gớm hơn Nhị phu nhân.
Độc Cô Nhạn đã là bại tướng dưới bàn tay hai vị phu nhân. Môn Âm tà thần công cao thâm khôn lường này chàng chẳng thể nào chống cự nổi. Lúc này một mình chống lại hai vị phu nhân, lòng chàng lại càng thêm nỗi hoang mang.
Độc Cô Nhạn chợt nhớ tới năm chiêu tuyệt kỹ của Ngộ Quả thiền sư, chàng không ngần ngừ gì nữa, vung hai tay ra chống đỡ hai người.

Chiêu thức coi rất tầm thường mà đồng thời đón đỡ hai tay cao thủ nhà Thuần Vu thì tưởng chừng như là một việc không thể làm nổi.
– Độc Cô Nhạn! Người tìm đường chết thật ư?
Mụ ngấm ngầm vận thêm năm thành kình lực vào đầu ngón tay rồi chụp lẹ tới.
Thuần Vu đại phu nhân cũng tưởng mình đắc kế vì chiêu thức của Độc Cô Nhạn coi tầm thường quá chẳng có chi kỳ lạ. Mụ chắc mẩm chỉ cần một chiêu là có thể kiềm chế đối phương một cách dễ dàng. Ngờ đâu chiêu thức của Độc Cô Nhạn bề ngoài coi rất tầm thường và thực ra bên trong ẩn dấu nhiều biến hóa ảo diệu khôn lường. Nếu không thế thì năm chiêu thức kia đã làm chàng phí một ngày trời ròng rã mới học được.
Giữa lúc đại phu nhân và nhị phu nhân phóng chưởng tới nơi thì đột nhiên cảm thấy mắt hoa lên không hiểu đã xảy ra chuyện gì thì Độc Cô Nhạn đã biến chiêu luôn mấy lần. Cách biểu diễn này vừa ký bí vừa mau lẹ ngoài sức tưởng tượng của con người. Tuy nhị vị phu nhân liên thủ hợp lực mà chưa nhìn rõ sự biến hóa về chiêu số của đối phương.
Đại phu nhân và nhị phu nhân đang lúc thất kinh mắt hoa lên tay luống cuống...
Độc Cô Nhạn buông tiếng cười lạt, đột nhiên chàng đổi tiếng cười ra tiếng quát. Đồng thời phát ra hai tiếng vang dội.
Đại phu nhân và nhị phu nhân đều phải lùi một bước. Nguyên khuỷa tay hai người đã bị Độc Cô Nhạn đập chúng một phát không nặng mà cũng không nhẹ. Tuy cái đập này chẳng lấy gì làm quan trọng nhưng hai vị đều cảm thấy nửa người cơ hồ không nhúc nhích được. Đây là một điều khiến cho ai cũng phải ngạc nhiên. Vì trước đây mấy bữa, một trong hai vị phu nhân đã giao thủ với Độc Cô Nhạn thì bất luận vị nào cũng kiềm chế được chàng một cách dễ dàng. Vậy mà mới sau mấy bữa, không sao địch được chàng.
Hai vị phu nhân hầu cận lão phu nhân bất giác la lên một tiếng kinh hoàng.
Thuần Vu lão phu nhân cũng vô cùng kinh ngạc. Mụ lớn tiếng quát:
– Xem chừng chính lão thân phải ra tay mới được.
Không ai nhìn thấy mụ chuyển động mà người đã vọt đến trước mặt Độc Cô Nhạn như quỷ mị.
Độc Cô Nhạn sửng sốt nói:
– Nhưng nhưng khoan rồi hãy động thủ. Tôn nhi còn có lời muốn nói.
Nguyên chàng bị thân pháp của Thuần Vu lão phu nhân làm cho kinh hãi. Tuy chàng hất lui được Đại phu nhân và nhị phu nhân nhưng

chàng tự lượng chàng không phải là đối thủ của lão phu nhân.
Thuần Vu lão phu nhân khẽ quát:
– Các người hãy lui ra.. Độc Cô Nhạn mi còn muốn nói chi nữa?
Đại phu nhân và nhị phu nhân lùi ra đứng ở phía sau lão phu nhân.
Đồng thời tam phu nhân, ngũ phu nhân và ba thiếu nữ kế tiếp nhau tiến lại gần.
Độc Cô Nhạn nét mặt buồn rầu nói:
– Tôn nhi khẩn cầu lão nhân gia nghĩ lại, lấy máu đòi nợ máu không phải là biện pháp rửa thù cho người đời trước.
Thuần Vu lão phu nhân vẫn tiến lại gần, mụ run lên hỏi:
– Người vẫn chỉ một câu này thôi ư?
Độc Cô Nhạn lùi lại hai bước rồi nói:
– Thứ hai là việc có liên quan đến gia gia của tôn nhi.
Chàng vừa nói vừa lùi lại hai bước nữa.
Thuần Vu lão phu nhân run lên hỏi:
– Việc gì có liên quan đến gia gia của mi?
Hiển nhiên mụ vẫn còn giữ mối thâm tình phụ tử. Lời nói của Độc Cô Nhạn khiến cho mụ không nhin được phải hỏi vặn lại.
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Giả như lão nhân gia nguyên lượng sự lỗi lầm của mẫu thân tôn nhi thì gia gia nhất định quay về dưới gối để tiếp tục gây niềm vui trong thiên đạo gia đình.
Chàng vừa nói vừa lùi bây giờ đã đi thêm bảy tám trượng, và chỉ còn cách đại hùng bảo điện năm trượng, nghĩa là khiến cho phép khích thủy thành khí của Thế ngoại tam kỳ và Lê Vi Tử có thể xô làn hơi thuốc tới nơi.
Thuần Vu lão phu nhân đang lúc tận tình khích động kịch liệt. Quả nhiên không nghĩ tới vấn đề này. Mụ vừa tiến từng bước một vừa lớn tiếng quát hỏi:
– Vụ này mi nói láo rồi! Lão thân hành tội tứ tức phụ thì lão tứ có biết gì đâu. Mi...
Thuần Vu nhị phu nhân lên tiếng:
– Bá mẫu chớ để gã lừa gạt. Không hiểu thằng lỏi này còn có quỷ kế gì nữa đây!
Thuần Vu lão phu nhân tỉnh ngộ đột nhiên dừng bước quát hỏi:
– Nhỏ kia! Mi thật là lớn mật!
Đột nhiên mụ vung chưởng đánh ra.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi vung chưởng lên chống đỡ.
Không ngờ chưởng lực kia đột nhiên trở nên một luồng ám kình xoáy lại, giữ người Độc Cô Nhạn không cho lui nữa rồi hút ngược trở lại

đến năm sáu thước.
Thuần Vu lão phu nhân cười khanh khách nói:
– Nhỏ kia! Mi định chạy đi đâu cho thoát?
Đồng thời năm ngón tay khô như que củi đưa ra chụp xuống.
Độc Cô Nhạn bị chưởng lực của lão phu nhân cuốn trở lại năm sáu thước, trong lòng hồi hộp vô cùng. Lúc lão phu nhân phóng năm ngón tay ra chụp, chàng liền điểm hai chân xuống nhảy vọt đi như tên bắn về phía sau.
Lão phu nhân không ngờ đối phương nhảy một cái đã xa năm sáu trượng.
Thuần Vu nhị phu nhân vội la lên:
– Bá mẫu chớ rượt theo! Phải đề phòng thằng lỏi có điều man trá.
Nhưng lão phu nhân đang cơn tức giận chẳng thèm để ý gì nữa, mụ quát lên một tiếng vọt người lên đuổi theo.
Đại phu nhân vừa chuyển động thân thể thì tam phu nhân, ngũ phu nhân và ba thiếu nữ cũng lướt đi như bóng theo hình, xô về phía Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn vận toàn lực đề khí cho tốc độ thật nhanh chạy đến cửa sau đại điện.
Chàng điểm chân xuống đất vọt đi năm sáu trượng trong hai bước.
Đồng thời chàng la lớn lên:
– Vô danh lão nhi! Lẹ lên!
Chàng tưởng chừng Vô Danh Tẩu vùng bọn Tuệ Phàm thiền sư đã chờ sẵn, mình chỉ hô lên một tiếng là trong viện phóng chất thuốc ra cửa sổ phía sau. Quả nhiên Vô Danh Tẩu lớn tiếng đáp:
– Lâm lão nhi bất tất phải hoang mang. Lão phu chờ đây từ lâu rồi!
Bỗng nghe đánh binh một tiếng. Cửa sổ phía sau đã bị chưởng lực đánh vỡ tan. Tiếp theo một luồng mây đen hơi thuốc ào xông ra ngoài cửa sổ.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 65
Sợ Linh Dược Phu Nhân Bỏ Chạy

Luồng hơi độc do cửa sổ phía sau phóng ra lại được Lê Vi Tử cùng Thế ngoại tam kỳ hợp lực dùng phép khích thủy hóa khí phun lên cao mười trượng và phóng ra trong một phạm vi rộng chừng hai chục

trượng vuông. Cả tòa đình viện phía sau Đại hùng bảo điện bao phủ một luồng hơi mù mịt. Những tiếng veo véo rít lên nghe chói tai. Bao nhiêu người nhà Thuần Vu thế gia cũng đều lọt vào trong luồng hơi độc.
Thuần Vu lão phu nhân tức giận gầm lên như cú kêu quạ gào:
– Thằng nghiệt súc thật là lớn mật! Dám ám toán lão thân.
Mụ vung song chưởng ra, Một luồng mù trắng dày đến hai thước bao phủ bảo hộ chung quanh người mụ tựa hồ như một bức tường đồng vách sắt.
Độc Cô Nhạn lớn tiếng hô:
– Tôn nhi không ám toán nhưng nhưng đâu! Đây không phải là hơi độc mà là chất thuốc trị chứng ma phong rất công hiệu. Chỉ hít vào một chút là khỏi bệnh ngay.
Thuần Vu nhị phu nhân hô lên:
– Bá mẫu đừng nghe lời xảo trá của gã. Chúng ta mau mau rút lui.
Nhị phu nhân cũng xô ra một luồng mù tía để hộ thân. Mụ chưa bị chút hơi thuốc nào thấm vào người đã tung mình nhảy vọt ra qua hai tầng đại điện.
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng lên một tiếng, hai vai rung động. Bà nhảy lên sau mà vọt qua hai từng điện trước. Nhưng đại phu nhân và tam phu nhân và ba thiếu nữ không có ý chí cương quyết như nhị phu nhân. Lời nói của Độc Cô Nhạn khiến cho họ có chút động tâm. Luồng mù tía tan đi rồi, thì luồng hơi thuốc ràn rụa trong đình viện thấm vào người họ chẳng ít thì nhiều.
Chất thuốc này linh nghiệm vô cùng. Đại phu nhân là người đầu tiên cảm thấy lỗ mũi ngứa ngáy rồi tự nihên hắt hơi mấy cái.
Bất luận công lực phe chính hay phe tà đều tụ chân khí ở huyệt đan điền. Chân khí mà tan đi, công lực cũng mất luôn và phải đề tụ lại. Ho hắng hắt hơi là một điều tối kỵ cho nhà võ trong khi giao thủ. Đại phu nhân chỉ vì hắt hơi một cái mà bao nhiêu chân khí đề tụ trong đan điền đều bị tiêu tan. Đồng thời công lực cũng mất hết.
Đại phu nhân cực kỳ kinh hãi, mụ vội đề tụ chân khí lại để toan nhảy theo lão phu nhân vào trong viện nhưng lúc chớp nhoáng tình trạng nguy hiểm tựa ngàn cân treo sợi tóc, mụ đề tụ chân khí một cách ung dung thế nào được.
Giữa lúc công lực tiêu tan, luồng mù tía chung quanh đại phu nhân lập tức tiêu tan đi. Làn hơi thuốc ràn rụa liền thừa cơ bao phủ lấy mụ. Cả đầu mình và quần áo đều ướt đẫm. Đồng thời một luồng hơi mát mẻ do hai lỗ mui không ngớt hít vào nội phủ.
Trong đại điện nhị phu nhân lớn tiếng gọi:

– Đại tẩu! mau rút lui ra đây.
Đại phu nhân nghe tiếng gọi liền tỉnh lại ngay. Nhưng cặp giò nặng tựa ngàn cân, không còn sức mà chuyển động. Lúc mụ quay lai nhìn thì thấy tam phu nhân, ngũ phu nhân, cùng ba thiếu nữ con gái của mụ và tam phu nhân đều ngã lăn ra đất mê man bất tỉnh.
Đại phu nhân thấy vậy cả kinh thất sắc trong lòng thê thảm vô cùng.
Thanh âm của Thuần Vu lão phu nhân trong đại điện lại vang lên:
– Đại tức phụ, lẹ lên! Ngươi bị chúng ám toán rồi ư?
Thanh điệu rất thê lương và tức giận.
Đại phu nhân muốn mở miệng trả lời nhưng hai hàm răng run lên cầm cập không thốt nên lời, tứ chi dần mất cảm giác. Mụ tưởng chừng trời đất quay cuồng rồi té huỵch xuống đất. Trong miệng, chất thuốc tan dần.
Trừ Thuần Vu lão phu nhân và nhị phu nhân còn ngoài ra đều bị mù thuốc tiêm nhiễm, té lăn lộn dưới đất.
Tuệ Phàm thiền sư, Thế ngoại tam kỳ , Lê Vi Tử, Thiên Nam Độc Thánh, Tứ Bất hòa thượng cùng bọn Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường và mười mấy vị lão hiệp sĩ lục tục kéo vào trong viện.
Lần này Bạch cốt trận của Vô Danh Tẩu và độc trận của Thiên Nam Độc Thánh tuy chưa có tác dụng quan trọng nhưng nhất cử mà đối phương chỉ còn Thuần Vu lão phu nhân và nhị phu nhân lọt lưới cũng không phải chuyện dễ dang.
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn bốn phía, cất tiếng giục:
– Mau mau chuẩn bị bao vây tòa đại điện thứ hai kể cả cửa sổ ra trước.
Nguyên Thuần Vu lão phu nhân chưa dời đi ngay, hiển nhiên hai người muốn chờ làn hơi thuốc tiêu tan đi rồi quay vào cứu bọn đại phu nhân về.
Tuệ Phàm thiền sư nghe tiếng Vô Danh Tẩu hô, không dám chần chừ, lập tức vọt người ra bố trí bao vây Thuần Vu lão phu nhân và nhị phu nhân trong nhà đại điện.
Thế ngoại tam kỳ , Lê Vi Tử và Tứ Bất hòa thượng thì lưu lại nguyên chỗ.
Độc Cô Nhạn trầm giọng quát:
– Sao còn chưa phun hơi thuốc ra đi.
Vô Danh Tẩu lắc đầu cười rồi dùng phép truyền âm nhập mật nói:
– Nhai nhi! Người đừng quát tháo nữa. Hơi thuốc dùng hết rồi.
– Hết rồi ư?
Độc Cô Nhạn vẫn dùng phép truyền âm nhập mật la lên.
Người mắc phải quái tật này không biết bao nhiêu mà kể, bây giờ

dùng hết thuốc rồi há chẳng..
Bỗng có tiếng đáp lại:
– Hơi thuốc tuy dùng hết nhưng dược liệu hãy còn nhiều, có điều ngay bây giờ thì không lấy gì để cung cấp cho tổ mẫu cùng nhị bá mẫu ngươi cần dùng mà thôi.
Độc Cô Nhạn kinhngạc hỏi:
– Các vị cũng nghe thấy ư?
Lại có tiếng cười nói:
– Các vị la ó um xùm, cả quần hùng trong nhà khách xá cũng nghe thấy rồi, há chẳng phải bọn lão phu mà thôi.
Độc Cô Nhạn thở dài nói:
– Nếu vậy bọn họ tất khó chịu với mình...
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Đa số đều thông cảm cho chúng ta và còn tôn kính nữa. Việc ngươi tàn sát chín mươi ba tay cao thủ ở núi Nhật nguyệt và làm cho chưởng môn phái Võ Di xương nát như cám trên núi Bắc mang, họ đều buông xuôi không nghĩ tới nữa...
Trong lúc hai người nói chuyện thì bốn nhà sư hàng chữ Thiên ở chùa Thiếu Lâm đã khiêng cái vạc lớn ở trong Đại hùng bảo điện ra, đặt ở trước mặt Độc Cô Nhạn rồi rút lui.
Chỗ này cách đại điện nơi có bọn Thuần Vu lão phu nhân chỉ hơn mười trượng. Nếu dùng phép khích thủy hóa khí thì phun ra thì bao vây tòa đại điện chẳng khó gì.
Độc Cô Nhạn để ý nhìn vào thì trong vạc còn đựng nước thuốc đến một nửa.
Vô Danh Tẩu cười nói:
– Đây toàn là nước trong không dùng được gì cả...
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Nếu Thuần Vu lão phu nhân bằng lòng phục thuốc thì làm thế nào?
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Nếu lão nhân gia muốn dùng thì xin người chờ lại một giờ để chúng ta đốt vạc nấu thuốc nhưng ...
Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Theo nhận xét của lão phu thì lão nhân gia không chịu dùng đâu, vì mối hận đã ăn sâu vào tâm khảm, không thể một lúc mà tiêu trừ ngay được. Lão nhân gia không nhìn nhận cả con cháu mình thì đủ hiểu mối uất hận của người đã lên đến trình độ nào!
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Vậy thì bày cái vạc này ra đây làm chi?
Vô Danh Tẩu trầm giọng đáp:

– Làm gì ư? Để hăm dọa lệnh tổ mẫu khiến lão nhân gia không dám thi hành độc thủ thì chúng ta mới yên được.
Độc Cô Nhạn ngạc nhiên hỏi:
– Lão nhân gia lợi hại đến thế thiệt ư? Hiện giờ đông đủ quần hùng tại hiện trường sao không bắt lấy người và bắt phục thuốc?
Vô Danh Tẩu lắc đầu nói:
– Không được! Hiện giờ luyện thuốc không kịp. Nếu để lão nhân gia biết là thuốc giả thì e rằng những người có mặt tại trường ít ra là bị chết một nửa. Vừa rồi lão phu đã coi thân thủ lão nhân gia rồi, mình còn tự xấu hổ là thua xa lắm.
Độc Cô Nhạn vội nói:
– Nếu vậy thì không nên bao vây họ nữa..
Vô Danh Tẩu ngắt lời:
– Không được! Làm như vậy càng khiến họ nghi ngờ.
Độc Cô Nhạn nói:
– Phải chăng tiền bối muốn để họ...
Vô Danh Tẩu ngắt lời:
– Có rất nhiều chỗ chạy thoát, chuồn qua cửa sổ cũng được.
Độc Cô Nhạn nhăn nhó cười nói:
– Nhưng để họ đi thì mối hận lại càng ghê gớm..
Vô Danh Tẩu lắc đầu cười nói:
– Ngoài ra không còn biện pháp nào khác...Chúng ta theo dõi hành tung lên tận núi Nhạn Đãng rồi hãy..
Đột nhiên thanh âm Thuần Vu lão phu nhân ở trong đại diện lại quát lên:
– Gã Độc Cô Nhạn súc sinh kia! Nếu lời mi nói mà đúng sự thật thì thiệt mi không bằng giống cầm thú! Lão thân sớm muộn rồi cũng sẽ đem mi về núi Quát thương là nơi cố thổ của Thuần Vu thế gia. Mi sẽ bị loạn đao hành hình để tế di diện tổ tông đã bị thảm tử trăm năm trước đây.
Độc Cô Nhạn nghe lão phu nhân nói vậy không khỏi hãi hùng.
Theo lời Vô Danh Tẩu thì quần hùng đã khám phá ra những điều bí mật của chàng. Thuần Vu lão phu nhân đã kêu tên chàng ra thì còn dấu hành tung thế nào được nữa.
Độc Cô Nhạn nghĩ vậy liền bỏ tấm sa che mặt đi, để lộ bản tướng, chàng chạy lẹ mấy bước đến trước đại điện la lên:
– Tôn nhi vì bước tiền đồ của Thuần Vu thế gia, mà phải dùng đến hạ sách này. Trước vì Thuần Vu thế gia, sau vì toàn thể võ lâm, tôn nhi cần phải trị ác tật đến tận cội rễ.
Không chờ chàng dứt lời, trong đại điện đóng kín cửa Thuần Vu lão

phu nhân đã bật lên một tràng cười thê thảm. Tiếng cười của mụ nghe còn chói tai hơn cả tiếng khóc. Hồi lâu mụ thu tiếng cười lại nói:
– Việc đã đến thế này mà ngươi còn dám lừa gạt lão thân. Một lần thi độc giết hại sáu mạng người cả già lẫn trẻ của Thuần Vu thế gia. Bây giờ ngươi còn cả gan đến nói chuyện với lão thân.
Độc Cô Nhạn la lên:
– Đó không phải là độc dược mà là thánh dược trị chứng ác tật Ma phong do đệ nhất thần y Lê Vi Tử đem hết tâm lực nghiên cứu mười mấy năm trời mới chế nên được. Ấy là chưa kể đến Lê Vi Tử tiền bối gặp phải biết bao nguy hiểm, mấy lần chết hụt...
Thuần Vu lão phu nhân gạt đi:
– Thôi đừng nói nhăng nữa..
Độc Cô Nhạn nói:
– Tôn nhi nói toàn sự thật, lát nữa nhưng nhưng sẽ thấy rõ.
Thuần Vu lão phu nhân lại nổi lên tràng cười thê thảm nói:
– Độc Cô Nhạn! Sao ngươi không coi trước đi rồi hãy đến trả lời lão thân.
Chính Độc Cô Nhạn trong lòng cũng nghi ngờ không quyết đoán. Chàng nghe lão phu nhân nói vậy vội trở gót đi coi thì thấy bọn đại phu nhân vẫn nằm lăn ra đó không nhúc nhích như người chết rồi. Ba thiếu nữ không bịt mặt, nước da trắng bệch, tứ chi cứng đơ như không còn hơi thở nữa. Mới trông vào tựa hồ như người bị thương rất trầm trọng.
Độc Cô Nhạn trong bụng rất đỗi nghi ngờ, vội chạy đến nắm lấy Vô Danh Tẩu nói:
– Tại sao bọn họ không tỉnh lại?
Vô Danh Tẩu ấp úng đáp:
– Cái đó.. đúng lý ra? Vạn nhất xảy ra chuyện bất thường thì e sáu mạng người này phải bồi thường gấp trăm gấp ngàn lần. Biết làm thế nào?
Vô Danh Tẩu chau mày đáp:
– Lê Vi Tử là đệ nhất thần y trong thiên hạ. Lão đã phí mười mấy năm luyện thuốc, chắc không có chuyện gì xảy ra đâu. Nhưng ...
Lão đưa mắt nhìn quanh rồi nói tiếp:
– Vụ này phải hỏi chính lão mới được.
Lê Vi Tử vuốt cho râu mép cong lên rồi không chờ Độc Cô Nhạn hỏi đến, đã hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Lão phu chỉ biết luyện thuốc còn sống chết mặc ai..
Độc Cô Nhạn lớn tiếng:
– Có lý nào thế được? Nếu bọn họ mà chết thì..?

Lê Vi Tử tức giận ngắt lời:
– Thuốc dù hay đến đâu cũng chỉ chữa được người không chết, Nhưng nếu bọn họ muốn chết thì chẳng ai làm gì được.
Độc Cô Nhạn gầm lên:
– Nếu vấn đề do thuốc mà ra thì lão lão...
Chàng chưa dứt lời bỗng thấy đầu nhức, mắt hoa trong bụng nôn nao thì giật mình kinh hãi, chàng giơ tay lên trán la:
– Tại hạ... tại hạ làm sao rồi?
Chàng chưa dứt lời đã ngã lăn ra hôn mê bất tỉnh.
Vô Danh Tẩu bật lên tiếng la hoảng hỏi:
– Ông bạn già! Có điều chi rắc rối rồi. Làm sao thằng nhỏ này...
Lê Vi Tử vẻ mặt rất thản nhiên hắng tiếng nói:
– Có điều chi bất diệu. Trừ phi y mắc phải độc bệnh, ác tật.
Thiên Long tăng, Địa Khuyết đạo trưởng đứng bên thấy thế đều nhăn tít cặp lông mày. Thiên Long tăng tuyên phật hiệu la lên:
– Đừng cãi nhau nữa! Hãy tìm cách đối phó với người trong điện.
Thuần Vu lão phu nhân cười rộ rồi tức giận gầm lên:
– Hiểu lầm, hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm.
Thuần Vu lão phu nhân lớn tiếng quát:
– Lão thân hận mình không ăn thịt được bọn ngươi, uống máu của các ngươi bữa nay...
Vô Danh Tẩu vôi lên tiếng:
– Lão phu chuẩn bị hơi thuốc hãy còn nửa vạc. Tùy hai vị muốn ra đây hay nằm chờ lát nữa phá hủy đại điện phun thuốc vào cho hai vị cũng được.
Thanh âm trong điện đột nhiên âm bặt.
Đột nhiên nghe đánh sầm một tiếng, ngói trên nóc tung bay lộ ra một lỗ thủng lớn.
Tiếp theo hai bóng người như ma quỷ vọt ra. Hai bóng này nhảy lên cao hơn mười trượng. Người còn lơ lửng trên không đã xoay mình lướt về phía nam. Chỉ trong chớp mắt đã không thấy tung tích đâu nữa.
Vô Danh Tẩu thở phào một cái đáp:
– Tuy mình chưa hoàn toàn thành công, nhưng cũng kể ra là qua được một cửa ải.
Lão đưa mắt nhìn những người nằm ngổn ngang dưới mặt đất, cả Độc Cô Nhạn lẫn bọn Thuần Vu đại phu nhân rồi quay sang hỏi Lê Vi Tử:
– Ông bạn già! Những người này sống hay chết đều là ở trong tay lão. Nếu xảy chuyện bất ngờ thì cái mạng già kia khó lòng chết được

tử tế..
Lê Vi Tử tức giận lớn tiếng:
– Lão phu chỉ biết làm hết sức mình mà thôi.
Đêm đã tàn hẳn. Chân trời xa hé ra một tia sáng.
Không hiểu Độc Cô Nhạn mê đi bao lâu, sau chàng dần dần hồi tỉnh. Chàng giương cặp mắt lên nhìn quanh thì thấy mình nằm trên một chiếc giường êm ấm. Thế ngoại tam kỳ và Tuệ Phàm thiền sư đều có ở trong phòng.
Lê Vi Tử đang cầm tay chẩn mạch cho chàng.
Vô Danh Tẩu là người đầu tiên phát giác ra chàng hồi tỉnh. Lão cúi xuống khẽ hỏi:
– Người thấy trong mình thế nào? Có dễ chịu không?
Lê Vi Tử trợn mắt lên. Tay lão đang cầm tay Độc Cô Nhạn bỗng hất ra la lên:
– Vô danh lão nhi! Lão phu không có trách nhiệm về vụ này nữa, thằng nhỏ này mà chết đi thì đừng rắc rối đến lão phu..
Vô Danh Tẩu cười nói:
– Ông bạn già ơi! Đã bảy tám chục tuổi rồi sao vẫn còn hỏa khí thế?
Lê Vi Tử hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Thằng nhỏ này đã trừ xong được chất độc về thiên tiên, gã không chết về ác tật kia nữa đâu, nhưng e rằng gã cũng không còn sống được bao nhiêu nữa.
Vô Danh Tẩu ủa một tiếng rồi hỏi:
– Tại sao thế?
Lê Vi Tử toan trả lời thì Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình vội chạy ra cười nói:
– Bệnh của y tại hạ hiểu rồi và còn có thể trị được nữa.
Lão nói xong nhìn Lê Vi Tử miệng ấp úng:
– Nhạc.. nhạc..
Lê Vi Tử lại trợn mắt lên dằng hắng một tiếng rồi quay đầu nhìn ra phía khác.
Mọi người thấy thế đều sửng sốt, nhưng chẳng một ai muốn truy cứu về chuyện bí mật giữa hai người.
Vô Danh Tẩu vội hỏi:
– Phải chăng y bị trúng độc?
Thiên Nam Độc Thánh sắc mặt lúc hồng hào, lúc trắng bệch. Lão ngập ngừng:
– Không.. không đây chỉ là thứ cỏ độc thông thường.
Tuệ Phàm thiền sư khẽ niệm phật hiệu rồi hỏi:
– Phải chăng Đoàn thí chủ cùng Độc Cô hiệp sĩ có một đoạn nhân

duyên...
Thiên Nam Độc Thánh nhăn nhó cười đáp:
– Không có gì đâu...Không có gì đâu...
Tuệ Phàm thiền sư nói:
– Lão tăng đã bảo chứng cho Độc Cô hiệp sĩ, Tứ Bất hòa thượng cùng Đoàn thí chủ...
Thiên Nam Độc Thánh xua tay lia lịa nói:
– Những chuyện xích mích nhỏ mọn đó, tạm thời chưa nói đến... tại hạ..
Tứ Bất hòa thượng toét miệng nhe răng cười lên tiếng:
– Những chuyện đã qua giữa bản hòa thượng và Đoàn đại hiệp thế là xong rồi phải không? Từ dây sắp tới đừng kiếm bản hòa thượng mà rắc rối nữa nhé.
Thiên Nam Độc Thánh cất giọng hồ đồ đáp:
– Tự nhiên.. tự nhiên.
Lão vừa nói vừa đưa bàn tay phải ra ấn vào huyệt khí hải Độc Cô Nhạn.
Độc Cô Nhạn đã tỉnh lại rồi nhưng chàng lo nghĩ nhiều chuyện nên vẫn không nhúc nhích. Khi chàng thấy Thiên Nam Độc Thánh đặt tay lên mình, chàng mới dãy giụa kêu lên:
– Không, không.. tại hạ...
Nhưng chàng vừa mới tỉnh, thể lực chưa được phục nguyên. Hai là Thiên Nam Độc Thánh ra tay rất mau lẹ, mà chàng đang ngổn ngang trăm mối trong lòng, không kịp đề phòng, nên bị Thiên Nam Độc Thánh kiềm chế huyệt đạo ngay.
Một luồng nhiệt khí từ lòng bàn tay Thiên Nam Độc Thánh trút sang những đường kinh mạch ra khắp tứ chi, đoạn luồng nhiệt khí kia lại thu về rất mau lẹ, chỉ trong chớp mắt là ra ngoài hết sạch.
Thiên Nam Độc Thánh lau mồ hôi trán rồi đỏ mắt nhìn Tuệ Phàm thiền sư cùng bọn Vô Danh Tẩu nói:
– Xong rồi!
Lão lại nheo mắt nhìn Lê Vi Tử đứng quay lưng lại. Lê Vi Tử vẫn ngoảnh đầu nhìn ra chỗ khác, bây giờ lẳng lặng bước sang một bên.
Độc Cô Nhạn điều tức một lúc thì thấy khí huyết lưu thông nội lực tràn trề. Chàng nhảy xuống giường, chắp tay vái bốn phía nói:
– Tại hạ đã làm phiền các vị tiền bối.
– Tiên sư đã có lời trọng thác Độc Cô hiệp sĩ về việc chấn hưng phái Thiếu Lâm...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Lão thiền sư đã xuất quan, vậy việc tiềm tu trở lại không có gì gấp

lắm. Nhờ Thiên đạo thiền sư hãy dẫn mọi người trở về Thiếu Lâm còn lão đại sư vẫn chưa giảm chí phấn đấu thì xin theo lên núi Nhạn Đãng vì sự tình trên đó rất là nghiêm trọng.
Tuệ Phàm thiền sư niệm phật hiệu rồi đáp:
– Lão tăng xin tuân mệnh.
Vô Danh Tẩu cười ha hả nói:
– Hay lắm! Hay lắm, không ngờ bọn già nua chúng ta bữa nay lại phải nghe lệnh thằng lỏi chưa ráo máu đầu chạy tới chạy lui. Thật là một kỳ sự... cổ kim hiếm có.
Hà Lạc Điếu Tẩu tiến lại gần một bước rồi nói:
– Lâm Thiên Lôi! À không phải, bây giờ kêu bằng Độc Cô Nhạn mới đúng hay là Thuần Vu gì nhỉ? Bọn lão phu bị ngươi bịp đủ rồi.
Tuy lão nói vậy nhưng mặt không lộ vẻ giận dữ.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 66
Lo Việc Lớn Hào Kiệt Lên Đường

Hủ mộc Ẩn Giả cười khà khà nói:
– Trên sông Trường Giang làn sóng sau xô làn sóng trước, một lớp người mới đổi lớp người cũ. Xem chừng chúng ta là những hạng lão hủ đã hết thời...
Lê Vi Tử tiếp câu nói:
– Cũng chẳng hẳn thế. Thử phóng tầm mắt nhìn ra võ lâm hiện nay, trừ nhà Thuần Vu thế gia ra đại khái không còn bọn lão quỷ nào hơn được chúng ta.
Lão vừa nói vừa chăm chú nhìn Độc Cô Nhạn bằng con mắt hâm mộ. Lão nói tiếp:
– Độc Cô hiệp sĩ là một bậc kỳ tài lừng lẫy nhất thời, có thể nói từ trước đến nay trong võ lâm chàng là đệ nhất quái kiệt.
Mọi người đồng thanh hưởng ứng:
– Quả đúng thế thiệt! Độc Cô hiệp sĩ là bậc kỳ tài quán thế, là một quái khách trong võ lâm.
Độc Cô Nhạn được người ca ngợi mà trong lòng cũng chẳng thấy chi hứng thú. Chàng đảo mắt nhìn quần hùng ra vẻ thẹn thùng. Chàng lại chắp tay xã mọi người đáp:
– Các vị tiền bối không trách phạt đã là may mắn. Những lời quá

khen này tại hạ nào dám đảm đương.
Hà Lạc Điếu Tẩu cả cười nói:
– Đáng lắm! Đáng lắm chứ! Từ ngày lão phu biết đời, hiệp sĩ là người lão phu khâm phục thứ nhất. Những hành vi của hiệp sĩ nếu chẳng phải là tay đại trí đại dũng thì không làm nổi.
Độc Cô Nhạn bẽn lẽn đáp:
– Vãn bối rất lấy làm hổ thẹn. Không hiểu...
Vô Danh Tẩu đỡ lời:
– Chắc người lại nhớ đến bọn đại bá mẫu chứ gì?
Lão quay lại nhìn Lê Vi Tử cười nói:
– Bây giờ chắc là có thể coi được rồi chứ?
Lê Vi Tử lạnh lùng đáp:
– Tùy tiện...
Vô Danh Tẩu tủm tỉm cười nói:
– Lão này mỗi lúc một thêm khó chịu. Độc Cô Nhạn! Chúng ta đi thôi.
Vô Danh Tẩu chưa dứt lời đã cất bước đi ra phía ngoài.
Độc Cô Nhạn rảo bước theo sau. Quần hùng đều lẳng lặng đi theo sau hai người.
Đây nguyên là một tòa thiền viện. Qua cửa viện rồi còn phải xuyên qua mấy dẫy hành lang vòng vèo để tới một tiểu viện bóng trúc rườm rà.
Tiền viện này có ba gian phòng chính. Trong ngoài cửa viện đều có hai hàng tăng nhân mặc áo vàng canh giữ. Họ thấy Vô Danh Tẩu tới nơi vội vàng chắp tay đứng yên. Bầu không khí cực kỳ trầm trọng nghiêm trang.
Độc Cô Nhạn vẫn chưa hết nghi ngờ. Lòng chàng thắc mắc không yên. Chàng cất bước vượt lên trước Vô Danh Tẩu, chạy về phía ba gian phòng chính.
Trong phòng tinh mịch dị thường, một hàng sáu chiếc ghé bày ra song song. Trên mỗi ghế một người nằm duỗi dài, chính là Thuần Vu đại phu nhân, tam phu nhân, ngũ phu nhân và ba thiếu nữ.
Độc Cô Nhạn chưa bước chân vào phòng thì một mùi hôi thối đã xông lên ngột ngạt khiến chàng ghê tởm vô cùng.
Mùi hôi thối này rất là khó ngửi, chẳng khác gì mùi xác chết rữa nát xông ra, khiến người buồn nôn.
Độc Cô Nhạn bất giác dừng bước lại ra chiều sửng sốt. Nhưng chàng nghi ngại, ngần ngừ một lát rồi lại cất bước tiến vào.
Chàng thấy bọn đại phu nhân vẫn che mặt. Máu mủ giây ra chiếc ghế vải, và chăn đệm đều bị ướt hết.
Còn ba thiếu nữ diện mạo vẫn như thường, nhưng tai, mắt mui

miệng cũng đều ứa máu mủ thối tha vô cùng, khiến người trông thấy phải chùn bước.
Độc Cô Nhạn đi qua dẫy ghế vải. Chàng biến sắc dậm chân nói:
– Thế là xong rồi! Thế là xong rồi!
Lê Vi Tử chổng râu lên quát hỏi:
– Cái gì mà xong rồi?
Độc Cô Nhạn thở phào đáp:
– Bọn họ chết cả rồi. Thuốc của tiên sinh...
Lê Vi Tử tức giận hét lên:
– Thối lắm! Bọn họ khỏi cả rồi.
Độc Cô Nhạn từa hồ đụng phải cái đinh lớn, chàng sửng sốt hỏi:
– Khỏi hết rồi? Làm sao mà khỏi?
Lê Vi Tử không thèm nhìn tới. Lão quay ngó Tuệ Phàm thiền sư lạnh lùng hỏi:
– Lão phu yêu cầu các vị chuẩn bị nước thang đã xong chưa?
Không chờ Tuệ Phàm trả lời, hai nhà sư đứng bên cạnh đã chạy ra đáp:
– Chuẩn bị xong đâu đấy rồi.
Lê Vi Tử hất hàm nói:
– Vậy rửa ráy cho bọn họ đi.
Tuệ Phàm thiền sư ngạc nhiên hỏi:
– Đem họ đi rửa ráy ư? Bọn họ toàn là đàn bà, nơi đây làm gì có người để chầu chực tắm rửa cho họ?
Lê Vi Tử lại chổng râu lên hỏi:
– Ai bảo là phải có người để chầu chực tắm rửa cho họ?
Tuệ Phàm thiền sư niệm phật hiệu rồi đáp:
– Bọn họ còn đang hôn mê bất tỉnh, nếu không có người phục thị thì làm sao?
Lê Vi Tử thoáng lộ một nụ cười ra chiều khó nghĩ. Đột nhiên lão lấy trong tay áo ra một bọc nhỏ rồi thận trọng mở gói ra.
Nguyên gói nhỏ này đựng phấn màu hồng. Lão đổ phấn vào lòng bàn tay rồi xoa đầu sáu người nằm trên ghế vải.
Lê Vi Tử vừa xoa phấn vào thì ba thiếu nữ bỗng ồ lên một tiếng ngồi bật dậy.
Cả ba cô như người trong mộng choàng tỉnh giấc. Các cô giương mắt nhìn quanh. Ai nấy lộ vẻ ngạc nhiên.
Độc Cô Nhạn tiến lên một bước, nở một nụ cười bẽn lẽn hỏi:
– Ba vị thấy thế nào?
Trong lúc thảng thốt, chàng không biết nên xưng hô ba cô bằng cách nào cho tiện.

Ba thiếu nữ vẫn còn lơ mơ, nhưng cũng thẹn đỏ mặt lên. Đồng thời các cô phát giác ra tai mắt miệng mình chảy máu mủ ra, các cô vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, bất giác đâm ra luống cuống.
Hai thiếu nữ mặc áo đỏ và áo vàng định thần nhìn lại Độc Cô Nhạn rồi không nói câu gì chạy đến trước ghế Thuần Vu đại phu nhân lớn tiếng gọi:
– Má má! Má má!
Tiếng gọi làm cho thiếu nữ áo tía giật mình. Cô lật đật chạy đến trước ghế tam phu nhân. Khóc òa lên, cô vừa khóc vừa gọi mẫu thân.
Độc Cô Nhạn nhăn tít cặp lông mày, chàng ngó Lê Vi Tử nói:
– Y thuật của tiền bối đã đến bậc thông thần, có thể chữa cho người chết sống lại, xương trắng hóa thịt nhưng ...
Chàng giơ tay trỏ vào bọn Thuần Vu đại phu nhân ấp úng hỏi:
– Còn ba vị kia...
Lê Vi Tử hắng giọng một tiếng rồi lạnh lùng ngắt lời:
– Bọn họ bị bệnh đã mấy chục năm dĩ nhiên không mau khỏi bằng những người mới mắc.
Độc Cô Nhạn vẫn chưa hết băn khoăn, chàng trầm tư một lúc rồi tiếng vào giữa ba thiếu nữ ôn tồn hỏi:
– Chắc ba vị đã biết tại hạ là ai rồi. Theo niên kỷ thì ba vị đại khái vào hàng muội muội của ta.
Hai thiếu nữ mặc áo đỏ và áo vàng chưa kịp trả lời thì thiếu nữ áo tía con gái tam phu nhân đã ngẩng đầu lên. Nước mắt giàn dụa, nàng hỏi ngay:
– Mẫu thân ta .. không chết chứ?
Độc Cô Nhạn nở một nụ cười ôn nhu đáp:
– Lê Vi Tử tiền bối là đệ nhất danh y hiện nay. Lão nhân gia cực khổ mười mấy năm nay mới luyện nên thuốc này chuyên trị ác tật ma phong. Chỉ cần lấy nước thuốc tắm rửa đi là lập tức khỏi ngay. Bây giờ ba vị muội muội hãy đi tắm rửa rồi thì trở ra thì chắc ba vị bá mẫu cũng tỉnh lại.
Thiếu nữ áo tía đảo mắt nhìn quanh thì thây ngoài Độc Cô Nhạn và Tứ Bất hòa thượng, hết thảy đều là những bậc già cả vẻ mặt từ bi, mắt chiếu ra những tia sáng đầy an ủi khuyến khích, nên cô cũng khoan tâm, bất giác cô nở một nụ cười ra chiều khấn khởi nói:
– Nếu quả được như lời thì hay biết mấy!
Hai vị lão tăng chùa Thiếu Lâm liền chắp tay thúc giục:
– Nước thang để tắm rửa đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi. Mời ba vị nữ thí chủ đi theo tiểu tăng.

Hai thiếu nữ áo hồng và áo vàng do đại phu nhân sinh ra đều bẽn lẽn nói:
– Nhưng bọn tiểu nữ máu mủ thế này...
Vô Danh Tẩu đứng bên cười nói:
– Đó là chất độc còn ở trong người chưa phát tác ra thành bệnh. Bây giờ các cô tắm rửa sạch sẽ rồi, vinh viễn không có bệnh gì nữa, vậy ba cô đi lẹ lên.
Hai nhà sư Thiếu Lâm đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thanh nói:
– Tiểu tăng xin dẫn đường cho ba vị nữ tiểu thí chủ.
Hai nhà sư nói xong liền quay gót trở ra ngoài.
Thiếu nữ áo tía đảo mắt nhìn quanh rồi khẽ bảo hai cô áo đỏ áo vàng:
– Thư thư, chúng ta dơ dáy thế này thiệt là cần tắm rửa sạch sẽ đã. Chúng ta cứ đi theo họ.
Cô không chờ hai cô kia đồng ý hay không, thoăn thoắt cất bước theo hai nhà sư. Hai cô áo đỏ, áo vàng chau đôi mày liễu thở phào một cái rồi cũng lặng lẽ đi theo.
Độc Cô Nhạn trong lòng vẫn chưa hết khẩn trương. Chàng chưa hiểu bọn đại phu nhân có hồi tỉnh được hay không? Chàng cũng không hiểu tại sao mà Lê Vi Tử dám nói quyết như vậy. Chàng thấy ba người nằm yên không còn hơi thở nữa. Cứ tình hình này thì chẳng khác ba xác chết đã rữa thiệt.
Bọn Tuệ Phàm thiền sư mười mấy người đều đổ dồn cặp mắt vào đại phu nhân. Ai nấy đều trầm lặng không nói nửa lời. Nhưng vẻ mặt đều ra chiều nóng nảy vô cùng.
Độc Cô Nhạn không nhẫn nại được nữa. Chàng rón rén bước tới khẽ thò tay ra mở tấm khăn che mặt đại phu nhân.
Chàng chưa từng thấy chân tướng đại phu nhân nhưng trông thấy con gái mụ là thiếu nữ áo hồng và áo vàng dung nhan khuynh quốc thì chắc mẫu thân hai cô cũng phải là con người tuyệt mỹ.
Nhưng chàng vừa trông thấy không khỏi buồn nôn. Vì bộ mặt đại phu nhân cũng tương tự như Thuần Vu lão phu nhân, chẳng khác mấy. Lúc này mặt mụ đầy máu mủ bầy nhầy không trông được rõ tai mắt, mũi miệng. Đồng thời mùi hôi thối xông lên mũi khiến chàng phát khiếp không dám nhìn nữa. Chàng thở ra một hơi trầm trọng, tay đang cầm tấm khăn che mặt vội buông ra rồi lùi lại phía sau.
Giữa lúc chàng cất bước lùi lại thì thấy Thuần Vu đại phu nhân đột nhiên ngồi nhỏm dậy, mục quát lên the thé:
– Thằng tiểu súc sinh kia, mi..
Rồi vung chưởng đánh ra.

Biến diễn này không những ra ngoài ý nghĩ của Độc Cô Nhạn mà cả mười mấy tay cao thủ hiếm có trên đời cũng giật mình kinh hãi.
Phát chưởng này phóng ra cực kỳ mau lẹ lại vào giữa lúc Độc Cô Nhạn ngổn ngang trăm mối bên lòng thì kịp nghĩ gì đến chuyện chống đối.
May ở chỗ chàng đã đến trình độ vừa động tâm là phát huy công lực để hộ thân mà đón lấy chưởng lực của đối phương.
Bỗng nghe đánh véo một tiếng, chưởng lực bị hóa giải hết.
Thuần Vu đại phu nhân run lên rồi lại hạ mình nằm xuống ghế vải.
Độc Cô Nhạn bất giác đứng thộn mặt ra. Âm tà thần công và chiêu số kỳ dị của Thuần Vu đại phu nhân chàng đã được lãnh giáo. Tuy hiện nay bản lĩnh của chàng tinh tiến hơn nhiều mà bị phát chưởng đánh trúng chàng cũng phải lùi lại mấy bước mới đúng.
Ai ngờ diễn biến này lại ra ngoài sự tiên liệu của chàng. Chẳng những chưởng lực của đại phu nhân bị hóa giải hết mà luồng phản lực của chàng còn hất đại phu nhân phải nằm xuống, tựa hồ công lực của mụ giảm đi rất nhiều.
Độc Cô Nhạn cho là mình vừa tỉnh lại nên công lực chưa được phục hồi. Chàng liền niềm nở cười nói:
– Đại bá mẫu! Bệnh tật của đại bá mẫu đã hoàn toàn khỏi hẳn.
Chàng chưa dứt lời thì đại phu nhân tức giận lớn tiếng quát:
– Thằng lỏi lộn giống kia! Mi lừa gạt bọn ta thế đã đủ chưa?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Sự thực là như vậy, đại bá mẫu có thể nghe điệt nhi...
Thuần Vu đại phu nhân rít lên the thé:
– Những chỗ thương của lão thân vỡ nát, công lực giảm đi phần lớn, có phải...
Mụ chưa nói dứt lời đã vung chưởng đánh ra.
Độc Cô Nhạn trầm giọng la lên:
– Đại bá mẫu! Đại bá mẫu hãy bình tĩnh lại một chút...
Chàng vừa la vừa toan né tránh. Bỗng nghe Vô Danh Tẩu có tiếng vọng lại:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi cứ để cho phu nhân đánh cho ba chưởng.
Độc Cô Nhạn nghe nói ngẩn người ra. Trong chớp mắt do dự thì phát chưởng của đại phu nhân đã đánh tới nơi. Chàng đành đưa đơn chưởng ra vận động chưởng lực bình thường để đón đỡ.
Chưởng lực của chàng chỉ có tác dụng thế thủ. Bỗng nghe đánh bịch một tiếng, chàng đón tiếp một cách nhẹ nhàng.
Thuần Vu đại phu nhân vung song chưởng tiếp tục đánh tới.
Độc Cô Nhạn trong lòng nghi hoặc, chàng vẫn không né tránh mà cứ

đứng yên đón tiếp.
Thuần Vu đại phu nhân phóng ra ba chưởng liền. Toàn thân mụ run lên vì kiệt lực nằm xuống, miệng thở hồng hộc.
Độc Cô Nhạn đứng bên ngẩn người ra. Vì chàng thấy ba phát chưởng chẳng những lực đạo bình thường ma âm khi hai lần chàng đã gặp bây giờ cũng không còn nữa.
Thuần Vu đại phu nhân dường như đã phát huy toàn lực mà so với trước thiệt khác xa một trời một vực.
Vô Danh Tẩu khẽ la lên:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi hãy ra ngoài đi.
Độc Cô Nhạn đang lúc đầu óc trầm trọng, chàng vừa nghe Vô Danh Tẩu gọi liền cất bước đi ra ngoài vào đình viện dưới bóng trúc rườm rà.
Quần hùng ở trong phòng thấy mùi hôi thối dàn giụa đều chạy ra cả đây.
Độc Cô Nhạn thở dài hỏi:
– Chẳng lẽ người được trị khỏi ác tật mà công lực do đó bị giảm sút đi?
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Cái đó dĩ nhiên. Điều này thì Thuần Vu lão phu nhân chắc cũng biết rồi. Vì lý luận là thứ tuyệt công nào cũng không thể nào tiến mau đến thế được, trừ phi người đó bị ác tật hay nọc độc làm cho thân thể biến cải đến chỗ mà người thường không thể bì kịp. Khi ác tật hay nọc độc đã trừ khử rồi thì trở lại giống người thường.
Lão ngừng lại một lát rồi nói tiếp:
– Có điều về võ công của các vị này hiện nay vẫn còn là bậc cao thủ hạng nhất võ lâm để xưng hùng xưng bá một phương.
Độc Cô Nhạn kinh hãi hỏi:
– Tiền bối nói thế thì tại hạ..
Vô Danh Tẩu cười hì hì ngắt lời:
– Ngươi được trời phú cho kỳ tài nên hiểu võ học rất tinh thông. Ngươi không bị chất độc làm ảnh hưởng đến võ công. Ngươi không tin thì hãy thử coi.
Độc Cô Nhạn bán tín bán nghi. Chàng ngấm ngầm vận nội lực rồi phóng chỉ điểm ra.
Bỗng thấy một luồng chỉ phong phát ra ánh sắc năm sắc vọt tới một phiến đá cách mấy trượng, làm cho nát nhừ một mảng lớn. Bụi đá theo gió bay tứ tung.
Vô Danh Tẩu tủm tỉm cười nói:
– Công lực của ngươi chẳng những không giảm sút mà còn so với

trước có phần sâu xa hơn.
Độc Cô Nhạn nghe nói không khỏi mừng thầm. Vô Danh Tẩu nói tiếp:
Hiện giờ chúng ta quay về đại hùng bảo điện, thương nghị cách tấn công vào Quỷ sầu giản trên núi Nhạn Đãng để cải biến tình trạng Thuần Vu thế gia đến triệt để. Ta nên nhớ việc binh cần phải thần tốc Thuần Vu thế gia có nhiều tai mắt nanh vuốt bố trí khắp nơi., Nếu để Thuần Vu lão phu nhân kịp hạ lệnh truyền đi thì e rằng trên chốn giang hồ lại bị một trường huyết kiếp.
Độc Cô Nhạn chau mày nói:
– Nhưng còn ở đây...
Vô Danh Tẩu ngắt lời:
– Ở đây đã có các vị chưởng môn các phái lớn đủ để đối phó với họ. Huống chi Lê Vi Tử lấy nước thuốc tắm rửa cho họ lần nữa là khỏi hẳn.
Nói tới đây người lão đã ra đến ngoài viện.
Độc Cô Nhạn xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Đột nhiên chàng quay lại chắp tay xá quần hùng nói:
– Tại hạ nhờ các vị có lòng ưu đãi, chiếu cố. Ơn ấy ngày sau tại hạ sẽ đến kính tạ. Xin thứ cho tại hạ tạm biệt trước.
Dứt lời chàng băng mình đi luôn.
Quần hùng ngạc nhiên đồng thanh lớn tiếng gọi:
– Sao? Sao Độc Cô hiệp sĩ lại bỏ đi?
Tuệ Phàm thiền sư cũng vội lên tiếng:
– Tiên sư đã có lời trọng thác Độc Cô hiệp sĩ về việc chấn hưng phái Thiếu Lâm...
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Lão thiền sư đã xuất quan, vậy việc tiềm tu trở lại không có gì gấp lắm. Nhờ Thiên đạo thiền sư hãy dẫn mọi người trở về Thiếu Lâm còn lão đại sư vẫn chưa giảm chí phấn đấu thì xin theo lên núi Nhạn Đãng vì sự tình trên đó rất là nghiêm trọng.
Tuệ Phàm thiền sư niệm phật hiệu rồi đáp:
– Lão tăng xin tuân mệnh.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 67
Dọc Đường Lộ Trưởng Lão Đưa Tin

Vô Danh Tẩu cười ha hả nói:
– Nếu vậy chúng ta sẽ gặp nhau trên núi Nhạn Đãng.
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Tại hạ cũng mong như vậy.
Dứt lời chàng quay người chạy đi.
Thiên Nam Độc Thánh và Tứ Bất hòa thượng đồng thời lớn tiếng gọi:
– Độc Cô Nhạn! Khoan rồi hãy đi!
Hai người cùng băng mình rượt theo.
Độc Cô Nhạn tâm tình trầm trọng, trăm mối tơ vò. Chàng chạy như người điên. Chàng bỏ mặc kệ Thiên Nam Độc Thánh và Tứ Bất hòa thượng vừa đuổi vừa la, vẫn lờ đi như không nghe tiếng.
Chỉ trong chớp mắt Độc Cô Nhạn đã dời khỏi chùa Linh thạch tới chân núi Phục Ngưu.
Chàng trúng phải Hắc phúc cổ nhưng đã được Thiên Nam Độc Thánh vận công hút ra nên không đến nỗi chết. Đồng thời Lê Vi Tử đã dùng linh dược một cách có hiệu quả, tuy Thuần Vu lão phu nhân và nhị phu nhân trốn đi nhưng hai người đã ở vào tình trạng cây cung cứng giương đến độ chót. Chàng chỉ cần đem tin tức này truyền đến núi Phục ngưu là một số đông vây đánh Thuần Vu thế gia sẽ tới tấp ly khai, rồi từ đây trên chốn giang hồ không còn người bị hại về ác tật Ma phong.
Còn chỗ đáng mừng nữa là thái độ quang minh lỗi lạc của chàng đã khiến quần hùng võ lâm yêu mến và bỏ hết những mối hận cũ, cũng từ nay chàng được mọi người tôn kính là một bậc anh hùng hiệp sĩ chứ không bị coi là một tên quỷ sứ giết người.
Cứ tình trạng này mà coi thì chàng hân hoan mới phải, song trên thực tế chàng vẫn tâm sự rối bời xiết nỗi âu lo.
Độc Cô Nhạn dời xa quần hùng đi vào nơi sơn dã mát mẻ, cảm thấy tinh thần thoải mái, bất giác chàng thả bước từ từ.
Thân pháp Thiên Nam Độc Thánh so với Tứ Bất hòa thượng còn mau lẹ hơn nhiều. Độc Cô Nhạn thả bước chậm lại một lát thì lão đuổi tới sau lưng. Lão trầm giọng quát:
– Độc Cô Nhạn! Thiếu hiệp đi thế này là vừa.
Độc Cô Nhạn chau mày bâng khuâng hỏi:
– Tiền bối rượt theo tại hạ là có ý gì?
Thiên Nam Độc Thánh nhảy la len:
– Còn có ý gì nữa? thiếu hiệp quên lời hứa với lão phu rồi hay sao?
Độc Cô Nhạn chấn động tâm thần đáp:
– Tại hạ không quên đâu. Có điều tiền bối đã hạ độc nên vãn bối hủy bỏ điều ước mà thôi.

Thiên Nam Độc Thánh nói:
– Lão phu đã hút hết chất độc Hắc phúc cổ trong người thiếu hiệp ra hết rồi.
Độc Cô Nhạn đột nhiên quay đầu lại, định thần nhìn quanh thì thấy Thiên Nam Độc Thánh hai mắt đỏ hoe, dung nhan cực kỳ tiều tụy, đồng thời ngấn nước mắt vẫn còn chưa ráo.
Đột nhiên chàng nhớ tới Linh xà cư sĩ kêu la: Trong thiên hạ không có cha mẹ nào là không thương con cái, lòng chàng lại đau như cắt, chàng buồn rầu nhăn nhó cười đáp:
– Dù tại hạ chẳng có lời hứa, nhưng lệnh ái là một thiếu nữ hiền đức, tại hạ thề sẽ hết sức cứu trợ cô ta.
Thiên Nam Độc Thánh thở phào một cái rồi nói:
– Có vậy thì lão phu mới yên tâm. Bây giờ lão phu đưa thiếu hiệp đi cứu tiện nữ.
Độc Cô Nhạn lắc đầu đáp:
– Ngay bây giờ thì không được. Tại hạ còn phải giải quyết một vấn đề gấp rút hơn.
Thiên Nam Độc Thánh như người mất hồn la lên:
– Còn có việc gì quan trọng hơn là việc cứu tiện nữ nữa?
Độc Cô Nhạn hơi lấy làm khó chịu, chàng lớn tiếng hỏi:
– Tiền bối biết mình có con gái, chả lẽ không biết người khác còn có cha mẹ nữa hay sao?
Thiên Nam Độc Thánh chấn đông tâm thần ấp úng:
– Thiếu hiệp nói thế thì..
Độc Cô Nhạn hắng giọng tiếp lời:
– Tiền bối đừng nói nữa. Bây giờ tiền bối cùng Thế ngoại tam kỳ Lê Vi Tử và bọn Tuệ Phàm thiền sư đi đi. Chúng ta sẽ gặp nhau ở núi Nhạn Đãng.
Thiên Nam Độc Thánh lại la lên:
– Không được! Lão phu không thể đi cùng đường với họ được.
Thần thái lão khiến cho Độc Cô Nhạn không khỏi sửng sốt. Chàng nhăn nhó cười nói:
– Nếu thế thì tiền bối đi trước một mình được.
Thiên Nam Độc Thánh lẩmbẩm:
– Phải rồi! Ta đi một mình...
Độc Cô Nhạn trông lão không khỏi thương tình, chàng liền an ủi:
– Xin tiền bối cứ khoan tâm. Tuy tại hạ còn có việc khác phải làm, nhưng xin bảo đảm sẽ đến nơi trước tiền bối. Hơn nữa tại hạ cam kết nếu còn một hơi thở cũng nhất định trị cố tật cho lệnh ái được lành mạnh.

Thiên Nam Độc Thánh đột nhiên thò tay vào bọc móc ra một chiếc bình sứ trắng nhỏ trịnh trọng đưa tay cho Độc Cô Nhạn nói:
– Trong này có mấy viên thuốc chuyên để trị các thứ kịch độc, thiếu hiệp mang theo đi để phòng có khi cần tới.
Đột nhiên Tứ Bất hòa thượng thở hồng hộc chạy tới sau lưng la gầm lên:
– Độc Cô Nhạn! Bữa nay ngươi phải bệnh gì mà bỏ bản hòa thượng không hỏi gì đến...
Lão đảo mắt nhìn thấy có Thiên Nam Độc Thánh đi bên thì trong lòng hồi hộp liền bước chậm lại.
Thiên Nam Độc Thánh thấy Tứ Bất hòa thượng đuổi tới nơi thì bất giác lại nổi giận đùng đùng. Lão vung chưởng đánh ra đồng thời lớn tiếng quát:
– Lão trọc kia! Bữa nay lão phu không dung tha ngươi nữa đâu.
Tứ Bất hòa thượng la hoảng:
– Chớ đánh! Chớ đánh! Bản hòa thượng...
Nhưng Thiên Nam Độc Thánh đã phóng chưởng ra rất lẹ. Tứ Bất hòa thượng dù muốn né tránh cũng không kịp.
Bỗng nghe đánh binh một tiếng, Tứ Bất hòa thượng bị hất lộn đi lăn ra xa ngoài ba trượng.
Độc Cô Nhạn muốn ngăn cản thì không kịp nữa. Chàng buông tiếng thở dài, lắc đầu không nói gì.
Thiên Nam Độc Thánh dường như cũng biết mình ra tay quá nặng, lão bẽn lẽn nhìn Độc Cô Nhạn gượng cười nói:
– Tên hòa thượng này thật là khả ố! Lão phu cần cảnh cáo y một lần. Rồi lão chắp tay vọt đi trước. Chớp mắt đã không thấy tông tích đâu nữa.
Độc Cô Nhạn chạy gần lại coi thì thấy mặt mũi và chân tay Tứ Bất hòa thượng bị đá đâm phải máu chảy đầm đìa. Cả tai mắt mũi miệng đều có máu. Hiển nhiên lão bị chưởng lực đán trúng khá nặng.
Tứ Bất hòa thượng lồm cồm bò dậy, la lên:
– Lão quỷ đó đâu rồi?
Độc Cô Nhạn không nhịn được cười nói:
– Lão đi rồi!
– Đi rồi ư? Bản hòa thượng phải báo mối thù này.
Lão không chờ Độc Cô Nhạn nâng đỡ, loạng choạng đứng lên.
Độc Cô Nhạn lạnh lùng hỏi:
– Dã hòa thượng bị thương có nặng lắm không?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng đáp:
– Bản hòa thượng bị lão đánh quen rồi nên cũng chẳng thấy gì...

Lão đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:
– Hiện giờ chúng ta ở chỗ nào đây?
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi hỏi lại:
– Lão đã đi cùng với tại hạ lần trước mà cũng không biết ?
Tứ Bất hòa thượng láo liêng cặp mắt nói:
– Dù bản hòa thượng đã đi với ngươi một lần, nhưng cưỡi con lão bạch mao, chớp mắt nó bay hàng ngàn dặm, nên ta không nhớ được.
Lão vừa dứt lời, lập tức chụm môi hú lên một tiếng.
Chẳng bao lâu có tiếng líu lo rồi tiếng vỗ cánh vọng tới nơi. Chớp mắt con lão bạch mao đã hạ mình xuống trước mặt hai người.
Độc Cô Nhạn lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa vui mừng hỏi:
– Sao dã hòa thượng lại biết cách gọi chim?
Tứ Bất hòa thượng nhe răng cười đáp:
– Lần trước bản hòa thượng trong lúc vô tình hú lên một tiếng thì thấy chim bay đến, lần này bản hòa thượng cũng làm như vậy quả nhiên chim lại tới thiệt.
Lão vừa nói vừa ngồi lên vai con chim khổng lồ.
Độc Cô Nhạn cũng nhảy lên lưng theo.
Giữa lúc hai người muốn giục con lão bạch mao bay lên bỗng có tiếng người la lớn:
– Độc Cô hiệp sĩ!
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, vội vàng từ trên lưng chim nhảy xuống. Chàng thấy người chạy tới là trưởng lão Lộ Thiên Lý tạm quyền chức bang chúa Cái Bang.
Lộ thiên lý mặt lộ vẻ khẩn trương, ho ru đi, ấp úng mãi không nói nên lời.
Độc Cô Nhạn kinh hãi hỏi:
– Lại xảy ra chuyện gì rồi hay sao?
Lộ thiên lý lắc đầu thở hồng hộc một lát nữa rồi mới nói lên lời:
– Lão hóa tử đã tính đến tham gia cuộc hội họp trên núi Phục ngưu nhưng vì mắc phải nhiều việc giải quyết, không thể phân thân được, nên trì hoãn cho tới ngày nay...
Độc Cô Nhạn chau mày nói:
– Vụ đó không có gì quan hệ, Sao Lộ trưởng lão...
Lộ thiên lý vội xua tay loạn lên ngắt lời:
– Vụ đó cố nhiên không có gì quan trọng nhưng lão hóa tử sáng nay đi qua trấn Hoàng Đài phát giác ra một việc lớn.
Độc Cô Nhạn biến sắc nói:
– Bất luận chuyện gì, Lộ trưởng lão thủng thẳng nói ra.

Lộ thiên lý ngừng lại một chút rồi nói:
– Hoàng đài tuy là một thị trấn nhỏ bé nhưng là nơi xung yếu giữa hai miền nam bắc, đường dịch lộ cũng đi qua đây. Trong trấn này có một tiêu cục nổi tiếng hai miền nam bắc là Võ thắng tiêu cục. Bản bang cũng có một chi đà ở đây.
Độc Cô Nhạn ngắt lời:
– Phải chăng sáng nay đã xảy chuyện bất ngờ?
Lộ thiên lý đáp:
– Trong Võ thắng tiêu cục từ lão tiêu sư Bạch Thắng trở xuống cả thảy đến ba bốn chục tiêu sư cùng người làm đều bị hạ sát. Chi đà bản bang cũng có hai mươi tám tên đệ tử đồng thời bị hại.
Độc Cô Nhạn hỏi ngay:
– Có biết ai đã gây ra vụ này không?
Lộ thiên lý đáp:
– Chỉ có hai người. Cứ coi họ che mặt mặc áo xanh mà thấp thoáng như quỷ mị thì hiển nhiên họ là người Thuần Vu thế gia rồi.
Độc Cô Nhạn tưởng chừng như trái tim chùng xuống. Chàng hỏi:
– Có biết họ đi đâu không?
Lộ thiên lý thở dài đáp:
– Tuy lão phu đã phái người theo dõi nhưng họ chạy lẹ quá để họ mất tích. Hơn nữa tình hình bản bang hiện nay bị nhiều tai ách, tin tức không được mau lẹ nên...
Độc Cô Nhạn dậm chân ngắt lời:
– Hỏng bét! Bọn họ đang tức giận. E rằng những người bị hại không chỉ có một trấn Hoàng đài mà thôi.
Lộ thiên lý vò đầu bứt tai nói:
– Lão hóa tử đã phát phi vũ truyền thư cho đệ tử bổn môn trong vòng ngàn dặm phải chú ý đến hành tung của hai người này. Nếu có tin tức gì thì lập tức phi báo.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Bọn họ chạy về phương nào?
Lộ thiên lý đáp:
– Lúc đầu bọn họ chạy về phương chính nam, còn sau này thì khó biết lắm.
Độc Cô Nhạn trong lòng đã yên trí, chàng chắc Thuần Vu lão phu nhân chạy về núi Nhạn Đãng. Dọc đường gặp đâu là tàn sát ấy, không ngoài mục đích là để tiết hận mà thôi. Nếu mụ tàn sát mãi như vậy mãi thì hậu quả không biết đâu mà lường.
Chàng ngầm suy nghĩ một chút rồi nói:
– Bây giờ tại hạ phải đuổi theo tìm cách ngăn chặn. Phiền Lộ trưởng

lão hãy tìm cách đưa tin này lên chùa Linh thạch ngay lập tức báo cho Tuệ Phàm thiền sư cùng Thế ngoại tam kỳ biết để các vị đó căn cứ vào tin tức của đệ tử Quý bang mà cấp tốc rượt theo. Nếu không có tin tức gì khác nữa thì thẳng đường lên núi Nhạn Đãng và phải đi cho thật lẹ là có thể gặp đó...
Độc Cô Nhạn ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Sau nữa, những tên chính hung đã sát hại bọn Lý bang chúa hiện đang bị cầm tù trong nhà lao chùa Linh thạch, để chờ Lộ trưởng lão tới đó xử trí. Lộ trưởng lão tới đó mà hỏi Tuệ Phàm thiền sư mà lấy người. Có điều trừ tên thủ phạm Tư đồ Xảo ngoài ra hay hơn là đừng sát hại nhiều người...
Lộ thiên lý đáp:
– Lão hóa tử xin tuân mệnh.
Độc Cô Nhạn vái chào nói:
– Tại hạ phải đi ngay để rượt theo và ngăn chặn người Thuần Vu thế gia hành hung. Vậy xin tạm biệt Lộ trưởng lão.
Chàng nói xong lại nhảy lên lưng con lão bạch mao.
Lộ thiên lý chau mày nói:
– Độc Cô hiệp sĩ hãy khoan...
Độc Cô Nhạn quay lại hỏi:
– Còn việc gì nữa?
Lộ thiên lý nhăn nhở cười nói:
– Lão hóa tử chẳng qua là một tên hóa tử tầm thường ở Cái Bang, lại trải qua bao kiếp nạn mà Độc Cô hiệp sĩ giao cho bao nhiêu việc trọng đại thì Tuệ Phàm thiền sư cùng các vị tiền bối trong Thế ngoại tam kỳ tin cẩn lão hóa tử làm sao được?
Độc Cô Nhạn ngẫm nghĩ một chút rồi rút thanh Long Tuyền kiếm ở sau lưng ra, hai tay đưa cho Lộ thiên lý nói:
Thanh kiếm này là một tín phù tối cao của phái Thiếu Lâm, trưởng lão cầm thanh kiếm này để đem những lời tại hạ nói với Tuệ Phàm thiền sư thì việc gì lão cũng tuân theo. Đồng thời các vị Thế ngoại tam kỳ cũng không ngăn trở.
Lộ thiên lý ngạc nhiên ngập ngừng nói:
– Thế này thì ra Độc Cô hiệp sĩ đã ....
Tứ Bất hòa thượng vẫn ngồi trên lưng con lão bạch mao, lên tiếng hỏi xen vào:
– Lão hóa tử! Lão đã làm trưởng lão Cái Bang hẳn phải lượm được nhiều tin tức mà sao địa vị của Độc Cô đại hiệp lão cũng không hay? Người chủ trương cuộc đại hội trên núi Phục ngưu phỏng có khác gì võ lâm minh chủ hiện nay?

Lộ thiên lý vội chắp tay ngắt lời:
– Cung hỷ Độc Cô hiệp sĩ. Vụ này cũng là một vinh dự lớn lao cho Cái Bang nữa.
Lão vừa nói vừa đón lấy thanh Long Tuyền kiếm rồi nói tiếp:
– Thanh kiếm này là vật trọng yếu như vậy, Không hiểu ...
Độc Cô Nhạn nói ngay:
– Trưởng lão cứ giao cho Tuệ Phàm thiền sư tạm giữ. Sau này thiền sư sẽ trao lại cho tại hạ.
Lộ thiên lý vâng dạ, thi lễ rất kính cẩn.
Độc Cô Nhạn không chần chừ nữa, chàng nhảy lên lưng chim nói:
– Dã hòa thượng! Đại khái những câu vừa rồi dã hòa thượng đã nghe rõ cả. Bây giờ chúng ta đi đâu, dã hòa thượng cũng hiểu rồi, không cần hỏi nữa chứ?
Tứ Bất hòa thượng cười hềnh hệch nói:
– Thiếu hiệp nói đi nói lại chỉ vì muốn cho bản hòa thượng dẫn đường mà thôi.
Lão vỗ vào lưng con lão bạch mã nói:
– Lão bằng hữu! Ông bạn lại một phen tân khổ, bây giờ bay thẳng về phương chính nam nghe!
Con chim nghe lão nói, kêu líu lo một tiếng dài, rồi bay vọt lên không nhằm hướng chính nam mà đi.
Lúc này trời đã sáng tỏ, vòm trời xanh ngắt sạch làu làu, ở trên không trông xuống thấy rõ mọi việc.
Con lão bạch mã bay trong khoảng thời gian chừng uống cạn nửa tuần trà, Tứ Bất hòa thượng lại vỗ vào cổ nó nói:
– Lão bằng hữu! Bất tất phải vội vàng hãy lượn vòng coi xem.
Đoạn lão trỏ tay xuống đất, đây là một thị trấn nhỏ, lão hỏi:
– Đây là trấn Hoàng đài, có muốn coi xem không ?
Độc Cô Nhạn lắc đầu:
– Có xuống coi cũng vô ích. Việc rượt đuổi theo Thuần Vu lão phu nhân cần kíp hơn.
Tứ Bất hòa thượng không nói gì nữa, vỗ đầu con chim trỏ về phương chính nam cho nó bay đi.
Lúc này đột nhiên bầu trời chuyển biến. Một vầng mây đen từ phương chính nam nổi lên. Chỉ trong chớp mắt kéo lên bao phủ bốn mặt, không nhìn thấy gì nữa.
Độc Cô Nhạn chau mày hỏi:
– Bây giờ giữa lúc khẩn trương mà sắc trời đột nhiên biến đổi, biết đâu mà truy tìm bọn họ.
Tứ Bất hòa thượng toét miệng nhe răng cười đáp:

– Bản hòa thượng quên không nhắc người một điểm là nếu quả nhiên gặp họ thì làm thế nào?
Độc Cô Nhạn cũng sửng sốt vì đây là một vấn đề mà chàng chưa từng nghĩ đến. Chàng chỉ nghĩ tới việc đuổi người hễ gặp họ là mọi vấn đề giải quyết được ngay, đồng thời ngăn cản bọn họ không cho thi hành thủ đoạn tàn sát.
Lời nói của Tứ Bất hòa thượng khiến chàng nhớ tới âm tà thần công của Thuần Vu lão phu nhân cực kỳ ghê gớm. Đồng thời chàng nghĩ tới mụ căm tức đầy ruột chỉ muốn gây chuyện đổ máu.
Chẳng những mụ không nhận chàng là con cháu đích tôn mà còn coi chàng là kẻ thù không đội trời chung. Lúc ở chùa Linh thạch nếu mụ không sợ nửa vạc thuốc giả mà Lê Vi Tử và Vô Danh Tẩu bày ra trước mắt thì e rằng mụ đã gây ra một cuộc thảm sát rùng rợn. Bản lãnh của mụ cùng nhị phu nhân đủ gây chuyện máu đỏ chan hòa trong thiền đường và biến thành một cục diện không còn thể nào thu xếp được nữa.
Cứ tình trạng này mà xét thì dù chàng và Tứ Bất hòa thượng có tìm thấy Thuần Vu lão phu nhân và nhị phu nhân cũng khó lòng làm gì được, không chừng cả hai người sẽ chết vì tay bọn họ.
Độc Cô Nhạn nghĩ tới đây bất giác chau mày không biết nói sao.
Tứ Bất hòa thượng nhe răng cười nói:
– Bản hòa thượng có một ý kiến..
Độc Cô Nhạn vội giục:
– Dã hòa thượng nói thử nghe.
Tứ Bất hòa thượng đắc ý đáp:
– Thuần Vu lão phu nhân dẫn mọi người đi rồi tất bỏ không Quỷ sầu giản. Sao chúng ta không nhân cơ hội này lên thẳng núi Nhạn Đãng diệt trừ sào huyệt, tha những người cầm tù ra..
Độc Cô Nhạn hắng giọng một tiếng rồi đáp:
– Tại hạ cũng có ý ấy, nhưng hiện giờ thì chưa thể làm được.
Tứ Bất hòa thượng vò đầu bứt tai nói:
– Tại sao vậy? Chẳng lẽ người muốn đi chịu chết hay sao?
Độc Cô Nhạn lạnh lùng đáp:
– Nếu dã hòa thương sợ chết thì muốn đi đâu thì đi.
Tứ Bất hòa thượng bẽn lẽn cười đáp:
– Ta chịu theo lệnh ngươi. Ta bản lĩnh thấp hèn nên chịu để ngươi khinh khi.
Ngừng lại một chút lão nói tiếp:
– Nếu quả ngươi muốn đi ngăn chặn bọn họ thì bây giờ tưởng nên dừng lại đã. Theo chỗ suy tính của bản hòa thượng thì bọn họ không

thể đi nhanh đến thế này được. Đại khái bọn họ còn lọt lại phía sau chúng ta.
Độc Cô Nhạn không nói gì.
Tứ Bất hòa thượng lại vỗ đầu chim nói:
– Lão bằng hữu! Chúng ta hãy dừng lại ở đây nghỉ ngơi một lát.
Con lão bạch mao dường như câu nào nó cũng hiểu. Nghe Tứ Bất hòa thượng nói vậy nó liền chui qua tầng mây hạ xuống.
Chim vừa hạ xuống đất, mới biết đây là một tòa núi lớn hiểm trở.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu nói:
– Bản hòa thượng không muốn đi đường núi. Vậy chúng ta lại bay đi một quãng nữa.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 68
Hai Dị Nhân Thử Lòng Hào Kiệt.

Độc Cô Nhạn lạnh lùng nói:
– Khoan đã.....
Chàng đưa tay trỏ ra phía xa xa chừng mấy chục trượng nói:
– Lão thử coi đây, kia có phải là hai người không?
Tứ Bất hòa thượng giật mình kinh hãi vội ngó về phía ngón tay trỏ của Độc Cô Nhạn thì thấy dưới gốc cây tùng có bày bàn cờ. Hai lão đang để hết tinh thần vào bàn cờ.
Tứ Bất hòa thượng lắc đầu cười nói:
– Đó là mấy lão tiều phu ở sơn lâm đánh cờ có chi lạ mà coi.
Độc Cô Nhạn hững hờ hỏi:
– Sao lão biết đó là mấy lão tiều phu ở sơn lâm?
Tứ Bất hòa thượng sửng sốt đáp:
– Không phải là tiều phu thì là cái gì? Thần tiên chăng? Yêu quái chăng?
Độc Cô Nhạn không nói gì nữa nhẹ bước về phía hai người.
Hai người kia dường như để hết tinh thần vào bàn cờ. Độc Cô Nhạn đã tới gần họ cũng không nhìn đến tựa hồ chưa biết có người đến bên.
Độc Cô Nhạn định thần nhìn xem. Bất giác chàng cũng bị bàn cờ làm cho ngơ ngẩn suy nghi. Vì cuộc cờ của hai người đều bị hãm vào thế rất nguy hiểm chỉ cần hai nước cờ nữa là kết thúc.

Lão già cầm cờ đen là người gầy và cao, hai tay thủ trong áo. Mắt đăm đăm nhìn vào bàn cờ. Tuy nhiên lão vẫn ung dung nghiêm nghị, khiến người đem lòng kính trọng.
Người cầm cờ trắng là một Lão già béo mập và thấp lùn, tay phải khẽ vuốt chòm râu dưới cằm, dường như đang nghĩ nước đi.
Độc Cô Nhạn coi rất rõ, bên cờ đỏ chỉ nhảy ngựa chiếu tướng là đối phương phải thượng tướng. Nước sau chiếu tiền mã hậu là bên đen thua liền.
Nhưng lão già lùn vẫn trầm ngâm không chịu đi ngay.
Độc Cô Nhạn đứng bên nóng ruột mà không có cách nào nhắc lão, đành chăm chú nhìn xem lão đi nước gì.
Ngờ đâu lão già lùn mập ngẫm nghĩ hồi lâu hoành xe đưa vào mặt tướng đỏ.
Độc Cô Nhạn xem cờ không khỏi thất vọng, bất giác buông tiếng thở dài.
Lão già lùn mập vẫn không quay đầu lại đột nhiên nổi tràng cười khanh khách nói:
– Lão cáo già kia! Ta không mắc bẫy lão đâu. Giả tỷ ta nhảy ngựa chiếu tướng là trúng kế lão thanh đông kích tây. Ta phải đề phòng con ngựa đen kia.
Lão cao gầy cầm những con cờ bỏ bên ngoài gõ kêu lách cách rồi cười nói:
– Lão này thiệt đáo để! Lão phu đánh đâu được đấy. Biết bao nhiêu kỳ thủ nổi tiếng trong nước đã phải xưng thần dưới bàn tay lão phu. Không ngờ nước ngựa ... của lão phu bữa nay bị lão khám phá ra.
Độc Cô Nhạn bất giác thẹn đỏ mặt lên, đứng thộn mặt ra không nói gì.
Chàng tự nhủ:
– May mà mình chưa bộp chộp nói ra, nếu không thì thật là mất mặt.
Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì lão cao gầy bật lên tiếng cười hỏi:
– Độc Cô hiệp sĩ cũng tinh thông nghề này phải không?
Độc Cô Nhạn bẽn lẽn gượng cười buột miệng nói:
– Tại hạ còn kém lắm.
Ngừng lại một chút, chàng cất giọng kinh ngạc hỏi:
– Sao lão tiền bối biết tại hạ họ Độc Cô?
Lão cao gầy cười mát nói:
– Độc Cô hiệp vang danh bốn biển bọn lão phu sao lại không biết?
Lão cười khà khà nói tiếp:
– Lão phu cũng ở gần đây. Độc Cô hiệp sĩ có cho lão phu được hân hạnh tiếp đón một lúc chăng?

Độc Cô Nhạn toan trả lời bỗng nghe Tứ Bất hòa thượng dùng phép truyền âm nhập mật nói:
– Hai lão quỷ này nhất định không phải là người tử tế. Ngươi chớ mắc lừa họ, chúng ta đi thôi.
Thật ra trong lòng Độc Cô Nhạn rất đỗi hoài nghi. Song vì câu nói của Tứ Bất hòa thượng, chàng càng kiên quyết muốn thám thính lòng dạ hai lão này. Chàng liền lờ đi không để ý đến lời nói của Tứ Bất hòa thượng khoanh tay đáp:
– Đã được hai vị tiền bối quá yêu, tại hạ muốn tỏ lòng tôn kính không gì bằng tuân mệnh.
Hai lão già phắt đứng lên mỉm cười tủm tỉm đồng thanh nói:
– Vậy hai lão phu xin đi trước dọn đường.
Rồi hai người dắt tay nhau đi về phía trước.
Độc Cô Nhạn theo sau hai lão. Chàng xem chừng thần quang hai lão quắc thước mà cử chỉ vững vàng. Hiển nhiên là những tay danh thủ nội công rất tinh thâm. Còn lai lịch hai lão thế nào chàng không hiểu chi hết.
Tứ Bất hòa thượng vò đầu bứt tai, trong dạ bồn chồn lão nói:
– Độc Cô Nhạn! Mình còn nhiều việc trọng yếu mà sao ngươi còn đi họp với bạn mới đây? Coi chừng kẻ rước lấy vạ vào mình đó.
Độc Cô Nhạn hỏi:
– Dã hòa thượng có nhận ra lai lịch của hai lão không?
Tứ Bất hòa thượng hắng giọng một tiếng rồi đáp:
– Vì không biết lai lịch nên mới dễ mắc bẫy họ.
Độc Cô Nhạn tức mình nói:
– Trước nay tại hạ làm việc gì không muốn ai can thiệp vào. Dã hòa thượng không muốn đi theo thì cứ việc tìm đường khác.
Tứ Bất hòa thượng thở dài nói:
– Độc Cô Nhạn! lão hòa thượng chịu hàng ngươi rồi.
Ngừng lại một chút lão nói tiếp:
– Bản hòa thượng không muốn theo ngươi tìm cái chết, vậy chúng ta chia tay.
Độc Cô Nhạn không để ý gì đến lời nói của Tứ Bất hòa thượng. Chàng tiếp tục đi theo hai lão già.
Hai lão ung dung đi vào một khe núi.
Khe núi này không rộnglắm, nhưng có thác nước chảy mạnh giữa đám tùng bách rườm rà cây cối âm u , một căn nhà tranh dựng lên coi rất xinh xắn.
Độc Cô Nhạn miệng không nói gì nhưng trong bụng khen thầm hai lão già khéo chọn nơi ẩn dật rất thú vị để di dưỡng tuổi già và hưởng

nhân gian lạc thú.
Chàng vừa đi vừa nghĩ bất giác đã tới trước căn nhà tranh. Phía trong chiếc cổng tre có treo một tấm bảng đề chữ: U Minh Cung.
Độc Cô Nhạn sửng sốt, suýt nữa chàng không nhịn được bật lên tiếng cười. Nguyên căn nhà tranh này vừa thấp vừa nhỏ hẹp, nhiều lắm là chứa được hai người. Thế mà gọi là cung thì thật khoa trương quá đỗi. Cả hai chữ U Minh Cung không hợp lý.
Hai lão già tủm tỉm cười nhưgn không nói gì, nhẹ nhàng đẩy tấm cửa phên rồi đi vào trước.
Độc Cô Nhạn không ngần ngừ gì nữa, cũng cất bước đi theo.
Căn nhà tranh bên ngoài đã thấy nhỏ hẹp khó coi. Độc Cô Nhạn bản lĩnh cao cường lại lớn mật nên chàng không để tâm đề phòng. Nhưng vào đến trong ngực bất giác đánh thình thình.
Nguyên trong phòng thật là rộng rãi, chứ không nhỏ hẹp như coi ở bên ngoài.
Gian phòng giữa bày một chiếc đỉnh cổ. Trong đỉnh đốt một thứ đàn hương chi đó khói lên cuồn cuộn, mùi hương sực nức.
Mùi hương này vừa ngửi vào, Độc Cô Nhạn đã thấy tâm thần khoan khoái đi vào chỗ quên hết.
Lão già mập tủm tỉm cười nói:
– Quý khách giá lâm, nhà tranh cũng khởi sắc. Bữa nay chẳng thể không uống rượu.
Lão cao gầy nói:
– Lão phu đã biết ông bạn là sâu rượu.
ngừng lại một lát lão hỏi tiếp:
– Nhưng không hiểu Độc Cô hiệp sĩ có thích rượu không?
Độc Cô Nhạn vội đáp:
– Tại hạ không dám quấy quả hai lão tiền bối mà thực tình cũng không thích rượu. Được hai vị tiền bối quá yêu mà chưa kịp thỉnh giáo quý tính cao danh hai vị.
Lão cao gầy tươi cười đáp:
– Độc Cô hiệp sĩ dạy quá lời, lão phu là Công Dã Nhân...
Lão trỏ tay vào lão lùn mập giới thiệu:
– Vị này là Uất Trì Nghĩa.
Độc Cô Nhạn lại thi lễ nói:
Hai vị tiền bối đã lấy nhân nghĩa làm tên tất nhiên tu dưỡng đạo đức đã đến bậc cao siêu lắm rồi.
Công Dã Nhân cười khà khà đáp:
– Người đời mượn tên lừa gạt mỗi ngày một nhiều. Độc Cô hiệp sĩ chỉ nghe tên họ mà phê phán nhân phẩm thì không khỏi có lòng thiên

lệch.
Độc Cô Nhạn sửng sốt hỏi:
– Tiền bối nói vậy là có ý gì?
Uất Trì Nghĩa cười mát nói:
– Đen hóa thành trắng, trắng hóa ra đen, thế sự vô thường chẳng có gì nhất định.
Độc Cô Nhạn trong lòng xiết nỗi nghi ngờ. Nhưng chàng có mục quang hai lão này tỏ vẻ thần bí, không có vẻ chi tà tất nên những mối thắc mắc trong lòng yên tĩnh trở lại.
Công Dã Nhân đột nhiên mở cửa phòng sau ra nói:
– Nơi đây không phải là chỗ tiếp khách, xin mời hiệp sĩ vào trong cũng uống rượu.
Lão nói xong đi ra trước.
Độc Cô Nhạn ngạc nhiên nghĩ thầm:
– Té ra nơi đây rộng rãi khác thường, U Minh Cung lại là chỗ khác.
Chàng không ngần ngừ gì nữa đi theo Công Dã Nhân.
Bên ngoài viện là một lối đi quanh co, tựa hồ dẫn xuống lòng đất.
Độc Cô Nhạn đột nhiên tỉnh ngộ, chàng biết U Minh Cung dĩ nhiên là phải ở dưới đất. Nhưng lúc này trong lòng chàng đã thấm mùi hương và đầu óc chàng cũng không nghĩ ngợi nhiều. Chàng thản nhiên đi về phía trước.
Đường địa đạo lót đá trắng chẳng chút bụi trần vô cùng sạch sẽ.
Đi được chừng hơn hai chục trượng thì tới một tòa thạch thất rất hoa lệ.
Trong thạch thất có thắp những cây đuốc lớn sáng như ban ngày, một bàn tiệc đã bày ra.
Độc Cô Nhạn trong lòng kinh ngạc, nhưng không tiện hỏi. Hai lão mời chàng, chàng vui vẻ ngồi vào.
Công Dã Nhân niềm nở tươi cười, đột nhiên lão vỗ tay ba cái.
Tiếng vỗ tay vừa dứt, tiếp theo là những tiếng lách cách vang lên.
Một bên vách có cửa ngầm mở ra.
Độc Cô Nhạn trước mắt bỗng hoa lên. Một hàng thiếu nữ nguyệt thẹn hoa nhường từ trong cửa hầm tha thướt đi ra, cô nào cũng dung nhan khuynh quốc, đon đả tươi cười, các cô chưa tới nơi thì mùi phấn sáp làm cho người ta say sưa.
Độc Cô Nhạn lại càng kinh ngạc vì đây là chốn thâm sơn mà sao lại nhiều mỹ nữ tuyệt sắc thế này? Đầu óc chàng hết sức hoang mang, nhưng cũng không hỏi vặn. Chàng ung dung mỉm cười không nói gì.
Mười hai thiếu nữ đi ra không chờ sai bảo đã rót rượu so đua.
Độc Cô Nhạn cười nói tự nhiên, uống cạn luôn ba chung rượu nhưng

tâm trí chàng vẫn còn sáng suốt. chàng coi thường nhứng thiếu nữ quanh quẩn ở bên mình.
Hai lão già đều tỏ vẻ ngạc nhiên.
Công Dã Nhân cười khanh khách hỏi:
– Độc Cô hiệp sĩ ngồi trước hai thứ tửu sắc chẳng lẽ cũng không động tâm ư?
Độc Cô Nhạn thản nhiên cười đáp:
– Rượu ngon nhắm tốt say người chứ không say lòng. Mỹ nữ tuyệt sắc cũng chẳng khác gì bạch cốt tàn hài. Tại hạ tuy còn nhỏ tuổi kiến thức nông cạn nhưng không đến nỗi đẻ cho tửu sắc mê hoặc.
Công Dã Nhân chăm chú nhìn Uất Trì Nghĩa rồi nở một nụ cười bí ẩn hỏi:
– Thế nào?
Uất Trì Nghĩa hắng giọng đáp:
– E rằng chưa chắc.
Lão chưa dứt lời lại vỗ tay ba cái.
Chưởng thanh chưa dứt, lại thấy những tiếng leng keng nổi lên, cửa ngầm vừa mở, lại thấy chạy ra một bày thiếu nữ nhan sắc xinh tươi hơn.
Độc Cô Nhạn thấy thế không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, chàng nhíu cặp lông mày dừng lại không uống nữa.
Nguyên lần này cũng có mười hai thiếu nữ, nhưng khác với lần trước ở chỗ cô nào cũng lõa thể và cổ chân cổ tay đều đeo nhạc bạc. Mỗi bước chân lại bật lên tiếng leng keng thành một khúc nhạc vui tai.
Mười hai thiếu nữ khỏa thân vừa chạy ra thì mười hai thiếu nữ trước lập tức rút lui vào trong cửa ngầm.
Bọn thiếu nữ khỏa thân uốn éo thân hình, dáng điệu lẳng lơ, khiến người ngó thấy đều phải điên đảo thần hồn không tự chủ được.
Hai lão già đăm đăm nhìn Độc Cô Nhạn để coi diễn biến.
Độc Cô Nhạn vẫn thản nhiên như không, chàng ngồi đó mở mắt tựa hồ chẳng nhìn thấy gì.
Uất Trì Nghĩa gật đầu nói:
– Hào kiệt không qua ải má hồng. Thế mà Độc Cô hiệp sĩ không để cho hai chữ tửu sắc làm mê hoặc thì thật là hiếm có.
Lão nói rồi vẫy tay một cái. Mười hai thiếu nữ khỏa thân dừng bước lại cúi đầu rồi rút lui.
Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười hỏi:
– Hai vị tiền bối muốn đưa những món này ra để thử tại hạ chăng?
Công Dã Nhân cười phà phà nói:
– Độc Cô hiệp sĩ không để cho tửu sắc làm mê muội và chí khí hào

hùng, lão phu thực lấy làm khâm phục vô cùng.
Lão phất tay áo đứng lên nhìn Uất Trì Nghĩa nói:
– Bây giờ vào hậu cung để Độc Cô hiệp sĩ ngồi nghỉ mệt một chút.
Độc Cô Nhạn không cãi lại được đứng lên đi theo nói:
– Tại hạ quấy quả hai vị tiền bối, trong lòng rất áy náy. Tại hạ xin cáo từ thôi.
Uất Trì Nghĩa lắc đầu nói:
– Vừa mới uống rượu hãy còn mệt mỏi, sao hiệp sĩ không nghỉ mệt một chút rồi hãy đi?
Độc Cô Nhạn cảm thấy nhọc mệt dị thường, chàng rất muốn ngủ một giấc bèn ấp úng đáp:
– Nếu vậy, tại hạ xin tuân mệnh.
Chàng lảo đảo đi theo hai lão.
Chớp mắt lại đến một gian thạch thất. Giường chiếu sạch sẽ có đủ chăn nệm. Độc Cô Nhạn không chờ mời mọc, lập tức nằm lăn xuống giường ngủ luôn.
Không biết chàng ngủ được bao lâu. Sau chàng bâng khuâng tỉnh giấc.
Thực ra chàng không sao phân biệt được mình hãy còn mơ ngủ hay là tỉnh táo rồi. Chàng cảm thấy thân mình tựa hồ đang ở trong đám mây mù.
Bên tai chàng văng vẳng có tiếng kêu la.
Trong thiên hạ chẳng có cha mẹ nào là không thương con cái ....
Thế rồi trong mắt chàng quả nhiên xuất hiện một cảnh tượng như hư như thực, chàng thấy một đôi vợ chồng tuổi trẻ đang bồng bế hôn hít một đứa hài nhi trong lòng. Đứa hài nhi thân hình dài rộng, mụ mẫm trông rất đáng yêu.
Đột nhiên một ý niệm đến với chàng. Chàng lẩm bẩm:
– Đứa hài nhi kia là ta đây.
Độc Cô Nhạn muốn la lên mà cổ họng không thốt ra tiếng. Chàng muốn nhảy lại mà hai chân mềm nhũn bất lực.
Thế rồi chàng chú ý nhìn kỹ, thì thấy vẻ mặt người đàn bà rất đỗi thê lương bi thảm. Hai hàng nước mắt đầm đìa nhỏ xuống. Miệng bà ta không ngớt lẩm bẩm:
– Con ơi! Con ơi!...
Còn người đàn ông cặp lông màu nhăn tít lại thở dài nói:
– Vì tương lai của con, vì vận mệnh của con, nàng phải quyết tâm mới được...
Người đàn bà càng nước mắt xối xả tuôn rơi, cất tiếng run nói:
– Phải rồi! Vì tương lai của con mẫu thân phải quyết tâm, một sự kiên

quyết cực kỳ đau khổ.
Bà nhắm mắt lại trao đứa nhỏ cho người đàn ông
Độc Cô Nhạn nhìn rõ tay người đàn bà run bần bật rồi nằm phục xuống giường mà khóc nức nở. Chàng còn trông rõ bóng sau lưng không ngớt rung động.
Người đàn ông do dự một lúc, khẽ buông một tiếng thở dài, bồng đứa nhỏ chạy vụt đi không khoảnh đầu lại, y đi rất lẹ, xuyên qua những rừng núi hiểm trở.
Không biết người đàn ông đi đã bao xa, và tìm bao nhiêu chỗ rồi. Sau y đặt đứa hài nhi xuống một tảng đá ven đường.
Người đàn ông thở dốc lên từng hồi, miệng không ngớt lẩm bẩm:
– Hài tử! Hài tử!
Độc Cô Nhạn trong lòng đau xót. Chàng ngấm ngầm la:
– Đây là ta! Đây là ta!
Đột nhiên bên tai chàng lại văng vẳng tiếng người ú ớ:
– Trong thiên hạ chẳng có cha mẹ nào là không thương con cái ....
Rồi ảo ảnh vụt qua không còn chi nữa.
Độc Cô Nhạn đột nhiên bình tĩnh. Chàng phát giác ra nước mắt đầm đìa cả hai vai.
Bên tai chàng bỗng nghe tiếng cười sang sảng vọng lại.
Độc Cô Nhạn tuy còn đang mơ màng, nhưng chàng nghe rất rõ là tiếng cười của Công tôn Dã.
Tiếng cười vừa dứt, chàng nghe tiếng vừa hỏi:
– Độc Cô hiệp sĩ còn định đi đâu nữa? Đến Thiên lôi động phủ chăng?
Độc Cô Nhạn chấn động tâm thần. Chàng liếc mắt nhìn thì Thiên lôi động phủ hiện ra trước mặt.
Độc Cô Nhạn trong lúc mơ màng phảng phất như mình đi đến trước Thiên lôi động phủ.
Cảnh vật Thiên lôi động phủ vẫn y nguyên như cũ. Chàng nhìn rõ cả Âm Thánh Lâm Thiên Lôi.
Độc Cô Nhạn mê man nhưng chưa mất hết trí nhớ, chàng nhớ rõ mình hiện đang ở U Minh Cung thì phong cảnh Thiên lôi động chỉ là một ảo ảnh.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 69
LÂM TAM TUYỆT THIỆN CHIẾN VỚI THUẦN VU LÃO PHU NHÂN

Những cái mà Độc Cô Nhạn nhìn thấy tuy là ảo ảnh, nhưng là một ảo ảnh rất thân thiết. Từ một ngọn cỏ, một lá cây cho đến mùi hương của hoa thơm đều thấm vào tâm hồn chàng. Lâm Thiên Lôi đang ngồi một mình bên cửa sổ, lão vuốt chòm râu chùng dài xuống trước ngực, miệng lẩm bẩm:
– Thằng nhỏ kia lại đến rồi…
Độc Cô Nhạn biết lão nói thằng nhỏ kia tức là mình, đó là lúc Lâm Nguyệt Thu đi lên núi Bắc Mang chưa về tới.
Lâm Thiên Lôi ngồi bên cửa sổ một lúc, lại chắp tay để sau lưng tản bộ trong phòng, thỉnh thoảng miệng nói mấy câu ra chiều suy nghĩ.
Độc Cô Nhạn bỗng cảm thấy hoang mang, chàng nghĩ bụng:
– Đây là lúc Lâm Thiên Lôi sắp chết đến nơi, lão sẽ biết thành một linh hồn phiêu bạt.
Đột nhiên có tiếng gọi vọng vào:
– Gia gia…
Một người tướng ngũ đoản cỡ tuổi trung niên mau lẹ chạy vào.
Người này mũi ưng mắt vọ, cặp mắt vừa láo liên vừa trắng dã biết ngay là quân giả trá chứ không phải người lương thiện.
Độc Cô Nhạn tự hỏi:
– Lâm Thiên Lôi tướng mạo đường đường mà sao lại sinh ra người con thế này?
Đồng thời chàng phát giác ra người con của Lâm Thiên Lôi tức là cửu phụ của chàng, trong lòng chàng bỗng cảm thấy một niềm suy nghĩ khó tả.
Lâm Thiên Lôi bỗng sa sầm nét mặt lớn tiếng quát hỏi:
– Thằng nghịch tử kia, ngươi còn dám vác mặt về đây gặp ta nữa ư?
Người kia cười hề hề la lên:
– Gia gia! Dù hài nhi có hư đốn thế nào thì cũng là con của gia gia. Chẳng lẽ gia gia không muốn cho hài nhi trở về nhà mà cứ phiêu bạt bên ngoài hoài sao?
Lâm Thiên Lôi nét mặt dịu lại một chút hỏi:
– Mi đã biết tội lỗi chưa?
Người kia gượng cười đáp:
– Kẻ lãng tử biết quay đầu lại là điều đáng quí, từ nay hài nhi xin sửa chữa mọi lỗi lầm.
Lâm Thiên Lôi hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Mấy năm nay ngươi đi đâu?
Người kia đáp:
– Hài nhi đi khắp núi cao sông rộng, mưu đồ học cho hết những cái

gì kinh thiên vĩ đại…
Lâm Thiên Lôi ngắt lời:
– Mi có đến nương tựa trong Thuần Vu thế gia không?
Người kia lắc đầu cười đáp:
– Gia gia đã cùng bọn họ đoạn tuyệt sự vãng lai thì khi nào hài nhi còn đến đó nương tựa họ nữa. Có điều hài nhi cũng qua đó một lần để coi muội muội…
Lâm Thiên Lôi thở dài hỏi:
– Y còn sống không?
Người kia đáp:
– Chẳng những y còn sống mà vẫn không nhiễm phải ác tật của Thuần Vu thế gia. Hài nhi đã cố gắng khuyên y về sống với gia gia…
Lâm Thiên Lôi hỏi:
– Y còn nhớ đến ta không?
Người kia thở dài đáp:
– Y nói y sống đã là người của nhà Thuần Vu thế gia thì chết cũng là quỷ của nhà Thuần Vu thế gia, xin gia gia tha thứ cho tội bất hiếu của y.
Lâm Thiên Lôi hắng giọng một tiếng rồi thở dài sườn sượt nói:
– Cũng không thể trách y một cách quá đáng. Thực ra y không có sự lầm lỗi, còn mi thì…
Lão trầm giọng hỏi:
– Mấy năm nay ngươi chỉ đi du khảo các nơi thôi phải không?
Người kia đắc ý cười đáp:
– Hài nhi tự mình kiếm một nơi, đóng cửa tu tỉnh.
Lâm Thiên Lôi lạnh lung hỏi:
– Mi đã ở đâu?
Người kia đáp:
– Hài nhi ở cung U Minh, Bạch Vân sơn…
Lâm Thiên Lôi trợn mắt lên ngắt lời:
– Sao? U Minh Cung, Bạch Vân sơn ư? Mi muốn kết giao với Công Dã Nhân và Uất Trì Nghĩa chăng?
Người kia xua tay đáp:
– Hài nhi chưa nói hết. Hài nhi ở kề cận bên họ và muốn học theo họ…
Lâm Thiên Lôi lại hỏi:
– Hai lão đó cho ngươi ở chỗ nào?
Người kia đáp:
– Ban đầu hài nhi tưởng là có chuyện phiền phức ngờ đâu mấy năm trời ở đó vẫn bình yên vô sự. Có điều họ ra chiều kiêu ngạo làm

phách nên có lúc hài nhi muốn giết họ đi.
Lâm Thiên Lôi ngập ngừng hỏi:
– Giết họ… ngươi muốn giết họ ư?
Người kia đáp:
– Hai lão quái đó bất quá chỉ biết một số yêu thuật tà pháp, thật ra chẳng có một chút chân chính nào…
Lâm Thiên Lôi cười ha hả nói:
– Yêu thuật tà pháp ư? Trên đời này hiểu được tà pháp như họ thì có bao nhiêu người? Đừng nói là mi, ngay như ta đây vẫn còn kém xa lắm.
Người kia cười hề hề đáp:
– Gia gia, bây giờ hài nhi về đây là muốn bồi đắp cho mình, khổ công học lấy những môn học gia truyền.
Lâm Thiên Lôi sa sầm nét mặt:
– Ta chẳng thể vì mấy câu nói của ngươi mà tin được, ít ra còn phải khảo nghiệm xem mấy năm qua ngươi đã học hỏi được những gì, sau đó mới bàn đến có nên dạy cho ngươi những môn tuyệt học gia truyền không?
Người kia hỏi:
– Gia gia, người đã hoàn thành khúc Thiên Lôi dẫn chưa?
Câu hỏi này khiến Lâm Thiên Lôi sửng sốt, lão hắng giọng luôn mấy tiếng rồi hỏi lại:
– Tại sao ngươi lại hỏi đến vụ đó?
Người kia láo liên cặp mắt nói:
– Hài nhi chẳng qua chỉ muốn biết vậy thôi, chẳng lẽ…
Lâm Thiên Lôi trầm giọng quát lên:
– Khúc Thiên Lôi dẫn của ta tuy đã hoàn thành nhưng ta không muốn lưu truyền lại thế gian.
Người kia cặp mắt sáng lên:
– Dĩ nhiên là thế, đó là môn tuyệt học gia truyền của nhà họ Lâm ta…
Lâm Thiên Lôi lắc đầu ngắt lời:
– Đừng nói mi là đứa chẳng ra gì, dẫu mi có là đứa thành thật trung hậu ta cũng chẳng thể truyền thụ cho mi được.
Người kia không lấy thế làm thất vọng, hắn chỉ làm ra vẻ ra ngạc nhiên hỏi:
– Tại sao vậy?
Lâm Thiên Lôi nghiêm nghị đáp:
– Nguyên nhân rất giản dị, khúc này có nhiều bá đạo. Vạn nhất nó lọt vào tay quân tà ác thì e rằng sẽ gây ra một trường huyết kiếp trên giang hồ.

Người kia ra chiều phấn khởi hỏi:
– Vậy ý gia gia định thế nào?
Lâm Thiên Lôi đáp:
– Bất luận là ai ta cũng không truyền thụ, sau khi ta chết rồi thì khúc này sẽ vĩnh viễn không còn trên thế gian nữa.
Người kia mắt đảo lộn lên, mặt lộ vẻ sát khí, song Lâm Thiên Lôi vẫn không hay biết gì hết, lão vẫn chắp tay để sau lưng bước lui bước tới.
Độc Cô Nhạn la thầm:
– Hỏng bét, sao lão không để ý đề phòng?
Quả nhiên xảy ra một tấn bi kịch thảm khốc, người kia chờ cho Lâm Thiên Lôi tới gần đột nhiên hắn la lên:
– Gia gia, gia gia coi đây…
Lâm Thiên Lôi dừng bước quay mình, nhưng chưa kịp nói gì thì người kia bất thần vung tay ném ra một nắm bột trắng. Trong lúc bất ngờ mà người kia lại ra tay rất tàn ác nên lão bị phấn độc liệng vào mắt, cặp mắt không sao mở ra được. Đồng thời trong phấn độc có chất mê thần làm cho Lâm Thiên Lôi lảo đảo suýt ngã lăn. Lão hốt hoảng lớn tiếng mắng:
– Thằng nghịch tử, mi…
Người kia cười khanh khách nói:
– Gia gia, người nói cho hài nhi biết khúc Thiên Lôi dẫn để ở đâu đi, nếu không thì e rằng người không còn cơ hội…
Lâm Thiên Lôi cười rộ ngắt lời:
– Nghịch tử! Mi uổng một phen tâm huyết rồi. Bản nhạc đó ta vốn không định truyền cho ai nên dĩ nhiên không lưu lại nữa. Bản nhạc đã vào óc ta rồi, còn bản viết giấy ta đã hủy từ lâu.
Người kia biến sắc la lên:
– Gia gia cố ý lừa gạt hài nhi…
Lâm Thiên Lôi không trả lời, lão giơ tay lên với lấy cây sảnh ngọc trên tường.
Người kia hắng giọng một tiếng rồi vung tay tranh tiên đập một cái, nghe chát một tiếng, cây sảnh ngọc đã vỡ tan.
Lâm Thiên Lôi bị trúng thuốc rồi, hình như chân lực không thể tụ lại nữa, người lão run lên ngã lăn ra đất. Người kia lớn tiếng quát:
– Gia gia, đây là cơ hội cuối cùng, gia gia có nói hay không?
Lâm Thiên Lôi ngã lăn ra rồi, lão giãy giụa lăn mình cắn vào gót chân người kia.
Người kia bản lãnh cũng không phải tầm thường, hắn quát lên:
– Muốn chết à?

Rồi phóng chưởng đánh ra.
Lâm Thiên Lôi chấn động thân hình, người bị tung cao lên mấy thước, ọc một tiếng, lão phun ra máu tươi.
Người kia tuyệt không có tình phụ tử. Hắn bật lên tràng cười lạnh rồi liên tiếp phóng chưởng, Lâm Thiên Lôi không nhúc nhích nữa.
Độc Cô Nhạn nhìn thấy sự việc rất rõ ràng, miệng chàng lẩm bẩm:
– Té ra là thế! Té ra là thế!
Đột nhiên chàng nhớ ra mình đang ở trong U Minh Cung. Những cảnh tượng vừa thấy chẳng qua chỉ là ào ảnh mà cũng tựa như là ác mộng. Chàng cố gắng mở mắt nhìn về phía trước thì chỉ thấy tối mò, hiển nhiên là chàng vẫn nằm duỗi dài trên giường.
Độc Cô Nhạn lấy làm quái lạ tự hỏi:
– Đây là chuyện thật hay giả? Chẳng lẽ…
Bỗng một thanh âm nhẹ nhàng vọng vào:
– Chân cũng là giả, mà giả cũng là chân…
Nghe rõ thanh âm là của Công Dã Nhân.
Độc Cô Nhạn muốn đứng dậy nhưng vẫn còn buồn ngủ, mà tứ chi dường như mất hết lực đạo, chàng hoang mang la lên.
– Ta đã coi được hung thủ giết chết Lâm Thiên Lôi, chính là con lão.
Công Dã Nhân lại lên tiếng:
– Đúng thế! Con lão ở liền với lão phu, tên gã là Lâm Tam Tuyệt.
Độc Cô Nhạn ồ lên một tiếng rồi hỏi:
– Nếu vậy đó là chuyện thật ư?
Thanh âm kia đáp lại:
– Thật cũng là giả, giả cũng là thật. Ảo giác có lúc do sự suy đoán hợp lý mà sinh ra, sức suy tưởng của hiệp sĩ rất dồi dào nên cũng chẳng khác sự thực là mấy.
Độc Cô Nhạn vội hỏi:
– Lâm Tam Tuyệt còn ở đây không?
Công Dã Nhân đáp:
– Rồi hiệp sĩ sẽ được gặp gã ngay.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Gã đến U Minh Cung rồi ư?
Công Dã Nhân đáp:
– U Minh Cung chính là nơi gã ở.
Độc Cô Nhạn cười lạt nói:
– Lâm Tam Tuyệt là tên nghiệt tử giết cha, tiền bối đã giàu lòng nghĩa hiệp mà sao còn giữ gã bên cạnh?
Công Dã Nhân cười ha hả hỏi lại:
– Hiệp sĩ trách lão không trừ khử gã?

Độc Cô Nhạn lạnh lung đáp:
– Tại hạ tưởng đó là một việc mà một người võ sĩ chính đạo không nên khước từ.
Công Dã Nhân cười nói:
– Không ân nghĩa không thành phụ tử. Không cừu hận cũng không thành phụ tử. Đó là việc tiền nhân hậu quả, lão phu nào dám làm trái ý trời.
Độc Cô Nhạn khẽ thở dài nói:
– Nếu vậy tiền bối là một vị thần tiên biết quá khứ vị lai.
Công Dã Nhân cười đáp:
– Lão phu đâu dám nhận hai chữ thần tiên. Chẳng qua sống thêm ít tuổi thì việc đời hiểu nhiều hơn một chút thôi.
Độc Cô Nhạn toan nói nữa thì đột nhiên có thanh âm Uất Trì Nghĩa xen vào:
– Lão Cô Đồng thôi đừng dạy đời nữa! Phải nghĩ đến cách đối phó với chuyện trước mắt đã.
Thanh âm như gần như xa, phảng phất vừa như ở ngay chân giường, lại vừa như đang ở dưới chân núi.
Độc Cô Nhạn hai lần muốn đứng lên nhưng người chàng nằm trên giường vải mà giống như đang ở trong cái lưới lớn. Chàng cục cựa thế nào cũng vô ích. Bỗng nghe Công Dã Nhân hỏi:
– Đã đến giờ rồi hay sao?
Uất Trì Nghĩa cả cười đáp:
– Giờ thì chưa đến, nhưng người thì đã đến rồi.
Công Dã Nhân tặc lưỡi nói:
– Thế là Thái Ất thần số của lão phu hết linh nghiệm rồi.
Đoạn cả hai cùng bật lên một tràng cười rộ.
Độc Cô Nhạn lớn tiếng la:
– Buông tha cho tại hạ đi thôi! Lão tiền bối… vụ này là thế nào? Đừng trêu cợt tại nũa…
Bỗng nghe thanh âm Công Dã Nhân văng vẳng:
– Hiệp sĩ tuy qua được cửa ải tửu sắc, nhưng chưa vào tới cửa ý chí…
Ngừng một lúc lão nói tiếp:
– Thực ra ai mà khám phá được mọi việc trên thế gian. Lại có chuyện sắp xảy ra đấy. Có phải hiệp sĩ muốn gặp Lâm Tam Tuyệt không? Bây giờ hiệp sĩ có thể thấy gã rồi đấy.
Độc Cô Nhạn nghe nói liền vận mục lực nhìn quanh thì quả nhiên thấy Lam Tam Tuyệt đang đứng trong một bụi cây dưới chân núi Bạch Vân. Chàng không nhịn được suýt nữa phải bật cười, vì chuyện

thế gian thật khó nói. Hắn là cửu phụ của chàng mà bây giờ chàng lại muốn giết chết hắn ngay lập tức mới kỳ.
Bất thình lình hai bóng người nhảy vọt tới, chính là Thuần Vu lão phu nhân và Nhị phu nhân. Lâm Tam Tuyệt đến trước mặt hai người, gã chắp tay hô lên:
– Tại hạ chậm nghinh tiếp, thật có lỗi.
Thuần Vu lão phu nhân dừng bước lại hỏi:
– Lâm Tam Tuyệt sao ngươi biết lão thân sẽ tới đây?
Lâm Tam Tuyệt nở một nụ cười thần bí đáp:
– Từ núi Phục Ngưu đến núi Nhạn Đãng tất nhiên phải đi qua núi Bạch Vân, dĩ nhiên tại hạ phải biết.
Thuần Vu lão phu nhân trầm giọng hỏi:
– Ngươi thu lượm được tin tức nhanh chóng như vậy thì chắc là sự việc trên núi Phục Ngưu ngươi đã biết cả rồi.
Lâm Tam Tuyệt kín đáo đáp:
– Thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh. Lão phu nhân chẳng nên nản chí.
Thuần Vu lão phu nhân nổi giận quát:
– Ai bảo là ta nản chí?
Mụ hắng giọng nói tiếp:
– Lão thân sắp mở cuộc đồ sát trên giang hồ đến nơi rồi.
Lâm Tam Tuyệt cười ha hả nói:
– Có thế mới được chứ. Tại hạ cũng có ý đó từ lâu rồi, vậy ta cùng nhau hành động, giết cho kỳ hết…
Gã ngừng lại một chút rồi hỏi:
– Chúng ta bắt đầu từ đây được không?
Thuần Vu lão phu nhân nở nụ cười nham hiểm đáp:
– Lão thân đã khởi sự rồi. Sau khi rời khỏi núi Phục Ngưu lão thân đã phi vũ truyền thư báo tin để quần hào võ lâm trung thành với Thuần Vu thế gia lập tức phát động cho đúng kỳ hẹn.
Lâm Tam Tuyệt thở dài:
– Như vậy thì tại hạ trở nên lạc hậu mất rồi.
Thuần Vu lão phu nhân cười nhạt:
– Lão thân chẳng ưa gì ngươi thế mà ngươi lại hết sức tự tiến dẫn, muốn quy đầu Thuần Vu thế gia…
Lâm Tam Tuyệt ngắt lời:
– Lời nói của lão phu nhân cần phải chỉnh lại đôi chút. Tại hạ chỉ muốn cùng với Thuần Vu thế gia đồng mưu cộng sự. Tưởng rằng lão phu nhân không nên dung hai chữ “quy đầu”.
Thuần Vu lão phu nhân tức giận cười ruồi:

– Ngữ ngươi mà cũng dám nói thế ư? Chẳng lẽ mi không sợ lão thân phóng chưởng đánh chết à?
Mụ vừa nói vừa giơ tay chưởng lên làm như sắp đánh xuống.
Lâm Tam Tuyệt chẳng sợ hãi gì, cười hì hì nói:
– Lão phu nhân, tại hạ chỉ e rằng lão phu nhân đánh không chết được tại hạ đâu.
Thuần Vu lão phu nhân sửng sốt, nhưng mụ từ từ hạ tay xuống cười nhạt hỏi:
– Tại sao vậy?
Lâm Tam Tuyệt ung dung đáp:
– Tại hạ bị chính đạo không dung, tà đạo ghét bỏ, đứng độc lập một mình. Vậy đúng là người mà lão phu nhân cần tranh thủ lấy điểm tựa. Hơn nữa tại hạ và lão phu nhân còn là chỗ thân thích…
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng ngắt lời:
– Một gã Lâm Tam Tuyệt như ngươi thì lão thân chẳng lấy gì làm thích thú.
Lâm Tam Tuyệt giương cặp lông mày lên nói:
– Anh hùng thiên hạ tuy nhiều nhưng giống như Lâm Tam Tuyệt này e rằng chẳng được mấy người. Tại hạ cũng nói cho lão phu nhân hay là tại hạ đã học được Âm Công tối thượng trên giang hồ là khúc Thiên Lôi dẫn rồi.
Thuần Vu lão phu nhân lạnh lùng nói:
– Cái đó có chi là đáng kể?
Tuy nói thế nhưng thanh âm mụ có vẻ vui mừng.
Lâm Tam Tuyệt cười ha hả nói:
– Lão phu nhân không muốn nói hết những tâm sự trong lòng. Nhưng tha thứ cho tại hạ vạch rõ ra một điều. Nếu quả lão phu nhân không có ý tích cực tranh thủ tại hạ thì lão phu nhân đã không đi ngang núi Bạch Vân này mà đã quanh đường khác mà đi rồi.
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng nói:
– Ngươi chớ nói càn, tại sao lão thân phải quanh đường khác chứ?
Lâm Tam Tuyệt ung dung đáp:
– Lão phu nhân đi viễn chinh trên núi Phục Ngưu nguyên đã nắm chắc phần thắng. Giả sử không có lão Lê Vi Tử luyện thành môn thuốc quỷ quái kia thì lão phu nhân chẳng giết hết được bọn quần hùng tụ tập trên đó một cách dễ dàng sao? Quần hùng tuy đông nhưng chẳng có một ai có thể làm cho lão phu nhân phải chùn tay.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 70
NGỎ NỖI LÒNG, TAM TUYỆT TAN THÂY

Lâm Tam Tuyệt trỏ tay về phía xa xa nói:
– Bạch Vân song tiên là những nhân vật mà lão phu nhân rất lấy làm úy kị.
Thuần Vu lão phu nhân trầm giọng hỏi:
– Ngươi ở đây đã mấy năm trời thì chắc hẳn quen thuộc với mấy lão đó.
Lâm Tam Tuyệt lắc đầu gượng cười đáp:
– Đối với hai lão quỷ này thật khó mà đến gần được, bất cứ thủ đoạn nào đối với họ cũng chẳng ích gì.
Thuần Vu lão phu nhân tức giận nói:
– Ngươi nói như vậy thì tức là vô dụng rồi.
Lâm Tam Tuyệt cười hề hề nói:
– Lão phu nhân đừng nóng nảy, tuy tại hạ với bọn họ chẳng quen thuộc nhau, nhưng tính mệnh của cả hai lão hiện ở trong tay tại hạ.
Thuần Vu lão phu nhân hỏi bằng một giọng khinh miệt:
– Chà! Chắc ngươi ỷ vào khúc Thiên Lôi dẫn chứ gì?
Lâm Tam Tuyệt ra chiều đắc ý đáp:
– Thiên Lôi dẫn có được việc hay không còn là vấn đề thứ hai. Tại hạ dám nói bất chấp bản lãnh họ cao thâm đến đâu nhưng cũng chưa tới được trình độ sắt thép chém không vào.
Thuần Vu lão phu nhân hững hờ hỏi lại:
– Ngươi nói vậy nghĩa là làm sao?
Lâm Tam Tuyệt ngửng mặt trông lên núi cười đáp:
– Chẳng dấu gì lão phu nhân, tại hạ cùng hai lão quỷ này đã không có cách nào thân cận nhau được. Sau tại hạ đành liều phí mất hai năm trời đào một đường hầm ngầm dưới đất thông tới phía dưới U Minh Cung. Chỉ cần châm ngòi lửa vào một dây thuốc nổ dẫn đến nơi là đủ khiến cho hai lão quỷ kia chết tan xác không còn tông tích đâu nữa.
Thuần Vu lão phu nhân đột nhiên hạ thấp giọng hỏi:
– Ngươi thật là lớn mật, sao dám nói chuyện hoang đường tại chốn này?
Lâm Tam Tuyệt thản nhiên cười đáp:
– Hai lão quỷ tuy có bản lãnh hơn đời nhưng không phải là Thiên Lý Nhãn hay Thuận Phong Nhĩ thì làm sao nghe thấy chúng ta nói

chuyện ở đây được.
Thuần Vu lão phu nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Cái đó khó mà biết được, việc gì cũng nên cẩn thận là hơn.
Lâm Tam Tuyệt cười khanh khách nói:
– Lão phu nhân đừng quá lo xa, mấy năm nay chỉ thấy hai lão quỷ hàng ngày uống rượu hay đánh cờ, ngoài ra không thấy có hành động nào đáng chú ý. Vậy ai làm gì ở đâu chắc họ cũng không hay.
Thuần Vu lão phu nhân trầm ngâm một chút rồi hỏi:
– Người đào đường hầm xong rồi, thuốc nổ đã đặt cẩn thận chưa?
Lâm Tam Tuyệt đắc ý cười đáp:
– Mọi việc đã xong xuôi từ nửa năm trước rồi, chỉ còn chờ châm ngòi lửa là nổ.
Thuần Vu lão phu nhân xua tay lia lịa nói:
– Lão thân chẳng sợ gì chúng, mà cũng không cần giết chúng. Lão thân chỉ muốn lấy khối Địa Cực băng mẫu ở trong tay chúng mà thôi.
Lâm Tam Tuyệt nói:
– Cái đó tại hạ biết rồi, nhưng...
Thuần Vu lão phu nhân ngắt lời:
– Ngươi có biết chúng để khối đó ở đâu không?
Lâm Tam Tuyệt ngập ngừng đáp:
– Cái đó...
Thuần Vu lão phu nhân chẹn họng:
– Ngươi không biết hay là không muốn nói ra?
Lâm Tam Tuyệt cười ha hả nói:
– Nói là không biết thì là con người giả trá rồi. Khối Địa Cực băng mẫu đó đặt ở trong thạch đài trước U Minh Cung. Mấy năm nay tại hạ chưa muốn động thủ chứ nếu không thì cái đó đã dùng làm lễ mừng thọ lão phu nhân rồi.
Thuần Vu lão phu nhân lạnh lùng hỏi:
– Ngươi đặt dây thuốc nổ dưới gầm U Minh Cung há chẳng làm cho vỡ tan cả khối Địa Cực băng mẫu ư?
Lâm Tam Tuyệt đảo mắt nhìn quanh rồi hỏi:
– Khối Địa Cực băng mẫu đó có ích lợi gì đối với lão phu nhân?
Thuần Vu lão phu nhân thở dài đáp:
– Trước kia nó chỉ được việc cho người luyện Âm Tà thần công để công lực tiến bộ may chóng. Nhưng bây giờ nó lại là pháp bảo quyết định sự thành bại của lão thân.
Lâm Tam Tuyệt hơi lộ vẻ nghi ngờ hỏi lại:
– Cái đó mà quan trọng đến thế ư?
Thuần Vu lão phu nhân nhăn nhó cười đáp:

– Lão thân có nó thì mới chống lại được thuốc mê của Lê Vi Tử đặng vào cứu cho những người bị mê man bất tỉnh đưa về...
Mụ ngừng lại một chút rồi nói tiếp:
– Nói một cách khác, sự tồn vong của lão thân cùng Thuần Vu thế gia hoàn toàn phụ thuộc vào nó, vì thế mà lão thân phải đến núi Bạch Vân.
Lâm Tam Tuyệt mỉm cười hỏi:
– Theo lời lão phu nhân thì phải quyết chí lấy cho bằng được nó?
Thuần Vu lão phu nhân trầm giọng đáp:
– Lão thân quyết liều mạng để lấy cho bằng được. Nếu ngươi đốt thuốc nổ phá hủy nó đi thì dù ngươi có làm chết được hai lão quái kia, lão thân cũng chặt ngươi ra làm muôn đoạn.
Lâm Tam Tuyệt hắng giọng một tiếng rồi nói:
– Vậy thì dễ lắm! Lão phu nhân cứ việc trực tiếp đến kiếm hai lão quỷ kia mà đòi lấy.
Thuần Vu lão phu nhân thẹn quá hóa giận, dằn giọng quát:
– Nếu là câu chuyện dễ dàng như thế thì lão thân còn bảo ngươi phí thời gian ở đây mấy năm làm gì?
Lâm Tam Tuyệt mỉm cười đáp:
– Lão phu nhân cứ yên tâm. Về điểm này tại hạ đã nghĩ tới rồi, tuy đốt thuốc nổ làm chết hai lão quỷ kia nhưng đảm bảo không làm hại chi đến khối Địa Cực băng mẫu.
Thuần Vu lão phu nhân lấy làm kì hỏi:
– Ngươi làm thế nào mà dám chắc như vậy?
Lâm Tam Tuyệt lại càng đắc ý đáp:
– Tại hạ ở đây mấy năm đã thông tỏ ngõ ngách và những yếu điểm của hai lão quỷ. Hàng ngày cứ từ chập tối cho đến gần hết canh hai là thời giờ hai lão ngồi vận công ở dưới gốc cây lê tại hậu đình. Bất luận trời mưa gió sương tuyết, hai lão cũng không gián đoạn. Tại hạ đã bố trí dây thuốc nổ tới dưới gầm chỗ ngồi của hai lão, như vậy hai lão bị nổ tan tành cũng chẳng ảnh hưởng gì đến khối Địa Cực băng mẫu cả.
Thuần Vu lão phu nhân thở phào nói:
– Đầu dây thuốc nổ ở chỗ nào?
Lâm Tam Tuyệt cười hề hề nói:
– Đó là vấn đề trọng yếu. Xin lão phu nhân tha thứ cho tại hạ làm giá một chút. Xin hỏi lão phu nhân trước một câu là giữa chúng ta có mối quan hệ thế nào?
Thuần Vu lão phu nhân trả lời một cách rành mạch:
– Lão thân bằng lòng đồng mưu hành sự với ngươi là xong.

Lâm Tam Tuyệt nói tiếp:
– Còn một điểm nữa và lại là một điểm rất trọng yếu mà chúng ta cần phải thỏa thuận với nhau trước.
Thuần Vu lão phu nhân không nhẫn nại được nói ngay:
– Nói nhanh đi, chỉ cần được việc, lão thân chẳng ngại chuyện gì hết.
Lâm Tam Tuyệt cười hề hề nói:
– Mục đích của lão phu nhân là gây đổ máu trên giang hồ để báo thù cho những người đời trước. Còn mục đích của tại hạ là lên ngôi minh chủ võ lâm để ban hiệu lệnh cho khắp thiên hạ....
Thuần Vu lão phu nhân ngắt lời:
– Cái đó dễ lắm.
Lâm Tam Tuyệt lại hỏi:
– Đến lúc đó lão phu nhân hối hận thì sao?
Thuần Vu lão phu nhân đáp:
– Thế nào mới đủ cho ngươi tin tưởng? Ngươi muốn ta lập lời trọng thệ chăng?
Lâm Tam Tuyệt cười hề hề nói:
– Tại hạ không dám thế, chỉ cần lão phu nhân hứa lời ưng thuận thì cũng đủ cho tại hạ tin rồi.
Thuần Vu lão phu nhân vặn lại:
– Ngươi có tin được ta hay không?
Lâm Tam Tuyệt đáp:
– Trừ cách này, thiệt tại hạ chưa nghĩ ra được biện pháp nào hay hơn.
Thuần Vu lão phu nhân lạnh lùng nói:
– Được rồi! Lão thân ưng thuận lời ngươi. Ngươi dẫn lão thân tới đó để coi cho rõ.
Lâm Tam Tuyệt đáp ngay:
– Tại hạ xin dẫn đường.
Gã vừa nói vừa trở gót đi ngay.
Độc Cô Nhạn bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Chàng vừa tức giận vừa bồn chồn, nhưng lúc này chàng không sao chuyển động được. Bởi trong lòng xúc động mạnh nên cảnh vật trước mắt cũng biến đổi theo ý nghĩ.
Chàng chớp mắt hai cái, cảnh vật biến thành mơ hồ. Chàng chớp mắt luôn mấy cái nữa rồi chẳng nhìn thấy gì.
Đột nhiên chàng buông tiếng thở phào rồi không nhịn được bật lên tiếng cười khanh khách nói:
– Đây bất quả là ảo tưởng chứ có phải sự thực đâu.
Bỗng một thanh âm trầm trầm vọng lại:

– Giả cũng là thực.
Đúng là thanh âm của Công Dã Nhân.
Độc Cô Nhạn cả kinh hỏi:
– Những điều tại hạ vừa mắt thấy tiền bối cũng trông rõ. Nếu là sự thực há chẳng...
Công Dã Nhân bật lên tiếng cười, ngắt lời:
– Độc Cô hiệp sĩ hãy chờ đấy mà coi.
Độc Cô Nhạn la lên:
– Trước mắt tại hạ chỉ thấy tối mò không nhìn rõ chi hết.
Chàng vừa dứt lời thì trước mắt lại sáng lòa. Chàng nhìn thấy tờ mờ như ở trong một khu rừng. Lâm Tam Tuyệt dẫn Thuần Vu lão phu nhân và Nhị phu nhân đi vào. Trong rừng ảm đạm phi thường mà trời đã về đêm nên cảnh vật càng khó lòng nhìn rõ. Lâm Tam Tuyệt dừng bước trước thạch đài.
Thuần Vu lão phu nhân cười the thé hỏi:
– Chỗ này phải không?
Lâm Tam Tuyệt ngạo nghễ gật đầu đáp:
– Đầu dây thuốc nổ dấu dưới thạch đài này. Lão phu nhân chờ một chút là dây thuốc nổ sẽ nổ tung, dù hai lão quỷ kia có ba đầu sáu tay cũng chẳng thể nào thoát chết được.
Thuần Vu lão phu nhân không nói gì nữa. Mụ phát nhẹ tay áo một cái, lập tức khối đá lớn lăn sang một bên.
Dưới khối đá là một huyệt động bé nhỏ. Bên trong có một cuốn vải dầu to bằng cánh tay trẻ con, đó là ngòi thuốc nổ dẫn sâu mãi vào trong.
Độc Cô Nhạn kinh hãi la lên:
– Lão tiền bối! Đây là sự thực ư?
Công Dã Nhân vẫn ung dung cất giọng trầm trầm nói vọng vào:
– Độc Cô hiệp sĩ cứ coi nữa đi.
Độc Cô Nhạn chợt động tâm thở dài nói:
– Bữa nay mình làm sao vậy? Sao bỗng dưng lại khiếp nhược đến thế?
Đồng thời chàng không khỏi có ý tức giận. Bất luận Công Dã Nhân và Uất Trì Nghĩa là hai nhân vật thế nào thì cũng không nên trêu cợt chàng thế này mới phải. Rồi chàng cựa quậy muốn nhảy xuống giường.
Dĩ nhiên kết quả vẫn khiến cho chàng thất vọng. Chàng đành hết sức chú ý vào ảo ảnh trước mắt.
Bỗng thấy Thuần Vu lão phu nhân cười hì hì cúi đầu ngó xuống ngòi thuốc nổ dẫn vào trong địa đạo. Mụ từ từ ngửng đầu lên nhìn Lâm

Tam Tuyệt nói:
– Đúng rồi. Tuy ngươi không thể trà trộn vào U Minh Cung nhưng thành tích của ngươi cũng không thể chê được.
Lâm Tam Tuyệt nổi lên tràng cười ngạo nghễ đáp:
– Lão phu nhân quá khen!
Thuần Vu lão phu nhân lại nói tiếp:
– Chỉ cầu sao ta chinh phục được võ lâm thì ngôi minh chủ của ngươi nhất định thành tựu.
Lâm Tam Tuyệt cười nói:
– Nếu được như vậy là trông vào sự tài bồi của lão phu nhân.
Thuần Vu lão phu nhân cười nói:
– Ngươi bất tất phải khách khí như vậy...
Mụ chưa dứt lời đã đưa tay lên vỗ vào vai Lâm Tam Tuyệt. Cái vỗ này bề ngoài ra chiều thân thiện mà thực ra bên trong có ẩn dấu sát thủ ghê gớm.
Lâm Tam Tuyệt cũng là tay đáo để, gã thấy vậy không khỏi giật mình kinh hãi la lên:
– Lão phu nhân! Lão phu nhân có ý nghĩ gì thế này?
Đồng thời gã nhảy vọt người đi né tránh. Nhưng thân thủ Thuần Vu lão phu nhân đâu phải hạng tầm thường, khi nào mụ để gã trồn thoát dưới năm ngón tay của mình. Mụ nổi lên tràng cười khanh khách, đồng thời phong tỏa huyệt Kiên Tĩnh ở hai bên vai Lâm Tam Tuyệt.
Lâm Tam Tuyệt nét mặt xám ngắt hai tay buông thõng xuống, trông chẳng khác gì phế nhân, vừa giãy giụa vừa la:
– Lão phu nhân...
Thuần Vu lão phu nhân cười lạt nói:
– Cái mộng làm võ lâm minh chủ của ngươi có thể thực hiện được đấy, nhưng xuống âm phủ mà làm.
Lâm Tam Tuyệt cố năn nỉ:
– Tại hạ có chỗ thất ngôn, xin lão phu nhân bao dung cho, chỉ mong lão phu nhân tha mạng, không dám nghĩ đến hy vọng quá mức nữa.
Thuần Vu lão phu nhân lạnh lùng đáp:
– Lão thân không muốn giết ngươi, nhưng đáng trách ngươi tự tìm lấy cái chết. Nếu lão thân buông tha người thì tất nhiên ngươi sẽ sử dụng khúc Thiên Lôi dẫn tỷ đấu với lão thân.
Lâm Tam Tuyệt vội nói:
– Đó chỉ là giả, thực tình tại hạ chưa tìm được khúc phổ Thiên Lôi dẫn.
Thuần Vu lão phu nhân cười khanh khách nói:
– Bây giờ dù ngươi có nói gì lão thân cũng không tin được nữa...

Mụ trầm giọng nói tiếp:
– Ngươi đã không còn giá trị để lão thân lợi dụng thì để lão thân cho ngươi một cái chết khoan khoái là xong.
Lâm Tam Tuyệt sắc mặt lợt lạt la lên:
– Xin lão phu nhân tha mạng! Xin lão phu nhân tha mạng!...
Thuần Vu lão phu nhân vẫn chẳng động tâm, mụ cả cười nói:
– Nhị phu nhân, ngươi kết liễu hắn đi!
Nhị phi nhân vội đáp:
– Tức phụ xin vâng mệnh.
Rồi vung chưởng đánh ra.
Cho dù không bị kiềm chế huyệt đạo thì Lâm Tam Tuyệt cũng đã không phải là đối thủ của Nhị phu nhân thì bây giờ bị kiềm chế huyệt đạo gã làm sao né tránh được. Nghe bộp một tiếng, gã ngã lăn ra, thất khiếu chảy máu chết ngay không kịp kêu một tiếng.
Thuần Vu lão phu nhân cười lạt nói:
– Hạng người này đến thi thể cũng không đáng lưu lại trên thế gian.
Mụ giơ tay lên vẫy một cái, một luồng bạch vụ mịt mờ xô ra. Xác chết lập tức co quắp lại rồi ít phút sau đã hóa thành một vũng nước máu, không còn thấy tăm tích gì nữa.
Thuần Vu lão phu nhân cười hỏi:
– Bây giờ là bao giờ?
Nhị phu nhân vội đáp:
– Sắp sang canh hai.
Thuần Vu lão phu nhân nói:
– Nếu theo lời nói của Lâm Tam Tuyệt quả đúng sự thật thì bây giờ hai lão quỷ kia đang ngồi vận công.
Nhị phu nhân khẽ đáp:
– Đúng thế thưa bà mẫu.
Thuần Vu lão phu nhân không nói gì nữa, mụ giơ tay ra xát vào đầu giây thuốc. Bỗng thấy một giây hỏa quang lóe lên bắt ngay vào ngòi thuốc cháy xèo xèo.
Độc Cô Nhạn miệng không nói gì mà trong lòng khẩn trương vô cùng. Mắt chàng nhìn đăm đăm vào dây thuốc nổ đang cháy qua địa đạo từ từ cháy vào bên trong.

Độc Cô Quái Khách

Hồi 71
GIẤC MƠ KỲ LẠ GIẢ THÀNH CHÂN

Đường địa đạo này quả nhiên không phải là công trình trong một ngày, nó đi vòng vèo ít ra là trăm trượng mới đến đầu kia.
Nhưng dây thuốc nổ này cháy hết mà vẫn không thấy tiếng nổ, dường như bị chặt đứt ở khúc giữa.
Độc Cô Nhạn thở phào một cái nhẹ nhõm, chàng lại nhìn ra ngoài huyệt động thì thấy Thuần Vu lão phu nhân và Nhị phu nhân vẫn ngồi yên lặng bên cửa động. Hiển nhiên hai người đang chờ tiếng nổ.
Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, lão phu nhân khẽ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:
– Lạ thiệt, thuốc nổ này...
Nhị phu nhân an ủi:
– Có lẽ dây thuốc càng vào xa lửa càng cháy chậm lại...
Nhưng một thời gian khá lâu nữa lại trôi qua mà vẫn chẳng thấy gì.
Thuần Vu lão phu nhân không nhẫn nại được nữa trầm giọng nói:
– Vụ này quan hệ vô cùng! Ta không mạo hiểm không xong.
Dứt lời mụ cúi xuống chui vào huyệt động. Nhị phu nhân không nói gì cũng chuồn vào theo.
Chẳng bao lâu hai người đi vào tới tận đầu dây.
Thuần Vu lão phu nhân người run bần bật, dậm chân thở dài nói:
– Đây tức là Lâm Tam Tuyệt làm việc không kín đáo để cơ sự tiết lộ, bị hai lão quỷ biết nên dời chất nổ đi nơi khác rồi.
Nhị phu nhân lẳng lặng hồi lâu rồi nói:
– Vụ này khó mà biết được, không chừng Lâm Tam Tuyệt cố ý bày trò cũng nên.
Thuần Vu lão phu nhân hừ một tiếng rồi gật đầu nói:
– Như thế cũng có lý...
Hai người cùng trầm ngâm không nói gì nữa để nghĩ cách đối phó với diễn biến sắp xảy ra. Hồi lâu Nhị phu nhân ngập ngừng lên tiếng:
– Bà mẫu! chúng ta trở ra hay là...
Thuần Vu lão phu nhân kiên quyết nói:
– Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?
Hai vai rung động, mụ lại tiến về phía trước.
Nguyên dây thuốc nổ tựa hồ đã đến tận đầu, mà thực ra bên mé tả còn có một đường hầm khác nữa.
Thuần Vu lão phu nhân và Nhị phu nhân thận trọng tiếp tục đi nữa,

chưa được ba trượng thì phía trước bị một khuôn cửa đá đóng kín cản đường.
Thuần Vu lão phu nhân trầm ngâm một chút rồi đưa tay ra đẩy. Cánh cửa đá này đóng chặt, thế mà bị năm ngón tay xương xẩu của lão phu nhân khẽ đẩy một cái đã vang lên những tiếng lách cách rồi mở ra.
Bên ngoài cửa đá là một đình viện.
Thuần Vu lão phu nhân từ từ thò đầu trông ra thì thấy gió đêm hiu hiu, dế kêu rên rỉ, tùng bách chi chít, nhưng không có một tiếng người.
Đột nhiên một làn ánh sáng bạc xuất hiện trong đám tùng bác cách đó chừng mấy trượng.
Thuần Vu lão phu nhân sửng sốt vận hết mục lực nhìn về phía có ánh sáng. Sau khi nhìn rõ được thì đó là do một khối thạch đài đặt dưới gốc tùng. Mụ cố gắng nhìn thêm thì thấy bốn chữ "Địa cực băng mẫu".
Thuần Vu lão phu nhân bất giác mừng như điên lên, mụ lẩm bẩm:
– Đi rách đế giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng tốn chút công phu gì.
Mụ đưa tay ra đụng vào Nhị phu nhân khẽ nói:
– Lẹ lên! Lại đoạt lấy khối Địa Cực băng mẫu rồi theo đường cũ mà ra.
Nhị phu nhân khẽ dạ một tiếng rồi lập tức cùng Thuần Vu lão phu nhân song song nhảy vọt ra như quỷ hiện hình đi về chỗ cây tùng có ánh sáng của khối thạch đài.
Hai người đi gần đến phiến đá bỗng nghe một tiếng ầm, thanh âm chấn động cả một vùng. Một tràng cười vang dội khiến cho những lá tùng bách trút xuống như mưa.
Thuần Vu lão phu nhân giật mình kinh hãi nhưng của báu bày ra trước mắt, mụ không nghĩ ngợi gì nữa vọt người đến như tên bắn, thò tay níu lấy thạch đài.
Không ngờ trong thạch đài chỉ có nước trong, ngoài ra không có vật gì khác. Mụ kinh hãi vô cùng lớn tiếng la:
– Chúng ta mắc bẫy rồi, rút lui cho mau.
Nhưng cũng đã chậm một bước. Người mụ chưa kịp nhảy vọt lên thì tiếng cười vừa rồi lại vọng tới. Đồng thời một làn mây mù trắng xô ra như nước thủy triều.
Thuần Vu lão phu nhân la lên:
– Nguy rồi, đây là...
Mụ vung tròn hai tay cho một làn mây mù tía bao bọc quanh mình chống lại làn mây mù trắng.

Tiếng cười vang động lại nổi lên, hai bóng người nhảy vào nhanh như chớp. Một bóng nhảy về phía Thuần Vu lão phu nhân, một về phía Nhị phu nhân, mỗi bóng đều đánh ra một chưởng.
Chiêu thức đánh ra kì bí vô lường, Thuần Vu lão phu nhân phải vung chưởng lên nghinh địch.
Phát chưởng của địch nhân không liên quan gì đến sự thắng bại giữa hai người mà chỉ bức bách Thuần Vu lão phu nhân và Nhị phu nhân phải ra tay đối địch, không vận công lực hộ vệ thân hình được. Làn mây mù trắng thừa cơ tràn vào bao vây lấy hai mụ.
Nhị phu nhân là người đầu tiên không chịu nổi, huỵch một tiếng ngã xuống đất.
Thuần Vu lão phu nhân cũng không chống được lâu, trong cổ họng bật lên tiếng cười khanh khác rồi té ngửa xuống đất, cục cựa mãi mà không dậy được.
Chẳng bao lâu hai mụ đều im hơi lặng tiếng không nhúc nhích, như người chết rồi.
Người giao thủ với Thuần Vu lão phu nhân là Công Dã Nhân, còn Uất Trì Nghĩa thì đấu với Nhị phu nhân.
Về sau lại vang lên một tràng cười ha hả, rồi Thế Ngoại Tam Kỳ và Lê Vi Tử dẫn đầu quần hùng đồng thời xuất hiện. Nguyên họ đã mai phục chung quanh đình viện từ trước.
Độc Cô Nhạn vừa kinh hãi vừa mừng thầm vừa hối hận, việc chế phục Thuần Vu lão phu nhân và Nhị phu nhân thật không mất mảy may sức lực. Trong lúc khích động chàng la lên:
– Đó là chuyện giả, làm gì có chuyện dễ dàng như thế được.
Bỗng chàng lại nghe thanh âm Công Dã Nhân lọt vào tai:
– Giả cũng là thật.
Độc Cô Nhạn giật mình kinh hãi, chàng thấy Công Dã Nhân đứng ngay trước giường của mình đang tủm tỉm cười. Trong phòng đèn sáng như ban ngày, những ảo tưởng trước mắt đều biến mất cả.
Độc Cô Nhạn ngơ ngẩn một hồi, trước hết chàng vận động chân khí thì thấy khí huyết lưu thông khoan khoái, không có gì trở ngại. Chàng ở trên giường nhảy xuống nói:
– Vừa rồi tại hạ trải qua một cơn ác mộng...
Công Dã Nhân vuốt râu ngắt lời:
– Đời người cũng chỉ như một giấc mộng...
Độc Cô Nhạn bâng khuâng hỏi:
– Chẳng lẽ đó là sự thực ư?
Công Dã Nhân tủm tỉm cười đáp:
– Sao Độc Cô hiệp sĩ không ra ngoài mà coi?

Lão giơ tay lên mở cửa. Độc Cô Nhạn không khỏi kinh ngạc khi thấy quần hùng đã đứng cả ở bên ngoài, chính là bọn Thế Ngoại Tam Kỳ, Lê Vi Tử, Thiên Nam Độc Thánh, Tuệ Phàm thiền sư và Hà Lạc Điếu Tẩu Thân Công Thường, cùng nhiều người khác nữa.
Độc Cô Nhạn trong lòng kinh nghi miệng lẩm bẩm:
– Ai ngờ đây là sự thực?
Bỗng thấy Tuệ Phàm thiền sư tiến lại trước chắp tay nói:
– Lão tăng xin tham kiến Độc Cô hiệp sĩ.
Độc Cô Nhạn vội vàng đáp lễ.
Quần hùng nhất nhất thi lễ tương kiến, ai nấy đều tỏ vẻ nghiêm trang kính cẩn. Độc Cô Nhạn đáp lễ mọi người rồi ngập ngừng nói:
– Tại hạ được các vị có lòng quá yêu đề cử.... thật sự tại hạ trong lòng xấu hổ...
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Độc Cô hiệp sĩ bất tất phải quá khiêm tốn.
Công Dã Nhân và Uất Trì Nghĩa đứng bên niềm nở tươi cười nói:
– Tệ xá hủ lậu chật hẹp, không thể mời quý vị vào nhà được, đành khuất tất quý vị ở ngoài này chuyện trò.
Quần hùng cũng đáp lễ lại vài câu khách sáo rồi ngồi cả xuống đất.
Độc Cô Nhạn ấp úng:
– Vừa rồi...
Vô Danh Tẩu liền đáp lời:
– Lệnh tổ mẫu và nhị bá mẫu đã được đưa vào tòa viện phía sau U Minh Cung để chữa ác tật. Đại khái hai vị đó cũng sắp phục hồi...
Độc Cô Nhạn cau mày lại hỏi:
– Sau U Minh Cung còn có tòa viện nào nữa ư?
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Đó là nhà hàng xóm hai vị lão hữu đây, nay vị đó chết rồi nên tạm mượn để sử dụng.
Độc Cô Nhạn tỉnh ngộ hỏi:
– Tức là nhà của Lâm Tam Tuyệt phải không?
Vô Danh Tẩu cười nói:
– Đúng thế.
Lão nhìn Lê Vi Tử đứng bên hỏi:
– Ông bạn già, công việc của ông bạn đã xong chưa? Ông nên chiếu cố cho rồi đi.
Lê Vi Tử hắng giọng một tiếng không nói gì, cất bước đi ngay.
Tuệ Phàm thiền sư từ từ bước lại gần nói:
– Trưởng lão Cái Bang là Lộ Thiên Lý chia tay cùng Độc Cô hiệp sĩ rồi lên núi Phục Ngưu...

Độc Cô Nhạn ồ một tiếng hỏi:
– Y đã bắt Tư Đồ Xảo chưa?
Tuệ Phàm thiền sư vội đáp:
– Lộ trưởng lão cầm Long Tuyền bảo kiếm để truyền lệnh của Độc Cô hiệp sĩ, dĩ nhiên lão tăng đã chiếu biện đầy đủ. Lộ trưởng lão còn gửi lời chuyển báo lên Độc Cô hiệp sĩ là y đã đến tổng đà Cái Bang ở trong đất Thục, đồng thời cũng đem Tư Đồ Xảo lên đó để tế sống trước phần mộ Lý bang chúa cùng những người bị nạn, rồi mới đem thi hài Lý bang chúa về tổng đàn mai táng. Vì thế mà hẹn lão tăng...
Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:
– Lộ trưởng lão nói mệnh vận của Cái Bang là ở trong tay Độc Cô hiệp sĩ. Khi nào cuộc biến Thuần Vu thế gia xong xuôi, xin Độc Cô hiệp sĩ đi vào đất Thục một chuyến để lập Bang chúa Cái Bang và chế định công cuộc chấn hưng Bang phái.
Độc Cô Nhạn khẳng khái đáp:
– Đó là việc phải làm. Tại hạ đã tiếp thụ lời di chúc của Lý bang chúa, người đã trao Cửu bổng đồng bài cho thì dĩ nhiên không thể từ chối được.
Tuệ Phàm thiền sư niệm Phật hiệu rồi nói:
– Độc Cô hiệp sĩ cũng đã tiếp thụ di mệnh của tiên sư chỉnh đốn lại phái Thiếu Lâm. Vụ này...
Lão cầm thanh Long Tuyền bảo kiếm giơ lên nói tiếp:
– Thanh kiếm này Lộ trưởng lão đã dùng nó để truyền hiệu lệnh, bây giờ xin Độc Cô hiệp sĩ thu hồi.
Độc Cô Nhạn ngần ngừ đáp:
– Tại hạ...
Tuệ Phàm thiền sư dõng dạc nói:
– Tiên sư chết chưa ráo mồ, chẳng lẽ Độc Cô thí chủ...
Độc Cô Nhạn cũng dõng dạc đáp:
– Tại hạ chẳng phải là người không thủ tín, đã nhận việc thì có khi nào hối hận.
Rồi chàng đưa tay ra đón lấy thanh Long Tuyền bảo kiếm, nói tiếp:
– Bây giờ tại hạ phải lên núi Nhạn Đãng một chuyến, xong việc rồi sẽ lập tức lên Thiếu Lâm cùng thiền sư bàn tính kế lâu dài, sau đó sẽ vào đất Thục.
Tuệ Phàm thiền sư vội nói:
– Được như vậy thì thật may cho Thiếu Lâm.
Nói xong thi lễ lui ra.
Độc Cô Nhạn chắp tay nhìn Công Dã Nhân và Uất Trì Nghĩa nói:
– Hai vị lão tiền bối có tài dọc ngang trời đất lại hoài bão tấm lòng

nhân nghĩa. Tại hạ khâm phục vô cùng, sau này có cơ duyên xin đến bái phỏng.
Công Dã Nhân cười ha hả nói:
– Độc Cô hiệp sĩ đã là truyền nhân của phái Thiết Huyết, lại cương quyết gánh vác trọng trách của hai phái Thiếu Lâm và Cái Báng, trách nhiệm còn nhiều quan trọng...
Uất Trì Nghĩa nói tiếp:
– Độc Cô hiệp sĩ so với bọn lão phu còn đắc dụng hơn nhiều.
Độc Cô Nhạn đỏ mặt lên nói:
– Lão tiền bối quá khen. Nếu tại hạ không được các vị tiền bối giúp đỡ thì e rằng tính mạng cũng chẳng còn, nói chi đến chuyện hành hiệp giang hồ?
Dứt lời chàng chắp tay xá rồi đi ra ngoài.
Vô Danh Tẩu lớn tiếng la:
– Độc Cô hiệp sĩ định đi đâu?
Độc Cô Nhạn dừng bước đáp:
– Tại hạ trước nay quen tính cô độc một mình, bây giờ phải lên núi Nhạn Đãng...
Chàng đảo mắt nhìn quanh nói tiếp:
– Các vị tiền bối muốn đi thì đến núi Nhạn Đãng ta gặp nhau. Nếu không thì ngày sau rảnh việc tại hạ sẽ đến cửa từng vị một để bái tạ. Bây giờ tại hạ xin cáo biệt đi trước.
Vô Danh Tẩu cười hề hề nói:
– Lệnh tổ mẫu chừng độ một hai canh giờ nữa sẽ tỉnh lại, hiệp sĩ không chờ nói chuyện với lão nhân gia ư?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Tại hạ còn có việc trọng yếu hơn, để sau này nói cũng được.
Quần hùng đều lẳng lặng không ai nói gì nữa.
Độc Cô Nhạn vừa bước ra khỏi cửa thì Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình chạy theo, lão hạ thấp giọng nói:
– Độc Cô Nhạn!
Độc Cô Nhạn quay lại nói:
– Đoàn lão tiền bối!
Đoàn Vân Trình hỏi:
– Độc Cô hiệp sĩ lên núi Nhạn Đãng có cho lão phu đi theo được không?
Độc Cô Nhạn rất lấy làm khó nghĩ. Chàng nghĩ tới Đoàn Hiểu Vân bị cầm tù trong nhà Thuần Vu thế gia. Theo lẽ chàng không có lý do gì để cự tuyệt lão được, nhưng để cho lão đi theo cũng là một chuyện phiền phức cho mình, vì thế mà chàng ấp úng mãi không biết trả lời

thế nào cho tiện.
Đoàn Vân Trình cười ruồi nói:
– Độc Cô hiệp sĩ lúc trước đã ưng thuận việc đó, chẳng biết bây giờ hiệp sĩ có thực hành không?
Hình ảnh Đoàn Hiểu Vân lại hiện ra trong đầu óc Độc Cô Nhạn. Chàng nghĩ rằng bất luận thế nào mình cũng phải cứu sống nàng, không có lý do gì bỏ đi được. Huống chi chẳng những chàng đã hứa với Đoàn Vân Trình mà chàng cùng nàng cũng có một hồi đi lại thân thiết với nhau. Bất cứ về phương diện nào chàng cũng không thể đứng yên không làm gì được.
Chàng liền dõng dạc đáp:
– Tại hạ đã ưng thuận thì tuyệt không hối cải, nhưng...
Đoàn Vân Trình hỏi ngay:
– Nhưng làm sao?
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Phải chờ tại hạ thu xếp việc nhà rồi mới tính đến chuyện chữa cố tật cho lệnh ái được.
Đoàn Vân Trình cười hớn hở nói:
– Dĩ nhiên là thế, ta đi thôi.
Độc Cô Nhạn không nói gì nữa, băng mình đi trước. Chẳng bao lao hai người đã xuống chân núi Bạch Vân. Đột nhiên có người dùng phép Truyền Âm Nhập Mật nói vào tai chàng:
– Độc Cô Nhạn! Sao ngươi không ly khai lão quỷ đó ra? Bản hòa thượng không muốn lên núi cũng vì sợ gặp mặt lão.
Độc Cô Nhạn nghe đúng là thanh âm Tứ Bất hòa thượng, chàng cũng dùng phép Truyền Âm Nhập Mật hỏi:
– Lão đang ở đâu thế?
Thanh âm Tứ Bất hòa thượng vọng lại:
– Ta không thể để cho ngươi thấy được, trừ khi ngươi ly khai lão độc vật kia, hoặc đánh đuổi lão chạy đi.
Độc Cô Nhạn không trả lời, chàng hỏi qua chuyện khác:
– Con chim đó đâu rồi?
Tứ Bất hòa thượng đáp:
– Ta cũng không thể cho ngươi hay được. Chẳng những bản hòa thượng và con chim đó đã chờ ngươi ở đây một ngày một đêm rồi, mà còn có một người nữa cũng đang nóng lòng gặp ngươi lắm đó.
Độc Cô Nhạn sửng sốt vội hỏi:
– Ai vậy?
Tứ Bất hòa thượng ra chiều đắc ý cười nói:
– Một lão khiếu hóa đưa tin tức quan hệ đến nơi.

Độc Cô Nhạn hỏi tiếp:
– Tin tức gì vậy?
Tứ Bất hòa thượng đáp bằng một giọng thần bí:
– Ngươi hãy giải quyết xong lão quỷ kia rồi bản hòa thượng sẽ ra mặt gặp ngươi nói chuyện.
Độc Cô Nhạn tức mình nhưng chàng cũng đành dừng bước lại, cười hỏi:
– Đoàn lão tiền bối, người có biết người trong bóng tối không?
Đoàn Vân Trình sửng sốt, lão vận công nghe ngóng một hồi rồi hắng giọng nói:
– Ngươi muốn bắt hắn hay là để lão phu động thủ?
Độc Cô Nhạn cười đáp:
– Đừng gia hại y, chỉ nên đánh bét đít một phen như lần trước là được rồi.
Đoàn Vân Trình nở một nụ cười nói:
– Được rồi...
Lão vọt người nhảy vào đám rừng tùng.
Bỗng một tràng líu lo nổi lên, hóa ra con Lão bạch mao cũng ở trong đó. Độc Cô Nhạn tủm tỉm cười đứng yên chờ đợi chứ không nói gì.
Bỗng nghe Đoàn Vân Trình quát to:
– Lão trọc kia ác tính không sửa đổi, lại ăn trộm cả con chim của con gái ta đến đây...
Tứ Bất hòa thượng lớn tiếng giải thích:
– Không phải Đoàn thí chủ... Đoàn tiền bối, người hãy nghe bản hòa thượng nói đã...
Nhưng Đoàn Vân Trình mặc lão muốn nói gì thì nói, chỉ nghe tiếng chát chát cùng tiếng Tứ Bất hòa thượng kêu đau.
Đoàn Vân Trình đánh chừng bốn năm chục cái rồi mới nắm tay Tứ Bất hòa thượng lôi ra.
Tứ Bất hòa thượng sợ quá, nhe hai hàm răng trắng ởn coi rất buồn cười, lão la lên:
– Độc Cô Nhạn! Ngươi thật độc ác, bản hòa thượng sẽ ghi nhớ bữa hôm nay.
Đoàn Vân Trình lớn tiếng quát hỏi:
– Mi ăn trộm con chim kia ở đâu, nói mau?
Tứ Bất hòa thượng thở dài đáp:
– Ta nói mà lão không tin thì làm thế nào?
Độc Cô Nhạn không tiện lặng yên, chàng đem mọi chuyện trước sau thuật lại hết một lượt. Đoàn Vân Trình lấy làm kì, lão hỏi:
– Con chim này con gái lão nuôi đã mười mấy năm, hôm nay mới

biết có thể cưỡi nó được...
Ngừng lại một chút lão cười nói:
– Vậy bây giờ hai chúng ta cưỡi nó bay lên núi Nhạn Đãng...
Lão chưa dứt lời thì ở trong rừng tùng có một bóng người bay ra.

Hồi 72
ĐỘC CÔ NHẬN HUỀ DUYÊN SONG NỮ

Độc Cô Nhạn khẽ nói với Đoàn Vân Trình:
– Tiền bối hãy thong thả, tại hạ...
Chưa dứt lời chàng đã quay người sang hỏi người vừa xuất hiện:
– Phải chăng tôn giá là đệ tử Cái Bang?
Người kia đầu bù tóc rối ăn mặc như một gã hóa tử, trông thấy Độc Cô Nhạn liền quỳ xuống nói:
– Hóa tử xin tham kiến Độc Cô hiệp sĩ.
Độc Cô Nhạn trong lòng ngờ vực vội nâng gã dậy hỏi:
– Tôn giá hà tất phải thi lễ trịnh trọng như vậy, có việc gì cứ nói ngay đi.
Gã kia nghiêm trang bẩm:
– Tiểu hóa tử dọc đường gặp Lộ trưởng lão, người phái tiểu hóa tử bẩm báo với Độc Cô hiệp sĩ hai việc.
Độc Cô Nhạn ôn tồn nói:
– Có việc gì cứ thong thả nói ra.
Gã hóa tử dập đầu lạy rồi đứng lên nói:
– Việc thứ nhất: Lộ trưởng lão bẩm báo cùng Độc Cô hiệp sĩ là Thuần Vu lão phu nhân tuy đã hạ lệnh gây cuộc đổ máu chan hòa trong võ lâm, nhưng chuyện vừa xảy ra ở núi Phục Ngưu đã đồn đại trên chốn giang hồ và làm cho số đông quần hào ngày trước quy đầu Thuần Vu thế gia lục tục bội phản, nên tình hình võ lâm đã bình tĩnh lại nhiều.
Độc Cô Nhạn chăm chú nhìn gã hóa tử rồi cười hỏi:
– Vì thế mà các vị khôi phục lại chân tướng phải không?
Tiểu hóa tử gượng cười nói tiếp:
– Việc thứ hai: Lộ trưởng lão đặc biệt ân cần thỉnh cầu Độc Cô hiệp sĩ sớm đến tổng đà Cái Bang nơi đất Thục để lập tân Bang chúa và xếp đặt công cuộc trùng hưng Cái Bang.

Độc Cô Nhạn cười nói:
– Vụ này tại hạ đã biết rồi, chờ cho công việc thu xếp xong xuôi thì tại hạ sẽ đi ngay.
Gã hóa tử tần ngần một chút rồi lại nói:
– Lộ trưởng lão còn nhắn Độc Cô hiệp sĩ đến hang Đoạn Vân núi Bạch Vân để gặp một người trong am Lưu Vân.
Độc Cô Nhạn ồ lên một tiếng rồi hỏi:
– Phải chăng người đó là ni cô trong am Lưu Vân?
Gã hóa tử đáp:
– Chính phải.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Tôn giá có biết pháp hiệu ni cô đó là gì không?
Gã hóa tử đáp:
– Nghe nói pháp hiệu là Bi Thiên, ni cô chưa xuống tóc.
Độc Cô Nhạn trong lòng nghi hoặc quay lại hỏi Đoàn Vân Trình:
– Lão tiền bối nghe rõ rồi chứ? Bây giờ tại hạ phải đi đến am Lưu Vân đặng phanh phui chuyện bí mật này.
Đoàn Vân Trình vội nói:
– Lão phu đi cùng ngươi.
Độc Cô Nhạn gạt đi:
– Bất tất phải thế, hiện giờ trong Thuần Vu thế gia không còn ai có thể dùng Âm Tà thần công được nữa, sao tiền bối không cưỡi chim lên núi Nhạn Đãng gặp lệnh ái trước đi...
Ngừng một chút chàng nói tiếp:
– Từ đây đến đó không xa mấy, chậm lắm là ba ngày tại hạ sẽ đến nơi.
Chàng nói xong không chờ Đoàn Vân Trình trả lời đã chạy ngay về phía tiểu hóa tử chỉ điểm. Đoàn Vân Trình la lên:
– Ngươi đừng quên lời hứa nhé.
Độc Cô Nhạn không quay đầu lại đáp:
– Tiền bối cứ yên tâm, trong ba ngày tại hạ sẽ có mặt ở núi Nhạn Đãng.
Chưa dứt lời thì người chàng đã ở xa mấy chục trượng.
Đoàn Vân Trình bỏ mặc Tứ Bất hòa thượng bị đánh còn nằm ở đó, lão nhảy lên lưng chim cho nó bay đi.
Tứ Bất hòa thượng tức giận nghiến răng ken két nhưng không làm gì được. Lão nhìn Độc Cô Nhạn cùng Đoàn Vân Trình đi rồi, thở dài than thân:
– Coi như bản hòa thượng có vận xui, chỗ nào cũng bị đau khổ.
Lão nheo mắt nhìn tiểu hóa tử hỏi:

– Ngươi có giúp bản hòa thượng được chăng?
Tiểu hóa tử cười hề hề đáp:
– Lộ trưởng lão đã nói là sau khi Bang chúa tuẫn mạng ở Nhị Long trang thì đại sư đã cứu bốn vị trưởng lão vì thế bọn tiểu hóa tử phải tôn kính đại sư...
Tứ Bất hòa thượng mắt sáng lên nói:
– Tôn kính cũng chẳng làm được gì, cầu sao được vậy thì hay hơn.
Tiểu hóa tử vội nói:
– Đại sư muốn gì xin cứ nói ra.
Tứ Bất hòa thượng liếm mép nói:
– Ngươi cõng bản hòa thượng về phân đà lấy rượu thịt khoản đãi, bản hòa thượng thương thế khỏi thì sẽ đi ngay lập tức.
Tiểu hóa tử tần ngần một chút ra chiều miễn cưỡng đáp:
– Tiểu tử xin tuân mệnh.
Quả nhiên gã cõng nhà sư bị đòn mông đít máu me bê bết xiêu vẹo đi về phía trước.
Nhắc lại Độc Cô Nhạn chạy thẳng một mạch đến hang Đoạn Vân, bên trên quả có một cái am tường đá ngói xanh, ngoài cổng sơn môn treo tấm biển đề ba chữ “Lưu Vân am”.
Độc Cô Nhạn trong lòng hồi hộp tiến lại gõ cửa.
Chẳng bao lâu cổng sơn môn mở ra, một vị nữ ni tóc mây vấn thành vành cao trên đỉnh đầu bước ra. Ni cô thấy Độc Cô Nhạn thì ồ lên một tiếng rồi trở gót quay vào.
Độc Cô Nhạn rất đỗi ngạc nhiên la gọi:
– Thu muội! Thu muội!
Nguyên nữ ni này là Lâm Nguyệt Thu
Nàng chạy vào trong thiền phòng đóng chặt của trầm giọng nói:
– Độc Cô Nhạn! Ta căm hận ngươi, không muốn thấy mặt ngươi nữa, ngươi may rời khỏi nơi này đi.
Độc Cô Nhạn lòng đau như cắt, chàng cất giọng thê thảm nói:
– Tiểu huynh đã làm hại Thu muội rồi.
Lâm Nguyệt Thu gạt đi:
– Đừng rườm lời nữa. Xin người mau rời khỏi nơi này.
Độc Cô Nhạn nói:
– Tiểu huynh muốn đi đến đây để đưa Thu muội lên Linh Xà động núi Quát Thương gặp một người tàn phế. Thu muội...
Lâm Nguyệt Thu ngắt lời:
– Trước kia ta muốn đi nhưng sau ta nghĩ lại thì chẳng cần đi làm gì nữa.
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:

– Đáng trách là tiểu huynh không nói rõ để cho Thu muội phải đau đớn bấy nhiên ngày nay.
Lâm Nguyệt Thu nói:
– Độc Cô Nhạn ngươi đừng rườm lời nữa, ngươi đi đi.
Độc Cô Nhạn nói:
– TIểu huynh không phải tên Độc Cô Nhạn, tên thật của tiểu huynh là Thuần Vu Minh.
Lâm Nguyệt Thu ngạc nhiên:
– Sao?
Độc Cô Nhạn nói tiếp:
– Thu muội cũng không phải tên là Lâm Nguyệt Thu mà tên thật là Thuần Vu Thu.
Lâm Nguyệt Thu thực sự kinh hãi, nàng la lớn:
– Ngươi nói năng gì thế
Độc Cô Nhạn thở dài đáp:
– Lâm muội với ta là anh em ruột cùng cha cùng mẹ sinh ra, ta vốn muốn Lâm muội đi gặp người đó, người tự xưng là Linh Xà cư sĩ, gia gia chúng ta...
Lâm Nguyệt Thu ngắt lời:
– Ngươi nói chi hồ đồ thế?
Nhưng trong lòng nàng bán tín bán nghi, thắc mắc không yên.
Độc Cô Nhạn liền đem những chuyện đã qua thuật hết lại. Trong phòng, Lâm Nguyệt Thu bật lên tiếng khóc thút thít nói:
– Ca ca, ca ca hãy chờ tiểu muội lên bái biệt sư phụ rồi cùng đi kiếm gia nương.
Lát sau của phòng mở ra, Lâm Nguyệt Thu thoăn thoắt chạy đến, nàng đã bỏ áo tu hành, khôi phục lại chân tướng.
Hai người bàn bạc một hồi rồi quyết định lên núi Quát Thương bái kiến gia gia trước. Vì có Lâm Nguyệt Thu nên cước trình không khỏi chậm lại, khi hai người lên đến núi Quát Thương đã mất hai ngày.
Tới nơi, hai người không khỏi thất vọng vì Linh Xà động vắng tanh đấy bụi bặm và màng nhện, Linh Xà cư sĩ thì bỏ đi đâu mất tích.
Lâm Nguyệt Thu cả kinh nói:
– Ca ca ơi! không chừng gia gia bị hại rồi.
Độc Cô Nhạn chau mày ngẫm nghĩ đáp:
– Không phải đâu, ta chắc người lên núi Nhạn Đãng.
Lâm Nguyệt Thu hỏi:
– Ca ca bảo lão nhân gia tàn phế cả hai chân thì còn đi làm sao được?
Độc Cô Nhạn nói ngay:

– Bất luận thế nào, chúng ta cứ lên núi Nhạn Đãng là biết hết.
Hai người liền lập tức nhắm núi Nhạn Đãng mà tiến.
Ngày hôm sau vào lúc mặt trời lặn, hai người đã đến chân núi. Chưa tới Quỷ Sầu Giản thì cả hai đã kinh hãi vì trong núi lửa cháy ngất trời, sáng rực cả một phương. Cả hai không suy nghĩ gì nữa hấp tấp chạy lên núi.
Đột nhiên có tiếng người từ phía trước Quỷ Sầu Giản vọng ra. Dưới ánh lửa sáng hai người trông rõ có mấy căn nhà lụp xụp vừa dựng lên để cho người tạm trú. Ngọn lửa đang đốt phía trong Quỷ Sầu Giản.
Độc Cô Nhạn chạy trước nhảy vọt đến, thấy một đoàn người ra đón thì vừa kinh hãi vừa vui mừng. Hai người đi trước chính là Linh Xà cư sĩ và Tứ phu nhân.
Linh Xà cư sĩ bữa nay dung quang sáng sủa, vẻ sầu thảm ngày trước mất hết, tuy hai chân cụt cần nạng mà đi đứng vẫn vững vàng. Tứ phu nhân thì nước mắt đầm đìa không sao ngăn được.
Độc Cô Nhạn cùng Lâm Nguyệt Thu song song quỳ xuống vừa khóc vừa nói:
– Gia gia! Má má... hài nhi bất hiếu...
Linh Xà cư sĩ ôm Độc Cô Nhạn vào lòng, cũng tuôn rơi hai hàng lệ, gọi luôn mấy tiếng:
– Hài tử, hài tử...
Rồi không nói được gì nữa.
Ngoài ra Thế Ngoại Tam Kỳ cùng quần hùng cũng đã tới nơi, mọi người lặng lẽ không nói gì. Sau khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Độc Cô Nhạn ngửng đầu lên cùng quần hùng tương kiến.
Đột nhiên chàng phát giác ra song thân đều mặc tang phục thì không khỏi giật mình. Tứ phu nhân không chờ chàng hỏi đã nói:
– Tổ mẫu ngươi...
Thanh âm thê thảm, không nói tiếp được nữa hiển nhiên giữa mẹ chồng nàng dâu có một mối tình cảm sâu xa.
Độc Cô Nhạn ngơ ngác hỏi:
– Nhưng nhưng chết rồi ư?
Tứ phu nhân đáp:
– Lão nhân gia được quần hùng đưa về rồi, người đã hoàn toàn khỏi hẳn nhưng chỉ ngồi một mình trong phòng. Đến hôm sau thì lão nhân gia cùng nhị phu nhân đồng thời tự tử.
Độc Cô Nhạn đưa mắt nhìn quanh thì quả nhiên ở chỗ ở lâm thời có đặt linh đường và hai cỗ quan tài. Chàng đến trước phục lạy mấy lạy, đầu óc trầm trọng khôn tả.

Tiếp theo chàng lại thấy nhị bá phụ của mình là Thiết Huyết Tú Sĩ Uông Công Lăng trầm trọng không nói gì, hiển nhiên ông vừa bi thương vừa vui mừng.
Đại phu nhân, tam phu nhân, ngũ phu nhân và ba vị đường muội đều ngồi giữ linh sàng. Có cô mỉm cười, có cô bẽn lẽn, Độc Cô Nhạn cùng mọi người làm lễ tương kiến.
Vô Danh Tẩu chờ cho Độc Cô Nhạn cùng người nhà làm lễ tương kiến xong mới lên tiếng:
– Đây là chủ ý của lão phu nhân cho mở lửa đốt Quỷ Sầu Giản để chứng ác tật kia tuyệt tích trên thế gian và nhà Thuần Vu sẽ về núi ở núi Quát Thương. Lệnh bá phụ cùng mọi người đều đồng ý như vậy.
Độc Cô Nhạn vội nói:
– Tiền bối nghĩ thế là phải lắm.
Đột nhiên chàng phát hiện ra một bọn người đang ôm nhau mà khóc, đó là Đoàn Vân Trình cùng hai mẹ con Nghiên Trì nữ hiệp, chàng không khỏi ngẩn người ra.
Độc Cô Nhạn còn đang kinh ngạc thì Vô Danh Tẩu đã ghé tai nói thầm:
– Đoàn Hiểu Vân ra ngoài tìm mẹ và y đã tìm thấy mẫu thân chính là Nghiên Trì nữ hiệp.
Độc Cô Nhạn nghi ngờ hỏi:
– Vậy giữa Thẩm Thiến Hoa và Đoàn Hiểu Vân có mối quan hệ là...
Vô Danh Tẩu nói ngay:
– Chị em ruột.
Độc Cô Nhạn lại hỏi:
– Sao y họ Thẩm?
Vô Danh Tẩu cười đáp:
– Câu chuyện này dài lắm. Lúc Nghiên Trì nữ hiệp được gả cho Đoàn Vân Trình thì Lê Vi Tử phản đối nên hai bên đoạn tuyệt tình phụ tử.
Độc Cô Nhạn kinh ngạc:
– Ủa vậy Lê Vi Tử...
Vô Danh Tẩu đáp:
– Lão là phụ thân Nghiên Trì nữ hiệp và là nhạc phụ của Đoàn Vân Trình. Vợ chồng Đoàn Vân Trình kết hôn nhân duyên không được mỹ mãn, sau vì sự hiểu lầm mà đi đến chỗ chia tay. Nghiên Trì nữ hiệp đã tuyệt tình phụ tử lại dứt nghĩa phu thê nên theo họ nghĩa phụ là họ Thẩm. Bà sinh được hai cô con gái thì mang đi một cô tức là Thẩm Thiên Hoa, còn lại một cô tức là Đoàn Hiểu Vân.
Độc Cô Nhạn à một tiếng rồi không nói gì nữa.

Giữa lúc chàng đang bâng khuâng thì Lê Vi Tử đã lụ khụ đi ra cất tiếng gọi:
– Hài tử!
Nghiên Trì nữ hiệp rú lên một tiếng rồi nhảy vào lòng Lê Vi Tử la gọi:
– Gia gia!
Đoàn Vân Trình cũng trịnh trọng thi lễ lên tiếng:
– Nhạc phụ!
Độc Cô Nhạn cảm thấy trong lòng chua xót, bất giác chàng đảo mắt nhìn ra chỗ khác.
Lửa đã tắt dần, Tuệ Phàm thiền sư chạy lại nói:
– Lão tăng đã cùng quần hùng thương nghị xong xuôi là các tôn phái lớn sẽ chọn ngày khởi công kiến tạo lại phủ đệ Thuần Vu thế gia, chắc chẳng bao lâu sẽ hoàn thành.
Độc Cô Nhạn vội nói:
– Tại hạ có tài đức gì mà dám phiền đến các đại môn phái...
Tuệ Phàm thiền sư ngắt lời:
– Ngày quần hùng khánh thành phủ đệ Thuần Vu thế gia là ngày nhiệt náo và sau đó xin Độc Cô hiệp sĩ vì hai phái Thiếu Lâm và Cái Bang xuất lực một phen.
Độc Cô Nhạn vội đáp:
– Dĩ nhiên là thế.
Bỗng Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình nhảy ra nói:
– Bây giờ ngươi có thể chữa trị cố tật cho tiểu nữ được chưa?
Độc Cô Nhạn ngần ngừ đáp:
– Cái đó...
Bỗng nghe tiếng song thân cùng Thế Ngoại Tam Kỳ đi lại, Linh Xà cư sĩ nói:
– Hài tử, trước khi ngươi chưa về gia gia đã bàn định rồi. Ngươi hãy chữa trị cố tật cho Đoàn cô nương đã rồi sẽ....
Độc Cô Nhạn đảo mắt nhìn mọi người đáp:
– Hài nhi xin tuân mệnh, nhưng...
Vô Danh Tẩu cười nói:
– Hiệp sĩ bất tất phải quan tâm, cứ nghe lời Thiên Nam Độc Thánh Đoàn Vân Trình là được.
Linh Xà cư sĩ cũng cười nói:
– Trị cố tật xong ngươi sẽ cùng Đoàn lão hiệp sĩ đi Quát Thương và khi đó thì phòng ốc chắc cũng đã dựng xong.
Độc Cô Nhạn còn đang hoang mang thì Đoàn Vân Trình đã giục:
– Cách đây năm dặm có một căn phòng nhỏ tĩnh mịch rất hợp cho việc trị thương.

Lão nói xong đỏ mặt lên cùng Đoàn Hiểu Vân đi lên trước. Độc Cô Nhạn ngần ngừ một chút rồi cũng đi theo.
Vô Danh Tẩu nhìn bóng mọi người đã đi xa rồi mới cười hỏi:
– Uông Tú sĩ, rồi đây gã còn tự xưng là Độc Cô hiệp nữa hay thôi?
Uông Công Lăng cười nói:
– Gã chữa cố tật cho Đoàn cô nương rồi là thành đôi vợ chồng, còn cô độc gì nữa.
Vô Danh Tẩu cười nói tiếp:
– Ngoài ra Thẩm Thiên Hoa cùng Độc Cô Nhạn, à quên Thuần Vu Minh đã luyến ái nhau rồi thì làm sao...
Uông Công Lăng cả cười:
– Nếu Thẩm cô nương chịu khuất tất một chút thì như Nga Hoàng Nữ Anh trong truyện cũ, cả hai chị em cùng lấy Minh nhi.
Một trận cười vang lên như pháo nổ. Thẩm Thiên Hoa hai má đỏ bừng cúi đầu xuống.
Bóng Độc Cô Nhạn mỗi lúc một xa.

HẾT

Nguồn: Việt Kiếm
Người đăng: mọt sách
Thời gian: 10/07/2004 12:49:25 CH